

Giới thiệu Dạ Thiên Tử

Truyện Dạ Thiên Tử của tác giả Nguyệt Quan thuộc thể loại truyện Lịch Sử Quân Sự.

Với nhân vật chính là một nam nhân dòng dõi có thân thể nhưng không là vương giả, chỉ là có chút địa vị trong xã hội.

Là kẻ đứng đầu Lục Phiến Môn, hắn muốn lưu giữ và hoàn thành tâm nguyện mà tổ tiên hắn giao phó. Thế nhưng lại gặp phải một tên lừa đảo khiến hắn phải lưu lạc vào chốn xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Phòng giam chữ Huyền số một.

- Có người nói nơi này là âm tào địa phủ. Loại người như chúng ta đúng là quỷ tốt trong điện Diêm La, nói linh tinh, rõ ràng là linh tinh mà! Đây là người không biết về chúng ta vu oan chúng ta! Loại thành kiến và hiểu lầm này khiến chúng ta mệt mỏi, khiến người tận trung với cương vị công tác vô cùng đau đớn.

Người nói chuyện mặc một bộ đồ nha sai màu xanh nhạt, trên đầu đội mũ vải có vẻ lớn hơn đầu hắn một chút, bên hông thắt một cái đai vải đỏ cổ xưa, dưới chân là một đôi giày ống bề ngoài đen trắng không quá vừa chân, trông rõ ràng là một tên lính canh ngục.

Thế nhưng, hắn đứng trong phòng giam tối tăm không ánh sáng của phòng giam chữ Huyền trong gian số 1, đại lao Hình bộ thành Bắc Kinh. Đối với những quan viên phạm tội vừa bị giam vào nhà tù, giọng điệu và thái độ của hắn lại khiến tổn tựa như tiểu nhị mời chào buồn bán trên "Xuân Phong Đắc Ý Lâu", chẳng qua trên vai thiếu một chiếc khăn tay mà thôi.

Hắn còn rất trẻ tuổi, đang tuổi thiếu niên quá độ thanh niên. Dáng người không cao không lùn, hình thể vừa phải, dung mạo trung bình khá, nhưng cặp mày tựa như lá liễu làm nổi bật đôi mắt linh động khác thường. Nhất là khuôn mặt kia đường nét rõ ràng, hơi có vẻ như môi hồng răng trắng.

Hắn cười nhẹ nhàng, dịu dàng như xử nữ:

- Ta họ Diệp, Diệp Tiểu Thiên, lúc ba tuổi đã ở trong thiên lao, năm mười sáu tuổi chính thức thay thế cha ta, trở thành một tên thủ tốt của phòng giam chữ Huyền thứ nhất. Năm nay là năm Vạn Lịch thứ tám, tính toán ra cũng gần ba năm rồi, được Tư Ngục đại nhân yêu mến nên hiện xấu hổ mà nhận chức đội trưởng nhà lao số một. Tiểu Thiên ta bản tính lương thiện...

Diệp Tiểu Thiên tự biên tự diễn nói tới câu đó, thì một tên ngục tốt khoảng ba mươi tuổi bước nhanh tới bên cạnh hắn, dán vào lỗ tai hắn nhỏ giọng bẩm báo:

- Lão đại, có người gây sự, chê thức ăn của chúng ta kém, chê chăn đệm ẩm ướt, ngài xem...

Diệp Tiểu Thiên hơi nghiêng đầu, thấp giọng hỏi:

- Là tên khốn chưa mở mắt nào, đã đến chỗ chúng ta còn dám ngang ngược?

Tên lính canh ngục kia nhỏ giọng đáp:

- Là nguyên Đại lý tự Hữu tự Thừa Quan Vân.

Diệp Tiểu Thiên lại hỏi:

- Thăm dò lai lịch của hắn rồi hả?

Tên lính canh ngục kia nói:

- Hắn tham ô hơn năm vạn lạng bạc, Thủ Phụ đại nhân tự mình gật đầu bắt người, người đứng phía sau của hắn cũng bị bắt rồi, không có hy vọng có thể trở ra.

Diệp Tiểu Thiên gật đầu, mỉm cười liếc mấy tên quan lại phạm tội vừa mới nhốt vào nhà tù kia, nụ cười vẫn điềm tĩnh, trông còn ưu mỹ hơn rất nhiều cô gái, giọng nói nhỏ đến mức chỉ có tên lính canh ngục đứng bên cạnh hắn nghe thấy.

- Bọn tham quan ô lại sinh con không có mắt này, thời điểm Hồng Vũ Gia chỉ sáu mươi lạng bạc đủ để lột da hắn rồi, hiện giờ tham ô năm vạn lạng bạc, lại còn được một tấc muốn tiến đòi cái này đòi cái nọ, thiên lao này là nơi hắn hưởng phúc đường lão sao? Phải nề mặt hắn sao? Hắn đã chê giường ngủ không thoải mái, vậy nhốt hắn vào nhà lao cuối cùng trống không kia để hắn ngủ trên đồng cỏ như lợn đi, một ngày chỉ cho hắn một cái bánh ngô một

chén nước trong, không đối chết là được.

Tên lính canh ngục kia lo lắng nói:

- Lão đại, nếu hấn bế tắc mà tự vẫn thì làm sao?

Diệp Tiểu Thiên cười nhạo nói:

- Ở nơi này còn có người chê nghèo cùng, cam lòng chết mới là lạ. Cậu không cần đánh hấn, cũng không cần mắng hấn, cứ bỏ mặc như vậy, lúc nào hấn chịu nhượng bộ, thì phạt hấn đồ bồn cầu một tháng, ta cũng không tin không trị được hấn!

Tên lính canh ngục kia cười gằn, nhận lệnh rồi đi.

Diệp Tiểu Thiên cười một tiếng, quay về phía các vị quan lại phạm tội vừa vào tù, nụ cười nhẹ như gió xuân, giọng nói càng dịu dàng gần gũi:

- Các vị, các vị đều là quan lão gia cầm y ngọc thực, lưu lạc tới tận đây đều là người đại quý, Tiểu Thiên sẽ chăm sóc cẩn thận, sẽ để các vị lão gia ở trong phòng giam chữ Huyền số 1 vẫn có cảm giác như đang ở nhà.

Diệp Tiểu Thiên nói xong cười tủm tỉm ôm quyền với họ, ánh mắt lướt qua, giống như thái độ nhân vật phụ thể hiện trên đài, chiếu cố liếc qua từng vị "khán quan", lúc này mới thân nhiên cất bước rời đi, thần thái cử chỉ của hấn nghiễm nhiên là một vị đại gia trưởng đi thăm trong nhà.

Đại lao Hình bộ, tục gọi là thiên lao. Thiên lao chia thành các phòng giam Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Phòng giam chữ Huyền trông coi quan lại vào ngục vì "tiền vương", phần lớn đều là kẻ béo đánh rắm đùng quăn, thiên lao chữ Huyền này cũng là nơi nhiều chất béo nhất.

Chẳng qua, nơi giam giữ quan viên không thể giống như nơi khác, người hôm nay là tù nhân, rất khó nói ngày mai có thể phục nguyên chức quan hay không. Còn nữa, cho dù vào ngục, thân phận người làm quan cũng khác với tù phạm bình thường, nếu ai đó quần lên mà tự vẫn, tự mình hại mình rồi, những ngục tốt cũng sẽ bị liên lụy.

Cần phải luôn dung túng cho họ, để họ làm mưa làm gió, thậm chí trong ngoài cầu kết, tin tức linh thông, làm lính canh ngục không tới nơi thì sẽ không may. Lính canh ngục trong thiên lao này rất khó làm, Đội trưởng thiên lao càng khó làm, phải có thủ đoạn mới có thể ứng phó được đám nhân tinh kia.

Diệp Tiểu Thiên mười sáu tuổi thay thế cha mình trở thành một gã ngục tốt phòng giam chữ Huyền, chỉ sau ba năm đã là Đội trưởng nhà giam, có thể thấy được thủ đoạn của hấn.

Bình thường có quan lại phạm tội mới tới đều có lính canh ngục giới thiệu với hấn tình cảnh trong lao, Diệp Tiểu Thiên không phải tự mình ra mặt. Nhưng hai tháng trước, Khoa trưởng Khoa Trung hộ Lục Khoa Cấp Sự Lưu Phong Huy dâng tấu lên Thiên tử, vạch tội hai mối họa lớn ở kinh sư: Một là tri huyện sai nha dịch phá hỏng nhà dân; Hai là hoàng thân đi cướp dân lợi, khiến cho dân chúng nghèo khó, khổ không thể tả.

Hoàng đế Vạn Lịch cực kỳ coi trọng tấu chương này, lập tức hạ chiếu lệnh thanh tra các loại cửa hàng nội phủ, thảo luận cắt giảm, để giảm bớt gánh nặng lao dịch của dân chúng. Đồng thời lệnh Tam Pháp Tỉ nghiêm tra chuyện quan lại và hoàng thân làm chuyện không hợp pháp hại dân, vì vậy thiên lao có thêm một đám người như vậy, thoáng chốc có hơn mười quan lại phạm tội bị nhốt, Diệp Tiểu Thiên cực kỳ coi trọng, cho nên mới ra mặt nói chuyện, tự mình chiếu cố một phen.

- Tiểu huynh đệ, bản Tây Dương Tinh Thuật cậu mang tới lần trước, lão phu đã nghiên cứu kỹ càng, rất có tâm đắc, tới đây, để lão phu tính toán cho cậu.

Diệp Tiểu Thiên đang đi ra ngoài, từ phòng giam bên cạnh đột nhiên có người lên tiếng, cùng lúc đó một cánh tay giống như cành khô vươn ra từ trong hàng rào gỗ, nhiệt tình vẫy vẫy hấn.

Hàng rào gỗ của nhà tù này đều dùng gỗ lớn chế thành, nước sơn mới bong ra từng mảng để lộ từng lớp nước sơn cũ bị nứt bên trong, lặng yên tuyên cáo tuổi của nó với người khác. Khe hở giữa các thanh gỗ chỉ rộng một bàn tay, nhưng khuôn mặt gầy của viên quan phạm tội này dường như không chút tổn sức có thể thò ra từ bên trong.

Tướng mạo của lão già nua, hai bên má lõm xuống, mặc một bộ quần áo tù nhân rất bẩn thỉu, áo tù nhân ngập tràn nếp uốn gần như nhìn không ra màu sắc. Trên đầu lão tóc trắng thưa thớt, gần như trụi lủi, chỉ còn lại mấy cọng tóc còn ngoan cường giữ vững dựng thẳng trên da đầu màu đỏ.

Ông lão hói đầu này tên Dương Lâm, làm quan Viên Ngoại Lang Lại Bộ, làm quan viên quản lý quan lại, lúc tại nhiệm có thể nói muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng đáng tiếc một khi xảy ra chuyện liền trở thành tù nhân, chỉ vì sau lưng lão còn liên lụy một số nhân vật lớn, cho nên vào tù ba năm còn chưa tuyên án.

Dương Lâm này si mê Huyền Thuật, lúc làm quan không có nhiều thời gian nghiên cứu, ba năm trong nhà lao không có việc gì làm, mỗi ngày nghiên cứu Chu Dịch Quỷ Cốc, cực kỳ đam mê những chuyện vô cùng kỳ diệu này, đến nỗi hơi vui buồn thất thường, bị ngục tốt và các phạm nhân tôn xưng là "Thần Côn Liệt Diễm thần y", cái tên Phúc Hắc vương gia bị quên lãng từ đời nào.

Mỗi khi Dương Thần Côn nghiên cứu được gì mà tâm đắc, thì lại muốn tìm người khác thử thân thử một lần. Không hiểu vì sao các ngục tốt và quan lại phạm tội không hứng thú với những lời nói lung tung của lão, cho nên vật thí nghiệm duy nhất của lão chính là Diệp Tiểu Thiên. Sờ xương, bói toán, xem

tướng... tất cả đều thử trên người Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên cũng không tin tưởng lời nói lung tung của lão, nhưng hắn vẫn làm bộ hăng hái, ngồi xổm xuống trước mặt Dương Lâm.

Với những quan lại phạm tội này nhất là những người còn chưa bị phán quyết phạm tội gì, với tư cách Đội trưởng nhà lao, chắc chắn hắn phải có trách nhiệm của mình, cho nên đối với quan lại phạm tội có suy nghĩ phí hoài bản thân mình, Diệp Tiểu Thiên luôn vắt hết óc để họ có thể sống tiếp.

Dương Lâm này đã xác định không có khả năng sống sót, chỉ là chết sớm hay muộn mà thôi, điều này quyết định bởi sự tranh đấu của những đại nhân vật phía trên kia. Từ khi lão xác định không có khả năng thoát tội, ngay cả người nhà lão cũng không tới thăm nữa, có thể nói sống không luyến tiếc.

Đối với người như vậy, ngược đãi trừng phạt chỉ có thể khiến lão chết sớm, rượu ngon trà ngon cũng không thể trở thành động lực sống tiếp, may mắn lão thích nghiên cứu Huyền Thuật, Diệp Tiểu Thiên liền dựa theo sở thích, vơ vét rất nhiều sách vở thuộc lĩnh vực này cho lão. Hiện giờ Dương Lâm si mê Huyền Thuật như thế, sao không có công lao trợ giúp của Diệp Tiểu Thiên trong đó?

Diệp Tiểu Thiên ngồi xổm xuống trước cửa nhà lao, giả bộ tràn đầy phấn khởi hỏi:

- Dương đại nhân nghiên cứu đã có thành quả sao? Ha ha, quả nhiên là cao nhân, ta nghe Truyền giáo sĩ Tây Dương kia nói, đây chính là Tinh Tọa Thuật dùng lịch Thái Dương tính toán, người phương Đông chúng ta rất khó nghiên cứu rõ ràng.

Dương Lâm vuốt cằm râu còn thưa thớt, ngao ngễ nói:

- Lão phu học thức uyên bác, Tinh Tọa Thuật Tây Dương còn kém hơn Chu Dịch Thuật Trung Thổ chúng ta không chỉ một cấp độ, có gì mà không nghiên cứu được, tới tới tới, mau báo ngày sinh tháng đẻ của ngươi đi.

Diệp Tiểu Thiên đọc một lần ngày sinh tháng đẻ, Dương đại thần còn lập tức trầm tư, nói:

- Ô, trước tiên ta đổi ngày sinh của ngươi thành lịch Tây Dương...

Dương Lâm bấm ngón tay lăm lăm nửa ngày, đột nhiên thần sắc chấn động, nói:

- Có rồi! Ngươi ấy, dựa theo ngày sinh tháng đẻ thuộc về chòm sao Song Tử, người thuộc chòm sao Song Tử đều rất thông minh, nhưng tính tình lại có hai mặt: Động tĩnh âm dương, tăng giảm lẫn nhau. Thiện lương và tà ác, vui vẻ và u buồn, dịu dàng và tàn bạo đều có, phức tạp, phức tạp...

Dương Lâm nói tới chỗ này, liên tục lắc lư cái đầu trọc, làm bộ chờ Diệp Tiểu Thiên nói chuyện, Diệp Tiểu Thiên không để mất cơ hội liền hỏi:

- Như vậy, không biết vận mệnh của tiểu tử sẽ thế nào?

Đúng lúc này, nhà tù bên cạnh đột nhiên truyền ra một giọng nói trong trẻo cực kỳ nho nhã:

- Diệp tiểu tử...

Có khách tới cửa rồi, Diệp Tiểu Thiên tranh thủ thời gian khoát tay để Dương Lâm dừng lại, chạy tới như điên, xoa tay cười nói:

- Hoàng Thị lang, không biết lão đại nhân có gì dặn dò?

Hoàng Thị lang lấy ra một tí bạc vụn đưa ra từ trong hàng rào, chậm rãi nói:

- Làm phiền Diệp lão đại mua giúp ta một chiếc chân giò muối của 'Thiên Phúc Hào', phải làm tinh tế một chút, lại thêm một con gà quay 'Thấu Cốt Hương', mới ra nổi ấy. Còn rượu à... vẫn là Hoa Điều ngon, phải hơn năm cân đấy.

- Được! Ngài chờ một lát, tiểu tử lập tức trở về.

Diệp Tiểu Thiên nhận bạc vụn thì nhẩm tính, thấy sau khi mua rượu thịt cho Hoàng Thị lang còn có không ít tiền chạy chân, không nghĩ tới hôm nay trước khi giao ban còn có thể kiếm được một khoản, lúc hắn đi ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng rất nhiều.

Trông coi nhà giam chữ Huyền tường viện cao cao này, chu toàn việc bên người đám quan viên xuống ngựa, trông giữ, dọa sợ, dụ dỗ, lừa gạt, lại lừa chút tiền nhỏ, đây chính là cuộc sống hạnh phúc mỗi ngày của Diệp Tiểu Thiên. Hắn vốn tưởng rằng ngày lành như vậy có thể sống cả đời, không nghĩ tới đây là ngày cuối cùng hắn ở thiên lao.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Bát cơm cuối cùng.

Diệp Tiểu Thiên, nam, năm nay mười chín tuổi, nhà ở con phố nhỏ phía Tây đường Tuyên Vũ thành Bắc Kinh, một ngục tốt phòng giam chữ Huyền thứ nhất, đại lao Hình Bộ, vì thông minh lanh lợi, đầu năm Vạn Lịch thứ tám được Ti Ngục Quan Lưu đại nhân đề bạt làm Đội trưởng nhà lao chữ Huyền, gian số 1.

Thân phận ngục tốt của Diệp Tiểu Thiên kế thừa từ cha hắn, Diệp gia là ngục tốt cha truyền con nối, đây là quy định do Hồng Vũ hoàng gia quy định: Con kế thừa nghiệp cha, đời đời truyền thừa.

Anh muốn làm lính, trong số con trai của anh nhất định phải có một đứa làm lính, nếu như vợ anh không sinh cho anh được một đứa con trai, vậy phải tìm trong số thân thích của anh, nếu như thân thích của anh không có nam đinh, vậy anh phải đi đâu tùy tiện tìm một người, dù là anh kéo được một người trên đường, cũng phải bổ sung khuyết thiếu này.

Nếu anh là đầu bếp, nhưng anh còn chưa học được xào rau, nếu cha anh chết rồi, dù anh căn bản không biết nấu cơm, vậy cũng không sao cả, lúc quan phủ triệu tập đầu bếp anh đi là được, không biết làm cơm chắc cũng phải nhóm được lửa chứ? Dù sao cơm anh nấu quan ăn không được sẽ phải đổi người. Nếu như anh làm y hợ, hơn nữa anh không hiểu y thuật, chúng ta đây sớm mặc niệm cho người bệnh.

Thân phận ngục tốt của Diệp gia rơi vào tay Diệp lão gia tử cha của Diệp Tiểu Thiên vốn là độc đinh. Nhưng Diệp lão gia tử không chịu thua kém, lão sinh một hơi ra song bào thai, con trưởng Diệp Tiểu An, con thứ Diệp Tiểu Thiêm. Tiểu Thiêm (thêm) ý là phát hiện song bào thai, lại thêm một đứa con trai.

Diệp Tiểu Thiêm thật sự không thích cái tên tục này, bởi vì bị người ta gọi đã quen, đổi tên mới cũng không thể khua chiêng gõ trống bỏ cáo thiên hạ, vì vậy sau khi trịnh trọng kháng nghị lão gia tử, được lão gia tử đồng ý, Diệp Tiểu Thiêm liền trở thành anh bạn Diệp Tiểu Thiên của chúng ta.

Thân phận ngục tốt của Diệp lão gia tử chỉ có thể truyền cho một đứa con trai, theo lý thuyết cần phải truyền cho Diệp Tiểu An bỏ ra từ trong bụng mẹ trước kia. Chẳng qua Tiểu An khi còn bé chịu kinh hãi, có một lần gã nhấc chân lên, trông thấy một con thái hoa xà leo ra từ nhà hàng bên cạnh giấu mình vào trong ổ chân của gã, từ đó về sau gã trở nên cực kỳ nhát gan.

Diệp lão gia tử cân nhắc tới đám người thành tinh tụ tập trong thiên lao, biết là không thích hợp với đứa con nhút nhát này, cho nên lấy hết của cải gom góp cả đời, mở phường gạo mì dầu cho đứa con cả, truyền phần nghề nghiệp ngục tốt thiên lao có tiền đồ này cho con trai thứ của lão là Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên đưa rượu ngon và thức ăn trở lại nhà lao cho Hoàng Thị Lang, nhìn sắc trời đã gần tới giờ giao ban rồi, liền bước nhanh hơn, không ngờ vừa mới vào thiên lao, liền thấy Ti Ngục Quan Lưu đại nhân đi tới từ xa, Diệp Tiểu Thiên vội vàng dừng lại, thi lễ với Lưu đại nhân từ xa.

Ti Ngục Quan tên gọi Lưu Dũng, tuổi khoảng năm mươi, khuôn mặt màu đỏ thẫm, thân hình không cao, quần áo và trang sức không khác Diệp Tiểu Thiên lắm, chỉ là bên ngoài áo xanh có một cái búi màu đỏ.

Ti Ngục Quan là quan nhỏ cửu phẩm, có nhỏ cũng là quan, nhất là trong thiên lao chữ Huyền này y là nhân vật nói một không hai, trong hành vi cử chỉ có một loại khí khái bề thế bất phàm.

Diệp Tiểu Thiên cúi thấp người cười nói:

- Chào Lưu Ti Ngục.

- Ủ!

Lưu Dũng ừ một tiếng bằng giọng mũi, liếc mắt nhìn hộp cơm trong tay hắn, hiểu hắn đang kiểm thu nhập thêm. Mỗi tháng những ngục tốt này đều hiếu kính cho y, cho nên y gần đây mắt nhắm mắt mở đối với loại chuyện không lớn này.

Lưu Ti Ngục nói:

- Cậu tới rất đúng lúc, dưới bếp đang chuẩn bị rượu thịt, một lát nữa, cậu hãy đưa vào cho Dương Lâm đi.

Diệp Tiểu Thiên kỳ quái hỏi:

- Sao tự nhiên lại cho Dương thần côn đồ ăn? A! Chẳng lẽ bản án của lão đã phán quyết rồi, đây là... đồ ăn lên đường?

Từ khi Diệp Tiểu Thiên thay cha hắn nhận công việc này, đưa rượu thịt tiền đường vô số lần trong đại lao, nhưng ngoại trừ đám quan phạm tội tự mình mua rượu thịt, hắn chỉ đưa qua năm phần cơm đưa tiền, mỗi một phần thể hiện rằng sẽ đưa tiền một cái mạng sắp rồi đi.

Lưu Dũng không trả lời, chỉ lạnh nhạt liếc hắn, chấp hai tay nghênh ngang rời đi. Diệp Tiểu Thiên đứng run một lát, nhẹ lắc đầu, liền bước tới phòng giam chữ Huyền.

Diệp Tiểu Thiên đưa rượu thịt cho Hoàng Thị lang, quay người đi tới trước phòng giam Dương Lâm, thì thấy Dương Lâm ngồi khoanh chân dưới đất, đang đặt mấy cục đá trên khoảng đất trống trước mặt, nhìn đá rơi lăm bầm nói, đại khái đang suy diễn Phục Hy bốn mươi sáu quẻ.

Diệp Tiểu Thiên ho một tiếng nói:

- Dương đại nhân.

Dương Lâm ngừng đầu thấy Diệp Tiểu Thiên, lập tức buông những cục đá kia, vui vẻ tới trước nhà lao, cười hì hì nói:

- Xem ra tiểu huynh đệ cảm thấy rất hứng thú đối với Tinh Tọa Thuật Tây Dương, là muốn cho lão phu tính toán cho cậu một chút sao?

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Được rồi, dùng đồ chơi của người Tây Dương tính toán mệnh cho người Đại Minh ta, khiến cho người ta cảm thấy là lạ, Dương đại nhân cứ xem cho tiểu tử đi.

Chỉ cần có cơ hội khoe khoang bản sự, Dương Lâm đều rất vui vẻ, còn lấy tướng thuật gì, Dương Lâm cũng không chọn. Cách một hàng rào gỗ, lão cần thận tính toán nửa ngày, vỗ tay thở dài:

- Tiểu huynh đệ, cậu cốt cách rõ ràng, tóc đen môi hồng, mắt to mày tú, đây là tướng đại phú...

- Ô?

Diệp Tiểu Thiên vuốt mày mình, lông mày nhảy lên theo.

Dương Lâm nói:

- Cái trán nắm giữ tài trí và vận khí, trán cậu cao rộng, cho nên có tài trí thông minh, lúc thiếu niên có thể gặp may lớn. Cái mũi nắm giữ tài phú và duyên nữ nhân, lỗ mũi của cậu ưỡn thẳng, thông tới trán, thời niên thiếu của cậu sẽ tài vận thông thuận, đào hoa từng đóa.

- Lời này là thật chứ?

Diệp Tiểu Thiên mỉm cười, lời hay mỗi người thích nghe, dù biết rõ là giả, hấn sờ lên chiếc mũi của mình, đột nhiên cảm thấy mình lớn lên quả thực khá đẹp trai.

Dương Lâm nghiêm mặt nói:

- Đó là đương nhiên. Thật ra... nắm giữ vận đào hoa chính là đôi mắt, tuy rằng đôi mắt của cậu không phải mắt đào hoa, nhưng cũng không khác nhiều lắm. Còn mũi sao, ngang tàng hùng vĩ, ưỡn thẳng thông thuận, tương thông với lời kia, ha ha! Có đào hoa, cũng phải có tiền vốn tốt mới được, cậu nói sao?

- Vâng, có đạo lý, rất có đạo lý.

Đàn ông đương nhiên không thể nói mình tướng không được, Diệp Tiểu Thiên lập tức thể hiện hoàn toàn đồng ý lời Dương Lâm nói, chẳng qua trông thấy vẻ nửa tin nửa ngờ của lão, hấn còn thiếu cỏi áo nói đây lưng làm một lần nghiệm chứng tại chỗ.

Dương Lâm vuốt râu ria thừa thớt, khoan thai tự đắc tiếp tục nói:

- Ấn đường của cậu rộng rãi, sắc nhuận có ánh sáng, hai mắt có thần, khóe mắt giương lên, loại tướng mạo này làm việc rất dễ thành công. Mặt khác, tai cậu ưu mỹ, màu sắc trắng trơn, hình dáng rõ ràng, còn có thủy tai rủ xuống, đây là tướng đại phúc. Cậu môi hồng răng trắng, nhân trung sâu rộng, đây là tướng vượng phú ích tử...

Diệp Tiểu Thiên thần sắc cứng đờ, ngạc nhiên hỏi:

- Tướng vượng phú ích tử?

Dương Lâm tranh thủ thời gian sửa lại lời nói:

- Nói nhằm nói nhằm, nếu là nữ có tướng mạo như vậy chính là như thế, chẳng qua cậu là đàn ông, tướng mạo như thế thì là đại phú đại quý, ha ha, tiểu huynh đệ, cậu có ba ngôi sao Phúc Lộc Thọ chiếu rọi trên cao, cả đời đều trôi chảy như ý.

Diệp Tiểu Thiên cười cười, lắc đầu nói:

- Dương đại nhân, ngài vuốt mông ngựa cũng phải đúng mới được. Ba ngôi sao Phúc Lộc Thọ chiếu rọi trên cao, vẫn chỉ là ngục tốt, ta có thể phong quang thế nào.

Đỉnh đầu ít ỏi không mấy cọng tóc của Dương Lâm chấn động, lão tức sùi bọt mép nói:

- Nói láo! Nịnh nọt cái gì, đây đều là hình lộ tướng, thể hiện trên gương mặt cậu. Nghĩ tới Dương Lâm ta đường đường là Viên Ngoại Lang Lại bộ, bao nhiêu quan lớn quan to thấy ta đều phải khúm núm lấy lòng nịnh bợ, lão phu cần phải nịnh hót một tên ngục tốt nho nhỏ như ngươi sao?

Diệp Tiểu Thiên duỗi một ngón tay chỉ vào trong lao, chế nhạo nói:

- Dương đại nhân, ngài tỉnh ngộ đi, hiện giờ ngài là một tù nhân, hảo hán không nhắc tới cái dừng năm đó!

Mấy sợi tóc trắng dựng thẳng trên đầu Dương Lâm đột nhiên rũ xuống, mềm nhũn dán trên da đầu màu đỏ, sợi râu chán nản thất vọng thông xuống, hậm hực nói:

- Mặc dù hiện giờ lão phu là một tù nhân, nhưng thuở nhỏ lão phu tinh thông dịch lý, phương diện tướng thuật tuyệt đối không có vấn đề gì!

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Được, nhận lời tốt lành của ngài, chốc lát ta đi mua chút rượu thịt tới mời, coi như Tiểu Thiên trả tiền què của ngài.

Dương Lâm nghe vậy vui vẻ cuống quýt, liên tục nói cảm ơn. Nhưng Diệp Tiểu Thiên đi được năm sáu bước, Dương Lâm đột nhiên ngừng lại, Dương Lâm nắm chặt hàng rào gỗ, hét lớn:

- Tiểu Diệp Tử, ngươi đứng lại đó cho ta!

Diệp Tiểu Thiên chậm rãi đứng lại, chậm rãi xoay người lại, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhợt nhạt. Dương Lâm nắm chặt hàng rào gỗ, nhìn thẳng vào hắn, chậm rãi nói:

- Rượu chém đầu! Có phải rượu chém đầu của lão phu hay không?

Lông mày phải của Diệp Tiểu Thiên nhảy nhẹ lên, lại rơi xuống, nụ cười trên mặt dần tàn đi.

Dương Lâm nhìn thấy, cười thâm ha ha, bàn tay gầy trơ xương kia nắm chặt hàng rào, thân thể lại như có tảng đá ngàn cân đè nặng, trượt xuống từng tắc một, mãi đến khi suy sụp tới đất, lão mới khàn giọng cười thâm:

- Kỳ hạn đại nạn của lão phu... đã đến rồi sao...

Diệp Tiểu Thiên chậm rãi trở lại, nhìn lão qua cửa nhà lao, gật đầu một cái, thương hại nói:

- Dương đại nhân, sao ngài không vui vẻ hưởng dụng bữa tối cuối cùng này chứ? Nhanh trí như vậy, làm gì?

Dương Lâm bi thương nói:

- Cả đời này của lão phu, chỉ làm ba chuyện, dối gạt mình, khinh người khác, bị người khác ức hiếp. Hôm nay có phải chết, lão phu cũng chỉ muốn làm một người biết chuyện, không muốn làm quỷ hồ đồ!

Diệp Tiểu Thiên bắt đầu đi lắc đầu, quay người muốn rời đi nhanh.

Dương Lâm bỗng nhiên vươn người ra, cánh tay già yếu khô gầy vươn ra từ trong hàng rào, nắm lấy mắt cá chân hắn, gò má gầy gò của lão dán vào hàng rào gỗ, lạnh lùng nói:

- Ngươi không được đi, lão phu có một chuyện lớn muốn nhờ!

Diệp Tiểu Thiên dùng sức rút chân, không biết Dương Lâm lấy đâu ra khí lực lớn như vậy, nắm chặt chân hắn, Diệp Tiểu Thiên căn bản không thể tránh thoát.

Diệp Tiểu Thiên nhú mày, chậm rãi ngồi xổm xuống, trong mắt lộ vẻ lạnh lùng:

- Dương đại nhân, chúng ta rất quen thuộc đúng không? Nhưng hai người chúng ta không phải kết thân, cũng không phải bạn bè, càng chưa nói tới giao tình! Tiểu Thiên chỉ là một ngục tốt nhỏ nhỏ, nếu có thể giúp ngài trong phạm vi khả năng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng chuyện quá giới hạn ta sẽ không làm!

Giọng Diệp Tiểu Thiên rất nhẹ nhàng, rất lạnh nhạt, giọng điệu cũng rất kiên quyết:

- Lúc cha ta giao bát sắt này vào tay ta, đã giao phó cho ta bốn chữ 'tuân theo quy củ'! Từ thời triều Nguyên, Diệp gia chúng ta đã là ngục tốt Hình bộ, sau khi triều Nguyên mất thay bằng Chu hoàng đế, Diệp gia chúng ta vẫn là ngục tốt thiên lao, chỉ cần công việc trong bốn phận không xảy ra sự cố, chén cơm công môn này của Diệp gia chúng ta có thể ăn mãi!

Khóe miệng Diệp Tiểu Thiên hơi vênh lên, lộ vẻ trào phúng:

- Diệp gia chúng ta chính là lao dịch thấp hèn, nhưng nói lời đại nghịch bất đạo, cho dù có một ngày triều Đại Minh vong rồi, rồi đầu cũng là nhà Hoàng thượng bọn họ, không liên quan tới quan lại lao dịch thấp hèn chúng ta, ai nắm thiên hạ mà không cần chúng ta? Chúng ta ăn chén cơm công môn này, Dương đại nhân, ta rất coi trọng bát cơm này, mặc dù trong mắt những đại nhân vật như ngài, nó vô cùng đê tiện. Chuyện đập bát cơm này của ta, xin không cần phải nói!

Dương Lâm cười khan một tiếng, nói:

- Ngươi không cần sợ, ta còn có thể để ngươi cướp ngực sao? Cho dù ngươi chịu cũng không có bổn sự kia đúng không? Ta chỉ là muốn nhờ ngươi chuyển một lời ra ngoài giúp ta, chỉ cần ngươi đáp ứng, lão phu có một việc tốt cho ngươi.

Diệp Tiểu Thiên căn bản không hỏi có chỗ tốt gì, không chút do dự, hấn lắc đầu cự tuyệt:

- Dương đại nhân, truyền tin tức ra ngoài thay phạm nhân, một khi bắt được sẽ là tội chết, không phải là ngài không biết quy củ này chứ?

Dương Lâm buồn bã nói:

- Hiện giờ rõ ràng lão phu là con bỏ của người ta, còn ai có thể thông đồng chứ? Lão phu chỉ muốn nhờ ngươi chuyển lời tới người nhà của ta, hơn nữa là sau khi lão phu chết, chuyện này... không tính trái quy củ chứ?

Diệp Tiểu Thiên chăm chú nhìn lão:

- Chỉ như vậy?

Dương Lâm gật mạnh đầu:

- Chính là như vậy!

Diệp Tiểu Thiên thở ra nhẹ nhàng, mở miệng hỏi:

- Chỗ tốt ngài nói, là cái gì?

Dương Lâm ngẩn ngơ, mới nói:

- À... thù lao năm mươi lạng bạc, thế nào?

- Năm mươi lạng?

Hai mắt Diệp Tiểu Thiên sáng ngời, sáng khoáy đáp:

- Dương đại nhân có di ngôn gì, hiện giờ có thể nói!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3: Con đường duy nhất.

Dương Lâm thở dốc hồi lâu, buông mắt cá chân Diệp Tiểu Thiên ra, chậm rãi nói:

- Lúc lão phu còn tại vị, tay nắm đại quyền, giống như Quan Thế Âm hữu cầu tất ứng. Phạm là người đến cầu xin ta, đều có thể thỏa mãn mà về, duy chỉ có cầu xin ông trời cho một đứa con trai là ta không làm được.

- Có lẽ bởi vì làm quá nhiều chuyện thất đức, đến khi tuổi già, lão phu xây cầu sửa đường, quyên tiền khuyến học, trợ giúp người tàn tật, còn bố thí rất nhiều tiền dầu vừng cho chùa miếu, không ngừng tích lũy âm đức, nhưng vẫn không đổi được một đứa con trai. Bất đắc dĩ đành phải chọn một người trong tộc làm con thừa tự.

Dương Lâm phiền muộn thở dài:

- Nhưng dù sao, nó cũng không phải con ruột của lão phu. Lão phu cả đời chỉ sinh được một đứa con gái. Mẹ nó là thiếp thất của lão phu, xưa nay không được phu nhân yêu thích. Lão phu lo rằng sau khi ta chết, phu nhân không còn e ngại mà làm khó mẹ con nàng.

Diệp Tiểu Thiên nghi hoặc hỏi:

- Vậy ý của Dương đại nhân là?

Dương Lâm ngẹn ngào nói:

- Đứa con gái kia của ta ngoan ngoãn lanh lợi, xinh xắn đáng yêu, đáng hận lúc trước lão phu chỉ lo tranh giành quyền vị, không thường xuyên được hưởng niềm vui cha con sum họp, bây giờ hối hận không kịp. Lão phu phạm vào kỷ cương quốc pháp, đúng là chết chưa hết tội. Bây giờ, nỗi lo lớn nhất trong lòng ta cũng chỉ có đứa con gái này.

Lão chậm rãi đưa mắt nhìn Diệp Tiểu Thiên, nói:

- Lão phu muốn viết một bức thư, nhờ người chuyển cho người nhà lão phu, bảo bọn họ theo ý lão phu mà phân chia gia sản, chia cho tiểu nữ một phần đồ cưới, đảm bảo cả đời nó không lo cơm áo, người có bằng lòng không?

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Đây là đại sự mà đại nhân vừa nói sao?

Dương Lâm trịnh trọng gật đầu, nói:

- Không sai! Lão phu nắm quyền cả đời, tham tiền cả đời, đến khi sắp chết mới hiểu ra cái gì là quan trọng nhất với bản thân. Đây chính là chuyện quan trọng nhất trong lòng lão phu!

Diệp Tiểu Thiên xúc động nói:

- Được chứ! Dù không phải vì năm mươi lượng bạc, việc thiện như vậy ta cũng nên làm. Đương nhiên, có tiền nữa thì càng tốt, ha ha! Chỉ là... có liên quan tới việc phân chia gia sản, tiểu tử ta chỉ là người tầm thường, nói ra sợ không ai tin, nên đại nhân ngài phải viết một phong thư làm chứng. Đốt lát ta đi lấy giấy mực.

Dương Lâm cảm kích nói:

- Tốt! Nhà lão phu ở phủ Tĩnh Châu, đạo Hồ Nghiễm. Chỉ cần người giúp lão phu đưa phong thư này đến nơi, năm mươi lượng thù lao chắc chắn không thiếu!

Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên tròn mắt, kinh ngạc nói:

- Phủ Tĩnh Châu, đạo Hồ Nghiễm? Hình như không phải ở trong thành Bắc Kinh?

Dương Lâm kỳ quái nhìn hắn:

- Phủ Tĩnh Châu chính là phủ Tĩnh Châu, đương nhiên không ở trong thành Bắc Kinh, sao vậy?

Không ở thành Bắc Kinh, vậy địa phương kia cuối cùng là ở đâu? Diệp Tiểu Thiên đã lớn như vậy, xa nhất chỉ từng đến Thông Châu. Hắn lập tức tưởng tượng ra hình ảnh rừng núi hoang dã như trong Sơn Hải Kinh, hắn lắc đầu như trống bỏi, nói:

- Không, không, không, như vậy không được, ra khỏi khu vực Bắc Kinh là ta mất phương hướng rồi.

Dương Lâm ngắt lời hắn:

- Năm trăm lượng! Lão phu cho người năm trăm lượng thù lao, thế nào? Đây là số tiền cả đời người cũng không kiếm được!

- Năm trăm lượng.

Tìm Diệp Tiểu Thiên đập thành thịch, nhưng chỉ bối rối một lát, rồi hắn dứt khoát lắc đầu. Phải đưa tin đến Hồ Nghiễm, là Hồ Nghiễm đó nha!

Ở thời đại giao thông và thông tin bất tiện này, nghe có vẻ xa như chân trời góc biển vậy...

Đối với Diệp Tiểu Thiên chưa từng rời khỏi Bắc Kinh mà nói, đây là việc khiến hắn vừa nghe đã cảm thấy bàng hoàng. Hắn do dự một chút, rồi vẫn cự tuyệt nói:

- Thật là xa quá, hay là đợi lúc người nhà ngài lên kinh ta sẽ giao lại...

Dương Lâm lộ vẻ sâu thẳm, lão cười cười:

- Lão phu ở trong ngục đã ba năm, từ khi biết chắc lão phu sẽ không được thả ra ngoài, người nhà đã không có ai đến thăm rồi. Lão phu và phu nhân gần đây cảm tình lạnh nhạt, đợi bà ta cho người ngăn dậm xa xôi đến rước linh cữu của ta, không biết tới tháng nào năm nào.

Diệp Tiểu Thiên nghe bốn chữ “ngăn dậm xa xôi”, càng không nhận lời, liên tục lắc đầu nói:

- Tiểu Thiên không làm được rồi. Dương đại nhân ngài mời cao minh khác đi.

Dương Lâm nói:

- Lão phu còn có thể nhờ cậy ai nữa? Trong cái nhà lao rộng lớn này, còn có người tốt sao?

Về mặt Diệp Tiểu Thiên nhất thời cứng đơ.

Dương Lâm cúi người nói:

- Các phạm quan trong lao thường xuyên bỏ tiền nhờ cai ngục các người mua đồ ăn đồ dùng. Lão phu liếc qua đều thấy những cai ngục kia người thì cất xén, hoặc đưa đồ giả, hoặc tham nhiều tiền, chỉ có người xem trọng lời hứa, tuy có tham lợi nhưng cũng không bội tín, cho nên lão phu chỉ tin tưởng người mà thôi.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu nói:

- Đại nhân quá khen rồi, việc lần này phải đi quá xa, Tiểu Thiên ta chỉ là con cá nhỏ trong ao, chưa từng trải qua sóng to gió lớn. Chuyện ngài nhờ, tiểu tử ta thật sự không làm nổi. Cáo từ!

Diệp Tiểu Thiên chấp tay, xoay người rời đi. Dương Lâm kêu lên từ sau lưng hắn:

- Năm trăm lượng, năm trăm lượng đó, đủ cho người giàu sang cả đời, chẳng lẽ người cam tâm làm cai ngục cả đời như vậy sao?

Diệp Tiểu Thiên không quay đầu lại, chỉ rào bước đi nhanh, từ xa xa, nghe văng vẳng giọng hắn ca một đoạn Côn khúc (một loại ca kịch cổ điển của TQ):

- Ta vốn là... chim tước ở hoàng cung, chẳng muốn như côn bằng sải cánh chín tầng mây, côn bằng không hiểu niềm vui làm chim tước... (côn bằng: một loài chim cực lớn trong truyền thuyết)

Tiếng ca của Diệp Tiểu Thiên càng lúc càng nhỏ. Dương Lâm si ngốc tại chỗ, tay vịn chân song đứng lặng mà nghe, rất lâu sau mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà lao u tối, khe khẽ thở dài:

- Làm côn bằng, có lẽ thật sự không tốt bằng chim tước...

Nhà Diệp Tiểu Thiên ở con phố nhỏ phía tây đường Tuyên Vũ. Láng giềng bên trái mấy đời làm đao phủ, còn mở một tiệm tạp hóa. Nhà bên phải mấy đời làm nghề tác (khám nghiệm tử thi = pháp y) kiêm mở cửa hàng bán thịt. Nhà họ Diệp ở chính giữa, gia thế thấp nhất.

Đến trước căn tứ hợp viện nho nhỏ, đẩy cửa đi vào, hắn đã nhìn thấy lão nương Diệp Đậu thị (xung hô của phụ nữ có chồng, Diệp: họ chồng, Đậu: họ của bản thân) đang bưng cái mẹt đứng trong sân cho gà ăn. Đám gà mái kêu cục cục, vui sướng đuổi theo trâu cặm rài trên mặt đất. Con gà trống đang phơi nắng ở chân tường nghe tiếng chạy đến, ngẩng đầu ưỡn ngực, rất khí phách đầy dạt đám hậu cung của nó qua một bên.

Diệp Tiểu Thiên lên tiếng chào hỏi:

- Mẹ, con về rồi.

Diệp Đậu thị sắc mặt trầm trầm, không nói gì. Diệp Tiểu Thiên hơi ngạc nhiên, đang muốn hỏi, chợt nghe trong phòng phía tây vọng ra một tràng mắng chửi. Giọng mắng chửi oang oang kia chính là của Diệp lão đa (cha):

- Tên hỗn tiểu tử người thật giỏi mà! Thứ ngày ngốc vô dụng như người cũng biết xoay xở quá há!

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc hỏi:

- Mẹ, cha con đang mắng ai vậy? Đại ca về rồi sao?

Diệp Đậu thị muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nặng nề thở dài.

Diệp Tiểu Thiên vội nói:

- Con đi xem thử!

Diệp Tiểu Thiên vội vàng chạy tới phòng phía tây, vén rèm cửa nhìn vào, chỉ thấy cha hắn - Diệp lão hán đang cầm cây chổi rom đập túi bụi vào đại ca hắn Diệp Tiểu An. Diệp Tiểu An cuộn tròn trên giường gạch, ôm đầu chống mõng, không trốn cũng không kêu, để mặc cha hắn đánh.

Diệp Tiểu Thiên vội chạy tới ngăn cản phụ thân, khuyên:

- Xảy ra chuyện gì? Cha, người bớt giận, người một nhà có gì không thể ngồi xuống bàn bạc. Đại ca cũng đã thành thân rồi, người dạy dỗ vài câu là phải, sao lại động tay động chân.

Diệp Tiểu Thiên vừa khuyên vừa đánh mắt ra hiệu với đại ca. Diệp Tiểu An là anh em song sinh của Diệp Tiểu Thiên, tướng mạo giống nhau như đúc, nhưng tính cách không nhanh nhẹn linh hoạt như Tiểu Thiên, vừa nhìn đã biết là người thành thật chất phác. Vừa thấy nhị đệ nháy mắt với mình, Diệp Tiểu

An vội vàng bỏ chạy trốn chết.

Diệp Tiểu Thiên kéo phụ thân đang thờ hồng học, ấn ông ngồi trên giường, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh, nắm bả vai phụ thân, thân thiết nói:

- Cha, đại ca là người thành thật, có thể làm gì khiến người tức giận, sao lại nổi nóng như vậy?

Lão Diệp vừa nghe xong lại nổi giận, tức tối nói:

- Tên khốn kiếp đó thật làm ta tức chết mà. Ngươi nói nó làm được cái gì? Nó biết làm cái gì?

Diệp Tiểu Thiên nghe cha nói, mơ hồ đoán được vài phần, liền dò hỏi:

- Sao vậy, xương mì sợi kia của đại ca... làm ăn không tốt sao?

Lão Diệp vỗ đùi nói:

- Không tốt? Nếu chỉ làm ăn không tốt thì lão tử đã thấp hương tạ ơn trời đất rồi! Tên khốn đó có mỗi cái xương mì cũng quản không xong, còn làm tới mạng nợ, xương kia bị đóng cửa đem gán nợ rồi.

- Chị dâu ngươi giận dữ bỏ về nhà mẹ đẻ. Ngươi nói đại ca ngươi sao lại vô dụng như vậy, mỗi làm ăn tốt đẹp bị nó làm lụn bại. Đáng giận hơn là từ đầu tới đuôi nó không nói với ta một tiếng, dám tự mình làm chủ, trong mắt nó còn có người cha như ta sao?

Diệp Tiểu Thiên vội vàng khuyên lơn:

- Cha, chuyện đã đến nước này, người giận dữ thì có ích gì. Lỡ người giận quá sinh bệnh thì đại ca sẽ càng buồn thêm. Chuyện làm ăn mà, có khi lời khi lố, chứ không mọi người đều đi buồn bán hết rồi. Người đừng giận nữa.

Lão Diệp im lặng một lát, nặng nề thờ dài, chậm rãi nói:

- Ta có giận hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là chị dâu ngươi giận ca ca ngươi rồi. Nhà mẹ đẻ người ta mạnh hơn nhà chúng ta, hôn sự này là chúng ta trào cao, ca ca ngươi lại không nên thân...

Lão Diệp nói xong, xúc động thương tâm, trong mắt thoáng ngân ngấn lệ:

- Là cha ngươi không có bản lĩnh, chỉ có một chén cơm công môn tổ tiên truyền lại, hai đứa con trai, ta biết cho đứa nào đây? Cha tính toán, thấy ngươi lanh lợi hơn một chút, làm ở đó không tới nỗi phải chịu thiệt thòi, nên giao việc ở thiên lao cho ngươi.

- Chính vì vậy, cha mới cảm thấy bất công với ca ca ngươi, nên đem vốn liếng dành dụm cả đời ra mua cho nó cái xưởng, lại cưới vợ cho nó. Cha... cha làm được gì đều đã làm hết rồi...

Lão Diệp ghen ngào, nước mắt rớt cục cũng rơi xuống:

- Ca ca ngươi tay không thể viết, vai không thể gánh, chẳng làm được việc, chỉ thành thật trung hậu thì có tác dụng gì, có vợ có gia đình, nhưng bây giờ cả cái nghề để sống cũng không còn, sau này phải làm sao? Tại người làm cha như ta không có bản lĩnh...

Lão Diệp thương tâm che mặt, nước mắt tuôn theo kẽ tay. Diệp Tiểu An không có trốn xa, ngồi xổm ngoài rèm cửa nghe ngóng, nghe cha nói như vậy, Diệp Tiểu An chợt thấy đau đớn, nhin không được liền khóc lớn:

- Cha, người đừng nói nữa, cái này không thể trách người, đều tại con vô dụng...

Diệp Tiểu Thiên thấy cha già rơi lệ, sống mũi cũng cay cay, ráng cầm nước mắt, ra vẻ thoải mái mà nói:

- Cha, người như vậy để làm gì, hàng xóm nghe được còn không chê cười Diệp gia chúng ta? Chuyện lần này của đại ca cũng dễ xử, để cho đại ca làm công việc cai ngục này là được chứ gì?

Lão Diệp sững sờ, lắc đầu nói:

- Vậy sao được! Tiểu An tự mình gây họa, sao có thể đổ lên đầu con?

Diệp Tiểu An ở ngoài rèm cửa cũng lúng ta lúng túng nói:

- Nhị đệ, chuyện này không được. Ca ca có chết đói cũng không thể đoạt chén cơm của huynh đệ mình. Nếu chị dâu ngươi thật không muốn ở với ta, vậy thì tùy nàng ấy! Ca không có tài cán gì, nhưng ca không thể không có lương tâm!

Lão Diệp đắm xuống đầu giường, gào ra bên ngoài:

- Ngươi câm miệng! Ngươi được quá nhỉ, bây giờ ngươi giỏi lắm nhỉ? Ngươi có bản lĩnh thì đi dỗ con dâu ta về đây đi! Ngươi... cái đồ khốn kiếp này!

Diệp Tiểu An nhát gan, nghe lão tử rút lên một tràng, sợ tới mức cuống quýt chạy xa khỏi phòng. Lão Diệp mừng xong con trai trưởng, rồi nhìn Diệp Tiểu Thiên lắc đầu, tâm tình đã bình tĩnh một chút:

- Làm như vậy không được đâu, con cứ làm việc công sai của con đi, trời không tuyệt đường người, về phía ca ca ngươi, cha sẽ tìm cách khác.

Diệp Tiểu Thiên thoải mái cười nói:

- Cha, còn suy nghĩ gì nữa, cứ theo lời con nói mà làm đi. Thật ra, hôm nay con về là muốn nói chuyện này với cha. Dù đại ca mò xương làm ăn tốt, cũng muốn nhờ cha ra trông coi giúp, bởi vì con phải đi xa nhà một chuyến.

Lão Diệp giật mình nói:

- Sao lại đi xa nhà? Con muốn đi đâu?

- Chuyện là thế này...

Diệp Tiểu Thiên kể đầu đuôi câu chuyện với cha hán, rồi nói:

- Cha, người thử nghĩ xem, chỉ giao có một phong thư mà có lời năm trăm lượng bạc. Có năm trăm lượng rồi, con cần gì chén com công môn đó nữa? Muốn làm nghề gì mà không được?

Lão Diệp nghe xong cũng động lòng. Năm trăm lượng bạc ròng, đúng là số tiền lớn nằm mơ cũng không thấy. Nhưng đường xá xa xôi, Tiểu Thiên có đi được không?

Thời đại này, giao thông bất tiện, người ta cũng ít đi lại, trị an các nơi cũng không giống nhau. Đi xa nhà là một chuyện rất khó khăn, nhiều khi xa nhà một chuyến liền trở thành sinh tử hai nơi, đời này cũng không còn cơ hội gặp lại.

Ngoại trừ lưu dân không thể sống nổi, hoặc thương nhân buộc phải đi lại lấy hàng, cũng chỉ có người làm quan nhân và sĩ tử du học mới phải rời xa quê nhà. Năm trăm lượng bạc mặc dù hấp dẫn, nhưng nếu không phải trong nhà xảy ra chuyện lớn, cần một khoản tiền để cấp cứu, lão Diệp cũng sẽ không đồng ý, nhưng tình huống hiện nay...

Chần chừ rất lâu, lão Diệp mới lo lắng nói:

- Con à, con chưa từng rời nhà đi xa, đường xá xa xôi như vậy, con đi được sao?

Diệp Tiểu Thiên cũng thấp thòm trong lòng, không chỉ lo lắng phải đi đường xa, cũng có phần luyến tiếc chén com công môn trước giờ hán luôn quý trọng này. Nhưng nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của cha, hán sao có thể để cha già đã vất vả cả đời giờ phải tiếp tục lo lắng? Huống chi, đại ca đã rơi vào cảnh vợ chồng phân ly, người huynh đệ song sinh như hán sao có thể trơ mắt làm ngơ?

Diệp Tiểu Thiên về mặt thoải mái nói với Diệp lão hán:

- Cha, ngươi quá coi thường con của người đó nha, không phải giao một phong thư thôi sao, chút chuyện nhỏ như chẳng lẽ con còn không làm nổi sao? Con muốn đi! Nói thật, con vẫn luôn không thích ở thiên lao buồn chán, đây là cơ hội mới của con.

Nhìn dải tóc mai nhuộm bạc của phụ thân, Diệp Tiểu Thiên nhẹ nhàng cầm bàn tay to lớn thô ráp của ông, nói khẽ:

- Cha, con cảm thấy, tiền có nhiều cũng có khi dùng hết, quyền lớn cỡ nào cũng có lúc hết thời. Cho dù gia nghiệp lớn lao, lỡ gặp thiên tai nhân họa rồi cũng sụp đổ.

- Làm người dù sao cũng phải có chút bản lĩnh thật sự mới được, chỉ cần bản lĩnh thật sự, cho dù tay không tác sắt nghèo rớt mồng tơi, ngã xuống cũng có thể đứng lên lần nữa. Người để con đi một lần đi, có thêm kinh nghiệm, nói không chừng con sẽ có tiền đồ hơn.

Lão Diệp nghe mà cảm thấy an ủi trong lòng, nhìn khuôn mặt con trai vẫn còn hơi non nớt, quanh môi mới chỉ nhàn nhạt lông mao, đột nhiên cảm thấy con trai đã thật sự trưởng thành. Đáng tiếc Tiểu An cái đứa bé kia quá thành thực, bằng không phong thư này vốn nên để cho lão đại đi giao, trước mắt đành phải dựa vào lão nhị rồi.

Diệp Tiểu Thiên thấy đã an ủi được phụ thân, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng nghĩ tới địa chỉ của vị Dương đại nhân kia, lại thấy căng thẳng: “Phù Tình Châu, nghe qua có vẻ xa tận chân trời...”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Lời nguyện rửa của Dương Lâm.

Lão Diệp chắc lưỡi, không yên tâm lại dặn dò:

- Vậy... Con đi cũng được, chỉ là trên đường nhất định phải cẩn thận, tuy thiên hạ này xem như thái bình, nhưng thế sự hiểm ác, lòng người càng hiểm ác. Trên đường đi, không nên đi đường nhỏ, không được đi ban đêm, lúc băng qua đồng không mông quạnh nhất định phải kết bạn với người khác mà đi...

Lão Diệp nói liên tu bất tận một hồi, Diệp Tiểu Thiên nhin không được cười nói:

- Cha, con biết rồi, người yên tâm đi. Tuy con chưa từng đi xa nhà, nhưng người cũng không nghĩ xem, con xuất thân từ nơi nào? Chính là đại lao Hình bộ đó.

- Những người trong thiên lao kia là hạng gì? Có ai là không xảo quyệt? Con trai từ lúc ba tuổi đã thường theo cha canh giữ thiên lao, ba năm trước lại thay cha làm cai ngục, ở chung với đám người quỷ quái thành tinh như thế, sao có thể không có chút đạo hạnh?

Lão Diệp bị hấn chọc cười, mắng:

- Xem như ngươi giỏi, lão tử canh ngục cả đời, sao không thấy ta luyện ra đạo hạnh gì? Có điều con nói cũng đúng, làm người nên có chút chí hướng, khi còn trẻ cha cũng có chí hướng, nhưng đáng tiếc cả đời đều không thực hiện được.

Diệp Tiểu Thiên tò mò hỏi:

- Cha từng có chí hướng gì?

Lão Diệp bật cười, cười lên lại có vẻ thẹn thùng:

- Cha còn nhớ, lúc đó còn là thời Gia Tĩnh, khi đó cha đang gặm hồ lô ngạo đường ở trên phố (mứt quả ghim thành râu), bỗng nhiên trông thấy Gia Tĩnh hoàng đế đi tuần, đoàn tuần hành của thiên tử nha, đúng là rất uy phong...

Diệp Tiểu Thiên nhin không được, cười nói:

- Cha sẽ không nhìn cảnh đó, lập tức cảm xúc dâng trào rồi nói “Đại trượng phu cũng đến thế mà thôi” chứ?

Lão Diệp cũng cười, tròng con trai một cái, nói:

- Nói nhảm! Loại lời này nói ra không sợ bị chém đầu sao? Huống chi, lão cha ngươi mà có chí hướng cao như vậy sao?

Ông thở dài, vuốt đùi, thồn thức nhớ lại mà nói:

- Khi đó, cha liền đứng ở ven đường, nhìn nghi trượng của thiên tử rầm rầm rộ rộ đi qua, tám con bạch tượng cao lớn, bốn con sư tử oai phong lẫm liệt, nhất là còn có hai con mãnh hổ...

- ...Cha cực kỳ hâm mộ, đã nghĩ, bao giờ ta cũng có thể nuôi một con cạp mới đúng là oai phong nha. Lần đó, cha muốn nuôi hổ tới mức bị ám ảnh, nhaoang một cái đã nhiều năm như vậy, cha đã lớn tuổi, nguyện vọng này còn chưa thực hiện được...

Vừa nói đến đây, chợt nghe bên nhà chính có tiếng người rít lên:

- Ông đã đủ hay chưa, dạy thì ông cũng dạy xong rồi, còn hờn dỗi gì mà không ra ăn cơm? Còn phải để con trai theo đồ dành không ngọt? Cái lão bát tử này, mau cắt ra đây cho ta, nếu không muốn ăn, sau này lão nương không thêm nấu cơm nữa!

Lão Diệp nghe giọng liền biến sắc, cuống quýt đáp:

- Tôi liền tới liền, ta ra ngay đây.

Diệp Tiểu Thiên buồn cười, nói:

- Cha, nguyện vọng của cha không phải đã thành hiện thực rồi sao?

Lão Diệp hơi ngẩn ra, chợt hiểu ẩn ý của con trai, nhin không được gật đầu với hấn một cái, cười mắng:

- Tiểu tử thôi! Để cho mẹ ngươi nghe được, bà ấy còn không đánh ngươi!

Diệp Tiểu Thiên vén rèm cửa đi ra nhà chính, liền thấy đại ca đang lóng ngóng ở ngoài cửa, liếc nhìn bóng dáng phụ thân, sợ sệt không dám vào phòng. Diệp Tiểu Thiên lập tức đi qua, nắm lấy bả vai đại ca, thân thiết nói:

- Đại ca, đi, chúng ta đi ăn cơm. Ăn cơm xong, đệ sẽ cùng huynh đi đón chị dâu.

Diệp lão hán trừng mắt nhìn con trai lớn, nhưng ngay lúc đó, cũng thấy lão bà đang trừng mắt nhìn mình. Diệp lão hán há to miệng, rốt cục không nói gì nữa, chỉ hậm hực lấy một cái khăn thần trên bàn, hung hăng cắn. Mặc dù hồ rất oai phong, nhưng cũng biết sợ hồ cái nhà.

Chị dâu Tiểu Thiên và trượng phu tình cảm trước nay vẫn rất tốt, chỉ là cảm thấy trượng phu nhất gan chất phác, có chút bực bội y không biết tranh giành. Hôm nay Tiểu Thiên nhường công việc cai ngục cho ca ca, nàng còn có thể không về? Cũng vì vậy mà đối với chú em chồng còn có thêm vài phần áy náy, lúc nhìn thấy hắn, có vẻ ngượng ngịu.

Diệp Tiểu Thiên và ca ca thuận lợi đón được chị dâu từ nhà mẹ đẻ trở về, cả nhà vui vẻ cùng ngồi thương lượng chuyện hắn đi xa. Diệp Đậu thị mặc dù đối với Diệp lão hán có hơi hung dữ, nhưng rất thương cho con trai. Bà cũng là người chưa từng rời khỏi thành Bắc Kinh, nghĩ đến con trai phải đi xa chịu bao nhiêu khổ cực, liền bắt đầu rơi lệ.

Diệp Tiểu Thiên đánh phải an ủi mẫu thân một phen, rồi mới thương lượng với cha và anh, sắp xếp chuyện ngày mai. Dương Lâm đêm nay đã ăn “đoạn đầu phạm” rồi, cũng không phải đêm nay hành hình, mà vì sáng mai sẽ không có thời gian để lão ta từ từ thưởng thức. (đoạn đầu phạm: bữa ngon cuối cùng trước khi bị chém)

Sáng sớm mai lão sẽ bị áp giải lên xe tù, cùng với các tội phạm cấu kết với lão, bị đưa đi dạo phố. Đợi khi chiếc xe trâu cũ nát kia đến được pháp trường, cũng gần giữa trưa. Cho nên, Diệp Tiểu Thiên phải đến thiên lao sớm một chút, để lấy di thư của Dương Lâm.

Sáng sớm hôm sau, ba cha con Diệp gia liền ra khỏi nhà. Phụ tử ba người đã phân công rõ ràng, lão Diệp đến huyện nha gặp quan tuần kiểm dọn đường dẫn lối cho con trai nhỏ. Kỳ thật, năm Vạn Lịch, quản lý việc đi lại của dân chúng đã không còn nghiêm khắc như thời Minh sơ, chỉ là lo sẵn đường lối thì khi qua trạm kiểm tra sẽ bớt chút phiền toái. Hai huynh đệ Diệp Tiểu Thiên và Diệp Tiểu An thì đến thẳng đại lao Hình bộ, báo cáo đổi vị trí cho nhau.

Sáng sớm, người đi đường không nhiều, tạp dịch chở phân, nông dân trồng rau chở lương thực vào thành, thưa thớt chậm rãi đi trên đường phố Bắc Kinh...

Cảnh tượng này, mỗi ngày Diệp Tiểu Thiên đều thấy, nhưng hôm nay nhìn lại cảm thấy đặc biệt thân thiết, bởi vì hắn biết, sẽ có một quãng thời gian rất dài khó mà nhìn thấy được nữa. Trong lòng hắn, phủ Tĩnh Châu đạo Hồ Nghiễm đúng là xa tận chân trời!

Trong gian số một, phòng giam chữ Huyền, Dương Lâm ngồi bó gối ở góc tường, si ngốc nhìn trời qua cửa sổ trên đỉnh đầu. Mấy viên đá ông ta thường dùng để bói Dịch, bị tay người ma sát đến sáng bóng, lẳng lẳng nằm yên dưới chân.

Diệp Tiểu Thiên đến trước phòng giam, ở ngoài chần song yên lặng nhìn rất lâu, rồi mới cất tiếng gọi:

- Dương đại nhân!

Dương Lâm nghe gọi, chậm rãi ngẩng đầu, dùng ánh mắt mê man nhìn hắn. Ánh mắt hoàn toàn không có hồn vía rơi trên người hắn, Diệp Tiểu Thiên nhíu mày, nói khẽ:

- Dương đại nhân, chuyện kia, ta đồng ý!

Chỉ một câu nói này, Dương Lâm tựa như cọng cỏ non héo rũ gặp được cơn mưa, vốn đang không còn sức sống chợt trở nên phần chần khác thường.

Lão nhanh chóng bỏ nhào tới chần song, kích động hỏi

- Ngươi đồng ý? Ngươi thật sự đồng ý?

Diệp Tiểu Thiên gật đầu, đặt cái hộp trong tay xuống, nói:

- Giấy, bút, mực đều ở trong này. Đại nhân xin nhanh tay một chút, lát nữa... liền có người đến tiễn đại nhân lên đường rồi.

Những lời này dường như có chút tàn nhẫn, nhưng bây giờ thật sự không phải lúc để lựa lời, bởi vì quan sai đưa tiễn Dương Lâm lên đường đã tới, chỉ là nể mặt Diệp Tiểu Thiên, đợi ở bên ngoài thêm một lát mà thôi.

Diệp Tiểu Thiên còn vì thế mà bỏ ra một khoản tiền trà nước.

Dương Lâm gật đầu liên tiếp, dùng đôi tay run rẩy mở hộp, lấy giấy bút mực các thứ vào trong lao phòng, trải phẳng một tờ giấy, cầm bút chấm mực, chỉ một thoáng đã nước mắt như mưa.

Diệp Tiểu Thiên không hỏi thúc lão ta nữa, không phải hắn sĩ diện hão, nhưng lúc này mà còn hỏi thúc, đúng là có chút tàn nhẫn. Cũng may, Dương Lâm cũng biết thời gian không nhiều, không chần chờ quá lâu, vừa rơi nước mắt vừa múa bút viết nhanh.

Một phong thư được viết như mây bay nước chảy, một thoáng đã xong. Dương Lâm cẩn thận thổi khô tờ di thư bị lấm vệt nước mắt, chăm chú xếp lại, đến cạnh chần song, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Địa chỉ cụ thể đã ghi trên phong bì, thù lao đã hứa với người cũng ghi ở trong đó.

Diệp Tiểu Thiên gạt đầu, cất thư vào trong ngực, nhắc cái hộp, nói với Dương Lâm:

- Cáo từ!

- Chậm đã!

Dương Lâm đột nhiên vươn tay, nắm lấy cổ tay Diệp Tiểu Thiên, trong mắt lộ ra một tia hung ác.

Diệp Tiểu Thiên cau mày nói:

- Đại nhân còn có gì phân phó?

Dương Lâm đột nhiên cắn ngón tay, dùng máu của mình vẽ ba đường quái dị cong cong vẹo vẹo trên cổ tay Diệp Tiểu Thiên, miệng lầm nhảm đọc một tràng phù chú Diệp Tiểu Thiên hoàn toàn nghe không hiểu.

Diệp Tiểu Thiên không giãy dụa, mà kinh ngạc nhìn Dương Lâm đang bôi bôi vẽ vẽ trên cổ tay mình, trong miệng thì thảo luận lắm bầm. Chờ lão làm xong, hắn mới nghi ngờ hỏi:

- Đưa phong thư mà thôi, cần gì thận trọng như vậy, không biết Dương đại nhân thi triển bí thuật chúc phúc gì?

Dương Lâm thở ra một ngụm trọc khí, khuôn mặt thon gầy nhếch lên nụ cười quỷ dị:

- Ai nói đây là bí thuật chúc phúc hả? Đây là một loại chú thuật nguyên rủa lão phu học được từ Nam Cương, dùng máu khởi động, dùng mệnh trả giá, dùng oán niệm lúc lâm chung làm đường dẫn, bình sinh chỉ có thể thi triển một lần!

Diệp Tiểu Thiên nghe xong càng kinh ngạc, nói:

- Chú thuật nguyên rủa? Ta còn tưởng rằng đây là hộ thân phù, ngài vẽ thứ này lên tay ta là muốn nguyên rủa ai?

Dương Lâm liếc hắn một cái, nói:

- Vẽ trên người ngươi, đương nhiên là rủa ngươi!

Lần này Diệp Tiểu Thiên ngốc thật rồi, kinh hãi một lúc, hắn đột nhiên nhảy dựng lên, tức giận nói:

- Rủa ta? Ta với ngài không thù không oán, ta còn đồng ý ngàn dặm xa xôi đưa thư giúp ngài, vậy mà ngài lại nguyên rủa ta?

Dương Lâm cười lạnh nói:

- Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi giữ đúng lời hứa, chú thuật nguyên rủa này sẽ không có tác dụng. Nhưng lỡ như ngươi không hoàn thành di chúc của ta...

Dương Lâm nói giọng lạnh lẽo:

- Mặc kệ ngươi cố tình hay là vô ý, nếu ngươi không làm xong chuyện đã hứa với ta, lời nguyên sẽ lập tức có hiệu lực, từ nay về sau khiến ngươi khổn đốn cả đời, mọi chuyện xáo xáo, thê ly tử tán, không được chết từ tế!

Giọng Dương Lâm lạnh lẽo, dưới ánh sáng mờ mờ, bầu không khí trong thiên lao âm lãnh, tạo cảm giác đặc biệt quỷ dị, phảng phất như một cơn gió lạnh thổi thẳng vào tâm lý người nghe.

Diệp Tiểu Thiên lại phì cười:

- Được rồi, được rồi, Dương đại nhân của ta, sắp chết đến nơi mà ngài còn tin mấy thứ bát nháo này. Trước kia ngài đoán cốt cách cho ta, không phải đã nói mệnh của ta rất cứng, không sợ quỷ thần sao? Ngài nguyên rủa được ta sao?

Dương Lâm bùng tình đại ngộ, vỗ trán một cái, nói:

- Phải ha! Lão phu thiếu chút quên mất việc này! Nguyên rủa không được ngươi, nguyên rủa không được ngươi... Ừm... Lão phu kia đòi lời nguyên khác, ta nguyên rủa ngươi... ngươi đi với ai, người đó liền xui xẻo!

Diệp Tiểu Thiên lấy làm lạ hỏi:

- Người khác xui xẻo liên quan gì ta?

Dương Lâm hắc hắc cười lạnh:

- Mặc kệ làm nghề gì, cũng phải bái tiền bối, tìm chỗ chống lưng đứng không? Nếu ngươi đi học, thầy của ngươi sẽ xui xẻo. Nếu ngươi làm ăn, chỗ dựa của ngươi sẽ xui xẻo. Ngươi muốn làm quan, ban bè sau lưng sẽ xui xẻo. Ngươi đi theo ai, người đó liền xui xẻo. Cứ như vậy, chẳng lẽ ngươi còn không xui xẻo?

Diệp Tiểu Thiên á khẩu, một lúc sau mới thành khẩn nói với Dương Lâm:

- Dương đại nhân!

- Hà?

- Tuy ta với ngài không thân không thích, cũng không có giao tình, nhưng ngài là ba năm trước vào đây, ta cũng là ba năm trước vào đây, chung một mái nhà lâu như vậy, hôm nay ngài sắp phải nhận một đao, trong lòng ta cũng không dễ chịu gì.

Dương Lâm cảm động nói:

- Ở lâu mới biết lòng người, lão phu gặp tai ương ba năm lao ngục, bằng hữu cũ đều không lộ mặt, thân nhân cũng không thấy bóng dáng. Trước khi lên đường, còn có người nhớ tới ta, lão phu cũng xem như có phần an ủi.

Diệp Tiểu Thiên nhẹ nhàng nắm tay ông ta, thâm tình nói:

- Nhưng bây giờ ta thật hy vọng, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của lão khôn khiếp ông..

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Con cá bơi tới chân trời xa xăm.

Diệp Tiểu Thiên giấu kỹ di thư của Dương Lâm, ra khỏi nhà giam, vái chào mấy quan sai Hình bộ bên ngoài cửa lao, cung kính cảm ơn:

- Mấy vị ca ca, làm phiền các vị phải đợi rồi.

Mấy quan sai gật đầu với hắn rồi vào trong nhà lao.

Có ngục tốt đã nhận được tin từ trước nên giờ chạy đến, mấy quan sai Hình bộ vừa đi, Lão Ngưu canh cổng nhà lao đã tới bên cạnh Diệp Tiểu Thiên. Lão Ngưu này hơn năm mươi tuổi, đã từng làm việc nhiều năm với Diệp Tiểu Thiên. Thấy lão, hắn vội vàng gọi:

- Ngưu thúc!

Lão Ngưu gật gù đầu, nói với hắn:

- Ta có nghe nói chuyện nhà ngươi rồi. Tiểu Thiên, ngươi là đứa con có hiếu, ôn hòa thiện lương, hiếu thuận cha mẹ, tôn kính trưởng bối, có thể nói cái gì cũng tốt. Có những khi, còn tốt đến mức... khờ như một con lừa.

Diệp Tiểu Thiên cười như một đại cô nương e thẹn, không thấy nét nào giống con lừa.

Lão Ngưu lại tiếp tục ân cần dạy bảo:

- Đương nhiên, bây giờ ngươi lớn rồi, đã lâu không còn khờ nữa, có điều, đi ra ngoài sẽ không giống như trong nhà lao chúng ta đâu. Ngươi ra ngoài cần quan sát cẩn thận, nói chuyện với người khác chỉ nói một phần ba suy nghĩ thôi, không thể dốc hết suy nghĩ ra được. Còn nữa, nếu có gặp chuyện gì không hợp ý, cũng không được lao đầu vào như một con lừa, nghe chưa?

Diệp Tiểu Thiên khách khí nói:

- Lão Ngưu, thúc nói rất đúng, nhất định Tiểu Thiên sẽ không hành động như một con lừa.

- Ừ, ừ, ừ.

Lão Ngưu còn chưa ừ xong đã bị một đoàn canh ngục trong gian số 1 đẩy dạt sang một bên. Hai ngục tốt cao lớn một trái một phải đặt lên hai vai Diệp Tiểu Thiên, như đầu trâu mặt ngựa đẩy hắn ra ngoài.

Một canh ngục nói:

- Lão đại, ngươi muốn đi xa cũng chẳng sao, huynh đệ chúng ta không cần lo lắng gì hết. Với nội tâm của ngươi, ngươi có thể lừa người khác cam tâm tình nguyện nhảy xuống hồ phân cũng cảm thấy là ngươi muốn tốt cho họ, làm sao bị ai bắt nạt được...

Diệp Tiểu Thiên cả giận:

- Nói vậy, ta mà đen tối vậy sao?

Đám canh ngục trăm miệng một lời đáp:

- Đen! Rất đen! Đen đến mức đưa tay không thấy được năm ngón!

- ...

Một canh ngục khác nghiêm mặt nói:

- Lão đại, đương nhiên ngục rất đen tối, nhưng cũng rất tốt. Ngươi là người trọng nghĩa, có trách nhiệm, chúng ta đều phục ngươi. Lần này ngươi đi, các huynh đệ rất nhớ, để chúng ta tiễn ngươi.

Diệp Tiểu Thiên cảm động, dừng chân quay lại chấp tay nói với mọi người:

- Các vị huynh đệ, ý tốt ta xin nhận. Chuyện ngày mai, hôm nay làm, chuyện hôm nay, lập tức làm. Đã phải đi, lẽ mà làm gì nữa. Hôm nay ta phải rời đi, tiệc rượu tiễn biệt không kịp uống, ta chờ uống rượu đón gió của các huynh đệ.

Đám canh ngục thấy hắn còn muốn đi gặp Ti Ngục Quan, còn một số việc cần bàn giao, thấy hắn đã sắp xếp hành trình đâu vào đấy, cũng không giữ lại nữa, bèn dừng chân chấp tay chào hắn.

- Lão đại, thuận buồm xuôi gió!

- Lão đại, đi sớm về sớm!

Một ngục tốt nhanh nhẹn cầm dùi một cây gậy vào tay Diệp Tiểu Thiên.

Hắn ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì đây?

Gã canh ngục kia đáp:

- Lão đại, nếu ngươi ra ngoài không sống được thì cây gậy này có thể thay Đà Cầu Bồng được.

Đám lính canh ngục cười ha hả, Diệp Tiểu Thiên cũng cười mắng:

- Cút đi! Diệp Tiểu Thiên ta có thể lăn lộn trong cái thiên hạ nhỏ là thiên hạ này mà phong sinh thủy khởi, ra thiên hạ lớn cũng có thể oai phong凛凛. Chờ xem, không có được đại phú đại quý, Diệp Tiểu Thiên ta không quay lại!

- Tốt! Có chí khí!

- Tốt, rất tốt!

- Lão đại, chúng ta sẽ chờ ngươi áo gấm về nhà!

- Lão đại nói đúng lắm, đi đến đâu ngươi cũng là nhân tài của phòng giam chữ Huyền số 1 của chúng ta!

Diệp Tiểu Thiên nhìn từng khuôn mặt quen thuộc, từng nụ cười trên khuôn mặt dần nhạt đi, tập trung nhìn thật lâu, đột nhiên quay người lại, bước ra vài bước, ngừng mỉm cười, giơ tay với người phía sau, nắm chặt nắm tay bước tới gần áp phòng của Ti Ngục Quan Lưu Dững.

Trong áp phòng của Ti Ngục Quan Lưu Dững, Lưu ti ngục ngồi sau bàn, hơi nhíu mày, nghe Diệp Tiểu An nói với mình về mục đích tới đây. Diệp Tiểu An nhát gan thật thà, vừa thấy đôi mày của Lưu ti ngục cau lại, quan uy ngồi ngồi thì vội vàng lo lắng, càng cảm thấy hụt hơi, nói chuyện càng cà lăm, khiến cho Lưu ti ngục càng thêm khó chịu.

Thực ra Diệp gia chỉ cần có nam nhân làm cai ngục là được, ai tới cũng không quan trọng. Chuyện thế này cũng không khó xử lý, Lưu ti ngục cũng không có lý do phản đối. Chỉ là Tiểu An thật thà chất phác, kém xa huynh đệ Tiểu Thiên lanh lợi của gã nên Lưu ti ngục rất không hài lòng.

Thấy Diệp Tiểu Thiên đến, Lưu ti ngục chẳng nề nang gì mà nói với Diệp Tiểu An:

- Ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn nói chuyện với huynh đệ của ngươi.

- A...

Diệp Tiểu An cười thật thà, quay lại thấy Diệp Tiểu Thiên, lại cười với đệ đệ, sắc mặt vừa hơi cảm kích vừa hơi thẹn thùng. Diệp Tiểu Thiên thân thiết vỗ

võ vai đại ca, không thấy một chút câu nệ nào khi đối diện với Lưu ti ngục.

Diệp Tiểu An nhẹ nhàng đi ra ngoài, lại rón rén khép cửa lại.

Cửa phòng vừa đóng, Lưu ti ngục liền nhủ mày nói với hắn:

- Cha ngươi già rồi nên hồ đồ hay sao? Đứa nhỏ Tiểu An này thành thật như vậy, đến nơi này không sợ thiệt thòi sao? Nó có thể làm cái gì? Có phải cha ngươi ép ngươi nhường chỗ không? Nói đi, bốn quan sẽ làm chủ cho ngươi.

Diệp Tiểu Thiên cười đáp:

- Đa tạ đại nhân nâng đỡ, việc này Tiểu Thiên cam tâm tình nguyện. Đại nhân, tuy đại ca ta chân thực chất phác, không phải người đắc lực để sai sử, nhưng cũng vì y trung thực tận tâm nên quyết sẽ không làm nên chuyện gì xằng bậy, làm hỏng việc của đại nhân. Sau này kính xin đại nhân chiếu cố đại ca ta hơn một chút, có ngài quan tâm, còn ai dám khi dễ y. Còn tiểu tử, theo đại nhân nhiều năm như vậy, cũng không đến mức ra ngoài không kiếm nổi cơm ăn. Một ngày kia nếu tiểu tử có chút danh tiếng tuyệt đối sẽ không quên ân điển của đại nhân ngài.

Sắc mặt Lưu Dững hòa hoãn lại, y mỉm cười:

- Tiểu tử Tiểu Thiên ngươi rất biết ăn nói! Nếu vậy, bốn quan cũng sẽ không làm kẻ ác! Vậy đi, ngươi ra ngoài va chạm cũng tốt, nghe nói sang năm thiên lao sẽ mở thêm, đến lúc đó, nếu thiếu lính canh ngục, bốn quan sẽ gọi ngươi về.

Diệp Tiểu Thiên nghe vậy thì mừng rơn, vậy không phải là có đường lui rồi sao? Hắn vội vàng khom người tạ ơn:

- Đại nhân đối với tiểu nhân ân trọng như núi, tiểu nhân suốt đời không quên!

Lưu ti ngục cười ha ha:

- Xưa nay ngươi vẫn thông minh lanh lợi, bốn quan rất thích, đương nhiên không muốn bỏ ngươi. Ngươi chỉ cần làm tốt cho bốn quan, chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi.

Diệp Tiểu Thiên thăm oán: “Đi theo ngươi cũng không biết tốt được bao nhiêu đây. Chỉ cần ngươi bớt đi cho ta một chút hiếu kính, không đến mức vơ vét hết chút tiền tài mỗi tháng ta vất vả kiếm được đến không còn gì đã coi như không bạc đãi ta rồi”.

Cho dù nghĩ vậy nhưng đương nhiên hắn không dám thể hiện ra chút nào.

Khi Diệp Tiểu Thiên cúi đầu khom lưng nói lời cảm tạ, cửa phòng đột nhiên mở ra, mấy quan sai áo xanh mũ quả dưa xông tới. Tuy nhìn rõ trước mắt chỉ có hai người nhưng vẫn liên tục quét mắt khắp phòng, sau đó, một người mới héch mũi lên hỏi:

- Ai là Lưu Dững?

Lưu ti ngục chậm rãi đứng lên, chần chừ đáp:

- Là bốn quan, các ngươi là...

Lúc này, từ đằng sau đoàn quan sai, một người bước vào. Lưu ti ngục nhận ra đó là quan Đề lao đứng đầu Thượng ti La Triền, lại càng ngạc nhiên. Lưu ti ngục vội chấp tay chào:

- La đại nhân, mấy vị này là...

La Đề lao trầm mặt:

- Lưu Dững, mấy vị này là quan sai Đô Sát Viện, có việc tìm ngươi.

Đầu lĩnh sai dịch kia dựng ngón tay cái, kiêu ngạo thông báo:

- Chúng ta phụng lệnh Bộ Đường đại lão gia đưa ngươi đến hỏi mấy câu. Đi thôi!

Vừa dứt lời, hai quan sai tiến lại hai bên y, trông gông sắt lên cổ y rồi đưa đi.

Lưu ti ngục thẳng thốt:

- Cái này... cái này... cái này là thế nào? La đại nhân, La đại nhân, vì sao Đô Sát Viện muốn hỏi ta?

Một sai dịch nóng nảy quát lên:

- Đừng có nói nhảm. Chỉ một ti ngục nho nhỏ dám vi phạm vương pháp, tùy ý thu hối lộ, chuyển tin cho phạm nhân bên trong ra bên ngoài, giờ còn dám giả vờ giả vịt. Nếu không có chứng cứ rõ ràng, Bộ Đường đại nhân đến làm mưa làm gió à?

- Đi, đi mau!

Mấy quan sai Đô Sát Viện tới vội vàng, đi cũng vội vàng, như một con gió cuốn Luru ti ngục đi. La Đề lao như không thấy Diệp Tiểu Thiên, sau khi Luru ti ngục bị dẫn đi, chỉ hừ lạnh một tiếng, đi ra ngoài sắp xếp người tiếp quản vị trí của Luru Dững.

Diệp Tiểu Thiên ngờ ngác đứng ở đó, nửa ngày sau trong đầu mới xuất hiện một ý niệm, tìm này lên một cái: “Luru ti ngục là lãnh đạo trực tiếp của mình, vừa rồi còn nói muốn mình đi theo, kết quả đã lập tức xảy ra chuyện. Không phải là lời nguyên rủa lâm nhảm của lão bịp bợm họ Dương kia thiếp là thật sao? Không phải, cho dù có thiếp thật, nhưng ta còn chưa ra khỏi kinh thành, đương nhiên còn chưa nói đến phạm vi trong lời nguyên.”

Diệp Tiểu Thiên nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, vững tin việc này không quan hệ với mình mới khe khẽ thở dài, nhìn cánh cửa vẫn đang khe khẽ lay động đầy thương cảm:

- Luru ti ngục là một người tốt, sao lại bị bắt được. Chuyện lão đồng ý với mình còn chưa xử lý xong..

Luru ti ngục bị bắt, con đường lùi từ trên trời giáng xuống không còn nữa, Diệp Tiểu Thiên chỉ có thể dồn hết hy vọng của mình vào năm trăm lạng bạc ròng, thấp thỏm bất an tính toán ước mơ vô hạn có thể ra khỏi thành Bắc Kinh.

Hắn giống như một con cá nhỏ từ khi mới sinh vẫn ở trong một cái ao nhỏ, từ kích thước của một cây kim mà lớn lên bằng một ngón út, vẫn sống trong vùng nước an tĩnh đó. Hắn quen thuộc từng đồng cỏ từng nguồn nước, từng hòn sỏi từng cục đá của nơi này.

Nhưng đột nhiên đến một ngày dòng nước vận mệnh đưa nó ra biển lớn, khiến cho con cá nhỏ bắt đầu cảm thấy sợ hãi không rõ nguyên nhân, bắt đầu thăm dò thế giới mới hoàn toàn xa lạ.

Không nghi ngờ gì, khả năng thích ứng của Diệp Tiểu Thiên rất tốt, suốt đoạn đường xuôi nam này hắn rất cẩn thận, thấp thỏm bất an, rất nhanh đã làm quen được với cuộc sống lữ hành, cũng càng lúc càng quen với sự thay đổi môi trường không ngừng ở xung quanh.

Chỉ là, càng xuôi nam, tập tục cuộc sống, giọng nói địa phương càng khác với phương bắc một trời một vực. Nếu đến nơi thâm sơn cùng cốc, rất khó tìm người có thể trao đổi bằng tiếng phổ thông, nghe ngóng bên đường càng lúc càng khó khăn.

Cũng may ven đường cùng Tiểu Thiên nghỉ trọ lại đâu đó. Nếu cần hỏi đường thì tìm một cửa hàng hoặc ai đó như bảo chương, trưởng thôn, đông dài cả buổi cũng hỏi được rõ ràng.

Diệp Tiểu Thiên màn trời chiếu đất, ăn ít tiêu kiện, hai tháng sau, cuối cùng hắn cũng tới nơi mà hắn coi là Thiên Nhai – phủ Tĩnh Châu đạo Hồ Nghiễm.

Khi rời thành Bắc Kinh, hắn mang theo năm trăm văn tiền, lúc này trong túi chỉ còn hơn hai mươi văn tiền. Khi ấy hắn cũng chỉ mang lộ phí lượt đi chưa có tiền cho lượt về, nhưng chuyện này vẫn còn một khoản lớn năm trăm lạng bạc ròng đang chờ hắn lấy, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Bất đắc kỳ môn.

Tĩnh Châu là con đường quan trọng từ tây nam đến Quý Châu và Quảng Tây. Ở thành tây có một dãy núi, vì “hiểm, cao, lạ, đẹp” mà được vinh danh là “Sở Nam đệ nhất phong”, ở thành đối diện có một nơi được gọi là Ngũ Lão Phong, năm đỉnh núi đứng cạnh nhau như năm lão nhân.

Tĩnh Châu không chỉ tao nhã tú lệ, cảnh đẹp nao lòng người, mà ở những nơi kỳ thú rất đông người buôn bán, cực kỳ phồn hoa. Cũng vì thường xuyên tiếp xúc với người khác nên phần lớn dân bản xứ đều nói tiếng Đại Minh phổ thông, thoát nhìn rất giống một tòa thành nhỏ.

Chỉ là, Diệp Tiểu Thiên đến từ kinh thành, dưới chân Thiên tử, tiêu chuẩn cũng cao hơn, tâm tính cũng ổn định hơn, bao nhiêu thành trì nhìn thấy dọc đường trong mắt hắn đều là vùng nông thôn hết.

Đương nhiên người trong thành này cũng đều là nông dân, đại khái trong mắt hắn chỉ có Tô Hàng hoặc Kim Lăng mới là nơi đáng nhìn.

Vì suy nghĩ này, vào thành Tĩnh Châu, Diệp Tiểu Thiên vẫn rất tự nhiên, không chút rụt rè. Thấy một vị lão nhân tóc trắng phía trước đang dắt một đứa cháu gái nhỏ tóc còn thất hai bím tập tễnh đi theo, hắn liền lên tiếng hỏi:

- Lão nhân gia có biết Dương phủ Tĩnh Châu ở đâu không? Ha ha, chủ nhân của Dương gia là Dương Lâm đang làm quan ở kinh thành, chắc hẳn lão nhân gia biết rất rõ phủ đệ của ông ấy.

- \$##*^&%

- Ấy, lão nhân gia nói được tiếng phổ thông chứ?

Lão già lắc đầu, hiển nhiên không hiểu hắn nói gì. Diệp Tiểu Thiên cười khở đành chặn một thư sinh lại, chấp tay nói:

- A, vị tiên sinh này, xin hỏi Tĩnh Châu Dương phủ ở đâu? Chủ nhân của Dương gia hiện đang làm quan ở kinh thành, họ Dương tên Lâm...

- Phi!

Tay thư sinh vẫn đang mỉm cười hoàn lễ đột nhiên biến sắc, nhổ nước miếng đầy ghét bỏ rồi nghênh ngang rời đi. Diệp Tiểu Thiên lắc đầu thờ dãi:

- Thật sự là ở nhà mọi thứ đều thuận lợi, ra ngoài cái gì cũng khó. Phụ lão hương thân Tĩnh Châu quá là không hiểu khách!

Diệp Tiểu Thiên kiên trì nghe ngóng bốn phía nửa ngày, hỏi vị trí của Dương phủ, dần dần tìm được một con ngõ hẻm dài yên tĩnh. Diện tích Dương phủ rất lớn, chiếm khoảng nửa cái ngõ nhỏ, cửa ngõ là một bài phông, trước cửa Dương phủ, cửa lớn son son, tay cửa bằng đồng đỏ, gạch xanh khắp chốn, đá trắng khắp nơi, vô cùng khí phái.

Hai bên cửa lớn còn có một đôi sư tử đá oai phong thủ vệ, hai bên mỗi con sư tử lại có sáu cái cọc buộc ngựa được khắc bằng đá cẩm thạch, trên đó có khắc một con khiếm, ý muốn lấy may mắn “Mã thượng phong hầu” (con khiếm ngồi trên con ngựa – ý chúc sớm được phong quan tước).

Lúc này, trên mười hai cái cột đều buộc ngựa, dưới chân tường cũng đỗ rất nhiều xe, hình như có rất nhiều người tới tìm Dương phủ.

Diệp Tiểu Thiên nhìn đại môn Dương phủ rộng rãi khí phái mà cảm xúc trào dâng. Trải qua thiên tân vạn hiểm, chín chín tám mươi một hoạn nạn cuối cùng đã đến Tây Thiên... à không, là Dương phủ.

Khi ở kinh thành Diệp Tiểu Thiên đã từng nghe các tiên sinh kể chuyện “Tây Du Ký”, cảm xúc của hắn lúc này đúng là Đường Tam Tạng khi tới được Tây Thiên trong câu chuyện đó. Cuối cùng cũng lấy được chân kinh, khổ tận cam lai, vui sướng biết bao.

Diệp Tiểu Thiên đầy hào hứng bước lên gỗ cửa, đại môn Dương phủ đột nhiên mở ra đánh rầm một cái, một điều nhân gian rộng hai tay dang vãn giá vũ từ bên trong bay ra, bịch một cái rơi xuống ngay trước chân hắn. Diệp Tiểu Thiên hoảng sợ vội vàng nhấc chân tránh máu của người nọ phun ra làm bẩn giày hắn.

Một gia đình gầy gầy áo xanh đội mũ quả dưa từ trong Dương phủ lao đảo đi ra, hai tay bắt chéo quanh chống đứng trên thềm đá, lập tức có bốn gia nô cao lớn vạm vỡ đi ra theo sau, mỗi người cầm một cây gậy.

Gia đình gầy gầy nọ quơ quơ cái mũ lệch trên đầu, quát mắng:

- Tiểu tử nguoi tổng tiền cũng không nhìn rõ nơi nào. Dương gia chúng ta lại dễ bắt nạt vậy sao?

Người từ trong cửa bay xuống thềm là trung niên, lần này rơi rất đau, ông ta ôm bụng co quắp dưới đất như con tôm, hơn nửa ngày sau mới gộp được một hơi thở, nhổ ra một búng máu tím:

- Ta... ta thực sự là bạn cũ của Dương đại nhân, dọc đường bên ba đã dùng hết lộ phí, chỉ cầu một phần tình cảm mà thôi.

Gia đình áo xanh nọ trừng mắt, quát:

- A, phi! Từ khi nào lão gia nhà chúng ta lại có bạn cũ với cái loại vô dụng như nguoi? Rõ ràng là lừa đảo đến ăn mày. Điều dân nguoi còn dám nói nhiều, nguoi đâu, đánh, đánh mạnh cho ta! Đánh tới khi y không dám nói bậy nữa mới thôi!

Lập tức liền có một gia nô vạm vỡ từ trên thềm đá chạy xuống, một tay cời giày, một tay nắm chặt cổ áo người nọ, cầm giày tát nguoi kia lật trái lật phải như trống bỏi, lao đảo như một chiếc thuyền trong sóng gió.

Diệp Tiểu Thiên đứng nhìn mà tròn mắt há mồm.

Gã gia đình áo xanh nọ đứng trên thềm đá, dương dương đắc ý nói:

- Biết dân chúng Tĩnh Châu chúng ta gọi Dương đại quân gia là gì không? Vất cổ chày ra nước! Vậy mà nguoi lại có ý đồ xấu với Dương “Tam Sầu”, thực đúng là mất chó!

Vừa hay, một đám nhận bay ngang qua, tiếng nhận kêu vọng xuống, Dương Tam Sầu dựng một ngón tay lên, ngao ngễ nói:

- Dương Tam Sầu ta là một người vô cùng keo kiệt, lại còn có thứ không biết đường mở mắt mà muốn kiếm lời của Dương gia chúng ta, nguoi nói nguoi có đáng đánh không?

- Đùng... đánh, đùng đánh nữa. Ta không có quan hệ gì tới Dương đại nhân.

Người trung niên kia không trốn được, hai má sưng vù, không thể nhìn ra được tướng mạo ban đầu, đành kêu khóc xin tha. Dương Tam Sầu cười hắc hắc, dương dương tự đắc:

- Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Loại người như ngươi luôn bị coi thường!

- Bảo gã xéo đi!

Y ra lệnh cho hạ nhân, rồi uốn éo cái hông quay vào cửa Dương phủ.

Gia nô đang tát kia bèn đi lại giày, lại còn đập mạnh lên hông người trung niên kia, quát:

- Còn không mau cút đi! Từ sau đường để chúng ta nhìn thấy, thấy một lần đánh một lần!

Dứt lời, y trừng đôi mắt trâu quát Diệp Tiểu Thiên đang tròn mắt đứng ngay cạnh:

- Ngươi ở đây làm gì?

Diệp Tiểu Thiên sợ nhảy dựng lên, vội vàng lùi ra xa hai bước, giữ khoảng cách an toàn với y, cổ nặn ra một nụ cười làm thân:

- Người qua đường! Tại hạ chỉ là người qua đường!

Gia nô kia nghe giọng hằn quả thực không phải người địa phương, phát phát tay đuổi:

- Đi xa chút đi, coi chừng ta tưởng ngươi là trộm mà bắt lại đấy!

Ầm một tiếng, cánh cửa lớn của Dương phủ nặng nề đóng lại. Diệp Tiểu Thiên nghe tiếng cửa đóng mới run run nhìn xuống, nhìn người trung niên mặt mũi bầm dập, khỏe miệng vẫn còn chảy máu kia, sợ hãi hít một hơi lạnh, thầm nghĩ “Dương Lâm chết tiệt, làm khổ ta!”.

Thấy người trung niên này thâm trầm như thế, hẳn đâu còn dám gõ cửa nữa. Chợt nhớ Dương Lâm đã nói với mình gần đây lão và phu nhân đồng sàng dị mộng, lại nghĩ đến từ khi Dương Lâm bị bỏ tù, người nhà không hề quan tâm, tìm hẩn lạnh đi: “Dương phu nhân đã chẳng hòa hợp với trượng phu, lại yêu tiền như mạng, phong thư này của mình...”.

Người trung niên kia đứng lên, quay đầu chửi Dương phủ một tiếng rồi tập tễnh rời đi. Diệp Tiểu Thiên nghĩ nghĩ, rồi cũng đi theo y, mày cau lại: “Nếu cứ như vậy mà đến nhà, bảo Dương phu nhân kia chia gia sản của mình cho một thị thiếp vốn vẫn không để vào mắt, lại còn trả cho mình thù lao năm trăm lượng bạc rỗng, chỉ sợ mình còn thâm hơn cả người này”.

Dương Lâm ơi Dương Lâm, ngươi làm quan thất bại, làm người lại càng thất bại. Nhưng ngươi thất bại cũng không được lừa ta chứ, ta ngàn dặm xa xôi đi tới Tỉnh Châu dễ dàng vậy sao? Ta còn thâm hơn cả Đường Tam Tạng đi Tây Thiên thỉnh kinh, bây giờ năm trăm lượng bạc rỗng còn chưa lấy được, chẳng lẽ ta cứ như vậy mà về sao?

Diệp Tiểu Thiên càng nghĩ càng không cam lòng. Hắn đi tới trước, đột nhiên thấy một người đàn ông bán lê dưới chân cổng chào. Một giỏ lê vàng óng bày trước mắt, người đàn ông lười biếng ngồi dưới đất buồn bã ủ rũ nhìn người qua lại trên đường.

Diệp Tiểu Thiên liếc một cái, tiến lại gần ngồi xổm xuống trước mặt người đàn ông kia, thò tay lấy một quả lê, cắn một miếng, mơ màng hỏi:

- Lê này bán thế nào?

Người đàn ông nọ thấy có khách tới mới ngồi thẳng dậy đáp:

- Một văn ba quả.

Diệp Tiểu Thiên lấy ra một văn tiền ném cho y, rồi chọn lấy hai quả to một chút ôm vào lòng, lại thuận thế dựa vào nền đá của đền thờ mà ngồi xuống, hắt cằm về phía Dương phủ, hỏi:

- Sao trước cửa Dương phủ lại nhiều xe ngựa như vậy?

Người đàn ông kia đáp:

- Nghe nói Dương lão gia chết rồi, khách tứ phương và bạn hữu tới phúng viếng.

Diệp Tiểu Thiên thầm nghĩ:

- Ừm, đoạn đường này mình đi cũng không nhanh bằng quan dịch trạm, chắc hẳn cái tin Dương Lâm bị hành quyết đã được truyền về.

Hắn lại hỏi:

- Dương gia đã mang linh cữu của Dương lão gia về nhanh vậy sao?

Người kia bữu môi trào phúng:

- Nghe nói Dương phu nhân cũng chẳng lo lắng đến việc vào kinh chuyển linh cữu, đúng là một nữ nhân yêu tiền như mạng! Bà ta còn tham hơn cả nam

nhân! Nhưng tang sự thì vẫn phải làm, nếu không làm sao mà thu được tiền lễ.

Bình thường gã cũng không dám nói những lời này, nhưng nghe giọng Diệp Tiểu Thiên là nơi khác đến, hơn nữa cũng chẳng có đáng về cung kính với Dương phủ, nên mới nói thật.

Diệp Tiểu Thiên nương theo lời gã nói:

- Đúng vậy, nghe nói người vừa rồi là bạn cũ của Dương lão gia, không biết là thật hay giả. Dương gia đánh đau quá.

Người bán lẻ thờ dài:

- Ày, nói vậy thì không phải rồi, người của Dương phủ đến tiểu thư nhà mình cũng còn ngược đãi cay nghiệt, nói gì đến người ngoài.

Diệp Tiểu Thiên đang muốn dẫn chuyện đến Dương tiểu thư, không ngờ người này lại chủ động nhắc đến, lập tức tiếp miệng hỏi:

- Dương tiểu thư làm sao?

Người kia héch cằm lên:

- À, người thấy con ngõ nhỏ kia rồi chứ? Đó là ngõ cụt, từ trong viện tử của Dương gia tách ra một tiểu viện nhỏ, hiện giờ đại tiểu thư Dương gia ngủ ở đó. Nàng đã bị đuổi khỏi Dương phủ hơn hai năm rồi, mỗi tháng Dương phủ chỉ cho nàng một chút chi phí gạo nước. Ày, lòng dạ đàn bà là độc nhất mà...

Diệp Tiểu Thiên mừng quá đỗi, đây gọi là buồn ngủ gặp chiếu manh mà. Tin tức muốn biết đã biết rồi, được đồ mà chẳng mất công. Hắn hỏi han thêm mấy câu vớ vẩn với người bán lẻ rồi tìm cơ bỏ đi, loay quanh gần đó một lát, thấy không có ai chú ý liền lách vào con ngõ cụt.

Gian gian khổ khổ mới đến được Tĩnh Châu, động lực duy nhất giúp hắn vượt qua được cả quãng đường này chính là năm trăm lạng bạc ròng. Làm sao để lấy được, lấy rồi sẽ dùng thế nào, làm những nghề gì, hắn đều tính toán cẩn thận rồi, làm sao có thể nhẹ nhàng buông bỏ cho được.

Thấy Dương phu nhân kia không phải người lương thiện, hắn liền nghĩ tới tiểu thư Dương gia. Đối với chuyện này, bọn họ đều cùng có lợi, tìm được Dương tiểu thư coi như hắn đã có đồng minh ở bản địa rồi.

Đến lúc đó cùng tiểu thư Dương gia cầm di thư của Dương Lâm đến công đường mời quan lão gia xem xét là được.

Một khi chuyện này náo đến công đường, cho dù Dương thị có ương bướng cũng vô kế khả thi. Dù sao Dương Lâm vẫn là gia chủ, đến lúc đó, chỉ có thể dựa theo di chúc của Dương Lâm mà chia tài sản. Cầm được thù lao của mình, hắn lập tức rời Tĩnh Châu, còn Dương phu nhân ở đây làm rần rít gì hắn cần gì phải suy nghĩ.

Đầu óc nhanh nhẹn, hành động càng không do dự, Diệp Tiểu Thiên lách vào trong con ngõ cụt, bước nhanh tới cuối ngõ, chỉ thấy một tiểu viện nhỏ rách nát, tường viện bằng đá cao bằng đầu người, trong sân hoang vu, tuy được dọn dẹp sạch sẽ nhưng không có sinh khí.

Quăng hạt lê vừa gặm đi, hắn quệt mồm, há miệng gọi lớn:

- Xin hỏi, trong nhà có người không?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Mơ hồ.

Diệp Tiểu Thiên gọi ba bốn tiếng, cánh cửa phòng cũ nát nứt bốn năm đường, giống như một tấm da bị nẻ kết một tiếng mở ra. Một nữ tử áo xanh váy ngắn thướt tha đi ra, vịn cửa đứng lại, lúc trông thấy Diệp Tiểu Thiên, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Dưới chiếc trán trắng nõn tron bóng của nữ tử này, cặp lông mày kẻ đen giống như núi xa nhẹ nhàng cau lại, dường như khóa chặt về u sầu nhìn không thấy. Một sợi dây lưng thắt chiếc eo nhỏ nhắn, từ bên trong lộ ra vẻ uyển chuyển hàm súc.

Nàng thướt tha vịn cửa mà đứng, cửa phòng loang lỗ, khe hở sắp nơi cũng lộ vẻ tao nhã lịch sự, tuy là áo vải váy gai, thân thể gầy gò, nhưng lại thanh lệ vô song.

Nữ tử này toát ra vẻ ôn nhu, khiến người ta thấy mà thương. Cái gọi là gây họa, không nhất định phải đẹp tới nỗi diên đảo chúng sinh, mà là loại dung mạo khí chất có thể trực tiếp nắm lấy trái tim bạn, khiến cho các lão gia ngốc nghếch cam tâm tình nguyện dốc hết một bầu máu nóng vì nàng. Nữ tử

trước mắt này rõ ràng có đủ điều kiện như vậy.

Diệp Tiểu Thiên thấy một nhan sắc kỳ lạ như vậy, tuy rằng xuất thân dưới chân thiên tử, từng gặp rất nhiều mỹ nhân, thực sự không khỏi ngẩn ngơ, trầm nghĩ trong lòng: "Trúc xấu sinh măng tốt, Dương Lâm tính tình như cáo thành tinh, không nghĩ tới lại sinh ra cô con gái tướng mạo hồ ly".

Nữ tử này sống một mình, không qua lại với người khác, mỗi tháng chỉ có gia đình Dương phủ đến đưa gạo lúc một lần. Nơi này nằm trong ngõ cụt, trước cửa không có người qua lại, hiện giờ đột nhiên trông thấy một nam tử xa lạ, còn tới tìm nàng, ngoài kinh ngạc không khỏi phòng bị, nàng nhẹ giọng hỏi:

- Túc hạ là người nào, vì sao lại tới đây?

Diệp Tiểu Thiên vội hỏi:

- Chào tiểu nương tử, tại hạ Diệp Tiểu Thiên, đến từ kinh thành, mang theo thư tay lệnh tôn Dương Lâm Dương lão gia tự tay viết.

Nàng kia nghe xong kinh hãi a một tiếng, che miệng run giọng hỏi:

- Người... người nói cái gì, người mang theo thư của ai?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Phải chăng tiểu nương tử trước tiên hãy mở cửa, cho ta vào trong nói chuyện.

Lúc này nàng kia mới phản ứng lại, vội tới mở cửa, chờ nàng gỡ then cửa, mở cửa viện, Diệp Tiểu Thiên muốn cất bước đi vào, chợt nghe đầu hém truyền tới tiếng hô:

- Hà, tiểu tử kia, đang làm gì?

Diệp Tiểu Thiên quay đầu nhìn lại, liền thấy bốn năm hán tử vừa mới quẹo vào phố nhỏ, người phía trước dáng người khô quắt như cây trúc, đúng là Đại quân sự Dương phủ Dương Tam Sầu vừa ra lệnh gia nô đánh người.

Diệp Tiểu Thiên nhất thời lấp bắp kinh hãi, có Dương Tam Sầu ở đây, sợ rằng mấy người này cũng không phải kẻ lương thiện, không biết chúng tới đây làm gì, nếu di thư của Dương Lâm mình mang tới rơi vào tay họ, năm trăm lạng bạc nhất định gà bay trứng vỡ.

Diệp Tiểu Thiên vội lách vào viện nhỏ, nói với cô gái kia:

- Không xong, người trong Dương phủ tới rồi, phong thư này của ta rất quan trọng, tuyệt đối không thể rơi vào tay chúng. Dương cô nương, trước tiên ta trốn đi đã, sau này sẽ đến tìm cô bàn bạc chuyện lớn.

Diệp Tiểu Thiên dứ lời, nhìn bốn phía một cái, liền thấy góc tường có một cái ổ gà, xem mạng nhện cũng biết đã bao lâu không nuôi gà rồi.

Diệp Tiểu Thiên chạy vội tới, một bước nhảy lên ổ gà, mũi chân giậm một cái, hai tay chấn động, leo lên tường, chợt nghe ầm một tiếng, ổ gà sụp xuống.

Thiếu nữ bị biến cố liên tiếp khiến cho nàng mờ mịt không hiểu làm sao, lúc đang sững sờ nhìn Diệp Tiểu Thiên giẫy dụa trong đồng gạch vỡ ngói vụn, Dương Tam Sầu đã dẫn mấy tráng hán xông vào cửa, hung hăng quát:

- Gian phu kia của ngươi trốn đâu rồi..., bắt lại!

Diệp Tiểu Thiên bị người khác xô đẩy, cuối cùng từ cửa nách đi vào đại viện Dương gia mà hán tử trông mong hai tháng cuối cùng cũng không dám bước một bước cuối cùng. Dương Tam Sầu cao hứng áp giải Diệp Tiểu Thiên.

Thằng nhóc xứ khác lén lút lút lút, đích thị là có tư tình với tiện tỳ kia, nếu không có cũng có thể mạnh mẽ nói có, trước mặt phu nhân còn có thể thiếu chỗ tốt của mình? Ha ha!

Dương Tam Sầu càng nghĩ càng cao hứng, tàn nhẫn đẩy Diệp Tiểu Thiên một cái, quát:

- Đi nhanh một chút, ăn tìm hùm gan báo hay sao, lại dám vụng trộm với nữ nhân Dương gia ta, xem lát nữa Tam gia ta chơi đùa với ngươi thế nào!

Diệp Tiểu Thiên hoảng hồn. Tội danh vụng trộm với người khác thế này là không nhẹ, nhưng muốn thoát khỏi tội danh này, biện pháp trực tiếp hữu hiệu nhất phải lấy thư ra nói rõ chân tướng. Nhưng hán tử có thể nói rõ sao, một khi nói ra, năm trăm lạng bạc rỗng sẽ bay mất, nếu như người Dương gia lại xấu bụng một chút, vẫn ấn định hán tử là gian phu, như vậy bản thân hán tử sẽ xong rồi. Diệp Tiểu Thiên cũng đã nghe nói tới việc dân gian xử phạt người thông dâm thế nào.

Nữ tử thanh nhu kia cũng bị trói, bị dẫn đến dưới cửa hình tròn ở nhà sau, liền có vú già bên trong giải nàng đi vào gặp phu nhân. Diệp Tiểu Thiên lại bị ngăn ở bên ngoài.

Diệp Tiểu Thiên trông thấy có hai ba người còn đứng bên cạnh, giống như cũng đang chờ gặp mặt chủ nhân Dương gia, người dẫn đầu tướng ngũ đoan, râu ngắn như gai, eo rộng, mặt mũi dữ tợn. Gã đang xoa tay, vừa thấy Dương Tam Sấu, liền chào đón, vội hỏi:

- Tam Sấu huynh, tại sao lại trói tiểu nương tử kia của ta vào?

Dương Tam Sấu hừ lạnh nói:

- Tiểu tiện nhân kia, lại dám làm hỏng môn phong Dương gia ta, tư thông với tên mặt trắng này, lẽ nào lại như vậy. Ngươi hãy chờ đây, chờ phu nhân nhà ta sau khi dùng gia pháp sẽ để ngươi mang tiểu tiện nhân kia đi.

Đại hán tục tăng kia nghe xong hơi bất mãn, bữu môi nói:

- Tiểu nương tử da thịt mềm như vậy, nếu bị phu nhân nhà ngươi đánh tróc da bong thịt sao có thể sinh con được. Tam Sấu huynh, tiểu nương tử kia sắp là người của ta, muốn trừng trị nàng cũng nên để ta ra tay mới đúng.

Dương Tam Sấu cười chế nhạo nói:

- Ô ô, ta nói Mộc đồ tể, ngươi còn rất thương hương tiếc ngọc nha, người còn chưa cho ngươi, ngươi đã bắt đầu thương hương tiếc ngọc à. Loại nữ nhân vô liêm sỉ không tuân thủ nữ tắc thế này, dạy dỗ thay ngươi có gì là không tốt.

Mộc đồ tể bất đắc dĩ lầm bầm nói:

- Lấy thiếp chính vì sắc, chỉ cần nàng trẻ tuổi xinh đẹp là được rồi, trước kia từng lên giường với bao nhiêu nam nhân thì có gì quan trọng, còn không phải cũng là dùng như vậy sao, dù sao chờ nàng đến nhà ta rồi, sẽ khiến nàng không thấy được cả con muỗi được.

Diệp Tiểu Thiên nghe đến đó, không khỏi thầm lưu luyến: “Mặc dù Dương tiểu thư là con gái thiếp sinh ra, nhưng dù sao cũng là con quan lại, phu nhân Dương thị này vừa nghe nói chồng chết, liền muốn bán con gái cho đồ tể làm thiếp, vô lương như thế không sợ bị người ta đâm cột sống sao?”

Dương Tam Sấu nghe lời Mộc đồ tể nói, nhất thời trầm mặt xuống, không vui nói:

- Có phải ngươi nghe không hiểu tiếng người hay không, ngươi cho rằng chỉ bằng mười lạng bạc của ngươi, có thể mua được một nữ nhân như hoa như ngọc từ Dương gia ta sao? Phi! Nếu không phải phu nhân nhà ta chủ tâm nhục nhã tiểu tiện nhân kia, nào có cơ hội để ngươi hưởng phúc, cái thứ cho mặt không biết xấu hổ, thật sự coi mình là một nhân vật rồi.

Dương Tam Sấu vừa phát uy, khiến Mộc đồ tể mặt đỏ tới mang tai lại không dám tranh luận, đành hậm hực lui qua một bên, miệng thầm thì không biết nói gì đó.

Trong nhà sau, Dương phu nhân tuổi gần năm mươi, ung dung chậm rãi đi cùng một nam tử tóc hoa râm còn lớn tuổi hơn bà một chút, trên đầu người kia quấn một cái khăn lụa tứ giác, trông rất nho nhã phiêu dật.

Người nho nhã này vừa chậm rãi bước đi, vừa trầm mặt nói:

- Muội tử, hành động lần này thật sự không ổn, bán nàng cho một đồ tể? Loại chủ ý này muội cũng nghĩ ra được, muội làm vậy chẳng phải làm bản thân thanh danh của mình sao?

Khuôn mặt Dương phu nhân lộ ra vẻ mất tự nhiên, muốn nói lại thôi, ngừng một chút mới nói:

- Muội thực sự không nhẫn được con giận này, không để tiểu tiện nhân kia chịu nhiều đau khổ thì mối hận trong lòng muội rất khó tiêu tan. Chuyện này huynh trưởng không cần lo lắng.

Nam tử nhả nuốt râu suy nghĩ một chút nói:

- Tin tức Tam Sấu truyền lại lúc trước, nói rằng có đàn ông ra vào viện của nàng?

Dương phu nhân cắn hận nói:

- Không sai! Tiểu tiện nhân này quả thực không an phận, rõ ràng nuôi đàn ông, chắc chắn ta sẽ không tha cho chúng.

Nam tử nhả cười ha ha, hàn quang lóe lên trong mắt, nói:

- Muội tử, đã có lý do này muội cần gì phải bán nàng cho đồ tể, làm hỏng thanh danh bản thân mình. Hôm nay có khách tới đây phúng viếng, không phải tộc trưởng Dương thị cũng tới sao, đôi câu nam nữ này đã làm hỏng gia phong Dương gia, sao không giao cho tộc trưởng xử trí?

Phu nhân Dương thị búng tỉnh, hớn hờ nói:

- Đúng thế! Sao muội không nghĩ tới, vẫn là huynh trưởng nghĩ chu toàn!

Hai người đi tới cửa phụ, có thị tỳ chờ ở đó, hai tay nâng mấy dải lụa màu trắng, hai huynh muội nhận lấy, trước tiên thắt một dải lụa trắng lên trán, sau đó lại quấn một dải lụa bên hông, chậm rãi đi ra ngoài.

Thiếu nữ thanh nhu kia đang bị người ép chờ ngoài cửa, vừa thấy Dương phu nhân tới, nhất thời nước mắt như mưa, nước nờ nói:

- Phu nhân, Thủy Vũ oan uổng, Thủy Vũ không có làm chuyện cầu thả với người khác, phu nhân...

Dương phu nhân sắc mặt như băng, cười lạnh ngạo nghễ nói:

- Những lời này, ngươi hãy nói với tộc trưởng đi, mang đi!

Diệp Tiểu Thiên chờ nửa ngày bên ngoài cửa ánh trăng, một tiểu nha hoàn vội vàng chạy tới từ bên trong, thở hồng hộc nói với Dương Tam Sầu:

- Đại quân gia, phu nhân muốn ngài đưa người này tới linh đường, chờ tộc trưởng xử trí!

Dương Tam Sầu nghe xong, liền sai người giải Diệp Tiểu Thiên, xuyên qua từng viện lớn nhỏ liên tục, đi tới một căn nhà rất rộng lớn, liền thấy chính đường hương khói lượn lờ, hành lang tràn đầy câu đối phúng điệp, người trong Dương phủ đều đốt giấy đề tang, lại có rất nhiều khách tốp năm tốp ba đứng trong viện, thỉnh thoảng có quan lại ra vào linh đường thăm viếng.

Tiểu Thiên thấy tình hình này, thầm nghĩ "đây là linh đường của lão hồn đản kia rồi, chúng giải mình tới đây..."

Trong đầu đột nhiên thông suốt, Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên vui vẻ. Hắn lo lắng nhất đúng là thư bị tìm ra, sẽ bị Dương gia hủy đi. Hiện giờ trên linh đường có rất nhiều khách, đều là nhân vật có mặt mũi trong thành Tĩnh Châu, nếu như để lộ di chúc của Dương Lâm ngay trước mặt bọn họ...

Trước mặt rất nhiều nhân vật lớn, có lẽ Dương gia sẽ phải để ý thanh danh và hình tượng của họ. Chẳng qua đây cũng chỉ là phỏng đoán, chỉ sợ Dương phu nhân này sẽ không kiêng nể gì cả, các vị khách cũng lười giữ gìn lễ phải thay hắn, nếu có người trong công môn ở đây thì tốt rồi.

Diệp Tiểu Thiên trầm suy nghĩ, bắt đầu cẩn thận quan sát những vị khách kia, lúc này lại có mấy phụ nhân trói thiếu nữ thanh lệ kia tới, dây thừng trói trên người nàng, khiến dáng vẻ uyển chuyển của nàng lộ ra không sót lại gì.

Diệp Tiểu Thiên nhìn thấy thân thể nàng, trước mắt sáng ngời, dưới mây nhìn xem một phen, thầm bình luận: "Tiểu nương tử này eo nhỏ mặt gầy, hai chân thon dài, trông thật yếu điệu, lại không nghĩ tới bộ ngực này... thực sự rất được chăm sóc đó".

Diệp Tiểu Thiên trời sinh tính tình "mơ hồ", vừa rồi còn đang lo lắng Dương gia sẽ có thủ đoạn ác độc gì chờ hắn, lúc này rõ ràng có hào hứng đánh giá nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 8: Cái khó ló cái khôn.

Mắt thấy một đôi nam nữ bị trói đến trước sảnh, khách tới phúng viếng đều tò mò xúm lại, châu đầu ghé tai nghị luận âm ỉ. Lúc này Dương phu nhân và huynh trưởng bà ta đi tới từ hậu viện, rất nhiều khách nhân vội che dấu sự hiếu kỳ, tiến tới an ủi.

Diệp Tiểu Thiên đang tròn mắt dò xét con gái xinh đẹp của Dương Lâm, cảm thấy hơi khác thường, lúc này mới nghiêng đầu đi, liền thấy một lão phụ nhân đang chống拐杖 trượng khoác trên vai áo gai để tang nói chuyện với một lão đầu tóc trắng, hai người này hiển nhiên là trung tâm của mọi người ở đây.

Lão đầu kia nhìn qua đã bảy tám mươi tuổi rồi, mặt mũi nhăn nheo, tóc trắng xóa, tay chống một cây đũa trượng màu vàng, đúng là lão tộc trưởng Dương gia Tĩnh Châu. Dương phu nhân rỉ tai vài câu với lão, rồi cao giọng nói với mọi người:

- Các vị thân bằng hảo hữu, lão thân có chuyện muốn nói.

Dương phu nhân lạnh lùng nhìn lướt qua Diệp Tiểu Thiên và nữ tử sắc mặt tái nhợt đang run sợ, nói với tân khách trong sảnh đường:

- Chuyết phu qua đời, làm phiền các vị tới đây phúng viếng, thiếp thân vô cùng cảm kích. Nhưng ngay trong lúc giữ đạo hiếu chuyết phu, tiện tỳ này...

Dương phu nhân chỉ một ngón tay vào nữ tử dung mạo thanh lệ, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Tien tỷ này lại đại nghịch bất đạo, tư thông với người khác, làm chuyện cầu thả kia trong lúc giữ đạo hiếu chuyết phu!

Lời vừa nói ra, giống như tiếng sét giữa trời quang, tân khách trong sảnh đường lập tức xôn xao, nhìn về phía nữ tử kia, trên mặt lộ vẻ coi thường.

Nữ tử thanh lệ kia kinh ngạc, đôi mắt xinh đẹp mở to, dường như không ngờ Dương phu nhân lại sắp xếp cho nàng một tội danh xấu xa như thế. Nàng kinh ngạc nhìn Dương phu nhân, đột nhiên lệ rơi đầy mặt, nghẹn ngào tức giận nói:

- Ta không có, ta không có! Ngươi oan uổng ta!

Dương phu nhân liên tục cười lạnh, căn bản không quan tâm lời nàng nói, chỉ nói với Dương lão tộc trưởng:

- Việc này có quan sự và gia đình trong phủ làm chứng, gian phu dâm phụ bị bắt giữ tại chỗ, nếu không phải như thế, thiếp thân sao lại tự làm gia môn hổ thẹn? Lão tộc trưởng, hôm nay thiếp thân đã bắt gian phu dâm phụ tới, đây là chuyện của Dương gia, còn là chuyện của gia tộc Dương thị ta. Chuyết phu đã không còn, thân là nữ tặc, xử trí thế nào, xin tộc trưởng đại nhân ngài báo cho biết.

Lão tộc trưởng giọng nói như chuông đồng:

- À? Lão Lục gia, ngươi nói cái gì? Gia môn cái gì? Ngươi nói lớn một chút, ta nghe không rõ.

Diệp Tiểu Thiên tuyệt đối không ngờ rằng vị Dương phu nhân này rõ ràng không hề liên đới tội danh cho hắn rồi. Trong giây phút này hắn hiểu được độc kế của Dương phu nhân, không nghĩ tới vị Dương phu nhân này không chỉ coi tiền như mạng, hơn nữa tâm tư nhỏ bé như thế, chỉ vì trượng phu từng ái thiếp thất, chỉ vì bà ta hoàn toàn không thể sinh con, thiếp thân kia lại sinh con gái cho trượng phu, bà ta ghen ghét lại muốn đẩy đứa con gái do thiếp thất sinh ra vào chỗ chết mới chịu bỏ qua.

Lão tộc trưởng Dương gia nghếch ngẩng vẫn gắt giọng hỏi:

- Nàng nói cái gì? Trói nàng lại làm gì? Nàng làm hỏng gia môn nhà ngươi rồi?

Diệp Tiểu Thiên trực tiếp rống to:

- Dương phu nhân! Đây hoàn toàn là một bên nói bậy, ngươi cũng không nên ăn nói bừa bãi, Diệp Tiểu Thiên ta vốn không quen biết với tiểu nương tử này, gian tình từ đâu?

Kỳ thực Dương phu nhân cũng không tin tưởng tiểu tử khẩu âm từ nơi khác này là gian phu, chẳng qua muốn nhân cơ hội này diệt trừ cái đinh trong mắt bà, cho nên mới không hỏi hắn, chỉ cười nhạt nói:

- Ngươi nói không có là không có sao? Tam Sầu, nói cho mọi người, chỗ ngươi bắt được hắn.

Dương Tam Sầu tiến lên hai bước, nói với mọi người:

- Các vị lão gia, tiểu nhân là quản sự Dương phủ Dương Tam Sầu. Người này lén lút lên vào Dương phủ, hẹn hò với tiểu tiện nhân này, lúc hai người đang cởi áo nói dây lưng, vừa vận tiểu nhân đi đưa bạc hàng tháng, trùng hợp phát hiện, cho nên mới bắt chúng tôi, giao cho phu nhân xử trí.

Diệp Tiểu Thiên lớn tiếng nói:

- Đúng thế, ta đúng là ở trong phòng tiểu nương tử này... không phải, trong nội viện! Nhưng không phải ta có tư tình với tiểu nương tử này, lúc ta tới nội viện còn chưa xưng tên báo họ với nàng, ta quả thực có chuyện lớn muốn nói cho nàng.

Dương phu nhân giật mình, tuy rằng nóng lòng dồn nàng kia vào chỗ chết, nhưng vẫn tò mò hiểu kỳ, nhin không được hỏi:

- Chuyện lớn gì?

Diệp Tiểu Thiên liếc bà, ngang nhiên nói:

- Hôm nay Dương gia có khách tứ phương tới, không biết có nhân vật trong quan trường hay không? Chuyện lớn này của ta, nhất định phải nói ra khi có mặt người trong quan phủ, nếu không chỉ sợ có người sẽ không làm theo lẽ công bằng.

Dương phu nhân giận dữ nói:

- Nếu như ngươi quang minh lỗi lạc, chuyện gì không thể nói với người khác?

Diệp Tiểu Thiên cười lạnh nói:

- Ta đương nhiên quang minh lỗi lạc, nhưng ta sớm nghe nói về tính tình Dương phu nhân ngươi, nếu như có người trong công môn, ai biết ngươi có một tay che trời hay không.

Lời Diệp Tiểu Thiên nói đương nhiên khơi gợi sự hiếu kỳ cho đám tân khách, trên đường dưới đường lập tức bàn luận xôn xao. Lão già áo dài từ lúc đến

đã tùy ý đứng một bên kia đột nhiên mỉm cười, tiến lên hai bước chậm rãi nói:

- Bồn quan chính là Tri huyện Tĩnh Châu Hồ Quát, người có lời gì cứ nói với bồn quan!

Diệp Tiểu Thiên ngẩn người, dò xét lão, rồi ngập ngừng nói:

- Ngài thật sự là Tri huyện đại lão gia nơi này?

Hồ Quát sắc mặt trầm xuống, tựa như không vui:

- Hồn trưởng! Giữa ban ngày ban mặt, trước mắt bao nhiêu người, chẳng lẽ người trong quan phủ cũng có thể tùy tiện giả mạo? Có phải nói, căn bản người không có lời nào để nói, cho nên cần quấy, cố ý kéo dài thời gian, đúng không?

Dương phu nhân cười lạnh:

- Hắn có thể có lời gì chứ, rõ ràng là một đôi gian phu dâm phụ, gian tình bại lộ, vợ chồng giáo hoạt bịa ra vài lời mà thôi, nghe hắn nói làm gì. Lão tộc trưởng, theo thiếp thân thấy, không bằng nhét đôi cầu nam nữ này vào lồng lợn thả sông thôi.

Lão tộc trưởng Dương gia cười tươi như hoa lớn tiếng nói:

- Lợn con? Đúng vậy đúng vậy, con lợn mẹ nhà ta, hôm qua vừa mới đẻ một ổ lợn con, mười lăm con lợn, tất cả đều sống, ha ha, người cũng nghe nói à?

Lỗ tai của lão đầu này không tốt, bởi vì tuổi quá lớn, trong lòng cũng hơi hồ đồ, bằng không chỉ nhìn xem tình hình này cũng phải biết có điểm lạ rồi.

Kết quả lão hồ đồ ngất lị, người bên ngoài cũng biết lão già rồi nên hồ đồ, cũng không để ý lão nói gì.

Hồ Quát lạnh nhạt nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Nếu như người không còn lời nào để nói, vậy không cần nói nữa. Loại chuyện đòi phong bại tục này, bồn quan cũng lười quan tâm, vậy giao cho lão tộc trưởng Dương gia xử lý đi.

Bên cạnh có người hiểu chuyện cao giọng nói:

- Vị hậu sinh này, người trước mắt cậu đứng là lão phụ mẫu của huyện ta, cậu có lời gì nói thì nhanh nói đi, chớ sai lầm.

Thấy tình hình này, Diệp Tiểu Thiên đành kêu lên:

- Đại lão gia chậm đã! Trong ống gậy của tiểu nhân có một phong thư, chính là thư tự tay đại lão gia Dương phủ viết, lão nhân gia ngài chỉ cần cầm lấy xem qua, hết thấy chân tướng rõ ràng.

Di thư của em rể? Hồ Tri huyện nghe xong thân thể chấn động, bỗng xoay người lại liếc Diệp Tiểu Thiên, lại lạnh nhạt nhìn lướt qua Dương Tam Sầu. Với thân phận của lão đương nhiên không có đạo lý cởi giày người khác, Dương Tam Sầu hiểu ý, nhanh bước tới, xoay người cởi đôi giày nát của Diệp Tiểu Thiên, bật lỗ mũi lấy ra một phong thư từ trong đế giày.

Diệp Tiểu Thiên cười lạnh liếc Dương phu nhân, hẳn nghĩ tới về mặt Hồ Tri huyện sau khi xem xong di thư này, không biết lúc đó vị Dương phu nhân này sẽ thế nào.

Hồ Tri huyện cau mày nhìn phong thư loang lổ mờ mờ, vẻ mặt chán ghét phân phó Dương Tam Sầu:

- Mở ra!

Dương Tam Sầu hít một hơi thở sâu, mở lá thư này ra, giơ lên trước mặt Hồ Tri huyện. Hồ Tri huyện lấy một cái khăn tay từ trong tay áo ra, giơ lên che trước mũi.

Dương phu nhân nghe nói đây là di thư của thượng phu, không khỏi động lòng. Bà ta đi tới phía trước, nói với Hồ Tri huyện:

- Ca ca, trên thư nói gì đó?

Diệp Tiểu Thiên nghe xưng hô của Dương phu nhân với Hồ Tri huyện, một luồng khí lạnh từ huyết dừng tuyến bàn chân vọt thẳng lên huyết bách hội đỉnh đầu, toàn thân lạnh lẽo, tóc gáy dựng lên: “Ca ca? Tri huyện Tĩnh Châu này là ca ca của Dương phu nhân!”

Diệp Tiểu Thiên tuyệt đối không ngờ rằng, chỗ dựa an toàn nhất của hắn hôm nay lại chính là huynh trưởng của Dương phu nhân, việc này nguy rồi! Diệp Tiểu Thiên nóng lòng vội vàng tính toán: “Dương phu nhân hận con gái do thiếp sinh tới tận xương, chắc chắn không chia gia sản cho nàng, nếu quyết tâm muốn chinh mình, ca ca của mẹ sao có thể không giúp mẹ, những thân sĩ Tĩnh Châu này có ai lại đắc tội quan viên địa phương vì người xứ khác như mình? Nếu như Dương phu nhân bị dư luận ép, không muốn vạch mặt chỗ đông người, mặc dù đáp ứng chia gia sản cho tiểu nương tử này, chắc chắn cũng hận mình tới tận xương. Trên địa bàn của Tri huyện này, nếu họ muốn vô thanh vô tức giết chết một người xứ khác tới, chẳng phải dễ như trở bàn tay. Chuyện này...”

Diệp Tiểu Thiên vừa kinh vừa sợ, ánh mắt bối rối nhìn chung quanh, đột nhiên dừng lại trên gương mặt tràn đầy bi phẫn của một nữ tử xinh đẹp.

Hồ Tri huyện vùng khấn tay lấy ra từ trong tay áo, dùng hai ngón tay che mũi, nhìn xem phong thư Dương Tam Sầu giờ lên. Diệp Tiểu Thiên trông thấy nàng kia, đột nhiên nhanh trí, hít sâu một hơi, cất cao giọng nói:

- Lão đại nhân, trong thư nói là...

Lúc lấy thư ra Diệp Tiểu Thiên còn chưa nói toạc đáp án, là muốn chờ Hồ Tri huyện đọc thư, lật ngược tình thế, như vậy có một loại hiệu quả biểu diễn, hẳn thường xuyên đùa xem trong kinh thành, coi như là một người mê xem hát nho nhỏ, đây cũng là một thú vui của hắn.

Hiện giờ mắt thấy Tri huyện đại lão gia này lại là ca ca ruột của Dương phu nhân, hắn không dám cố làm ra vẻ nữa. Chẳng qua, nói thật vẫn không thể nói, đó là việc nguy hiểm đến tính mạng, vì vậy trong khoảnh khắc đó, Diệp Tiểu Thiên nghĩ ra một lời nói dối.

Trước giờ chưa từng có ai trong đời chưa từng nói dối một câu. Diệp Tiểu Thiên đương nhiên đã nói dối rất nhiều, hắn từng nói với thượng tì, nói với đồng僚, nói với phụ mẫu huynh trưởng, cũng nói với đám quan lại phạm tội, có lời nói dối thiện ý, cũng có lời nói dối ác ý.

Nhưng những lời nói dối của hắn trước kia chưa bao giờ trọng yếu như ngày hôm nay, bởi vì nó là nói dối cứu mạng, hơn nữa những lời nói dối trước kia chưa từng hoàn mỹ như vậy, hợp lý như vậy, vô sỉ như vậy, thậm chí ảnh hưởng cả cuộc đời này của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Lời nói dối chân thật.

- Có người nói, lính canh ngục và phạm nhân như sói và dê. Giữa bọn họ mãi mãi không có khả năng nảy sinh tình bạn. Nói sai rồi. Là người thì phải có tình cảm, lính canh ngục cũng vậy thôi. Lính canh ngục cũng là người, cũng có thất tình lục dục, cũng có hảo bằng hữu của mình.

Diệp Tiểu Thiên như thấy mình đang quay lại đại lao Hình bộ, hùng hồn tẩy não cho phạm quan, bảo vệ những ngục tốt chính danh:

- Ba năm trước đây, Dương đại nhân bị tổng ngục. Tiểu Thiên ta cũng thành lính canh ngục ba năm trước. Từ đó đến nay, Dương đại nhân thường xuyên dạy ta xem quẻ, dạy ta đạo lý làm người.

- Cung của ngôi nhà này rất rõ ràng. Nếu là đường âm dương xung khô thì gia tài của cha mẹ bằng không. Đây là một vài điều mà Dương đại nhân đã dạy ta tư thuật "Ma y tướng". Tạm thời bỏ qua chuyện này. Nói tóm lại, Dương đại nhân thật sự thích ta, ngài nói tướng mạo của ta không tầm thường, được hưởng phú quý cả đời.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ngày ấy, triều đình có chỉ, Dương đại nhân sẽ bị xử trảm vào ngày tiếp theo. Ta vì Dương đại nhân chuẩn bị mấy chén rượu, đã định đối ẩm với nhau đến sáng. Bên ngoài trời mưa không dứt. Ta đốt một ngọn nến, dưới ánh nến, Dương đại nhân rơi lệ không thôi.

Hồ huyện lệnh, Dương phu nhân, Tam Sầu Đại tổng quản cùng khách nhân đến phúng viếng, nghe Diệp Tiểu Thiên nói như liên hồi, câu được câu mất. Diệp Tiểu Thiên như một diễn viên chuyên nghiệp, nhập vai đến độ xuất thần.

Diệp Tiểu Thiên đau khổ bị ai tiếp tục huyền thuyên:

- Dương đại nhân nói: Tiểu Thiên a, lão phu bị bỏ tù 3 năm, bằng hữu cũ không thấy một ai, thân nhân cũng biệt tăm biệt tích, chỉ có ngục, coi như là bạn vong niên của lão phu rồi. Lúc lão phu sắp lâm chung còn có tảng đá đè nặng trong lòng. Đó chính là con gái ta, lão phu gửi gắm nó cho ngục được chứ?

Nghe mấy câu bỏ tù ba năm bằng hữu lẫn thân nhân đều không thấy, gò má của Dương phu nhân nóng lên, bà ta xấu hổ cúi thấp đầu.

Nhưng vừa cúi xuống lại nghe thấy câu cuối, bà ta ngẩng phắt đầu dậy.

Bởi vì động tác quá nhanh, đến mức xương sau gáy cũng kêu răng rắc như sắp gãy.

Trong nhà nhất thời im lặng như tờ.

- Cong cong cong

Một hồi âm thanh vang lên đột ngột. Đó là tiếng mõ các nhà sư vẫn dùng để tụng kinh bắt gác bị rơi xuống đất, để lại những thanh âm vang dội khắp

gian nhà. Một đại hòa thượng đang chăm chú tụng kinh bất giác ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Nữ tử xinh đẹp kia vốn đang khóc như mưa, lúc này, mở lớn đôi mắt đầm lệ kinh ngạc nhìn Diệp Tiểu Thiên không chớp mắt.

Diệp Tiểu Thiên sâu kín thở dài, ngẩng đầu lên nói tiếp;:

- Tiểu Thiên ta xuất thân ti tiện, gia cảnh bần hàn đương nhiên không xứng với con gái Dương gia. Nhưng Dương đại nhân nói, trải qua tai nạn này, ông ấy đã nhận ra rằng, đại phú cũng không bằng bình an.

Diệp Tiểu Thiên càng nói càng cảm động, lúc cúi đầu, sâu trong hai mắt như có ngàn lệ. Hắn bị chính lời nói dối của mình làm cho cảm động.

Phu phụ Dương Lâm xưa nay bất hòa, hơn nữa, rõ ràng thế tử của lão rất ghét ái nữ của lão. Lão biết rõ, chỉ cần mình vừa chết, phu nhân sẽ ngược đãi con gái. Mà Dương Lâm thì lại rất ưng ý Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên có ân với Dương Lâm. Dương Lâm si mê tướng thuật nên càng tin tưởng Tiểu Thiên sẽ được cả đời phú quý. Như vậy, khi lâm chung, xét tình hình trong nhà, đưa ra quyết định cổ quái cũng hợp tình hợp lý.

Diệp Tiểu Thiên nhìn Hồ huyện lệnh, trầm giọng nói:

- Dương đại nhân, à không, nhạc phụ đại nhân còn viết trong thư, muốn Tiểu Thiên đưa nương tử và nhạc mẫu cùng nhau hồi kinh, dành cả cuộc đời này trung thành phụng dưỡng. Khi nhạc phụ đại nhân sắp lâm chung, lo nhất là gia môn không hòa hợp, để người đời chê cười a.

Câu này của Diệp Tiểu Thiên cũng không phải là thực lòng muốn dẫn thân mẫu của tiểu nương tử đi theo. Hắn sợ tiểu nương tử lo lắng cho mẫu thân, có khi khóc lóc cả ngày không ngớt, nói không chừng còn oán hận hắn. Chỉ bằng đem cả hai mẹ con nàng cùng đi, trong nhà thêm một miệng ăn cũng không đáng kể.

Hồ huyện lệnh cúi đầu đọc di thư, lại ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tiểu Thiên, không nói ra lời, chỉ có chòm râu phía dưới hàm là rớt run.

Diệp Tiểu Thiên thăm nghĩ: Lão gia hỏa, ta nhượng bộ rồi, hãy để ta đi. Ngay cả năm trăm lượng bạc ròng ta cũng không cần, còn giúp nhỏ cái đình trong mắt các người ra. Người cũng không nên khinh người quá đáng, giết người cũng không cúi đầu nhìn một lần. Ta khuyên người nên có lòng khoan dung một chút, đó mới là nhất phẩm quận chúa.

Hồ tri huyện nghĩ đến nội dung trong lá thư, nghĩ đến lời Diệp Tiểu Thiên đã nói, nhìn vẻ mặt thản nhiên của hắn, cảm thấy câu chuyện này vô cùng hoang đường, lòng có chút hỗn loạn. Tiểu tử này làm sao có thể nói dối mà mặt tỉnh bơ, lại còn đây vẻ chân tình như vậy?

Phù nhận lời hắn nói, tiện tay xé luôn bức thư này? Không ổn. Sẽ khó tránh khỏi việc bị người ngoài nghi kỵ. Đối với những người đã tin tưởng Tiểu Thiên, mình làm vậy cực kỳ bất lợi.

Nếu như dính đến việc phân chia tài sản, vậy thì bất cứ giá nào cũng phải hủy thư giết người. Nhưng hiện tại Tiểu Thiên không cần bất cứ thứ gì, còn thay lão thuận tay nhỏ cái đình trong mắt, có lý do gì không đáp ứng chuyện này?

Ánh mắt Hồ tri huyện lóe lên một cái, bỗng nhiên bật cười ha hả.

Y gấp thư lại, nhét vào ống tay áo, thông thả nói:

- Tuy lão phu thấy chuyện này có chút hoang đường nhưng trong thư quả nhiên viết như vậy. Căn cứ tính tình em rể thời gian gần đây, khó trách hắn đưa ra quyết định này. Là lời lâm chung của em rể, lão phu sao có thể làm trái? Tam Sầu, người đi mời tiểu thư đến đây.

Khỏe miệng Diệp Tiểu Thiên vừa nở nụ cười tươi lập tức tắt lịm như sương đông kết trên cánh hoa: Tiểu thư? Không phải tiểu thư đang ở ngay trước mắt đây sao? Còn đi đâu để mời tiểu thư nữa?

Diệp Tiểu Thiên vội quay đầu nhìn cô gái xinh đẹp đang bị trời gô kia.

Nàng cũng đang hoảng sợ nhìn hắn bằng đôi mắt to tròn rất đẹp.

Dung nhan nàng quá mức duyên dáng yêu nên mặc dù đang khiếp sợ nhìn vẫn vô cùng phong nhã.

Diệp Tiểu Thiên hoang mang tự hỏi: Chuyện này... rốt cuộc... là như thế nào?

Dương phu nhân nghe thấy di mệnh lý kỳ như vậy lập tức giận dữ nói:

- Ca ca, việc này không ổn. Lão ấy già rồi nên hồ đồ, ai lại viết cái di ngôn như thế chứ. Muội tử không đồng ý...

Hồ huyện lệnh sa sầm nét mặt, quát:

- Ta không chỉ là đại ca của người, mà còn là huyện lệnh Tĩnh Châu. Hiện tại, ta không dùng thân phận ca ca để can thiệp vào việc nhà của người mà là dùng thân phận huyện lệnh để xử án. Người không nên nhiều lời.

Hồ huyện lệnh có chút mất hứng. Xử lý như vậy không tốt sao? Cô em gái này đúng là không biết trời cao đất rộng gì cả. Di chúc còn nói rõ, chia 50

mẫu ruộng nước tốt nhất cùng với cửa hàng tốt nhất ở thành nam cho ái nữ. Hừ, tên Dương Lâm đã bị tổng ngục ba năm nay còn tưởng mỗi lời của mình là nhất ngôn cửu đỉnh trong căn nhà này hay sao?

Bây giờ Diệp Tiểu Thiên đã cho lão cái thang, sao không thừa cơ đi xuống. Chẳng lẽ muốn tên Diệp tiểu tử này chó cùng đút đậu, nói rõ chân tướng của di chúc trước mặt mọi người hay sao?

Dương phu nhân rất hiếm khi thấy huynh trưởng nặng lời với mình như thế, tuy rằng không cam tâm tình nguyện nhưng cũng phải gạt mình không dám nói nữa.

Một bé con ba bốn tuổi lẫm chẫm đi vào sân. Đó là một cô bé có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đáng yêu như quả táo đỏ. Bàn tay nhỏ bé bị một lão mục nắm chặt. Cô bé nhút nhát rụt rè bước vô phòng.

Trên trán tiểu nha đầu cột một vành khăn tang màu trắng, eo cũng thắt một sợi dây màu trắng, xem ra là đang giữ đạo hiếu. Cô khiếp sợ nhìn một sân viện đầy người, chợt thấy nữ tử duyên dáng đang bị trói gô ở kia, thì òa lên khóc nức nở.

Cô giãy dụa thoát khỏi bàn tay của lão mục kia, chạy lẫm chẫm với bên nữ tử kia, ôm lấy đùi nàng mà gào khóc:

- Mẹ, mẹ, các người... mau thả mẹ ta ra.

Tiểu nha đầu cực kỳ sợ hãi. Kể từ khi cô và mẫu thân bị đuổi ra khỏi Dương phủ, hai mẹ con bơ vơ sống ở bên trong tiểu viện hoang vu, cứ ngỡ sẽ không bao giờ phải chia lìa mẫu thân. Ai ngờ, hôm qua Dương phủ lại đột nhiên cử hai lão mục tới, bắt cô trở về Dương phủ.

Họ nói cha của cô chết rồi, nên cột dây lưng màu trắng cho cô để cô để tang, còn nói mẹ ruột của cô là phận tỳ thiếp nên không được phép để tang. Cô ở bên trong một tòa nhà lớn của Dương gia, cực kỳ sợ hãi, đến lúc này mới gặp được mẹ ruột của mình.

- Hu hu !!!

Thủy Vũ nhìn thấy con gái, nước mắt càng tuôn rơi như mưa. Hai tay nàng bị trói gô đằng sau đành phải ngồi xỏm xuống dùng má cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi. Con gái nàng rơi lệ, nàng cũng rơi lệ, nước mắt hai người hòa lẫn vào nhau. Rất nhiều người đến phúng viếng không cảm lòng được đành phải quay đầu sang nơi khác.

Ánh mắt Diệp Tiểu Thiên mở to như mắt bò: Dương gia đại tiểu thư?

Dương gia đại tiểu thư. Là đứa bé con kia ư? Dương Lâm là lão già gần đất xa trời, ai ngờ con của lão lại còn đang hồi sữa.

Khỏe miệng Diệp Tiểu Thiên co quắp vài cái, tận trong đáy lòng bị phần gào thét: Ta làm sao ngờ tới nữ nhi bảo bối của một lão già lại chỉ mới ba bốn tuổi như vậy chứ? Nếu như vậy, khi lão bị tổng giam thì tiểu nha đầu kia chỉ mới 1 tuổi. hồng minh lạnh lợi cái rắm. Xinh xắn đáng yêu cái rắm.

Kỳ thật ở khắp nam bắc, nữ nhi 13, 14 tuổi thành thân là chuyện bình thường. Ở đâu cũng có. Ở phương nam lại càng phổ biến. Mà nạp thiếu nữ tuổi cập kê làm thiếp thông thường là cách để đảm sĩ phu mưu cầu danh lợi. Diệp Tiểu Thiên cũng không phải không biết chuyện này.

Chỉ là... lão gia hỏa Dương Lâm kia đã quá già nua rồi, hơn nữa, ở trong tù đã ba năm, cho nên Diệp Tiểu Thiên mới tính toán rằng ít nhất lão cũng phải nạp thiếp cách đây 10 năm. Nhìn dung mạo non nớt của Thủy Vũ, hẳn cho rằng đó chính là nữ nhi của Dương Lâm.

Thấy tình cảnh này, Diệp Tiểu Thiên khóc không thành tiếng: Ôi trời ơi, sao ông trời lại khéo trêu ngươi con người ta thế này?

Nếu như hẳn sớm biết Thủy Vũ cô nương ngây thơ non nớt như thiếu nữ chưa gả chồng kia chính là thiếp thân của Dương đại nhân, thì nhất định sẽ dùng thứ ngôn ngữ vừa học được trong lần đầu tha hương này mà nói rằng vì báo ân, nên Dương Lâm muốn hẳn dẫn theo tiểu thiếp của mình đi.

Sĩ phu trong lúc giao du với nhau tặng thiếp thị là chuyện rất thông thường.

Hơn nữa, còn được xem là kẻ phong nhã. Loại phong nhã này rất có cơ sở. Nếu như hẳn nói Dương lâm lo lắng sau khi lão chết ái thiếp sẽ phải chịu khổ một đời, mà báo đáp ơn tri ngộ thì còn gì hơn là dùng ái thiếp làm quà tặng. Như thế, so với việc nạp một tiểu nha đầu 3, 4 tuổi thì hợp lý hơn thế nhiều.

Diệp Tiểu Thiên nhìn đứa con nít đang ôm đùi mẫu thân khóc đến nỗi nước mắt trộn nước mũi thì cũng suýt bật khóc. Chỉ nghĩ đến việc nuôi con ranh con kia ít nhất 10 năm nữa, hẳn nhất thời tá hỏa tam tinh không biết phải làm gì nói gì vào lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Con rể cả.

Hồ Tri huyện rút cuộc là nhân vật đã rèn luyện trên quan trường, người bên ngoài vẫn sững sờ xuất thần, lão đã hoàn toàn tỉnh táo đưa ra quyết định trong lòng.

Muội tử đã sớm không thể tương dung với Thủy Vũ, nhưng dù sao Dương gia cũng là đại tộc Tĩnh Châu, thật sự bán ái thiếp của gia chủ cho một tên đồ tể, khó tránh khỏi sẽ bị người khác chỉ trích, hiện giờ thanh danh Dương gia đã không quá tốt, làm như vậy không thỏa đáng.

Lại nói cho dù bán tiện tỳ này đi, con của nàng ta vẫn là cốt nhục của Dương Lâm, còn không phải vẫn ở lại quý phủ? Hiện giờ như vậy là tốt nhất, xong hết mọi chuyện.

Nghĩ tới đây, Hồ Tri huyện tiến lên hai bước, cao giọng nói:

- Các vị, vợ chồng trên đời, nào có ai chưa từng hiềm khích. Xá muội và em rể hơi bất hòa, chẳng qua chỉ là một vài việc nhỏ không quan trọng. Em rể đã mất, xá muội làm chính thể Dương gia, đường đường vợ cả, sao có thể làm khó một thiếp thất chứ, lại không nghĩ tới em rể hiểu lầm xá muội sâu như thế. (*truyện này tác giả dùng thổ ngữ, phương ngữ khá nhiều, dg quyết định giữ nguyên không sửa thành tiếng phổ thông.) Chỉ là lời hứa của đại trưởng phu đáng giá ngàn vàng, hưởng chi em rể làm chồng, làm cha, có quyền an bài việc này, đương nhiên tuân theo di chúc của hân. Trong thư em rể nói, vì báo ân, muốn gả con gái làm vợ Diệp Tiểu Thiên. Tuy nhiên, vì con gái tuổi nhỏ, cần mẫu thân của nàng đi theo, vậy bốn huyện phán định: Dương Nhạc Diêu, gả cho Diệp Tiểu Thiên, mẹ nàng Tiết Thủy Vũ, hộ tống vào kinh!

Hồ Tri huyện dứt lời, trầm giọng nói:

- Tam Sầu, cời trói cho họ.

Dương Tam Sầu nghe vậy, vội vàng tiến lên cời trói cho Tiết Thủy Vũ và Diệp Tiểu Thiên. Dương phu nhân nhướng mày, nhin không được bước tới gần, nhỏ giọng nói:

- Ca ca...

Hồ Tri huyện nhìn bà ta bằng ánh mắt nghiêm nghị. Mặc dù Dương phu nhân rất bất mãn với quyết định của ca ca, nhưng trong tình huống này cũng không tiện nói thêm, đành oán giận im lặng.

Hồ Tri huyện quay mặt đi, tìm tìm cười nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Tiểu Thiên à, nơi này cách kinh thành núi cao đường xa, đi lại không tiện, Dương gia ta rất khó chăm sóc em rể của ta. Em rể của ta lúc ở kinh thành được người chăm sóc, chính là ân tình lớn lao, chẳng qua hiện giờ đã thành người một nhà, lời cảm ơn này ta không nói nữa.

Diệp Tiểu Thiên duỗi duỗi tay một chút, chấp tay nói theo lễ:

- Huyện tôn đại nhân nói đúng lắm.

Hồ Tri huyện cười ha ha, lại nói:

- Người ngàn dặm xa xôi tới đây, chắc hẳn thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cứ ở lại Dương phủ mấy ngày, chờ người nghỉ ngơi một thời gian, bốn quan sẽ sai người đưa các người lên đường.

Diệp Tiểu Thiên nghe thấy hai chữ lên đường, trong lòng nhảy dựng.

Hắn hận không thể lập tức thoát thân, nào dám ở lại đây, ai biết Dương gia có sinh ác ý, thật sự muốn giết một người khác xứ như hắn, chôn vùi nơi vắng vẻ hay không? Hắn có oan cũng không có chỗ nói.

Diệp Tiểu Thiên lập tức đáp:

- Đa tạ ý tốt của Huyện tôn đại nhân, chỉ là tiểu tử còn có cao đường cần phụng dưỡng, có nỗi nhớ nhà, mong rằng Huyện tôn đại nhân ân chuẩn. Tiểu Thiên hy vọng có thể lập tức mang theo... mang theo thể tử quay về.

Lúc nói đến thể tử, Diệp Tiểu Thiên mắt nhìn mẹ vợ hai mắt rung rung, xinh đẹp động lòng người kia, cảm giác rất là khó diễn tả.

Hồ Tri huyện vuốt cằm nói:

- Cũng được! Tuy nhiên việc đặt mua đồ cưới lại hơi gấp gáp.

Diệp Tiểu Thiên thấy lão miệng nam mô bụng một bồ dao găm, trong lòng hơi sợ hãi, vội nói:

- Tiểu tử đã lấy quý nữ làm vợ, theo lý nên mua sinh lễ mới đúng, chẳng qua núi cao đường xa, gia cảnh lại bần hàn, đến nỗi hai tay trống trơn, sao tiện nhận lại đồ cưới. Đồ cưới của Dương phu hãy bổ sung làm sinh lễ của tiểu tử đi.

Hồ Tri huyện liếc nhìn hắn, cũng thấy tiểu tử này rất biết nói chuyện, lão hơi nheo mắt lại, cất giọng nói:

- Đã như vậy, Tam Sầu, đưa cả nhà họ rời khỏi Tam Khẩu...

Chờ ba người Diệp Tiểu Thiên vừa đi, Dương phu nhân liền tìm lý do, dẫn đại ca Hồ Tri huyện tới Tiểu Hoa Thỉnh bên cạnh. Vào phòng khách, Dương phu nhân vô cùng lo lắng nói:

- Ca, sao huynh lại hồ đồ như thế, tùy tiện buông tha tiểu tiện nhân kia?

Hồ Quát trầm mặt xuống, không vui nói:

- Được rồi! Không nên ồn ào! Muội không nghĩ lại đi? Chồng muội Dương Lâm đã qua đời, cần gì phải ghen nữa. Muội là vợ cả, phải có phong thái chủ mẫu một nhà, chẳng lẽ cần phải làm loạn lưỡng bại câu thương muội mới cam tâm?

Hồ Tri huyện nói xong, lấy thư giấu trong tay áo ra, nhìn trước một lượt, lạnh nhạt nói:

- Muội xem.

Dương phu nhân kinh ngạc nhận thư, đọc kỹ, còn chưa xem thư xong, Dương phu nhân liền giận không kiềm được muốn xé nát thư, cắn hận nói:

- Lão già này, sắp chết cũng không quên an bài cho con gái lão. Ủ? Nhưng phong thư này hoàn toàn không hợp với lời tên họ Diệp kia nói.

Hồ Tri huyện nói:

- Đây là chỗ khôn khéo của tiểu tử kia, chắc hẳn cũng biết không có khả năng đạt được chút gì từ Dương gia. Kết quả hiện giờ không tốt sao? Chẳng lẽ chúng ta còn có thể phủ nhận lời hắn nói, nói phong thư cho mọi người? Người hiểu được chia xẻ lợi ích, mới có thể nhận được lợi ích, nếu tiểu tử này lẫn lộn quan trường, nhất định có thể trở nên nổi bật đây, ha ha.

Dương phu nhân vội la lên:

- Chúng ta sao có thể chấp nhận chứ? Muội bán tiểu tiện nhân kia cho Mộc đồ tể, khống chế Nhạc Diêu trong tay, mới là sách lược vẹn toàn, hiện giờ khiến cho cá trong chậu chim trong lồng này bay mất, một khi có gió thổi cỏ lay gì...

Nói tới đây, bà ta bỗng nhiên ý thức được mình lỡ mồm, đột nhiên ngừng lại, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Hồ Tri huyện nhướng mày, cảnh giác nhìn bà ta một cái, trầm giọng nói:

- Cái gì gọi là sách lược vẹn toàn? Gió thổi cỏ lay cái gì? Muội hẳn là có chuyện gạt ta?

Dương phu nhân lúng túng nửa ngày, không thể nói gì. Hồ Tri huyện giận dữ quát:

- Rốt cuộc là chuyện gì, ngay cả thân ca ca cũng phải gạt?

Dương phu nhân cúi thấp đầu, lúng túng nói:

- Muội từ... Muội từ thực sự có một chuyện liên quan tới tiểu tiện nhân Thủy Vũ kia, lúc trước cũng không phải cố giấu diếm huynh trưởng, chẳng qua cảm thấy việc này không tiện nhiều miệng, khi đó vốn không ngờ tưởng công xảy ra chuyện, càng không nghĩ tới lại có cục diện giống như hôm nay...

Hồ Tri huyện vỗ bàn nói:

- Đủ rồi, muội mau nói, rốt cuộc là chuyện gì?

Dương phu nhân không biết làm sao, đành phải thấp giọng nói ra bí mật lớn bà ta giấu trong lòng hơn bốn năm. Hồ Tri huyện nghe lời bà nói, kinh ngạc không thôi.

Dương phu nhân cắn răng một cái, thấp giọng nói:

- Muội bán nàng cho Mộc đồ tể, vốn chính là vì sợ để nàng chết trong quý phủ, sẽ làm người ngoài chú ý, sẽ bị người khác nghi ngờ tới muội, dù sao gần đây muội không tốt với nàng, việc này mọi người đều biết. Muội từ vốn nghĩ rằng, bán nàng tới chỗ Mộc đồ tể, ngay dưới mí mắt, qua một năm nửa năm, sẽ lặng lẽ phái người kết liễu nàng, đến lúc đó người không biết quỷ không hay, sẽ không có ai hoài nghi muội, ai biết...

Hồ Tri huyện sắc mặt âm trầm nửa ngày, sau đó chậm rãi nói:

- Nếu tiếp tục che giấu, sau này sẽ không truyền ra phong thanh gì chứ?

Dương phu nhân ngượng ngùng nói:

- Muội từ là một nữ tặc, một mình nào làm được chuyện như vậy, số người biết rõ chân tướng việc này cũng không ít, ai biết trong số bọn họ tương lai sẽ ham lợi sau này, đi nói rõ chân tướng với nàng. Chỉ có kết liễu nàng, mới có thể trừ đi hậu họa.

Mí mắt Hồ Tri huyện chậm rãi rũ xuống, che đôi mắt thâm thúy, sau nửa ngày, lão mới chậm rãi mở mắt, âm ngoan nói:

- Vì kế hoạch hiện giờ, chỉ có tìm người tiêu diệt họ! May mà khi bọn họ rời khỏi Dương phủ có rất nhiều người trông thấy, dù giết chết họ, cũng không liên quan lên đầu chúng ta. Huống chi, xác chết trên đường, thân phận không rõ, ai có thể điều tra rõ ràng? Ha ha!

Cửa lớn Dương phủ vừa mở ra, lại đóng chặt lần nữa.

Diệp Tiểu Thiên đứng thẳng người, nhìn xem mỹ kiều nương chỉ cống một cái bọc nhỏ, bên trong cuộn mấy bộ quần áo, gần như rời nhà mà không có gì hết, lại trông tiểu la lỵ chăm chú nhìn mình bên cạnh nàng, bỗng nhiên cái mũi hơi chua xót.

Diệp Tiểu Thiên không cho mình là người xấu, nhưng cũng không phải một người tốt không có nguyên tắc, hắn chỉ là một người bình thường, có tư tâm có tạp niệm nhưng sẽ không gây hại cho người người vô tội bình thường để đạt được chỗ tốt.

Năm trăm lạng bạc ròng không những không lấy được, còn suýt nữa nguy hiểm tới tính mạng, loại tình huống này thay đổi thành mang một mỹ nhân nhìn trông rất ngon miệng trở về, không quá phận chứ?

Ai biết mỹ nhân nhìn rất ngon miệng kia đột nhiên biến thành mẹ vợ chỉ có thể nhìn không thể ăn, bỗng nhiên xuất hiện một tiểu la lỵ có lẽ không cách nào xuống miệng, sau này còn phải ra sức kiếm tiền nuôi sống các nàng, thua thiệt lớn rồi!

Mỹ nhân trông rất ngon miệng lại không thể ăn kia đang điềm đàm nhìn hắn, nhẹ cắn môi dưới, khuôn mặt lộ vẻ thẹn thùng:

- Cô... cô gia, tên là Diệp Tiểu Thiên?

Khóe miệng Diệp Tiểu Thiên hơi co quắp, đáp lại bằng giọng nam thấp:

- Ủ!

Tiểu mỹ nhân lại nói:

- Nghe giọng nói, cô gia là người kinh thành sao?

- Ủ!

Tiểu mỹ nhân cúi đầu nhìn bé con bên người. Nó đang ra sức gặm ngón út với rút ngón tay lại, nhanh chóng vọt ra sau lưng nàng, còn nhanh chóng lau ngón út trên vạt áo.

Tiểu mỹ nhân thở dài một hơi, ngay cả tiếng thở dài cũng dễ nghe như vậy, khiến Diệp Tiểu Thiên càng muốn khóc.

- Cô gia, thiếp thân là một nữ tử yếu ớt, tiểu nữ lại nhỏ tuổi, kinh thành này trời cao đường xa, chúng ta... sao có thể đi được?

Lúc nghe được tiếng thở dài kia, trong lòng Diệp Tiểu Thiên lập tức dâng lên cảm giác thương hương tiếc ngọc, nhưng hắn lập tức nhắc nhở mình: “Không thể mềm lòng! Trong túi quần chỉ có hơn mười đồng tiền, mình cũng không biết nên về kinh thế nào, sao có thể mang theo hai người ăn cơm chùa trở về! Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến chia phần mình bay đi, huống chi là mẹ vợ? Chờ ra khỏi thành, liền bỏ các nàng một mình chạy trốn chết thôi”.

Diệp Tiểu Thiên suy nghĩ trong đầu, ngoài miệng lại nói:

- Điều này à, thực không dám giấu diếm, trong túi ta tổng cộng có hơn mười đồng tiền, không thuê nổi xe. Chúng ta rời khỏi chỗ thị phi này trước, những chuyện khác, chờ đến nơi an toàn rồi nói sau.

Tiểu mỹ nhân dịu dàng nói:

- Hết thấy nghe cô gia làm chủ.

- Khụ.

Diệp Tiểu Thiên thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, hắn ho khan hai tiếng, mới phun ra một câu:

- Nhạc mẫu... tuổi là?

Tiểu mỹ nhân càng thêm xấu hổ, cúi đầu nói:

- Qua hai tháng nữa, thiếp thân sẽ tròn mười tám.

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Tiểu mỹ nhân nhanh chóng liếc hắn, hỏi:

- Hiền tể bao nhiêu tuổi?

Diệp Tiểu Thiên trả lời rất mất hồn:

- Tiểu tể năm nay vừa mới mười chín. (chết mất thôi Nguyệt Quan ời)

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Kết nghĩa vườn đào.

Diệp Tiểu Thiên rất chán nản. Mặc dù trời sinh hắn tính tình lạc quan, nhưng lần này đưa tin thất bại đã có đả kích rất lớn với hắn. Số tiền kia có ý nghĩa rất lớn với hắn và gia đình, cả đoạn đường gian khổ này hắn vẫn cố vượt qua đều là nhờ vào sự tưởng tượng tương lai tươi đẹp cải thiện cuộc sống gia đình bằng năm trăm lạng bạc trắng kia, hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

- Ta nói rồi, ta cũng muốn áo gấm về làng lắm chứ, nếu cứ quay về xơ xác thế này, không chỉ khiến cho cha mẹ thất vọng, khiến cho đại ca khó xử, mà đám hồ bằng cầu hữu trong lao kia còn không cười nhạo chết ta mới lạ...

Diệp Tiểu Thiên bức bối ngẫm nghĩ, đau khổ dẫn đại mỹ nhân và tiểu la ly ra ngoài, tới chân đền thờ, Dương Nhạc Diêu nghiêng người nhìn sọt lê, bèn nhét một ngón tay vào miệng, có vẻ như bước đi không nổi.

- Được rồi, cho ngươi.

Hắn móc từ trong ngực ra một quả lê, uể oải đưa cho Dương Nhạc Diêu.

- Tạ ơn thúc thúc tài khí bức nhân.

Dương Nhạc Diêu vui vẻ nhận quả lê, rồi lại sợ hãi nhìn sang mẫu thân.

- Ăn đi.

Tiết Thủy Vũ thờ dài, nhẹ nhàng vuốt tóc con gái. Diệp Tiểu Thiên lại lấy ra một quả lê nữa từ trong ngực, lười biếng đưa cho nàng:

- À, còn cái này cho nàng.

Dương Nhạc Diêu ngạc nhiên tròn mắt chăm chú nhìn vào ngực hắn, không biết làm sao có thể lấy ra được hết quả này đến quả khác, nếu mình cũng có bản lĩnh này thì thật là thích.

Tiết Thủy Vũ muốn nói gì đó với Diệp Tiểu Thiên, nhưng không biết mở miệng thế nào. Gọi là cô gia thì hơi ngại, đành nhẹ nhàng lắc đầu:

- Cám ơn, ta không ăn.

Ba người cứ như vậy cùng nhau rời khỏi Tĩnh Châu. Diệp Tiểu Thiên bên trái, Tiết Thủy Vũ bên phải, chính giữa là tiểu la ly. Hai bàn tay bé con cầm một quả lê còn lớn hơn cái miệng đang mở lớn cổ găm, găm tới nước đầy hai má.

Trong một rừng cây nhỏ ngoài thành Tĩnh Châu, Diệp Tiểu Thiên bước đi một cách hùng dũng.

Bọn họ hẳn là nên men theo quan đạo mà đi về hướng bắc, nhưng ra khỏi thành không lâu, Diệp Tiểu Thiên đã đưa mẹ con nàng tới con đường mòn trong rừng cây, khiến cho Tiết Thủy Vũ hơi bất an. Nàng co ro nhìn Diệp Tiểu Thiên không biết hắn muốn làm gì.

Diệp Tiểu Thiên vốn muốn định mượn cơ đi tiểu để trốn biệt luôn, nhưng quay đầu lại, thấy Thủy Vũ yếu đuối và con bé nhỏ nho nhỏ vui vẻ kia, nghĩ bụng nhìn hai mẹ con nàng bàng hoàng như vậy, không hiểu sao lại chẳng dám làm chuyện xấu.

Nhưng thực sự hắn ớc còn chẳng mang nổi mình ớc, làm sao có thể lo cho người khác? Nghĩ một hồi lại muốn nói rõ với nàng sự khó xử của mình, để nàng tự đi tìm tương lai cho mình. Nhưng bây giờ đứng trong khu rừng này, nhìn ánh mắt động lòng người của Tiết Thủy Vũ, Diệp Tiểu Thiên chợt nhận ra hắn không chỉ không làm được việc không từ mà biệt mà đi, mà ngay cả lời chia tay cũng không có dũng khí.

Nhìn vào đôi mắt khiến cho tim người ta ngừng đập, một suy nghĩ kỳ lạ nảy ra trong đầu hắn “Sao mình lại ngu xuẩn như vậy nhỉ? Mình cũng không nhất định phải thực hiện hôn ước với nhà đầu kia, chẳng phải chỉ là làm vậy để thoát thân mà thôi sao? Tuy tiểu nha đầu này không làm con dâu được, nhưng mẹ nó thì... Đôi mắt gian tà rà mấy vòng quanh tư thái mỹ lệ kia, ý định bỏ lại hai mẹ con này mà một mình về kinh lúc đầu đã bị hắn ném tuốt ra ngoài chín tầng mây.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cả đời hắn sẽ làm ở trong lao, đặc chí khi mỗi ngày lại có thêm chút tiền nhỏ, tích cóp như loài kiến tới khi đủ tiền sẽ nhờ bà mai cưới về một nương tử có thể không nóng bỏng nhưng mộng lớn sẽ mất đi, eo nhỏ có thể làm việc của nữ nhân cả đời.

Một nữ nhân dung mạo tuyệt lệ, bách mỹ thiên kiều như Tiết Thủy Vũ, từ lúc sinh ra đến tận khi chết đi hắn cũng chỉ có thể ngồi đấy mà nhìn, vĩnh viễn không có phúc khí được ở bên cạnh nàng, bây giờ lại có một cơ hội tốt, có thể cưới được mỹ nhân cả Hình bộ đều ao ước, mà cũng chẳng quan tâm đến chuyện vợ vẫn nàng đã là thiếp của người ta.

- Khụ!

Diệp Tiểu Thiên háng giọng một cái, nói với nàng:

- Thủy Vũ cô nương, thực không dám dấu, thực ra... thực ra không phải là ta đến đây đón dâu. Dương Lâm đại nhân cũng không hứa gả con gái cho ta. Chỉ là tình thế lúc ấy ép buộc, ta không thể không nói như vậy, nếu không, chỉ sợ hai chúng ta đã bị chìm lũng heo...

Hai mắt Thủy Vũ lấp lánh trong suốt hơi nước, nàng khẽ cúi đầu, dịu dàng nói:

- Ta biết, ngay từ đầu ta cũng rất kinh ngạc, sau này nghĩ lại cũng hiểu. Dao Dao còn nhỏ như vậy, sao lão gia có thể hứa gả nó được...

Diệp Tiểu Thiên nhẹ nhàng thở ra:

- Nàng đã hiểu, ta cũng không cần tốn nhiều nước miếng nữa. Thực ra, lá thư này Dương đại nhân để lại cho ta là muốn phân phó người nhà phân chia tài sản, để lại một khoản của hồi môn đầy đặn cho lệnh ái, chỉ tiếc bây giờ không còn lá thư nữa, thôi quên chuyện này đi.

Thủy Vũ nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta chẳng quan tâm tới tiền của Dương gia. Hiện giờ ta chỉ muốn nuôi dạy nữ nhi thành người cho tốt là đủ rồi, không còn mong cầu gì hơn.

Nàng nghiêng đầu sang nhìn con gái, nhẹ nhàng vuốt tóc con, ánh mắt đầy âu yếm.

Diệp Tiểu Thiên lại háng giọng một cái:

- Thủy Vũ cô nương còn có người thân nào để nương tựa không?

Nàng buồn bã lắc đầu. Diệp Tiểu Vũ như mở cờ trong bụng: “Vậy càng tốt, cô nhi quả phụ càng dễ ra tay!”

Lập tức hắn đổi bộ mặt đầy chính khí:

- Vậy Dương phu nhân cũng khó xử, nhà mẹ của nàng ở Tinh Châu không ở được rồi, mặc kệ hai người có tới kinh thành hay tới nơi khác, trước mắt vẫn phải rời khỏi Tinh Châu này mới quyết định được. Ta đã đưa hai mẹ con nàng đi, cũng không thể bỏ lại không quan tâm. Chỉ là ta và nàng ba người đồng hành, nếu không xưng hô hợp lý sẽ khiến cho người ta nghi ngờ vô căn cứ, khéo lại còn chọc phải cái gì đó không hay. Trên đường đi, chúng ta cứ xưng hô là phu thê, Dao Dao vẫn là con gái nàng, được không?

Diệp Tiểu Thiên liếc mắt giấu đầu nhưng lại lời đuôi, nói cho rõ quang minh lẫm liệt. Thủy Vũ nghe vậy đỏ bừng hai má, ngượng ngùng cúi đầu, hàng mi cong vút khẽ chớp. Nửa ngày sau mới khẽ ngẩng đầu, he hé đôi môi đỏ mọng lí nhí hỏi:

- Diệp đại ca, như vậy... như vậy sợ không ổn.

Hắn cũng không muốn nói toạc ra, nếu cứ thế nói toạc ra mục đích của mình khéo dọa người ta chạy mất, nên hắn mới tìm biện pháp mềm mỏng hơn để tiếp cận vấn đề, không ngờ chỉ là xưng hô vợ chồng trên danh nghĩa để tiện đi đường mà Thủy Vũ cô nương cũng không đồng ý.

Hắn nhíu mày hỏi:

- Có gì không ổn?

Nàng cắn cắn môi dưới, e dè đáp:

- Nếu trên đường đi ta và đại ca xưng hô là phu thê, khi nghỉ trọ phải làm sao? Cũng không thể cùng ở trong một gian phòng, mà nếu chia phòng ra ngủ sẽ lại càng dễ bị phát hiện. Hay là... chúng ta cứ gọi là huynh muội, được chứ?

“Hừ, tiểu mỹ nữ này cũng không ngốc! Ta vốn có ý này đấy, không ngờ lại bị nàng đoán được”.

Hắn vẫn chưa chịu từ bỏ ý định:

- Nếu cứ đồng hành với danh nghĩa huynh muội, muội muội lại mang theo một đứa bé, một nhà ba người như vậy cũng sẽ khiến cho người ta nghi ngờ chứ?

Nàng liếc hắt thật nhanh, cụp mí mắt, nhỏ giọng hỏi:

- Vậy... để Dao Dao cũng là muội muội của Diệp đại ca, xem có được không?

- Huynh muội ba người... cái này cũng có lý...

Diệp Tiểu Thiên đáp qua loa, khá nhụt chí, nhưng không thất vọng.

Huynh muội thì huynh muội, “cùi khô lửa bốc tốt cơm, là huynh là muội còn hơn hẹn hò” muốn bắt được con mồi thì phải giải trừ đi sự cảnh giác của con mồi.

Hắn dễ dãi đồng ý:

- Được, vậy từ nay về sau ba người chúng ta sẽ gọi nhau là huynh muội.

Diệp Tiểu Thiên cúi xuống, treo một bộ mặt lừa trẻ con nói với tiểu la lý vẫn đang cố gắng gặm quả lê:

- Dao Dao, từ hôm nay muội phải gọi mẹ là tỷ tỷ, gọi ta là ca ca, nhớ chưa? Gọi sai là không được ăn cơm đó.

Dứt lời, hắn lại móc ra một quả lê từ trong ngực, cười híp mắt nhét vào tay nó. Đôi mắt đen láy long lanh nhìn Diệp Tiểu Thiên, lại nhìn lên Tiết Thủy Vũ không có ý phân đối, con bé he hé môi ngọt ngào gọi:

- Ca ca, tỷ tỷ.

Dứt lời, nó há to miệng rắc một miếng cắn một miếng lê trên tay Diệp Tiểu Thiên, thiếu chút nữa cắn mất đầu ngón tay của hắn.

Có quả lê làm hối lộ, Diệp Tiểu Thiên kết thành huynh muội với hai mẹ con Tiết Thủy Vũ còn sáng khoái hơn cả Lưu Quan Trọng kết nghĩa vườn đào. Ba huynh muội tranh thủ trời còn sớm muốn chóng ra khỏi rừng, tốt nhất là gặp được thương đội nào đó đi nhờ xe tới thành trấn nào đó phương bắc.

Ba người vừa ra tới quan đạo, phía xa xa bảy tám con ngựa chạy tới như bay. Diệp Tiểu Thiên vừa ngẩng đầu nhìn bỗng nhiên đứng khựng lại, đám người kia đánh ngựa phi như bay cuốn lên một vùng bụi đất trên quan đạo đang vọt tới.

Diệp Tiểu Thiên thấy rõ ràng dẫn đầu đám người kia là Dương Tam Sầu, mặt liền đổi sắc. Cả quãng đường xuôi nam, ngày nào cũng bốn ba ngoài đường nên cũng hiểu phần nào nhân tình thế thái. Nhìn đám người Dương Tam Sầu không mang theo chân mần gối đệm, hành trang cũng không giống đi xa, không rõ bọn họ vội vàng đến đây là muốn làm gì?

Đám người kia chạy rất nhanh, vèo một cái đã biến mất không thấy.

Vượt qua đoạn đường dốc núi này, đột nhiên Diệp Tiểu Thiên xoay người nhìn chằm chằm Tiết Thủy Vũ:

- Tại sao Dương phu nhân kia lại ghen ghét muội như vậy? Muội đã rời Dương phủ, vì sao bà ta vẫn không chịu bỏ qua?

Tiết Thủy Vũ kinh ngạc nói:

- Diệp đại ca, huynh nói xem, Dương đại tể tướng dẫn theo đoàn người kia là đi tìm muội sao?

- Không sai. Bọn họ không mang theo chân mần gối đệm, hành trang cũng không giống đi xa, lại đánh ngựa không thương tiếc như vậy nhìn giống người đang trên đường đi xa sao? Rõ ràng bọn họ đang truy đuổi ai đó, muội xem bọn họ chạy như điên về hướng bắc, không phải đuổi theo muội thì là ai?

Tiết Thủy Vũ bắt đầu tái mặt đi, ngơ ngác hỏi:

- Vì sao? Vì sao bà ấy không buông tha cho muội... muội và bà ta đâu có thâm cừ đại hận thì đâu.

Thấy nàng không như một chủ mẫu đã từng được sủng ái mà nay bị khi nhục, chẳng lẽ Dương phu nhân kia quả thực là kẻ có thù tăt báo?

Vậy thì không may rồi, năm trăm lượng bạc ròng đã rơi mất rồi, vốn định thuận tay mượn con gái mà cưới mẹ về, nhưng chẳng lẽ còn sinh ra nhiều thị phi như vậy?

Thầm mắng lão thiên gia một câu, hắn quả quyết nói:

- Đi! Chúng ta lập tức đi, đi xuyên qua rừng!

Tiết Thủy Vũ kinh ngạc hỏi:

- Không phải Diệp đại ca phải ngược bắc về kinh thành sao? A, huynh định đi đường vòng sao?

Diệp Tiểu Thiên gật gù đầu, trầm giọng nói:

- Cho dù Dương gia là địa đầu xà cũng không thể hai tay che cả bầu trời, bọn họ tìm hướng bắc, chúng ta rẽ sang hướng tây mà đi, đi vòng một vòng rồi quay lại kinh thành, đó bọn họ tìm ra.

Tiết Thủy Vũ ôn nhu cúi đầu nói:

- Được, vậy tất cả để cho huynh làm chủ!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Trên đường.

Đoạn đường này Tiểu Thiên xuôi nam, phần lớn là đi bộ, giày mòn lại thay tới mấy đôi, thực sự đã luyện được một đôi chân khỏe, đến nỗi hắn thấy việc mang theo một thiếu phụ yếu đuối và một đứa trẻ bốn tuổi cũng không ảnh hưởng gì nhiều tới tốc độ.

Tuy nhiên, càng về sau hắn càng thực sự không kiên nhẫn nổi nữa, bèn cõng luôn Nhạc Diêu, nhưng còn có Tiết Thủy Vũ nên cũng không thể nhanh nổi. Tiết Thủy Vũ lại vin vào lý do nam nữ thụ thụ bất thân không chịu cho hắn cõng.

Chẳng biết làm thế nào, hắn đành nhặt lấy một cành cây cho nàng làm gậy chống, nhưng cũng chỉ giảm bớt vất vả cho nàng khi lên núi, chứ tốc độ cũng không nhanh hơn bao nhiêu. Đến nỗi khi hai người ra tới quan đạo phía tây Tĩnh Châu thì trời đã gần tối.

Diệp Tiểu Thiên lên tiếng:

- Chúng ta tìm chỗ nào nghỉ một chút đi, nghỉ một đêm đã, sáng mai lại lên đường.

Mặc dù thân thể Tiết Thủy Vũ yếu như một cọng cỏ, nhưng tính cách của nàng cũng lại cứng rắn như một cây cò, đi bộ tới mức hai chân chảy máu cũng không dám nói, chỉ sợ ảnh hưởng tới hành trình, vẫn luôn cắn răng chịu khổ. Nàng đã đau và mệt tới chịu không nổi từ lâu, nghe hắn nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Nơi này vẫn nằm trong phạm vi Tĩnh Châu, Diệp Tiểu Thiên không dám tá túc trong nhà thôn dân. Thời này quan hệ dân cư cũng không rộng, chỉ cần một nhà trong thôn có khách, không bao lâu sau cả thôn sẽ biết. Nếu Dương gia có phái người tới đây dò hỏi thì sẽ lộ tung tích. Vì vậy hắn không vào làng mà nhờ vào ánh mặt trời lờ mờ quan sát từ phía, thấy bên cạnh cửa thôn có một cái miếu đồ nát, nhìn có vẻ tan hoang như không có ai hương khói. Hơn nữa cửa thôn cũng không có ai, hắn bèn nói:

- Đi, chúng ta tới đó nghỉ ngơi một chút.

Miếu thổ địa cũng không lớn, cánh cửa không biết đã bị ai phá đi làm cũi từ bao giờ, bên trong, tượng gỗ của Thổ địa gia đã bị mưa gió mài mòn đi không còn nhìn ra hình dạng.

Trước kia trong miếu này cũng có một ông từ, bây giờ chẳng biết đi đâu. Diệp Tiểu Thiên vào trong tìm kiếm một lượt, thấy một cái giường đất vẫn còn nguyên vẹn, lại có cả bếp lò, chỉ là nồi niêu bát đĩa lại không có, chắc đã bị thôn dân lấy đi rồi.

Diệp Tiểu Thiên nhẹ thờ ra:

- Đêm nay chúng ta nghỉ ở đây đi, hai người ngủ trên giường đất, còn ta sẽ ngủ trên bàn thờ một đêm.

Hắn thử ấn đè lên bàn thờ, bàn thờ làm từ đất đá, đặt trước tượng thần nên rất rắn chắc, thừa đủ để chịu được sức nặng của một người.

Nhạc Diêu được Diệp Tiểu Thiên cõng suốt cả quãng đường nên rất thân với hắn. Con bé không gặp bao nhiêu người lạ, nên rất thân thiết với hắn, mở miệng là ca ca ngọt lịm. Vừa được bế khỏi lưng hắn nó đã làm nũng:

- Ca ca, người ta đói.

Đầu chỉ mình nó đói, bây giờ ngực trước của Diệp Tiểu Thiên cũng dán vào da lưng rồi, đói muốn cháy ruột. Tiết Thủy Vũ không kêu đói, nhưng bụng nàng lại rất tức thời ọc lên mấy tiếng khiến cho tiểu nữ nhân thẹn đỏ mặt.

- Hai người đợi trong miếu đi, tuyệt đối không được đi ra ngoài người ta khỏi nhìn thấy. Để ta vào thôn kiếm gì đó ăn.

- Dạ.

Hai nữ nhân một lớn một nhỏ cùng gặt đầu, từ động tác đến sắc mặt đều giống hệt nhau.

Mặt trời dần chìm xuống sau tòa núi lớn trong sự chờ đợi của mẹ con Tiết Thủy Vũ cho đến khi ánh sáng cuối cùng biến mất. Mặt trăng lại dần lên lút bỏ lên trong sự chờ đợi lo lắng của hai người.

Nhạc Diêu đôi vầng bụng dựa vào lòng mẫu thân, ánh mắt trước đó tràn đầy mong chờ dần tối đi.

Trời tối hẳn, con bé yếu ớt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng hỏi mẹ:

- Có phải đại ca ca không cần chúng ta nữa không? Vì sao ca ca chưa quay lại?

Tiết Thủy Vũ hé miệng nhưng không nói được lời nào, nàng chỉ nhẹ nhàng ôm lấy con gái, áp sát má mình lên má con nhìn ra cảnh đêm tối đen như mực bên ngoài miếu, trong ánh mắt ngoài sự bất lực và ưu thương lại thêm vài phần phiền muộn.

- Ta về rồi, hai người đâu rồi?

Một bóng người lao đảo bước vào trong miếu nhỏ giọng gọi.

- Là đại ca ca!

Nhạc Diêu nhảy lên, hai mắt sáng rực, giống hệt một con chó nhỏ nhìn thấy bánh bao thịt lon ton chạy tới bóng đen kia. Tiết Thủy Vũ cũng vui mừng đứng dậy lao ra hai bước mới lại khựng lại, trái tim lo lắng vừa rồi đột nhiên nhẹ bẫng.

Diệp Tiểu Thiên dùng chút củi rom tìm quanh nhóm lửa, bếp nấu đã có sẵn, còn nồi phải dùng nửa cái nồi đã bị vỡ đặt nghiêng để dùng.

Cũng may cái nồi khá lớn vẫn đun được một chút. Bên cạnh miếu là ruộng, cạnh ruộng là một cái ao nước trong vắt có thể dùng để nấu ăn, thêm một con ngỗng đã được làm lông được thả vào nồi.

Để cho thịt chóng nhừ, hắt mở bao quần áo thấm ướt phủ lên trên nồi làm nắp vung. Một lát sau, mùi thịt thơm phức bay ra, ba người ngồi xôm xung quanh bếp. Tuy chỉ có Nhạc Diêu là nuốt nước bọt không thèm che giấu, nhưng hai mắt của Diệp Tiểu Thiên và Tiết Thủy Vũ cũng chưa từng rời khỏi cái nồi.

Thi thoảng có tiếng ục ục từ trong bụng Nhạc Diêu, Diệp Tiểu Thiên nhin không được mà nói:

- Diêu Diêu, nếu đói quá thì ăn chút khoai lang lột dạ đi.

Trên đường về hẳn còn đào được mấy củ khoai, rửa sạch nướng chín ăn rất ngọt, nhưng ba người thì không đủ.

- Vâng!

Nhạc Diêu thừa một tiếng, cố gắng nuốt nước miếng, hai mắt lom lom nhìn cái nồi:

- Ca ca, thịt này có vẻ rất quen, đã lâu lắm rồi người ta không được ăn thịt.

Nghe nó nói vậy, trái tim Diệp Tiểu Thiên hơi rung lên như một sợi dây đàn có gió lướt qua. Tiết Thủy Vũ xót xa vén tóc mai của con gái ra đằng sau tai, dịu dàng nói:

- Thom rồi, thịt sắp chín rồi.

- Vâng.

Con bé vừa tìm được hai củ khoai nghe vậy lại bỏ ra. Nhìn con bé đáng yêu, Diệp Tiểu Vũ và Tiết Thủy Vũ bất giác nhìn nhau cười, chỉ là, cái nhìn này, hẳn không giấu nổi vài phần si mê.

Chạm phải ánh mắt nóng rực không chút che giấu của hẳn, nàng vội vàng cúi đầu, ánh lửa hắt lên khuôn mặt nàng vốn hơi tái nhợt lại hồng rực lên, tăng thêm vài phần kiều mỹ. Thời gian dần trôi, khuôn mặt bị hẳn nhìn soi mói kia lại càng ứng hơn, đẹp đến tha thiết, phảng phất vài phần giống tiểu hồ tiên trong truyền thuyết.

Đêm, yên tĩnh dị thường, xung quanh đen sẫm một màu, chỉ có ánh lửa nhảy nhót trước mắt bọn họ, bên dưới đồng lửa thi thoảng có tiếng củi khô nổ tí tách nổi bật giữa khung cảnh yên tĩnh.

Ánh mắt sáng quắc của Diệp Tiểu Thiên cực kỳ xâm lược mà thường thức không chút che giấu khiến cho nàng hơi bực mình. Nàng vụt đứng dậy, lấy có sửa soạn giường chiếu mà vào phòng trong.

Hắn cố gắng rút ánh mắt khỏi vòng eo nhỏ xíu của nàng, thấy Nhạc Diêu đang tò mò nhìn mình, hai con mắt trong vắt đen láy.

Mặc dù hẳn biết con bé còn quá nhỏ, sẽ không thể nhìn ra được sự trắng trợn khi mình nhìn chăm chăm vào mẹ nó, nhưng vẫn không nhận được mà đờ ờng mặt. ??? Da mặt dày khác với không biết xấu hổ.

- Khụ! Ta vừa mới nghĩ ra một bài thơ, Tiểu Vũ, muội có làm thơ được không?

Diệp Tiểu Thiên ngượng ngừng mở lời.

Nhạc Diêu ôm váy nghiêng đầu nghĩ một chút, lắc đầu:

- Không có, mẫu thân nói chờ muội lớn hơn chút nữa mới dạy muội làm thơ. Có điều muội biết nhiều chuyện lắm đó, rất nhiều rất nhiều, đều là mẫu thân kể cho muội đây, ca ca có muốn nghe không?

Hắn xoa đầu nó cười:

- Được, sau này ca sẽ nghe muội kể chuyện. Vậy muội có muốn nghe ca làm thơ không?

Tiết Thủy Vũ khom người sắp xếp quần áo như không nghe bọn họ nói gì, nhưng rõ ràng động tác của nàng chậm lại, khuôn mặt cũng hơi nghiêng sang.

Diệp Tiểu Thiên hắng giọng một cái:

- Ngõng ngõng ngõng, múa đao cắt một cái, nhỏ lông đỏ thêm nước, châm lửa đặt thêm nôi!

Phì một tiếng, Tiết Thủy Vũ không nhận được mà cười ra tiếng, sau đó lại vội vàng nín lại, nhưng nhờ ánh lửa vẫn có thể nhìn thấy hai đầu vai nàng run run, chắc khuôn mặt đang đỏ lên rồi.

Nhạc Diêu cười rộ lên khanh khách, vỗ tay:

- Bài thơ này muội đã từng nghe mẫu thân đọc, nhưng không giống ca ca đọc đâu, có điều thơ của ca ca vẫn dễ nghe hơn. Hi hi.

Tiết Thủy Vũ nín cười tiến lại gần, nói với Nhạc Diêu:

- Ca ca trêu con đấy, đây cũng lắm chỉ xem như một bài về thôi. Được rồi, cười không được lộ răng, mẹ nói với con thế nào rồi? Nữ hài tử cười không được lộ răng.

Nhạc Diêu đang cười vui vội vàng ngậm miệng lại, Diệp Tiểu Thiên thấy vậy bèn:

- Nó còn nhỏ, không cần nghiêm khắc như vậy đâu.

Tiết Thủy Vũ nghiêm túc nói:

- Phép tắc nên được dưỡng từ nhỏ, nếu không lớn lên sẽ không có phép tắc.

Diệp Tiểu Thiên không đồng ý, thầm nghĩ bụng “Đúng là nhân gia đại hộ, ngay cả tiểu thiếp cũng phải chú ý nhiều như vậy”.

Cuối cùng nôi thịt ngỗng đã chín, chính xác thì chỉ chín được tám phần, nhưng ba người đã đói lắm rồi, không đợi được tới lúc thịt chín rục hẳn. Ba người ra rửa tay dưới ao, nhiều lần đôi tay miêng thịt ngỗng nóng bỏng, miệng không ngừng một khắc.

Tuy Tiết Thủy Vũ ăn bằng tay nhưng vẫn giữ ý, còn Tiểu Thiên và Nhạc Diêu mới bốn tuổi ăn như hổ đói, hoàn toàn không giữ chút hình tượng nào. Con ngỗng này quả thực cũng không nhỏ, ba người đang rất đói cũng không ăn hết được nửa con.

Ăn xong bữa cơm, Diệp Tiểu Thiên thích ý ợ một cái, dặn:

- Thịt còn thừa sáng mai hâm lại để ăn trên đường đi.

Tiết Thủy Vũ nhìn con gái ăn no đến nỗi cái bụng nhỏ căng tròn, lo lắng hỏi:

- Ăn nhiều thịt như thế cần phải uống một ít nước trà cho tiêu mỡ. Cô nàng này ăn bao nhiêu thịt cũng không đủ, nhưng đừng có ăn tới lúc hỏng bụng đấy.

Diệp Tiểu Thiên đang xia răng bằng cành cây nói xen vào:

- Không cần lo, cũng không phải ngày nào cũng thịt cá ề hề, thi thoảng có phá lệ một hôm cũng không sao.

- Vâng.

Hai người một hỏi một đáp lại khá giống một đôi vợ chồng đang bàn về đứa con, nhưng cả hai đều không biết.

Nhạc Diêu vỗ tay cười:

- Vẫn là ca ca tốt nhất.

Thanks

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Thủy Vũ ưu thương.

Ba người kết bạn đi tới bên kênh nước, nắm đất rửa mỡ đầy trên tay, lại lấy nước trong kênh rửa tay. Nhạc Diêu còn nhỏ, đương nhiên do mẩu thân làm thay, Tiết Thủy Vũ nắm bàn tay nhỏ bé của nó, vừa rửa tay vừa nhỏ giọng nói chuyện với nó.

- Người ta nói uống trà cũng có rất nhiều quy củ, tùy hoàn cảnh đều có điểm chú ý khác nhau. Ví dụ như cùng ăn cơm với khách, thường thường sẽ dâng trà, nước trà này không thể đầy, chỉ rót khoảng bảy phần, phải tránh đầy tới mép.

Tiết Thủy Vũ này quả thực là một người mẹ tốt, có cơ hội sẽ không quên dạy dỗ con gái, đại khái muốn dạy con gái thành tiểu thư khuê các thực sự. Vừa rồi nâng chén trà lên, nàng liền dạy dỗ con gái về trà đạo.

Diệp Tiểu Thiên cảm thấy may mắn tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ, vẫn còn khờ khạo ngây ngô, nếu không quy củ như một người lớn thì không thú vị.

Chẳng qua những chú ý trong trà đạo này, Diệp Tiểu Thiên cũng không biết quá nhiều, cho nên hấn ở bên lại nghe được lợi ích không nhỏ:

- Lúc uống trà nếu như mặt nước có lá trà, thì hãy đẩy nắp chén mà uống, đừng có dùng nắp chén gạt gạt hoặc là thổi, đó là chuyện rất thất lễ. Còn nữa, uống trà thì uống từng hớp nhỏ, có khát cũng đừng uống một hơi cạn sạch. Nếu uống xong một ly trà muốn uống thêm nước, chỉ cần cầm nắp chén lên tựa vào đĩa, chủ nhân sẽ biết rõ con muốn uống tiếp, nhưng đừng há miệng đòi, lúc người ta rót thêm con phải hạ thấp người cảm ơn. Nếu như con là chủ nhân, lúc rót thêm cho khách nhất định phải nghiêng người, tay đỡ nắp ấm, đừng hướng miệng ấm về phía khách, đó là ý mắng chửi người ta. Nếu kính trà cho người ta, sau khi kính trà đừng có lập tức quay người, phải lui ba bước rồi quay người, nếu không cũng là bất kính.

Diệp Tiểu Thiên tại thiên lao Hình Bộ mỗi ngày ở cùng một đám quan lớn triều đình, chuyện hiểu được nhiều lại lung tung, những quan lớn triều đình kia đều là quan phạm tội, tuyệt đối không có hứng thú nói trà đạo với hấn, lúc này nghe được không khỏi ghi nhớ trong lòng.

Tiết Thủy Vũ dùng đất chà xát rửa sạch tay cho con gái, nói:

- Được rồi, tự mình rửa đi.

Nhạc Diêu vênh mông nhỏ ngời xôm bên cạnh kênh nước rửa bàn tay nhỏ bé. Tiết Thủy Vũ ở bên vừa rửa tay vừa tiếp tục dặn dò:

- Nếu như con đi bái phỏng người có địa vị tôn quý hơn con mà không phải bữa tiệc, người ta bưng trà tới cũng đừng uống, đó là làm ra vẻ đấy. Trừ khi chủ nhân nhắc tay ra về mời khách với con, nếu không người ta vừa nâng chén, người hầu sẽ hô to tiễn khách, đó gọi là trà tiễn khách.

Diệp Tiểu Thiên nhin không được cười nói:

- Không thể tưởng được muội lại hiểu được nhiều chuyện như vậy, những thứ này muội đều học được sau khi vào Dương phủ sao?

Tiết Thủy Vũ trầm mặc một lát, thờ dài nói:

- Phụ thân muội vốn là Chủ sự Thanh Lại Ti Nghi Chế Lễ Bộ.

Diệp Tiểu Thiên chấn động, thất thanh nói:

- Muội thực sự là con nhà quan lại sao? Làm sao có thể...

Tiết Thủy Vũ dung nhan âm đạm, thờ dài:

- Làm sao lại làm thấp người ta, đúng không? Gia phụ phụ trách gia lễ, quân lễ, học vụ, khoa cử tại Nghi Chế Thanh Lại Ti, có một thời gian, xảy ra chuyện khoa trường rồi loạn, vì dẹp loạn sự phẫn nộ của sĩ tử, bất kể người có liên quan hay không đều bị xử phạt, nhẹ nhất cũng là tịch thu gia sản, gia đạo nhà muội cũng bị sa sút từ đó...

Diệp Tiểu Thiên giật mình, thầm nghĩ mình quả thực chiếm được tiện nghi lớn! Chẳng những có được một mỹ nhân như hoa như ngọc, xuất thân của nàng

còn cao quý như thế, đây chính là thiên kim tiểu thư trong nhà Chủ sự Lễ Bộ, chỉ là... chỉ là gia đạo sa sút, cũng không thăm đến mức làm thiếp người ta, trong chuyện này...

Diệp Tiểu Thiên thăm hỏi:

- Hiện giờ muội được tự do, vì sao không trở về nhà?

Tiết Thủy Vũ thân nhiên nói:

- Bởi vì trong lòng cha và huynh của muội, muội đã chết rồi.

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên nhìn nàng. Tiết Thủy Vũ ngẩng đầu lên, nhìn sao sáng chói đầy trời, chán nản nói:

- Nhà muội là môn đệ thư hương, thi lễ gia truyền. Gia đạo vốn đã sa sút, nếu như tin tức con gái làm thiếp người ta truyền ra, chẳng phải mất hết văn nhã? Cho nên, lúc muội quyết tâm bán mình chôn mẹ, người nhà muội... đã coi muội chết rồi.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Bán mình chôn mẹ?

Tiết Thủy Vũ cúi đầu rửa tay, nhẹ nhàng nói:

- Lúc ấy triều đình truy cứu bản án cha muội, mẹ muội sinh bệnh nặng, trong nhà cũng không đoái hoài cứu trị, cứ bệnh qua đời như vậy. Sau khi gia sản bị tịch thu, cha sợ rằng ở lại kinh thành sẽ xảy ra bất trắc, cho nên muốn trở về quê nhà gấp, ngay cả hậu sự của mẹ cũng không muốn quan tâm, muốn dùng chiếu bó lại, mai táng qua loa. Một đứa con gái yếu ớt như muội, có thể làm gì đây? Vì vậy... cha và anh cho rằng người bán mình lấy tiền chôn cất mẹ như muội, làm hồng gia phong Tiết gia, trực xuất ra khỏi gia môn...

Mấy giọt nước mắt rơi vào dòng nước, im lặng không dấu vết.

Diệp Tiểu Thiên nghe xong vừa sợ vừa giận:

- Đây là gia đình lạnh lẽo tới mức nào, đây là hiếu nữ bậc nào!

Nghe xong lời này, dường như mẫu thân Thủy Vũ là thiếp thất của Chủ sự Lễ Bộ kia, nhận loại đãi ngộ này, nói là quý nữ danh môn, cảnh ngộ cũng quá đáng thương.

Diệp Tiểu Thiên vốn còn lo lắng Thủy Vũ có gia thế như thế, chính mình khó xứng đôi với nàng, đừng nói nàng xinh đẹp như hoa, cho dù xấu như Vô Diệm, chỉ bằng vào xuất thân này hẳn có thóc ngựa cũng khó đạt tới, hiện giờ rốt cuộc yên lòng, nhưng trong lòng thực sự giận dữ bởi cảnh ngộ bất công mà nàng gặp phải.

Diệp Tiểu Thiên giận dữ nói:

- Lễ nào lại như vậy! Đây là thư hương môn đệ, thi lễ gia truyền chó má gì! Muội chỉ hiếu với lệnh đường, cô gái ngoan như vậy là vinh quang của Tiết gia, lại bị họ coi là sỉ nhục, tìm sói phối chó như vậy, người nhà vô tình vô nghĩa vô liêm sỉ như vậy, cô không cần để ý tới họ cũng được.

Nhạc Diêu rửa sạch tay, lúc mẹ nói chuyện, cô bé cảm nhận được đau thương nhàn nhạt trong lời mẹ nói, hiểu chuyện mà tựa bên người mẹ, lúc này lại thấy Diệp Tiểu Thiên giận tím mặt, không khỏi hơi sợ hãi nín chặt quần áo mẹ mình.

Tiết Thủy Vũ cảm kích nhìn Diệp Tiểu Thiên, thấp giọng nói:

- Chúng ta trở về đi.

Dứt lời nàng dắt tay con gái, tập tễnh rời đi.

Diệp Tiểu Thiên nhìn dáng đi của nàng, cau mày nói:

- Chân muội làm sao vậy?

Tiết Thủy Vũ đáp:

- Không có gì, chỉ là đi đường ban đêm, chân bị tụ máu mấy nơi.

Diệp Tiểu Thiên vội vàng đứng lên nói:

- Sao muội không nói sớm, nếu hiện giờ không xử lý, ngày mai sao có thể đi đường được.

Tiết Thủy Vũ nói:

- Không có gì, muội cố gắng một chút là được rồi.

Diệp Tiểu Thiên bước nhanh tới, cậy mạnh nói:

- Có cái gì mà cố, cái này cũng có thể cố được sao?

Nói xong hần khê cong eo, liền ôm lấy đầu gối Tiết Thủy Vũ, ôm ngang nàng lên.

Tiết Thủy Vũ hét lên một tiếng, đã bị Diệp Tiểu Thiên ôm ngang. Nàng vừa sợ vừa thẹn, giấy không giấy được, bị Diệp Tiểu Thiên ôm, đành mắc cỡ nhắm mắt lại.

- Nhẹ quá, thân thể thật nhẹ...

Diệp Tiểu Thiên suy nghĩ trong lòng, trên mặt nhìn không ra một chút thần sắc khác thường. Nhạc Điều chậm rãi đi tới phía sau Diệp Tiểu Thiên, hô lên:

- Ca ca bắt công, người ta cũng mệt mỏi, sao không ôm người ta.

Diệp Tiểu Thiên ôm Tiết Thủy Vũ đi tới đặt xuống giường gạch trong miếu, không nói câu gì liền cởi giày của nàng. Tiết Thủy Vũ vội co chân về, xấu hổ kêu lên:

- Huynh làm gì đó?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Chỗ tụ máu kia phải rách ra, nếu không ngày mai muội không đi đường được.

Tiết Thủy Vũ nói:

- Để tự ta làm.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Muội làm sao tự làm được, sự cấp tông quyền, muội cũng đừng căng thẳng.

Tiết Thủy Vũ xấu hổ lấp bắp nói:

- Đi một ngày đường, muội... còn chưa rửa chân.

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Nếu là chân thơm, chỉ một ngày cũng không thối được.

Tiết Thủy Vũ nghe ra ý trêu chọc của hần, liền đỏ mặt không nói.

Diệp Tiểu Thiên tháo giày thay nàng, cởi chiếc vớ nhỏ màu trắng có miếng vá, lộ ra chân đẹp mềm mại xinh đẹp. Chân của Tiết Thủy Vũ căng thẳng co ro tựa như cánh hoa ngưng ngừng, mắt cá chân trơn như ngọc. Diệp Tiểu Thiên không khỏi dâng lên xúc động muốn sờ nắn vuốt ve một chút.

- Khụ!

Cổ họng Diệp Tiểu Thiên căng lên, hần lần đầu sờ chân nữ nhân, còn là chân ngọc của nữ nhân xinh đẹp mê người như thế. Hần mất tự nhiên hắng giọng một cái, tranh thủ thời gian đặt câu hỏi che giấu sự căng thẳng của mình:

- Kỳ quái, muội không bó chân sao, ta còn tưởng rằng muội nhất định có bó chân.

Bàn chân xinh xắn của Tiết Thủy Vũ bị hần nắm trong tay, nàng cảm thấy toàn thân bắt đầu khô nóng, nàng xấu hổ cúi đầu bắt đầu căng thẳng, ấp ứng đáp:

- À, bởi vì... bởi vì lúc muội còn rất nhỏ cha đã muốn đưa ta vào cung, cho nên...

Diệp Tiểu Thiên lúc này mới chợt hiểu, thầm nghĩ "Cha của Thủy Vũ không chỉ trời sinh tính lạnh lùng, vô tình vô nghĩa, lại là người mê làm quan".

Thời Minh triều này, bó chân đã là chuyện khá phổ biến. Có bốn loại người không bó chân, một là hoàng tộc, một là con gái gia tộc hoàng thân, một là dân tộc thiểu số biên cương, còn một loại là gia cảnh bần hàn, cần nữ tử làm việc tốn thể lực giống như nam tử.

Nữ nhân hoàng thất và hoàng thân Đại Minh chẳng những không bó chân, hơn nữa chiêu cung nữ, nạp phi tử trong nội cung cũng chọn nữ nhân không bó chân. Lúc chiêu cung nữ trong nội cung tuổi yêu cầu không lớn, cho nên có một số cung nữ đã bó chân sau khi vào cung cũng phải mở ra, bởi vì tuổi nhỏ, vẫn kịp nuôi dưỡng.

Tiết Chủ sợ muốn đưa con gái nhập cung, đương nhiên không phải vì làm cung nữ, mục đích của lão là rất rõ ràng.

Diệp Tiểu Thiên thăm mắng Tiết Chủ sự vô si rồi tìm một ngọn cỏ gai khá cứng rắn, nhẹ nhàng chích máu cho Tiết Thủy Vũ, lại dịu dàng đi tắt lại cho nàng. Từ đầu đến cuối, Tiết Thủy Vũ nặc hán bài bố, một cử động cũng không dám. Nhưng tùy tiện để một nam nhân chạm vào chân mình như thế, trong lòng nàng không thể kìm nén sinh ra cảm giác khác thường.

Chờ Thủy Vũ đi tắt xong, nàng thả lỏng người, Diệp Tiểu Thiên dường như cũng thở ra nhẹ nhàng, cười nói:

- Được rồi, như vậy cũng không để lại vết sẹo gì, nếu không sẽ không xinh đẹp.

Lúc Diệp Tiểu Thiên chích máu bầm cho Tiết Thủy Vũ, Nhạc Diêu vẫn mở to mắt ở bên nhìn xem, nghe Diệp Tiểu Thiên nói như vậy, vui cười nói:

- Ca ca, Diêu Diêu có xinh đẹp không?

- Ồ...

Diệp Tiểu Thiên làm bộ suy nghĩ, nói:

- Lại nói, khi còn bé nữ tử nào càng xinh đẹp, lớn lên sẽ càng xấu, bởi vì khi bé bộ dạng đã rất đẹp, sẽ không thể đẹp thêm, mà khi còn bé trông rất xấu, trưởng thành lại giống như tiên nữ, vậy muội thấy hiện giờ muội xinh đẹp hay không?

Nhạc Diêu nghiêng đầu, nghiêm túc phân tích lời Diệp Tiểu Thiên nói, lời này đối với đứa trẻ như cô bé hiển nhiên hơi khó hiểu.

Qua nửa ngày, cô bé mới quay qua nghiêm túc hỏi Tiết Thủy Vũ:

- Ca ca nói thật sao?

Tiết Thủy Vũ nín cười gật đầu, trêu chọc cô bé:

- Đúng vậy, mọi người đều như vậy, khi còn bé xinh đẹp, trưởng thành sẽ không đẹp. Vậy Diêu Diêu có cảm thấy hiện giờ mình đẹp hay không?

Cô bé lập tức nhủ mảy, bộ dạng trầm tư suy nghĩ khiến người ta bật cười. Cô cân nhắc một chút lợi ích được mất khi còn bé xinh đẹp và trưởng thành xinh đẹp, liền quyết đoán kết luận:

- Diêu Diêu không đẹp, Diêu Diêu rất xấu!

Nói xong cô còn lo lắng, dặn dò Tiết Thủy vũ và Diệp Tiểu Thiên:

- Hai người nhất định phải nhớ rõ, hiện giờ Diêu Diêu rất xấu rất xấu đó.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Con đường đi về phía Tây.

Trong bóng đêm, Diệp Tiểu Thiên nằm trên thân đàn trong cái miếu đồ nát mà ngắm sao trời. Cái bụng tròn vo của hán nhô lên cao như một con cóc thành tinh đang phun ra nuốt vào tinh hoa của nhật nguyệt.

Trong bụng của hán có một con ngỗng. Mặc dù đã no nhưng hán vẫn còn muốn ăn thêm một con nữa. Bất hạnh của Thủy Vũ khiến cho hán đồng tình và cảm phần nhưng cũng khơi dậy được niềm tin của mỹ nhân đối với mình.

Diệp Tiểu Thiên thăm lập một cái chí nguyện chuẩn bị lấy vợ:

- Nhất định lão tử phải lấy được nàng làm vợ, cùng với nàng sinh một đồng con cái. Sau đó dẫn lão bà và đám nhỏ quay về cố hương của nàng, để cho đám nhỏ nhận ông ngoại và cậu, cho họ sợ chết khiếp.

Trên đầu có tiếng nói nhỏ vọng tới. Theo thói quen, Nhạc Diêu quán lấy mẫu thân để mẫu thân kể chuyện cho nghe, giúp cô bé đi vào giấc ngủ. Đây là niềm vui thú duy nhất trong thời thơ ấu của cô bé.

Diệp Tiểu Thiên nằm trên đồng đất, loáng thoáng nghe được Thủy Vũ đang kể chuyện "Tai ách của đi về phía Tây lấy kinh". Truyện này mới có chưa lâu nhưng một thời cũng rất phổ biến. Khi ở kinh thành, Diệp Tiểu Thiên cũng có nghe người kể truyện nói qua, không ngờ cũng truyền tới tận đây.

Từ từ, âm thanh kể chuyện của Thủy Vũ càng lúc càng nhỏ, gần như không thể nghe thấy. Nhạc Diêu đã ngủ say, mà Thủy Vũ cũng từ từ chìm vào giấc ngủ. Căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh. Diệp Tiểu Thiên nhìn qua lỗ thủng trên mái, ngắm bầu trời đêm với đôi mắt mệt mỏi.

Trong trời đêm có nhiều ngôi sao lấp lánh như một đôi mắt xinh xắn.

Diệp Tiểu Thiên nhìn từng ngôi sao mà chột nghĩ tới cặp mắt dịu hiền như làn nước mùa thu của Thủy Vũ:

- Vợ ta cũng thật xinh đẹp.

Diệp Tiểu Thiên vừa nghĩ vừa mỉm cười mà chìm vào giấc ngủ.

- Dài dài dài, dài dài dài, dài thêm chút, dài thêm chút, chạm vào trời đi.

Cô bé con xinh xắn thức dậy sớm đi vòng quanh Diệp Tiểu Thiên đang nằm ngủ. Hình như cô bé đang đóng giả Tôn Ngộ Không, hoa chân múa tay vung chiếc gậy Kim cô của mình....

Thủy Vũ đang ở bên cạnh bếp lò chạy lại với gương mặt đỏ ửng quát Nhạc Diêu:

- Tránh sang một bên chơi đi, đừng có đánh thức ca ca.

Nói xong, nàng vừa thẹn vừa sợ nhìn vị trí đứng đứng dưới chiếc áo của Diệp Tiểu Thiên mà kéo cô bé con chưa biết gì chạy ra chỗ khác.

- Nương đang dậy dỗ ca ca, chắc là Tiểu An lại đái dầm, ha ha....

Trong lúc ngủ mơ, Diệp Tiểu Thiên nhớ tới nhà mình, nhớ tới thời niên thiếu. Sáng sớm, hắn vẫn còn đang ngủ say, bên tai như nghe thấy âm thanh của mẫu thân đang dậy dỗ Tiểu An. Cảm giác quen thuộc giống hệt như thời thơ ấu, mà ngay cả vị thơm của com cũng vậy...

- Mùi com?

Diệp Tiểu Thiên hít hít mũi, chột mở mắt. Vừa mở mắt ra, nhìn thấy bầu trời đầy mây trắng thì hắn cũng từ từ tỉnh táo lại. Diệp Tiểu Thiên xoay người ngồi dậy, liền thấy Thủy Vũ đang nhóm lửa:

- A! Sao muội dậy sớm vậy?

- Huynh tỉnh rồi à?

Thủy Vũ ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái rồi lại vội vàng cúi xuống:

- A! Muội lo lắng trời sáng bị bọn họ phát hiện ra khói bếp cho nên mới dậy sớm hơn một chút.

- Ca ca ca, huynh dậy rồi à, tôi đây chơi.

Nhạc Diêu nghe thấy tiếng lập tức cười con Bạch Long mã trong tưởng tượng của nó lao tới.

Nhìn nét mặt vui vẻ của cô bé, Diệp Tiểu Thiên cũng cảm thấy vui lây.

Bên lò có một bóng người mặc trang phục màu xanh đang đứng cùng với trong phòng có một đứa bé chơi đùa vui vẻ khiến cho tâm trạng trở nên ấm áp. Đây cũng là cuộc sống mà Diệp Tiểu Thiên muốn.

- Ta phải đưa hai người an toàn tới Kinh thành.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ vậy rồi nhảy xuống khỏi bệ thờ, toàn thân như tràn ngập sức mạnh.

Ở phương Tây có một vị Phái tiên sinh cho rằng sâu trong tâm linh của con người luôn có một thứ động lực ảnh hưởng tới toàn bộ hành vi, đó cũng chính là dục vọng, ham muốn và tính cách của mỗi người.

Dục vọng là một thứ bản năng của sinh vật giống như đói khát cần phải ăn, cần được thỏa mãn.

Chỉ có một điểm khác đó là đói khát thì ăn no là đủ, còn thỏa mãn dục vọng thì do vấn đề đạo đức kiềm chế nếu không chỉ cần theo bản năng của động vật mà đáp ứng. Đối với dục vọng, phương pháp thỏa mãn của hắn đó là hùng tâm tráng chí, lòng hiếu kỳ, sự tò mò... thậm chí thăng hoa sáng tạo một nền văn minh mới.

Đối với Diệp Tiểu Thiên mà nói thì cách thức thỏa mãn dục vọng của hắn đó là không phải cưỡng bức mà là nhờ vào những cách văn minh uyển chuyển hợp với con người... So với phối ngẫu tự nhiên cái cách làm của hắn phức tạp hơn nhiều.

Lúc ăn com sáng, Diệp Tiểu Thiên phát hiện dường như Thủy Vũ ngủ không được ngon giấc nên trong đôi mắt đẹp thấp thoáng hiện lên vài sợi tơ máu.

"Hay là do một thiếu nên anh tuần như ta ngủ cùng phòng với nàng, nên mới làm tiểu mỹ nhân khó ngủ?"

Diệp Tiểu Thiên luôn nghĩ bản thân cực kỳ tốt đẹp cảm thấy đắc chí, lập tức càng thêm khao khát đối với tương lai tràn ngập sự tốt đẹp.

Ba người dùng xong bữa sáng rồi hái vài tàu lá chuối gói nốt chỗ thịt lại sau đó cho vào bọc quần áo mà xuyên qua trần nhỏ, tiếp tục đi về phía Tây. Trời vẫn còn đang sớm, khi bọn họ khởi hành, những con đường trong thôn vẫn còn đang im ắng, chỉ có sương mù tràn ngập khắp nơi.

Trong một căn nhà có một người phụ nữ to béo, tóc tai bù xù. Cái eo của bà ta phải to gấp ba vòng eo của Thủy Vũ. Bà ta đang nhìn qua hàng xóm mà chửi bới:

- Cái đồ ăn trộm khôn nạn, lấy cả trứng gà của nhà bà. Rồi con chúng mày sinh ra chẳng có lỗ đất đâu.

Thủy Vũ lặng lẽ liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Thiên một cái rồi cúi đầu đi thật nhanh. Ngay cả Nhạc Diêu vẫn còn ngây thơ cũng hơi chột dạ mà nắm chặt bàn tay của mẫu thân bước đi. Chỉ có Diệp Tiểu Thiên là vẫn bình thản, ưỡn ngực ngẩng cao đầu bước đi thong thả.

Cho tới khi mặt trời lên cao, đám nông dân vác cuốc ra đồng thì lại có người đứng bên bờ ruộng mà chỉ cây dâu mắng cây hòe đối với đám trộm cắp khoai lang nhà họ. Có điều lúc này, "một nhà ba người" của Diệp Tiểu Thiên đã rời xa cái thôn trang nhỏ.

Diệp Tiểu Thiên đánh giá hơi thấp mức độ phức tạp của vùng Hồ Quảng. Nơi này nhiều núi và sông suối, không như phương Bắc toàn là đường xá thông suốt. Bọn họ muốn tìm một con đường an toàn lên phía Bắc giữa những dãy núi trập trùng thật sự rất khó.

Sau khi ra khỏi thôn trấn, Diệp Tiểu Thiên hỏi thăm đám thương nhân trong thành cẩn thận mới biết được đã đi quá về phía Tây hơn trăm dặm. Lúc này, bọn họ đã rời khỏi Tỉnh Châu rất xa, không thể quay đầu lại đành phải cố đi tiếp về phía Tây.

Trong suy nghĩ của Diệp Tiểu Thiên thì hẳn đã coi Thủy Vũ như người của mình. Nhưng hẳn vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để thổ lộ với nàng. Mặc dù hẳn rất to gan, nhưng trong vấn đề tình trường, hẳn vẫn chỉ là một cậu thiếu niên mà thôi.

Mặc dù tình cảm giữa Diệp Tiểu Thiên và nương tử trong suy nghĩ không có bước phát triển nhưng giữa hấn và tiểu muội muội thì lại tiến cực nhanh. Ở trước mặt Diệp Tiểu Thiên, Nhạc Diêu cũng như đối với mẫu thân, bắt đầu tự gọi mình là cục cưng.

Diệp Tiểu Thiên công Nhạc Diêu đi trên con đường núi tiến về phía Tây. Tiết Thủy Vũ đi bên cạnh hấn. Do đã quen đi bộ nên bước chân của nàng cũng nhẹ nhàng hơn trước nhiều. Dưới ráng chiếu rực rỡ bao phủ khắp mọi người hát lên người họ một lớp mờ gà màu vàng.

Nhạc Diêu dựa vào vai Diệp Tiểu Thiên mà chơi đùa:

- Ca ca! Bây giờ chúng ta đang đi Tây Thiên lấy kinh, vậy huynh sắm vai nào?

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Ta sắm vai Hầu ca. Ta bảo vệ hai người đánh đuổi toàn bộ Yêu ma quỷ quái.

- Hầu ca? Vậy huynh có bảy mươi hai phép à?

- A...

- Không có bảy mươi hai phép thì làm sao mà đóng Hầu ca?

- Nếu vậy, muội rất hợp với Trư Bát Giới.

Nhạc Diêu sờ sờ mũi, miệng của mình rồi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? Mũi của bảo bảo không to, tai cũng không lớn đâu.

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Nhưng ngươi có thể ăn.

Nhạc Diêu lập tức như con lợn nhỏ cong miệng lên:

- Bảo bảo không muốn làm Trư Bát Giới, bảo bảo là một con sâu lạnh lợi.

Diệp Tiểu Thiên lại nói:

- Không được. Ngươi chính là Trư bát Giới.

Nhạc Diêu vung tay đập liên tục vào vai của y rồi chỉ biết oán hận, thỏa hiệp:

- Nếu bảo bảo là Trư Bát Giới thì ca ca là Hồng hài nhi.

Diệp Tiểu Thiên bật cười:

- Tại sao ngươi nghĩ tới Hồng Hải Nhi, ca ca giống Hồng Hải Nhi ở điểm nào?

Nhạc Diêu ôm cổ hân, lắc lắc người làm nũng:

- Là Hồng Hải Nhi vai bảo bảo thích.

Diệp Tiểu Thiên vội nói:

- Được được! Nếu bảo bảo thích thì ca ca chính là Hồng Hải Nhi.

Thủy Vũ mỉm cười khi nghe hai người cãi nhau. Nàng vui vẻ nhìn về phía trước. Phía trước mặt là một vầng thái dương đang chuẩn bị xuống núi nhìn giống như một quả cầu lửa lơ lửng trên đỉnh núi. Còn bọn họ tựa như những con bướm đang lao về phía ngọn lửa trong núi để tìm thấy điểm sáng ở trong lòng.

Trong một cái thôn trang nhỏ, có một lão nông vừa từ ngoài ruộng về, đang tươi cười chào hỏi láng giềng thì đột nhiên thôi cười, quay đầu nhìn về phía trước. Phía trước mặt lão có hơn mười con khoái mã kéo theo bụi đất mùn mịt chạy vào thôn trang.

- Này! Lão đầu! Có thấy một đôi thanh niên nam nữ dẫn theo một con bé chừng ba, bốn tuổi đi qua thôn của các ngươi không?

Dương Tam Sầu ghim cương ngựa rồi mở một bức họa ra giơ lên cho lão nhân xem qua. Lão hán tiến tới gần rồi bật cười ha hả:

- Đây là tranh của ngươi? Tranh xấu quá.

Dương Tam Sầu giận quá hóa giận:

- Cái lão già kia! Ta hỏi ngươi có thấy ba người đó không chứ liên quan gì tới tranh đẹp hay xấu?

Lão hán cũng không tức giận, chỉ cất tiếng cười ha hả cười nhạo y:

- Ba người mà ngươi vẽ đó, trừ khi lão hán đã gặp quỷ nếu không thì chắc chắn chưa bao giờ thấy. Lão chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú cùng với một tiểu nương tử dẫn theo một cô bé con xinh như thiên thần đi qua nơi này.

Ánh mắt của Dương Tam Sầu hết sức nghiêm túc, chẳng quan tâm tới sự cười nhạo của lão, vội nghiêng người hỏi:

- Bọn họ đi hướng nào?

Lão hán trợn mắt nói:

- Lão không phải là loại háo sắc mà thấy phụ nữ xinh đẹp đi đường là để ý. Người ta đi qua rồi, lão còn theo làm gì? Có điều....

Lão hán nở nụ cười gian xảo mà nhìn Dương Tam Sầu.

Ánh mắt của Dương Tam Sầu sáng ngời, vội vàng hỏi:

- Có điều thế nào?

Nói xong, y vội vàng thò tay vào ngực lấy một thỏi bạc vụn ném cho lão nhân. Lão già chớp lấy bạc, lập tức chỉ ra phía ngoài thôn:

- Có điều phía trước cũng chỉ có một con đường.

- Đi!

Dương Tam Sầu không nói thêm tiếng nào nữa, vung roi quát mạnh vào móng ngựa mà phóng đi theo con đường ở ngoài thôn.

Thanks

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Gặp trên đường đi.

Ba người Diệp Tiểu Thiên đi thẳng về phía tây, đi qua những khu dân cư đã dần biến thành chur tộc tạp cư gồm Hán, Miêu, Tráng, Di, Dao, Bạch, Xa, có ít nhất hơn mười dân tộc sống rải rác trong một dãy thôn nhỏ dọc đường đi.

Tại đây, phong tục tập quán khác xa Trung Nguyên. Sức kiểm soát của quan phủ cũng kém. Tại một số nơi địa hình hiểm trở, dân địa phương hung hãn, những khu vực huyện lệnh đủ khả năng khống chế rất giới hạn. Thời điểm đó, trị an cũng càng thêm ác liệt. Vì lý do an toàn, Diệp Tiểu Thiên phải tìm đường đi chung với các thương khách.

Hôm nay, rốt cuộc bọn họ đi tới phủ Hoàng Châu. Chỉ cần đi qua phủ Hoàng Châu sẽ có một con đường đi thông nam bắc. Bọn họ có thể đi qua đó để về kinh thành. Trong lòng Diệp Tiểu Thiên đã cao hứng trở lại. Hắn cao hứng muốn nhanh chóng trở về nhà. Điều cốt yếu là trong túi hắn chỉ còn lại đồng tiền cuối cùng.

Đã qua phủ Hoàng Châu, tuy có một con đường thông nam bắc, nhưng con đường này là đường núi xuyên qua đám núi non trùng điệp. Từ phủ Hoàng Châu đến tòa thành tiếp theo có một con đường dịch trạm quanh co trong núi, nhanh nhất cũng phải ba bốn ngày mới đi qua được.

Trong lúc này, hồ như tất cả đều là núi non trùng điệp, rất khó thấy nhà dân. Người không có tiền trong túi lại thân cô thế cô thì không có khả năng đi qua. Nhưng Diệp Tiểu Thiên cũng không vì vậy mà dừng lại.

Xe đến trước núi ắt có đường. Diệp Tiểu Thiên tin tưởng trời không tuyệt đường sống của con người.

Sau khi vào thành, dùng đồng tiền cuối cùng mua ba cái bánh bao chay, ba người miễn cưỡng đổi phó với cái đói rồi lập tức đi về phía Tây thành.

Từ khi vào phủ Hoàng Châu, tâm trạng Thủy Vũ khá nặng nề. Tuy nhiên, Diệp Tiểu Thiên vừa vui mừng vừa lo lắng nên không hề hay biết. Thủy Vũ bị tụt lại phía sau. Nàng nhìn bóng lưng đàn ông đang cống Nhạc Diêu nhanh chân bước phía trước, muốn nói gì đó, cuối cùng, miễn cưỡng im lặng.

Hôm nay, khi sắp tới cửa Tây, rốt cuộc Thủy Vũ cũng lấy hết dũng khí đuổi theo Diệp Tiểu Thiên, nàng đang định nói gì với hắn thì đột nhiên Diệp Tiểu Thiên dừng bước, nắm lấy vai nàng kéo sang một giao lộ góc đường.

Tiết Thủy Vũ giật mình nói:

- Diệp đại ca, sao vậy?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Dừng lên tiếng!

Hắn giao Nhạc Diêu cho Thủy Vũ, dán mình vào góc tường thò đầu ra xem xét tình hình bên ngoài. Chân mày nhanh chóng cau lại, gương mặt dần chuyển sắc.

Chỗ cửa thành, dân chúng và đám thương nhân ra vào tấp nập, chỉ có hai binh sĩ nửa sống nửa chết ôm cánh tay dựa vào cổng thành, lười biếng nhìn dân chúng qua lại. Nhưng ở góc tường thành, dưới bóng tối, có năm sáu đại hán đứng đó.

Một người trong số đó đáng người gầy nhom, chính là Dương Tam Sấu. Diệp Tiểu Thiên tuyệt đối không thể ngờ rằng, bọn chúng đã đuổi theo kịp. Hơn nữa, còn chặn ở cửa thành, lối ra duy nhất.

Dương Tam Sấu ngồi trên một ụ đá, đầu đội nón cỏ, đang gặm dưa hấu.

Y phun hạt dưa sang một bên, mắt vẫn liếc đám dân chúng ra khỏi thành không rời. Trừ phi có năng lực giấu mình trong xe ngựa, nếu không, không cần đến mức kiểm tra gắt gao, Diệp Tiểu Thiên, Tiết Thủy Vũ dẫn theo một đứa bé rất dễ dàng bị phát hiện.

Bọn chúng chạy dọc đường cái đuổi theo hướng Bắc Tinh Châu vẫn không thấy bóng dáng ba người Diệp Tiểu Thiên. Dương Tam Sấu liền có cảm giác không ổn. Cho dù ba người Diệp Tiểu Thiên có nhờ được xe người khác cũng không thể nhanh hơn ngựa của bọn họ. Nếu đuổi theo không thấy thì rất có thể bọn họ đã bị tụt lại phía sau. Hoặc có thể chưa rời khỏi Tinh Châu.

Dương Tam Sấu lục soát một hồi, quay về thành Tinh Châu cũng không phát hiện thấy bóng dáng của Diệp Tiểu Thiên. Y hậm hực trở về bẩm báo Dương phu nhân.

Những tướng ba người Diệp Tiểu Thiên đã may mắn trốn thoát. Ai ngờ phu nhân lại nghiêm lệnh bắt y bằng mọi giá phải dồn mẹ con Tiết Thủy Vũ vào chỗ chết.

Dương Tam Sấu không thể hiểu nổi vì sao Dương phu nhân lại phải cố chấp như thế. Nhưng cũng chỉ có thể thầm oán lòng dạ nữ nhân hẹp hòi đáng sợ mà thôi. Làm một gia nô, y cũng không thể cãi lời chủ.

Nhưng bắt được bọn Diệp Tiểu Thiên dễ dàng như vậy sao? Dương Tam Sấu tổn không biết bao nhiêu công sức mới dò hỏi được tin tức Diệp Tiểu Thiên đi về hướng Tây. Dương Tam Sấu đuổi theo một mạch, nhưng trời xui đất khiến thế nào mà lần nào cũng chậm chân hơn một bước. Nhóm giám sát cửa thành là do Dương Tam Sấu chia người ra phụ trách, một nhóm đuổi theo hướng tây, chính y thì mang theo một nhóm ngày đêm đi không nghỉ

đuổi tới phủ Hoàng Châu, chặn trên con đường mà ai muốn đến kinh thành đều phải đi qua.

Diệp Tiểu Thiên nói với Tiết Thủy Vũ:

- Dương Tam Sầu đang ở trước cổng thành.

- Cái gì?

Tiết Thủy Vũ nghe thấy vậy thì tái xanh mặt.

Ánh mắt Diệp Tiểu Thiên nhìn xoáy vào nàng, hần trăm giọng hỏi:

- Vì sao Dương phu nhân phải dón muối vào chỗ chết bằng được?

Tiết Thủy Vũ thần thờ, không biết trả lời thế nào. Nàng nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Muối... muối cũng không hiểu. Không có lý do gì cả. Vì sao bà ta phải hận tiểu nữ tử như vậy... căn bản không có lý do gì.

Diệp Tiểu Thiên cảm thấy Tiết Thủy Vũ nói có chút không thật. Nếu không có lý do để hãm hại, nếu quyền lực hay lợi ích của một người không bị đe dọa thì vì sao lại phải phát rồ mà dón người kia vào chỗ chết mà không có lý do?

Có thể Dương phu nhân không có quyền lực như vậy. Bà ta còn phải gánh trên vai ước thúc nặng nề, cho nên bà ta quyết làm như vậy, chắc chắn không có khả năng không có mục đích hay lý do gì cả. Có thể bây giờ không phải là thời điểm ép hỏi bằng được. Diệp Tiểu Thiên nhìn Tiết Thủy Vũ thật lâu rồi lại thò đầu ra quan sát cổng thành.

Thủy Vũ cắn môi, lắp bắp nói:

- Bọn họ chặn ở cửa thành rồi, chúng ta làm sao qua đây? Hay là... hay là trốn trong thành thêm vài hôm?

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu:

- Ai biết bọn họ có bao nhiêu người? Nếu như còn có người lục tìm chúng ta trong thành thì sao? Đêm dài lắm mộng, chúng ta phải thoát khỏi thành mới hi vọng là sẽ an toàn.

Tiết Thủy Vũ nhìn mấy đại hán canh giữ cửa thành, lo lắng nói:

- Chúng ta làm sao đi ra ngoài? Trà trộn cũng không được, xông ra cũng không được.

Diệp Tiểu Thiên sờ cằm, trầm ngâm nói:

- Không dễ dàng đi ra ngoài được, không có nghĩa là không được. Trời không tuyệt đường sống của con người. Nhất định chúng ta sẽ nghĩ ra biện pháp.

Lúc này, một đoàn người chậm rãi đi tới giao lộ nơi bọn họ ẩn nấp.

Dẫn đầu có hai người. Một trong số đó là một cô nương Miêu gia xinh đẹp đến độ khiến cho ai vừa nhìn thấy hai mắt liền sáng rực. Miêu gia cô nương ước chừng 16, 17 tuổi. Đầu đội mũ hoa bằng bạc rất đẹp.

Bên trên còn cắm một cái xích sừng trâu cũng bằng bạc. Nàng mặc một cái váy hoa dài rất điểm lệ, thắt dây lưng nhỏ quanh eo, hông buộc chuỗi dây bạc, trên người đeo đầy trang sức. Cổ cũng có trang sức bằng bạc, tạo thành một chuỗi bảy vòng quanh cổ, sáng loáng lấp lánh. Trước ngực đeo khóa bạc.

Khi nàng đi chuyển nhẹ nhàng cặp đùi, dáng đi rất nhu mỹ, eo cũng nhỏ khác thường, đẹp như tranh. Mà quanh người vang lên tiếng dây bạc reo vui, tạo nên một bản nhạc dễ nghe.

Áo hoa trang sức bạc tôn lên gương mặt xinh đẹp tựa trăng rằm. Đôi mày đen bóng, mắt to, mũi cao ngất. Miệng so với mỹ nhân Trung Nguyên sở hữu đôi môi anh đào thì có rộng hơn chút, trông lại càng đầy đặn gợi cảm. Đôi môi như cánh hoa hé mở đem đến một hương vị đặc biệt.

Bờ môi không thoa bất cứ cái gì nhưng vẫn sáng bóng mọng ngọt. Môi bên ngoài đỏ, răng bên trong trắng, tạo nên một cảm giác mỹ lệ một cách mạnh mẽ, tràn đầy sức sống, lại thêm một thân trang sức hoa lệ, trông càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Bên cạnh nàng là một thư sinh áo xanh phong nhã hào hoa tay cầm một cái quạt xếp, mỗi cử nhĩ đều toát lên vẻ nho nhã đặc biệt. Chỉ là gương mặt của y tuy không quá mức khó nhìn nhưng cũng không thể xem là xuất sắc. Tuy nhiên, trông cực kỳ thư sinh nhã nhặn.

Sau lưng hai người bọn họ còn có hơn chục tráng hán người Miêu, bọn họ đi đến đâu người đi đường rủ nhau chạy trốn tới đó, sợ chọc phải người không nên chọc.

Chỉ một lát nữa là đến giao lộ, thư sinh kia đột nhiên xếp quạt lại, quay sang Miêu gia cô nương tạo nhã lễ phép nói:

- Ngưng Nhi cô nương, trước tiên chúng ta dừng lại ăn chút gì đó đã nhé, đề phòng con đường phía trước không có một quán ăn nào, thì bất tiện lắm.
- Vẫn là Từ công tử suy nghĩ chu đáo, cứ như vậy đi.

Nữ hài nhi Miêu gia nở nụ cười e thẹn, dịu dàng tựa như một dòng suối nhỏ rì rào ca hát. Nếu có ai là người quen của nàng bắt gặp hình ảnh nàng vào lúc này chắc chắn sẽ không thừa nhận cô nương ôn nhu này chính là Triển cô nương Triển Ngưng Nhi - người đứng ở vị trí thứ hai trong “Thủy Tây tam hồ”.

Thủy Tây tam hồ đều là nữ nhân, là những nữ nhân rất trẻ tuổi, là những ái nữ con nhà hào phú ngàn vạn sủng ái tụ tập với nhau. Vì vậy, các nàng là ác mộng trong lòng hàng trăm thiếu gia thổ ti gia. Không biết có bao nhiêu thiếu gia thổ ti đã bị các nàng đẩy dọa muốn phát điên, ngày đêm trông ngóng có một đại anh hùng từ trên trời rơi xuống anh dũng hi sinh vì bọn họ mà “trừ tam hại”. Nhưng đáng tiếc, cho đến nay chưa có ai tình nguyện hi sinh bản thân. Cho nên con ác mộng của bọn họ không có cách nào tiêu tan được.

Đối với Triển Ngưng Nhi Triển cô nương mà nói, phụ thân của nàng là đại thổ ti Triển thị của Thủy Tây, mà mẹ thì xuất thân từ đệ nhất đại thổ ti vùng Thủy Tây An thị. Triển Ngưng Nhi là dòng dõi của hai gia tộc đại thổ ti, tất nhiên cao quý không tả nổi.

Thường nói, hoàng đế trăm năm thổ ti ngàn dặm, hoàng đế cũng bị o bế đủ loại, không phải muốn làm gì thì làm. Nhất là các hoàng đế Đại Minh triều, bị hết đám đại thần này đến đại thần khác khi dễ. Nhưng các thổ ti dù lớn dù bé thì lại được tự ý lộng quyền. Quyền sinh quyền sát trong tay, so với hoàng đế còn uy vọng gấp trăm lần.

Thủy Tây tam hồ nghe uy phong lẫm lẫm, nhưng lại dành cho mấy nữ nhân, đủ thấy các nàng đáng sợ cỡ nào. Triển cô nương tuy chỉ đứng thứ hai trong nhóm nhưng là người duy nhất trong tam hồ biết võ công.

Triển đại cô nương từ nhỏ đã thích học võ, không ngờ tới khi trưởng thành lại say mê văn chương. Cho nên dù khả năng có hạn, vừa mở sách là có thể chìm trong giấc mộng đẹp, nhưng vẫn không hề làm nhụt ý chí dốc lòng học chữ nghĩa của nàng.

“Đã không thể trở thành tài nữ vậy thì gả cho một tài tử đi”.

Triển cô nương nghĩ như thế, nghĩ là làm, nàng công khai tuyên bố sẽ phải gả cho một thư sinh uyên bác.

Tin tức vừa ra, các thiếu gia môn phù mấy trăm thổ ti gia thờ phào nhẹ nhõm. Mục tiêu cả đời mà con cái này xác định may mắn không phải là ta rồi. Một ít kẻ có chút học vấn thì hết hồn hết vía, xưa nay vẫn tự hào mình tài trí hơn người, lúc này vì phòng ngừa vạn nhất mà hùng hồn tuyên bố: Thiếu gia ta đốt đặc cán mai.

Kỳ thật bọn họ cũng không cần lo lắng quá như thế. Muốn tìm người đọc sách làm tình lang chẳng phải cứ đi tìm Hán gia sẽ có nhiều cơ hội hơn sao? Đàn ông Miêu gia cười mở tục tằn, nào có tài tình bằng Hán lang? Tình lang đọc sách người Hán, đối với Miêu gia nữ mà nói, cũng là một loại trí mạng.

Lần này Triển Ngưng Nhi đi Trung Nguyên có việc, vừa mới khởi hành thì gặp thư sinh Từ Bá Di, nghe y ngâm một thơ, phổ một khúc cầm, tâm hồn thiếu nữ như tan chảy.

Từ công tử tuổi gần 30, bởi vì gia cảnh bản hàn chuyên tâm đọc sách, nên tới nay chưa lập gia đình. Sau khi Triển Ngưng Nhi biết chuyện, lập tức biến y trở thành mục tiêu lương phối của mình. Nàng sợ mình lỡ mất sẽ dọa tú tài nhà nhận này chạy mất dép, nên trước mặt y, nàng luôn giả bộ là một cô nương ngoan ngoãn yếu đuối.

Sau lời đề nghị của Từ công tử, một đôi ống tay áo đỏ rực như lửa bay bay, tiếng chuông nhạc trong vắt, Triển Ngưng Nhi mang theo làn gió mát rượi thơm lừng lướt qua Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên hít hà thứ hương thơm nhẹ nhàng kia, nhìn theo bóng dáng Ngưng Nhi và Từ công tử cùng mười mấy nam nhân người Miêu nhanh nhẹn dừng mảnh, lưng đeo đao sáng bóng. Quay sang Tiết Thủy Vũ, hân hoan vỗ tay đánh đết, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Có biện pháp rồi.

Tiết Thủy Vũ vui mừng hỏi lại:

- Biện pháp gì?

Diệp Tiểu Thiên cười xấu xa, tràn đầy tự tin nói:

- Sơn nhân tất có diệu kế. Mọii cứ an tâm đợi ở đây, đến khi Dương Tam Sầu mở cổng thành, chúng ta lập tức rời khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 16: Tiểu Thiên mượn đao.

- Tiểu nhị, hai tô mì!

Triển Ngưng Nhi cao giọng nói, rồi kéo ghế, dùng một cái khăn tay phất nhẹ một cái, cười nói với Từ Bá Di:

- Mời công tử ngồi.

Đường đường đại tiểu thư Triển gia, từ lúc nào mà biết hầu hạ người khác thế này, sợ là cha của nàng cũng không được hưởng thụ loại đãi ngộ đó. Tuy nhiên, những võ sĩ Miêu gia thuộc hạ của nàng trên đường thường thấy tiểu thư nhà mình vui vẻ cung phụng nghênh đón vị Từ công tử này, nên cũng cảm thấy không kỳ lạ.

Về phần cơm canh của họ, tiểu thư đã không gọi phần cho họ, họ đành phải tự mình gọi, còn phải chờ tiểu thư bưng mì lên rồi mới dám nói. Đãi ngộ cách biệt một trời, họ chỉ có thể than thở khi bé chưa từng có cơ hội đi học.

Một đám võ sĩ Miêu gia phân biệt ngồi xuống tất cả bàn lớn, tuy số người nhiều, nhưng trước mắt Thiếu chủ, thực sự không ai dám huyền não, nơi này rất an tĩnh.

- Cảm ơn cô nương.

Từ công tử mỉm cười, đáp lễ Triển Ngưng Nhi:

- Mời cô nương ngồi.

“Đúng là người đọc sách. Đám đàn ông thô lỗ chúng ta nào có hiểu lễ nhã nhặn như vậy, chẳng những văn hay chữ tốt mà trước khi nói chuyện đều vái chào”.

Triển Ngưng Nhi vui vẻ nghĩ, nhẹ nhàng kéo làn váy, dịu dàng ngồi xuống.

Với điều kiện gia thế của Triển Ngưng Nhi, đương nhiên sẽ không thích quán nhỏ bên đường như vậy, chẳng qua nàng cũng không phải cô gái được chiều chuộng không biết nhân gian khó khăn, dù sao làm thổ ti một phương, địa bàn gia tộc quản hạt là Miêu trại, điều kiện giới hạn trong đó không quá xa hoa. Mà Triển Ngưng Nhi thuở nhỏ thường ra vào Miêu trại, có lúc dùng chân ăn uống cũng đôi khi đơn giản.

Hiện giờ nàng cùng đường với vị Từ công tử này, trên đường đi Từ công tử cũng không tiêu một đồng tiền của nàng, Triển Ngưng Nhi đương nhiên cũng không dám biểu lộ sự xa xỉ của mình khiến cho y phản cảm. Đồng thời biểu hiện lần này của Từ công tử cũng tạo thành hình tượng tự mình cô gắng trong lòng nàng.

- Hai vị khách quan, mì của hai vị.

Tiểu nhị nhìn ra vị cô nương này không phải bình thường qua sự phô trương của võ sĩ thị vệ Miêu gia, vội vàng thông báo dưới bếp làm hai chén mì ớt ngon, ân cần bưng lên cho họ.

Triển Ngưng Nhi nhã nhặn gấp mì sợi, nói với Từ Bá Di:

- Lần trước sau khi người ta nghe được tiếng đàn tuyệt diệu của công tử, thực sự có lòng học đàn, chỉ là khổ nỗi không có danh sư, không biết công tử có thể bớt thời gian chỉ điểm một chút.

Từ Bá Di cười sáng khoái nói:

- Giúp đỡ nhau có gì không ổn? Thật ra cảm kỳ thư họa nói cho cùng cũng chỉ là một trò chơi hun đúc cảm tình, tùy tâm sở dục là tốt rồi, nếu như không thích cũng đừng nên cưỡng cầu, nếu không sẽ đánh mất nghĩa gốc. Cổ nhân gõ chén cũng thành nhạc, gảy kiếm cũng thành nhạc, đều làm theo hứng, sao lại mất vẻ thanh cao? Cô nương giọng nói trong trẻo như vậy, chắc hẳn giọng hát cũng uyển chuyển như chim sơn ca, đàn có thể học được, nhưng thiên phú giọng nói của cô lại không học được, Từ mỗ cũng muốn nghe cô nương hát một khúc.

Triển Ngưng Nhi xấu hổ nói:

- Tiểu nữ từ sao dám bêu xấu trước mặt công tử.

Nàng dùng một cây đũa quăn quanh mì sợi, cũng không có ý ăn, mà xấu hổ e sợ nói với Từ công tử:

- Ngưng Nhi và công tử mới quen đã thân, trò chuyện với nhau thật vui, lần này tới Hồ huyện lại là bạn đồng hành, không biết sau khi tới Hồ huyện công tử tới nhà ai bái phỏng?

Tuy Triển Ngưng Nhi là Miêu nữ, nhưng cũng hiểu một đại cô nương chưa lấy chồng không thể tùy tiện tới nhà một nam tử, nàng nói như thế rõ ràng tỏ lộ tình ý với Từ Bá Di rồi. Từ Bá Di không do dự chút nào, nói:

- À..., lần này vốn Từ mỗ du học trở về, nếu tùy tiện mang theo cô nương về nhà, sợ phụ nữ song thân sẽ cho rằng ta ở bên ngoài luôn biếng nhác việc

học, vẫn nên tìm cơ hội khác đi.

Mắt thấy Triển Ngung Nhi lộ vẻ thất vọng, Từ Bá Di vội nói:

- Thật ra, Từ mẫu cũng rất muốn để phụ mẫu trông thấy cô nương, chỉ là vội vàng tới nhà không khỏi lễ không hợp, mong rằng cô nương thứ lỗi.

Mặt Triển Ngung Nhi giãn ra, nói:

- Người ta nào có hẹp hòi như thế. Ủ, người ta cũng hiểu được, người Hán các ngươi rất nhiều lễ nghĩa, nhất là người đọc sách giống như ngươi, vậy được rồi, người ta nghe lời ngươi là được.

Từ Bá Di thăm thở ra nhẹ nhàng, luôn miệng nói:

- Được được, cứ quyết định như thế đi. Cô nương, mời dùng mì.

- Ôi!

Triển Ngung Nhi vừa mới giờ đưa lên, Diệp Tiểu Thiên liền nhanh chóng chạy tới, thân thể quệt qua, đụng vào cùi chỏ Triển Ngung Nhi, khiến cô mè văng ra.

Triển Ngung Nhi ai nha một tiếng, chén mì nhất thời đổ ra bàn.

Triển Ngung Nhi và Từ Bá Di vội đứng dậy tránh đi. Từ công tử nhú mày, không vui nói:

- Tại sao ngươi lại lỗ mãng như vậy!

Đám thù hạ của Triển Ngung Nhi mới ổn định chỗ ngồi, cũng không để ý Diệp Tiểu Thiên tới, hiện giờ thấy hấn đựng tiểu thư, mới vội vàng đứng lên. Mày liễu Triển Ngung Nhi nhú lại, vốn rất tức giận, vừa thấy Từ công tử dùng từ ngữ nghiêm khắc răn dạy người lỗ mãng này, đột nhiên tính ngỗ mình chính là một tiểu thư khuê các tính tình ôn nhu, vội mở miệng khuyên nhủ:

- Được rồi được rồi, người này cũng không cố ý, để hấn đền ta một chén là được.

- Cái gì? Cùng ngươi một đêm?

Diệp Tiểu Thiên cố tình gây chuyện giả vờ quá sợ hãi, vội ôm ngực nhanh chóng lùi lại hai bước, sợ hãi nói:

- Ta nghe không lầm chứ, ngươi lại muốn ta cùng ngươi một đêm?

Triển Ngung Nhi kỳ quái hỏi:

- Điều này có gì không đúng sao?

Diệp Tiểu Thiên nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên không đúng! Ta chỉ đựng đồ chén mì của ngươi mà thôi, sao ngươi có thể để ta cùng ngươi một đêm chứ? Cô nương, gần đây tại hạ luôn giữ mình trong sạch, tuyệt đối sẽ không bán đứng thân thể mình, đáp ứng yêu cầu xấu xa như vậy.

Triển Ngung Nhi nghe lời hấn nói, tức giận muốn ngắt đi, nâng đồ mặt nói:

- Ta là nói ngươi đền ta một chén...

Diệp Tiểu Thiên lập tức ngắt lời:

- Ta không làm được! Mặc dù chúng ta nghèo, chỉ là không nghèo, ta tuyệt đối không bán thân thể và sự tôn nghiêm của mình!

Triển Ngung Nhi dần dần nổi cáu, cắn chặt răng quát:

- Ta là nói ngươi đền ta một tô mì!

Từ Bá Di giận không kiềm được nói:

- Triển cô nương, cô không cần để ý tới hấn, tên vô lại này cố tình đùa nghịch, chiếm tiện nghi của cô.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- À..., hóa ra là muốn ta đền ngươi một tô mì, ta nói rồi, cô nương xinh đẹp người bấm ra nước như cô nương, muốn nam nhân ngoắc ngón út là được, sao lại đưa ra yêu cầu vô sỉ như vậy, hóa ra là đền cô một chén, mà không phải cùng cô một đêm...

Triển Ngưng Nhi có khi nào bị người khác trêu đùa như thế, trong lòng phần nộ, rốt cuộc quên sấm vai thực nữ dịu dàng trước mặt Từ công tử. Cổ tay nàng khẽ đảo, một thanh đoản đao sắc bén liền xuất hiện trước ngực Diệp Tiểu Thiên, Diệp Tiểu Thiên lập tức ngậm chặt miệng.

Triển Ngưng Nhi mắt muốn phát hỏa, đoản đao trong tay vững vàng di chuyển từng tấc trên ngực Diệp Tiểu Thiên, chậm rãi chuyển tới cổ họng Diệp Tiểu Thiên. Cổ họng Diệp Tiểu Thiên lập tức bị kích thích nổi da gà.

Mũi đao trong tay Triển Ngưng Nhi tiếp tục chuyển lên trên, Diệp Tiểu Thiên không thể không giống như một tiểu cô nương bị công tử hoàn khổ đùa giỡn, rất kiêu ngạo nâng cằm lên, hơi ngẩng đầu nhìn 'Triển đại gia' cũng không thấp hơn hẳn mấy phần.

Triển Ngưng Nhi nâng một chân lên, hung hăng giẫm mạnh lên ghế, nghiêng bả vai, như cười như không trừng mắt nhìn Diệp Tiểu Thiên, chế nhạo:

- Nói đi! Ngươi nói tiếp đi, không phải ngươi rất biết nói sao?

Diệp Tiểu Thiên đáng thương nói:

- Tráng sĩ tha mạng!

Triển Ngưng Nhi phì một cái, vỗ vỗ đoản đao nhỏ hai cái lên mặt Diệp Tiểu Thiên, giễu cợt nói:

- Tiếp tục miệng lưỡi trơn tru đi, bốn cô nương dễ chiếm tiện nghi như vậy, bây giờ ngươi không chiếm, qua cái thôn này rồi, tiệm này cũng không còn!

Diệp Tiểu Thiên yếu ớt nói:

- Cô nương nói đùa, đao của ngươi sáng loáng, ta lại không phải là sống đủ rồi, đại ỷ ăn nói năng lung tung.

Triển Ngưng Nhi cười lạnh nói:

- Không phải ngươi nói bốn cô nương non bầm ra nước sao? Sao bây giờ ngươi kinh sợ tới nỗi vừa bầm đã ra bong bóng nước mũi hả?

Diệp Tiểu Thiên cười khan nói:

- Ông nội đều là từ đòi cháu mà tới, nên ra về đáng thương thì phải ra về đáng thương, đại trượng phu có được dân được.

Triển Ngưng Nhi bĩu môi:

- Bây giờ ngươi còn muốn giả trang trước mặt bốn cô nương? Nếu như ta muốn giết ngươi, hiện giờ ngươi chết ba lượt còn chưa xong đâu.

Diệp Tiểu Thiên vội nói:

- Thật ra với vẻ đẹp của cô nương, ta vừa thấy đã bị ngươi mê chết rồi, căn bản không cần cô nương ngươi ra tay.

Triển Ngưng Nhi mở to mắt, quát một tiếng:

- Ngươi còn dám miệng lưỡi trơn tru, có tin hiện giờ ta giết ngươi hay không!

Diệp Tiểu Thiên ủy khuất nói:

- Ta đã nịnh nọt ngươi rồi, sao ngươi còn có thể giết ta?

Đôi mắt vừa sáng vừa đen vừa tròn vừa lớn của Triển Ngưng Nhi hung hăng nhìn chăm chăm hắn, dần từng chữ:

- Tại sao trước đây ta chưa từng gặp nam nhân không biết xấu hổ như ngươi.

Diệp Tiểu Thiên vội nói:

- Vậy ngươi càng không thể giết ta, giết ta rồi ngươi đi chỗ nào tìm nam nhân không biết xấu hổ như vậy?

Gò má Triển Ngưng Nhi co quắp kịch liệt vài cái, dưới thân công mặt dày của Diệp Tiểu Thiên, nàng cũng không biết mình nên nói gì cho phải.

Một hán tử Miêu gia hồng cầm đoản đao tiến lên hai bước, điềm nhiên nói:

- Đại tiểu thư, giao hán cho tiểu nhân xử trí đi.

Diệp Tiểu Thiên lập tức nói:

- Này này này, các ngươi không thể ỷ nhiều người khi dễ ít người! Cô nương, nếu ngươi có can đảm ngươi cứ thả ta, ta cũng có huynh đệ đấy, chỉ cần đâm huynh đệ kết nghĩa của ta tìm tới, chúng ta xử trí ai còn chưa biết được!

Lông mày Triển Ngưng Nhi nhảy lên, nói:

- Thật sự là chủ ý hay, ta thả người để người tìm huynh đệ, người thừa cơ chuồn mất đúng hay không?

Diệp Tiểu Thiên lớn tiếng nói:

- Nếu người không tin vậy hãy đi cùng ta, các huynh đệ của ta rất giỏi đánh nhau, nếu như đám người Miêu các người sợ, ta đây không có gì để nói, muốn chém muốn giết, các người cứ ra tay đi!

Triển Ngưng Nhi co tay một cái, đao nhọn quay tít một vòng trong lòng bàn tay, lập tức biến mất không thấy gì nữa. Nàng dùng một cước đá bay băng ghế, dùng mảnh quất:

- Dẫn đường phía trước!

Chờ Triển Ngưng Nhi mang theo mười tay chân dùng mảnh lao ra khỏi tiệm mì như ong vỡ tổ, Triển Ngưng Nhi mới đột nhiên cảm giác tất cả hình tượng của mình vừa rồi đều rơi vào mắt Từ công tử.

- Xong rồi, hình tượng khuê tú đại gia cố gắng xây dựng trên đường, lần này hủy sạch.

Triển Ngưng Nhi vừa then vừa sợ vụng trộm liếc Từ công tử cùng đi ra ngoài, thấy y không lộ vẻ xem thường hay không vui, lúc này trong lòng mới an tâm một chút, vội đi tới gần ngược lưng nói:

- Đã khiến công tử chê cười, người ta... người ta thực sự bị tên vô lại này chọc tức, thật ra gần đây tính tình người ta rất tốt, đúng không?

Từ công tử gật nhẹ đầu, lòng đầy cảm phần nói:

- Cô nương làm rất đúng, đối với loại lưu manh vô lại như vậy, phải trừng trị nghiêm khắc, nếu không không biết còn có bao nhiêu nữ tử đài hoàng bị hấn chơi đùa.

Triển Ngưng Nhi như trút được gánh nặng, nhỏ giọng nói:

- Công tử nói đúng lắm.

Nàng hơi cúi đầu, then thùng giống như hoa sen không thắng gió mát, nhưng trong lòng thâm hạ quyết tâm, lát nữa chỉ để thủ hạ ra tay, mình tuyệt đối không thể lộ ra bản tính hung thần ác sát, người đọc sách nhất gan, nếu hù chạy làm sao bây giờ?

Dương Tam Sầu mang theo mấy người đang nhìn đông ngó tây ở cửa thành, Diệp Tiểu Thiên dẫn một đám người Miêu đi tới, từ xa Diệp Tiểu Thiên chỉ phía trước nói:

- Xem kia, đó chính là huynh đệ của ta!

Diệp Tiểu Thiên bước nhanh chân, vượt qua đám người, đi gấp về phía trước. Dương Tam Sầu vứt bỏ dưa hấu, vừa quay đầu lại, hai mắt đột nhiên sáng ngời, chỉ phía trước hô to:

- Hấn ở kia, nhanh bắt hấn lại!

Diệp Tiểu Thiên chạy về phía trước vài bước, đột nhiên quay đầu chạy về. Dương Tam Sầu dẫn năm sáu đại hấn nhanh chân đuổi tới. Diệp Tiểu Thiên vừa chạy vừa quất Triển Ngưng Nhi:

- Huynh đệ của ta tới rồi, đám man tử người Miêu các người, chịu chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Diệp Tiểu Thiên giương nanh múa vuốt chực xông lên, bọn người Dương Tam Sầu nghiêng răng nghiêng lợi theo sau, vừa chạy vừa rút đao, khí thế hung hăng như nghe theo lời triệu hoán của hấn mà muốn vọt tới đốc sức liều mạng với người Miêu.

Bên phía Triển Ngưng Nhi chỉ thấy đột nhiên Diệp Tiểu Thiên từ trong đám đông xông ra gào thét rách cuống họng xông tới cửa thành, sau đó quay đầu điều võ giương oai xông về phía bọn họ, còn đặc ý hô lớn:

- Đám nam tử người Miêu các ngươi chết chắc rồi!

Lúc này bọn họ còn có thể làm gì nữa? Chẳng lẽ chờ đối phương chém chết mấy huynh đệ mới ngồi xuống bàn xem ai đúng ai sai? Đương nhiên bọn họ cũng lập tức rút đao nghĩa vô phản cố mà xông lên, còn gào lớn hơn đối phương, biểu hiện còn hung ác hơn đối phương.

- Ta không thể đánh. Các ngươi đánh thắng được huynh đệ của ta, ta sẽ nhận thua!

Lập tức ánh đao loang loáng như một tòa núi đao khí thế đánh về phía hắn. Hai chân Diệp Tiểu Thiên tron như bôi mỡ, tới một vị trí nguy hiểm nhất thì lách qua nhanh như bay, vèo một cái đã vọt tới bên đường, còn kịp rạp đầu làm một đại lễ.

Do vậy, mấy người đàn ông nhà họ Miêu đang hô to gọi nhỏ đang rút đao xông tới có muốn thuận tay cho hắn một đao cũng ngại. Huống chi, trước mặt còn có người cầm đao xông tới, còn có ai hơi đâu để ý tới hắn, lập tức đều vung đao đón đao.

Bọn người Dương Tam Sầu chạy tới, trong lòng dần dần dâng lên nghi ngờ. Những người họ Miêu trước mặt này muốn làm gì? Nhìn có vẻ như... hình như muốn ra tay với mình? Chẳng lẽ bọn họ là cứu binh Diệp Tiểu Thiên dọn tới?

Dương Tam Sầu hiểu rõ đây không phải Tinh Châu, đây là nơi các bộ lạc sơn trại quần cư, người dân rất buru hãn ương ngạnh. Y chần chừ, bước chân dần dần chậm lại, nhưng bọn họ cũng chẳng có cơ hội hỏi thăm cho rõ ràng, mấy người đối diện đã quơ đao hô to gọi nhỏ.

Choang choang choang choang, chém nhau loạn lên một hồi, bọn người Dương Tam Sầu hồ đồ vung đao nghênh địch, trong lòng thấp thòm.

Hai lão quân thủ thành vừa thấy có xảy ra đại chiến ngoài cửa thành, hình như một phe là người xứ khác, một phe là bộ lạc dứt khoát không nên chọc trong vùng, lập tức nâng thương gì chạy tới đầu tường, động tác nhanh chóng dứt khoát, vừng vàng mạnh mẽ, xem ra kinh nghiệm chạy trốn cực kỳ dày dặn.

- Thật là một phé vật!

Triển Ngưng Nhi đang cải trang thành Tư Văn đại tiểu thư thấy Diệp Tiểu Thiên đang cúi rạp đầu hành đại lễ bực bội chỉ tiếc không thể nhắc váy hung hăng đập hắn hai cái. Thậm chí còn chẳng buồn mắng một câu khinh thường, chỉ cực kỳ khinh bỉ liếc hắn, đi tới bên cạnh.

Triển Ngưng Nhi đi sang một chút, Diệp Tiểu Thiên đang nằm rạp dưới đất như con rùa đen lập tức nhảy dựng lên, vội vàng ra cửa thành xem xét. Bên này đang xảy ra đại chiến, dân chúng ở cửa thành đều bỏ chạy tứ tán, Tiết Thủy Vũ bế Nhạc Diêu, lưng đeo bao lớn giống như một nạn dân, khó khăn lắm mới chạy tới cửa thành.

Khi Diệp Tiểu Thiên nhìn lên thì vừa lúc Tiết Thủy Vũ nghiêng đầu nhìn lại, hắn thắm vui mừng “Tiểu tức phụ của ta thật thông minh, nắm bắt thời cơ rất tốt”.

Hắn gơ một ngón cái khen thưởng nàng, họa khẩu hình nhấn nàng “Đi mau!” Tiết Thủy Vũ liền quay đầu, rất nhanh chóng biến mất sau cánh cổng thành.

Trong đao quang kiếm ảnh, Diệp Tiểu Thiên không ngừng di chuyển dần sang bên cạnh. Hai bên đang mãi đánh nhau chẳng ai chú ý tới hắn.

Triển Ngưng Nhi cũng đang rất tập trung chăm chú nhìn hai bên giao chiến. Người của nàng nhiều, ai nấy đều là dũng sĩ kiêu hãnh thiện chiến trong tộc, đương nhiên, sở trường của bọn họ là chiến đấu ở vùng núi lại không được phát huy ở đây.

Dù sao, so với bọn Dương Tam Sầu thì họ cũng quá đủ để thắng. Bọn Dương Tam Sầu ít người, lại chỉ là mấy gia đình hộ viện, tuy bình thường cũng có đá đá đầm đầm, luyện một chút đao thương, nhưng làm sao so được với những nam nhân đã từng trải ở vùng núi.

- Đừng đánh nữa, chúng ta đầu hàng, chúng ta đầu hàng!

Bên đồi trái của Dương Tam Sầu đã trúng một đao, vai phải cũng rách một đường, búi tóc xõa tung, tóc tai bù xù đỡ trái đỡ phải, đao đã bị một võ sĩ Miêu gia dùng võ khí hạng nặng đập bay, đành gơ cao hai tay bị phản kêu to:

- Rốt cuộc các ngươi có quan hệ thế nào với Diệp Tiểu Thiên? Vì sao lại đối đầu với chúng ta?

Triển Ngưng Nhi cùng Từ công tử nghi ngờ nhìn nhau.

Đột nhiên nàng tỉnh ngộ, vội gơ cao tay quát to:

- Dừng tay lại hết!

Hai bên chém giết đỏ mắt rồi mới chậm chậm dừng lại, thờ hồng học đứng đó, rất nhiều người đã chẳng chặt vết thương, trong đó Dương Tam Sầu là bị thương nhiều nhất. Triển Ngưng Nhi chậm chậm bước lên hai bước, trầm giọng hỏi:

- Các ngươi... không phải huynh đệ của Diệp Tiểu Thiên sao?

Sau khoảng thời gian uống hết một chén trà (cỡ 30p), Dương Tam Sầu máu nhuộm thấm y phục, tóc tai bù xù, gơ cao hai tay lên trời gào lên đầy bi phẫn:

- Diệp Tiểu Thiên, Dương Tam Sầu ta thề với trời nhất định ta phải giết ngươi! Nhất định ta sẽ giết ngươi!

Triển Ngưng Nhi đứng cạnh Từ công tử như một tiểu thực nữ, thâm căn rễ vững nghiêng lợi thế “Xú tiểu tử, ngươi dám trêu chọc ta, lợi dụng ta. Họ Diệp kia, ta sẽ không tha cho ngươi! Nhất định ta sẽ tiêu diệt ngươi! Nhất định sẽ tiêu diệt ngươi!”

Lúc này, Diệp Tiểu Thiên vừa bị Dương Tam Sầu và Triển Ngưng Nhi nguyên rủa đang vội vàng chạy như điên theo hướng tây nam lên núi.

Khi hần tron như lưon tới được gần thành Hoàng Châu thì đột nhiên phát hiện ra Tiết Thủy Vũ đang bế Dương Nhạc Diêu vất vả đi về??

Diệp Tiểu Thiên cuống lên lập tức gọi:

- Thủy Vũ, muội đi nhầm đường rồi, không phải hướng đó.

Không ngờ nàng lại làm như không nghe thấy, hoặc là thực sự không nghe thấy, hai chân lại càng bước nhanh hơn. Diệp Tiểu Thiên mới gọi hai tiếng bóng nàng đã biến mất cuối con đường gấp ghe. Hần tiếc rẻ nhìn quan đạo bằng phẳng phía trước, oán hận giậm chân một cái, cũng bỏ qua đường lớn mà đi theo nàng.

- Thủy Vũ! Đứng lại, không được rồi!

Diệp Tiểu Thiên vội vàng đuổi theo, nghe giọng hần, Thủy Vũ vội vàng dừng bước, xoay người lại, vui mừng hỏi:

- Diệp đại ca, ngươi tới rồi. Bọn họ không đuổi theo chứ?

- Đương nhiên không có. Sao muội lại đi về phía này? Đi vậy sẽ không tới được thành Bắc Kinh đâu.

Ánh mắt nàng hơi hốt hoảng, vội vàng đáp:

- À, Thủy Vũ nghĩ, tuy chúng ta đã ra khỏi thành nhưng lại sợ bọn họ đoán được hướng đi của chúng ta, chẳng mấy chốc sẽ đuổi theo, không bằng trước hết cứ vào núi trốn một lát đã, sau đó mới thượng bích.

- Hừm... có vẻ rất có lý.

Diệp Tiểu Thiên nhìn nàng, ánh mắt có phần dò xét, nhưng lại lập tức giãn ra, mỉm cười:

- Ha ha, chạy trốn với ta một thời gian, Thủy Vũ cô nương cũng thông minh hơn rồi.

Nàng ngượng ngùng cười cười, một tia ngại ngùng thoáng lướt qua ánh mắt.

Hần bước lên hai bước, đón lấy Nhạc Diêu trong lòng nàng:

- Chúng ta đi thôi, lên núi tránh một lát đã, trốn khỏi bị bọn họ đuổi bắt rồi tính.

Hần bế Nhạc Diêu đi nhanh, nàng nhìn theo bóng lưng hần, hơi buồn phiền cắn cắn môi, dậm chân một cái rồi cũng bước nhanh đuổi theo.

Đêm tối nức nức, tắm rửa một hồi mát mẻ sáng khoái, Diệp Tiểu Thiên trốn trong một sơn động trong rừng, đang nướng một con trĩ đỏ mới vừa vặt và bắt được.

Đồng lửa cháy hùng hực đuổi hết khí lạnh trong động. Hần xoay xoay con gà trên đồng lửa, mỡ chim chảy xuống bốc khói xèo xèo khiến người ta tứa nước miếng.

Ngoài động nửa dặm có suối nước, Thủy Vũ đưa Nhạc Diêu qua đó tắm đã quay về. Nhạc Diêu vừa được tắm xong, tóc tai rối bù, hồng hào phúng phính rất đáng yêu.

Thấy hai người quay về, Diệp Tiểu Thiên vừa cười vừa nói:

- Thịt gà sắp chín rồi, Diêu Diêu, lại đây ngồi xem nào.

- Oa, thơm quá!

Con bé bỏ nhào vào lòng hần, hai mắt sáng lên nhìn con gà nướng đầy hấp dẫn, nuốt nước miếng. Hần cười:

- Đừng vội, còn phải chờ một lát. Ồ, đây là cái gì?

Đột nhiên hần thấy một miếng thẻ bài tròn bóng màu vàng đeo trên cổ con bé vẫn chưa được dấu vào trong lớp áo, bèn cầm lên nhìn nhìn.

Miếng thẻ bài này được làm bằng gỗ hoàng dương, hoa văn tinh xảo, nhưng cả hai mặt đều không khắc gì cả.

Hắn tò mò hỏi:

- Đây là cái gì?

Nhạc Diêu nũng nịu đáp:

- Người ta cũng không biết. Mẫu thân nói, từ khi mới ra đời người ta đã đeo tấm thẻ này, sau này vẫn luôn mang theo, không được vứt bỏ. Tiểu Thiên ca, tấm thẻ này có đẹp không?

- Đẹp. Đường nhiên là đẹp. Diêu Diêu nhà chúng ta dễ thương như vậy mang thêm cái này thật giống thiên kim tiểu thư nhà hào phú.

Nhạc Diêu nghe vậy lại suy nghĩ. Con bé còn nhớ rõ Tiểu Thiên ca ca đã từng nói, những bé gái khi còn bé xinh xắn thì lớn lên sẽ rất xấu, nên vội vàng chối:

- Thẻ bài đẹp. Diêu Diêu thì không đẹp, Diêu Diêu xấu lắm.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ thầm “Đương Lâm rất thương đứa con gái này, không thể nào keo kiệt với con gái như vậy. Lão già có như thế, không cho con gái đeo thẻ ngọc cũng phải là khóa vàng, sao lại chỉ có một tấm thẻ bài bằng gỗ quá sức bình thường này?”

Mãi suy nghĩ, hắn cũng không để ý tới lời nói trẻ con của Nhạc Diêu.

Tiết Thủy Vũ quay về bên tiếp nhận cây gậy nướng con gà của diệp Tiểu Thiên, tiếp tục xoay quanh, vụng trộm liếc sang hắn, nhưng lại thu ánh mắt về cực nhanh.

Hôm nay, sau khi ra khỏi thành, nàng thực sự đã cố ý trốn theo hướng tây nam, không chỉ muốn thoát khỏi Dương Tam Sầu đuổi giết mà còn muốn trốn khỏi Diệp Tiểu Thiên.

Thực ra, khi ở trong thành, nàng đã định nói thẳng suy nghĩ của mình với hắn, chỉ khổ nỗi không có cơ hội. Nếu không, cho dù không thể tiết lộ tất cả chân tướng cho hắn, ít nhất nàng cũng sẽ nói ra một nửa có liên quan tới mình kia.

Nhưng bây giờ có cơ hội thì nàng lại sợ. Thực ra nàng hiểu rất rõ ý đồ của Diệp Tiểu Thiên với mình, ban đầu còn ra vẻ không để ý, cũng muốn lợi dụng ý đồ này mà nhờ sức hắn để thoát khỏi Tinh Châu.

Khi đó nàng cũng chưa hiểu rõ con người Diệp Tiểu Thiên, chỉ muốn lợi dụng hắn. Bây giờ, nàng cảm thấy tuy bề ngoài hắn có vẻ khá bất cần, nhưng thực chất bên trong vẫn là một kẻ chân thực nhiệt tình, cũng lại vì hắn đối với mình ân sâu nghĩa nặng nên cũng ngại mở miệng. Vừa rồi nàng định không chào mà đi, không ngờ hắn lại đuổi theo nhanh như vậy, nàng cũng không biết nên làm thế nào nữa.

Đôi mày đen dày của nàng nhíu lại, chợt phát hiện ánh mắt sáng quắc của Diệp Tiểu Thiên đang nhìn mình chằm chằm mà hoảng sợ. Nàng sờ sờ khuôn mặt mình, chợt dạ hỏi:

- Làm sao vậy?

Hắn toét miệng cười khoe hàm răng trắng tinh:

- Không có gì, sao vừa rồi muội không tắm đi?

Lúc này nàng cảm thấy ánh mắt của hắn là lạ nên hơi chợt dạ, nghe hỏi vậy lại yên tâm, nhẹ thở dài, ra vẻ thẹn thùng:

- Người ta... người ta không tiện tắm lúc này.

Diệp Tiểu Thiên cười ha ha:

- Nữ nhân các muội thật phiền toái. Ta đưa Diêu Diêu đi chơi, muội ra suối tắm một lát thì có sao đâu. Ở đây hoang sơn dã lĩnh cũng chỉ có cảm thú, sợ bị chúng nó nhìn sao? Ha ha, muội không tắm thì thôi, tới đây, chúng ta đi ăn gà nướng.

Nhạc Diêu đang rút tay nhìn chằm chằm con gà nghe vậy reo lên hoan hô, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Yêu...trốn...yêu...yêu...

Nhạc Diêu gói đầu lên bao phục ngũ ngon lành. Hôm nay đi một chặng đường xa như vậy, lại đi trong nỗi hải hùng lo lắng, tinh thần và thể lực của cô bé đều cạn kiệt. Cô ngủ rất say, ngọn lửa hồng chiếu ánh sáng lên khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bình trông vô cùng đáng yêu.

Trên núi khí hậu mát mẻ. Trong động cũng vậy. Tuy nhiên, đốt ngọn lửa ấm còn có tác dụng đuổi dã thú. Tiết Thủy Vũ nhét thêm mấy que củi vào trong đống lửa, vụng trộm liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Thiên, thấy miệng hắn phát ra tiếng ngáy khe khẽ, liền rón rén đứng dậy.

Tiết Thủy Vũ lặng lẽ đi ra cửa động, quay đầu nhìn lại một thoáng rồi biến mất trong bóng tối. Sau một lúc, âm thanh từ hàm của Diệp Tiểu Thiên ngưng bật, hắn đột nhiên ngồi dậy, liếc mắt nhìn Nhạc Diêu đang ngủ say sưa, nghi ngờ nhảy người lên đuổi theo nàng.

Xung quanh sơn động có khá nhiều núi đá, chỉ có cỏ dại không có cây cối, cũng rất ít dã thú tới gần. Trong động lại có lửa không cần lo lắng đến sự an toàn. Diệp Tiểu Thiên nấp sau núi đá, lặng lẽ bám theo bóng của Tiết Thủy Vũ, dần đi tới dòng suối bên cạnh.

Lúc này Diệp Tiểu Thiên mới chợt hiểu ra: “Hóa ra là nàng muốn đi tắm”.

Đối với phụ nữ mà nói, không được tắm chẳng khác nào một con ác mộng. Bên cạnh có dòng suối mát, Tiết Thủy Vũ làm sao nhịn được? Nhưng ban ngày ban mặt, dẫu biết không có ai nhìn lên nhưng nàng cũng không dám nói dây lưng. Huống chi nếu để Diệp Tiểu Thiên biết nàng đến đây tắm, chắc chắn sẽ có suy nghĩ không bình thường.

Bởi thế, nàng kiên nhẫn chờ tới khi Diệp Tiểu Thiên ngủ say mới lặng lẽ đi tắm.

Biết rõ mục đích của Thủy Vũ, Diệp Tiểu Thiên nhẹ nhàng thờ ra, lập tức hưng phấn hẳn: “Nàng muốn tắm, vậy chẳng phải mình sẽ được ngắm nàng trọn vẹn hay sao?”

Diệp Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn trời. Mặt trăng vừa lớn vừa tròn. Thời tiết hôm nay thật là thuận lợi.

Thưở mới lớn, Diệp Tiểu Thiên cũng từng được ngắm nữ nhân tắm. Lần đó là hoàn toàn tình cờ. Hắn bắt gặp cô vợ bé của một gia đình quan sai Hình bộ vừa mới cưới qua cửa không lâu. Khi đó, nàng ngồi trên băng ghế, trước mặt là chậu nước ấm. Trong hơi nước lượn lờ, thân hình nàng như ẩn như hiện.

Diệp Tiểu Thiên nhìn qua cửa sổ, thấy một thân hình trắng bóng thì xây xẩm mặt mày. Ngày đó, hắn định mò sang nhà hàng xóm ăn trộm lê, kết quả là hắn thất hồn lạc phách trượt xuống từ cây lê, hai tay trống trơn, không hái được quả lê nào. Nhưng trong lòng hắn tràn đầy hình ảnh căng tròn ngọt ngào của cây lê.

Đêm hôm đó, trong giấc mộng của hắn, chỉ tuyền một màu trắng bóng. Tựa như một con đại bạch xà trong sương mù, không ngừng giãy dụa. Nhưng toàn bộ đường nét trên gương mặt nữ nhân kia hoàn toàn ẩn trong sương, không thấy rõ. Sáng sớm hôm sau khi tỉnh dậy, đùi quần hắn có một vết màu trắng.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra, Diệp Tiểu Thiên bị mộng tinh.

Nhưng năm nay Tiểu Thiên mới có mười hai tuổi vậy là coi như trưởng thành sớm. Thật ra vóc dáng, gương mặt của vị tiểu nương tử nhà bên cũng không đẹp lắm, nhưng đối với một thiếu niên mới bắt đầu nảy sinh ý thức thì việc bị cái cảnh tượng đập vào mặt đúng là có sự kích thích rất mạnh.

Từ trước tới nay, hắn chưa bao giờ... chưa bao giờ được gặp một người phụ nữ trần truồng. Nhưng do bị kích thích quá mạnh khiến cho hắn không còn nhớ nổi đã nhìn thấy cái gì, tất cả dường như chỉ có một màu trắng, chẳng khác nào một giấc mộng trong đêm.

Diệp Tiểu Thiên giống như một tên trộm trèo lên cây hái quả. Máu trong người hắn rần rật từ từ leo lên một cái cành nằm ngang mặt nước. Dưới ánh trăng lấp lánh phản chiếu mặt nước hắn lên tán cây và người hắn khiến cho cảnh tượng giống như mộng ảo.

Lúc này, trăng đã lên cao, dưới đất sương giăng khắp nơi.

Thủy Vũ cời trang phục, nhanh chóng ngâm mình xuống dòng nước suối. Người thiếu nữ vốn bị đè nén trong sự đau khổ và cuộc sống khốn khó nhưng vào lúc này tất cả mọi thứ dường như trôi đi hết. Chỉ còn lại một mình nàng giống như tinh linh dưới ánh trăng.

Nàng đứng nước ngang rốn. Cái eo nhỏ được làn nước chảy qua nhẹ nhàng xoa nắn. Bên dưới, chỉ thấy phảng phất như có thứ gì đó trắng bóng đang đong đưa dưới làn nước.

Mái tóc dài đen nhánh rũ xuống che phủ khuôn ngực trắng hồng.

Mái tóc nàng dài tới tận eo khiến cho phần chân tóc xoắn trong dòng nước, dập dềnh theo những con sóng.

Khi nàng cúi xuống kỳ cọ, làm cho bờ mông và cái eo thon nhỏ tạo thành một đường cong duyên dáng. Cảnh tượng trần trụi cứ thế chui vào mắt Diệp Tiểu Thiên. Mặc dù không làm gì nhưng hắn vẫn có một thứ cảm giác luồng cuống, không biết nên nhìn vào đâu.

Còn ở trong nước, Thủy Vũ cũng không phải đứng yên. Nàng đang tắm rửa cho tấm thân mềm mại của mình. Cho nên từng động tác thay đổi liên tục tạo ra những cảnh tượng mê người, lờ chớp mất một cái là sẽ bỏ qua một cảnh đẹp.

Vì vậy mà Diệp Tiểu Thiên chỉ biết căng mắt, cố gắng in sâu những bức tranh đẹp đó vào tận trong đáy mắt. Đối với hắn buổi tối hôm nay tựa như một giấc mộng với một thiếu nữ xinh xắn ở trong nước.

Thậm chí, Diệp Tiểu Thiên còn không kịp có cảm giác dục vọng, tràn ngập trong đầu hắn chỉ có những cảm giác rất đẹp. Một thiếu niên luôn yêu và khát vọng đối với cái đẹp khác giới, lúc này tựa như một con chim nhỏ thoát xác, đang dùng cái mỏ màu vàng nhạt của nó mà cố gắng mổ vỡ lớp vỏ trứng mỏng manh.

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc, mặt nước như được dát thêm một lớp bạc. Cộng thêm những con sóng khiến cho lớp bạc đó giống như một lớp vảy cá. Từng giọt nước mà Thủy Vũ khoát lên giống như những hạt trân châu bám vào da thịt của mình rồi sau đó lại rơi xuống.

Diệp Tiểu Thiên bám chặt vào cành cây. Con chim nhỏ đã dùng cái mỏ vàng của nó mổ vỡ chút vỏ trứng cuối cùng mà chui ra. Vừa mới nhìn thấy cái thế giới mới mẻ này, nó lập tức hóa thành một con chim nhỏ đầy sự phấn nộ.

Khi Thủy Vũ nhẹ nhàng trở lại son động, Diệp Tiểu Thiên đang nằm thờ đều đều. Thủy Vũ nhẹ nhàng thở dài một hơi. Nhưng nàng không ngờ rằng tâm thần trong sạch cả mười tám năm lại bị tên tiểu vô lại nhìn thấy hết.

Diệp Tiểu Thiên nằm đó mà thờ như đang ngủ nhưng trái tim trong lồng ngực lại đập thình thịch. "Đẹp quá! Thật sự quá đẹp! Nàng là của ta, nàng phải là của ta! Ừ.... Phải mau chóng gấp nàng vào trong bát thì ta mới yên tâm."

Cảnh tượng mới vừa chứng kiến khiến cho trái tim của hắn giống như một con khi bắt gặp một quả đào tiên ngon to, làm sao mà còn có thể kiềm chế để yên cho nó ở trên cành.

Nhưng cảm giác lại nói cho hắn biết rằng Thủy Vũ vẫn chưa nằm nằm xuống nghỉ. Hắn cảm thấy Thủy Vũ như tới gần đang quan sát mình rồi sau đó mới lặng lẽ tránh đi. Sau một loạt những âm thanh nhỏ vang lên, trong động mới trở nên yên tĩnh.

Diệp Tiểu Thiên chờ một lúc rồi hơi hé mắt thì phát hiện... vợ hắn đang bỏ trốn!

Thủy Vũ vội vàng hấp tấp trốn vào trong núi. Nhờ ánh trăng, nàng đi về phía mà lúc ban ngày khi đưa Nhạc Diêu đi tắm đã nhìn thấy. Nhạc Diêu dựa đầu vào vai nàng, hơi chớp mắt mà mơ màng hỏi:

- Mẫu thân! Chúng ta đang đi đâu? Tiểu Thiên ca ca đâu?

Thủy Vũ cất tiếng hừ rồi nói nhỏ:

- Không được nói. Chúng ta chơi trò chơi với Tiểu Thiên ca ca. Để sáng mai xem hắn có tìm được chúng ta hay không?

Nhạc Diêu lập tức tỉnh táo, hứng trí nói:

- Hay lắm! Như Đường Tăng và Trư Bát Giới bị yêu quái bắt, Tôn Đại Thánh đi cứu họ à? Ai đóng giả Trư Bát Giới đây?

Trời hửng sáng, Nhạc Diêu buồn ngủ gục đầu vào vai Thủy Vũ mà nhìn về con đường phía sau và nghĩ thầm: "Tiểu Thiên ca ca đúng là kém, tới giờ còn chưa đuổi theo thì người ta bị yêu tinh ăn thịt từ lâu rồi."

Yêu tinh mà Nhạc Diêu tưởng tượng vào lúc này đang vừa đi bên cạnh Thủy Vũ vừa cười khanh khách, giống hệt một con gà mẹ đẻ trứng.

Mụ ta xưng là Mã đại thẩm, ở cái trại gần đó vào trong thành thăm người thân. Lúc sáng sớm đi trên đường mới gặp mẹ con Thủy Vũ. Mã đại thẩm có dáng người to béo, nét mặt rất dữ nên Nhạc Diêu không thích bà ta, còn Thủy Vũ lại tràn ngập cảm kích đối với mụ.

Mã Đại Thẩm nói cái trần mà bà ta tới có một con đường đi đến phủ Quý Châu. Bà ta có thể đồng hành cùng với mẹ con Thủy Vũ. Đối với Thủy Vũ vừa trốn khỏi Diệp Tiểu Thiên đang không biết đi đâu mà nói thì vị Mã đại thẩm này đúng là một bờ tát sống.

Mã đại thẩm cười tủm tỉm quan sát Thủy Vũ và Nhạc Diêu. Càng nhìn bà ta càng thích mà nghĩ thầm "tiểu nương tử nhìn đúng là ngon tươi, mọng nước, da mịn trắng hồng, mặt mày xinh xắn. Nếu bán vào trong núi thì đúng là vui hoa đập liễu, hay là bán vào trong thành thì có thể kiếm nhiều hơn một chút. Còn về con nhóc này cũng có thể bán được giá tốt."

Chẳng trách sáng sớm hôm nay đã nghe thấy chim khách kêu, hóa ra là có một mối hàng đưa tới cửa. Nghĩ tới đây, Mã đại thẩm lại càng cười khanh khách.

Đứng trong rừng, Diệp Tiểu Thiên nhìn về phía ba người mà sắc mặt âm trầm. Hắn không biết vì sao Thủy Vũ lại bỏ đi. Mặc dù không chịu theo hắn về kinh, không chịu gả cho hắn thì chỉ cần nói cho hắn biết một tiếng, cũng giúp hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Hắn không thích bị người ta lợi dụng.

Nhưng mặc dù rất tức giận với Thủy Vũ, hắn vẫn đi theo. Nhất là sau khi Thủy Vũ gặp Mã đại thẩm, Diệp Tiểu Thiên lại càng theo sát. Hắn cảm thấy con mụ có gương mặt dữ tợn này không ổn lắm.

Diệp Tiểu Thiên bám theo sau tới tận huyện thành nhỏ nhỏ, thấy Thủy Vũ và Nhạc Diêu theo đám bách tính từ các thôn trại đã tập trung từ sáng sớm mà vào qua cửa thành.

- Xem ra ta đa nghi rồi.

Diệp Tiểu Thiên ngồi xuống bên cạnh gốc cây bàng mà tự cười chế giễu bản thân:

- Gương mặt dù tàn tạ nhưng xem ra cũng là một thôn phụ lương thiện, chân thực nhiệt tình. Còn một tiểu mỹ nhân nhu nhược lại đi lừa một người khác.
- Đi thôi... đi thôi! Để Dương lão đầu lừa tới Tinh Châu, chẳng kiếm được bạc mà còn phải chịu thêm nhiều khổ cực, suýt mất cả mạng. Nếu nàng là một người vô tình vô nghĩa thì người cần gì phải lưu luyến?

Diệp Tiểu Thiên đứng dậy, nghĩ ngợi một chút rồi không cam lòng mà ngồi xuống:

- Ta cứ thể trở về? Hai tháng qua ta chịu bao khổ sở mà không được trả tiền ư? Cưới lão bà đầu phải chuyện dễ, phải có bà mai, chứng nhận, phải kiểm tiền sinh lễ, phải có phòng mới, còn bày yến mới khách chứ nào có dễ gì.

Diệp Tiểu Thiên cúi đầu nhìn xuống giữa hai đầu gối mà nói như hỏi ý kiến:

- Này! Huynh đệ! Người mau nói cho ca ca biết, chúng ta vào trong thành hay là phui mông quay về Bắc Kinh?

....

- Nếu người gạt đầu thì ta vào thành. Nếu người lắc đầu ta sẽ về Bắc Kinh.

....

- Người không gạt cũng chẳng lắc là thế nào? Đây là chuyện đại sự liên quan tới người, người có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Rất nhiều năm trước, rất nhiều năm sau.

Huyện thành này không lớn, nếu là ở khu vực giàu có đông đúc tại Trung Nguyên, huyện thành như vậy chỉ có thể miễn cưỡng tính là một thôn trấn. Ở tòa thành nhỏ giữa dãy núi không phải yếu đạo giao thông nam bắc này, lễ khách nơi khác tới đây không nhiều lắm, thời gian náo nhiệt nhất trong huyện thành chỉ là hội chùa hai tháng một lần.

Cứ đến thời điểm này, dân chúng các tộc tám thôn liền mang theo các loại thổ sản vùng núi, như cây nấm, quả dại, món ăn dân dã, chiếu trúc giỏ trúc các loại đưa tới huyện thành đổi cho nhau, dùng vật đổi vật.

Đương nhiên cũng có một số thương nhân nơi khác mang theo vải vóc, muối ăn, rượu và son phấn, đồ trang sức các loại tới tòa thành nhỏ này, trao đổi một số đặc sản miền núi cùng người miền núi địa phương, lại vận chuyển tới nơi khác kiếm giá chênh lệch.

Trong huyện thành có hai khách điểm nhỏ, chủ yếu là chuẩn bị cho người miền núi không kịp về trong ngày và đám thương nhân nơi khác tới, điều kiện nơi này rất đơn sơ.

Mã đại thẩm bình thường không 'làm ăn' trong thành, tuy rằng quan phủ ở nơi này không uy phong bằng quan phủ Trung Nguyên, nhưng trong mắt những tiểu dân này họ vẫn rất uy hiếp, gây án ở nơi này sẽ nguy hiểm hơn nhiều.

Chẳng qua điều kiện mẹ con Tiết Thủy Vũ tốt như vậy, nếu bán cho người trên núi làm công cụ sinh dục không khỏi quá đáng tiếc, cũng nên bán cho nhà giàu có hoặc thanh lâu mới kiếm được cái giá tốt.

Trông các nàng là người xứ khác không rành thế sự, Mã đại thẩm chỉ ngẫu nhiên tới huyện thành, cũng không lo lắng gì.

Mã đại thẩm tới thị trấn, trước tiên thuê một gian phòng trong khách điểm nhỏ, nói với Tiết Thủy Vũ:

- Tiểu nương tử, trong huyện thành này không thiếu lưu manh vô lại không đứng đắn ức hiếp người lương thiện, người xinh đẹp như hoa, cũng không nên đi lại linh tinh. Trước tiên đại thẩm sắp xếp người ở nơi này, rồi đi tới nhà thân thích trong thành một chuyến, thứ nhất thăm người thân, thứ hai cũng muốn nhờ họ liên lạc giúp người một thương nghiệp, mới tiện dẫn người tới Quý Châu đạo, nếu không tiểu nương tử xinh đẹp như người căn bản không có khả năng bình an mà đi.

Tiết Thủy Vũ vô cùng cảm kích, liên tục cảm ơn mụ. Mã đại thẩm mỉm cười, xoay người rời khỏi phòng. Tiết Thủy Vũ buông con gái, vừa mới rót chén nước, chợt nghe cách một tiếng, vội vàng đi ra kéo cửa phòng, cửa phòng lộ ra khe hở rộng cỡ bàn tay liền không mở được nữa, đã bị người khác khóa ở bên ngoài.

Tiết Thủy Vũ nhất thời có cảm giác xấu trong lòng, nằng cao giọng hô vài câu 'Mã đại thẩm', không nghe tiếng Mã đại thẩm đáp lại, trái lại dẫn tới mấy người khách ở trọ. Các vị khách kia nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp qua khe cửa, cả đám châu đầu ghé tai thần sắc quỷ dị.

Tiết Thủy Vũ thấy thế trong lòng sợ hãi, cũng không dám lộ mặt ra nữa, cảm giác xấu ngày càng mãnh liệt trong lòng:

- Không phải gặp bọn buôn người chứ?

Nghĩ tới bộ dạng chất phác của Mã đại thẩm, Tiết Thủy Vũ không tin tưởng phán đoán của mình lắm, nhưng cục diện quái lạ hiện giờ, lại khiến kẻ khác khó có thể an tâm.

Nhạc Diêu vốn đã mất hứng thú với trò con mèo đi trốn, chu cái miệng nhỏ nhắn nói với Tiết Thủy Vũ:

- Mẫu thân, tại sao Tiểu Thiên ca ca không tìm được chúng ta.

Tiết Thủy Vũ nhẹ nhàng kéo cô, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Nàng biết rõ, Diệp Tiểu Thiên vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mặt nàng.

Nếu như nàng có thể thuận lợi đưa Nhạc Diêu tới Quý Châu, giao cho người cần phải giao, có lẽ Diệp Tiểu Thiên trong lòng nàng chỉ là một tiếc nuối. Nhưng hiện giờ nàng nhớ tới người đàn ông kia hơn bất cứ lúc nào.

Sau khi Mã đại thẩm rời khỏi khách điểm, liền hào hứng bắt đầu đi loanh quanh trong thành. Mụ rất ít khi gây án ở huyện thành, ở đây không có người quen nào thù tiêu tang vật giúp mụ, nhưng mụ coi như là nửa người địa phương, đại khái có thể biết nhà ai giàu có.

Mã đại thẩm chú ý tìm nhà giàu sang đầu tiên. Nhà như vậy bỏ ra nhiều tiền nhất, nếu như không được mới tới thanh lâu. Chỉ là thanh lâu nơi này là nơi dâm kỹ hội tụ, chuyên kiếm tiền của đám người nghèo khổ, sợ rằng sẽ không đưa ra được cái giá khiến người ta cảm thấy lý tưởng.

Mã đại thẩm đi lại trong huyện thành, không hề chú ý có một bóng người từ đầu tới cuối đều đi theo mụ...

Năm nay Quan Nhị khoảng 50 tuổi, tóc bạc thưa thớt hơn nửa, cuộn tóc cài bằng một cây trâm gỗ hộc. Trên người mặc áo ngắn vải đay cũ nát, lão ngồi xổm dưới bóng cây ven đường, trước mặt đặt một bao hạnh đào, một bao hạt dẻ, còn có quả hồng, táo đỏ các loại.

Bởi vì trời nóng, lão ôm áo choàng, lộ ra đôi chân gầy teo, đang ngồi xổm ở đó giống như một con khỉ lớn. Mỗi khi có nữ nhân có vài phần tư sắc đi qua trước mặt, lão liền nhìn chằm chằm người ta, trước xem ngực sau xem mông, đôi mắt như lồi ra, đầu quay từ trái qua phải từ phải qua trái.

Lão là người thu hoạch thổ sản vùng núi. Đó là chuyện rất cực nhọc, mặc dù chuyển ra ngoài núi cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, cho nên lão là người có vẻ giàu có nhưng thực ra không có nhiều tiền.

Trên chợ rất hỗn loạn, quầy hàng không chỉnh tề, người đi đường cũng không có quy củ, cho nên cực kỳ lộn xộn, dù như vậy ánh mắt Quan Nhị vẫn có thể chuẩn xác đuổi theo cặp mông yếu điệu bước đến từng bước, ánh mắt lão thâm thúy giống như một triết nhân.

Quan Nhị đã từng rất nghèo. Lão vốn chỉ là tiểu nhị của Lý chương quý thu hoạch quả khô. Lão làm tiểu nhị lâu năm vẫn không kiếm được mấy đồng tiền, cũng không có tiền lấy vợ.

Cả đời này lão ném mùi vị làm nam nhân duy nhất một lần, đó là hơn hai mươi năm trước, lần đó lão cầm chặt số tiền tích lũy rất lâu, bần khoản đi tới cửa Diêu tử, giao hơn hai mươi lăm văn tiền mồ hôi nước mắt tích góp rất lâu, bị nữ nhân kia kéo vào nhà giống như đứa trẻ, đôi tay cái khẽ run rẩy kia.

Thật sự chỉ khẽ run rẩy, chỉ nằm sấp xuống thân thể trắng bóng kia, lão còn chưa kịp động vài cái đã tiết ra như rót. Sau khi tỉnh táo, Quan Nhị bỗng hơi đau lòng xót số tiền kia, nhưng có đôi khi cảm thấy loại cảm giác cực lạc này, hết thấy bỏ ra đều là đáng giá.

Từ đó về sau lão không còn chạm qua nữ nhân, chỉ có thể nằm mơ nhớ lại cho tới hiện giờ. Lý chương quý vẫn keo kiệt như vậy, trên người lão luôn không có đồng nào, mãi đến trước đó không lâu, Lý chương quý trượt chân trong khe núi vào một ngày mưa, đầu nặng nề đập vào tảng đá, đi đòi nhà ma.

Chương quý chết rồi, lão cả đời nhát gan đành hoàng bỗng lớn gan làm một chuyện xấu, nuốt hết hàng hóa và tiền của chương quý, tự mình làm chương quý. Từ đó trở đi, giấc mộng của lão đã không chỉ là ăn cơm no, mà là có được một nữ nhân của mình.

Quan Nhị vẫn luôn mơ ước làm thêm vài cuộc mua bán, có thể tích lũy đủ tiền lấy vợ, có lẽ xấu một chút, già một chút, đã gả cho người khác, nhưng dù sao cũng là một phụ nữ. Chẳng qua lão thực không ngờ ngày đó tới nhanh như vậy, đến nỗi nhiều năm sau lão nhớ lại ngày đó, lão vẫn cho rằng người đàn ông cười tới xấu xa kia là sứ giả trời xanh phái tới.

Lại một cặp mông chập chôn đi qua trước mặt lão, ánh mắt Quan Nhị như rơi vào vũng bùn, không rút ra được, đột nhiên có một thiếu niên có miệng đẹp giống như nữ nhân chặn trước mặt lão, cắt đứt tầm mắt lão.

Lão nhớ rõ lúc ấy lão không cao hứng mà nhú mày hỏi:

- Người mua thổ sản hay là bán thổ sản?

Thiếu niên kia mỉm cười giống như chúc phúc, nói với lão:

- Chưởng quỹ, ta không mua đồ, trái lại muốn bán một số đồ.

Thiếu niên cúi người, nhỏ giọng nói bằng giọng nói chỉ hai người nghe thấy:

- Có một nữ nhân, ngươi muốn hay không?

Nhiều năm sau, Mã đại thẩm ôm Lục tiểu tử và Tam nha đầu trên gối mẹ, mở hàm răng đã mất sạch của mẹ, liên miên nói về trượng phu đã qua đời của mẹ, rồi không tự chủ mà nghĩ tới một tiểu tử cả đời mẹ cũng khó quên.

Mẹ nhớ mang máng, tiểu tử kia có cái miệng còn đẹp hơn nữ hài, cười rất xấu xa.

Chẳng qua mẹ vĩnh viễn cũng không biết, thật ra sau đó mẹ từng nghe qua tên tuổi của đại nhân vật như sét đánh bên tai kia, chính là thiếu niên mẹ từng gặp, thiếu niên cả đời chỉ một lần buồn người, bán đúng là mẹ.

- Vùng này không quen, khó làm ăn được.

Mã đại thẩm liên tục gặp trắc trở liên miên như mây tự định giá. Nếu như là nơi mẹ quen thuộc, mẹ biết rõ nhà ai có tiền, nhà ai thiếu nữ nhân, trực tiếp đến thăm, cuộc làm ăn này sẽ thành. Nhưng ở huyện thành này mặc dù mẹ tới mấy lần, lại chỉ tới đi chợ, cũng không rõ lắm tình hình trong thành, đến nỗi đi lung tung như người mù cười ngựa mù.

Lại nghĩ tới tiểu nương tử xinh đẹp non búp ra nước kia, nếu tìm được một nhà khá giả trong huyện thành này, ít nhất giá tiền bán được cao hơn bốn năm lần so với bán trên núi, mẹ lại cảm thấy vất vả một chút cũng đáng. Mã đại thẩm đang tính toán có nên đi tìm một vài tài chủ hỏi một chút hay không thì phía sau bỗng nhiên có người gọi mẹ:

- Đại cô, vị đại cô này, xin dừng bước.

Mã đại thẩm quay người lại, liền trông thấy một thiếu niên cái miệng rất đẹp đang nhanh chóng chạy tới, bộ dạng thành thật, chỉ là bị mẹ xem xét, khuôn mặt hần hơi đỏ lên. Thiếu niên ngại ngần hỏi thăm:

- Đại cô, có phải là... có một... có một cháu gái muốn lập gia đình?

Mã đại thẩm nghe ra khẩu âm của hần tới từ xứ khác, lại thấy quần áo cũ nát của hần, còn có hai chiếc giày tuột chỉ thì cau mày hỏi:

- Thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn lấy vợ? Ngươi cưới được vợ hay sao?

- Không không không!

Thiếu niên sợ đến nỗi liên tục khoát tay, sắc mặt đỏ lên. Hần co quắp xoa tay, nhìn chân mình nói:

- Tiểu tử chỉ là một đứa ở, đâu có cưới được vợ, là... là lão gia nhà ta muốn nạp thiếp...

Mã đại thẩm búng tỉnh ngộ, nhưng trông thấy bộ dạng nghèo hèn của hần, nghĩ tới ông chủ hần cũng là kẻ cực kỳ cay nghiệt, không biết có bỏ được tiền mua nữ nhân hay không, liền hỏi:

- Lão gia nhà các ngươi muốn nạp thiếp? Ta nói cho ngươi biết, cháu gái này của ta vô cùng xinh đẹp, giá tiền không rẻ.

Thiếu niên khịt họng nói:

- Lão gia nhà ta có tiền, đại cô cứ yên tâm đi, hần vừa nghe nói đại cô có một cháu gái xinh đẹp muốn gả, liền sai ta tới gặp đại cô, ta... ta nói không rõ ràng, đại cô đi nói với lão gia của ta đi.

Thiếu niên này thực sự là người trung hậu, không giỏi mồm mép, chỉ một đoạn như vậy cũng nói lắp bắp, mặt còn đỏ lên, trán đổ mồ hôi, thỉnh thoảng dùng tay áo lau mồ hôi. Mã đại thẩm cười rộ lên:

- Được! Ta đi với ngươi một chuyến.

Mã đại thẩm đi chuyến này, liền bị cát vào bao tải, sau đó bị chất lên một chiếc xe lừa cùng với hạnh đào, mận và các loại thổ sản, rời khỏi vùng núi. Chờ lúc mẹ được thả ra, đã là vợ của Quan Nhị, mãi đến lúc mang thai mới được đi ra khỏi nhà lá kia, biết rõ chỗ mẹ tới là nơi nào.

Q.1 - Chương 20: Thịt Đường Tăng.

Tiết Thủy Vũ ngồi trong phòng, cẩn thận nhớ lại tất cả mọi thứ từ khi mới quen với Mã đại thẩm, cuối cùng đã xác định được mình đã bị bà ta lừa gạt. Lúc này, nàng mới nhận ra cửa sổ trong phòng đều bị đóng đinh như thế được đặc chế, khiến mình không thể trốn thoát.

Phát hiện ra sự lo lắng của nàng, Điều Điều ôm cổ mẫu thân, chớp chớp đôi mắt to như muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ cố dùng đôi tay bé xiu ôm nàng chặt hơn.

Nàng không nhịn được mà rơi nước mắt. Nàng rất hận, hận mình ngu xuẩn, cũng hận loại đàn bà độc ác như Mã đại thẩm.

Trong đầu nàng đã tưởng tượng ra đủ thứ hậu quả đáng sợ.

- Tiểu thư, Tiểu Vũ quá vô dụng, Tiểu Vũ phụ sự phó thác của người. Tiểu Phong ca ca, thật xin lỗi, ta...

- Kẹt...

Một tiếng kẹt cửa rất nhỏ vang lên, nhưng Tiết Thủy Vũ vẫn nghe thấy. Nàng giật nảy mình như một con thỏ sợ hãi, co rúm người lại mà hơi run rẩy. Nàng ôm chặt Điều Điều hoảng sợ nhìn ra phía cửa.

Cánh cửa cột kẹt mở ra một nửa, rồi có một bóng người xuất hiện. Do đứng ngược sáng, nàng chỉ nhận ra đó là bóng của một người đàn ông nên nội tâm lại càng sợ hãi.

Người đàn ông nọ không tiến lại gần, chỉ bình tĩnh đứng ở cửa, hừ lạnh một tiếng. Loảng xoảng! Một xâu tiền được ném vào phòng, rồi bóng người kia lại lập tức quay người rời đi.

Nàng ngạc nhiên tròn mắt, ôm Điều Điều vội vàng xông tới cửa, chỉ thấy bên ngoài trống trơn chẳng có ai.

Quay đầu lại, nàng chỉ thấy một xâu tiền dưới mắt đất. Dưới ánh mặt trời chiếu vào nó trở nên sáng lấp lánh.

Điều Điều chớp chớp đôi mắt to đen như quả nho, bất ngờ nói với Tiết Thủy Vũ:

- Nương, nhất định người nọ là Tiểu Thiên ca ca.

- Chớ nói nhảm!

Con bé lại vui vẻ:

- Nhìn đi, ca ấy ở đó đó.

Nàng mừng quá, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngón tay Điều Điều chỉ vào một con ruồi giữa không trung:

- Tiểu Thiên ca ca biến thành con ruồi... bay mất.

Nàng thất vọng!

...

- A! Thật là một nữ nhân ngu xuẩn. Sao lại có thể có một nữ nhân ngu xuẩn đến thế!

Diệp Tiểu Thiên rất bức bối, từ khi gặp ả con buôn Mã đại thẩm, vận rủi của Tiết Thủy Vũ không ngừng kéo tới.

Có được một xâu tiền Tiểu Thiên cho, nàng đã có vốn liếng để đi về hướng tây nam. Sau đó, nàng ở lại trong một trấn nhỏ, thường ra ngoài nghe ngóng xem có thương khách tới Quý Châu không để đi cùng, nhưng rồi lại bị một tên du thủ du thực lừa bán vào kỹ viện.

Khi Diệp Tiểu Thiên vào kỹ viện, mục đích của cô đang tìm mấy tên tới cưỡng hiếp nàng. Đây là biện pháp tốt nhất để đối phó với đám trình tiết liệt nữ. Một khi đã mất đi thứ cần giữ nhất, rất nhiều người đã cam chịu trước sức mạnh.

Diệp Tiểu Thiên đành phải bịt mắt giả làm một kẻ ngang ngược. Nhưng hán cũng không phải loại người cơ bắp. Rơi vào đường cùng đành bày kế đốt phòng bếp, tranh thủ trong lúc kỹ viện gà bay chó chạy bèn cầm một cây gậy xông vào phòng, cứu nữ nhân ngu ngốc tự ném mình vào miệng hổ này ra.

Sau hành động vĩ đại này Diệp Tiểu Thiên cũng bị thương khắp nơi, còn chưa kịp khỏi hẳn thì Tiết Thủy Vũ lại mãi mua bánh bao trong trấn mà để lạc mất Nhạc Diêu. Diệp Tiểu Thiên là ca ca của Nhạc Diêu, lại chặn một lên vô lại đang muốn đưa con bé vào trong một con ngõ nhỏ, mà đưa Nhạc Diêu đang hôn mê về bên cạnh nàng.

Cứ như vậy, hết lần này đến lần khác hấn dùng hết khả năng và trí tuệ để cứu Tiết Thủy Vũ và Nhạc Điều. Mà Nhạc Điều và Thủy Vũ lại như Đường Tăng, liên tục bị yêu quái dọc đường bắt đi.

Thấy hai mỹ nữ một lớn một nhỏ liên tục gặp chuyện xui xẻo thế thảm, mới đầu hấn còn cảm thấy đắc ý. Việc Tiết Thủy Vũ không từ mà biệt đã xúc phạm đến lòng tự tôn của tiểu xử nam, khiến hấn cho rằng lão thiên gia có mắt mới thay hấn trừng phạt tiểu nữ nhân cổ chấp này.

Nhưng đắc ý chẳng được bao lâu, hấn lập tức nhận ra ông trời đang trừng phạt mình. Mỗi lần Thủy Vũ và Nhạc Điều gặp nạn, giống như Đường Tam Tạng chỉ ngây ngô chờ hấn tới cứu. Còn hấn phải dốc hết vốn liếng tới mức tương như sắp khổ tu thành Tề Thiên Đại Thánh rồi.

Thực ra hấn hoàn toàn có thể phát tay mà bỏ tới kinh thành, không cần phải tiếp tục đi theo sau lau mông cho Tiết Thủy Vũ nữa. Nhưng hấn lại không đành lòng bỏ đi. Khi mới thấy nàng gặp chuyện hấn còn cảm thấy hơi sung sướng kiểu “oán phụ”, nhưng giờ thì chỉ cảm thấy khổ tới mức không chịu nổi nữa.

Hấn cũng biết, vận rủi liên tiếp đến với Tiết Thủy Vũ cũng không thể trách nàng. Nàng vốn là một nữ nhân rất xinh đẹp. Mà tại nơi tiểu trấn sơn dã này lại càng thùy mị nổi bật, như một con đom đóm giữa đêm khuya, làm sao không gây chú ý với những kẻ có dã tâm được chứ.

Hôm nay, Đường Tăng đáng thương... Thủy Vũ cô nương đáng thương lại gặp xui xẻo.

Diệp Tiểu Thiên cầm cành cây trên đầu làm mũ che nắng, mệt mỏi ngồi bên bờ sông, vẻ mặt buồn rầu.

Chuyện hôm nay là thế này... Bên bờ con sông nhỏ có một thôn trang, trong thôn trang có một vị Hoàng viên ngoại. Gần như cả bốn tòa núi ở đây đều của Hoàng viên ngoại, cho nên hầu hết dân chúng trong thôn trang đều là tá điền của nhà đó.

Ở nơi như thế này, một địa chủ cũng được coi như thổ Hoàng đế một phương, lời nói còn có tác dụng hơn cả Huyện Thái gia, đương nhiên có tác dụng nhanh hơn lời nói của Hoàng đế. Bởi vì trong thâm tâm dân chúng, Hoàng đế ở nơi xa xôi còn chẳng đáng sợ bằng Huyện thái gia, mà thổ Hoàng đế còn đáng sợ hơn cả Huyện thái gia.

Tiết Thủy Vũ dẫn theo tiểu nha đầu đang đói sùi bọt lang thang trong thôn xin đồ ăn. Hoàng viên ngoại thích làm việc thiện thấy nàng lại đại phát thiện tâm, nhiệt tình giữ nàng lại, cũng hùng hồn tuyên bố không chỉ cho nàng ăn, còn tặng nàng tơ lụa, tặng cho nàng một mái nhà và tặng cả cho nàng một người đàn ông – là chính y.

Được rồi! Thực ra đây chính là câu chuyện về một kẻ thô tục trắng trợn cưỡng ép cướp đoạt nữ nhân. Bình thường, với tư cách là người giàu nhất thôn, Hoàng viên ngoại cũng sẽ không làm như vậy. Dù sao y cũng không đói đến mức phải trắng trợn cướp đoạt dân nữ. Huống chi, cho dù làm giàu thường chẳng có đức, nhưng con thổ cũng không ăn cỏ gần hang.

Có thể do Tiết Thủy Vũ không phải là bãi cỏ ở gần ổ, cũng chẳng biết từ đâu nàng chạy nạn tới đây. Mà trong thôn toàn là tá điền nhà mình, sẽ không có ai nói lung tung. Cho dù hiện giờ nàng không tình nguyện, nhưng tới khi mọi chuyện xong rồi, còn lo nàng không chịu sao?

Cho nên, Hoàng viên ngoại không phải thổ phi cũng không phải ác bá, chỉ là một tài chủ chưa từng va chạm xã hội, trong kinh thành Diệp Tiểu Thiên chỉ coi như con đề nhũi lại diễn vai cường đạo lần đầu tiên trong đời.

Diệp Tiểu Thiên nhìn hoàng hôn bên ngoài mà vô cùng lo lắng. Rất nhiều tội ác đều xảy ra trong đêm, nếu vẫn không thể tìm cách cứu nàng ra, nhất định tới nay nàng sẽ thuộc về tên địa chủ kia rồi.

Nghĩ tới thế lực của tên địa chủ kia trong thôn mà toàn thân hấn mềm nhũn. Nhưng khi nghĩ tới thân thể mềm mại thơm tho của Tiết Thủy Vũ, nơi kín đáo của hấn lại cứng lên. Trong một khắc vừa mềm nhũn vừa cứng ngắc đó, đương nhiên hấn chọn nghĩ bằng nửa dưới cơ thể.

- Cho dù nàng là miếng thịt Đường Tăng thì cũng phải là thịt Đường Tăng của ta! Do ta độc chiếm, há lại cho kẻ khác nhúng vào?

Diệp Tiểu Thiên giật cái mũ lá trên đầu, ném mạnh xuống sông, dứt khoát xoay người đi vào thôn. Mèo thích ăn cá, nhưng mèo không biết bơi, cá thích ăn giun, nhưng cá lại không thể lên bờ. Ông trời giao cho người rất nhiều chuyện mà người không thể hoàn thành một cách đơn giản được. Còn thành công chính là tiếp tục kiên trì công việc mà người khác không thể kiên trì.

- Mở cửa, mở cửa!

Cửa lớn của Hoàng viên ngoại bị động ầm ầm liên tục không ngừng nghỉ, rõ ràng là kẻ cố tình đến phá hoại.

- Đến đây đến đây!

Diệp Kha vội vàng gào lên đáp lại, nhanh chóng chạy ra cửa phủ. Với tư cách là kẻ sai vặt đón khách của Hoàng phủ, thường ngày mặt mày già chẳng hề nhả nhận, giọng nói cũng hoàn toàn không dễ nghe. Bởi gã là một người đàn ông thô lỗ điển hình, râu ria lồm chồm.

Thông thường kẻ đón cửa của vẫn là người trầm ổn kinh nghiệm, hoặc là lanh lợi lễ phép, bởi dù sao đây cũng là bộ mặt của cả nhà, là kẻ đón khách tiếp khách. Nhưng Hoàng viên ngoại làm ông chủ một phương, bình thường nào có nhà đại hộ nào khác đến đâu?

Trong mắt Hoàng địa chủ, kẻ đón cửa chính là chó giữ nhà, tác dụng chủ yếu là hù dọa đám điều dân kia, cho nên mới dùng một kẻ hung hăng như Trương Phi là Diệp Kha. Diệp Kha bước ra ngoài cửa lớn, hét lên:

- Đừng có đập nữa, gọi hồn hay sao? Người vợ đi đầu thai à?

Cửa mở ra, bên ngoài là một người y phục đơn sơ, chỉ là một bộ áo bằng vải màu xanh, thậm chí hơi cũ nát, trên đầu chít một chiếc khăn vuông. Xem tướng mạo còn khá non nớt, có điều nhìn phong thái thì cũng không phải nông dân.

Chút ánh mắt đó Diệp Kha vẫn cần phải có, y nhử đôi mày to rậm nhìn vị khách từ trên xuống dưới vài lần để dò xét. Rồi y cũng không đuổi đi ngay mà có vẻ không vừa lòng hỏi:

- Người muốn gì?

Diệp Tiểu Thiên lạnh lùng liếc gã, chậm rãi đáp:

- Ta là bộ đầu Đề hình án sát sử tí, lão gia nhà các người là thôn trưởng ở đây?

Diệp Kha mới chỉ gặp bộ khoái của huyện. Đề hình án sát sử tí? Nghe phức tạp thật đấy, nó là cái gì nhỉ? Tuy không hiểu nhưng gã cũng biết đối phương là bộ khoái, nên lập tức khiêm tốn hơn, ngượng ngùng hỏi:

- Dạ dạ dạ, lão gia nhà thảo dân chính là thôn trưởng ở đây. Không biết sai gia có chuyện gì ạ?

Trước kia Diệp Tiểu Thiên cũng là người trong cửa công, giả làm quan sai cũng rất thuyết phục. Hắn ngồng nghênh đi vào, nhàn nhạt hỏi:

- Gọi lão gia nhà các người ra gặp ta. Ta có chuyện cần hỏi. Còn nữa, pha trà cho ta, khát chết rồi!

- Ai à!

Diệp Kha vội vàng chạy sau Diệp Tiểu Thiên, thấy hắn đang từng bước tiến vào phòng khách thân nhiên ngồi xuống, bèn vội vàng hét lên gọi nha đầu không có mặt đi pha trà cho viên quan sai này, còn mình chạy thẳng tới hậu trạch.

Trong một gian phòng trong hậu trạch, Tiết Thủy Vũ đang ôm chặt Nhạc Diêu, nói với nó là sẽ bảo vệ Diêu Diêu, mà đồng thời cũng là muốn nhờ Diêu Diêu cho mình một chút dũng khí. Nàng không nghĩ một Hoàng viên ngoại thường ngày vẫn như Phật Di Lặc lại là một con sói đội lốt cừu. Quả thực là khóc không ra nước mắt!

Hoàng viên ngoại ưỡn cái bụng to tròn vo cười híp mắt với nàng:

- Tiểu nương tử, ta có ý tốt thôi. Nàng xem, nàng cô nhi quả mẫu, cho dù rời khỏi thôn trang của ta nhưng liệu có thể thuận buồm xuôi gió tới được Quý Châu không?

- Nói thật, các người thuận lợi đi tới tận đây đã là được trời cao ưu ái rồi. Nếu tiếp tục đi tới nữa, các người không bị sói bắt cũng sẽ bị đám nửa dân nửa phi sống trên núi bắt đi, làm lão bà chung cho cả trại. Tuy lão phu hơi lớn tuổi nhưng vẫn biết thương yêu nàng. Nàng xem, nhà ta vàng bạc chất thành núi, đi theo ta được ăn ngon mặc đẹp, có gì là không tốt? Nàng cứ theo lão phu đi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Diệp lang dùng diệu kế cứu giai nhân.

Đôi mắt hạnh của Tiết Thủy Vũ tóe lửa, nhìn Hoàng viên ngoại nói:

- Người cướp đoạt dân nữ, không sợ vương pháp sao?

Hoàng viên ngoại dang hai tay, cười híp mắt nói:

- Dân không kiện, quan nào truy xét, ai sẽ vì chút chuyện nhỏ này mà đi tố giác bổn quan? Chờ chúng ta thành vợ chồng thật sự, nàng còn cam lòng đẩy ta đi ngồi tù sao? Tiểu nương tử, nàng nên theo ta đi.

- ...Loại chuyện nam hoan nữ ái này, cũng phải người tình ta nguyện mới thú vị. Cho nên lão phu không muốn bắt buộc nàng. Nhưng nếu nàng vẫn cứ cái kiêu rêu mời không uống lại uống rượu phạt... hắc hắc... thì đừng trách lão phu dùng sức mạnh. Trong nhà ta, kêu trời không được, gọi đất không xong, gọi rách cổ họng cũng không ai để ý tới nàng đâu.

Tiết Thủy Vũ hoàn toàn tuyệt vọng, bỗng nhiên lại nhớ tới Diệp Tiểu Thiên. Nàng biết, Diệp Tiểu Thiên vẫn luôn âm thầm bảo vệ nàng.

Đoạn đường này, không biết bao nhiêu lần đều nhờ hấn mà nàng mới gặp dữ hóa lành. Nhưng dù sao hấn cũng chỉ là một con người, không phải thần tiên thần thông quảng đại, lúc này hấn sẽ xuất hiện kịp thời ư?

Nàng nghĩ đây là nhà của Hoàng viên ngoại, mà Hoàng viên ngoại là thổ hoàng đế ở vùng này. Diệp Tiểu Thiên chỉ là một người bình thường, cũng không phải hiệp khách giang hồ có võ công cao cường.

Nên dù sao thì hấn cũng khó mà xông vào Hoàng phủ. Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiết Thủy Vũ liền trở nên âm trầm.

Hoàng viên ngoại thấy tình cảnh này, đắc ý cười, đang muốn nói thêm nữa, thì Mạnh Trương Phi - Diệp Kha hấp tấp chạy tới, ghé vào tai lão nói nhỏ vài câu. Hoàng viên ngoại hơi giật mình, liếc Tiết Thủy Vũ một cái, nói:

- Tiểu nương tử! Tốt nhất nàng hãy nghĩ tới tình cảnh hiện nay một chút, đừng có cứ giữ rượu mời không uống lại uống rượu phạt!

Hoàng viên ngoại dứt lời liền bước nhanh ra khỏi gian phòng, căn dặn gia đình bên ngoài:

- Canh gác bọn họ thật kỹ cho ta.

Hoàng viên ngoại vừa đi, vừa hỏi Diệp Kha ở bên cạnh:

- Là người nơi nào phái đến? Trên huyện sao? Bọn họ muốn chinh phu hay là nô dịch, mùa này mà còn muốn thu thuế sao?

Diệp Kha gãi gãi đầu nói:

- Tiểu nhân cũng không nghe rõ, hình như... hình như là bộ khoái của Hình cái gì... Tì cái gì đó... Tiểu nhân nghe cũng không hiểu lắm.

Hoàng viên ngoại bỗng nhiên dừng bước, gấp giọng nói:

- Tì gì? Tì đề hình án sát sứ?

Diệp Kha vội vã gật đầu nói:

- Đúng, đúng, đúng, chính là cái tì này, lão gia ngài biết à?

Hoàng viên ngoại hơi biến sắc. Một nha môn lớn như vậy, sao lão có thể không biết? Nhưng người trong quan phủ mà lão quen biết chỉ giới hạn ở huyện nha, từ bao giờ lão có tư cách qua lại với Án sát sứ tì rồi chứ? Vì sao trên tỉnh đột nhiên phái người đến tận đây, hơn nữa không đi tìm phủ huyện Kinh Châu, mà lại đến tìm một viên bảo chính nho nhỏ như lão?

Trong phòng khách, Diệp Tiểu Thiên bắt chéo chân, bưng chén trà, đang hí hóp mắt thưởng thức hình vẽ cung nữ bắt bướm trên tấm bình phong, thì chợt nghe có tiếng chân dồn dập. Hấn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão viên ngoại bụng bự đang bước nhanh vào, chân còn chưa đến tiền sảnh, cái bụng đã đi vào trước.

Diệp Tiểu Thiên hóp một ngụm trà, vẫn hiên ngang ngồi yên tại chỗ, đưa tay chỉ hướng đối diện, chậm rãi nói:

- Ngồi!

Hoàng viên ngoại vốn đã chấp tay, thấy Diệp Tiểu Thiên ngồi khí phách như vậy, liền vội vã lùi mông ngồi xuống ghế đối diện, giống như Diệp Tiểu Thiên mới là chủ nhà ở đây. Lão thấp thỏm hỏi:

- Lão hủ là bảo chính ở địa phương này, không biết thượng sai đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?

Hoàng viên ngoại xem như là thân sĩ ở địa phương, là người có tư cách bàn chuyện với huyện lệnh đại nhân, đối với một nha dịch nho nhỏ, vốn không cần khách sáo như vậy. Nhưng mà, người hầu trước cửa nhà Tể tướng cũng bằng quan thất phẩm. Cho dù là công sai cũng tương tự. Quan sai của tì Đề hình án sát sứ, làm sao có thể đem so với quan sai tầm thường ở huyện.

Diệp Tiểu Thiên hắng giọng, nói bằng giọng thản nhiên:

- Hoàng lão gia...

Hoàng viên ngoại vội vã khom người, như được yêu quá mà kinh hãi:

- Không dám để thượng sai xưng hô như vậy, thượng sai gọi ta là Hoàng bảo chính được rồi.

Diệp Tiểu Thiên gật đầu, cười nói:

- Hoàng bảo chính, ta họ Diệp, Diệp Tiểu Thiên, là bộ khoái tam đẳng của tì Đề hình án sát sứ. Ở thôn các người, mấy ngày nay có người nơi khác đến hoặc là đi ngang không?

Hoàng viên ngoại còn chưa hiểu rõ rốt cuộc Diệp Tiểu Thiên là công sai gì, nghe hần hỏi xong, thầm giật mình, vội vàng trả lời:

- Không... không có người nơi khác đến, ách... Không biết vì sao thượng sai hỏi việc này?

Diệp Tiểu Thiên trừng mắt nhìn lão, nói:

- Có những việc, ông cũng có thể hỏi sao?

Hoàng viên ngoại vội đáp:

- Dạ, dạ, dạ, lão hủ lỗ mũi rồi.

Diệp Tiểu Thiên đứng đưa cái chân đang bắt chéo, trầm ngâm một chút, nói:

- Hoàng bảo chính, ông nhớ cho kỹ, nếu trong thôn các ông có nhà nào chứa chấp một phụ nữ trẻ mang theo con nhỏ, hoặc là nhìn thấy có người như vậy đi ngang qua thôn, nhất định phải lập tức báo quan.

Diệp Tiểu Thiên duỗi lưng một cái, mỗi một thở dài, nói:

- Tì đề hình án sát sứ điều động tất cả công sai đi khắp các nơi. Diệp mỗ mới tới, vừa thông báo cho huyện nha bản địa Thiếu phụ mang theo con gái nhỏ kia là một nghi phạm rất quan trọng...

Hần khép bàn tay, nhẹ nhàng chém xuống một cái, nhìn thẳng vào mắt Hoàng bảo chính, điềm nhiên nói:

- Ai dám chứa chấp các nàng, hoặc biết mà không báo, sẽ phải mất đầu đấy!

Thân thể đầy mỡ của Hoàng viên ngoại run lên bần bật, khiếp đảm hỏi:

- Chuyện này... nghiêm trọng đến thế sao, một tiểu phụ nhân sao lại phạm tội lớn như vậy?

Diệp Tiểu Thiên cười hắc hắc, liếc lão, nói:

- Tội mưu phản, ông nói có lớn không?

- Lớn! Vô cùng lớn!

Đôi mắt Hoàng viên ngoại như sắp lồi ra, gật đầu như gà mổ thóc, trong lòng âm thầm kêu khổ: “Chẳng trách ở chỗ như vậy lại xuất hiện một tiểu nương tử xinh đẹp khả ái, còn như đang chạy nạn. Ta cứ tự hỏi nàng là người phương nào, thì ra là mưu phản! Đúng rồi, đúng rồi, tội mưu phản chắc là liên lụy người nhà, cuối cùng là ai muốn tạo phản? Ôi, năm trước triều đình vừa mới bình định phản loạn mười tám động Liên Vân, chẳng lẽ tiểu phụ nhân này có liên quan đến mười tám động Liên Vân?”

Hoàng viên ngoại đang suy nghĩ miên man, Diệp Tiểu Thiên lại hóp một hóp trà, duỗi lưng nói:

- Được rồi, thuận đường thông báo cho ông xong ta phải mau chóng lên đường. Vụ án này từ trên xuống dưới đều rất khẩn trương, án sát sứ đại nhân tự mình đốc thúc, nên không dám chậm trễ. Nếu đã qua kỳ hạn mà không bắt được người, bọn ta sẽ phải ăn gậy đấy.

Hoàng viên ngoại đang sợ hãi, nghe thấy hần phải đi, không khỏi âm thầm thở phào một hơi, vội vàng nói:

- Thượng sai vất vả rồi, thượng sai vất vả rồi. Thượng sai có công vụ trên người, lão hủ cũng không dám giữ lại. Đây là... một chút lòng thành, không đáng bao nhiêu, xin thượng sai vui lòng nhận cho để trên đường uống ngụm trà nước, cho đỡ phần mệt mỏi.

Hoàng viên ngoại nói xong, liền lấy từ trong tay áo ra một thỏi bạc năm lượng, nhét vào tay Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên khẽ vuốt thỏi bạc, do dự nói:

- Cái này... e rằng không tốt lắm, làm sao Diệp mỗ lại để cho Hoàng bảo chính tốn kém thế này?

Hoàng viên ngoại cúi đầu khom lưng nói:

- Nên mà, nên mà... Nếu không nhờ các vị thượng sai vất vả, làm sao có thể giữ được bình an ở địa phương. Lão hủ cũng không có thể an hưởng thái bình đúng không nào.

Thấy Diệp Tiểu Thiên dùng tay cân nhắc thỏi bạc, hình như còn chê ít, Hoàng viên ngoại cắn răng một cái, lại lấy ra một thỏi bạc nữa đưa tới:

- Thượng sai vất vả, khổ cực rồi.

Lúc này Diệp Tiểu Thiên mới tươi cười, nói:

- Ha ha, đã như vậy, Diệp mỗ từ chối chính là bất kính rồi. Diệp mỗ liền cáo từ. Chuyện này, Hoàng viên ngoại phải để ý một chút mới tốt.

- Cáo từ, cáo từ.

Hoàng viên ngoại đưa Diệp Tiểu Thiên ra cửa lớn, cúi đầu khom lưng nhìn hắt đi xa, rồi chợt nặng nề vỗ trán một cái, vẻ mặt như đưa đám, nói:

- Lần này hỏng mất rồi, sao ta lại tự rước tai họa vào nhà, bây giờ phải làm sao đây?

Hoàng viên ngoại cảm thấy lo lắng đi tới đi lui trong đại sảnh. Thân thể lão to béo, cộng thêm tiếng thở phì phò, giống như con heo mập đang động đực, bực bội bứt rứt đi vòng vòng trong chuồng.

Khi viên quân gia vội vã chạy vào, Hoàng viên ngoại lập tức xông tới, hỏi gấp:

- Tổng đi chưa?

Thấy quân gia gật đầu khẳng định, Hoàng viên ngoại lui về sau hai bước, đặt mông ngồi xuống ghế bành, lại cố gắng điều chỉnh thân hình, đem cái hông đầy mỡ nhét vào trong ghế, rồi mới thở phào một hơi.

Quân gia do dự một chút, hỏi:

- Lão gia, ngài đã hoài nghi tiểu phụ nhân kia là người của mười tám động Liên Vân, sao không giao cô ta cho vị quan sai lúc này? Nói không chừng còn lập được công lớn.

- Hắc hắc, công lớn? Ngươi béo đến mức lấp óc luôn rồi hắc!

Hoàng viên ngoại mở to đôi mắt híp, nhìn gã chăm chăm, nói:

- Đó là người của Đề hình ti, ngươi cũng biết lòng dạ Vương lão hồ ở Đề hình ti đen tối cỡ nào? Nếu ta giao người ra, lão già kia trở mặt nói ta là đồng đảng của Liên Vân mười tám động, e rằng ta tiêu hết gia tài cũng khó mà thoát nổi.

- ...Hơn nữa, mười tám động Liên Vân tuy thất bại, nhưng tàn dư lại ẩn vào núi sâu, trăm vạn đại quân cũng không làm gì được. Bọn chúng không đối phó được quan phủ, chẳng lẽ còn không đối phó được ta? Nếu chuyện ta đem gia quyến bọn chúng nộp cho quan phủ bị truyền ra ngoài, ta còn giữ được mạng sao?

Viên ngoại nói đến đây, cố gắng nhấc mình lên khỏi ghế, nheo đôi mắt ti hí, ra vẻ đa mưu túc trí nói:

- Đưa cô ta đi là được rồi. Nếu bị quan phủ bắt, lúc đó đối mặt cái chết, cô ta còn lòng dạ nào nghĩ tới mấy chuyện linh tinh kiểu bị người ta ép bức thế này? Còn nếu cô ta thuận lợi đào thoát, Liên Vân mười tám động cũng không đến nỗi vì vậy mà chạy tới tìm ta báo thù.

Hai người đều không nhắc tới chuyện giết người diệt khẩu. Cách giết người không phải ai cũng dám dùng, huống chi là những quan nhỏ ở địa phương, làm sao bọn họ dám để mình vô duyên vô cớ dính vào án mạng. Hơn nữa, một khi giết người, dám kể dưới biết chuyện liền nắm được điểm yếu của họ, khó nói lúc nào sẽ biến thành mối họa lớn.

Viên ngoại to béo thở dài, căn dặn quân gia:

- Thu thập hành trang, ta muốn đi Dương Châu thăm người thân.

Quân gia bần chồn mà nói:

- Lão gia, nhà chúng ta có thân thích ở Dương Châu sao?

Béo viên ngoại nhảy dựng lên, tức giận quát:

- Nhanh đi chuẩn bị, cái đầu heo nhà ngươi!

Dưới gốc liễu đầu thôn, Tiết Thủy Vũ nắm bàn tay nhỏ bé của Nhạc Diêu, xoay vòng eo còn yếu điệu hơn nhánh liễu, ngoái đầu nhìn tên quân gia nhà viên ngoại đang cầm đầu chạy như chó nhà có tang. Đôi mắt trong trẻo như suối nước dưới tán liễu kia, tràn đầy nghi hoặc.

Bởi vì nàng kiên quyết không chịu đi theo viên ngoại kia, nên vì quá tức giận mà lão thả nàng đi? Điều này chắc chắn là không thể, nhưng vì sao...

Nhưng chỉ thoáng cái Tiết Thủy Vũ đã hiểu rõ nguyên nhân. Bởi nàng chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Mỗi lúc nàng tuyệt vọng, người kia đều mang đến cho nàng sự ấm áp và hy vọng, khiến nàng chỉ biết ý lại vào hắn. Nhất thời nước mắt Tiết Thủy Vũ tuôn ra như mưa...

L

Q.1 - Chương 22: Liệt nữ sợ Lang quân.

Thân hình Diệp Tiểu Thiên từ sau gốc cây đi ra mơ mơ hồ hồ xuất hiện trước mắt Thủy Vũ. Thủy Vũ vui mừng như điên, cuối cùng hắn cũng chịu hiện thân mặt đối mặt với mình. Giờ khắc này, nàng nở nụ cười thực tâm nhất nhưng nước mắt cũng đồng thời chảy xuống.

Nhạc Diêu cười rộ lên, tung tăng như chim sẻ bỏ nhào về hướng Diệp Tiểu Thiên. Cô còn quá nhỏ, chưa trưởng thành nên tình cảm phức tạp của nhân gian còn chưa hiểu hết. Diệp Tiểu Thiên mất tích lâu như vậy mà bây giờ thấy hắn xuất hiện, lòng cô chỉ tràn ngập sự vui mừng.

Cô vui vẻ lao về Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên thuận thế liền cúi người giang hai cánh tay rất tự nhiên đón lấy cô đang bỏ nhào tới rồi bế cô lên. Cô bé ôm chặt cổ Diệp Tiểu Thiên, từ thâm tâm đến ánh mắt đều là sự vui mừng.

- Ca ca, ca đã đi đâu vậy, từ sau khi ca đi Diêu Diêu cùng mẫu thân bị thật nhiều người xấu khi dễ, ca có biết hay không?

Nói đến đây Diêu Diêu đột nhiên căng thẳng, nói một cách rất tội nghiệp:

- Tiểu Thiên ca ca, ca sẽ không rời đi nữa chứ?

Nhìn ánh mắt vừa vui mừng vừa lo lắng, Diệp Tiểu Thiên dùng sức lắc đầu, rất có khí phách đáp lời:

- Không đi nữa! Ta nhất định sẽ bảo hộ muội, cho đến lúc lấy được chân kinh.

Nhạc Diêu lập tức tin tưởng lời hứa của hắn, hun một cái thật kêu trên mặt hắn, cười khanh khách.

Tiết Thủy Vũ nhìn thái độ thân thiết của bọn họ, trong đáy lòng cảm thấy âm ảm. Nàng không biết mình phải đối mặt với Diệp Tiểu Thiên như thế nào, lại không thể không bước qua. Vì vậy nàng nhẹ nhàng giơ tay lên thẹn thùng vén tóc cúi đầu, gió thổi xiêm y của nàng, vô cùng gợi cảm.

Diệp Tiểu Thiên nhìn chăm chú dung nhan mê người lúc nàng ngại ngùng, cười cười nói:

- Thật không nghĩ đến, muội lại là một khối thịt Đường Tăng ngon mềm nha.

Tiết Thủy Vũ đương nhiên minh bạch ý tứ của hắn, nàng ngượng ngùng gục đầu xuống, hai gò má trắng mịn có chút ửng đỏ bên làn tóc đen nhánh, đặc biệt mê người.

Nhạc Diêu cười rộ lên, ôm cổ Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tiểu Thiên ca ca là Tôn đại thánh rồi, có Đại Thánh ở đây còn sợ gì yêu ma quỷ quái nữa.

Ánh mắt Diệp Tiểu Thiên lướt qua bả vai non nớt của cô bé, nhìn chăm chú nét mềm mại đáng yêu trên gương mặt nó, cao giọng nói:

- Ca ca cũng không phải là Tôn Đại Thánh, ca ca là yêu quái, là yêu quái lợi hại nhất luôn.

Tiết Thủy Vũ lại một lần nữa hiểu ý của hắn, yêu quái bình thường đã muốn ăn thịt Đường Tăng, huống hồ là con yêu quái lợi hại nhất?

Nhìn ánh mắt nóng rực của Diệp Tiểu Thiên, nàng bỗng dưng sinh ra một cảm giác khủng hoảng, không phải cảm giác khủng hoảng khi bị lừa bán, bị khi nhục, bị sợ hãi khi bị nhốt, loại khủng hoảng này còn ẩn chứa một cảm giác nàng chưa bao giờ có.

Nàng có chút sợ, sợ chính mình trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Diệp Tiểu Thiên không dám dừng lại quá lâu ở cửa thôn. Nếu đứng ở cửa khẩu quá lâu sẽ bị người phát hiện bọn họ ở cùng một chỗ, rất khó nói có phát sinh thêm chuyện gì hay không? Cho nên hắn mang mẹ con Tiết Thủy Vũ tránh sang một rừng cây nhỏ ngoài thôn.

Trong rừng cỏ dại mọc đến eo, khắp nơi tản mát mùi hương cây cỏ.

Tuy chưa nhìn tới dòng suối nhưng đã có tiếng nước chảy róc rách từ xa truyền tới.

Đôi mắt linh động của Nhạc Diêu mở to ngắm nghía từng cánh bướm xinh đẹp, có chút hăng hái đến gần, duỗi bàn tay nhỏ bé vung về muốn bắt lấy. Cánh bướm kia chỉ lúc tay cô chạm đến mới miễn cưỡng bay lên, rồi đậu xuống nhánh hoa gần bên.

Diệp Tiểu Thiên đứng trong bụi hoa, mỉm cười nhìn Tiết Thủy Vũ mãi cho đến lúc nàng hoàn toàn cúi đầu thấp, mới nói:

- Nàng có chuyện muốn nói với ta, thật không?

- Vâng...

- Nói đi, ta đang nghe đây.

- Ta...thực xin lỗi

- Lỗi ta muốn nghe, không phải là điều này.

Tiết Thủy Vũ đỏ mặt, lấp bắp nói:

- Kỳ thật, ta... ta đã có hôn phu.

- Hà?

Đôi mày Diệp Tiểu Thiên bắt đầu nhíu lại..., hần kinh ngạc nhìn Diêu Diêu đang vui đùa bắt bướm phía xa kia, lại nhìn Tiết Thủy Vũ, nhất thời có chút mờ mịt.

Tiết Thủy Vũ cúi đầu, đỏ mặt, vân vê góc áo nói:

- Ta... ta muốn cho ngươi biết chuyện đó... Tuy nhiên, thực sự là... chuyện xưa kia là chuyện của tiểu thư, không phải ta... ta chỉ là người thân cận của tiểu thư.

Diệp Tiểu Thiên nheo mắt, gằn từng chữ nói:

- Nói cách khác, nàng còn chưa gả cho người khác, và Diêu Diêu cũng không phải con gái nàng?

- Là con gái của...!

Tiết Thủy Vũ áy náy cúi thấp đầu, không dám nhìn Diệp Tiểu Thiên.

Nàng trầm mặc hồi lâu cũng không thấy Diệp Tiểu Thiên vì bị lừa gạt mà tức giận. Tiết Thủy Vũ kinh ngạc ngẩng đầu, lập tức ngây dại. Diệp Tiểu Thiên rõ ràng là đang cười, mặt mày hớn hờ.

Tiết Thủy Vũ ngậm ngút chu miệng hỏi:

- Ngươi... ngươi không tức giận sao?

Diệp Tiểu Thiên cười hi hi nói:

- Tại sao ta phải tức giận?

Trong nội tâm Diệp Tiểu Thiên lúc này có biết bao nhiêu là vui vẻ. Thủy Vũ rõ ràng vẫn còn vẹn nguyên nha! Tuy nói bản tính hần phóng khoáng nên không để ý đến điều này, nhưng dù sao thì hần vẫn là nam nhân, đột nhiên nghe được cái niềm vui ngoài ý muốn này... Ấy da, ông trời ơi, sao ông lại đối xử tốt với con như vậy, làm con ngại quá đi.

Khóe miệng Thủy Vũ khẽ nhếch lên, nghiêm túc nói:

- Ta có vị hôn phu rồi!

- Ta biết!

Diệp Tiểu Thiên mặt mày hớn hờ:

- Vị hôn phu? Hôn phu thì có là cái gì, chưa lập gia đình nên cũng chưa phải là chồng nàng, nàng nói đúng không?

Tiết Thủy Vũ hoảng hốt gục đầu xuống:

- Ta... ta sẽ không phụ lời của cha mẹ, đây là hôn sự nhà ta đã quyết định lúc ta còn nhỏ.

Diệp Tiểu Thiên vẫn không quan tâm. Niềm vui ngoài ý muốn này đã làm cho hần không còn quan tâm đến chuyện gì khác. Hơn nữa hần quả thực không cho rằng việc từ đầu xuất hiện một vị hôn phu lại trở thành mối uy hiếp đối với Tiểu Thiên hần.

Bí mật đã được nói ra, thanh âm của Thủy Vũ trở nên trôi chảy hơn.

Nàng đem chuyện tiền căn hậu quả chậm rãi kể lại hết từ đầu đến cuối.

Mẹ của nàng là vú nuôi của tiểu thư, nàng và tiểu thư tuổi tác không chênh lệch, thuở nhỏ thân thiết như tỷ muội. Lúc trước, phụ thân của tiểu thư phạm án, gia đình gặp sóng gió, tiểu thư vì an táng cho mẫu thân nên bị ép gả cho Dương Lâm làm thiếp, vú nuôi của nàng cũng theo nàng đến Dương gia.

Sau khi Dương Lâm vào tù, tình cảnh của tiểu thư lại gặp bước ngặt lớn. Vú nuôi bị bệnh trở về quê nhà, chỉ để con gái là Tiết Thủy Vũ ở lại tiếp tục chăm sóc tiểu thư. Cách đây ba năm, tiểu thư chết vì bệnh, nhưng sau khi tiểu thư chết thì tin tức liên lạc của Dương Lâm trong lao với gia đình bị cắt đứt.

Nhưng về cái chết của tiểu thư, Thủy Vũ vẫn cho là có vấn đề. Nàng hoài nghi cái chết của tiểu thư có quan hệ với Dương phu nhân, và đó cũng chính là nguyên nhân uy hiếp sự an toàn của nàng và Nhạc Diêu:

- Dương phu nhân không dám để tai nạn chết người lặp đi lặp lại trong Dương phủ, vì vậy...

Nhưng khi nàng mang theo Diêu Diêu rời phủ, Dương phu nhân mới hạ thủ không chút kiêng kỵ. Thủy Vũ biết rõ chuyện này nên mới cấp bách nhờ Diệp Tiểu Thiên trợ giúp, rời khỏi Tĩnh Châu.

Từ lúc đầu nàng đã nhận ra tình cảm của Diệp Tiểu Thiên dành cho nàng, một cô gái chỉ cần không quá ngốc cũng có thể nhìn ra.

Nàng cảm thấy đây là lý do duy nhất mà Diệp Tiểu Thiên trợ giúp nàng, lo lắng nếu nói ra thân phận của mình. Diệp Tiểu Thiên biết được nàng đã có hôn phu thì về sau sẽ mắc kẹt nàng mà ra đi, cho nên liền giả mạo tiểu thư. Cho dù sau này sẽ nói ra chân tướng nhưng mà nàng lại cảm thấy xấu hổ vì đã lợi dụng Diệp Tiểu Thiên, nên cũng đã quyết định nói thật.

Về phần Diêu Diêu, vừa mới một tuổi đã mất đi mẫu thân, nên cứ một mực gọi nàng là mẫu thân cho nên nàng cũng không lo lắng Diêu Diêu sẽ làm bại lộ thân phận của nàng. Chuyện sau đó cũng không cần nói nhiều, Diệp Tiểu Thiên biết hết mọi chuyện.

Tiểu Vũ nói khi bọn họ chạy trốn tới thành Hoàng Châu, biết được có đường núi nối liền nam bắc, nàng đã nghĩ sẽ nói chân tướng ngon lành cho Diệp Tiểu Thiên. Cũng là lúc chia tay thành Hoàng Châu quay về quê. Đó chính là lý do từ trước đến giờ nàng không dám có bất kỳ cam kết gì với Diệp Tiểu Thiên.

Khi Thủy Vũ buồn bã kể xong chuyện xưa, nhận không được quay người lau nước mắt, trong mắt ảm ảm chút đau lòng, hiển nhiên nàng còn có chuyện gạt Diệp Tiểu Thiên, chỉ là Diệp Tiểu Thiên không thấy được thần sắc của nàng lúc này.

- Thực xin lỗi, Diệp đại ca, không phải ta muốn lừa huynh. Thật sự là Diêu Diêu thân phận cao quý, hơn nữa còn là danh tiết của Quan tiểu thư. Việc này không có quan hệ với huynh, một thi nói cho huynh biết biết đâu lại làm huynh mang họa sát thân, tha thứ ta...

Thủy Vũ lau nước mắt, xoay người lại khịt mũi, nói:

- Diệp đại ca, sau đoạn đường này ta biết, nếu chỉ có thể dựa vào chính mình thì ta sẽ không trở về cố hương được. Ta cũng không kiêu ngạo nữa, ta... Ta cầu huynh giúp ta trở về lại cố hương, được chứ?

Thủy Vũ lo lắng, mong đợi nhìn Diệp Tiểu Thiên. Nàng biết rõ Diệp Tiểu Thiên thích nàng, mà một khi nàng trở về với cha mẹ thì rất có thể nàng sẽ phải thực hiện hôn ước từ nhỏ, Diệp Tiểu Thiên rất có thể sẽ không đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

Nhưng nàng vô luận như thế nào cũng phải trở về, không chỉ vì nơi đó là cố hương của nàng, mà Diêu Diêu một ngày nào đó cũng phải nhận tổ quy tông. Nàng dù không vì mình thì cũng phải mang Diêu Diêu quay về.

Thủy Vũ dùng ánh mắt mềm yếu, chờ mong nhìn Diệp Tiểu Thiên. Nàng biết mình không có tư cách để yêu cầu Diệp Tiểu Thiên, cho nên ánh mắt trở nên mềm mại, e sợ. Nàng không rõ ánh mắt của người hấn thích mà như vậy sẽ có sức mạnh đến cỡ nào.

Diệp Tiểu Thiên trầm mặc hồi lâu, khẽ gật đầu dùng sức nói:

- Tốt, ta đưa nàng đi!

Tiết Thủy Vũ bỗng nhiên mở to mắt, trong nội tâm vui mừng khôn xiết. Nhưng niềm vui giống như một đóa hoa vừa nở đã tàn, bởi Diệp Tiểu Thiên tiếp tục nói:

- Ta đem nàng về, cũng sẽ mang nàng đi, khiến nàng cam tâm tình nguyện đi theo ta!

Tiết Thủy Vũ cúi đầu, yếu ớt nói:

- Diệp đại ca, người ta thật sự đã đính hôn từ nhỏ, nhà chồng cũng là đồng hương năm đó cùng làm việc trong phủ phụ thân của tiểu thư. Về sau phụ thân tiểu thư làm sai bị tịch thu tài sản, cả nhà bọn họ liền về quê trước.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nàng đánh bạc ăn tiền bao giờ chưa?

Tiết Thủy Vũ bị cách nói chuyện của hắn làm cho sững sờ, ngạc nhiên:

- Không có, ta đánh bạc ăn tiền làm gì?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Người thua một ít tiền sẽ dễ dàng thu tay lại. Nhưng thua tan cửa nát nhà sẽ rất khó bỏ qua. Ta bị lão Dương Lâm kia lừa gạt từ Kinh Thành, lại vì nàng một đường chạy tới đây, đổ máu đổ mồ hôi. Hiện tại nàng muốn ta cam tâm tình nguyện giao nàng cho người đàn ông khác, nàng nghĩ ta là thánh nhân sao?

Tiết Thủy Vũ ngây ngốc nhìn hắn:

- A?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta sẽ không đem nàng tặng cho bất kỳ kẻ nào! Không phải chỉ mới thấy hắn lúc hắn chỉ là đứa con nít mặc tã ỉm ư, không phải chỉ là tấm giấy đỏ viết ngày sinh tháng đẻ của hai người sao? Hắn lấy cớ gì tranh giành nàng với Diệp Tiểu Thiên ta?

- Ta... Ta không thèm nghe người nói nữa.

Tiết Thủy Vũ tâm hoảng loạn xoay người chạy trốn, Diệp Tiểu Thiên có chút nheo mắt, nhìn qua bóng lưng xinh đẹp của nàng dùng sức nắm chặt tay:

- Người nhất định phải mặt dày vào, không từ thủ đoạn, cực độ vô sỉ, cho đến lúc biến nàng thành nữ nhân của người. Người không biết xấu hổ như ta đây, nhất định sẽ thành công!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Mục tiêu - Hồ huyện.

Lịch duyệt đòi người và tri thức uyên bác là hai chuyện khác nhau, cho nên một thôn phụ con buôn vụng về mới có thể lừa gạt tài nữ đọc đủ thi thư, lan tâm huệ chất như Tiết Thủy Vũ.

Thu hoạch lịch duyệt đòi người cũng không nhất định cần phải tự mình trải qua cực khổ máu và nước mắt, có đôi khi kinh nghiệm và giáo huấn bởi tiền bối truyền thụ cho, có lẽ ban đầu vận dụng còn không lưu loát, nhưng bạn sẽ nhanh chóng biến nó thành đồ của mình, vận dụng thuận buồm xuôi gió.

Diệp Tiểu Thiên có vô số tiền bối tiên hiền truyền thụ lịch duyệt cho, nên hành trình đi về phía tây mà hắn sắp xếp cho ba người dễ dàng hơn nhiều con đường nhấp nhô của Tiết Thủy Vũ lúc trước. Đương nhiên, ở nơi dân phong nhanh nhẹn dũng mãnh, trình độ trị an kém cỏi này, một nam nhân ra mặt làm việc, cũng thuận tiện hơn nữ nhân nhiều.

Mỗi khi tới một nơi, Diệp Tiểu Thiên đều dẫn xếp trước cho Thủy Vũ và Diêu Diêu, sau đó hỏi thăm thương nhân đường đi về phía tây trong huyện thành. Hơn nữa hắn cũng không tìm lũ đoàn độc lập nhiều người, mà chuyên tìm đội ngũ do mấy đội buôn nhỏ liên hợp mà đi. Đội ngũ mấy người như vậy mới có thể có khả năng hạn chế lẫn nhau.

Diệp Tiểu Thiên hiểu rõ nơi không có pháp luật và đạo đức ước thúc.

Nhân tính một số người có thể ti tiện tới trình độ nào? Đội ngũ mấy người khác nhau ở cùng một chỗ mới có thể bảo đảm duy trì ước thúc đạo đức và luật pháp tại nơi không có người ở mức cao nhất.

Đồng thời, Diệp Tiểu Thiên dùng điều kiện cùng nhau đi về phía tây, lợi dụng đầy đủ tôn chỉ liệt nữ sợ lang quần quít, bắt đầu kế hoạch lâu đài gần nước của hắn.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ rất nhiều, Tiết Thủy Vũ không chỉ xinh đẹp, xinh đến nỗi khiến tim hắn đập thành thịch, hơn nữa thuở nhỏ dựa vào tiểu thư quan lại đọc đủ thứ thi thư. Diệp Tiểu Thiên không hi vọng đời sau của mình tiếp tục giấy dựa ở tầng chót của xã hội, làm một người dân chạy vạy bôn ba vì một ngày ba bữa giống như mình.

Cần phải thay đổi tình cảnh, chỉ có một con đường tất đó là đọc sách tìm tòi học hỏi, hắn không mời nổi tiên sinh dạy chữ, mà Thủy Vũ lại cùng vị tiểu thư Viên Ngoại lang Lễ bộ thuở nhỏ chơi đùa đọc sách cùng nhau, rõ ràng có thể làm người thầy vỡ lòng rất tốt.

Chỉ cần theo đuổi được nàng, nương tử vừa ý, mẹ hiền của các con, người thầy vỡ lòng chịu trách nhiệm nhất đã đủ rồi, Diệp Tiểu Thiên sao có thể không toàn lực ứng phó.

Càng đi về phía tây nam, con đường càng khó đi, thành trấn gặp phải ven đường ngày càng ít, thương khách cùng đường cũng trở nên ít đi. Thương nhân mưu lợi, ai tới chỗ chim không đẻ trứng chứ? Quý Châu đương nhiên không phải tất cả đều là nơi hoang vu nghèo khó, nhưng con đường này cũng không phải đường tắt thông tới Quý Châu.

Đến lúc này ba người Diệp Tiểu Thiên rơi vào quần cảnh. Diệp Tiểu Thiên không đồng ý ba người mạo hiểm lên đường, tiếp tục đi ở nơi thành trấn rất ít, thôn xóm đều giấu trong đám núi chỉ chút, hơn nữa phần lớn những thôn xóm kia không tiếp xúc với người ngoài, không thể mạo hiểm tiến thêm.

Cuối cùng họ dừng lại ở trấn Lộc Giác, bởi vì có hai con đường đi tới Quý Châu, một con đường xa một chút, cần đi vòng trong đám núi, nhưng đường xá bằng phẳng cũng tương đối an toàn. Một con đường khác thì phải đi xuyên qua dãy núi, tuy nhiên con đường gần hơn hai phần ba, nhưng ven đường rất hoang vu, hơn nữa đường đi khó khăn.

Diệp Tiểu Thiên ở thị trấn ba ngày, cũng không đợi được một thương đội đi tới Quý Châu, quá trưa hôm nay Diệp Tiểu Thiên ra ngoài tìm hiểu một vòng, đang thất vọng trở về, bỗng nhiên trông thấy có một đội nhân mã tiến vào thôn trấn, đang được bản trấn Bảo Chính Triều Hoan hoan nghênh ân cần đón vào trong nhà.

Đội nhân mã này hơn hai mươi người, người nào cũng cưỡi ngựa cao lớn, vây quanh hai chiếc xe nhẹ, xe nhẹ phía trước mở rèm, một người áo bào lam ngồi ngay ngắn, cổ xe phía sau là hành lý của họ, không có nữ quyến.

Diệp Tiểu Thiên hơi động trong lòng, vội vàng tới đón, tươi cười dò hỏi một kỵ sĩ vừa mới xuống ngựa:

- Vị đại ca này, mọi người muốn đi đâu vậy?

Kỵ sĩ kia lập tức lộ vẻ cảnh giác, lạnh lùng liếc hần hoi:

- Hỏi làm gì?

Lúc này, Triều Bảo Chính đang mời quý nhân trên chiếc xe nhẹ xuống, nghe được tiếng động quay đầu nhìn lại, nhận ra Diệp Tiểu Thiên mấy ngày nay đang nghe ngóng thương đội tiến tới Quý Châu, liền lớn tiếng nói:

- Đi đi đi, người muốn đi tới Hồ huyện thì tìm thương đội, đây là đội ngũ quan gia, không thể quấy rầy, bỏ đi!

Người áo bào lam bước xuống xe nhàn nhạt liếc Diệp Tiểu Thiên, hỏi:

- Người muốn tới Hồ huyện?

Diệp Tiểu Thiên thấy người áo bào lam này lớn hơn hẳn không mấy tuổi, nhưng thần thái lại giống như trung niên ba bốn mươi tuổi, lông mày ưu buồn không nói lời nào thì nhẹ nhàng nhíu lại, giống như hưng suy của Viêm Hoàng tử tồn năm ngàn năm, thậm chí tương lai mảnh đất Trung Hoa đều gánh trên người gã vậy, bộ dạng lão thành.

Diệp Tiểu Thiên vội tiến tới bẩm:

- Vâng! Công tử, kẻ hèn này muốn mang theo hai vị muội tử tới Hồ huyện, không biết làm sao đường đi hiểm trở khó khăn, ở lại thị trấn ba ngày rồi còn không tìm được đội ngũ kết bạn đồng hành, không biết công tử ngài... có đi tới Hồ huyện hay không?

Kỳ thực Diệp Tiểu Thiên rất muốn giả trang vợ chồng với Thủy Vũ, nhưng Thủy Vũ lại không chịu nhượng bộ ở điểm này, không thể làm gì, trên đoạn đường này, ba người đều xưng hô huynh muội.

Nam tử ưu buồn nhíu mày theo thói quen, nhàn nhạt ừ một tiếng, vuốt cằm nói:

- Bốn quan đúng là đi tới Hồ huyện, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường, sáng sớm các người đợi ở chỗ này đi.

Diệp Tiểu Thiên nghe gã tự xưng bốn quan, biết rõ là quan viên điều nhiệm tới Hồ huyện, đi đường với gã đương nhiên vô cùng an toàn. Hắn vui mừng quá độ, vội vàng nói lời hữu ích không mất tiền mua:

- Đa tạ đại nhân, đại nhân ngài trạch tâm nhân hậu, tâm địa Bồ Tát, tiền đồ vô lượng...

Nam tử ưu buồn nhẹ nhàng khoát tay, cất bước đi lên bậc thang. Triều Bảo Chính liếc Diệp Tiểu Thiên, bước nhanh theo, khó khăn lắm đuổi kịp nam tử ưu buồn. Triều Bảo Chính lơ đãng ra hiệu bằng tay, một thôn phu rảnh rỗi đứng trên đường khẽ gật đầu quay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Tiểu Thiên liền mang theo Tiết Thủy Vũ và Nhạc Diêu tới trước cửa nhà Triều Bảo Chính, chờ khoảng nửa canh giờ. Cửa Triều phủ mở rộng, đoàn người của vị quan viên thanh niên điều nhiệm tới Hồ huyện đi tới, Triều Bảo Chính đang theo sát sau lưng nam tử ưu buồn kia.

Thấy Diệp Tiểu Thiên, nam tử ưu buồn kia cũng không nói hai lời, trái lại lúc thấy Tiết Thủy Vũ, mắt gã hơi sáng lên. Nữ tử xinh đẹp như vậy vốn hiếm thấy, ở nơi hoang vắng thế này càng là độc nhất, đương nhiên khiến người ta sinh ra cảm giác kinh diễm.

Triều Bảo Chính cung kính đưa nam tử ưu buồn tới cửa thôn, nhìn đội ngũ dần đi xa, thấy gia đình ba người Diệp Tiểu Thiên ngồi trên chiếc xe chuyên chở

kia, y không khỏi lắc đầu cười khẽ, nói:

- Người tự mình tìm đường chết, ông trời cũng không cứu được...

Đại khái thấy Tiết Thủy Vũ là nữ lưu yếu đuối, Nhạc Diêu lại là trẻ con, nam tử u buồn nhất thời nổi lòng tốt, gọi ba người ngồi lên xe.

Diêu Diêu nằm giữa hai đồng đồ lẫn lộn, ngủ say sưa. Buổi sáng dậy quá sớm, cô bé đang buồn ngủ. Diệp Tiểu Thiên và Tiết Thủy Vũ khoanh chân ngồi trên khe hở, bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tiết Thủy Vũ bị Diệp Tiểu Thiên nắm chặt, không rút về được.

Diệp Tiểu Thiên cẩn thận nắm lấy hai tay Thủy Vũ, bộ dạng tiên phong đạo cốt nói:

- Cô nương, Tiểu Thiên ta nắm ngón tay tính toán, mạng cô thiếu nợ ta.

Thủy Vũ nhất thời đỏ mặt, vội rút tay về, e thẹn nói:

- Biết ngay huynh lại nói linh tinh.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ài! Sao có thể là nói linh tinh chứ? Ta và Dương Lâm đúng là giao tình lâu năm, thật sự học được rất nhiều điều. Nếu không muội báo ngày sinh tháng đẻ ra, ta tính cho muội một quẻ?

Thủy Vũ khẽ gắt nói:

- Tin huynh mới là lạ, huynh sẽ nói xấu bụng.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Thôi vậy thôi vậy, lời của ta muội không tin, lời thánh nhân nói dù sao muội cũng nên nghe chứ?

Thủy Vũ kinh ngạc hỏi:

- Thánh nhân nói cái gì vậy?

Diệp Tiểu Thiên về mặt cột nhà nói:

- Khổng thánh nhân viết: 'Nhóm ba người, tất có vợ ta. Chọn người đẹp mà lấy'. Muội xem, thánh nhân nói có lý thế nào.

Thủy Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, tức giận lườm hắn một cái, nghiêng đầu đi nhìn cảnh trí trong núi, không nói nữa. Nàng đã không phải lần đầu nghe Diệp Tiểu Thiên nói lời điên cuồng rồi, dần dà cũng có được sức miễn dịch, ban đầu nghe hắn nói bậy còn không quen.

Thật ra Thủy Vũ hiểu rõ trong lòng, tuy rằng Tiểu Thiên ba hoa, nhưng chưa từng bắt buộc nàng cái gì, vốn bèo nước gặp nhau, có thể trường nghĩa đưa nàng tới Quý Châu đã là nghĩa bạc vân thiên rồi.

Tiết Thủy Vũ mang lòng cảm kích đối với hắn, đương nhiên cũng không thể tức giận bởi hắn nói linh tinh.

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Khổng Tử nói không thể dùng được sao? Vậy không thể làm gì khác hơn là mời thần nói, không bằng muội ngẩng đầu lên, để ta xem tướng cho muội một chút.

Diệp Tiểu Thiên nói tới đây, một người cười ngựa phía trước bỗng nhiên quay đầu lại, nói với hắn:

- Tiểu huynh đệ, lão gia chúng ta cho mời, nói vài câu với người.

Giờ phút này Diệp Tiểu Thiên có việc cầu người, đương nhiên lập tức đứng dậy, nhảy xuống xe ngựa, bước nhanh tới chiếc xe phía trước.

Trên đoạn đường này, hắn đã dò la được, nam tử u buồn kia tên là Ngải Phong, lần này tới Hồ huyện đảm nhiệm Điện Sử. Nói tới Điện Sử này, thật ra là quan dưới cửu phẩm, chẳng qua Điện Sử nắm giữ việc truy bắt, tra xét ngục tù, thực quyền thực không nhỏ.

Bởi vì quan chế Đại Minh quy định, Huyện Thù hoặc Chủ Bộ các chức vị bị thiếu, chức trách của họ do Điện Sử kiêm nhiệm. Mà Huyện Thù và Chủ Bộ đều là quan viên có phẩm cấp, cho nên tuy rằng Điện Sử không nhập lưu, thực sự vẫn do Sử Bộ tuyển tuyền, Hoàng đế bổ nhiệm, thuộc về 'Mệnh quan triều đình'.

Đương nhiên, nói thì nói như vậy, nhưng dù sao Điện Sử cũng là quan nhỏ không nhập lưu, cho nên triều đình không có khống chế nghiêm khắc như vậy, có thể nói nếu như quan địa phương báo lên một người, triều đình rất ít khi bác bỏ, phần lớn sẽ bổ nhiệm.

Vị Ngải Điện Sử này vốn là một vị Huyện Thù ở Trung Nguyên, bởi vì dựa theo khảo thí cuối năm theo luật cũ của đương kim thủ phụ Trương Cư

Chính Trương đại nhân, thu thuế không kịp chín thành mà bị giăng chức quan, bỏ nhiệm tới Hồ huyện làm Điển Sử.

Hồ huyện vốn là hạt địa thổ ty, vừa mới cải tạo, chẳng những Hồ huyện là huyện nhỏ tam đẳng, hơn nữa chung quanh đều là quan thổ ty, làm quan ở nơi này rất khác, điều này cũng khó tránh Ngải Điển Sử luôn u buồn.

Bởi vì nơi này vắng vẻ, địa phương không ổn định, bởi vậy Ngải Điển Sử không mang theo nữ quyến, chỉ dẫn theo mấy người nhà, những đại hán đi theo đều là hán tử quê nhà, bảo vệ gã lên đường.

Ngải Điển Sử ngại đi vòng đường xa, cho nên lựa chọn đường núi vắng vẻ khó đi này, gã là quan viên, đi theo đều là đại hán cường tráng, cho rằng không ai dám miếng xương cứng như gã.

Đường đi vô sự, Ngải Điển Sử nhàm chán, chợt nhớ tới ba người Diệp Tiểu Thiên, muội tử của hắn xinh đẹp động lòng người, cảm thấy dâng lên tâm tư khác thường, liền phân phó gọi hắn tới xe mình nói chuyện.

Y muốn thu Diệp Tiểu Thiên, mục đích cuối cùng chính là tiểu muội tử xinh đẹp động lòng người của Diệp Tiểu Thiên. Gã làm quan, đương nhiên sẽ không trắng trợn cướp đoạt dân nữ làm câu chuyện cho người khác, chẳng qua huynh muội Tiểu Thiên chán nản như vậy, chỉ cần mình vừa lộ ra phong thanh, sao không muốn lên làm thân thích của y, có hung hiểm gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Cướp giữa đường.

Ngải Điển sử thấy Diệp Tiểu Thiên rất khách khí bèn gọi hắn vào trong xe ngồi. Y hỏi thăm vài câu linh tinh, hắn cũng trả lời vài câu tùy tiện.

Ngải Điển sử hỏi:

- Nghe người ăn nói cũng là con người tao nhã, vậy cò vậy thì sao?

Diệp Tiểu Thiên chấp tay một cái:

- Tiểu dân chỉ là kẻ thô tục biết vài quân cờ mà thôi!

Ngải Điển sử mỉm cười:

- Không cần khiêm tốn, lại đây, chúng ta chơi một ván!

Trên con đường núi gập ghềnh, trong xe lắc lư, nên Ngải Điển sử dùng một bộ bàn cờ nam châm. Từ nhỏ Diệp Tiểu Thiên đã lăn lộn trong thiên lao, những cao quan kia có ai là không giỏi cờ vậy? Cho nên khi hắn còn đang coi trường quết mũi đã chơi cờ vậy với mấy lão già đó qua song cửa nhà tù rồi.

Cho nên có thể nói thực sự thì kỹ nghệ của Diệp Tiểu Thiên rất cao minh. Có điều cả đoạn đường này hắn đều ăn dùng của người ta, cũng không thể khiến cho nhân gia không thoải mái, cho nên hắn bắt đầu cố ý nhường.

Ván đầu tiên, Diệp Tiểu Thiên đi nhằm đường nên thắng hiểm. Hiệp thứ hai, Ngải Điển sử đã quen với cách chơi của hắn, hai người dần dần giằng co, cuối cùng thừa dịp y sơ sẩy, hắn lại thủ thắng. Ván thứ ba, hắn lại bắt đầu nhường.

Bên cạnh chiếc bàn vuông là hai hũ quân cờ đen trắng, Diệp Tiểu Thiên bày ra vẻ hiểu thắng hùng hổ đi trước. Ngải Điển sử cũng nhặt một quân, hai người bắt đầu triển khai thế cờ.

Vào ván, ưu thế của Diệp Tiểu Thiên chẳng còn sót lại chút gì, mới đi được hơn mười nước Ngải Điển sử đã chiếm được thượng phong. Diệp Tiểu Thiên vùng vẫy gậy dựa, không ngờ lại phạm phải sai lầm nối tiếp sai lầm, bị Ngải Điển sử liên tiếp ăn tươi hơn hai quân cờ. Hắn hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Diệp Tiểu Thiên thử thăm dò một hồi đột nhiên hạ xuống một quân cờ, cả thế cờ lại hồi sinh, khiến cho Ngải Điển sử lo lắng cuống lên, nghĩ nửa ngày mới điều quân về, hạ xuống một quân cờ như phiêu linh nhưng sát cơ lại gần như chặt đứt đường sống của Diệp Tiểu Thiên.

Đi hơn mười nước nữa, hắn lại tiếp tục thử một hồi nữa, cuối cùng thở dài đau đầu khổ khổ nhận thua. Quân cờ đi biến đổi bất ngờ, rõ ràng hắn đã rơi xuống thế hạ phong, lại hai ba lần suýt nữa phản công thành công, bây giờ đã nhận thua, Ngải Điển sử vui mừng không thôi.

Diệp Tiểu Thiên cười khổ:

- Đại nhân kỳ nghệ cao minh, tiểu dân chơi cờ vốn chỉ là kẻ thô sơ học thiên, một khi đã bị ngài nắm được cách đi, tiểu dân cũng chẳng còn cách nào.

Ngài Điện sử tươi cười lờn hân:

- Diệp Tiểu Thiên, ngươi nhường cho bốn quan sao?

Hân cả kinh, thề thốt phủ nhận:

- Tiểu dân chưa từng nhường, thực sự là đại nhân cao minh.

Mới được nửa câu, thấy ánh mắt như cười như không Ngài Điện sử hân lập tức im ngay.

Ngài Điện sử chậm chậm cẩn thận phui bụi, thần nhiên nói:

- Cho dù biết rõ ngươi nhường ta, nhưng bốn quan thắng vẫn rất vui.

Diệp Tiểu Thiên cười hắc hắc.

- Đây là lòng người. Cho dù không thắng, nhưng với phần tâm tư này của ngươi bốn quan cũng cảm thấy thoải mái. Có điều, nếu ngay từ đầu ngươi đã nhường ta, chắc gì ta đã cảm kích với ngươi? Nhưng ngay từ đầu ngươi đã toàn lực ứng phó, đánh bại ta trước, kích thích sự hiếu thắng của ta, lại từng bước từng bước nhường ta. Mặc dù ngươi đã quyết định nhường cũng không để cho ta có thể thắng đơn giản, do vậy, thắng được rồi đương nhiên bốn quan cực kỳ vui mừng. Biết được sự cố ý của ngươi cũng vẫn vui, lại vì ngươi đã dụng tâm lương khổ mà sinh lòng hảo cảm, ngươi nói có đúng không?

Diệp Tiểu Thiên thâm nghĩ: “Cái đầu bời này không ngờ lại hiểu hết dụng ý của ta, ngươi lại cho rằng mình giỏi lắm sao? Ngươi cho rằng mình nhìn thấu nhân tâm? Nhưng ta là kẻ đã lăn lộn rất nhiều năm trong ô hồ ly mà ra đây nhá”.

Sắc mặt hân đầy sợ hãi, đầy xấu hổ, liên tục xin lỗi đã quá phận.

Ngài Điện sử khoát khoát tay:

- Ngươi không tệ, biết tình biết trí lại thức thời, biết làm người, suy nghĩ kín đáo, thủ đoạn tuyệt diệu, là một khối ngọc thô chưa được mài dũa, đáng để tạo hình.

Diệp Tiểu Thiên lập tức vui mừng rời ghế bái:

- Mong được đại nhân tài bồi.

- Đứng lên đứng lên.

Ngài Điện sử nhàn nhạt nói:

- Lần này bốn quan tới huyện Hồ rất thiếu người giúp sức, ngươi rất cơ linh, nếu đồng ý thì ở lại làm việc bên cạnh bốn quan đi. Lần này bốn quan đi nhậm chức cũng không mang theo gia quyến, cũng cần một người cẩn thận ở bên cạnh lo lắng.

Diệp Tiểu Thiên thâm nghĩ: “Không ngờ chỉ muốn đánh cờ cho ngươi thắng, ngươi lại có ý định này với ta. Ánh mắt cũng tốt đấy, đáng tiếc, Thủy Vũ ta đã chắm rồi, nếu ngươi có ý đồ gì với vợ ta thì không có cửa đâu”.

Nhưng ngoài mặt hân vẫn đầy vẻ hoan hỉ, run giọng nói:

- Xá mọi tính tình ôn nhu, tư sắc cũng dễ coi, hiện giờ vẫn chưa hứa gả cho ai. Nếu đại nhân ngài thiếu người bên cạnh hầu hạ...

Lần này thì nam tử ưu buồn cười từ bên trong, không ngờ tiểu tử này lại thực sự rất cơ linh, rất tinh tường.

Y cười sáng khoái:

- Được! Nếu vậy, ngươi ở lại quý phủ xem việc đi. Bốn quan sẽ tìm một vài việc trong nha môn cho ngươi, về sau ngươi đi theo bốn quan, bốn quan sẽ không bạc đãi ngươi!

Diệp Tiểu Thiên vừa kinh sợ vừa cảm tạ, nhưng trong lòng thâm nghĩ: “Trước mắt cứ nhờ con sắc quý ngươi đã, để cho ngươi đừng có đuổi chúng ta xuống xe giữa đường. Đợi tới huyện Hồ, ta phui mộng đi, kẻ thích thể diện như ngươi không thể nào không biết xấu hổ mà giữ người chứ?”

Từ lúc đó, quan hệ giữa hai bên bắt đầu trở nên thân mật hơn. Dần dà những tùy tùng kia của Ngài Điện sử cũng biết Diệp Tiểu Thiên này chẳng mấy chốc sẽ trở thành anh vợ của Điện sử đại nhân rồi, nên thái độ với ba người bọn họ lại càng thêm dễ chịu.

Ở đây không có người nên con đường lại như càng dài hơn, may sao bọn họ mang theo đủ đồ ăn. Thi thoảng có tiểu phu hay người vùng núi đi qua thấy đội ngũ của bọn họ không giống bình thường cũng lựa đường tránh đi, không tiếp xúc với bọn họ.

Tới một ngày, đoàn xe tới một khe núi, thấy dưới vách có khắc một tấm bia đá, trên bia ghi huyện Hồ chỉ cách một ngày lộ trình nữa, cả đội ngũ đều

hưng phấn hẳn lên.

Nhạc Diêu đang tươi cười đột nhiên nói:

- Tiểu Thiên ca ca, người ta muốn đi tiểu.

Diệp Tiểu Thiên liền nhảy xuống xe, nói với đoàn người Ngải Diễm sử:

- Các vị đi trước đi, ta đưa Diêu Diêu đi tiểu rồi sẽ tới ngay.

Bởi vì nơi này khắp nơi đều là đá cuội, trước kia đây vốn là một con suối, cho nên xe phải đi rất chậm, nếu đi bộ nhanh một chút sẽ nhanh chóng đuổi kịp, cho nên cũng không cần dừng lại chờ. Do vậy, đoàn xe của Ngải Diễm sử cũng không dừng lại mà đi thẳng tới sơn khẩu.

Thủy Vũ cũng nhảy xuống xe, vừa dắt Nhạc Diêu tới một bụi cây ven đường vừa cúi người nhỏ giọng nói:

- Diêu Diêu, khi muốn đi vệ sinh không thể nói lớn, không được nói với nam nhân, biết không? Trước kia ta đã dạy con, sao lại quên rồi?

Nhạc Diêu ầm ức không chịu:

- Tiểu Thiên ca ca cũng không phải người ngoài.

- Vậy cũng không được! Con là tiểu thư khuê các, phải có vóc dáng của đại gia khuê các, bây giờ nếu không vào nề nếp, sau này sẽ bị người ta cười cho đấy. Về sau không được như vậy nữa, nghe chưa?

Nhạc Diêu mím mím môi:

- Vâng!

Diệp Tiểu Thiên đi theo sau, nghe hai người nói chuyện mà nhìn không được cười rộ lên.

Trong khe núi toàn là đá cuội tròn xoe, không có chỗ nào che chắn, bọn họ đành đi tới một bụi cỏ dại trong hốc núi ven đường, xuôi theo rãnh nương mà lên, chừng khoảng vài chục bước mới thấy được một nơi có thể che chắn được.

Diệp Tiểu Thiên vào trong bụi cỏ đuổi hết ve muỗi, xác định không còn rần rít côn trùng gì nữa mới nói với Thủy Vũ:

- Ta chờ bên cạnh.

Hắn tách bụi cỏ bước ra ngoài, lúc này, đội ngũ vẫn đang tiếp tục hành trình, trong khe núi chỉ còn nhỏ như một mũi tên. Diệp Tiểu Thiên đứng trên sườn núi phía xa xa nhìn lại, bỗng nhiên một tia sáng chói mắt thoáng qua khiến cho hắn phải nheo mắt, chăm chú nhìn lại lại chẳng thấy gì.

Diệp Tiểu Thiên chưa từng làm binh, cũng không đi mai phục bao giờ đương nhiên không thể biết đó là vết ánh đao giấu trong bụi cỏ.

Hắn nhìn theo đội ngũ chậm rãi di chuyển, nằm xuống bãi cỏ xấp mềm, hai tay kê sau gáy bắt chéo chân.

Bầu trời bao la xanh ngắt, trong vắt đến vô cùng, xa xa mấy đóa mây trắng hững hờ trôi, cảm giác rất cao rất xa. Phong cảnh này trong thành Bắc Kinh không thể nào thấy được, nhìn cảnh đó, lòng người cũng bay cao bay xa hơn.

Đằng sau rừng cây, Nhạc Diêu đột nhiên lên tiếng:

- Ô, hình như có động.

Diệp Tiểu Thiên ở cách đó một đám cỏ, nghe vậy ngồi bật dậy, vội la lên:

- Nha đầu, làm sao vậy?

Giọng nói hoảng sợ của Thủy Vũ cũng vang lên đằng sau rừng cây:

- Hình như... hình như có động thật.

- Hai người đừng nhúc nhích, coi chừng có rắn.

Diệp Tiểu Thiên nhặt một cành cây đâm mạnh vào bụi cỏ. Nhạc Diêu đã buộc vấy lên, nom nớp lo sợ nấp trong lòng Thủy Vũ. Diệp Tiểu Thiên cảnh giác hỏi:

- Có thấy gì...

Hắn còn chưa dứt lời đã đột nhiên im bật lại, bởi vì hắn cũng nghe thấy có tiếng gào thét trầm từ trong rừng cây phía trước vọng tới. Tiếng gầm trầm trầm đó khiến cho người ta phải dựng tóc gáy.

Diệp Tiểu Thiên đưa tay ra hiệu cho Thủy Vũ ý bảo nàng hãy bảo vệ cho Nhạc Diêu, rồi lập tức rút nhánh cây, một chân một tay đẩy bụi cỏ, cẩn cẩn thận thận bước qua lùm cây, chợt phát hiện phía xa xa có mấy con dã thú đang đào quanh một gốc đại thụ.

Lòng hẩn căng lên “Không lẽ là sói?”

Mấy con thú trước mắt nhìn giống con chó, nhưng lại nhỏ hơn một chút, lại lớn hơn cáo một chút, lông màu nâu nhạt, mõm hơi vuông, không giống với loài chó thông thường mõm nhọn. Diệp Tiểu Thiên thầm nghĩ không biết là cái thứ gì, chẳng lẽ là chó hoang?

Thực ra hẩn đoán cũng không sai, đàn thú đang ngửa cổ đào quanh gốc đại thụ kia quả thực là chó, là chó sài, còn có tên là sói sài, tuy nhỏ hơn sói và chó một chút, nhưng còn hung tàn hơn cả sói trên thảo nguyên.

May mắn thay ba người Diệp Tiểu Thiên vẫn kín miệng, đám sói kia lại đang tập trung chú ý vào con mồi trên cây nên không ngửi được mùi của bọn họ, cũng không phát hiện ra bọn họ. Nếu không chỉ sợ cả ba người đang nằm trong bụng sói rồi.

Con vật trên cây thì Diệp Tiểu Thiên không nhận ra. Nó béo, cái đuôi ngắn ngủn, toàn thân chỉ có hai màu đen trắng, nhìn giống như gấu, nhưng lại không ác như gấu mà lại hơi ngớ ngẩn đáng yêu.

Trong tiếng gầm gừ của đàn sói, nó lại vụng về trèo lên cao hơn một chút rồi quay đầu nhìn xuống. Mặt nó tròn xoe, đôi mắt đen như quăng thâm, cho dù đang nguy hiểm nhưng nhìn vẫn rất buồn cười.

Thanks

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Huyết án.

Thứ sinh vật kỳ quái nằm sấp trên cành cây kia vốn từ xưa tới nay có rất nhiều tên như tỳ hưu, chồn bạc, gấu mèo.... Với khoảng chừng hai mươi cái tên. Cho tới sau này, cái tên thông dụng nhất của nó là gấu trúc.

Con gấu trúc cúi đầu nhìn xuống rồi lại thông thả tiếp tục bò lên cao.

Lúc này, Diệp Tiểu Thiên mới chú ý thấy trên cây còn có một con gấu trúc nhỏ. Cái con gấu con đó đang ôm cành cây đột nhiên cất tiếng kêu rất dễ thương.

Con gấu to thò tay nâng cái mõm mập của con nhỏ rồi đặt nó xuống một cái chạc cây, giúp nó ngồi vững hơn. Con gấu trúc nhỏ lại kêu lên một tiếng không khác tiếng trẻ con, nghe rất đáng yêu.

Lúc này, Diệp tiểu Thiên mới để ý thấy chân sau của con gấu trúc bị thương, không biết do đánh nhau với loài nào khác hay là bị dính bẫy.

Có điều một con hổ cũng không địch nổi bảy sói. Diệp Tiểu Thiên nhìn con gấu kia như vậy, lại đang bị thương mà phải chiến đấu thì đúng là lành ít dữ nhiều. Diệp Tiểu Thiên đang ngăn người ra nhìn thì chợt có người chạm vào cánh tay khiến cho hẩn giật nảy người lên như bị điện giật. Hẩn định giờ gây lên, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy Tiết Thủy Vũ dẫn Nhạc Diêu tới bên cạnh. Vừa thấy cảnh tượng ở xa, Thủy Vũ vốn hòa thuận vui vẻ liền mở to mắt ra mà nhìn.

Lúc này, đám sói đang vây quanh cái cây không nhận được con đười ươi mà bắt đầu tấn công. Chúng chạy vòng quanh cái cây rồi sau đó có một con nhảy lên, há to miệng định cắn vào mõm con gấu trúc.

Cái cây đó cũng không cao lắm, cũng chẳng to. Có mấy con sói nhảy lên gần như tới được cái đuôi ngắn của con gấu trúc. Mặc dù không kêu nhưng Nhạc Diêu cũng nắm chặt tay Diệp Tiểu Thiên cho thấy nó rất lo lắng.

Tiết Thủy Vũ hoảng sợ bịt chặt miệng. Trong đôi mắt đang mở to hình như bắt đầu trở nên long lanh. Nhìn bảy sói đang bao vây mẹ con hai con thú mà nàng không biết, thấy hành động bảo vệ an toàn cho con thú con của con mẹ, nàng như cảm thấy nó có gì đó giống với mình.

Hơn nữa, loại gấu trúc này trời sinh đã rất đáng yêu, vì vậy mà vừa nhìn thấy, tình cảm của nàng hoàn toàn đứng về phía con gấu mèo.

Cái cây rung chuyển khiến cho con gấu mèo cảm nhận được sự nguy hiểm, liền lo lắng cử động. Nhưng do trọng lượng của nó khiến cho mức độ rung của cái cây càng mạnh. Con gấu mèo nhỏ nằm trên cành cây nhìn mẹ nó kêu to mấy tiếng như muốn nói về sự hoảng sợ của nó.

Con gấu mèo vẫn ngồi yên. Nó bám vào cành cây nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác. Hai quầng thâm quanh mắt của nó như cau lại mà nhìn đàn sói đang

chạy xung quanh gốc cây rồi lại quay đầu lại nhìn con gấu mèo nhỏ đang cuộn mình trên chạc cây. Đột nhiên nó đưa hai chân trước ra ôm lấy thân cây rồi từ từ tụt xuống đất.

- A!

Nhạc Diêu không kìm nổi chột thét lên kinh hãi, nhưng miệng cô bé đã bị Tiết Thủy Vũ bị kín. Khi thân hình nặng nề của con gấu mập chạm đất, con gấu mèo nhỏ trên cây lo lắng nhìn mẹ nó mà kêu to, nghe như tiếng khóc của trẻ con.

Trong khoảng khắc con gấu mèo rơi xuống, mấy coi sói lập tức tản ra. Nhưng khi nó vừa chạm đất có mấy con lập tức xông tới tấn công.

Tiếng sói gầm gừ vang lên liên tục. Nhưng làm cho ba người Diệp Tiểu Thiên được mở mắt đó là nhìn con gấu mèo tưởng như chậm chạp vậy mà không hề yếu thế, thậm chí động tác còn hết sức nhanh nhẹn.

Bàn tay của nó có thể đánh cho một con sói bay xa cả trượng. Mà đám vuốt giấu trong thịt của nó cũng rất sắc. Sau khi nó rút móng ra khỏi bụng một con sói, con sói đó kêu lên thảm thiết, còn nội tạng thì bị móc ra ngoài.

Nhưng đám sói nhanh nhẹn lại số lượng đông bao vây con gấu khiến cho nó từ từ rơi vào thế yếu.

Cùng lúc đó, Ngải Diễm sử vừa mới đi qua góc núi cũng bị tấn công.

Đám người ẩn nấp quanh đầu núi tựa như đàn sói vây quanh con gấu mèo, tấn công hung hãn.

Đội ngũ của họ vừa mới ra khỏi cửa núi thì ven đường trước mặt chột có một cái cây cổ thụ với tán lá rậm rạp đổ vật xuống đường khiến cho bụi bốc lên mù mịt.

Ngải Diễm sử ngồi trong xe giật mình còn đám hộ vệ cười ngửa đi bên lập tức hét to:

- Có kẻ đánh lén.

Y còn chưa dứt lời đã có vô số những "mùi tên" từ rừng rậm hai bên đường phóng ra. Đó không phải là tên mà là những cây lao phóng đến.

Đám thị vệ hộ tống Ngải Diễm sử phản ứng nhanh chóng. Ngay lúc cây cổ thụ đổ xuống, họ vội vàng ghim cương, nhảy xuống lưng ngựa rút đao kiếm, lấy chiến mã che chắn vòng quanh xe của Diễm sử, hình thành thế trận bảo vệ vòng tròn.

Nhưng những cây lao bằng trúc đã phá vỡ kế hoạch của họ. Những cây lao đó không phải do con người ném mà được bắn ra từ cơ quan dựa vào sự mềm dẻo của các cành cây ở trong rừng.

Chỉ cần bố trí trước, một người có thể khống chế mấy chục cây lao. Một khi mục tiêu tới nơi, chỉ cần vung đao chém đứt dây thừng là cây lao bằng trúc sẽ bắn ra với lực cực mạnh.

Có lẽ trong rừng không tới vài trăm người nhưng có đến mấy trăm ngọn lao tạo thành một cơn mưa lao thẳng tới đoàn người đang bao quanh Ngải Diễm sử.

Ở trong rừng, sáu bảy con sói nhanh nhẹn lao vào tấn công con gấu mèo mẹ vừa mới tụt từ trên cây xuống. Chúng nó liên tiếp vọt lên tạo thành những đường cung với tốc độ nhanh như chớp.

Con gấu mèo mới nhìn thì to béo, vụng về, tưởng như không đối phó được với đám sói phối hợp ăn ý. Theo những tiếng gầm gừ khiến người ta sợ hãi, đám sói nhảy lên dùng móng vuốt mà cào rách từng miếng da và cắn xé thịt con gấu.

Còn dưới chân núi, đoàn người kết thành trận bảo vệ Ngải Diễm sử đối mặt với trận mưa những cây lao bằng trúc cũng giống như con gấu kia, không thể bảo vệ lẫn nhau. Đối mặt với loại tấn công cực mạnh của đối phương, chỉ trong tích tắc, bọn họ đã tử thương rất nhiều. Một tên kỵ sĩ không kịp xuống ngựa bị một cây thương bắn trúng mà văng khỏi ngựa.

Tên kỵ sĩ mới xuống ngựa, chỉ kịp kéo cương thì con ngựa đã hí to mà bị một cây thương bằng trúc xuyên qua cổ. Mũi thương dính máu lướt qua sát má của y, kéo theo cả một vệt máu dính lên mặt.

Xoẹt! Con ngựa lập tức ngã gục khiến cho hai, ba mũi thương bằng trúc lao tới xuyên thủng thân người của viên kỵ sĩ đó.

Phía đánh lén công kích như bão tố và sắc bén như vậy thì cho dù là cả một nhánh quân đội cũng không thể chống được, nói gì tới đây chỉ là một đám võ sĩ hộ vệ bình thường. Lực của những cây thương trúc đó thật đáng sợ. Với khoảng cách như vậy mà chúng có thể xuyên thủng lớp giáp da.

Người thứ hai, người thứ ba....

Đồng thời với việc đám kỵ sĩ liên tiếp trúng thương mà gục xuống, vị Diễm sử đại nhân lại càng thêm thảm hơn. Gần như có tới bốn mươi mũi lao phóng thẳng về phía chiếc xe. Với độ mỏng manh của lớp gỗ không thể cản nổi đám thương bắn vào.

Thật ra Ngải Diên sử có phản ứng đầu tiên. Cái hình tượng con người lo cho dân lo cho nước hoàn toàn biến mất. Y hơi cong người định xông về phía trước để nhảy khỏi xe nhưng một cây thương trúc đã vượt qua lớp giấy mà xuyên thẳng qua người y, cắm cả xuống chỗ ngồi.

Càng ngày càng có nhiều cây thương trúc liên tục lao thẳng tới găm đầy lên người y, đóng y dính lên thành xe. Có thể nói Ngải Diên sử là người đầu tiên tắt thở.

Những mũi thương trúc phóng tới mang theo những tiếng rít như tiếng ma quỷ, xuyên qua thân thể của đám người còn phát ra những tiếng vù vù. Từng cái thì thể liên tục đổ xuống theo những mũi thương.

Khi đám thương đã hết, những cây thương trượt mục tiêu còn đang lăn lông lốc trên mặt đường thì có hơn hai mươi người che mặt cầm cương đao sáng như tuyết từ trong rừng trúc xông ra như những con hổ.

Bọn họ chỉ có gào thét:

- Giết sạch bọn chúng.

Rồi giờ những thanh đao sắc bén lao ra khỏi rừng trúc. Đám người này đi giày rom, bước tron lớp đá cuội mà như bay.

Trong khu rừng rậm trên sườn núi, con gấu trúc kia đã không còn chống đỡ được sự tấn công của sáu, bảy con sói. Nó tức giận kêu lên một tiếng rồi chột đặt cả bốn chân xuống đất xông thẳng về phía trước. Nó nhờ vào vóc người to hơn đám sói mà húc bay một con sói trước mặt, sau đó kéo thân hình đầm đìa máu lao vào lùm cây.

Mấy con sói không cam lòng ngửa đầu lên nhìn con gấu con ở trên cây rồi sau đó quyết đoán đuổi theo con gấu mèo trưởng thành, bởi nó có thể lấp đầy bụng chúng.

Gấu mèo là một loài động vật có thị lực rất kém, có điều còn không đến mức va phải cây. Cho dù có húc phải thì với lớp lông và mỡ bảo vệ cũng chẳng sao. Nó cúi đầu, bắt chập cả bụi gai mà giống như một tiếng xe tăng chạy hùng hục.

Đám sói có thể hình nhỏ, động tác nhanh nhẹn khiến cho con gấu có làm vậy cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi. Nhưng một khi tiến vào khu vực này, đám sói không thể bao vây nên không làm gì được với lớp da dày của con gấu khiến cho nó có cơ hội chạy thoát.

Nhưng đám người Ngải Diên sử ở dưới chân núi lại không được may mắn như con gấu trúc. Dưới loạt mưa thương, bọn họ không có một ai may mắn thoát khỏi, chỉ có một số ít người sống sót sau loạt công kích nhưng cũng bị thương khắp người, thậm chí đang hấp hối.

Đám người bật mặt lao ra từ trong rừng rút đao mà chém, bắt chập là đã chết hay sống, người nào cũng bị chúng bỏ cho một đao. Chỉ trong chớp lát, toàn bộ đoàn người đã bị xử tử.

Một tên như kiểu thủ lĩnh mặc trang phục màu đen, đội khăn trùm đầu chỉ để lộ một đôi mắt to, đứng trên tảng đá lớn, lạnh lùng quan sát đám thủ hạ ra tay. Đợi sau khi tất cả giải quyết xong, mới giả như lục soát kiếm ít tiền, đánh lừa là việc cướp của giết người rồi mới vung tay quát:

- Rút lui.

Những người khác từ đầu tới cuối không nói câu nào. Sau khi tên thủ lĩnh ra lệnh, bọn họ lập tức quay đầu bám theo tên thủ lĩnh mà lao đi như một cơn gió, nhanh chóng biến mất vào trong rừng.

Thanks

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Kiếp sau.

Nhìn thấy mấy con sói đuổi theo con gấu trúc vào trong rừng, Diệp Tiểu Thiên âm thầm thở ra, vội nói với Thủy Vũ:

- Chúng ta nhanh đi thôi!

- Tiểu Thiên ca ca!

Tay áo hần lập tức bị Nhạc Diêu kéo lại, đôi mắt trong veo như quả nho tím, mang theo cầu xin, hơi thở nồng đậm mùi sữa, cô nói:

- Tiểu Thiên ca ca, con gấu nhỏ kia thật đáng thương!

Diệp Tiểu Thiên quay đầu nhìn, con gấu trúc nằm chéo trên cây, đang hoảng sợ nhìn xuống mặt đất. Nó nhúc nhích thân hình tròn vo, nhìn về phía gấu mẹ đang bò chạy kêu lên vài tiếng, lại nhìn xuống dưới mặt đất, muốn xuống mà lại không dám.

Diệp Tiểu Thiên có chút do dự, hần nói:

- Muội yên tâm đi, mẹ của nó sẽ quay lại tìm nó.

Nhạc Điều phụng phịu, bĩu môi, nước mắt lấp lánh trong mắt:

- Nếu mẹ của nó bị đám sói giết thì sao? Nếu bị lạc đường thì sao? Hoặc như con sói khác phát hiện ra nó thì phải làm sao? Nếu mẹ nó không trở lại nó không xuống dưới được mà bị đói bụng thì sao?

Hai mắt Diệp Tiểu Thiên nhìn xoáy vào mắt cô bé. Cái đứa nhỏ này lớn bao nhiêu, ở đâu ra nhiều nếu như vậy?

Hần ngẩng đầu nhìn Tiết Thủy Vũ, hi vọng nàng có thể nói vài lời giúp mình, nhưng hắn thấy trong mắt Tiết Thủy Vũ cũng có sự đồng tình cùng thương tiếc đối với con gấu nhỏ kia, đáng về con gấu đáng yêu có thể khiến cho tất cả bản năng người mẹ của phụ nữ trở dậy.

- Được, vậy thì... chúng ta mang theo nó đi.

Một Nhạc Điều đã làm cho Diệp Tiểu Thiên không chịu nổi rồi, huống chi còn thêm Tiết Thủy Vũ này nữa, Diệp Tiểu Thiên miễn cưỡng đi đến dưới cây, như một con gấu trúc lớn, vụng về trèo lên cây.

Gấu trúc tuy còn nhỏ, nhưng hình dáng thì lại không nhỏ, trọng lượng cơ thể không nhẹ, Diệp Tiểu Thiên định ôm nó xuống, ai ngờ lỡ tay làm nó rơi xuống dưới, Nhạc Điều hét lên một tiếng sợ hãi, vội chạy tới, đã thấy con gấu trúc nhỏ kia bò dậy, lắc lắc đầu, rõ ràng là không làm sao.

Diệp Tiểu Thiên leo xuống, chỉ thấy Nhạc Điều chìa tay ra, đang vuốt vuốt bộ lông mềm mại của con gấu, cười toe toét nói:

- Tên tiểu tử này thật đáng yêu, Tiểu Thiên ca ca, chúng ta nhận nuôi nó được không?

Diệp Tiểu Thiên thấy cô chìa tay sờ gấu, không khỏi thấy hoảng sợ.

Con gấu nhỏ này tuy đáng yêu, nhưng lúc này hắn nhìn thấy con gấu trúc lớn vật lộn cùng sói, rõ ràng là đã thú đáng sợ, Diệp Tiểu Thiên vội nói:

- Cẩn thận không nó cắn muội.

Hình như con gấu trúc nhỏ biết ba người trước mắt này không hại nó, hơn nữa còn là ân nhân của nó, lúc Nhạc Điều giơ tay ra, nó rất ôn hòa để bảo liếm liếm ngón tay của Nhạc Điều. Lúc Nhạc Điều thu tay về, nó như đứa bé bò qua, ngây ngô muốn ôm lấy nàng.

Nhưng con gấu trúc nhỏ tuy là thú con, hình dáng cũng không nhỏ hơn Nhạc Điều là mấy, Nhạc Điều làm sao có thể ôm được nó. Diệp Tiểu Thiên sợ mấy con sói kia trở lại, vội khom lưng ôm lấy con gấu nhỏ, nói với Nhạc Điều:

- Chúng ta đi nhanh, có gì vừa đi vừa nói.

Diệp Tiểu Thiên ôm gấu nhỏ, Thủy Vũ ôm Nhạc Điều, vội vội vàng vàng trượt xuống sườn núi, tiến đến cửa hang núi, đợi đến lúc họ đến cửa hang núi, đột nhiên trước mắt xuất hiện một cảnh tượng kinh khủng, tất cả mọi thứ dường như địa ngục trần gian.

Thủy Vũ thét lên một tiếng:

- Ah.

Rồi vội vàng lấy che đôi mắt trong veo của Nhạc Điều lại.

Diệp Tiểu Thiên biến sắc nói:

- Nhanh trốn vào rừng cây ven đường đi, nhanh lên!

Diệp Tiểu Thiên dẫn tất cả trốn ở ven đường, núp dưới một đám cỏ rậm rạp, Diệp Tiểu Thiên để gấu nhỏ xuống đất, nói với Thủy Vũ:

- Muội đợi ở chỗ này, ta đi xem xem!

Diệp Tiểu Thiên đi từ chân núi, nương sau cây cối núi đá, lặng lẽ đến gần giao lộ. Khi hắn thấy rõ tình cảnh bi thảm trên giao lộ, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Dù tính tình hắn bất cần đời, lúc này cũng không khỏi đổi sắc mặt, ngực đập bịch bịch.

Từ trước đến nay hắn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp như vậy. Diệp Tiểu Thiên đứng ở đó, chỉ cảm thấy chân tay lạnh buốt, gió thổi vù vù trên đầu.

Một mảnh hỗn độn trước mắt, vết máu đỏ thẫm thành vũng, thi thể nằm xiêu vẹo, cỗ xe bị cấm thương trúc, giống như bị trăm vạn đại quân cướp sạch

lướt qua, trông rất thê thảm. Dưới nền rừng nhiệt đới xanh tươi và đá cuội xám, càng khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Diệp Tiểu Thiên quan sát cẩn thận hồi lâu, đến khi tin chắc kẻ sát nhân đã sớm rời đi, lúc này mới từng bước từng bước tiến vào trong trường Tu La, sững sờ thấy thảm cảnh bốn phía. Tiết Thủy Vũ nhìn xa xa, thấy Diệp Tiểu Thiên đứng thẳng ở sơn khẩu, chung quanh không còn động tĩnh, liền lặng lẽ dẫn Nhạc Điều đi tới.

Nàng không muốn để cho Nhạc Điều nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, nên ôm đầu cô bé thật chặt trước ngực. Nàng vừa đi, bốn chân của con gấu nhỏ cũng chậm chạp, ngoan ngoãn đi theo. Sắc mặt Tiết Thủy Vũ tái nhợt, nàng run giọng nói:

- Những tên cường đạo này thật là tàn nhẫn!

Nhìn thấy thân hình nằm ngửa trên xe, bị cấm đầy thương tích như con nhím hơi giống Ngải Điện Sứ, Tiết Thủy Vũ không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, buồn bã nói:

- Người tốt như Ngải Điện Sứ, vậy mà lại rơi vào kết cục như vậy, ông trời thật là không có mắt.

Diệp Tiểu Thiên liếc nhìn nàng, thầm nghĩ: “Người tốt? Sợ rằng Ngải Điện Sứ hy vọng nhất nàng gọi hắn là người tốt ở trên giường, chỉ có điều vừa ra trận liền chết trước rồi”.

Ngải Điện Sứ đã chết, Diệp Tiểu Thiên cũng không muốn tiết lộ dụng tâm hiểm ác của y cho Tiết Thủy Vũ biết, trong lòng hắn hiện tại rất sợ hãi. Tuy trên đường đến đây, thường nghe người ta nói Tây Nam là vùng đất khi ho có gáy, dân phong nhanh nhẹn dũng mãnh, đạo phi hoành hành, nhưng việc được nghe, lại có ai thực sự để trong lòng?

Dọc đường đi, Diệp Tiểu Thiên chứng kiến đủ thứ chuyện, vài kẻ buôn chạy trốn quan phủ, lưu manh vô lại hoành hành ở quê nhà, lại thêm mấy tên địa chủ xưng vương xưng bá trong thôn nhỏ chưa từng được nhìn qua việc đời, nhưng hôm nay lần đầu được nhìn thấy cảnh tượng đầm máu như vậy, hắn thật sự bị dọa sợ.

- Chúng ta phải đi ngay!

Cổ họng Diệp Tiểu Thiên căng lên nói với Tiết Thủy Vũ:

- Nơi này không thể ở lâu, cách thị trấn chỉ một ngày đi đường, đến bên trong đó, chúng ta mới an toàn.

Tiết Thủy Vũ nhìn xác người, xác ngựa đầy đất, không đành lòng nói:

- Diệp đại ca, muội cùng huynh cứ rời đi như vậy, chẳng lẽ bỏ mặc bọn họ mà không để ý sao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Chờ vào trong huyện, báo việc này với quan huyện, bọn họ sẽ xử lý.

- Chỉ sợ đêm nay, thi thể của bọn họ sẽ bị dã thú kéo đi, chúng ta cùng đường, trên đường quan tâm đến họ nhiều hơn một chút, nếu như bỏ đi lúc này, quả thực khiến người khác khó có thể an tâm..

Diệp Tiểu Thiên không cho là đúng nhưng vẫn nói:

- Trước đem bọn họ chôn cất đã.

Tiết Thủy Vũ vui vẻ nói:

- Đúng là nên như vậy!

Diệp Tiểu Thiên quay đầu lại nhìn thi thể khắp nơi, không thể không buồn bã:

- Nhiều thi thể như vậy, ta chôn họ đến khi nào ah..

Diệp Tiểu Thiên chọn một nơi tốt, đây là nương rãnh để mùa mưa bão xói bùn đi, chỉ cần kéo thi thể vào, đẩy bùn đất ở hai bên nương lấp thi thể xuống là có thể đại công cáo thành.

Diệp Tiểu Thiên kéo từng thi thể xuống rãnh nương, một thân mệt mỏi ra mồ hôi. Hắn không để Thủy Vũ động tay, lại không cho Thủy Vũ bỏ sức vì như vậy chỉ như có còn hơn không, hơn nữa nếu để nàng giúp đỡ, như vậy Điều Điều sẽ không có người chăm sóc.

Diệp Tiểu Thiên để các nàng đợi ở trong bụi cây gần cửa hang, chính mình kéo từng thi thể vào rãnh nương, thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi bò lên sườn đất, đập đập bùn đất phía dưới, một tầng đất phủ lên thi thể, Diệp Tiểu Thiên chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng tụt xuống từ dốc núi, lăm bằm trong miệng:

- Các vị nhân huynh, các người bất hạnh gặp phải sơn tặc, Tiểu Thiên không để các người phơi thây nơi đồng hoang, bị sói tha, trước đem các vị dàn xếp ở đây, sau đó nói với quan phủ, để họ lo việc hậu sự cho các người. Chỉ là những vật ngoài thân trong túi của các vị đều vô dụng, Tiểu Thiên còn một

người vợ chuyên gây rắc rối, một tiểu nha đầu tham ăn phải nuôi... Ô! Đúng rồi, bây giờ còn thêm một con gấu nhỏ xem ra cũng có sức ăn rất lớn. Sau khi quan phủ đến tiếp nhận thi thể của các người, những vật không đáng trên người các người cũng sẽ bị lấy đi, không bằng để cho ta đi, giang hồ cứu gấp, công đức lớn lao. Nếu như có chỗ đắc tội, thỉnh cầu tha thứ, A Di Đà Phật, Vô Lượng Thiên Tôn, Thượng Đế phù hộ!

Hai vị thần lớn trong được Phương Đông truyền tụng đều được Diệp Tiểu Thiên mời ra, ngay đến vị đại thần Tây Dương được hòa thượng Phương Tây tôn kính gần đây cũng không được buông tha. Hắn lập tức nhảy vào mương đất, tự tin đào đất.

Diệp Tiểu Thiên vơ vét một phen, phàm là đồ vật có chút giá trị liền ôm vào ngực, làm cho ngực căng phồng, lúc này mới cùng con gấu nhỏ trèo lên sườn đất.

Hắn chôn hết các thi thể rồi, lại ném vài tảng đá lên, tránh để bị sói hoang đào lên, lúc này mới quay người đến rừng cây ven đường tìm Thủy Vũ cùng Nhạc Diệu.

Thủy Vũ nhìn thấy lồng ngực hắn phình ra, không khỏi thấy ái ngại.

Ngay cả người chết Diệp Tiểu Thiên cũng không buông tha ah... Chẳng qua Thủy Vũ cũng không phải là tiên sinh Đạo Học, đoạn đường khổ này, ha ha, toàn bộ đều nhờ Diệp Tiểu Thiên thu xếp khắp nơi, ba người họ mới không chết đói. Đối với hành động của Diệp Tiểu Thiên nàng cũng không có dị nghị gì, đây xem như phần thưởng của việc mai táng những người kia đi.

Diệp Tiểu Thiên lên tiếng gọi các nàng, rồi ngồi rửa sạch mặt và tay bên dòng suối nhỏ. Tiết Thủy Vũ lấy khăn tay bên hông ra, đưa lên, rồi lại dừng lại, đưa khăn tay cho Nhạc Diệu, nói nhỏ vài câu với cô bé.

Nhạc Diệu lập tức cầm khăn tay, chạy đến bên người Diệp Tiểu Thiên, giống như hiến vật quý mà nói:

- Tiểu Thiên ca ca, Diệu Diệu lau mặt cho ca.

- Được!

Diệp Tiểu Thiên vừa uống một ngụm nước suối, liền mỉm cười ngồi xỏm xuống. Nhạc Diệu rất chân thành lau trán của hắn, rồi đến mũi, miệng, Diệp Tiểu Thiên ngửi được một mùi hương nhàn nhạt trên khăn tay kia. Không giống với mùi hoa cỏ hoặc son phấn, đó mới là mùi hương cơ thể thực sự của nữ nhi.

Diệu Diệu còn là một con nhóc miệng còn hôi sữa, mùi hương trên khăn tay này không thể nào là mùi của nó đây chắc chắn là khăn tay của Thủy Vũ. Nàng dùng khăn tay này lau qua mặt, lau qua tay, có lẽ còn lau qua ngực nàng..

Diệp Tiểu Thiên chợt nhớ đến đêm dưới ánh trăng đỏ, bên suối nước thấy một màn kiều diễm, trong lòng không khỏi rung động, ánh mắt nhẹ nhàng liếc về phía Thủy Vũ, thấy một bên mặt nàng, lông mi dài nhấp nháy, cánh môi hạt dẻ nhẹ nhàng nhắm nháy, gió núi thổi tóc xanh, phất qua gò má hồng nhạt của nàng, đẹp đến vô cùng. Nhất thời trong lòng Diệp Tiểu Thiên mới lần đầu yêu như uống mật ngọt...

Thanks

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Một thế giới khác.

Tên lưu manh kia sờ soạng tiểu cô nương mông trắng, nhanh như chớp, quay người định chuẩn đi, không ngờ tiểu cô nương Miêu gia kia hét lên một tiếng rồi như bò cạp ngủ đông nhảy dựng lên, lấy từ trong giỏ ra một cái lưới hái, không cần suy nghĩ lập tức ném ra ngoài.

Lưới hái không bỏ chính xác mà sượt qua tai tên lưu manh kia. Gã sợ đến mức ngã phịch xuống đất. Lưới hái rơi trúng một bình rượu trong quán rượu đối diện. Choang một tiếng, vô rượu thủng một lỗ. Rượu trong bình chảy tràn ra ngoài.

Đúng lúc đó, một người mặc áo dài màu thiên thanh, đầu quấn khăn xanh trắng, chân đi giày thêu hoa mũi vênh, kiểu trang phục điển hình của phu nhân người Hán trung niên - tay xách đồ ăn vừa đi vừa cười nói với mấy phu nhân đồng hành bị rượu bắn phụt ra trúng vào mặt.

Phu nhân trung niên bị rượu dính vào mắt không mở ra được, còn mấy người đi cùng thì lập tức làm ầm lên. Chương quỹ quán rượu là người dân tộc Di, thấy vô rượu bị thủng liền cảm hận lao tới, muốn tìm nữ tử Miêu gia quăng lưới hái kia nói chuyện.

Thiếu nữ Miêu gia ném lưới hái ra dọa tên lưu manh kia sợ té xuống đất liền xỏ một tràng dài, dù giọng nói rất êm tai nhưng nhìn vẻ mặt cũng biết là đang nging chửi. Tiểu cô nương nging xong liền xông lên phía trước, hai chân đạp lia lia vào gã kia bất kể là trúng đầu hay đít.

Nghe cô gái dùng ngôn ngữ bản tộc mắng chửi người khác, mấy nam nhân Miêu gia đi qua nhất thời giận tím mặt, lập tức vây quanh tên lưu manh kia. Đúng lúc đó, chương quý dân tộc Di dẫn theo mấy tiểu nhị lao tới. Hai bên hùng hùng hổ hổ nói vài câu rồi lập tức động thủ.

Mấy nam nhân Miêu gia nói bọn họ là kẻ đồng lõa, trêu chọc Miêu nữ, nên xuống tay rất mạnh. Chương quý quán rượu và tiểu nhị tính tình dữ dằn, lúc này vì sĩ diện lại càng không nhường nhịn.

Tiếng kêu la của mấy phụ nhân kia đến tai mấy quân Hán đang tuần phổ. Mấy quân Hán nhìn thấy phụ nhân trung niên kia hai mắt không mở ra được lập tức xúm lại, xem ra bọn họ quen biết người, bảy mồm tám miệng thảo luận một hồi rồi quay người lao tới chiến trường hỗn loạn, cũng không biết là tìm ông chủ quán rượu đòi bồi thường hay là đòi co với thiếu nữ Miêu gia.

Lúc này trên đường hỗn loạn ầm ĩ, hai bên đánh nhau không thương tiếc, vớ được cái gì liền biến thành vũ khí. Trong lúc đó, chén đĩa trang sức trong cái giỏ kia rơi ra ngoài. Có người thừa cơ bỏ trên mặt đất "hồi của". Có người cuống cuống chạy trốn. Lại có người rảnh rỗi thấy người cùng tộc đang ẩu nhĩ nhau với người khác, không cần hỏi nguyên do lập tức vùng tay múa chân trợ giúp.

Mấy quân Hán xông vào đám người, còn chưa tìm được nhân vật chính của cuộc ẩu đả thì đã bị vạ lây, trúng liền mấy quyền. Bọn họ cũng không phải mà mảnh giấy vụn, lập tức không nói hai lời, vùng quyền phản kích. Cuộc hỗn chiến đôi bên biến thành đại chiến Tam quốc.

Toàn bộ phố xá phồn hoa biến thành chiến trường hỗn loạn. Những chương quầy có tài sản bị hư hao hoặc bị biến thành vũ khí nào chịu từ bỏ dễ dàng vậy? Mấy bà nương giàu có lúc này đóng cửa quầy, dẫn theo tiểu nhị gia nhập chiến đoàn, cũng bất chấp đội ngũ nào thế lực nào, xông vào ẩu đả trút giận.

Từ cửa sổ lầu trên của một ngôi lầu bên cạnh có người thò đầu ra, xem cảnh tượng dưới lầu rồi hưng phấn quay đầu kêu to. Chỉ một lát, lập tức có bốn năm người chạy ra dựa vào lan can lầu 2 xem cảnh náo nhiệt. Một người trong đó còn nhắc ầm trà lên, tay kia cầm chén trà.

Diệp Tiểu Thiên đang ngơ ngác, thì không biết có kẻ nào ném một chiếc giày lên không trung, rơi đúng cái chén của người nọ. Người kia giận dữ vùng bình trà trong tay lên hung hăng đập xuống.

- Người nơi này đúng là nhanh nhẹn dũng mãnh quá à nha!

Diệp Tiểu Thiên đến từ kinh thành chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy. Hắn nhìn cuộc hỗn chiến khơi mào từ một cái vuốt móng nhẹ như cái rắm, lười lười lại than:

- Ông trời của ta, đây rốt cuộc là nơi nào vậy?

Bên cạnh một mẹt thuốc đạo có một nam nhân ngồi chồm hổm trên mặt đất, vừa nhanh tay nhặt các đồ thảo dược bị người ta ném tán loạn, vừa cười tùm tùm với hắn:

- Tiểu huynh đệ, người từ nơi khác tới? Không cần lo lắng. Chúng ta ở đây thường xuyên gặp cảnh đánh nhau như vậy. Đánh qua đánh lại cũng vậy mà thôi.

- Người cần thuốc trị thương sao? Được rồi, tính giá rẻ cho người. Ồi...

Một nam nhân chạy vội tới, dùng chân dẫm nát mẹt thảo dược trên tay hắn từ kia, hét lớn:

- Đồ chó hoang, người không có mắt à?

Rồi gã kéo người nọ ngã nhào xuống đất. Hai người lập tức lao vào đánh nhau.

Diệp Tiểu Thiên cả kinh:

- Nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi mau.

Hắn quay người định bỏ chạy, bỗng nhiên trông thấy phụ nhân bị rượu dính chặt hai mắt đang đưa tay quờ quạng loạn xạ. Trong đám quyền cước bay múa thực sự rất dễ gặp nguy hiểm.

Mấy quân Hán cũng quá hồ đồ rồi. Có lẽ ngay từ đầu bọn họ không nghĩ tới cuộc chiến này lại loạn đến mức đó, nên không lưu một ai ở lại bảo vệ bà ta. Đến khi bọn họ thực sự bị cuốn vào cuộc hỗn chiến, thì còn chẳng ai quan tâm với bà ta nữa.

Mấy phụ nhân khác ban đầu còn che chở diu bà ta tránh sang một bên, càng về sau càng bị tách nhau ra, lại thấy tình cảnh quá thực hung hiểm, sớm đã bỏ chạy mất dạng. Diệp Tiểu Thiên do dự một chút rồi tiến lên diu tay bà ta nói:

- Đại nương không nên hốt hoảng, đi theo ta.

Diệp Tiểu Thiên vác cái bao trên lưng, tay phải dắt Nhạc Diêu, tay trái diu phụ nhân trung niên, rời khỏi đám đông. Thủy Vũ theo sát phía sau, cũng không kịp gọi Phúc Oa nhi. Phúc Oa nhi ngược lại rất ngoan ngoãn, chăm chú theo lưng nàng, không hề lạc một bước.

Diệp Tiểu Thiên thoát khỏi cuộc hỗn chiến, chạy đến đầu đường, thở khói ra cả hai tai, ngẩng đầu lên quan sát, thì thấy mười mấy nha dịch mặc áo trắng đang đi về phía bên này. Hắn mừng rỡ buông phụ nhân trung niên kia ra, cao giọng hô lớn:

- Quan lão gia, các ngài mau tới đây, trên phố có người ầu ẩu.

Mười mấy tên nha dịch đang bước đi lười biếng nghe thấy tiếng hô, người đi đầu lập tức trợn tròn hai mắt, xoẹt, gãi rút dây xích bên hông ra, như cáo mợn oai hùng quát lớn:

- Kê nào dám ầu ẩu trên đường làm nhiễu loạn trị an của bốn huyện?

Người này đại khái là một ban đầu, dẫn theo mười mấy người xông đến đầu phố xem xét, nhưng ngay cả cái rắm cũng không để ý, gãi đi đầu quay người lại, huơ huơ cây xích bằng đầu ngón tay, kêu lên:

- Các ngươi không được đi. Chồng lệnh tội nặng thêm một mức.

Vừa nói, lão đại bèn dẫn đám nha dịch chạy như bay, trong chớp mắt không còn thấy một ai. Diệp Tiểu Thiên trợn mắt há mồm đứng ở đó, sau nửa ngày không nói nên lời.

Phụ nhân trung niên híp mắt lại, sờ soạng nắm cánh tay Diệp Tiểu Thiên:

- Tiểu tử, cảm ơn ngươi. Ở những nơi như thế này, quan phủ không thể trông cậy được. Mắt lão thân nóng rát, làm phiền ngươi đưa ta về nhà rửa sạch mắt.

- Ôi, à.

Diệp Tiểu Thiên hoàn hồn trở lại, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn hiện trường chém giết liều mạng kia, vội dìu phụ nhân rời khỏi.

Lão phụ nhân nước mắt nhòe nhoẹt trên mặt, vịn tay Diệp Tiểu Thiên đi đến trước cửa nhà. Đó là một tiểu viện cực kỳ tinh xảo, tuy không quá mức lộng lẫy nhưng trông rất ưu nhã. Tường trắng, ngói xám, cửa sổ điêu khắc xinh đẹp. Hành lang uốn khúc.

Toàn bộ tiểu viện toát lên vẻ cổ kính, mang phong vị Giang Hoài. Nếu ai đột nhiên nhìn thấy nó cơ hồ sẽ quên rằng mình đang ở sâu bên trong núi non Quý Châu mà ngỡ rằng mình đã đến vùng sông nước Giang Nam.

Lão phụ nhân rửa sạch hai mắt đến đỏ quạch, liền cầm khăn lên lau mặt, vừa nói chuyện với Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Đại nương cũng họ Diệp? Tiểu chất cùng họ với đại nương. Giọng nói của đại nương rất hay. Bà cũng vừa chuyển tới nơi này?

Diệp đại nương cười:

- Lão thân người Nam Kinh, phủ Ứng Thiên. Tuy nhiên không phải là vừa chuyển tới nơi này. Ta sinh trưởng ở đây. Diệp gia chúng ta đến đây từ thời Hồng Vũ rồi. Ngồi đi, tiểu tử, ngồi đi, mọi người, mời ngồi.

Diệp đại nương ngồi xuống băng ghế đối diện, cười híp mắt:

- Năm đó, Phó đại tướng quân dẫn theo 30 vạn đại quân Giang Nam nhận mệnh hoàng gia Hồng Vũ viễn chinh Vân Quý, càn quét Thát tử triều Nguyên. Lão tổ tông của Diệp gia ta ở trong số quân tham chiến đó. Sau khi Thát tử chạy trốn, Hồng Vũ hoàng gia xuống lệnh 30 vạn đại quân dẫn theo gia quyến phòng thủ nơi này. Cũng là chuyện của hơn 200 năm trước rồi. Tuy nhiên, người Hán ở quân đồn cũng không kết hôn với người ngoại tộc. Cho nên giọng nói không hề lai tạp.

Đại nương nhìn Thủy Vũ, cười híp mắt:

- Ngươi cùng vợ đến thăm người thân? Vợ của ngươi thật là xinh đẹp. Tiểu tử, ngươi thật là có phúc khí nha.

Tiết Thủy Vũ đỏ mặt, lí nhí nói:

- Là muội tử, không phải vợ.

Nhưng giọng nàng quá nhỏ, người khác căn bản không nghe thấy.

Dọc đường đi, không ít lần nàng đã bị hiểu nhầm như vậy rồi, nên cũng bị miễn dịch dần. Nhưng mỗi lần bị hiểu nhầm thì vẫn còn rất xấu hổ.

Diệp Tiểu Thiên mặt dày như đất đai nói:

- Đại nương, bà thật là tinh tường. Nhìn gia cảnh của bà cũng không tệ, thân nhân làm nghề gì vậy?

Diệp đại nương đáp:

- Bạn già của ta đã sớm qua đời, chỉ để lại một đứa con thôi. Con của ta làm Tuần kiểm quan ở vùng này. Mặc dù chỉ là một chức quan nhỏ, nhưng lão thân cũng được nhờ cậy, nên gia cảnh không tệ.

Diệp Tiểu Thiên kinh hãi. Quan Tuần kiểm là võ quan cửu phẩm, là đã có phẩm cấp mệnh quan triều đình rồi. Đứng trước là chức quan nhỏ, ở nơi như thế này cũng coi như là đại nhân vật. Không ngờ hẳn lại vô tình cứu được mẹ của một võ quan.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đại ca thật là có bản lĩnh. Ở nơi như này, quan Tuần kiểm còn uy phong hơn quan tam phẩm ở kinh thành.

Diệp đại nương nói:

- Ai da, quan Tuần kiểm là cha truyền con nối thôi. Bản lĩnh gì chứ?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đại nương, bà nói thế chất nhi thấy không đúng. Tổ tiên truyền lại chẳng lẽ không phải làm việc? Nếu không muốn bị từ quan, chẳng lẽ không cần dốc sức làm việc? Ai cũng có tổ tông, có kẻ nào làm hồ thẹn tổ tông đã phải lăn lộn sa trường kiếm chút công lao sự nghiệp truyền lại cho con cháu. Còn nữa, có một người cha tốt không nhất định là có tiền đồ tốt. Nhưng không có người cha tốt thì cũng nhất định không phải là không có tiền đồ. Đương thời, danh tướng Thích Kế Quang, Du Đại Du, có thể là một đại tướng quân đánh những trận đánh lớn như vậy mà không cần phải luyện võ học binh thư sao? Du tướng quân thừa kế Bách hộ. Thích tướng quân thừa kế Chỉ huy sứ, đều không phải là chức quan truyền đời. Lúc mới 10 tuổi, Thích tướng quân cũng không quan tâm đến chức quan kế thừa của mình, phấn đấu trở thành võ tướng tứ phẩm. Ai dám nói là y dựa vào lão tử? Ai dám bảo y không có bản lĩnh?

Diệp Tiểu Thiên mồm mép dẻo kẹo như mật ngọt, làm Diệp đại nương mặt mày hớn hở. Diệp đại nương vội đứng dậy:

- Hai vợ chồng son cứ nghỉ ngơi đi, đứa bé cứ để chơi trong sân. Lão thân đi vào bếp nấu cơm, lát sau sẽ kêu đại ca ngoi trở về, cảm ơn ân nhân cứu mạng.

Hôm nay, Thủy Vũ đã đến huyện Hồ, đã gần về tới nhà, nên lòng đương nhiên rất nôn nóng, không muốn dừng lại ở huyện Hồ quá lâu.

Nàng giật giật gấu áo của Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên liền đứng lên nói:

- Chỉ là chút việc nhỏ, đại nương đừng quá khách khí. Mất bà vẫn còn sung, nên nghỉ ngơi cho tốt. Chúng ta còn có việc phải đi, không ở lại quấy rầy nữa...

Thanks

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Huyện tôn đau khổ.

Diệp đại nương rất nhiệt tình với đứa cháu trai Diệp Tiểu Thiên khéo ăn khéo nói, miệng lưỡi ngọt ngào, không hiểu sao hẳn lại nhất định đòi đi.

Hai mắt Diệp đại nương sưng đỏ, thực sự cần nghỉ ngơi. Vừa lúc này, các phụ nhân trước kia chạy trốn khỏi cuộc hỗn chiến lúc này cũng đều tìm tới cửa, nắm mồm bầy miệng an an ủi ủi. Thấy vậy, Diệp đại nương cũng không giữ Diệp Tiểu Thiên lại nữa, tự mình tiễn bọn họ xuất viện, chỉ đường quay về huyện nha.

Diệp Tiểu Thiên và Thủy Vũ đưa theo Nhạc Diêu, Phúc Oa đi trước, qua một con phố dài, lại qua hai con phố nhỏ, đầu con phố đó chính là hiện trường của trận hỗn chiến. Chỉ là lúc này bọn họ đào tẩu là con đường khác, bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Hỗn chiến trên đường đã kết thúc, vì quá hỗn loạn nên chắc cũng không có phe nào thắng. Diệp Tiểu Thiên nhìn mấy người võ đầu chảy máu đang được đồng bạn ba chân bốn cẳng khiêng đi, cũng có người cố rịt lấy vết thương đi tìm tiệm thuốc, còn mấy cửa hàng đều đã mở cửa, sắp xếp hàng, tiếng lời kéo tiếng kêu gọi, tiếng mời chào xôn xao, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thấy tình cảnh đó Diệp Tiểu Thiên chặc lưỡi lấy làm lạ. Quả nhiên, đúng như người đàn ông bán thuốc kia nói, nơi này dân phong hung dữ, đại khái là đã coi việc đánh nhau đã trở thành chuyện thường ngày. Cho nên, trận đại chiến vừa dứt con phố nhanh chóng khôi phục trật tự. Nơi này thiếu chế ước của quan phủ địa phương, tuy dễ xảy ra chuyện thị phi nhưng khả năng tự chữa vết thương cũng rất cao.

Huyện nha huyện Hồ nhỏ hơn một vài huyện nha mà Diệp Tiểu Thiên đã từng thấy. Ngoài cửa nha môn cũng có sư tử đá và cột buộc ngựa, vị trí cũng tương đồng, chỉ nhỏ hơn một chút. Nếu nhìn kỹ, đại môn huyện nha chỉ bằng một cửa hàng ngoài phố, quả là khá keo kiệt so với một nha môn. Có điều, trong cửa cũng có tường xanh và nghi cụ, cũng đầy đủ mà tước tuy có hơi nhỏ một chút.

Trong nhị đường huyện nha, các quan viên huyện Hồ đang tập trung, so với “Bãi nha” mỗi ngày, chỉ thiếu phó quan, còn lại tất cả những người cầm đầu huyện Hồ đều đã đến đủ.

Chưởng ấn chính đường huyện Hồ, thất phẩm Tri huyện Hoa Tinh Phong, hiện chỉ khoảng ba mươi tuổi, khí chất thanh bạch nho nhã.

Năm ấy, ba mươi tuổi đã làm chưởng ấn một huyện, hoạn lộ cũng rộng mở, chỉ là lúc này khuôn mặt vị Huyện thái gia đang đau khổ buồn lo, còn buồn hơn cả Ngải Diên sử “Xuất sư không nhanh thân chết trước” (ý là đã ra trường, thì phải nhanh chóng lên cấp, nếu không sẽ bị chìm).

Huyện thừa Mạnh Khánh Duy và Chủ bộ Vương Ninh với tư cách là phó quan của huyện thái gia ngồi bên tay trái của Hoa Tinh Phong.

Mạnh Huyện thừa chậm chậm nhấp trà, Vương Chủ bộ không ngừng vuốt râu, ai nấy đều có vẻ cực kỳ nhàm chán.

Bên phó quan vốn còn có một chiếc ghế cho một vị Diên sử có chức không có phẩm thứ ba, nhưng không hiểu sao ghế Diên sử bỏ trống đã lâu mà Diên sử tân nhiệm Ngải Phong vẫn chưa đến, vị trí này vẫn trống không.

Còn có 3 ban ban đầu, sáu phòng trường lại, tuy cũng có giữ lại nhưng không có tư cách tham dự hội nghị.

Bên kia là thủ lĩnh quan và các chức quan khác. Ngồi trên chủ vị là Giáo dụ Nho học của bốn huyện Cổ Thanh Ca, huấn đạo Hoàng Huyền.

Hai người này, tuy quyền lực không lớn, nhưng trong số tất cả những người ngồi đây chỉ có bọn họ là tuổi cao lại đọc nhiều sách, đương nhiên ngồi chủ tọa.

Phía dưới bọn họ là Tuần kiểm bốn huyện La Tiểu Diệp, chính là con trai của Diệp đại nương, chưa đến ba mươi tuổi, tuy thường ngày cũng rất cường tráng nhưng vận một bộ áo nhung lại chẳng thêm được mấy phần khí phách. Nhiều đời diên thú nơi này đã sớm tiêu đi nhuệ khí của gã, mặc bộ quan phục này lại có vài phần giống một anh nông dân thô tục nóng nảy. Bên dưới gã có dịch thừa, tuế khóa đại sử, và các quan lại đại sử khác không được vào.

Hoa Tri huyện ù ê sầu nào, uất ức lên tiếng:

- Các vị, kỳ thi sát hạch ba năm đã sắp đến, hộ khẩu thực sự, thuế má, quân dịch, sửa thủy lợi, khuyến nông tang, lãnh binh chính, trừ đạo tặc, quản lý trường học, nhân trị dân, an lưu vong, giúp dân nghèo, xử lý các sự vụ kiện tụng khác thực sự là đủ thứ trên đời, các vị bảo ta làm thế nào?

Chúng quan viên ngồi bên dưới mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không một ai trả lời.

Hoa Tri huyện cau mày hơi nhếch miệng, nhìn sang Vương Ninh:

- Vương Chủ bộ, người phụ trách phú thuế, đã thu được mấy phần?

Wương Ninh đằng hắng một cái, nhẹ nhàng vuốt râu:

- Về phú thuế..., thuế phú toàn Quý Châu ta còn không bằng được một huyện của Giang Nam, gần đây còn phải xin triều đình cứu tế, nhất định trên triều cũng biết rõ. Chẳng lẽ huyện Hồ chúng ta có thể chỉ lo cho mình? Không thu được thuế cũng không có gì lạ, thu được đủ mới là lạ. Còn về mặt giúp đỡ dân chúng, đại nhân, chúng ta còn phải xin triều đình giúp đỡ vượt qua thiên tai...

Hoa Tri huyện mặt mũi đỏ trán. Vương Ninh nói nốt:

- Có điều, về hộ khẩu của huyện ta lại có được chút thành tích.

Wương Chủ bộ móc ra một cuốn sách, chậm chậm lật vài tờ, đằng hắng một cái, đọc:

- Ba năm trước, huyện ta có sáu trăm hai mươi lăm hộ, binh quân mỗi hộ có sáu người. Hiện giờ huyện ta có chín trăm mười một hộ, binh quân mỗi hộ có gần sáu người.

Các hộ mà Vương chủ hộ nói không tính tới Miêu Cương. Cho dù Hồ Linh đã lên huyện, sắp đặt quan lại quản lý, nhưng phần lớn dân tộc thiểu số vẫn là tự trị, cho nên, cho dù mỗi hộ bọn họ chỉ có hơn bảy người vẫn chỉ cần báo lại với triều đình là không rõ có bao nhiêu trại, bao nhiêu tộc là được. Thêm bớt một hộ, triều đình cũng không biết được.

Cuối cùng cũng có chút tin tức tốt. Hoa Tri huyện bỗng cảm thấy phấn chấn, ai ngờ Mạnh Huyện thừa cười lạnh một tiếng:

- Những hộ này cũng không phải tự nhiên sinh thêm, mà trên đường vào huyện ta đã dần dần có lưu dân định cư. Từ khi những người này tới định cư ở bốn huyện, dân nghèo nạn dân cần cứu tế tăng thêm nhiều, ăn cấp, cướp bóc, ẩu đả cũng thêm nhiều.

Mạnh Huyện thừa dựng một ngón tay, cao giọng nói tiếp:

- Ba năm qua, các vụ đạo tặc, kiện cáo bỏ ngục của huyện ta năm này nhiều gấp đôi năm trước. Hiện giờ còn rất nhiều án còn đọng lại, hoặc là không thể phá, hoặc là không thể bắt tội phạm. Tăng hộ? Ha ha ha, còn khoe được sao?

Vị Mạnh Huyện thừa này và vị Vương chủ bộ kia giống như một nước một lửa, gần đây không hòa hợp được.

Huyện thừa kiêm nhiệm quản lý kiện tụng coi ngục, nói theo cách hiện đại thì Điển sử là cục trưởng cục công an, Huyện thừa cũng kiêm nhiệm cả thư ký Pháp ủy, là lãnh đạo trực tiếp của Điển sử. Đối với dân chúng huyện Hồ, về cơ bản, huyện nha đều là những kẻ tai điếc mắt mù làm cảnh, nhưng vẫn có chút chức quyền, nên cũng có cạnh tranh lợi ích.

Ba người điều khiển bốn huyện đều đã ngồi vững trên ghế. Hoa Tri huyện ở vị trí đứng đầu không hề không đấy, không quyền không thế, có muốn làm việc cũng không làm nổi, hoàn toàn là một con rối. Huyện thừa Mạnh Khánh mặt đã lợi dụng quyền trị an khống chế quân kỷ mặt khác cấu kết với các đại hào nổi danh ở địa phương. Tuy Hoa Tri huyện cảm đau nhưng lại không làm được gì y.

Vương Chủ bộ quản sổ sách hộ khẩu trong huyện, có quan hệ sâu với lại mục hai tộc. Hai tộc này vốn chỉ có một vị thổ ti, nhưng vì suất lĩnh tộc binh phát động chiến loạn, bị triều đình ép phải tham gia, từ đó trục xuất quyền thừa kế thổ ti, chọn ra từ hai tộc rồi bổ nhiệm hai lại mục của hai tộc.

Huyện Hồ cũng từ đó mà được lập ra, nhưng Hoa Tri huyện mang theo kỳ vọng của triều đình vào huyện Hồ suốt ba năm vẫn không khai mở được gì. Trong đó, một phần nguyên do là vị Vương chủ bộ này ngăn cản. Về cơ bản người này đại diện cho quyền lợi của hai bộ lạc lớn kia.

Hoa Tri huyện nghe Mạnh Huyện thừa nói vậy mà thầm rên rỉ. Y thờ dài, nhìn sang Giáo dụ Nho học của huyện Cổ Thanh Ca đầy chờ đợi, hỏi:

- Cổ giáo dụ, về mảng giáo dục của huyện ta thế nào? Về văn giáo có gì tiến bộ không?

- Đại nhân, trong vòng ba năm, cả huyện không có người nào thi đậu tú tài. Thực tế, không chỉ là tú tài, mà ngay cả những học trò nhỏ chính thống huyện ta cũng chẳng có mấy. Hiện nay trong học huyện hầu hết đều là “quan sinh”.

Tú tài của huyện học thường có hai con đường mà thành. Một là tú tài nhờ thi đậu mà nên, một là con cháu phẩm quan và thủ lĩnh các bộ tộc, dựa theo quy định năm đó Chu Nguyên Chương đặt ra, bọn họ được đến huyện học đọc sách, không cần phải thi, đại khái là một loại “giáo dục bắt buộc” đặc biệt.

Bách Vu Thái tử Hoàng đế đã có chỉ, các bộ lạc nào dám không cho con trai đi học, nhưng về cơ bản đám học sinh này cũng chỉ là cười ngira xem hoa, đừng nói đi học, không làm khó Cổ giáo dụ đã tốt lắm rồi.

Cổ giáo dụ thờ dài hai tiếng, than thở nửa ngày, đột nhiên ngừng đầu nói:

- Đúng rồi, nói đến việc này, lão hủ có một số việc muốn bẩm báo đại nhân. Giáo dụ, huấn đạo các môn của huyện ta đã hai tháng không có. Bổng lộc nợ lâu, thầy trò đều không có tâm trí đâu mà học.

Hoa Tri huyện cười lạnh một tiếng:

- Học quan, học giả các môn không muốn dạy còn hiểu được, những học sinh kia chẳng lẽ không một ai muốn học sao?

Cổ giáo dụ bỗng nhiên tươi tỉnh hẳn lên:

- Đại nhân không biết rồi, đầu năm mới có một gia đình mới tới, nhà họ có một học sinh tên Từ Bá Di, người này học thức cực kỳ xuất sắc. Hiện giờ đã là tú tài của bốn huyện, đến nay sáu đầu lương thực mỗi tháng của người ta vẫn còn chưa được phát.

Hoa Tri huyện xuất thân khoa cử, chuyện này cũng có nghe phong thanh, lập tức hỏi lại:

- Cổ giáo dụ, điều này không đúng sao? Người này mới đến từ đầu năm, hiện giờ vẫn còn là phụ đệ tử, nào có thể nhanh như vậy đã trở thành tăng nghiêm sinh, lâm thiện sinh?

Tú tài của huyện học chia làm ba cấp. Học giả mới vào gọi là phụ đệ tử, sau khi thi cử, người có thành tích tốt sẽ được thăng lên làm tăng nghiêm sinh, lâm thiện sinh. Có được danh xưng này rồi có thể nhận gạo của quan phủ, giống như học bổng vậy. Tú tài này năm nay mới nhập học, còn chưa thi cử gì, đương nhiên không nên được hưởng phúc lợi này.

- Đại nhân ngài lại không biết rồi. Học thức của Từ Bá Di cực kỳ xuất chúng, trong số các học sinh trong huyện, tương lai nếu có một người có thể thi cử cũng chỉ có một người này. Trước kia người này cũng không chắc chắn muốn định cư ở huyện ta, là lão hủ cầu tài như nước, lạm quyền đồng ý, chỉ cần y chịu ở lại, mỗi tháng sẽ được phá lệ lĩnh sáu đầu lương thực. Cái này... văn giáo toàn huyện có tiến bộ hay không toàn bộ nhờ vào y.

Hoa Tri huyện ngồi thẩn ra, đã vô lực rồi. Tuần kiểm La Tiểu Diệp thấy vậy sờ sờ lên mũi, bắt đầu báo cáo công việc.

La Tiểu Diệp nói cái gì, Hoa Tri huyện hoàn toàn không nghe. Y ngửa đầu thất thần nhìn trần nhà:

- Tệ đến thế rồi, sẽ không có chuyện gì tệ hơn nữa chứ?

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Thiên ầm ầm xông vào huyện nha.

Q.2 - Chương 3: Huyện nha như thế....

La Tiểu Diệp là tuần kiểm, mà tuần kiểm là võ quan, lệ thuộc Quý Châu Đô chỉ huy sứ, bên trên lại thuộc sự cai quản của bộ binh, nhưng gã và quân đội binh thường không giống. Binh thường phải nghe theo lệnh Huyện thái gia, miễn cưỡng xem như Binh vương cấp dưới của Huyện thái gia.

Trải qua nhiều năm như vậy, quân đội đóng quân lâu cũng trở thành một đoàn thể ly khai, giống như một vương quốc độc lập, ảnh hưởng của quan phủ địa phương đối với họ cực kỳ hạn chế. Mà chuyện của bọn họ, quan viên địa phương cũng không cần phụ trách. Kể từ đó, Hoa tri huyện cũng mặc kệ, không thèm để ý La tuần kiểm nữa.

- Hây da! Nhớ ngày đó ta đi nhậm chức hăng hái không hề chú ý hân. Tưởng rằng có thể dùng thân phận Huyện lệnh huyện Hồ kiến công lập nghiệp, xây dựng con đường làm quan vững chắc, tại nơi này lưu tên tuổi anh hùng muôn đời. Ai dè...

Hoa tri huyện xuất thần nhìn trần nhà, lòng tràn đầy bi thương:

- Nhìn xem bộ dáng này của ta hôm nay có gì tốt. Kỳ thi cuối năm nhất định là thất bại rồi, bất quá tình hình huyện Hồ phức tạp, triều đình cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả. Một tiến sĩ tân khoa như ta tới đây làm quan cũng giống như bị lưu đày, triều đình có thể làm gì ta được? Ta ở chỗ này ba năm, không có công lao chỉ có khổ lao, cho dù kỳ thi cuối năm của ta thất bại thì triều đình sẽ không không bãi quan ta đâu, cùng lắm là giáng chức thôi. Ta biết rõ là vậy nhưng thực sự không cam lòng... hây da!!

Quan viên thủ hạ vẫn còn hồi báo công tác, Hoa tri huyện cũng đã cân nhắc tương lai của y rồi.

Diệp Tiểu Thiên mang Thủy Vũ và Diêu Diêu đi vào nha môn, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Bọn hắn ra vào tự do như vậy, ở đây cả một người canh gác cũng không có, hoặc là không biết quan sai canh gác trốn đi đâu rồi.

Càng đi vào trong thì lại càng thấy vắng vẻ, xa xa ngẫu nhiên thấy bóng dáng của một nha sai thư lại, còn không kịp tiến lên hỏi thăm y vài câu, người nọ đã đi thẳng vào một căn phòng khác, căn bản chẳng hề để ý đoàn người bọn họ.

Diệp Tiểu Thiên đứng ngơ ngẩn giữa viện, nói với Thủy Vũ:

- Nơi đây với Trung Nguyên khác nhau thật lớn. Huyện nha này cũng tràn ngập cổ quái, theo ta thấy thì chúng ta nên đi thôi, tiến thẳng đến Đồng Nhân không cần lo lắng chuyện chỗ này.

Thủy Vũ kinh ngạc nói:

- Chuyện kia... chuyện của đám người Ngải Điện sử chúng ta mặc kệ luôn sao.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta cảm giác ở huyện Hồ này khắp nơi đều kỳ lạ, chúng ta không nên ôm rom nặng bụng. Ngải Điện sử kia đến đây để nhậm chức đấy, một khi thật lâu không thấy đến, quan phủ tất nhiên sẽ tra hỏi, đến lúc đó nhất định có thể tìm được bọn hắn. Nàng chớ quên, ngoài sơn khẩu kia còn có xe ngựa bị nghiền nát, rất dễ tìm đấy.

Thủy Vũ do dự, nhờ vả người ta cả đoạn đường dài đến giờ, tin tức người ta đã chết cũng không thông báo một tiếng thì cũng có chút không có tình người. Huống chi...

Thủy Vũ bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liền nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Diệp đại ca, chúng ta ngồi xe này từ trấn Lộc Giác đến đây, người của trấn Lộc Giác nhất định rõ ràng. Chúng ta ở Lộc Giác hết ba ngày, người ở đó biết rõ lai lịch của huynh, nếu chúng ta bỏ đi, ngày sau quan phủ tra hỏi chuyện về Ngải Điện sử chỉ sợ huynh sẽ trở thành đối tượng bị hiềm nghi nhất.

Nàng nói vài câu khiến Diệp Tiểu Thiên tỉnh táo hẳn. Một vị mệnh quan triều đình cùng đi với bọn hắn bị giết, đây chính là một vụ án trọng đại. Đến lúc quan phủ bắt tay vào điều tra, biết đâu hắn lại phải chịu tiếng xấu thay cho người khác, không bằng bây giờ kịp thời báo án, trước phải xác định mình là người sống sót mà đi báo án.

Nghĩ tới đây, Diệp Tiểu Thiên vui vẻ nói:

- Quả nhiên là nhà có hiền thê, nam nhân sẽ né được tai họa. Lời của nàng nghe rất có đạo lý.

Thủy Vũ nghe hắn nói khùng điên cũng không phải một hai lần, nàng cảm nhận được da mặt mỏng manh non nớt của nàng hôm nào giờ đã trở nên ngày một dày hơn, ít nhất nghe hắn nói như vậy, cũng không còn thấy khùng hoảng nữa, chỉ theo thói quen gắt nhẹ hắn một cái, đến chuyện phản bác lại nàng cũng lười luôn.

Diệp Tiểu Thiên cười hắc hắc, búng tay nói:

- Đi thôi, chúng ta đi tìm người, chấm dứt chuyện này rồi vui vẻ về nhà mẹ đẻ.

Diệp Tiểu Thiên nhìn khắp nơi một lượt, trực tiếp đi về hướng Thiêm áp phòng mới có người đi vào. Bước vào cửa rồi thăm dò xem xét chỉ thấy có một cái bảng treo ghi hai chữ “Hộ khoa”, bên trong có hai người đang ngồi chơi cờ, bộ dạng một kiếp phù du nửa ngày nhân nhả.

Diệp Tiểu Thiên lập tức đi đến trước mặt hai người kia, thi lễ nói:

- Hai vị tiên sinh, tiểu dân có một chuyện lớn, muốn gặp mặt Tri huyện đại lão gia.

Sau đó một người trông lớn tuổi đứng dậy, nói với bạn đánh cờ:

- Tiên sinh có việc phải làm, bàn cờ cứ để như vậy đi, chút nữa chúng ta lại tiếp tục.

Tên còn lại nhẹ gật đầu. Lão già kia liền rời khỏi Thiêm áp phòng, thuận tay từ cạnh cửa quơ lấy cây chổi, rắc rắc... chổi phe phẩy trên hành lang, hóa ra người này được thuê phụ trách vệ sinh trong nha môn.

Người kia trên dưới bốn mươi vẫn ngồi bất động, gương mặt xương xương, y cũng không thèm nhìn Diệp Tiểu Thiên mà là chăm chăm cẩn thận nghiên cứu bàn cờ nửa ngày trời, rồi... lên lút nhặt quân cờ của đối phương dịch sang chỗ khác. Lúc này mới cười ha ha hai tiếng, đứng dậy đi vào gian bên trong, lúc đi mới buông một câu:

- Đi theo ta!

Kế bên Thiêm áp phòng chính là gian nhà chính, sau cái cửa có đề chữ Hồ Lô đường còn có vài gian phòng khác, Diệp Tiểu Thiên đi theo người nọ vào gian phòng thứ nhất. Người nọ ngồi xuống bàn xử án, cúi người dùng sức thổi một cái, trên bàn, là công văn, là văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) nhất thời bay lên một lớp bụi.

Diệp Tiểu Thiên nín thở, thầm nghĩ: “Rốt cuộc, nha môn không hoạt động bao lâu rồi?”

Người nọ nâng mắt lên, lười biếng nhìn Diệp Tiểu Thiên, hỏi:

- Có chuyện gì, là làm hộ tịch, sang tên, hay là chuyển nhà?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tiên sinh, tiểu dân trên đường đi qua huyện này, thấy một vụ án mạng muốn bẩm báo cho Tri huyện đại lão gia.

Người nọ liếc hần nói:

- Tri huyện lão gia người muốn gặp là gặp được sao? Nói đi, chuyện gì?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tân nhiệm Điển sử Ngải Phong Ngải đại nhân trên đường không may gặp sơn tặc, bị giết rồi.

- Khục khục khục khục.

Viên thư lại kia ho sặc sụa một hồi, đứng phắt dậy cả kinh nói:

- Người nói cái gì? Lập lại lần nữa!

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tân nhiệm Điển sử Ngải đại nhân, nửa đường gặp cướp, đã chết!

Viên thư lại kia trừng to mắt, hoảng sợ nhìn Tiểu Thiên, không dám tin, cẩn thận hỏi một lượt, rốt cuộc mới tin tưởng lời mà Tiểu Thiên nói..., viên thư lại kia ngay người trong chốc lát, liền vội vàng lách người qua thư án, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Nhanh! Người đi theo ta!

Viên thư lại kia dẫn Diệp Tiểu Thiên lao ra Thiêm áp phòng, Thủy Vũ, Điều Điều đang đứng trong viện, y vừa thấy dung mạo thanh lệ của Thủy Vũ hai mắt tỏa sáng, lại thấy cô bé nhỏ ngây thơ kia nội tâm rung rinh chút ít, bất quá hiện tại trong đầu y chỉ đầy tin tức Điển sử bị ngộ hại, cũng không rảnh để nhìn nhiều.

Lão già lớn tuổi kia phụ trách vẩy nước quét nhà nghe nói người tuổi trẻ này muốn gặp Huyện lệnh, cũng không biết được hần có thân phận gì, cũng giả bộ tiếp tục quét tước. Mặt đất đã thật lâu chưa được quét, dù sao Huyện thái gia xưa nay không tới đây, trên mặt đất dày một lớp bụi phủ.

Lão già cũng không vẫy nước, mà cầm chổi quét lung tung làm bụi đất tung bay, viên thư lại bịt mũi nói:

- Được rồi được rồi, người đừng giả vờ giả vịt nữa. Mau né ra, ta có đại sự phải đi gặp huyện tôn lão gia.

Lão già vội vàng nép qua một bên. Tên kia liền mang Diệp Tiểu Thiên bịt mũi xuyên qua hành lang, xông vào nhị đường tối vô cùng.

Tại nhị đường, La Tiểu Diệp báo cáo đơn giản xong phần quan trọng của sự việc, lúc này Trần Mộ mới báo cáo với Huyện thái gia, Trần Mộ cũng đơn giản hỏi báo việc thu thuế, nước mắt nước mũi tèm lem mà kể lễ lịch sử đầy máu của bọn họ.

Huyện Hồ không phải là một huyện nông nghiệp lớn, thuế thu được từ nông nghiệp không có bao nhiêu, bốn huyện thu phí chủ yếu là từ buôn bán và vận chuyển. Bởi vì trong huyện có một đoạn trạm kiểm soát từ Vân Nam thông qua Hồ Nghiêm, cho nên thuế từ đoạn này chính là nguồn thu kinh tế chủ yếu.

Thế nhưng mà đoạn đường trạm kiểm soát này, hoàn toàn nằm trong tay đại hào Tề Mộc. Đây là chỗ đồn điền trấn thủ biên cương của Tề Mộc. Tề gia ở đây đã mấy trăm năm coi như là chỗ ở cố định.

Phụ thân của gã năm đó trong lúc cứu đương kim Tuần kiểm là gia gia của La Tiểu Diệp mà chết, từ đó về sau Tề gia trở thành đại ân nhân của La gia. Ca ca của y kế thừa quân chức, gã thì tự mưu sinh, triệu tập một đám kiểu phu bắt đầu làm vận chuyển mua bán.

Bởi vì có Tuần kiểm làm hậu thuẫn, việc buôn bán của y càng ngày càng lớn, về sau dần dần đã có thành tựu, hôm nay nghiễm nhiên trở thành đệ nhất ngang ngược của huyện đây. Vốn là y dựa vào Tuần kiểm đấy, nhưng mà hiện tại thế lực của hắn cũng thật lớn, lại là ân nhân La gia, ngay cả Tuần kiểm cũng bị hắn đàn áp.

Ngày nay Tề Mộc trải qua vài thập niên kinh doanh, thế lực rắc rối khó gỡ, đã thành bá chủ một phương của huyện Hồ, cùng tri huyện tạo thế chân vạc. Đám quan thu thuế trong mắt dân chúng không quyền không thuế chả khác gì hổ dữ, nhưng trong mắt y chỉ là chó con mèo con, căn bản là không đề vào mắt.

Bất quá hai bên cũng không có gì xích mích, không có quan thuế nào dám tìm y gây phiền phức. Bất quá, Hoa tri huyện hai năm trước vẫn là thuận theo tự nhiên mà cai quản, mắt thấy được kỳ thi cuối năm, y mới tính con mồi, muốn cho chiến tích đẹp mắt một chút, vì vậy mệnh lệnh thu thuế mới được ban xuống.

Mục đích chỉ là kiên trì thu thuế sản nghiệp của Tề Mộc thôi, ấy mà mà nổi lên xung đột với bọn họ, trước đó không lâu thủ hạ của Trần Mộ bị thuế đình đánh, bây giờ còn đang dưỡng thương trong nhà, tiền thuốc men cũng không có.

Mạnh Huyện thừa cùng Tề Mộc gần đây cùng một giuộc, nghe Trần Mộ cáo trạng ở đây, trong nội tâm cười lạnh không thôi. Trong lòng của y hiểu rõ, Hoa tri huyện không hề có thực quyền, căn bản là không làm gì được Tề Mộc, chuyện thuế khóa này cũng không thực sự muốn cáo trạng, chỉ là kẻ ra uy khuất để trốn tránh trách nhiệm mà thôi.

Hoa tri huyện đang tâm phiền ý loạn, tên thư lại kia lại vội vã xông vào. Hoa tri huyện rút cuộc tìm được một cái mục tiêu để phát tiết, giận dữ đứng lên nói:

- Lý Vân Thông, người thật sự là càng ngày càng không có quy củ, bốn huyện đang thương nghị công sự cùng các vị đại nhân, ai cho người vào.

Lý thư lại không dám thẳng thắn tranh luận, thực sự không có chút sợ vị tri huyện chả có thực quyền nà lập tức nói:

- Đại lão gia, ngài tạm thời dừng thương nghị công sự đi, hiện tại xảy ra chuyện lớn rồi.

Hoa tri huyện nghe trong lời nói của y có chút trêu chọc, trong thâm tâm càng căm tức. Nhưng y cũng biết toàn bộ huyện Hồ này chẳng có ai thêm kính sợ mình, đành phải giả vờ không nghe gì hết, đổi giọng hỏi:

- Là chuyện lớn gì?

Lý Vân Thông nói:

- Đại lão gia, vừa mới có người đến huyện nha báo án, nói là Điền sử tân nhiệm Ngải Phong trên đường đi nhậm chức bị kẻ cướp giết hại!

Chúng quan viên cả kinh, ánh mắt hướng về phía Lý Vân Thông, quan tòa nhất thời lặng ngắt như tờ.

Đã qua nửa ngày, chợt nghe “phịch” một tiếng, chỉ thấy Hoa tri huyện nặng nề đặt mông ngồi trên ghế.

L

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5: Ngải Diễm sử sống lại

- Lão gia?

Lý Vân Thông đợi sau nửa ngày, thấy Hoa Tri huyện ngậy người như phỗng, trong nội tâm rất là khinh bỉ, trên mặt ngược lại rất kính cẩn.

Hoa Tri huyện không nói một lời, chỉ thông khổ hờ hết trong lòng:

- Bình vương toi rồi! Toi rồi! Lúc này toi thật rồi! Ta mười năm học hành trong nghèo khó, thanh niên trúng cử, cha mẹ vui mừng khôn xiết, hàng xóm làng xã chung quanh cực kỳ hâm mộ, lần này thật sự là bị mất chức thành dân thường, về quê cày ruộng rồi.

Y ở huyện Hồ ba năm, chiến tích cũng chả có gì đáng khen, hôm nay Diễm sử tân nhiệm vừa tiến vào địa phận đã bị cướp giết. Tin tức này một khi rơi vào tai triều đình, quan to quan nhỏ trên triều đình sẽ thấy thế nào? Cắt cử y đến huyện Hồ, chẳng những không đạt được hiệu quả mong muốn, lại còn trị an vô pháp như thế, cho dù cho một câu trả lời thỏa đáng, y cũng phải trở thành vật hy sinh.

Mạnh Huyền thừa cùng Vương Chủ bộ đang lúc thảo luận chiến tích thì biểu hiện một mực như không liên quan tới mình, lúc này sắc mặt cũng phát lạnh, xảy ra chuyện lớn như vậy, triều đình nhất định tức giận. Vốn chỉ là kỳ thi cuối năm, xui xẻo nhất định là Hoa Tĩnh Phong, chịu tiếng xấu thay cho người khác cũng nhất định là Hoa Tĩnh Phong.

Có thể để xảy ra chuyện lớn như vậy, khó nói triều đình có thể hay không nghiêm gia chế tài bọn họ. Hoa Tĩnh Phong căn bản chỉ là bù nhìn thôi, xéo đi chỗ khác cũng nhẹ nhàng, còn hai người bọn họ cầm giữ chính quyền huyện Hồ, bởi vì vụ án này, bọn họ chẳng phải cũng toi luôn?

Hai người liếc nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự khẩn trương. Tuy bọn họ một mực đối đầu, nhưng là sự việc này đúng là đều có ảnh hưởng trí mạng đến hai người bọn họ, lập tức bọn họ tự giác bắt tay làm hòa.

- Khục! Lý Vân Thông, ngươi đem người báo án kia vào.

Hoa Tri huyện ngậy người. Mạnh Huyền thừa liền nói đỡ cho y. Nội tâm Lý Vân Thông đối với Mạnh Huyền thừa ngược lại là sự kính sợ, vội vàng đáp ứng một tiếng, sau một lát dẫn Diệp Tiểu Thiên vào.

Mạnh Huyền thừa giống như thẩm vấn, hỏi qua Diệp Tiểu Thiên một lần. Diệp Tiểu Thiên mang chuyện phát sinh ở trấn Lộc Giác, chuyện gặp Ngải Diễm sử, từ đầu đến cuối nói với Mạnh Huyền thừa một lần. Mạnh Huyền thừa chán nản ngồi lại ghế, khoát tay áo.

Diệp Tiểu Thiên chấp tay nói:

- Tiểu dân cáo lui!

- Chậm đã!

Vương Chủ bộ đột nhiên tỉnh táo lại, hét Diệp Tiểu Thiên một tiếng, đứng lên nói:

- Sự việc trọng đại, ngươi là nhân chứng quan trọng, tạm thời không thể rời khỏi bốn huyện. Người đâu, tạm thời dàn xếp bọn họ ở dịch quán.

Vương Chủ bộ lại nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ngươi cùng người nhà trước hết ở tạm dịch quán, bốn quan sẽ cho người ghi lại lời khai ngươi cung cấp.

Diệp Tiểu Thiên nhú mày, thăm ngẫm:

- Quả nhiên phiền toái. Bất quá để tránh cho phiền toái càng lớn hơn nữa, cũng chỉ có thể phối hợp với bọn họ.

Diệp Tiểu Thiên cười theo nói:

- Vâng! Nhưng mà tiểu dân chếp khẩu cung lại rồi sẽ đi ngay.

Vương Chủ bộ mỉm cười, nói:

- Đợi huyện tôn báo với Tề Bộ khoái, lại mời La Tuần kiểm phát một đội binh mã tiến về sơn khẩu kia thăm dò tình hình Ngải Diễm sử, còn phải nhờ người dẫn đường. Người tạm thời không được đi, lúc nào có thể rời khỏi, chờ bốn quan phân phó đi.

Diệp Tiểu Thiên vội la lên:

- Vị lão gia này, tiểu dân...

Vương Chủ bộ vung tay lên, cao giọng nói:

- Người tới, dẫn hần xuống an bày ở dịch quán!

Hai trong bốn tên nha dịch đứng bên ngoài phòng nghị sự lập tức chạy đến, một trái một phải đứng bên người Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên bất đắc dĩ, ừ ừ cúi đầu đi theo hai tên nha dịch rời đi. Hoa Tri huyện cười thê lương, nói với Vương Chủ bộ:

- Vương Chủ bộ, rất nhanh chúng ta sẽ phải bãi quan làm dân đen, ha ha, còn lưu lại người nọ có tác dụng gì.

Nói đến đây, mắt y đột nhiên lay chuyển, cười ha ha, vỗ án nói:

- Bãi quan làm dân đen a! Bốn quan bị như vậy, Mạnh Huyện thừa, Vương Chủ bộ, hai vị cũng cùng bốn quan bãi chức làm dân luôn. Ha ha ha..., không nghĩ tới ta và các người ba người đều trở thành con ve trên sợi thừng, ha ha ha...

Hoa Tri huyện ở huyện Hồ ba năm. Từ lúc mới bắt đầu toàn lực kháng nghị, càng về sau càng nản lòng thoái chí, không thể làm gì khác ngoài làm bù nhìn, trong nội tâm đối với hai kẻ đoạt quyền là Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ tràn đầy hận ý, hôm nay bỗng nhiên nghĩ đến hai người kia cũng lụy bại, mặc dù mình cũng không tránh khỏi, nhưng vẫn có một loại thích thú không chịu được.

Hoa Tri huyện vỗ bàn cười to, cười đến chảy nước mắt. Vương Chủ bộ lạnh lùng nhìn y, đợi đến lúc y thở dốc, chậm rãi nói:

- Việc này, không hẳn là không có biện pháp.

Hoa Tri huyện chỉ vào y, cười to:

- Biện pháp giải quyết? Ha ha ha, Vương Chủ bộ, bốn huyện thừa nhận người tức trí đa mưu. Nhưng dưới tình hình như vậy, người còn có biện pháp nào khác? Người cùng bộ lạc trong núi không phải quan hệ rất tốt sao? Nghe nói trong núi có vu sư, Miêu gia còn có Cổ thuật, không bằng người mời một vị Đại vu sư hoặc là Đại cổ thuật sư đến, cứu sống Ngải Diễm sử đi. Ha ha ha...

Hoa Tri huyện càng nói càng thấy thú vị, nhin không được cười to.

Ông trời có mắt rồi, y đến huyện Hồ ba năm, một mực nén giận, hôm nay cuối cùng cũng có thể cười vào mặt Vương Chủ bộ. Vương Chủ bộ trừng mắt nhìn Hoa Tri huyện cười như điên như dại, gần từng chữ nói:

- Đúng vậy! Ta phải cứu sống hần!

Lời vừa nói ra, Hoa Tri huyện ngưng cười, y kinh hãi mà nhìn Vương Chủ bộ, ghen ngào hỏi:

- Cứu sống hần? Người... người.., trên đời chẳng lẽ có bí thuật như vậy, có thể khiến người ta khỏi tử hoàn sinh?

Y vốn tưởng rằng nhất định bị mất chức xuống làm dân đen, nản lòng thoái chí, đột nhiên nghe nói còn có hy vọng, tâm tình không khỏi khấn trương.

Vương Chủ bộ không có trả lời. Y lạnh lùng lục soát liếc đám quan lại trên công đường nói:

- Chư vị, hôm nay xảy ra chuyện này, một khi là triều đình biết. Huyện tôn đại nhân, Huyện thừa đại nhân cùng bốn quan sẽ khó chối bỏ tội lỗi. Nhưng mà ở huyện Hồ có bao nhiêu quan viên đều sẽ bị xử phạt không nặng thì nhẹ. Chúng ta hôm nay có thể nói “Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn”, mọi người phải đồng tâm hiệp lực mới vượt qua cửa ải khó khăn này được.

Mọi người nhao nhao gật đầu nói phải. La Tiểu Diệp cau mày nói:

- Vương Chủ bộ, người có biện pháp nào? Miêu gia cổ thuật ta có nghe nói, thập phần thần kỳ. Nhưng là khỏi tử hồi sinh... Hình như không có Cổ Thuật sư nào thần thông như vậy? Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Vương Chủ bộ cười cười đầy quý dĩ, còn chưa nói. Mạnh Huyện thừa đột nhiên khẽ giật mình, bỗng đứng lên nói:

- Lý Văn Thông

Tên thư lại kia vẫn còn ngơ ngác đứng đằng kia, nghe tiếng gọi vội vàng đáp lại.

Mạnh Huyện thừa nói:

- Từ hôm nay trở đi, người chính là Hộ phòng lại đây.

Hoa Tri huyện thấy không vui. Tuy nói y chỉ là bù nhìn, thì Mạnh Huyện thừa cũng nên giả vờ xin chỉ thị y một tiếng, đằng này cứ mặc kệ y mà tự ý bỏ nhiệm. Lý Văn Thông nghe thấy vậy ngậy người, bỗng dưng thẳng thừng? Từ một viên thư lại bình thường đột nhiên biết thành thủ lĩnh Hộ khoa?

Mạnh Huyện thừa nói:

- Chuyện hôm nay, người phải giữ kín như bưng, không được nói với bất kỳ ai. Nếu có nửa điểm tin tức truyền đi...

Về mặt Mạnh Huyện thừa dữ tợn:

- Nếu chúng ta gặp chuyện không may, cũng nhất định phải kéo người toi luôn!

Lý Văn Thông giờ mới hiểu quả nhiên không có chuyện tốt tự nhiên tới. Mạnh Huyện thừa đây là muốn phong tỏa y, lại không biết Mạnh Huyện thừa muốn làm gì, chuyện lớn như vậy giấu diếm sao được? Lý Văn Thông thấp thòm trong lòng, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

Mạnh Huyện thừa mắt nhìn hai tên nha sai bên ngoài, cách xa như vậy, bọn hần hẩn là không thể nào nghe được quan tòa nghị sự, liền phân phó nói:

- Người đi dẫn hai người hần đi đi, người giữ cửa ở ngoài.

Lý Văn Thông khúm núm, vội vàng lui ra ngoài.

Hoa Tri huyện lúc này cũng nhìn thấy sự kỳ quặc, nhìn không được hỏi:

- Mạnh Huyện thừa, người ... đây là ý gì? Chẳng lẽ... Vương Chủ bộ nói, người đã hiểu?

Mạnh Huyện thừa nhìn Vương Chủ bộ liếc mắt, hai người nhìn nhau cười, quả nhiên không hổ là đối thủ thế lực ngang nhau, hai người hiển nhiên đều hiểu âm mưu trong lòng đối phương, Mạnh Huyện thừa gần đây tranh chấp cùng Vương Chủ bộ, một bước cũng không nhường, lúc này lại mỉm cười nói:

- Vẫn là mời Vương Chủ bộ vì đại nhân vạch ra phương án.

Mạnh Huyện thừa trở lại chỗ ngồi thân nhiên ngồi xuống. Vương Chủ bộ mỉm cười đứng dậy. Hai người phối hợp ăn ý, thoát nhìn như là một đôi hảo hữu nhiều năm. Trên quan trường, quả nhiên không có địch nhân vĩnh viễn, Hoa Tri huyện thiếu kiên nhẫn, vội vã nói:

- Vương Chủ bộ, người đến cùng là có biện pháp gì mau mau nói đi.

Vương Chủ bộ nói:

- Nghe tiểu tử kia vừa rồi nói, Ngải Diên sử chết, ngoại trừ hung thủ, chỉ có hần và nhị muội, tam muội của hần cùng với các vị đại nhân trong gian phòng này biết rõ, đúng không?

Hoa Tri huyện nhanh chóng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, ngoài ra còn có một Lý Văn Thông, thì tính sao?

Vương Chủ bộ nói:

- Nếu như chúng ta có thể là cho Ngải Diên sử sống lại, hung thủ tuyệt đối sẽ không đứng ra nói hần là giả. Bọn hần vốn là một đám cường đạo giết người cướp của, huống hồ, bọn hần còn chưa biết người mình vừa giết chính là Ngải Diên sử, nếu không chưa chắc bọn chúng xuống tay. Mà chúng ta, tự nhiên cũng sẽ không nói...

Vương Chủ bộ nói đến đây, Hoa Tri huyện rốt cuộc cũng hiểu được, giật mình nói:

- Người nói là... tìm người giả mạo...điều này sao có thể, Ngải Diên sử cũng không phải người từ đâu hiện ra, người tìm người giả mạo, có thể giả mạo bao lâu? Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LươngSơnBac.com)

Vương Chủ bộ âm hiểm cười, nói:

- Không bao lâu nữa thôi, qua một đoạn thời gian, “Ngải Diên sử nếu vì “không hạp đất nước” mà bệnh chết tại huyện Hồ, chẳng lẽ triều đình có thể truy cứu trách nhiệm của chúng ta? Có liên quan gì đến chúng ta chứ?

Hoa Tri huyện nghe xong lời này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, còn đám quan chức bên kia giờ cũng đã minh bạch ý tứ của Vương Chủ bộ, khiếp sợ không thôi. Bất quá bọn họ đều là tâm phúc không phải của y thì cũng là của Mạnh Huyện thừa, việc này cũng quan hệ đến lợi ích cá nhân nên

cũng không ai phản đối.

Mạnh Huyện thừa đảng hắng một cái, nói:

- Kể từ đó, Ngải Diên sử cuối cùng cũng đã chết rồi, nhưng cái chết của hắn, sẽ không có chút xú nào liên quan đến chúng ta. Cửa ải này, không phải chúng ta đã vượt qua rồi sao?

Hoa Tri huyện lúng ta lúng túng nói:

- Như vậy được chứ?

Suy nghĩ kỹ một chút, thật đúng là có thể thực hiện, ánh mắt y sáng dần lên:

- Thế nhưng mà, chúng ta tìm đâu ra người già mạo Ngải Diên sự đây?

Vương Chủ bộ binh thành tự nhiên cười cười, nói:

- Cần gì đi tìm, như ở bản địa liền tìm một người, làm sao để mọi người không nhận ra hắn, không làm hỏng đại sự của chúng ta... Hay dùng tên tiểu tử báo tin vừa nãy là được? Dù sao tuổi của hắn cùng Ngải Diên sử không chênh lệch nhiều, nói hắn mấy tuổi mà không được.

Hoa Tri huyện lạnh cả tim, thâm nghĩ:

- Đây chẳng qua là chống đỡ qua một đoạn thời gian, về sau phải giết tên họ Diệp kia? Vì lý do an toàn, tên họ Diệp kia phải chết, hai muội muội của hắn cũng không thể để họ sống, ba cái mạng người a...

Hoa Tri huyện có chút không đành lòng. Nhưng y càng lo cho tiền đồ của mình hơn, hơn nữa nhìn đám quan chức quan tòa ai cũng trầm mặc, nếu như y muốn phản đối, chỉ sợ y cũng sẽ "bệnh chết" ở đây, không chừng khi đó thì không phải là không hợp đất nước, mà là phát sinh ôn dịch.

Hoa Tri huyện cắn răng, nói:

- Có thể... Tên họ Diệp kia không chịu đáp ứng thì sao?

Mạnh Huyện thừa cùng Vương Chủ bộ cùng cười cười, khinh bỉ nhìn y nói:

- Hắn không chịu cũng phải chịu.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6: Cầu người làm quan.

Diệp Tiểu Thiên, Tiết Thủy Vũ, Dương Nhạc Diêu và Phúc Oa nhi hưởng thụ đãi ngộ mệnh quan triều đình, tiến vào dịch quán của huyện.

So với dịch quán ở địa phương khác, dịch quán Hồ huyện rất đơn sơ. Từ sau khi xây dựng xong ngoại trừ ít ỏi quan viên qua đường thì chưa từng có người nào tới ở. Tuy nhiên, đối với ba người Diệp Tiểu Thiên mà nói, điều kiện nơi này đã rất tốt rồi. Hơn nữa tuy viện nhỏ nhưng cũng chỉ có gia đình họ, nên lại có cảm giác nhà cao cửa rộng. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Rất nhanh Diệp Tiểu Thiên liền phát hiện Huyện nha phái người tới nhìn chăm chăm họ, dẫn đầu đúng là Thư lại Lý Vân Thông họ đã từng tiếp xúc. Dưới sự canh chừng của đám thư lại kia, cho dù lính ở dịch trạm cũng rất khó tiếp xúc với mấy người Tiểu Thiên. Cân nhắc tới chuyện lớn Ngải Diên sử ngộ hại, quan phủ giám sát nhân chứng cũng là bình thường, Diệp Tiểu Thiên cũng không nghĩ nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Lý Vân Thông tới dẫn Diệp Tiểu Thiên đến Huyện nha, muốn hắn dẫn người đi tìm thi thể Ngải Diên sử. Diệp Tiểu Thiên đến Huyện nha, liền thấy Huyện lệnh Hoa Tinh Phong, Huyện thừa Mạnh Khánh Duy, Chủ bộ Vương Ninh đều mặc quan phục thân sắc nghiêm nghị. Đám bộ khoái đều đeo đơn đao, một đám binh sĩ khác cầm trục thương đẳng thuẫn, do Tuần kiểm La Tiểu Diệp dẫn đầu.

Đoàn người rời khỏi Hồ huyện, gần chạng vạng tới mới tới sơn khẩu nơi Ngải Diên sử gặp chuyện không may. La Tuần Kiểm dẫn sĩ tốt vào sơn khẩu trước, tìm khắp nơi một hồi xác nhận không có phục binh, lại chia sĩ tốt đóng quân ở xa làm trạm canh gác. Hoa Tri huyện, Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ mới dẫn theo Diệp Tiểu Thiên cùng mấy tâm phúc nhanh chân bước tới sơn khẩu.

Ở khu vực Diệp Tiểu Thiên chỉ và xác nhận, họ nhanh chóng đào ra những thi thể kia, hơn nữa tìm ra 'Cáo Thân' trên người Ngải Diên sử. Nhìn thấy 'Cáo Thân', đám người Hoa Tri huyện thở ra nhẹ nhàng, may mắn 'Cáo Thân' không bị hủy hoặc rơi mất, đã có tầm ủy dụ này, kế hoạch của họ có thể áp dụng thuận lợi.

Hoa Tri huyện trầm mặt nói:

- Ngải Diễm sử bất hạnh bị ngộ hại, chuyện đã xảy ra ở bốn huyện, thuộc về trách nhiệm của bốn huyện, phải nhanh chóng tra ra manh mối. Vương Chủ bộ, người lưu lại sai người thu liễm thi thể, chờ trở về huyện thành chôn cất. Mạnh Huyện Thừa, trước tiên chúng ta thương nghị một chút, tìm cách giải quyết chuyện này thế nào.

Diệp Tiểu Thiên đi theo một vòng, lại trở về cùng Hoa Tri huyện và Mạnh Huyện thừa. Rời khỏi sơn khẩu không xa, trong lúc vô tình Diệp Tiểu Thiên nhìn lại, liền thấy khói lửa bay lên từ trong khe núi, trong lòng không khỏi run lên.

Diệp Tiểu Thiên ở lại gần khe núi cùng đám người Hoa Tri huyện, trời sáng hôm sau mới lên đường trở lại huyện thành. Chờ lúc chạng vạng tối trở lại Huyện nha, Diệp Tiểu Thiên mệt mỏi nói:

- Đại lão gia, trách nhiệm của tiểu dân đã xong, có thể cáo từ hay không?

Mạnh Huyện thừa nhìn hần nói:

- Người hãy chờ ở chỗ này, có chút việc chưa xong, chờ bốn quan thương lượng với Huyện tôn rồi nói sau.

Diệp Tiểu Thiên bất đắc dĩ, đành phải đứng lại ở hành lang, sau khoảng hai nén hương, Lý Vân Thông đột nhiên xuất hiện trước mặt hần, nói:

- Diệp Tiểu Thiên, Đại lão gia muốn gặp người, đi theo ta!

Diệp Tiểu Thiên còn chưa hỏi thăm, Lý Vân Thông đã quay người rời đi, Diệp Tiểu Thiên đành phải đi theo y.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Tiểu Thiên bị mang vào tam đường. Trên tam đường chỉ có Hoa Tri huyện và Mạnh Huyện thừa ngồi hai ghế, một chỗ không có người.

Diệp Tiểu Thiên khom người thi lễ với họ.

Mạnh Huyện thừa nói:

- Diệp Tiểu Thiên, đường đường mệnh quan triều đình lại bị ngộ hại ở bốn huyện, đám giặc này thực sự vô pháp vô thiên, hung hăng ngang ngược, nhất định phải đưa ra công lý răn đe. Nhưng không biết tại sao đám giặc này vô tung vô ảnh, thực sự không cách nào truy tra, bốn quan và Huyện tôn đại nhân thương nghị một phen, muốn mời người giúp đỡ chúng ta, người có bằng lòng hay không?

Diệp Tiểu Thiên nghi ngờ nhìn Mạnh Huyện thừa rồi nhìn Hoa Tri huyện vẫn ngồi yên không nói một lời, hỏi: Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Hai vị lão gia, tiểu dân không phải người trong quan phủ, lại không phải hiệp sĩ giang hồ, làm sao giúp đỡ Đại lão gia phá án bắt giam phạm nhân chứ?

Mạnh Huyện thừa mỉm cười nói:

- Chúng ta đã cẩn thận kiểm tra trên người đám người Ngải Diễm sử, rõ ràng có rất nhiều bạc. Có thể thấy, đám giặc sát hại Ngải Diễm sử không phải vì tiền tài, mà là trả thù.

Diệp Tiểu Thiên trầm ngâm: "Nói hươu nói vượn! Trước tiên đám người Ngải Diễm sử bị sơn tặc cướp bóc một hồi, lại bị ta vơ vét một hồi, tiền tài mất hết, đâu còn số bạc lớn. Rõ ràng là một bản án sơn tặc cướp của giết người, vì sao phải nói thành trả thù? Ô, có người trả thù vậy Ngải Diễm sử phải gánh chút ít trách nhiệm, có sơn tặc hoành hành lại hoàn toàn là trách nhiệm của quan viên bốn huyện, họ là muốn giảm bớt tội của mình sao?" Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hoa Tri huyện háng giọng một cái, nói:

- Nếu mục đích của kẻ xấu là Ngải Diễm sử, như vậy chúng ta có thể lợi dụng Ngải Diễm sử dụ chúng, chỉ cần chúng lộ ra chút dấu vết, chúng ta có thể bắt chúng quy án. Bởi vậy chúng ta muốn người giả mạo Ngải Diễm sử!

Diệp Tiểu Thiên chấn động nói:

- Cái gì? Để ta giả mạo Ngải Diễm sử?

Mạnh Huyện thừa nói:

- Không sai! Người và Ngải Diễm sử cách nhau không bao nhiêu tuổi, bốn huyện lại không có ai biết lai lịch của người. Chỉ cần chúng ta thả ra tiếng gió, nói Ngải Diễm sử gặp nạn trên đường, tùy tùng bị giết hết, bản thân Ngải Diễm sử may mắn thoát được một mạng, sẽ không ai hoài nghi thân phận của người. Người dùng thân phận Ngải Diễm sử xuất hiện ở bốn huyện, một khi đám giặc kia biết được tin tức, sẽ cho là hành thích thất bại, đương nhiên sẽ tìm người. Người yên tâm, chúng ta sẽ phái người âm thầm bảo hộ, tuyệt đối không để người bị thương tổn. Sau khi chuyện này thành công, bốn huyện sẽ dùng năm trăm lạng bạc ròng tạ ơn, người thấy thế nào?

Diệp Tiểu Thiên toét miệng ra như ăn phải hoàng liên: "Năm trăm lạng! Lại là năm trăm lạng! Các ngươi lừa người à? Chẳng lẽ trong nhà hần có con cháu bốn tuổi, mẹ vợ mười tám tuổi cũng chờ các ngươi tặng cho ta?"

Diệp Tiểu Thiên cười khan nói:

- Đại lão gia, mục đích của đám giặc kia là ám sát Ngải Diên sử, như vậy họ nhất định nhận ra Ngải Diên sử. Mặc dù tuổi tác của tiểu dân và Ngải Diên sử không cách nhau bao nhiêu, nhưng tướng mạo lại không giống, muốn giả mạo hần, chỉ sợ sẽ lập tức lộ đuôi.

Mạnh Huyện thừa cười ha ha nói:

- Lời này sai rồi. Ngải Diên sử là quan, mặc dù đắc tội người khác, đối phương cũng có thể là người trong quan trường hoặc là người trong sĩ lâm, mà những người này sẽ không ra tay giết người, cho nên hung thủ tám chín phần mười chính là sát thủ. Nói cách khác, hung thủ được thu mua có thể đi theo đoàn xe của Ngải Diên sử, cũng không quen thuộc tướng mạo của hần, hoặc chỉ nhìn qua một bức họa bề ngoài. Còn nữa, mặc dù đám hung thủ biết Ngải Diên sử thì thế nào? Chúng cũng nên tìm hiểu thực hư, chỉ cần chúng tới, chúng ta sẽ có cơ hội.

Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên nghĩ tới tới hôm qua đứng ở sơn khẩu nhìn lại khói đặc cuộn cuộn bốc lên trong khe núi, trong lòng mơ hồ bất an, lắc lắc đầu nói:

- Đại nhân, tiểu dân chỉ đi qua Hồ huyện, chỉ cùng đường với Ngải Diên sử, mắt thấy hiện trường hung án nên tới báo án. Còn nói phối hợp với các vị Đại lão gia phá vụ án này, đã không phải nghĩa vụ của tiểu dân, tiểu dân cũng không có năng lực kia. Tiểu dân không thể đáp ứng!

Hoa Tri huyện vỗ bàn, phẫn nộ quát:

- Lớn mật! Không phải bốn huyện thương lượng với ngươi, mà là ra lệnh ngươi phải phối hợp bốn huyện!

Diệp Tiểu Thiên liếc y, lạnh lùng nói:

- Đại lão gia, tiểu dân không phải kẻ ngu xuẩn chưa từng va chạm xã hội, tiểu dân chưa từng nghe qua một người dân lương thiện không ăn bổng lộc triều đình, không nhận tiền lương quan phủ cần phải phối hợp với quan phủ phá án. Huống chi tiểu dân cũng không phải dân thuộc sự quản lý của ngài, tiểu dân chỉ là đi ngang qua nơi này.

- Ngươi...

Hoa Tri huyện không nghĩ tới một tên tiểu dân cũng dám chống đối mình, y chỉ tay vào Diệp Tiểu Thiên, giận không kềm được.

Mạnh Huyện thừa vẻ mặt tươi cười ngăn y lại:

- Huyện tôn chó tặc giận, bớt giận, xin bớt giận.

Mạnh Huyện thừa ngăn Hoa Tri huyện, quay qua nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ngươi thực sự không muốn?

Diệp Tiểu Thiên khom người nói:

- Thứ cho tiểu dân khó tòng lệnh!

Mạnh Huyện thừa cười lên ha ha, nói:

- Được rồi, vậy bản quan cũng không muốn ép buộc, chỉ là ngươi là người duy nhất chứng kiến bản án...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đại lão gia, tiểu dân chỉ là mắt thấy hiện trường hung án.

Mạnh Huyện thừa khoát tay nói:

- Khác nhau ở chỗ nào? Hung thủ hoặc là rình xem hành tung đám người Ngải Diên sử ở trấn Lộc Giác, ven đường đi các ngươi đã từng gặp được một vài người miền núi đúng không? Nói không chừng trong đó có tai mắt của hung thủ, những người này tương lai cần ngươi xác nhận, cho nên...

Mạnh Huyện thừa ngừng một chút nói:

- Cho nên ngươi có thể không giả mạo Ngải Diên sử, nhưng trước khi bản án được phá, ngươi không thể rời khỏi bốn huyện.

Diệp Tiểu Thiên ngăn người, Mạnh Huyện thừa nhìn hần bằng ánh mắt sắc bén, hỏi:

- Thế nào?

Diệp Tiểu Thiên sờ lên mũi, bồng cười hi hi nói:

- Được! Vậy trước tiên tiểu dân ở lại Hồ huyện, chờ Đại lão gia triệu hoán.

Thái độ của Diệp Tiểu Thiên khiến cho Mạnh Huyện thừa khế giật mình, không rõ tại sao Diệp Tiểu Thiên phản ứng quái lạ như vậy.

Nhưng y vẫn thần nhiên nói:

- Được! Vậy người đi xuống trước đi, bốn quan sẽ phái người trông coi người, trước khi vụ án này chấm dứt, người sẽ ở lại bốn huyện.

Mạnh Huyện thừa đề Diệp Tiểu Thiên lui ra, lại gọi Lý Vân Thông dẫn dò một phen, Lý Vân Thông liền đưa Diệp Tiểu Thiên rời đi.

Diệp Tiểu Thiên vừa đi với Lý Vân Thông, vừa nghĩ thầm: "Thủy Vũ à, đây cũng không phải ta cố ý kéo dài thời gian đâu nha, là đám Đại lão gia Hồ huyện không thả chúng ta đi. Nàng cùng ta an cư lạc nghiệp ở nơi này đi, lửa gần rơm, đương nhiên càng gần càng tốt, thời gian gần càng lâu càng tốt, nói không chừng một gần hai gần ta và nàng gạo nấu thành cơm, đến lúc đó chúng ta ôm con cái cùng đi gặp cha vợ. Ha ha, may mắn ta có dự kiến trước, trên người có hơn hai mươi lạng bạc, ăn vài năm cũng không lo."

Sau khi Diệp Tiểu Thiên rời đi, Hoa Tri huyện cau mày nói:

- Sao người lại dễ hần rời đi như vậy, hần không đáp ứng, việc này nên kết thúc thế nào?

Mạnh Huyện thừa đáp:

- Huyện Tôn đại nhân, chúng ta muốn hần giả mạo Điền sử, là một vị quan viên thường xuyên phải ra mặt. Ngoại trừ những quan viên trong nhị đường ngày đó ra, không người nào biết hần là Điền sử Hồ huyện giả mạo, như vậy sau này hần chết bệnh mới không có sơ hở gì. Nếu như hần không thật lòng tin phục miệng báo, đến lúc đó hần tìm chút phiền toái cho chúng ta, muốn bỏ cứu sẽ khó khăn.

Hoa Tri huyện nghi hoặc nói:

- Hôm nay Huyện nha xuất động nhiều người tới sơn khẩu như vậy, chuyện Ngải Điền sử đương nhiên không kéo dài được vài ngày, chậm thêm chút thời gian nữa, hần chậm chạp đáp ứng, thì có ích lợi gì?

Mạnh Huyện thừa nhàn nhạt đáp:

- Tin tức của Ngải Điền sử, chúng ta muốn phong tỏa ba tới năm ngày chắc hần không có vấn đề gì, thời gian ba tới năm ngày là đủ rồi! Sau ba tới năm ngày, họ Diệp này sẽ ngoan ngoãn trở về năn nỉ chúng ta, cam tâm tình nguyện làm Điền sử!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Chặn đường lui

Mạnh Huyện thừa dứt lời, chấp tay cáo từ Hoa Tinh Phong:

- Hạ quan cáo từ!

Dứt lời, không chờ Hoa Tinh Phong đáp lại y liền phát tay áo một cái đi thẳng.

Hoa Tinh Phong lặng lẽ nhìn bóng lưng y, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

Từ khi y vào huyện Hồ đã chịu đủ chướng ngại do Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ cấu kết với các thế lực ương ngạnh ở địa phương, hận hai người vô cùng. Chỉ là, mọi sự khó khăn, y không thể tách khỏi hai người họ được, đâm ra y vừa chán ghét sự bất lực của bản thân, lại vừa không để nén được cừ hận với hai người họ.

Cảm giác này thật khó miêu tả.

Tam đường của huyện nha nằm sâu trong cùng của tiểu viện, là nơi gia quyến của Tri huyện ở lại. Kiến trúc huyện nha của huyện Hồ không giống với kiến trúc quan nha địa khu Trung Nguyên chủ yếu được thiết kế trên một đường thẳng trung tâm. Ở nơi xa xôi chật chội, hậu viện với tư cách là nơi sinh hoạt cá nhân được xây dựng rất linh hoạt.

Đằng sau Nguyệt Lượng môn của hậu trạch là một mảnh trúc xanh hoa đỏ, vài hòn giả sơn loáng thoáng, đi hết một con đường nhỏ quanh co là một hồ nước xanh biếc hình bán nguyệt.

Hồ nước như một khối phi thủy óng ả, trên mặt nước có mấy cành sen, dưới là sen cá đua nhau bơi lội, nhưng không phải cá cảnh, nhìn kỹ lại, hơn nửa là cá do chủ nhân đi câu về yêu thích mà thả lại nuôi ở đây, cũng khá đặc biệt.

Từ phòng ngoài, một nữ tử thướt tha bước ra, bước đi uyển chuyển, tay cầm một chiếc quạt tròn nhỏ nhỏ. Tới chỗ rẽ hành lang, nàng bèn đi tới tam đường.

Rất xa, một bóng hình xinh đẹp đứng bên một cột hành lang màu đỏ, thấp thoáng bóng lan can màu xanh, bên dưới có vài loại hoa không biết tên. Phong cảnh đẹp như một bức cung nữ du xuân.

Tiểu phụ nhân duyên đáng lút qua hành lang quanh co chừng vài chục bước là tới tam đường. Ngoài cửa sảnh đường có một gã gia nhân áo xanh đứng thông tay chờ, thấy nàng đến vội vàng thi lễ: Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Phu nhân!

Tiểu phụ nhân kia cũng chỉ áng chừng hai sáu hai bảy tuổi, làn da trắng nõn mềm mại mịn màng, đuôi mắt cong cong mê người, đẹp như một quả đào chín mọng. Nàng khẽ gật đầu, trâm vàng trên tóc khẽ đung đưa, khẽ hỏi:

- Lão gia có trong sảnh không?

Giọng nàng nhẹ nhàng, tuy vẫn nói tiếng phổ thông nhưng có ảnh hưởng chút giọng địa phương của Giang Nam, vô cùng dễ nghe.

Sau khi gã gia nhân kia cung kính trả lời, nàng bèn bước vào sảnh, ồng tay áo phát phơ để lại một mùi hương vương vấn. Gã gia nhân kia ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy một bóng lưng thướt tha, mái tóc đen nhánh vẫn lên một bụi đóa mã kế. Khí chất thủy mị thành thực quyến rũ khiến cho ai nấy đều mê mẩn.

Thiếu phụ bước vào, trong phòng lát gạch xanh, trên xà nhà treo đèn cung đình năm góc, giữa phòng là một bức tùng sơn tích thủy đồ bằng bạc (cây tùng bên dòng nước), mấy bộ bàn ghế lác đác, bên cạnh còn có hai giàn trồng hoa, chính giữa là một bồn cây Thọ Trường Xuân bằng đá trắng.

Đằng sau bức bình phong bên phải là một khoảng không gian nhỏ nhỏ, trên bình phong vẽ một bức Phú Quý Mẫu Đơn đồ. Thiếu phụ nọ khoan thai ưu nhã bước tới đằng sau bức tranh.

Đằng sau bức bình phong là thư phòng. Cửa sổ đang mở, ngoài cửa sổ là một hồ nước xanh, bên hồ là núi giả bao quanh, vô số dây thường xuân leo kín cả mặt tường. Dưới cửa sổ là một hành lang nhỏ chỉ vừa cho một người qua lại, hai bên cửa sổ, bên trái một cây lựu bên phải một cây hải đường.

Trên bàn dưới đất đầy những giấy, tờ nào cũng có nét mực. Hoa Tĩnh Phong dựa vào ghế một mồi ngửa đầu, một lúc cũng không nhúc nhích, chân mày hơi cau lại, dường như đã mồi tới mức chẳng buồn thở.

Phu nhân vũ mị khe khẽ thở dài. Hôm nay tới tìm trượng phu vốn là để nhờ một việc cho đệ đệ. Nhưng thấy thể xác và tinh thần của trượng phu đều một mồi như vậy, nàng đâu nhẫn tâm mang chuyện của mình ra khiến cho chàng thêm lo lắng.

Nàng đi tới đằng sau lưng y, đặt quạt lên bàn, nâng cổ tay trắng nõn như mỹ ngọc, vén tay áo lên, hai chiếc vòng tay xanh biếc nhân nhạ phát sáng càng làm nổi bật hơn vòng cổ tay nhỏ nhắn đẹp như một đóa lan trắng.

Chân mày Hoa Tĩnh Phong khẽ động, bàn tay như mỹ ngọc kia đang nhẹ nhàng xoa bóp vai cho y. Phu nhân nhẹ nhàng xoa xoa bả vai y, ôn nhu hỏi:

- Lão gia buồn vì câu chuyện vừa rồi với Điện sử sao?

Hoa Tĩnh Phong lười biếng ừ một tiếng, không trả lời.

- Tướng công không cần quá nghiêm khắc với chính mình. Huyện Hồ này thế nào, chư vị trong triều còn hiểu rõ hơn chàng. Đói ai tới đây cũng chẳng mở ra được cục diện này, sao có thể trách chàng được chứ?

Y cười khổ:

- Sao lại không trách ta? Ta là Huyện lệnh hồ đồ của huyện Hồ đấy.

- Chàng đâu có hồ đồ.

- Nếu không hồ đồ, thì chính là quá ư vô dụng.

Nàng sáng giọng:

- Tướng công!

Hoa Tĩnh Phong chậm chậm mở mắt ngược nhìn thê tử. Làn da mịn màng hồng hào, ngũ quan xinh xắn đoan trang đẹp như một mỹ nhân trong tranh của một vị họa sĩ tài danh. Cho dù hai người đã thành thân mười năm nhưng nàng vẫn đẹp như một hạt trân châu khiến cho ai cũng thêm muốn. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Còn bản thân mình... gần ba năm nay, y đã có nếp nhăn, trên đầu đã điểm tóc trắng, lưng cũng còng xuống một chút. Nam tử hăng hái đi nhậm chức làm quan năm nào đã chôn vùi sâu trong trí nhớ của y từ lâu.

- Tô Nhã, đương nhiên triều đình sẽ hiểu cho nỗi khổ của ta. Nhưng không có nghĩa triều đình sẽ thông cảm cho nỗi khổ của ta. Thiên hạ không phải chỉ có một người, triều đình cũng không phải chỉ do một người định đoạt. Bất kể là Hoàng đế hay thủ phụ, đôi khi vẫn không thể làm theo ý mình. Trên bàn cờ lớn của ông trời, ta chỉ là một con cờ nhỏ vô nghĩa.

Tô Nhã im lặng, nhìn khuôn mặt đã già đi rất nhanh của trượng phu mà bi thương:

- Chẳng lẽ... không có cách nào sao?

Hoa Tĩnh Phong xoa xoa bàn tay trơn bóng như ngọc của thê tử, lắc đầu:

- Cuối năm nay có kỳ sát hạch, lâu thì giữa năm sau, chắc ta sẽ bị xử phạt rồi. Trừ phi có một đại quý nhân thông thiên từ trên trời giáng xuống mới có thể bảo vệ ta qua được kỳ sát hạch lần này. Nhưng nếu thực sự có một vị đại quý nhân như vậy, thì tại sao người ta lại theo một viên quan thất phẩm nhỏ nhoi thất bại như ta?

Trong dịch trạm, Diệp Tiểu Thiên khoác cái túi lớn, Thủy Vũ cũng khoác một cái túi nhỏ, ngay cả Nhạc Diêu cũng tự mang theo đồ đạc của mình, trên đầu con gấu trúc nhỏ Phúc Oa đã đội sẵn một chiếc nón lá trúc, trên lưng cồng một chiếc giỏ trúc, trong đó chứa đầy lương thực của nó – mười mấy cây măng trúc.

Hộ khoa lại điển Lý Vân Thông ngăn họ lại, lạnh lùng nhìn Diệp Tiểu Thiên:

- Đưa lộ dẫn (giấy thông hành đi đường) ra đây, tạm thời ngươi không thể rời bỏ huyện, còn cần lộ dẫn làm gì?

- Nhưng... chủ quán trọ ta ở cần xem...

- Trong huyện có rất nhiều nơi không cần lộ dẫn cũng có thể vào ở, chỉ cần có tiền. Giao lộ dẫn ra đây, nhờ ngươi cầm lộ dẫn rồi chạy thoát thì sao?

Diệp Tiểu Thiên bất đắc dĩ đưa ra lộ dẫn.

- Thủy Vũ, chúng ta đi.

Lý Vân Thông giang một tay ngăn lại:

- Chậm đã! Để lại tất cả của cải ra.

Diệp Tiểu Thiên cả kinh:

- Vì sao? Quan sai huyện ta còn kiêm nhiệm cả cường đạo hay sao?

- Không phải ngươi có tiền là có thể đào tẩu sao? Còn nữa, án này chưa tra xong, ai biết được tiền của ngươi chính đáng hay không?

Tạm thời tiền của ngươi sẽ do huyện nhà giữ, chờ làm rõ chân tướng sẽ trả cho ngươi.

Lý Vân Thông khoát tay, lập tức có hai sai dịch nhào lên giật lấy cái túi trong tay Diệp Tiểu Thiên và Tiết Thủy Vũ. Lại có một gã sai dịch soát thân hần, Thủy Vũ và Nhạc Diêu cũng có phu nhân dịch thừa lục soát. Kiểm tra một hồi đảm bảo bọn họ không còn một đồng xu mới thôi.

Phúc Oa nhí ngáy ngủ đứng một bên. Rõ ràng có một nha sai vô lương tâm gầy gầy cái sọt trúc nó đang đeo, lấy ra hai cây măng.

Một nhà bốn thành viên tay trắng bị đuổi ra khỏi dịch quán, trong một đêm, từ đài ngộ dành cho quan lão gia, quan thái thái, bọn họ biến thành dân nghèo, nghèo rớt mồng tơi.

Diệp Tiểu Thiên đứng ngoài cửa dịch quán, nhìn hai người khoanh tay đứng trước cửa lạnh nhạt nhìn dịch tốt, lại nhìn cách họ mặc thường phục âm thầm theo dõi Lý Vân Thông và các quan sai khác mà thờ dài, xoa xoa đầu Phúc Oa, cảm khái:

- Huynh đệ, sớm biết có ngày hôm nay, trước kia ta tiêu hết tiền mua đồ ăn cho ngươi.

Phúc Oa nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải, cái đuôi vênh lên một cái, leng keng rơi ra rất nhiều tiền vụn.

Tuy Diệp Tiểu Thiên đầy sầu khổ nhưng vẫn bị con gấu chọc cho cười:

- Xem bộ dáng con gấu ngộ nhà ngươi kìa!

Phúc Oa ngẩng đầu ngáy ngốc nhìn hần.

Chạng vạng tối, cả nhà vào một miếu thổ địa.

Dường như chỉ cần là nơi có người Hán là không thể thiếu một vị thần tiên chừng quản thổ địa như vậy. Nhưng điều khiến cho người ta kỳ lạ là dân chúng người Hán coi trọng thổ địa, cho nên mỗi khi mở ra thêm một khoảnh đất sẽ không quên lập một tòa miếu cho vị thổ địa này, là miếu của duy nhất ngài.

Nhưng hình như họ chỉ cần cần lập một tòa miếu cho vị thần linh này, sau đó bọn họ hết trách nhiệm, về sau chẳng quan tâm đến thần linh. Từ trong tâm, bọn họ rất quan tâm đến thổ địa, nhưng từ trong tâm, bọn họ lại chẳng quan tâm đến thổ địa gia, thậm chí trong nhiều câu chuyện thần thoại vẫn coi vị thần linh này là đối tượng để trêu chọc.

Cho nên, phần lớn miếu thổ địa các nơi đều vắng hương thừa khói, huyện Hồ cũng vậy, đến nỗi tòa miếu bọn người Diệp Tiểu Thiên vào trú cực kỳ rách rưới.

- Diệp đại ca, ta có lỗi với huynh!

Tiết Thủy Vũ đang quét tước dọn dẹp xung quanh đột nhiên nước mắt rơi như mưa.

Nàng quỳ xuống trước mặt Diệp Tiểu Thiên, chảy nước mắt dập đầu: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Diệp đại ca, ngay từ đầu ta đã không có tư cách làm người của huynh, cũng không dám thổ lộ tấm lòng với huynh. Về sau, lại xin người giúp đỡ, ta chỉ là một nữ nhân yếu ớt, không có đàn ông, ở nơi này quả thực nửa bước khó đi. Nhưng ta chưa từng nghĩ tới sẽ hại huynh tới nông nỗi này. Nếu không phải ta khuyên huynh báo án với quan phủ, huynh cũng không rơi vào tình cảnh hôm nay. Diệp đại ca, ta có lỗi với huynh...

Nàng cực kỳ bi thương vừa khóc vừa dập đầu tạ tội. Tới khi nàng ngoi nước mắt ngừng đầu lại bất ngờ hoảng sợ, không biết từ khi nào, Diệp Tiểu Thiên đã quỳ xuống đối diện với nàng. Nàng dập đầu, hắn cũng dập đầu, một người dập đầu một người hoàn lễ.

Nàng giật mình hỏi:

- Diệp đại ca, huynh... huynh làm gì vậy?

Hắn nghiêm túc đáp:

- Ta cũng không ngờ một cô nương như nàng lại vội như vậy. Nàng xem, chúng ta đã lạy thiên địa rồi, khi nào thì động phòng?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Bước đường cùng

Tiết Thủy Vũ lại ngây dại, những ngày gần đây ở chung với Diệp Tiểu Thiên, nàng không phải xấu hổ thì là ngại người, không có phản ứng khác.

Chuyện lớn bí mật giống như trời sập xuống trong lòng nàng, tại sao vị Diệp đại ca này lại..., cái đầu của hắn rốt cuộc lớn lên thế nào?

Tiết Thủy Vũ đương nhiên không biết rõ, tính cách Diệp Tiểu Thiên chính là vui vẻ lạc quan. Thân thể hắn khỏe mạnh, trái tim càng khỏe mạnh.

Tiết Thủy Vũ sợ run cả buổi, mới vân vê góc áo ngượng ngùng nói:

- Diệp đại ca, huynh... huynh đừng nói đùa với ta. Thuở nhỏ Thủy Vũ là do phụ mẫu song thân ấn định hôn sự, Thủy Vũ một kẻ nữ tử, sao dám tự tiện làm chủ, vi phạm lệnh của cha mẹ.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta không nói đùa với nàng. Nói nửa ngày không phải nàng lo lắng lệnh phụ mẫu sao? Ta nhất định sẽ khiến lệnh tôn lệnh đường thay đổi chủ ý. Còn Ta cái gì Phong kia, nàng cần bản không cần đề ở trong lòng. Diệp Tiểu Thiên ta ra mặt, hắn còn không biết khó mà lui? Quả thực là muốn chết!

Tiết Thủy Vũ kỳ quái nói:

- Nhưng mẹ ta từng nói, ngựa tốt không lấp hai yên, con gái tốt không lấy hai chồng. Tiểu thư cũng nói, nữ nhi cả đời chỉ theo một người. Nhà ta và Tạ gia đã trao đổi hôn thư, tuy rằng còn chưa bái đường thành thân, nhưng ta... coi như là người của Tạ gia rồi...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Như vậy à... vậy thì hơi phiền phức rồi. Nhà nàng và Tạ gia trao đổi hôn thư, nàng và ta lại vừa bái thiên địa, vậy rốt cuộc là muốn theo người nào cả

đòi đây?

- Đương nhiên là Tiểu Thiên ca ca rồi!

Nhạc Diêu đứng ở cửa, vỗ tay hô to.

Phúc Oa ở bên đang ra sức gặm măng, hiện giờ đã trở thành cái đuôi của Nhạc Diêu, cái gì cũng thích bắt chước Nhạc Diêu. Vừa thấy Nhạc Diêu vỗ tay, Phúc Oa ngẩn người, vội vàng ném măng xuống chân, vỗ hai cái tay gấu.

Tiết Thủy Vũ chống đỡ không được rồi, nàng tràn ngập sầu khổ, sừng sốt bị Diệp Tiểu Thiên nói cho đỡ khóc đỡ cười, nhất thời cũng không thể nghiêm mặt cứng rắn, đành phải bối rối đứng đây, vừa tròn vừa nói:

- Diệp đại ca, huynh... huynh nghỉ ngơi sớm một chút đi, chúng ta... chúng ta có lời gì ngày mai nói sau... Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Sáng sớm ngày tiếp theo, một nhà bốn người ngơ ngác trong miếu đồ nát.

Phúc Oa bụng măn ăn liên tục, đây đã là củ măn cuối cùng rồi.

Phúc Oa gặm ngon lành, hồn nhiên không biết nó sắp cạn lương thực.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tiền đều bị Huyện nha tịch thu rồi, ngay cả bữa sáng chúng ta cũng không ăn được. Ha ha! Đám quan lại này quả thực dùng hết thủ đoạn để buộc ta vào khuôn khổ.

Thủy Vũ khiếp vía nói:

- Diệp đại ca, nếu không... nếu không chúng ta đáp ứng họ? Dù sao cũng không đi được, vậy giả mạo Điền sử một chút thì sao, chờ họ bắt được hung thủ, đương nhiên sẽ buông tha chúng ta. Nếu như không đáp ứng, họ tuyệt đối không để chúng ta rời đi.

Diệp Tiểu Thiên cười lạnh hai tiếng, lắc đầu nói:

- Một nữ nhân gia như muội, đầu hiệu được cái bụng rắc rối của những kẻ trong quan trường này, chuyện này sợ là không đơn giản như thế.

Thủy Vũ kinh ngạc mở to hai mắt đẹp:

- Cái gì?

Diệp Tiểu Thiên muốn nói lại thôi, đứng dậy nói:

- Bữa sáng hôm nay, chúng ta đành phải chịu đói. Hiện giờ ta ra ngoài tìm việc để làm, chỉ cần có thể kiếm được tiền một ngày ba bữa là đủ rồi! Họ muốn buộc ta đi vào khuôn khổ, không có cửa đâu!

- Tiểu Thiên ca ca!

Nhạc Diêu bỗng nhiên gọi Diệp Tiểu Thiên một tiếng, quay đầu nhìn về phía cửa miếu, thần bí vẫy tay với Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên đi tới ngồi xổm xuống trước mặt nàng, hỏi:

- Gì vậy?

Nhạc Diêu đưa tay vào ngực, thần bí lấy ra một cái bánh bao, Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên mở to hai mắt.

Nhạc Diêu cười khanh khách, lại lấy một cái bánh bao từ trong ngực ra, Diệp Tiểu Thiên tham lam hỏi:

- Còn nữa không?

Nhạc Diêu hạ thấp khuôn mặt nhỏ nhắn, lắc đầu.

Thủy Vũ đi tới, kỳ quái hỏi:

- Muội lấy bánh bao từ chỗ nào.

Nhạc Diêu nhỏ giọng nói:

- Trong phòng bếp dịch quán ngày hôm qua, ha ha! Đại nương lục soát thân thể chúng ta không để ý đến muối.

Diệp Tiểu Thiên lẩm bẩm:

- Hóa ra tham ăn cũng có chỗ tốt của tham ăn.

Nhạc Diêu toét cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên:

- Trước kia người ta sợ đói, trông thấy phòng bếp có một sọt bánh bao không nhân, cũng không có người trông coi, cầm hai cái.

Diệp Tiểu Thiên sờ lên đầu cô bé, khẽ ôm nó vào ngực, dịu dàng nói:

- Yên tâm đi, sau này đi theo Tiểu Thiên ca ca, ta sẽ không để muối chịu đói nữa.

- Vâng!

Nhạc Diêu gật mạnh đầu:

- Tiểu Thiên ca ca rất có bản lĩnh!

Diệp Tiểu Thiên cười cười, nói với Thủy Vũ:

- Muối và Diêu Diêu ăn bánh bao đi. Các muối chờ ở nơi này, ta đi tìm việc làm.

Thủy Vũ đứng dậy, bất an nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Nếu không muối cũng đi thôi, sao luôn để cho Diệp đại ca huynh... huynh vì muối...

Diệp Tiểu Thiên lườm nàng, lớn giọng nói:

- Hừ! Trách nhiệm đàn ông, mặc quần áo ăn cơm! Nếu như không có năng lực nuôi sống muối, đàn ông như vậy làm được gì chứ? Muối chờ ở đây, ta đi kiếm tiền!

Tuy rằng Diệp Tiểu Thiên nói gần nói xa vẫn có ý sàm sỡ nàng, nhưng lúc này Thủy Vũ lại không hề có chút phản bác trên mặt, nàng nhẹ nhàng gục đầu xuống, trong lòng âm áp nói không ra lời.

Nhưng cảm giác cảm động này vừa mới nhộn nhạo trong lòng nàng, đã bị câu nói tiếp theo của Diệp Tiểu Thiên làm nổi cáu.

- Lại nói, ngôi sao tai họa như muối! Một khi muối đi ra ngoài đường, ta lau mông thay muối cũng bận không chịu nổi, đâu có thời gian kiếm tiền!

Nhạc Diêu ngừng mặt lên, khờ dại nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Tiểu Thiên ca ca, huynh thực sự có thể kiếm được tiền cơm sao?

Diệp Tiểu Thiên khẽ liếc nàng, ngạo nghễ ngửa cằm nói:

- Ta là ai chứ!

Nhạc Diêu lo lắng nói:

- Huynh là Diệp Tiểu Thiên! Tiểu Thiên ca ca, sao ngay cả tên mình huynh cũng không nhớ rõ?

Diệp Tiểu Thiên thiếu chút nữa té ngã, Thủy Vũ vốn đang buồn bực lại nhin không được che miệng cười trộm.

Diệp Tiểu Thiên hung hăng lườm hai kẻ tinh quái một lớn một nhỏ này, quay đầu đi ra ngoài miếu.

Lý Vân Thông cùng các quan sai khác thay đổi quần áo bình thường, lúc cửa thành còn chưa mở liền chạy tới nhìn chăm chăm họ rồi.

Vào ban đêm cửa thành đóng, ra vào khó khăn, hai muối muối của Diệp Tiểu Thiên đều là nữ, một trong đó còn là trẻ con, căn bản không cần trông coi. Diệp Tiểu Thiên mang theo các nàng chấp cánh cũng không bay được, chỉ cần trông coi vào ban ngày là được rồi.

Diệp Tiểu Thiên cũng không để ý tới họ, coi họ như không khí, ngang nhiên đi qua trước mặt họ. Lúc hắn đi qua trước mặt Lý Vân Thông, y cười hi hi hỏi một câu:

- Thế nào? Không bằng đáp ứng yêu cầu của đại nhân chúng ta đi.

Diệp Tiểu Thiên cười lạnh một tiếng, nghênh ngang rời đi.

Diệp Tiểu Thiên có sự tự tin mạnh mẽ đối với mình. Mình là ai?

Mình là người tới từ hoàng thành, chút chuyện nhỏ này làm khó được mình sao? Đám nông dân các ngươi, con báo đất! Ta chỉ cần lộ miệng, các ngươi còn không khóc lóc hô hào cầu ta tới làm công? Ai không muốn trừ khi mất hẳn bị mù!

'Người trong thành' Diệp Tiểu Thiên tràn đầy tự tin bắt đầu chịu đả kích nặng nề trong quá trình tìm việc làm no bụng ở Hồ huyện Quý Châu, hẳn rất cuộc phát hiện, chương quỹ cửa hàng ở đây thực sự đều mù mắt.

- Ngươi muốn tới tiệm ta làm tiểu nhị? Được, ngươi xem một chút, tấm vải này là vải gì? Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Cái này... ta không biết.

- Như vậy ngươi xem một chút mảnh tơ lụa này sản xuất ở nơi nào?

- Cái này... ta cũng không nhận ra.

- Đi ra ngoài!

- Ngươi biết tiếng Miêu không?

- Không biết, chẳng qua ta là tới đáp lại lời mời làm tiểu nhị, tiểu nhị ca biết bưng trà dâng nước không được sao, như thế nào...

- Ngươi biết nói tiếng Di không?

- Không biết, chương quỹ, ta là tới...

- Như vậy ngươi biết nói thổ ngữ bản địa không?

- Không...

- Đi ra ngoài!

- Ngươi muốn làm hộ vệ? Thân thể này của ngươi hơi yếu yếu đấy.

- Trần Tiêu đầu, thân thể của ta yếu yếu, nhưng ta nhanh nhẹn. Cầm cò, đánh xe, nghỉ trọ trong quán, thăm tra tin tức, ta đều có thể đảm nhiệm.

- Ngươi biết võ không?

- Không biết, chẳng qua ta...

- Có khí lực cũng được. Tới đây, khóa đá này nặng 120 cân, ngươi tới nhấc, đi vài vòng cho ta nhìn xem.

- 120 cân?!!! Còn đi vài vòng?!!! Không không không, ta không nhấc được, ta không muốn bị đá rơi vào chân...

- Đi ra ngoài!

- Trần Tiêu đầu, thực sự không được... ta có thể làm quân sư.

- Cút!

- Giọng ngươi có lớn không?

- Lớn! Ta hiểu được, bán đồ phải hô to. Chương quỹ ngài nghe ta hô hai câu. Khụ khụ! Rau thơm ớt tiêu đây, hành tây rau cần non đây, đậu cô ve cà dưa leo, bí đao củ cải trắng, cà rốt, tỏi hẹ đây~~~~

- Chương quỹ ngài cảm thấy thế nào? Ta biết chương quỹ ngài bán rượu, ta đây sẽ hô thay ngài.
- Ngươi có biết đánh không?
- Có thể! Múc rượu ai không biết, cái này không cần học.
- Ta là hỏi, ngươi có biết đánh không? Đánh nhau! Đánh người!

Chương quỹ giờ nắm đấm lên, bày tư thế với hắn.

Diệp Tiểu Thiên ngây dại, lắp bắp nói:

- Bán rượu... còn phải kiêm chức đánh nhau sao? Tiệm này của các vị thường xuyên đánh nhau? Ồ! Ta nhớ ra rồi, mấy ngày trước! Chỉ mấy ngày trước! Có một tiểu cô nương để lộ bắp đùi phá vỡ vỡ rượu nhà các vị...
- Ngươi rốt cuộc có biết đánh nhau hay không?
- Ta không đánh nữ nhân.
- Còn nam nhân?
- Nam nhân quý huyện cường tráng, tiểu tử không tăng trưởng về mặt khí lực...
- Đi ra ngoài!
- Chương quỹ...

Hai tiểu nhị để lộ bộ ngực đi ngang tới trước, khoanh tay đứng lạnh lùng nhìn Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên cười ha ha nói:

- À... hai vị huynh đệ, nam nhân quý huyện thực sự rất cường tráng!

Diệp Tiểu Thiên vội vàng rời khỏi quán rượu, đứng trên đường đá xanh nhấp nhô hẹp dài thờ ngẩn thờ dài:

- Ài! Vì sao không ai có thể phát hiện sở trường của mình!

Diệp Tiểu Thiên vội vàng bốn ba phố lớn ngõ nhỏ, lần lượt vấp phải trắc trở, đi tới xương sống đau đớn. Lý Vân Thông cùng các nha dịch theo dõi cách hắn không xa còn thâm hại hơn hắn, họ về mặt đau khổ, vịn eo vô lực nhìn Diệp Tiểu Thiên, bộ dạng muốn giết người. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Ban đêm buông xuống, đèn rực rỡ mới lên, cửa thành đã đóng. Lý Vân Thông cùng những nha dịch kia như được phóng thích, cuối cùng buông tha việc theo dõi, trở về nhà mình. Nhưng Diệp Tiểu Thiên cả ngày không tìm được một công việc cũng không trở về miếu thổ địa.

Trên đường dài, một số cửa hàng và gia đình đã giăng đèn lồng màu đỏ, đèn lồng bao quanh con đường nhỏ trong một bầu không khí thần bí. Diệp Tiểu Thiên chán nản cất bước, cảm thấy gót chân đau nhức, trông thấy đèn lồng đỏ treo trước cửa một hộ lớn, cửa lại đóng chặt, liền đi qua ngồi xuống ngưỡng cửa.

Diệp Tiểu Thiên dựa lưng vào cửa lớn, thở dài buồn bực nghĩ: "Hôm nay lúc rời đi mình còn khoác lác. Hiện giờ trở về như vậy nhất định sẽ bị nàng cười. Cho dù nàng không nói ra miệng, không chừng còn an ủi mình, nhưng chắc chắn sẽ cười thầm trong lòng. Nhưng mình không quay về thì có thể đi nơi nào?"

Bụng Diệp Tiểu Thiên sôi lên ục ục, Diệp Tiểu Thiên sờ bụng, tự giễu:

- Diệp Tiểu Thiên à Diệp Tiểu Thiên, không thể tưởng được ngươi lại có một ngày chật vật như vậy. Lúc Tần Thúc Bảo gặp rủi ro, tốt xấu còn có con ngựa để bán, ngươi có thể bán cái gì chứ?

Diệp Tiểu Thiên vừa nói tới đây, cánh cửa sau lưng bỗng nhiên mở ra, Diệp Tiểu Thiên dựa lưng vào cửa không kịp phản ứng, ngã nhào vào trong..

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Hí viện

- Ôi, đây là ai vậy. Tối lửa tắt đèn còn ngồi ở ngay cửa ra vào nhà chúng ta, muốn hù chết người hả?

Nghe thanh âm nheo nhéo, hình như là của phụ nhân.

Người này cầm đèn lồng, rọi sáng mặt Diệp Tiểu Thiên, rồi hạ đèn xuống. Người này vừa đứng đấy, giờ đèn lồng trước mặt Diệp Tiểu Thiên làm hắn không thấy được gì hết, vừa hạ đèn xuống, một gương mặt to đùng xuất hiện trước mặt Diệp Tiểu Thiên làm Diệp Tiểu Thiên hoảng sợ.

Là một gương mặt to đùng trắng bệch, từng lớp phấn còn rơi rớt, một đôi mắt bôi đen chớp chớp liên tục nhìn Diệp Tiểu Thiên.

Miệng cười toét, cái miệng anh đào nhỏ bôi son đỏ chót.

- Quý a!

Dù là Diệp Tiểu Thiên lớn mặt đến mấy cũng không kim được mà gào lên, thiếu chút nữa ngất đi.

- Quý cái đầu của người đó!

Người nọ đuổi một ngón tay mập mạp chia vào đầu Diệp Tiểu Thiên, Diệp Tiểu Thiên nhất thời trời đất quay cuồng, cũng không biết là vì hãi sợ hay là vì ngón tay như củ cà rốt kia chọt vào đầu.

- Ta hỏi người... người ngồi im lặng trước cửa nhà ta làm gì? Há...

Người nọ rút “củ cà rốt” lại, ngắt bông hoa lan rồi yếu điệu nói:

- Ta biết rồi, người... chẳng lẽ tới xin việc.

Diệp Tiểu Thiên giờ đã nhìn ra người này không phải quý, mà là một nam nhân, chỉ không rõ là vì sao gã lại trang điểm diêm dúa như vậy, so với nữ nhân còn quá mức hơn. Diệp Tiểu Thiên đang đứng lên rồi đi, nghe xong hai chữ “xin việc”, Diệp Tiểu Thiên vốn đang bế tắc bỗng dưng hai mắt sáng ngời, mở miệng hỏi:

- Vị đại tỷ này... đại ca... Chương quý của các người đang tuyển người sao?

Người nọ cầm đèn lồng soi Diệp Tiểu Thiên từ trên xuống dưới một lượt, vui mừng như có may:

- Ừm! Nhìn mặt mũi của người coi như cũng thanh tú, khuôn miệng nhỏ nhắn, càng nhìn càng thấy thích, là tốt rồi đấy. Chỉ là không biết người có chút bản lĩnh gì không?

Diệp Tiểu Thiên đang bế tắc cùng đường, vốn cũng không còn chút ngạo khí, nghe xong lời này nhất thời chột dạ cẩn thận hỏi:

- Lại không biết chương quý người là làm nghề nghiệp gì, cần làm những gì...

Người nọ miết miết đóa hoa trong tay, cười khanh khách nói:

- Ô, nhìn không ra cái miệng nhỏ nhắn này của người cũng biết kể chuyện cười đấy, thật dí dỏm! Vậy có biết ngũ cung, có biết hát xướng không?

Diệp Tiểu Thiên ở kinh thành tốt xấu gì cũng trải qua nhiều, nghe đến hát xướng nhất thời tinh thần phấn chấn hẳn, liên tục gật đầu nói:

- Biết! Biết chứ! Tiểu nhân hát xướng còn dễ nghe là đằng khác!

Người nọ cười hi hi nói:

- Vậy thì được, người đi theo ta.

Diệp Tiểu Thiên đứng lên, mừng rỡ theo sau người nọ, nhìn người phía trước lắc mông bước đi, uốn éo như muốn treo xương cảm thấy bất ổn, vội vàng dờ mắt, mở miệng hỏi:

- Chương quý, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của ngài?

Người nọ phát phát bàn tay trông như tay gấu hai ba cái rồi cười duyên, nói:

- Cái gì mà chương quý chương quý, nghe nè, ta họ Trương, mọi người ở ngoài gọi ta Trương đại ca. Bất quá chúng ta ở trong viện này đều là huynh đệ trong nhà, chỉ gọi nghệ danh của ta thôi --- Phong Linh Nhi.

- Hắt xì!

Diệp Tiểu Thiên bị mùi thơm gay gắt trên người gã làm hắt hơi một cái, nghĩ thầm “Nghệ danh kiểu gì vậy? Khó trách bộ dáng hắn như vậy, hóa ra đây là một rạp hát”.

Một khi biết rõ người ta là đội hát xướng, Diệp Tiểu Thiên không khỏi lo lắng hơn. Nghĩ kỹ thì hẳn hát cũng không tệ lắm, bắt quá nghiệp dư thì cũng chỉ là nghiệp dư, sao mà so sánh được với những đào kép kia? Diệp Tiểu Thiên há mồm chọt nói điều gì thì lại thôi, thật vất vả mới kiếm được một công việc, hẳn không muốn mất đi cơ hội này.

Diệp Tiểu Thiên nhìn “Phong Linh Nhi” đang uốn éo trước mặt kia, thầm nghĩ: “Hắn chắc gì đã cho mình hát hí khúc, đại khái chắc chỉ cho mình vận chuyển đạo cụ, đáng trông khua chiêng vân vân, lúc cần thì chạy lên sân khấu diễn vai phụ... Ủ... nhất định là vậy!” Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên đi theo Phong Linh Nhi vừa biến mất sau cánh cửa không lâu, thì cách cửa đang khép hờ kia lại bị người đẩy ra, hai tên đại hán mang bội đao người Miêu hùng hổ bước vào đứng về hai bên.

Sau đó là một cô gái người Miêu quần áo chung quanh lông lánh bước đến.

Cô gái người Miêu này nhìn kỹ thật ra chỉ là một nha đầu rất xinh đẹp, chẳng qua mày nháu lại làm mất đi sự quyến rũ của nàng.

Nàng chấp hai tay sau lưng, hướng về trước cửa quét qua, giọng uy nộ:

- Hắn thật sự ở chỗ này?

Một trong hai đại hán khấu đầu nói:

- Vâng!

Miêu nữ cau có, nùng nịu nói:

- Dẫn đường trước đi, tìm hắn mang ra!

Hai đại hán người Miêu vội vàng lĩnh mệnh, Miêu nữ kia cũng bước theo khắp người vang lên tiếng chuông bạc đing đing đang đang đang theo từng bước chân.

Khuôn viên ở đây khá ưu nhã, ở đây là một bụi trúc vàng, chỗ kia là hòn non bộ, trái phải hai bên nhà là bóng cây xanh thoáng mát thấp thoáng ẩn hiện một ít căn phòng, có phòng cửa sổ đóng chặt, có phòng lại được mở ra.

Diệp Tiểu Thiên ngó đảo đảo, chỉ thấy những người bên trong cửa sổ đều là nam nhân, phần lớn tướng mạo thanh tú, nam sinh nữ tướng, có người ngồi đối diện gương trang điểm, có người đang thổi tiêu, lại có người đang luyện vũ đạo.

Thời đại này, nữ nhân là không được phép diễn trên sân khấu, đào đều do nam nhân đảm nhiệm. Diệp Tiểu Thiên trông thấy quang cảnh xung quanh như vậy, trong nội tâm càng tin chắc: Đây quả nhiên là hí viện.

Hai người một trước một sau tấp vào một chỗ rửa sạch chân rồi rờ khỏi tiền viện, đi vào thiên sảnh. Trong sảnh đèn đuốc sáng trưng, nhưng không có người nào cả, tựa hồ hôm nay không có khách nên không cần diễn xuất, mọi người cũng không đi đi lại lại.

Phong Linh Nhi dẫn Diệp Tiểu Thiên vào thiên sảnh, lại nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, thỏa mãn gật đầu nói:

- Ủm! Cũng không tồi, cởi áo ra, để ca ca nhìn xem.

Diệp Tiểu Thiên không thể không thừa nhận chỗ yếu của mình, hắn tăng hăng một cái, chột dạ nói:

- Phong Linh Nhi ca ca, dù tiểu đệ cũng có thể hát xướng vài câu. Nhưng để cho ta lên sân khấu diễn... thực sự không có bản lĩnh lớn như vậy.

Phong Linh Nhi cười hi hi nói:

- Ở đây ấy, người hát được thì tốt, không được cũng không sao. Nếu diễn được thì cứ diễn, còn không diễn được thì cứ vui vẻ mua bán mời khách, ai cũng đều có việc để làm. Đền đây, trước cởi áo ngoài để ca ca nhìn cơ thể người...

- Chương quỹ này thật đúng là dễ nói chuyện.

Diệp Tiểu Thiên mừng rỡ cởi áo ngoài, Phong Linh Nhi đi vài vòng xung quanh nhìn kỹ đánh giá hắn, vỗ vỗ ngực hắn, thỏa mãn vui vẻ nói:

- Chà, nhìn không ra thân thể gầy teo yếu ớt, mi thanh mục tú mà cũng rất rắn chắc.

Phong Linh Nhi lắc mông đi đến góc tường, mở nắp rương, lấy ra mấy bộ xiêm y nữ nhân màu sắc rực rỡ, để xuống mặt bàn, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đến đây, người mặc thử từng bộ cho ta xem một chút.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Phong Linh Nhi ca ca, nếu có việc thô thiển gì cứ giao cho ta làm là được rồi. Những chuyện kia... cần sự tinh tế, ta sợ mình không làm được.

Phong Linh Nhi nói:

- Không có việc gì phải ngại, mặc vào, mặc vào nhanh lên.

Diệp Tiểu Thiên bắt đầu dĩ phải đành chọn một bộ màu sắc mộc mạc nhất mặc vào, đi đến trước mặt Phong Linh Nhi. Phong Linh Nhi vỗ tay vui vẻ nói:

- Tốt! Về thêm chân mày, tô thêm chút son, đánh chút phấn nữa thì người sẽ trở thành một tiểu giai nhân xinh đẹp rồi.

Diệp Tiểu Thiên soi mình trong gương đồng, cảm thấy không giống đồ hóa trang, không khỏi nghi ngờ:

- Phong Linh Nhi ca ca, ở đây rốt cuộc là buôn bán cái gì vậy?

Phong Linh Nhi cười ha ha, liếc mắt nhìn hắn xem thường, nhìn gương mặt Diệp Tiểu Thiên đang ngây ngốc Phong Linh Nhi dịu dàng nói:

- Quý sứ hà, còn giả vờ với ca ca ta làm gì, chúng ta ở đây đương nhiên là buôn da bán thịt rồi.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc há to miệng, thất thanh nói:

- Buôn da bán thịt? Ta... Ta không giống nữ nhân như vậy chứ?

Phong Linh Nhi cầm đóa Lan chỉ hương xa xa, gất giọng:

- Nữ nhân có gì tốt! Ai nói nam nhân thì nhất định phải biết nữ nhân? Hi hi, một khi đã biết mùi của nam nhân, có khi hắn sẽ thích hơn nam nhân hơn nữ nhân là đằng khác.

Trong nội tâm Diệp Tiểu Thiên buồn nôn, hắn cười xiêm y:

- Lẽ nào lại như vậy, ta đường đường là đàn ông, há có thể không biết thẹn, nghề nghiệp như vậy, ngay cả cha mẹ, tổ tông Diệp gia cũng sẽ cảm thấy hổ thẹn.

Lời còn chưa dứt, trong bụng nhất thời reo lên ừng ực.

Phong Linh Nhi che miệng cười khanh khách, gã cười xong liền rút từ trong tay áo ra một thỏi bạc khoảng một lượng, dùng hai ngón tay mập mạp của mình cầm giờ giờ trước mặt Tiểu Thiên, ngọn đèn chiếu vào thỏi bạc càng tỏa sáng lấp lánh hơn.

Phong Linh Nhi cầm thỏi bạc nhẹ nhàng để xuống, lại đi đến trước Diệp Tiểu Thiên vỗ vỗ:

- Tiểu huynh đệ, có nhiều chuyện vốn rất khó khăn, kỳ thật cũng chỉ là bước đầu tiên, một khi đi qua rồi thì không thành vấn đề nữa. Nhớ năm đó ta cũng là tìm đến cái chết đấy, bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự là rất buồn cười...

Phong Linh Nhi nhìn ra được tình cảnh quần bách của Diệp Tiểu Thiên, gã tin tưởng trong cái đối khổ lạnh lẽo này, đến bước đường cùng nhất định sẽ khuất phục, không phải là khuất phục gã, mà là khuất phục bản năng nhu cầu thiết yếu và con đói. Năm đại hạn, người đang đối cực độ thậm chí còn mang đứa con vàng con ngọc của mình ra làm đồ ăn, nhìn tiểu tử này da thịt mon mồn sẽ không chịu khổ được, giống như là xuất thân từ con nhà phú gia, người như vậy sẽ càng nhanh chóng khuất phục hơn.

Gã tràn đầy tự tin nhìn Diệp Tiểu Thiên, chưa đợi đến lúc Diệp Tiểu Thiên khuất phục thì bỗng nhiên có một tên thiếu niên mặt đầy phấn, trên đầu đầy trâm hoa, quần áo bất nam bất nữ vội vã chạy tới:

- Phong Linh Nhi ca ca, Phong Linh Nhi ca ca..., đã xảy ra chuyện.

Người nọ chạy đến bên người Phong Linh Nhi, nói mấy câu vào tai gã, Phong Linh Nhi lập tức mở trừng mắt, quay người đi ra ngoài. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LươngSơnBac.com)

Gã vừa mới bước hai bước, chợt nhớ đến Diệp Tiểu Thiên liền quay lại, một ngón chỉ vào thỏi bạc, một ngón chỉ vào cửa:

- Đây là tiền đặt cọc, còn kia là lối ra, một trong hai người chọn đi!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Khí phách tiểu ma nữ

Lại nói về một cô gái nhỏ nhắn đi cùng hai tên đại hán người Miêu xông vào “Hí viện”, đi lòng vòng cả buổi mới đụng phải một tên sai vặt đang bung ầm trà. Hai đại hán người Miêu ép hỏi tên sai vặt này một phen, bọn họ miêu tả hình dáng người muốn tìm rồi đi theo tên sai vặt kia đến một phòng ở thấp thoáng dưới bóng cây xanh mát.

Dây thường xuân bò đầy vách tường chỉ thấy lộ ra cửa cái và cửa sổ, trông từ xa giống như căn phòng được tạo nên bằng cây, màu xanh biếc dạt dào. Cửa cái đóng kín còn cửa sổ được mở ra, loáng thoáng có tiếng cười rúc rích. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Luong Son Bạc (LuongSonBac.com)

Tiểu Miêu nữ kia đứng đờ đờ muốn tiến đến, một tên đại hán liền ngăn lại, lúng túng nói:

- Đại tiểu thư, người vẫn là... À, chuyện này... Hãy cứ để hai người bọn ta đi trước kêu cửa đi.

Tiểu miêu nữ sững sờ, nói:

- Để làm chi vậy?

- À... ừ...

Tiểu Miêu nữ hiểu được, bữ môi nói:

- Không phải là chơi con thỏ ấy sao? Hấn dám làm còn sợ bị người khác thấy sao?

Cô gái xắn tay áo, phẫn nộ nói:

- Ta thực buồn bực, nam nhân phải cùng nữ nhân ngủ với nhau, đó là đạo lý của đất trời, lý lẽ âm dương.. Ta nói những lời này có đúng không?

Về mặt hai đại hán kịch liệt co quắp.

Tiểu Miêu nữ đắc chí bắt đầu:

- Đúng vậy, trên sách có nói như thế. Cùng Từ công tử ở chung một thời gian, ta thấy học vấn của mình tiến bộ hẳn.

Hai đại hán người Miêu không phản bác được.

Tiểu Miêu nữ lại tròn tròn đôi mắt xinh đẹp:

- Nam nhân cùng nam nhân thì có thể làm được cái gì chứ? Hấn rõ ràng có dùng tiền chơi gái, thật sự không hiểu nổi, tránh ra cho ta.

Tiểu Miêu nữ đẩy đại hán kia ra, hung hăng hiên ngang đi ra phía trước, đập một cước.

Chợt nghe “rầm” một tiếng, cánh cửa kia liền bay vào phòng, cũng không biết đập vỡ bao nhiêu thứ. Bên trong một tiếng thét kinh hãi:

- Ai?

Tiểu Miêu nữ trả lời: “Ta!” dứt một tiếng liền vọt vào.

Hai đại hán người Miêu đen mặt.

Bên trong ánh nến sáng tỏ, rèm màu bạc, bàn trang điểm với gương đồng, huân hương xông vào mũi.

Một nam tử anh tuấn đang cời đàn, hai tay ôm một mảnh chăn mỏng, phía dưới dính chặt lấy một nam tử thanh tú, ngạc nhiên nhìn cửa.

Gã vốn đang liêu chết “chiến đấu”, cánh cửa bay ra rầm một cái cơ hồ làm gã sợ hãi ngất người, chỉ thấy một Tiểu Miêu nữ lấp lánh toàn thân rộn rã tiếng lục lạc xông tới. Nam tử anh tuấn lại càng hoảng sợ, cuống quýt kéo quần áo che khuất chỗ nhạy cảm, giật mình nói:

- Ngưng... Ngưng Ngưng...

Tiểu Miêu nữ nổi giận đùng đùng, quát:

- Ngưng cái đầu của ngươi! Ngươi đang biểu diễn cái gì đấy, ồ? Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Luong Son Bạc (LuongSonBac.com)

Tiểu Miêu nữ bỗng nhiên tròn mắt, trán nhú lại, tò mò lắm lắm:

- Xem điệu bộ này của các ngươi, thật giống với mấy bức vẽ xuân cung đồ của nam nữ. Không khác một chút nào luôn, nam nhân thực sự cũng có thể làm nữ nhân sao?

Nam tử trên giường kia mặt tối sầm, luống cuống mặc quần áo vào, cắn răng nghiền lợi nói:

- Một cô nương như ngươi, chạy đến Tướng công đường làm cái gì?

Triển Ngưng Nhi liếc gã, cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ một đại nam nhân như ngươi đến tướng công đường mới thích hợp?

Nam tử thanh tú còn lại cũng liên tục mặc quần áo vào, cũng may gã mặc quần áo của nữ nhân, một bộ váy che ngay được chỗ nhạy cảm, tuy nhiên, nhìn Triển Ngưng Nhi đầy hung hãn, chỉ sợ nếu gã trần truồng không mảnh vải che thân thì vị cô nương này cũng không biết xấu hổ mà quay người chạy đi đâu.

Triển Ngưng Nhi chán ghét liếc gã một cái, quát:

- Nhảy ra ngoài!

Chàng trai tuấn tú ngạc nhiên nói:

- Nhảy ra ngoài?

Triển Ngưng Nhi cầm bả đao giơ lên, quát:

- Con thỏ chết tiết nhà ngươi không nhảy ra ngoài, chẳng lẽ muốn bay ra ngoài sao? Ngươi nghĩ ngươi là chim sẻ hả?

Con thỏ kia vừa thẹn vừa giận, gã nghĩ vị khách trước mặt này là lão bà tới bắt gian, liền không cam lòng phản pháo:

- Ngươi là nữ nhân xấu xí từ đâu ra vậy, lại dám đến Nguyệt uyển của chúng ta giương oai, ai bảo ngươi không quản lý được nam nhân của mình!

- Bộp!

Một tiếng bập tai vang vọng, Con thỏ kia cuối cùng cũng bay lên, bay theo gã còn có bốn cái răng. Triển Ngưng Nhi này đáng người yếu điệu, cũng không cường tráng, không ngờ là kiêu dũng mãnh trời sinh.

Triển Ngưng Nhi trừng mắt liếc gã một cái, vừa tàn nhẫn liếc tên nam tử anh tuấn trên giường nói:

- Nếu nam nhân của ta mà không có tiền đồ như vậy, ta đã sớm thiên hán rồi. Còn tên này là biểu ca chết tiết nhà ta!

Tên Thỏ tướng công kia (thanh niên đồng tính) bị một churong của nàng làm đầu óc choáng váng, nửa bên mặt sưng húp tê cứng, cảm giác đau cũng không có.

Nghe thấy những lời này của thiếu nữ, gã loạng choạng đứng lên, miệng trào máu nói:

- Biểu ca ngươi làm cái gì thì cũng đâu phải chuyện nữ nhân như ngươi xía vào được?

Triển Ngưng Nhi lại giơ tay cho gã một cái tát. Thỏ tướng công lại một lần nữa bay vào không gian, hai cái răng hàm cũng ra đi. Gã xoay một vòng đúng 360 độ trên không trung rồi ngã xuống, không bò dậy nổi nữa.

Nhưng con thỏ này cũng quá mức hung hãn, rõ ràng chưa chịu thua. Gắn nằm rạp trên mặt đất, miệng đầy máu tru lên:

- Ngươi... ngươi thật là to gan, ngươi dám đến Nguyệt uyển của chúng ta làm càn, ngươi có biết hay không, đây là địa bàn lớn nhất của Phong Linh đại ca. Ngươi nhất định phải chết, Phong Linh ca ca nhất định sẽ bán ngươi vào Thanh lâu.

Gã té bật giữa, vẩy lại tóc lên, hạ thể xấu xí lộ ra. Nếu đổi lại là một nữ tử nào đó, dù không xấu hổ trốn đi thì khẳng định cũng không dám nhìn. Còn trường hợp này cô gái của chúng ta không phải người bình thường, nàng từng bước một thông thả đi về phía trước, sát khí trong mắt tràn ngập.

Con thỏ kia cười khanh khách, trừng mắt nhìn nàng một cách dâm tà oán độc, nói:

- Thế nào, muốn ta phục vụ ngươi sao? Ngươi yên tâm, mặc kệ nam nhân hay nữ nhân ta đều có thể làm hân thỏa mãn...

Lời vừa nói ra, chưa kịp nhọc nhãi được Triển Ngưng Nhi thì gã liền hoảng sợ mở hai mắt mà nhìn, chỉ thấy một đôi ừng nâng lên, sau đó cực kỳ nhanh, đập xuống.

- Khôngg đ...

Chữ “được” còn chưa ra khỏi miệng, “Hự” một tiếng, con thỏ đau đớn điên cuồng hét lên một tiếng, ngất đi.

Nam tử anh tuấn trên giường cùng với hai tên đại hán không hẹn mà co rút hạ thân.

Triển Ngưng Nhi giẫm chân một cái, mặt không đổi sắc, nàng đưa chân chùi chùi vào y phục tên kia, một ngón tay giơ lên chỉ ra ngoài, giong giọng nói:

- Mười giây sau đi ra cho ta! Nếu không, liền cho bọn hán mang ngươi về!

Triển Ngưng Nhi dứt lời liền đi ra ngoài. Đại biểu ca đáng thương của nàng nghe xong “mười giây”, sợ không kịp, ngay lập tức bốn chân chạm đất, như con đại tinh tinh lên đến bên giường, đi giày mặc áo chạy chỉ chết ra ngoài.

Trong gian phòng này âm thanh ồn ào vốn đã kinh động đến gian phòng trái phải, một người mở cửa sổ lộ đầu ra xem xét, đúng lúc đó thấy nữ tử hung hãn giẫm chân một cái, y lập tức dùng giọng cao vút như gà trống gáy hét rầm lên:

- Giết người rồi!! Giết người rồi!! Giết...

Một đôi mắt to sáng rỡ xuất hiện ở trước mặt y, âm thanh im bật, giắt mình nửa ngày sau y mới ngượng ngùng tươi cười:

- Chào cô nương... Oa!!

Triển Ngưng Nhi giờ một tay lên, y liền hét một tiếng rồi bay cao bay xa đáp trên một cành cây đại thụ.

Hai tên tùy tùng từ trong phòng đi ra, thấy tình cảnh như thế vội vàng nói:

- Tiểu thư, chúng ta đi thôi.

Lúc này mười mấy người nghe tiếng ồn liền chạy đến, có vài người là bảo vệ, cũng có vài tên là Thô tướng công của Nguyệt uyển, có tên còn đang mặc quần áo nữ nhân, lộ ra mấy phần cơ thể, người nào mặt mũi cũng hùng hùng hổ hổ.

Triển Ngưng Nhi vốn định đi ngay, nhưng thấy tình hình như vậy, hưng phấn hết lớn:

- Đến thật tốt!

Ngay sau đó hai chân thoăn thoắt đâm thẳng vào đám người, yếu yếu điệu điệu như múa, vậy mà mạnh mẽ vô cùng, ngân quang lập lòe, âm thanh leng keng, từng bóng người hoặc là nằm bẹp dưới gót chân nàng hoặc ngược lại bay xa, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Một đại hán phun máu văng ra xa, xương sườn gãy ít nhất cũng bốn cái, tên mặc quần áo nữ nhân khác bị nàng cho một cùi chỏ, mũi gãy sụp xuống nói không nên lời mà té xỉu.

Hai đại hán người Miêu không đành lòng nhìn mà quay đầu đi.

- Đây là tiền đặt cọc, kia là cửa, ngươi chọn đi! Rất khó chọn sao?

Diệp Tiểu Thiên xoa cằm, nhìn ngân lượng trên bàn lại nhìn chung quanh không có ai, hán quả quyết cầm thỏi bạc đi về cửa lớn.

Diệp Tiểu Thiên lên lút vượt qua một cái hành lang, thì đụng phải một vị khách từ trong phòng chạy ra.

Vị khách này quần áo không chỉnh tề, thần sắc kinh hoàng. Y nghe nói có một nữ nhân đến quấy rối, nhất thời không biết có phải lão bà của mình đến không, an toàn là số một, chạy trốn giữ mạng quan trọng hơn. Không ngờ mới vừa chạy ra khỏi phòng thì đụng phải một tên thanh niên mặc quần áo nữ.

Vị khách kia vội vàng lấy từ bên hông một thỏi bạc một lượng, đưa cho Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đây, ta trả tiền rồi, đi đây.

Nói xong lấy tay áo che mặt chạy đi.

Diệp Tiểu Thiên ngẩn ngơ nhìn hai bên, không có ai hết! Diệp Tiểu Thiên lập tức an tâm mà đem bạc nhét vào hầu bao, bước chân nhanh hơn.

- Còn ai muốn đánh nữa?

Triển Ngưng Nhi nắm chặt hai tay, ý chí chiến đấu dâng trào dạt dào nhìn người lần qua lần lại kêu rên đầy mặt đất. Phong Linh Nhi vừa vội vàng chạy đến thấy được ánh mắt ác liệt của nàng, theo bản năng lui hai bước, trực giác cho thấy cô gái này vô cùng nguy hiểm.

Triển Ngưng Nhi nhìn trái nhìn phải, thấy không ai tiến lên, không khỏi mất hứng, hừ lạnh một tiếng quay người định bước đi.

- Chậm đã!

Phong Linh Nhi cắn răng, vẫn kiên trì bước lên phía trước. Tuy gã cũng sợ võ lực của cô gái này nhưng cũng đâu thể nào cứ như vậy mặc kệ để nàng bỏ đi. Huống chi gã là lão bản, sau lưng cũng có chỗ dựa.

- Sao, ngươi muốn đánh nhau?

Triển Ngưng Nhi liếc gã, khẽ vuốt nắm đấm.

Phong Linh Nhi nói:

- Cô nương võ nghệ xuất chúng, ta tự nhiên cản không được. Chỉ là tại hạ là một quân sự nho nhỏ, chuyện đã xảy ra cũng phải báo cáo về đại gia, kính xin cô nương cho biết tên họ, chờ đại gia chúng ta trở về liền giải quyết sau.

Triển Ngưng Nhi hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta họ Triển, ở Thủy Tây.

- Họ Triển? Thủy Tây?

Sự ngạo mạn trên mặt Phong Linh Nhi nhất thời cứng đờ.

Họ Triển ở Thủy Tây?

Thỏ ti Tứ thiên vương là An, Tống, Điền, Dương. Dưới đó là Bát đại kim cương. Họ Triển ở Thủy Tây là một trong bát đại kim cương đó.

Mặc cho ai biến đổi tang thương, vật đổi sao dời, mặc người thay đổi triều đại, gió tanh mưa máu, đế vương tan thành mây khói. Nhưng thỏ ti vẫn thủy chung vượt qua bình yên không trở ngại.

Xây dựng chế độ sớm nhất, thừa kế lâu nhất, chiếm diện tích rộng nhất, ảnh hưởng nhất. Từ xưa đến nay ngàn năm không suy. Bách niên hoàng đế, ngàn năm thỏ ty, đây là những nhân vật khủng bố có thể làm cho một Nguyệt uyển nho nhỏ trong khoảnh khắc tan thành mây khói. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Luong Son Bac (LuongSonBac.com)

Phong Linh Nhi lập tức quỳ sát đất, gấp đầu chạm đất làm đại lễ. Mồ hôi tuôn như suối, mỗi một tác thịt mỡ trên thân thể đều phát run. Đợi thật lâu gã ngẩng đầu lên xem xét, vị Triển cô nương kia đã sớm chẳng biết đi đâu mất.

Diệp Tiểu Thiên đi vào một con đường nhỏ, không bị bất kỳ cản trở nào, lập tức thấy ngay cửa lớn, dưới sự hưng phấn hân vội bước nhanh hơn. Diệp Tiểu Thiên khó khăn lắm mới chạy đến cửa, đột nhiên từ đâu xuất hiện một cô nương toàn thân lông lánh, leng keng đồng thời chạy đến trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Lãng tử quay đầu

Hả?

Diệp Tiểu Thiên cùng Triển Ngưng Nhi liếc nhau, không hẹn mà cùng có vài phần hồ nghi.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ thầm: “Trong Tương công đường này vậy mà còn có phụ nữ? Hay là buôn bán cả hai loại?”

Triển Ngưng Nhi nghĩ thầm: “Lại là một xú nam nhân không biết xấu hổ, có tay có chân không lo làm việc tốt, lại đi buôn bán xác thịt.”

Hai người rất khinh bỉ liếc nhìn đối phương, cùng bước ra, chân trước vừa mới qua cửa, chợt cảm thấy không đúng, hai người không hẹn mà cùng dừng lại lần nữa, quay đầu nhìn đối phương.

Nhờ đèn lồng treo ở cửa, hai người thấy rõ bộ dáng của đối phương.

Diệp Tiểu Thiên nhìn Ngưng Nhi: “Mặt cô nương này như khuôn trăng đầy đặn, mắt sáng mày dài, môi đầy đặn, lại không mất đi vẻ xinh đẹp hoạt bát. Cái dáng nhỏ kia... rất quen ah.”

Triển Ngưng Nhi nhìn Diệp Tiểu Thiên: “Con mắt linh động hữu thần, bờ môi xinh đẹp tuyệt trần, thực sự khiến cho nữ nhi có vài phần ghen ghét, khó trách có thể ở trong kỹ viện tương công buôn bán xác thịt”.

“Uy...Chẳng qua...Hình dáng hần có chút quen ah...”

- Ah! Là người!

Diệp Tiểu Thiên cùng Triển Ngưng Nhi không hẹn mà cùng nhận ra nhau.

- Đây là kẻ khiến ta mất mặt trước Từ công tử! Hôm nay rốt cuộc rơi vào tay ta! Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Triển Ngưng Nhi nổi trận lôi đình, lập tức rút đao!

Diệp Tiểu Thiên quyết định rất nhanh, lập tức cong đầu gối!

- Xin đừng ah! Anh hùng!

Diệp Tiểu Thiên “bịch bịch” hai tiếng, quỳ rạp xuống trước người Triển Ngưng Nhi một cách quyết đoán, ôm lấy bắp đùi nàng.

Thân thể mềm mại của Triển Ngưng Nhi lập tức cứng đờ, tuy nói nàng nóng nảy có chút tính cách đàn ông, nhưng nàng lại chưa từng chạm qua một đầu ngón tay của đàn ông.

Ngưng Nhi trước kia sẽ không coi mình là phụ nữ, cũng chưa từng yêu đương, còn nữa, nàng còn là “hổ đen” một trong Tam hổ tiếng tăm lẫy lừng, cũng chưa từng có tên đàn ông nào dám trêu chọc nàng.

Nay nàng say mê Từ công tử tao nhã, có lòng phò thác chuyện chung thân, nhưng là có tình cảm thì cũng phải có lễ tiết. Triển Ngưng Nhi tuy mơ mơ hồ hồ không biết hương vị tình yêu, Từ công tử loại quân tử đứng đắn giữ lễ nên cũng sẽ không làm loạn. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hôm nay đột nhiên bị ôm lấy đùi, Triển Ngưng Nhi không khỏi có chút hốt hoảng:

- Ngươi... Ngươi mau buông tay!

Diệp Tiểu Thiên trầm nghĩ: “Cô nương hung ác, ta đại ại buông tay. Nếu như ta buông tay, nàng thuận tay cho một đao, ta liền lăn ra chết rồi. Ta ôm ngươi như vậy, ngươi động một đao liền sẽ dính máu đầy người, mà làm gì có nữ nhi nào không thích sạch sẽ, hắc hắc...”

“Ồ! Có tính đàn hồi tốt, rất khỏe khoắn. Không nghĩ tới một nữ tử giả nam như vậy, trên người vẫn còn một mùi thơm đặc biệt...”

- Ngươi sờ chỗ nào hả?

Triển Ngưng Nhi vừa tức vừa xấu hổ, nhấc chân đá một cái, Diệp Tiểu Thiên hét “oa” một tiếng đau đớn liền bay ra ngoài, cũng may chân cô nương này mềm yếu, nhất thời không dùng sức, nếu không lần này xương cốt của Diệp Tiểu Thiên đều gãy hết mất.

Lúc này đại biểu ca của Triển Ngưng Nhi chán nản đi ra cùng hai đại hán Miêu gia, vừa thấy chuyện như vậy, chỉ cho rằng Diệp Tiểu Thiên cũng là người của “Nguyệt uyển”, ngay lập tức tiến lên khoe công:

- Biểu muội, không cần làm bẩn tay mình, để ta giáo huấn hắn.

Triển Ngưng Nhi liếc hắn một cái, nói:

- Đứng một bên, ai cần huynh lo!

Triển Ngưng Nhi mang theo đao, chậm rãi đi đến bên người Diệp Tiểu Thiên, thanh đao để trên cổ hắn, cười như không cười nói:

- Lại gặp nhau, tiểu tử, ngươi không nghĩ tới có ngày gặp lại ta chứ?

Diệp Tiểu Thiên cười khan nói:

- Đúng vậy ah, ta cùng cô nương... thật có duyên.

Sắc mặt Triển Ngưng Nhi lạnh lẽo, nghiêng răng cắn lợi nói:

- Từ xưa đến nay chưa từng có ai đùa bỡn bản cô nương, tiểu tử ngươi có bản lĩnh đó sao? Hôm nay ngươi đã rơi trong tay ta, nói đi, ngươi muốn chết như thế nào, là hấp hay kho?

Diệp Tiểu Thiên khe khẽ thở dài, yếu ớt nói:

- Đã đắc tội rồi rơi vào tay cô nương, muốn chém muốn giết, ta đều không có lời để nói.

Triển Ngưng Nhi cười lạnh nói:

- Giả bộ đáng thương? Nghĩ ta dễ bị lừa như vậy sao?

Cánh tay Triển Ngưng Nhi vung lên, lưỡi đao giơ lên cao, Diệp Tiểu Thiên bỗng nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt Diệp Tiểu Thiên, mắt của hắn chớp động nhẹ, giống như muốn rơi nước mắt ra, nhưng vẫn không có gì rơi ra.

Diệp Tiểu Thiên dùng giọng cực bi thương nói:

- Chẳng lẽ cô nương không muốn biết vì sao ta lừa cô nương, vì sao hôm nay lại xuất hiện ở đây sao?

Đao của Triển Ngưng Nhi bỗng dừng lại trên không trung, hung hăng nói:

- Cái này thì ta lại nghe tên họ Dương kia nói qua rồi, không phải người cùng tỷ nữ của phủ người ta bỏ trốn, một đường bị người ta đuổi giết sao? Ngày đó sao ta chỉ nhìn thấy người, lại chưa từng trông thấy tiểu nữ tử bỏ trốn cùng người?

Diệp Tiểu Thiên thờ dài, nói:

- Cô nương có điều chưa biết, cô ấy là nương tử thanh mai trúc mã từ nhỏ của ta, cha mẹ hai bên đã định hôn nhân cho chúng ta. Ai ngờ nhiều năm sau, tiểu muội thanh mai trúc mã của ta lớn lên thành một cô nương xinh đẹp, nên lão gia lại nổi sắc tâm.

Diệp Tiểu Thiên sứt sứt nói:

- Lão đã sáu mươi chín tuổi rồi ah, lại muốn một gậy cắt đứt uyên ương, đoạt đi người yêu của ta! Cha mẹ ta vì tuổi đã già, đã xin về quê cũ, chỉ còn lại ta một mình làm việc trong Dương phủ, lại nói ta chỉ là nô bộc, lấy cái gì tranh giành với lão gia?

Nữ nhi coi trọng nhất là chuyện chung thân đại sự của mình, suy bụng ta ra bụng người, thống hận nhất là không thể ở cùng người mình thương yêu nhất, mà tên vô lại xen ngang kia, tất nhiên là kẻ nằng nặc nhất.

Diệp Tiểu Thiên là một diễn viên nghiệp dư, không biết xem qua bao nhiêu kịch tình tình ái ái rồi, một khi có nội dung này trong kịch, mấy cô nương trưởng thành, nha đầu còn bé ngồi dưới khán đài, đều ra sức chửi không tiếc tên vô lại, còn rơi nước mắt vì đôi trai gái bị ép chia lìa kia.

Diệp Tiểu Thiên biết vị cô nương này có chút nam tính, nhưng vẫn còn bản năng của phụ nữ, nghe xong lời này tất nhiên đứng ở phía mình. Quả nhiên, Triển Ngưng Nhi nghe xong những lời này, nhất thời có cùng chung sự thù ghét, nghiêng răng nói: Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Vì vậy người liền dẫn theo nàng kia bỏ trốn? Ôi! Ngược lại rất có dũng khí!

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nếu ta bỏ trốn cùng nàng, chẳng phải hại cả nhà nhạc phụ sao? Nhạc phụ mặc dù đã qua đời, nhưng vẫn còn nhạc mẫu, nương tử của ta vẫn còn một đệ đệ kém thông minh cùng một muội muội bốn tuổi. Nếu như ta phải đi, phải dẫn bọn họ đi cùng!

Diệp Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn lên trời thờ dài, đau xót nói:

- Hôm nay, trên vai ta còn có nhạc mẫu mười tám tuổi, à ... nhạc... nhạc mẫu hơn mấy chục tuổi, còn có đệ đệ 16 tuổi ngớ ngẩn, ăn như thùng rỗng, cả ngày trừ ăn vẫn là ăn, và một cô em vợ bốn tuổi. Lúc đầu ta chỉ muốn mượn thế lực của cô nương, dụ những truy binh kia chạy ra khỏi thành. Bất chấp như thế nào, là ta mạo phạm cô, nếu như cô nương muốn giết, liền ra tay đi! Chỉ là... xin cô nương sau khi giết ta rồi, đi một chuyến đến miếu thổ địa ở phía Tây thành, nói thay ta một câu với nương tử...

Diệp Tiểu Thiên cúi đầu xuống, nức nở nói:

- Cô nói với nương tử vừa mới bái thiên địa với ta rằng, hãy quên ta đi, tìm một nhà khá giả rồi gả đi. Bằng không..., cô nương người giết một mình ta, thực ra là giết cả một nhà già trẻ của ta rồi.

Triển Ngưng Nhi chậm rãi xiết chặt đao, “cạch” một tiếng bỏ đao vào vỏ. Diệp Tiểu Thiên không ngẩng đầu lên, mắt không trợn, vênh tai lên nghe, nghe được tiếng bỏ đao vào vỏ, trong lòng lập tức thả lỏng. Triển Ngưng Nhi vươn tay, vỗ vai Diệp Tiểu Thiên một cái, Diệp Tiểu Thiên lập tức run lên.

Triển Ngưng Nhi lớn tiếng khen:

- Vậy mới được chứ! Không từ bỏ tình yêu, có tình có nghĩa! Mang theo cả nhà nương tử bỏ trốn, có trách nhiệm! Tuy ta bị người lợi dụng một chút, đó cũng là sự lạnh trí của người, thấy người là người có tình có nghĩa có trách nhiệm, lần này ta bỏ qua cho người.

Diệp Tiểu Thiên vui mừng, luôn miệng nói cảm ơn:

- Đa tạ cô nương, cô nương người là một người có tâm lòng Bồ Tát, quả nhiên...!

Triển Ngưng Nhi nhìn hẩn vài lần, nghi ngờ nói:

- Người ở đây làm gì? còn giả trang thành cái dạng này.

Diệp Tiểu Thiên ngẩn ngơ, chuyện này thật không tiện giải thích.

Hắn lập tức nhìn ánh mắt sáng quắc của Triển Ngưng Nhi, ba người đàn ông đứng sau nàng cũng giương mắt nhìn. Diệp Tiểu Thiên quyết liều mạng:

“Thôi vậy! Cũng chỉ có thừa nhận thân phận buồn nôn này, mới có thể giải quyết mối nguy trước mắt”.

Diệp Tiểu Thiên chủ ý đã định, lập tức nhẹ gục đầu xuống, vốn muốn nói lại thôi, tiếp theo là thẹn thùng, lờ mờ có vài phần khí phách của Phong Linh Nhi ca ca.

- Ý ~~~, buồn nôn quá!

Triển Ngưng Nhi đột nhiên hiểu ra, nhanh chóng lau hai tay vừa để trên vai Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên nhẹ bước liên tục, hơi thở mùi đàn hương, tay phải xếp thành hình hoa, ôn nhu nói:

- Cô nương nguoi...

Triển Ngưng Nhi như bị sét đánh, liền lùi lại ba bước, toàn thân nổi da gà:

- Nguoi đừng qua đây! Nguoi... Nguoi đứng xa một chút rồi hẵng nói. Sao nguoi có thể làm cái loại chuyện vô liêm sỉ này, chỉ mới có mấy ngày, ngay cả nói chuyện và mấy cử chỉ đó nguoi đã thành thạo như vậy.

Diệp Tiểu Thiên gục đầu xuống, nhẹ nhàng vẫy về góc áo, mũi chân di di thành vòng, xấu hổ e sợ nói:

- Haiz! Phải nuôi một nhà nhiều người như vậy, đặc biệt còn có một cái bụng lớn, tại hạ lại không đành lòng để nương tử chịu khổ, mình lại không có nơi nhờ vả, cũng chỉ đành...

Triển Ngưng Nhi nhìn vẻ ngoài còn nữ tính hơn mình, thật sự không chịu nổi. Triển Ngưng Nhi rung mình một cái, vội vàng nói:

- Ngừng ngừng ngừng! Nguoi đừng nói nữa, thật sự là không chịu được nguoi.

Triển Ngưng Nhi xoay người, trừng mắt với biểu ca của nàng nói:

- An Nam Thiên, trên người huynh còn có bao nhiêu tiền, lấy hết ra đây.

Biểu ca của nàng chân chò nói:

- Biểu muội, muội muốn làm gì, sẽ không phải...

Triển Ngưng Nhi vươn tay nói:

- Bớt nói nhảm, mau đưa đây.

An Nam Thiên bất đắc dĩ lấy túi tiền ra, nói:

- Đêm nay ta cũng không mang theo bao nhiêu tiền...

Y còn chưa nói xong, túi tiền liền bị Triển Ngưng Nhi đoạt mất.

Triển Ngưng Nhi đem túi tiền đưa cho Diệp Tiểu Thiên, tay vừa đưa ra, liền rút về, nhẹ nhàng ném về phía trước, túi tiền rơi đúng vào trong ngực Diệp Tiểu Thiên.

Triển Ngưng Nhi nói:

- Cầm lấy, giải quyết khó khăn trước mắt. Cha mẹ cho thân hình tốt, nguoi sao có thể hèn hạ như vậy. Sao lại không tìm việc đứng đắn mà làm.

Triển Ngưng Nhi đeo đao vào eo, lại nói:

- Ta ở khách điểm Duyệt Lai ở thành Nam, sẽ nghỉ ở đó mấy tháng, nếu nguoi thật sự không tìm được việc làm, đến đó tìm ta.

Triển Ngưng Nhi dứt lời, bước nhanh chân, tư thế hiên ngang đi ra ngoài. Hai đại hán Miêu gia vội vàng theo sát phía sau.

An Nam Thiên đi qua Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên đứng lại, nhìn hắn trên dưới vài lần, khuôn mặt lộ ra một nụ cười thỏa mãn:

- Ừm! Cũng thực không tồi. Phong Linh Nhi không trượng nghĩa gì cả, đã có hàng mới mà không nói với ta một tiếng. Khả khả khả, tiểu huynh đệ, nếu thiếu tiền dùng, có thể đến tìm ta, ta cũng ở khách điểm Duyệt Lai.

Diệp Tiểu Thiên:

- Hà?

An Nam Thiên ngả ngón nhũ lông mày với hắn:

- Người hiểu chứ!

An Nam Thiên đuổi theo Triển Ngưng Nhi, Diệp Tiểu Thiên đứng tại chỗ nghĩ nghĩ, đột nhiên run lên một cái, vội nâng chân, nhẹ nhàng, đi ra cửa lớn, lặng lẽ chuồn đi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Đêm, người trở về

Phong Linh Nhi run rẩy được người đỡ dậy, vỗ nhẹ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Đáng sợ muốn chết. Nhanh! Mau đóng cửa! Tối nay không buôn bán gì hết.

Tên gia hỏa bị Triển Ngưng Nhi dùng một cước đạp nát hạ thể được người ta nhanh chóng mang đi, tìm người chữa trị. Phong Linh Nhi gọi hai người đến đỡ, trở lại sảnh ở hậu hoa viên, ngồi trên ghế uống liền ba chén nước mát, lúc này mới hạ hỏa.

- Ô?

Phong Linh Nhi phục hồi tinh thần, nhìn quần áo bày trên bàn, chợt nhớ tới Diệp Tiểu Thiên:

- Người đâu? Đi rồi à? Hắc! Cũng có vài ba phần bản lĩnh. Nhưng... bạc đâu rồi?

Phong Linh Nhi đứng dậy nhìn kỹ một chút, không chỉ không có thỏi bạc, có vẻ còn thiếu mấy bộ quần áo. Hai người đỡ y trở về thấy y có cử chỉ cổ quái, không nhịn được hỏi:

- Phong Linh ca ca, người tìm gì vậy?

Phong Linh Nhi giật mình, quay đầu lại hỏi:

- Hừm... trong phòng này có một người trẻ tuổi, bộ dáng... miệng nhìn rất đẹp, các người có biết hắn họ tên là gì không, nhà ở đâu?

Hai người kia nhìn nhau, lại nhìn đại sảnh trống rỗng, mặt biến sắc:

- Ô! Phong Linh ca ca, người đang nói cái gì vậy, đêm hôm khuya khoắt người đừng nói giỡn mà, đáng sợ quá.

Phong Linh Nhi:

- ...

Diệp Tiểu Thiên trở lại miếu thổ địa. Huyện Hồ là một tòa sơn thành, một nửa là đất bằng, một nửa là dốc núi, giữa núi cao cùng đất bằng còn có một con sông, miếu thổ địa ở ngay trên sườn núi.

Lúc Diệp Tiểu Thiên ở dưới chân núi còn có ngọn đèn dầu có thể chiếu sáng, ánh mắt nhìn thấy núi nối tiếp sao, chỉ là một sợi hoặc một mảnh màu đen, trên trời có một mặt trăng sáng lớn, sương vương đầy đất, chỗ gần còn thấy rõ ràng. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía dưới núi, thấy đèn dầu đã điểm, như một ngôi sao sáng chói trên trời, đi lên chỗ cao, chỗ tối, nhìn một mảnh màu đỏ, thể giới to lớn, hắn chưa từng có cảm giác kỳ diệu đó khi ở kinh thành.

Trong không khí yên tĩnh xinh đẹp như vậy, thiên tính lạc quan của Diệp Tiểu Thiên sớm đã quên hết phiền não. Hắn sờ sờ hai thỏi bạc trong tay áo, lại sờ lên bộ quần áo nữ nhân chất liệu vải cực tốt đang khoác trên khuỷu tay kia, cười hắc hắc, tốc độ leo núi nhanh hơn.

Lúc đến sơn miếu, Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên dừng lại. Bên cạnh có một khe núi, dòng suối nhỏ cũng không rộng, nhưng lòng suối rất rộng, có lẽ lúc quét tới đây rất mãnh liệt, mùa này lòng suối lộ ra, có một mảng đá cuội lớn.

Hai bên bờ suối không có bụi cỏ che lấp, ánh mặt trăng chiếu xuống dòng nước, hóa thành vụn điểm ánh sáng, như một dây ngọc sáng lấp lánh. Trên dây ngọc, là một thiếu niên mang giỏ trúc.

Thiếu niên chỉ có 14-15 tuổi, còn rất non nớt, nhưng thân thể cường tráng hơn so với người trưởng thành. Lưng gầy cong giỏ trúc, tay trái có một bó đuốc

từ cỏ lau khô, tay phải cầm một thanh đao nhọn dài hai thước, kéo ống quần đứng ở trong khe suối.

Ban đêm như vậy, khe núi như thế, một thiếu niên tay gờ đuốc, trong tay cầm một thanh đao, đứng ở khe suối như dây ngọc, hình ảnh đó khiến Diệp Tiểu Thiên hết sức hiếu kỳ, nhưng hắn lập tức biết người thiếu niên đang làm gì.

Người thiếu niên vô cùng tập trung, không phát hiện ra Diệp Tiểu Thiên. Một tay cậu gờ bó đuốc, một tay nhấc thanh đao, có chút cong cong, chậm rãi đi lại trong suối nước róc rách. Bỗng nhiên, cánh tay cậu xoay một cái, chỉ thấy thanh đao lóe lên, chiếc đao thẳng tắp hẹp dài kia liền cắm vào trong nước, bọt nước bắn lên tung tóe.

Lúc cậu nhấc đao lên, ở trên mũi có một con cá to, lưỡi đao đã cắm sâu vào thân con cá. Con cá liều mạng quẫy đuôi, nhưng không đợi con cá thoát khỏi đao, thiếu niên nhanh nhẹn nắm chặt thanh đao, tóm lấy con cá ném đứng vào cái giỏ sau lưng.

Diệp Tiểu Thiên thấy cảnh này, không khỏi thở dài một tiếng “à”.

Hắn biết cách dùng lưới bắt cá, còn biết cách dùng xiên bắt cá, hắn cũng biết có người dùng cá bắt cá, nhưng dùng đao bắt cá thì là lần đầu nhìn thấy.

Cá bị ánh sáng đột nhiên chiếu lên hoảng loạn quẫy lung tung, ngư dân đứng trong nước, vung tay chém, liền đâm trúng con cá nơi đáy nước kia. Đây là phương pháp bắt cá đặc biệt bậc nào, lại có nhãn lực nhạy bén và thân thủ nhanh nhẹn bậc nào?

Nghe thấy tiếng hô kinh ngạc, thiếu niên khẽ giật mình. Bó đuốc trong tay vẫn gờ lên vững vàng, đao sắc bén đã đặt ngang ngực. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Luong Son Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên lên tiếng gọi:

- Hãy! Ta là Diệp Tiểu Thiên, anh bạn, bản lĩnh bắt cá của cậu rất giỏi.

Thiếu niên cảnh giác nhìn hắn:

- Nửa đêm canh ba, người ở nơi này làm gì?

Diệp Tiểu Thiên chỉ chỉ chỗ sườn núi, nói:

- Ta ở đó.

Thiếu niên vẫn không buông lỏng cảnh giác:

- Ở miếu thổ địa? Giờ này lên núi làm gì?

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Rất lạ sao? Ban ngày người không bắt cá, sao lại bắt buổi tối, hơn nữa không cần xiên và lưới bắt cá, hết lần này đến lần khác đều dùng đao nhỏ, ta cũng thấy vô cùng kỳ lạ.

Thiếu niên chăm chú nhìn hắn một lát, trong mắt lộ ra một tia vui vẻ:

- Cách bắt cá này, là ta học được của bộ lạc trên núi.

Cậu xoay người sang chỗ khác, đôi ánh mắt nhìn ở chỗ gợn sóng lăn tăn trên mặt nước.

Trong tâm Diệp Tiểu Thiên đột nhiên khẽ động, bây giờ tuy hắn có tiền, nhưng bên trong phố núi không cấm đi lại ban đêm, vì lợi nhuận ít, nên không có mấy người buôn bán, buổi tối không mua được cái gì để ăn. Hôm nay nhìn thấy cậu thiếu niên bắt cá, Diệp Tiểu Thiên bỗng nghĩ đến biện pháp đổi vật lấy vật.

Diệp Tiểu Thiên gờ bộ quần áo trên tay lên, nói với cậu thiếu niên kia:

- Tiểu huynh đệ, hôm nay ta chưa ăn cơm, nếu chỉ có mình ta chưa ăn thì không sao, nhưng trong miếu thổ địa còn có ba miếng ăn đang chờ ta.

Thiếu niên đứng thẳng người lên, sắc mặt bình tĩnh nghe hắn nói.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta dùng bộ quần áo này đổi cá của người, thế nào? Đây là tơ lụa tốt nhất đấy.

Thiếu niên lắc đầu nói:

- Đây không phải là quần áo người kiếm sống nên mặc.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Có thể đợi lúc người kết hôn, tặng cho người của người. Tần người từ sao lại có thể mặc quần áo vải thô, nếu mặc quần áo tơ lụa mềm mại, thì mới xinh đẹp.

Con người thiếu niên sáng lên. Cậu đi lên bờ sông, nhưng không tới gần Diệp Tiểu Thiên. Tuy cậu tin Diệp Tiểu Thiên không làm hại mình nhưng bản năng của cậu vẫn khiến cậu duy trì một khoảng cách, đây là thói quen của thợ săn.

Thiếu niên cầm bó đuốc xuống một bãi đất mềm, đào qua giò trúc, bên trong có năm sáu con cá, mỗi con ít nhất cũng nặng khoảng một cân rưỡi. Thiếu niên bẻ gãy mấy cây cỏ mềm, thắt nhanh thành dây thừng, xuyên miệng cá qua, xâu bốn con cá lớn nhất vào nhau.

Thiếu niên để mấy con cá còn lại vào trong giỏ, vác lên lưng, nhấc đao lên, lúc này đem giấy cỏ buộc cá đưa cho Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên vui vẻ đưa bộ quần áo qua, nhưng cậu thiếu niên lắc đầu, nói:

- Cá tặng người, ta không cần quần áo. Chờ lúc ta cưới vợ, ta sẽ kiếm tiền mua cho nàng vài tấm lụa, làm quần áo mới.

Nói đến đây, khoe miệng cậu hơi vênh lên, có vẻ hơi quật cường, cũng có chút kiêu ngạo, nhưng làm cho người ta có một cảm giác chân thành, không làm cho người khác thấy vẻ cuồng vọng phản cảm. Diệp Tiểu Thiên thoáng cái liền có hảo cảm với cậu.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ nghĩ, lại lấy ra một thỏi bạc nhỏ, để trên lòng bàn tay:

- Người không cần quần áo, ta cũng không có gì cho người, ta dùng bạc mua, mượn đao của người, bỏ nó ra.

Thiếu niên thân nhiên nói:

- Không cần, ta nói tặng người, thì sẽ tặng người.

Diệp Tiểu Thiên chậm rãi nắm tay lại, gật đầu nói:

- Được! Bốn con cá hôm nay của người, coi như ta nợ người một phần ân tình. Sau này nếu như có cơ hội, Diệp mỗ nguyện báo đáp.

Ánh mắt thiếu niên lóe lên ánh nhìn rất ra vẻ nghiêm ngẫm vui vẻ.

Cả một nhà ở trong miếu thổ địa đối bụng, thậm chí nửa đêm phải đi đối cá với mình, còn nói đến chuyện đòi hỏi báo đáp, chẳng nhẽ không buồn cười sao?

Diệp Tiểu Thiên thấy sự vui vẻ trong mắt thiếu niên, liền lớn tiếng nói:

- Ở đây không có rồng, không có kỹ năng của rồng, tất nhiên không có chỗ hữu dụng. Nếu ông trời có thể cho ta một thân thủ tốt, hắc hắc, ta bắt cá, nhưng không cần đến đao đấy.

Diệp Tiểu Thiên cười ha ha, nhắc đến cá, hần chậm chậm nói: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Tiểu huynh đệ có đọc sách không? Cái này gọi là trời sinh ta tất hữu dụng!

Thiếu niên không trả lời, nhưng trên mặt lộ ra một sự vui vẻ, cậu nở nụ cười, đi vào trong suối. Diệp Tiểu Thiên đi theo đường núi, đi hơn mười bước chợt nhớ tới một chuyện, xoay người nhìn lại, thấy thiếu niên kia giờ bỏ đuốc, cách hần hơn hai mươi bước.

Diệp Tiểu Thiên cao giọng hỏi:

- Đây, tiểu huynh đệ, người tên là gì?

- Hoa Vân Phi!

Xa xa, thanh âm thiếu niên truyền đến, Diệp Tiểu Thiên mỉm cười, tự nhủ rằng:

- Hoa Vân Phi sao, một cái tên rất hay. Chẳng qua... so ra tên của ta vẫn hay hơn. Người có thể bay, chẳng nhẽ có thể bay lên trời sao?

Miếu không có tầng sư quét dọn.

Hương nhiều đèn ít.

Một ngôi miếu rất có ý thơ, đã hoàn toàn dấu mình trong bóng đêm, ánh trăng gần đó tỏa ra một vòng ánh sáng mờ.

Trong miếu không sư, cũng không có đèn cầy, tuy ánh trăng trong treo sắc lạnh, nhưng không đủ để chiếu sáng trong miếu, cho nên bên trong có một đồng lửa. Thủy Vũ khoan chân ngồi bên đồng lửa, một tay để trên đùi, nâng má phẩn, có bộ dáng đang suy nghĩ.

Nhạc Diêu nằm trên gối của nàng, giống như đã ngủ rồi. Ánh lửa hồng hồng phản chiếu gò má sáng ngời của Thủy Vũ, phảng phất như một khối hồng ngọc mê người. Nghe tiếng bước chân, Thủy Vũ bỗng ngừng đầu, liếc nhìn Diệp Tiểu Thiên, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ.

Lúc này sắc trời đã muộn, nhưng Thủy Vũ không đi quanh trước miếu, nàng tựa như một tiểu phu nhân chờ chồng về muộn, an tĩnh ngồi chờ đằng kia. Đoạn đường này gian khổ nháp nhô, đồng cam cộng khổ, sớm đã khiến nàng hoàn toàn tín nhiệm Diệp Tiểu Thiên, tuyệt không lo lắng Diệp Tiểu Thiên sẽ vứt bỏ nàng.

- Diêu Diêu, mau đứng lên a, Tiểu Thiên ca ca đã trở về. Diêu Diêu...

Thủy Vũ mừng rỡ nhìn Diệp Tiểu Thiên, vỗ nhẹ mông Nhạc Diêu, gọi cô bé dậy.

Diêu Diêu bị đánh thức, trở mình một cái đứng lên, còn chưa thấy rõ Diệp Tiểu Thiên, liền reo lên:

- Tiểu Thiên ca ca, huynh đã về rồi.

Diệp Tiểu Thiên mang cá theo, vác đồ đi vào, cười nói:

- Ủm! Tiểu Thiên ca ca đã về, Diêu Diêu chắc đói bụng lắm rồi nhỉ, chúng ta ăn cá thôi.

- Oa!

Diêu Diêu thấy cá trong tay Diệp Tiểu Thiên, bỗng dưng hai mắt mở to, thèm chấy nước miếng. Hai mắt của cô bé mở ra thật to, nhìn chăm chăm vào mấy con cá, xem ra hận không thể cắn hai miếng vào mấy con cá ngay bây giờ.

Thủy Vũ nhìn thấy mấy bộ quần áo phụ nữ trong tay Diệp Tiểu Vũ, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình kỳ lạ, nhưng hiển nhiên không truy hỏi ngọn nguồn. Mọi người thực sự đói bụng, nàng dịu dàng ngoan ngoãn nhận cá, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ta đến bên dòng suối xử lý một chút.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Trời tối như bưng, có gì phải xử lý, trực tiếp dùng gậy xuyên qua, đặt ở trên lửa đi, đợi thịt cá chín, vậy cũng sẽ tróc ra thôi.

Diệp Tiểu Thiên nói xong, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, trong tâm đột nhiên cảm thấy thiếu chút gì đó. Hắn nhìn xung quanh, lúc này mới không thấy Phúc Oa Nhi. Diệp Tiểu Thiên kỳ lạ nói:

- Phúc Oa Nhi đâu? Không phải là vì đói bụng nên chạy đi chứ?

Thủy Vũ còn chưa lên tiếng, Diêu Diêu đã báo cáo trước:

- Tiểu Thiên ca ca, Phúc Oa Nhi đi bắt chuột rồi.

Diệp Tiểu Thiên ngẩn ngơ:

- Há? Nó còn muốn ăn chuột cao?

Thủy Vũ khẽ cười nói:

- Lúc đầu bọn muội không biết. Trưa nay, Phúc Oa Nhi đảo quanh trong sân, bọn muội còn không để ý, về sau phát hiện ra nó gặm hết hai cây liễu, sau đó... Liền phát hiện nó bắt chuột.

Diệp Tiểu Thiên cười khỏ nói:

- Khó trách nói dân coi lương thực là trời. Nhìn xem, lúc này mới có một ngày chưa ăn, đừng nói là người, ngay cả gấu cũng đói thành mèo rồi...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Thật là thơm mềm nha!

Con gấu trúc mập mập nhìn có vẻ ngu ngơ này có lẽ là một trong những loài động vật cổ quái nhất trên đời. Nó vốn là loài ăn thịt, nhưng thức ăn yêu thích nhất của nó lại là măng. Bình thường nhìn nó mong manh, vô cùng đáng yêu, nhưng lúc hung tính trỗi dậy thì người sẽ rất nhanh biết được, thực ra gấu trúc vẫn là gấu.

Miệng nó có một ít răng nhỏ màu trắng, có khả năng cắn bẹp cả một cái nồi sắt. Từ trước đến giờ, chỉ cần dùng miệng là có thể dụ dỗ được chiến thần gấu có hàm răng khủng bố đó.

Khi không kiếm được đồ ăn yêu thích là măng, gấu trúc có thể ăn lúa mì, cây mộc tặc, thanh mao, đương quy, kể cả vỏ cây nếu nó tham ăn cũng chén được. Thậm chí... hóa thân thành mèo...

Điều này thì nó rất giống với Diệp Tiểu Thiên. Ấn tượng đầu tiên của người khác về hắn không bao giờ là toàn bộ đáng vẻ chính thức của hắn. Người cho rằng hiểu hắn, lại chưa hẳn đã hiểu được.

Kể cho rằng hắn không hiểu về mình, thực ra chưa hẳn hắn không biết. Người cho rằng hắn vô hại, nhưng... Mấy con cá này không bỏ nội tạng cũng không đánh vảy, chỉ đơn giản lấy một cành cây xiên qua rồi gác lên đồng lửa, dùng cách ăn rất nguyên thủy. Cho dù không có muối nhưng mùi thơm nhanh chóng tỏa ra. Ngửi được mùi thơm, con gấu trúc không biết đang trốn nơi nào liền chui ra, ngồi xồm bên đồng lửa, cái lưỡi thè ra, rừ xướng, đáng vẻ thèm chấy nước miếng, hiện lành vô hại.

Diệp Tiểu Thiên nhìn tiểu tử có cái bụng tròn vo này, lòng không khỏi phát sầu.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Huynh đệ, ngươi thật sự là... có thể ăn được. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Chú gấu con cụp lưỡi nhìn cá nướng không chớp mắt.

Diệp Tiểu Thiên lại nói:

- Bốn con cá này, ba người chúng ta ăn, phần còn thừa chỉ sợ cũng chỉ đủ cho ngươi lửng dạ. Hôm nay ngươi chịu khó nếm thử vậy, không ăn nhiều được không? Đợi sáng mai, ta mua cho ngươi ba giỏ măng, hiện giờ ca là ngươi có tiền. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Chú gấu con liếm liếm đầu lưỡi, vẫn nhìn con cá, lặng im không chút ý kiến.

Diệp Tiểu Thiên búng tay nói:

- Ta xem như ngươi đã đáp ứng rồi đó.

Chú gấu con vẫn mắt đăm đăm tai ngor, hoàn toàn không biết trong lúc thất thần, người ta đã ký với nó một hiệp ước không bình đẳng như vậy.

Thịt cá sẽ chín rất nhanh, dù chưa thêm một chút gia vị nào nhưng khi nướng như vậy, mùi tỏa ra vô cùng thơm, chỉ còn sót lại một chút mùi tanh. Ba người đều đói tới mềm bụng, nhưng Thủy Vũ vẫn dựa theo tiêu chuẩn thực nữ, cùng nhỏ nhẹ ăn với Nhạc Diêu.

Nàng muốn dạy cho nữ nhi đáng vẻ tiểu thư ưu nhã cao quý lúc trước.

Các nàng ăn chậm nên Diệp Tiểu Thiên cũng đành phải giảm tốc độ, hướng về chú gấu con đang ngồi cạnh nghiêm túc nói:

- Ca ca kiếm tiền rất vất vả, biết không? Để ca ca ăn trước, ngươi có thể ăn nhưng chỉ cần ăn một chút là được rồi. Ngoan rồi Thiên ca ca mua măng cho ngươi ăn.

Diệp Tiểu Thiên cảm thấy rất vui mừng, sờ đầu Nhạc Diêu nói:

- Nhạc Diêu nhà chúng ta hiểu chuyện rồi, muối ăn nhiều một chút, ca ca không đói bụng.

Thủy Vũ cẩn thận nhặt xương cá cho Nhạc Diêu, vừa làm vừa nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Diệp đại ca, chuyện bộ xiêm y vừa rồi là thế nào?

- Cái này...

Diệp Tiểu Thiên có chút khó xử, tình huống hôm nay khá đặc biệt.

Hắn phải tìm cách nói khéo với Thủy Vũ, dù sao uy tín của một người chủ gia đình như hắn cũng không thể cứ như vậy mà ném đi được.

Diệp Tiểu Thiên giống như ăn cá bị bỏng miệng, nói một cách hàm hồ:

- Hả, nàng nói xiêm y kia phải không? Ha ha, chất liệu may cũng không tồi chứ? Buổi tối thử mặc xem, nếu vừa ta sẽ đưa cho nàng. Trên người ta còn hai mươi lạng bạc, nếu dùng tiết kiệm cũng đủ cho chúng ta chi tiêu trong nửa năm, đương nhiên không tính tới con gấu con tham ăn này.

Sắc mặt Tiết Thủy Vũ có chút thay đổi, nàng nhận ra Diệp Tiểu Thiên có ý đánh trống lảng. Bộ quần áo nữ nhân này đến cùng là có vấn đề gì? Trong

giấy lát, nàng tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh.

Nàng đưa thịt cá đã gỡ sạch xương cho Nhạc Diêu, sau đó đứng dậy đi tới cửa phòng bên trong, eo thon nhỏ uốn éo, quay đầu nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Diệp đại ca, huynh ngồi xuống đây, tiểu muội có lời muốn nói.

Chú gấu con đang ngồi xỏm chăm chú nhìn Nhạc Diêu ở bên cạnh, thấy tiểu chủ nhân không có ý chia sẻ, nó rất không cam lòng. Chợt thấy Diệp Tiểu Thiên và Thủy Vũ bỏ đi, chú gấu con đuôi bàn chân, vụng trộm khều lấy con cá đã nướng chín trước mặt.

Nhạc Diêu vỗ “chát” một tiếng lên chân nó, nói:

- Vừa rồi không phải cho ngươi rồi sao. Nghe lời Tiểu Thiên ca ca, hôm nay không cho phép ngươi ăn.

Gấu con rất ủy khuất, tức giận dòi thân, theo Diệp Tiểu Thiên đi vào trong.

Thấy Diệp Tiểu Thiên đã vào phòng, Tiết Thủy Vũ hạ giọng, hỏi với vẻ khẩn trương:

- Diệp đại ca, huynh cướp của nữ nhân sao?

Diệp Tiểu Thiên ngẩn ngơ, vội vàng lắc đầu phủ nhận:

- Sao có thể như vậy, ta lại đi làm chuyện không có nhân phẩm thế sao?

Tiết Thủy thở ra nhẹ nhàng, nói:

- Chỗ ngân lượng kia, còn có xiêm y nữ nhân, huynh làm sao có được? Cho dù hôm nay huynh tìm được việc, cũng không thể được trả công bằng xiêm y nữ nhân chứ?

- Cái này... nói tới cái này...

Diệp Tiểu Thiên nghĩ tới chuyện tối nay, trong lòng quả thực có chút xấu hổ.

Tuy ngoài phòng có ánh lửa chiếu vào nhưng trong phòng vẫn mờ mờ tối, chỉ có đôi mắt Thủy Vũ sáng lấp lánh, nàng chăm chú nhìn Diệp Tiểu Thiên, chờ câu trả lời.

Diệp Tiểu Thiên nói với buồn rầu:

- Bộ xiêm y kia đúng là không dễ nói, nó vốn là người ta cho ta. Chỗ bạc kia cũng là người khác cố nhét cho ta, không lấy thì phí, hơn nữa có ai không muốn lấy bạc, nên ta liền... Có điều... việc này quá phức tạp, ta thật sự không biết bắt đầu từ đâu.

Thủy Vũ nhìn hẩn đầy nghi ngờ. Diệp Tiểu Thiên bất đắc dĩ nhún vai. Bỗng nhiên mắt nàng mở lớn, nói thất thanh:

- A! Muội hiểu rồi.

Diệp Tiểu Thiên cảm thấy kỳ lạ:

- Nàng hiểu rõ cái gì?

Sắc mặt Thủy Vũ có chút cổ quái, mắt chớp chớp ngẩn lết:

- Diệp đại ca, không nghĩ tới huynh vì chúng ta, thậm chí cả loại chuyện này cũng chịu làm. Muội... muội thật không biết nên cảm tạ huynh thế nào. Diệp đại ca, huynh không cần phải chịu thiệt thòi như vậy.

Diệp Tiểu Thiên lung túng nói:

- Nàng... sẽ không cho rằng ta...

Thủy Vũ không dám vạch trần vết thương lòng của Diệp Tiểu Thiên, sợ hấn tự ái, nên nhanh chóng ngắt lời:

- Diệp đại ca, huynh không cần nói nữa, muội hiểu, trong lòng muội hiểu rồi. Mặc kệ người khác nhìn người thế nào, muội cũng sẽ không xem thường huynh. Diệp đại ca, đêm mai huynh đừng làm tiếp nữa, muội dù chết đói cũng không thể để huynh chịu thiệt thòi như vậy.

Diệp Tiểu Thiên há hốc mồm, mãi nửa ngày sau mới lung túng mà nói:

- Nàng... trước kia thật sự là tiểu thư khuê các, không bước ra khỏi cửa một bước sao?

Thủy Vũ nói một cách sâu kín, thấu hiểu:

- Không ra khỏi cửa một bước thì chuyện gì cũng không biết sao? Thật ra những thiên kim tiểu thư phú gia, mỗi lần khai mở hội thi thơ, trao khăn tài tử, thường ít đàm luận về thơ phú, chủ yếu là nói về nam nhân và một số việc liên quan tới nam nhân.

Diệp Tiểu Thiên vỗ trán, toàn thân cảm thấy vô lực, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chuyện không phải như nàng nghĩ. Thực tế là hôm nay ta đi tìm việc làm, tới chạng vạng tối chân đi đã mỏi, liền dừng chân trước của một gia đình...

Mất thấy nếu tiếp tục gấu diêm, lửa gạt thì có lẽ đến ăn cơm bao (trai bao) cũng không bằng, làm sao Diệp Tiểu Thiên có thể nhẫn nhịn được. Hắn đành kể chi tiết sự việc cho Thủy Vũ nghe. Nàng càng nghe con mắt càng mở lớn, tới khi hắn nói xong, Tiết Thủy Vũ đột nhiên quay người đi, hai tay bịt kín khuôn mặt.

Diệp Tiểu Thiên nhìn nàng không ngừng nhún vai, hắn nói tự giễu:

- Rất đáng buồn phải không? Thật ra chuyện cũng không có gì, ta không hề hao phí công sức, còn thuận tay cầm cả đồng đồ vật mang về. Ai bảo y có mắt như mù, lại coi ta là thiếu niên y tiên.

- Nàng yên tâm, lúc ấy trời tối mờ, y chưa nhìn rõ hình dáng của ta, sau này chẳng lẽ lại tìm ta toàn thành vì hai nuroi lạng bạc sao? Mấy ngày tới ta cần thận một chút là được.

Bả vai Tiết Thủy Vũ vẫn run lên từng đợt, trong lòng Diệp Tiểu Thiên bỗng thấy cảm động, không còn chút oán hận hay hối tiếc công sức của mình đã bỏ ra. Không phải may mắn mà chiếm được được trái tim nàng sao? Hắn tiến lên, dịu dàng đặt tay lên vai Thủy Vũ, sau đó nâng khuôn mặt, xoay lại, định lau khô nước mắt cho nàng. Nhưng hắn ngạc nhiên phát hiện ra rằng Tiết Thủy Vũ chỉ nhin cười tới mức mặt đỏ ửng lên.

Diệp Tiểu Thiên vừa bực mình lại vừa buồn cười, trừng mắt nhìn nàng cả nửa ngày mới nói với giọng rất hung hăng:

- Cười đủ chưa?

Tiết Thủy Vũ vừa kịch liệt áp chế cảm xúc bình thường trở lại, còn đang thờ hồn hên. Nhưng khi nhìn vào mắt Diệp Tiểu Thiên, nàng lại lập tức cảm thấy buồn cười, vội vàng quay mặt đi, bờ vai không ngừng rung động. Diệp Tiểu Thiên dờ khóc dờ cười, không chút nghĩ ngợi mà vung tay vỗ mạnh một phát.

Bốp!

Mông Thủy Vũ bị tát một tiếng giòn vang.

Tiết Thủy Vũ kêu “a” một tiếng, giật nảy mình xoay người lại. Trong ánh đèn đêm leo lét, gương mặt nàng nhanh chóng đỏ ửng lên.

Diệp Tiểu Thiên vỗ một cái, trong lòng cảm thấy rất lo sợ. Nhưng hắn thấy Tiết Thủy Vũ dù kinh ngạc nhưng cũng không có ý tức giận nên trong nội tâm cũng buông lỏng hơn. Hắn tranh thủ thời gian ra về giận dỗi nói:

- Ta chặt vật như vậy, nói cho cùng không phải bởi vì các nàng sao? Còn dám cười ta!

Diệp Tiểu Thiên khoác tay sau lưng, nghênh ngang đi ra ngoài. Vừa ra khỏi phòng trong, ngón tay đang để đằng sau nhẹ vịn về vài cái. A, co dân quá, thơm mềm quá, cảm giác này yêu chết đi được.

Hai tay Tiết Thủy Vũ ôm lấy mông, giật mình nhìn bóng lưng Diệp Tiểu Thiên, một lúc lâu sau vẫn không thốt lên lời.

Buổi sáng, Lý Vân Thông dẫn theo một nha dịch mặc thường phục đuổi tới miếu thổ địa, đợi rất lâu vẫn không thấy bọn họ đi ra. Gã không yên lòng, đang định xông vào miếu thì Diệp Tiểu Thiên ung dung bước ra ngoài, phía sau là hai muội muội và con gấu trúc tham ăn kia.

Lý Vân Thông cười mà như không cười nói:

- Cảm giác đói bụng một ngày một đêm thế nào? Tiểu huynh đệ, không bằng người đáp ứng yêu cầu của đại nhân chúng ta, trợ giúp quan phủ phá án. Đại nhân sẽ không bạc đãi người, có chúng ta trong tối ngoài sáng bảo hộ, người còn sợ bọn người kia tới ám sát sao?

Diệp Tiểu Thiên dương dương tự đắc, cười cười nhìn gã, sau đó cất giọng nói:

- Đi! Đi ăn cơm!

Tiết Thủy Vũ, Dương Nhạc Diêu không hên mà cùng vênh mặt, cao ngạo bước tới trước mắt Lý Vân Thông. Con gấu con công trên lưng gỏ trúc, từ lúc xuống núi, đồ ăn của nó do Diệp Tiểu Thiên bỏ ra, nó cũng cần góp chút công cho xứng đáng.

Lý Vân Thông nhìn bọn Diệp Tiểu Thiên nghênh ngang xuống núi, gã xoa cằm nghi ngờ tự nhủ:

- Kỳ lạ! Tiền của bọn họ đã hết, lấy đâu ra tiền ăn cơm? Hắn là tối qua hắn đã làm chuyện gì đó xằng bậy.

Nha dịch đứng bên cạnh nói:

- Lý thư lại, chúng ta làm sao bây giờ?

Lý Vân Thông cười lạnh:

- Theo sau!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Ta tới làm quan đây.

Diệp Tiểu Thiên mang theo một nhà ba người đi vào một quán ăn nhỏ. Lý Vân Thông cùng vài tên nha dịch khác theo đuôi phía sau.

Chưởng quầy đang rửa tay một tên tiểu nhị:

- Làm việc phải chịu khó, lúc không có khách thì phải lau bàn. Xếp lại mấy băng ghế, kịp thời vẩy nước quét bụi trên mặt đi. Trông thấy bàn của khách đang thiếu rượu thịt thì đi tới kịp thời hỏi một câu, người có thể bán nhiều hơn một vỏ rượu, nhiều hơn vài đĩa đồ ăn. Nói chuyện với khách ngọt một chút, người tận lực gọi người ta một tiếng đại gia cũng đâu mất miếng thịt nào của người. Đúng rồi, người biết nói tiếng Di chứ? Hôm qua có một tên đàn kia chỉ nói được vài câu tiếng phổ thông, còn nhầm ta thành tiểu nhị trong tiệm.

Diệp Tiểu Thiên vội vàng quay người lại:

- Tiệm này không sạch sẽ gì cả, chúng ta qua tiệm kia.

Chưởng quầy nghe xong lập tức chỉ vào tên tiểu nhị kia nói:

- Người xem, lại để cho khách chán ghét rồi. Tranh thủ thời gian lau bàn đi!

Rửa tay tiểu nhị xong, chưởng quầy kia bước nhanh ra cửa. Diệp Tiểu Thiên đi vào một quán ăn khác. Chưởng quầy tiệm này mặc một bộ đồ vải thô ngắn màu xanh đậm. Trên đỉnh đầu quấn khăn xanh. Vai vắt một cái khăn tay, còng lưng xuống khiêm tốn nghe hần gọi món. Chưởng quầy kia vừa đuổi theo tới nơi đành hậm hực quay về.

Diệp Tiểu Thiên nói với chưởng quầy:

- Ba phần điểm tâm.

Chưởng quầy kia liên tục đáp ứng, đi vào bếp phân phó.

Lý Vân Thông nhướng mày, lẩm bẩm:

- Hần lấy tiền ở đâu ra, nhất định là làm chuyện gì phạm pháp rồi, tiền còn giấu trên người kia kia.

Nha sai bên cạnh nói:

- Còn phải hỏi, theo ta thấy hần hẳn là trộm được. Nếu hôm qua hần có tiền thì mắc gì cả nhà phải chịu đói?

- Trộm được?

Ánh mắt Lý Vân Thông sáng ngời bắt đầu đánh giá.

Trên đường đi có không ít người, hai nam tử trẻ tuổi đi rất chậm, đôi mắt thỉnh thoảng lác liếc nhìn trái phải, trông thấy người nào ăn mặc hoa lệ hoặc mua sắm xa xỉ, bọn hần sẽ im im mà tiếp cận.

Lúc này bọn hần đang đi theo một người trung niên đeo một bao tiền.

Mắt Lý Vân Thông sáng lên, lập tức nghênh đón, chấp tay nói:

- Hồng viên ngoại, chào buổi sáng.

- A, Lý tiên sinh, chào buổi sáng.

Vị Hồng viên ngoại kia tay lần tràng hạt, vừa thấy Lý Văn Thông vội vàng cười tươi như hoa đáp lễ. Hai người đứng lại, nói gổn vài câu, bên cạnh chợt có một tăng nhân cầm bát đi ngang qua, Hồng viên ngoại tranh thủ lấy ra chút tiền cung kính bỏ vào bát của vị tăng nhân kia, hai tay chấp lại niệm “A Di Đà Phật”.

Lý Văn Thông cười nói:

- Viên ngoại quả là một lòng hướng Phật nha.

Hồng viên ngoại chấp lễ tiễn vị tăng nhân kia đi xa, rồi mới trả lời Lý Văn Thông:

- Khi trước Huệ Năng đại sư có nói Hồng mõ có tuệ căn tu Phật. Nhưng tiếc là trong nhà Hồng mõ còn có một nhi tử lông bông, đến khi nào hấn lập nghiệp thành gia xong, Hồng mõ mới có thể yên tâm xuất gia.

Lý Văn Thông vội hỏi:

- Hây da, nhi tử thành gia lập nghiệp, Hồng viên ngoại cũng nên chớ ôm cháu trai hưởng niềm vui gia đình. Hiện tại làm cư sĩ cùng lúc có thể tu Phật, cần gì phải xuất gia.

Hai người trẻ tuổi thấy Lý Văn Thông cùng Hồng viên ngoại nói chuyện, khề chau mày, bần khoản liền muốn bỏ đi. Lý Văn Thông cùng Hồng viên ngoại nói vài câu liền lập tức đuổi theo hai người kia, quát lạnh:

- Hai người các ngươi thật to gan, Hồng Bách Xuyên nổi danh là đại thiện nhân của huyện chúng ta, các ngươi dám có ý đồ với hấn sao?

Hai người trẻ tuổi vội vàng cười vái lạy:

- Lý lão gia ngài khoan dung độ lượng, tiểu nhân có mắt không trông, không dám nữa.

Lý Văn Thông lạnh lùng nói:

- Ít nói nhảm đi! Bây giờ ta có một việc giao cho các ngươi làm. Làm xong thì tốt còn không xong, ta đem các ngươi vào nha môn đánh roi.

Hai tên cấp vật vội vàng nói:

- Dạ dạ dạ, Lý lão gia cứ phân phó.

Lý Văn Thông chỉ chỗ của Diệp Tiểu Thiên trong tiệm, nói:

- Trong tiệm có một nhà kia ngồi thấy không?

Hai tên ăn cắp vật liếc mắt nhìn, nói:

- Thấy ạ, Lý lão gia ngài muốn... Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lý Văn Thông nói:

- Các ngươi đi đến đó, trộm sạch tiền trên người bọn họ, nếu còn thừa một văn về sau các ngươi đừng mơ hoạt động ở huyện Hồ nữa!

- Dạ?

Hai tên cấp vật tuyệt đối không nghĩ đến vị huyện nha này lại bắt bọn họ đi trộm đồ, hai người liếc mắt nhau, thò thè:

- Lý lão gia, thật sự phải trộm sao?

Lý Văn Thông lườm bọn họ, mắg:

- Nói nhảm! Các ngươi làm được gì khác sao?

Một tên trộm vật lạng lẽ nhìn theo mấy người sau lưng Lý Văn Thông, tuy họ nặc thường phục, nhưng nhãn lực của bọn hấn liếc một cái có thể nhìn ra chính là người tùy tùng trong nha môn, gã ngượng ngập cười nói:

- Lý lão gia, chúng tiểu nhân xưa nay là đối với ngài một mực tôn kính, ngài cũng đừng thiết lập gài bẫy chúng ta.

Lý Văn Thông “xùy” một tiếng, nói:

- Bắt các ngươi làm gì? Ngay cả lão gia ta đều khó kiếm com, thì làm gì có com tù miễn phí trong huyện nha cho các ngươi ăn sao, chớ nói nhảm, đi nhanh đi!

Một tên trộm vặt khác nói:

- Dạ da dạ, đây chính là do lão gia ngày phân phó. Tiểu nhân lập tức trộm tiền trên người bọn họ rồi quay về dâng tặng Lý lão gia.

Lý Vân Thông vung tay lên, thản nhiên nói:

- Trộm được tiền coi như là phần thưởng của các ngươi. Chỉ cần làm tốt, không để cho hắn còn sót một xu.

Hai tên trộm đáp ứng, lặng lẽ theo dõi đám người Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên hoàn toàn không cảnh giác, một nhà say sưa ăn sáng. Điều Điều lúc trước chưa được ăn cơm nên lúc này tràn đầy vui vẻ đi theo đằng sau Diệp Tiểu Thiên. Nó biết chỉ có người này mới có thể tìm được cơm cho nó ăn.

Một nhà đi mua lương thực, Diệp Tiểu Thiên tạm thời ở miếu thổ địa kia, chỉ còn thiếu lương thực. Diệp Tiểu Thiên đi vào tiệm bán lương thực cùng chương quỹ trả giá một đấu gạo, sờ tay vào ngực, sắc mặt lập tức biến đổi.

Thủy Vũ hỏi:

- Diệp đại ca, sao vậy?

Chương quỹ kia nhìn sắc mặt Diệp Tiểu Thiên, nhin không được nói:

- Khách quan, hay là trên đường không cẩn thận, bị trộm tiền rồi?

Diệp Tiểu Thiên trong đầu chợt lóe lên, nhớ tới vừa rồi lúc từ trong hẻm đi ra có đụng phải một người đàn ông, hẳn là...

Diệp Tiểu Thiên lập tức nói với Thủy Vũ:

- Các ngươi chờ ở đây, không nên chạy lung tung!

Diệp Tiểu Thiên dứt lời lao ra khỏi cửa hàng lương thực, chạy đến chỗ ban nãy đụng phải người kia rồi đi theo hướng người nọ đã đi, chỉ thấy người nọ cùng một tên khác sóng vai đi tới, cười cười nói nói.

Diệp Tiểu Thiên hét lớn:

- Ngươi đứng lại!

Hai người kia nghe được tiếng bước chân, quay lại thì thấy hắn.

Diệp Tiểu Thiên rống to, bọn họ bỏ chạy như điên. Thấy bọn họ bỏ chạy, Diệp Tiểu Thiên càng thêm tin chắc túi tiền là do bọn hắn trộm, lập tức liều mạng đuổi theo.

Ven đường xuất hiện một cặp đôi trắng nõn, là một thiếu nữ mặc váy ngắn, bất quá lúc này Tiểu Thiên không rảnh mà ngắm, hôm nay trong mắt hắn, hai tên trộm trước mặt kia so với cô gái mặc váy ngắn này hấp dẫn hơn nhiều, Diệp Tiểu Thiên không thể không hoảng loạn, tiền bị trộm đi như vậy, bọn họ liền lâm vào đường cùng. Trong mắt Tiết Thủy Vũ cùng Điều Điều, hẳn chính là bầu trời, chính là trụ cột sinh tồn của các nàng, hắn không muốn các nàng vì mình mà trắc trở, lúc nào cũng phải chịu khổ, thất vọng về hắn.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ như vậy, cũng không phải là bởi lòng hư vinh, lúc cần thiết hắn có thể không chút do dự mà nhường kẻ địch. Một kẻ lớn lên đầu đường xó chợ, lớn lên trong tù chắc là sẽ không có cái sĩ diện hảo giữ mãi giữ mặt với người dung...

Nhưng ở đây hắn sống hòa thuận với Tiết Thủy Vũ, thậm chí quan tâm tới Phúc Oa nhi ăn không ngừng nghỉ kia. Hắn là một nam nhân Cổ gia, mặc dù không có liên hệ máu mủ với Tiết Thủy Vũ, hiện tại cũng không phải vợ chồng, nhưng trên mặt cảm tình, hắn đã coi các nàng như người nhà của mình.

Loại cảm tình này, thậm chí không đơn thuần là muốn lấy một nữ tử xinh đẹp, có học thức làm vợ, mà là cùng nhau đồng cam cộng khổ tự nhiên sinh ra một loại tình thân. Mặc dù hiện tại Thủy Vũ đã lập gia đình, căn bản không thể gả cho hắn nữa, hắn cũng không thể nào xem nàng và Điều Điều thành người qua đường.

Đuổi theo đuổi theo, phía trước giao lộ đột nhiên xuất hiện một nam nhân mặc áo gấm tím, đầu đội voan mỏng màu tím lác lác thân hình như rắn nước, trong tay còn cầm một cái khăn vuông nhẹ nhàng khoan thai mà đi.

Diệp Tiểu Thiên thấy người này nhất thời sắc mặt đại biến, oan gia ngõ hẹp a, Phong Linh ca ca sao lại ở đây?

Nếu như Diệp Tiểu Thiên trấn định mà đi trên đường, Phong Linh chưa chắc nhận ra hắn. Nhưng hắn đuổi theo hai tên trộm như điên, Phong Linh sao lại không nhìn hắn. Phong Linh neoh mắt tập trung nhìn, ngón tay thanh tú động lòng người giờ ra:

- Ngươi giỏi lắm, còn dám hiện thân, bắt hắn lại cho lão nương ta!

Một đám thanh niên lập tức đuổi theo Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên phanh gấp, chân sau vấp phải hòn đá trên đường bắn ra xa một trượng, lập tức

quay người nhìn lại, lại sắp ngã chạy trốn.

Diệp Tiểu Thiên vội vàng tránh được nắm cái phở, đám người phía sau kia giống như không tha cho hắn, thế lực bọn hắn thật tốt, còn Lý Văn Thông cùng nha dịch kia sớm không biết bị quăng đi đâu rồi, Diệp Tiểu Thiên chạy trốn chân muốn nhũn ra, trong khách điểm phía trước bỗng nhiên có một đám người đi ra.

- Ô! Là người!

Trong đám người đó là một cô gái, quanh thân là bạc lông lánh, thanh tú động lòng người, đúng là vị Triền đại cô nương kia rồi. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LươngSơnBạc.com)

Triển Ngưng Nhi tò mò nhìn Diệp Tiểu Thiên nói:

- Người nhanh như vậy đã tới tìm ta rồi? Không cần phải chạy vội vã như vậy chứ.

Lúc này phía sau có một đám người đuổi tới, gặp một đám người phía trước đang cản Diệp Tiểu Thiên, lập tức hét lớn:

- Nhanh ngăn lại! Hắn là tên trộm! Đêm qua hắn lên vào Nguyệt uyển trộm tiền trộm quần áo!

- Cái gì?

Triển Ngưng Nhi nghe xong lời này đột nhiên biến sắc!

Trộm tiền trộm quần áo? Câu này cũng từ một góc độ khác giải thích ngày hôm qua hắn ở "Nguyệt uyển" làm chuyện gì đó. Triển Ngưng Nhi vốn là sớm khuất phục hắn, an tâm với hắn, nhất thời hiểu mình bị hắn lừa, lý do tuyệt hảo kia, chỉ sợ đều là giả dối.

Triển Ngưng Nhi giận không kiềm được:

- Hảo tiểu tử! Người lại gạt ta!

Một cái bảo đao "leng keng" tuốt ra khỏi vỏ gươm về phía trước, thì thấy Diệp Tiểu Thiên đã vọt xa hơn mười trượng...

- Đuổi theo cho ta!

Triển đại cô nương ra lệnh một tiếng, mười tên đại hán người Miêu nhất thời ào lên đuổi theo Diệp Tiểu Thiên. Mạnh Huyện thừa cùng Vương Chủ bộ sóng vai từ trong nha môn đi ra, hai tên gác cổng thấy vậy vội thi lễ.

Mạnh Huyện thừa lại cười nói:

- Hôm nay là sinh nhật của Tề Mộc, Vương Chủ bộ ngài nhất định phải cho y chút thể diện, Mạnh mỗ tự mình đến mời ngài không được từ chối.

Vương Chủ bộ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói:

- Huyện thừa đại nhân, ngài quá khách khí. Chỉ cần cho người thông báo một tiếng là được rồi, cần gì ngài phải tự thân đến đây.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đến cửa nha môn, ngoài cửa đột nhiên một thân ảnh xông vào, giống như bị chó rượt, thở hổn hển. Mạnh Huyện thừa cùng Vương Chủ bộ thấy người nọ thì sững sốt, kinh ngạc nói:

- Người... chạy vội đến đây để làm gì?

Diệp Tiểu Thiên một tay vịn sau lưng, một tay vỗ vỗ ngực, hổn hển nói:

- Ta... Ta tới làm quan đây.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 15: Quan tân nhiệm.

Huyện lệnh huyện Hồ Hoa Tinh Phong ngồi vị trí đầu. Bên trái là Huyện thừa Mạnh Khánh Duy. Bên phải là Chủ bộ Vương Ninh, ba người hòa ái nhìn Diệp Tiểu Thiên đang đứng trước mặt, giống như Tam Thanh đạo quân đang thỏa mãn nhìn đệ tử của mình.

Tuy người trong huyện, nhất là người của mấy bộ lạc kia đều không coi huyện nha ra gì, nhưng dù sao nơi đó cũng đại diện cho triều đình, ở những nơi

khác vẫn được coi là Thần Cung. Người có thể không quan tâm, họ cũng sẽ không tìm người gây chuyện, nhưng nếu người ương ngạnh đụng độ với huyện nha, có nghĩa là đã khiêu chiến với quyền uy của triều đình.

Người dám làm như vậy không phải là không có, nhưng cũng không nhiều. Ít nhất, sẽ không có ai vì chút chuyện nhỏ như vậy mà chọc vào phiền toái không cần thiết. Cho nên khi Diệp Tiểu Thiên chạy vào trong huyện nha thì đám “truy binh” đều hậm hực bỏ về.

Nghe nói hần đồng ý giả làm Ngải Diên sử, Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ lập tức không tới Tề phủ dự tiệc nữa mà đưa hần tới nhị đường, mời Huyện thái gia con rồi Hoa Tình PHong ra, bắt đầu hợp lực xây dựng kế hoạch “Ngải Diên sử”.

Lý Văn Thông mang vào một bộ quan bào, một thanh yêu đao và thẻ bài. Hoa Tình Phong khoát tay chặn Diệp Tiểu Thiên lại:

- Bộ quan phục này, yêu đao này, thẻ bài này, lát nữa cái gì cần thay thì thay, cái gì cần đeo thì đeo. Từ giờ trở đi, người họ Ngải, chính là Ngải Phong Ngải Diên sử mới vừa đến bổn huyện nhậm chức.

Diệp Tiểu Thiên háng giọng:

- Đại lão gia, tiểu dân...

Mạnh Huyện thừa cười híp mắt ngắt lời:

- Diên thì phải diễn cho ra. Từ giờ trở đi người phải luôn nhớ mình là Ngải Diên sử, quên thân phận Diệp Tiểu Thiên kia đi. Người phải tự xưng là hạ quan.

Diệp Tiểu Thiên bất đắc dĩ thưa:

- Vâng! Huyện tôn đại nhân, hạ quan... còn hai muội muội, thân phận này nên giải thích thế nào ạ?

Vương Chủ bộ đáp:

- Ngải Diên sử trên đường đi nhậm chức đã gặp sơn tặc, hộ vệ cùng người nhà liều chết bảo vệ Ngải Diên sử trốn thoát, tất cả đều hi sinh tính mạng của mình. Khi lưu lạc trong núi, Ngải Diên sử được một cô nương nông thôn cứu giúp. Ngải Diên sử là người có ơn tất đáp, đã đưa cô nương theo vào huyện. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên liếc y một cái, thầm nghĩ: “Gã Chủ bộ này nói dối còn giỏi hơn ta ba phần. Nói dối một hồi mắt không buồn nháy”.

Mạnh Huyện thừa vỗ tay:

- Nói rất hay! Nghe nói bên cạnh phu nhân Huyện tôn đang cần hai người để sai vặt, đưa hai muội muội của người tới bên cạnh phu nhân đi. Người yên tâm, sẽ không bắt các nàng làm việc như hạ nhân đâu. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên thầm hận: “Thế này là muốn giữ con tin rồi”.

Nhưng đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, hần cũng chẳng còn cách nào, đành phải nói:

- Hạ quan đã ở bổn huyện mấy ngày, có gặp không ít người. Nếu hạ quan nhận chức, gánh vác việc trị an cho bổn huyện, không thiếu được việc phải xuất đầu lộ diện. Vạn nhất trong đó có người nhận ra hạ quan, chẳng phải là sơ suất rồi sao?

- Người không cần lo lắng về việc này. Ngải Diên sử gặp chuyện trên đường cả nhà không còn, rút kinh nghiệm xương máu, lần này vào thành sẽ không báo danh là người của huyện nha mà mặc thường phục vi hành, tìm hiểu dân tình, tìm hiểu tình hình bổn huyện. Sau khi tính toán đầu vào đó mới đến báo danh với Huyện tôn đại nhân.

Vương Chủ bộ lập tức tiếp lời Mạnh Huyện thừa:

- Ngày mai, Huyện nha, tuần kiểm ti, ti thuế khóa và các nha thự của huyện sẽ đều dốc toàn lực phối hợp, tạo thanh thế lớn cho nhà người. Sẽ thông báo ra ngoài rằng sau khi Ngải Diên sử đến bổn huyện dùng hết sức chinh đồn trị an bổn huyện, nghiêm khắc trị tội các hành vi “khi thiên sát đế” của cả hai nhà hắc bạch.

- Ha ha, sau đó, không cần sợ những thích khách kia không biết người còn sống.

Nghe vậy, cả ba vị đại nhân đã coi Diệp Tiểu Thiên thành khắc tinh của tội ác, là tiên phong cho xã hội pháp chế của huyện Hồ.

Hoa Tri huyện sợ hần nghe vậy sợ hãi bỏ cuộc nửa chừng vội hỏi:

- Người yên tâm, ba ban nha dịch sẽ nghe theo người. Bên Tuần kiểm ti bổn quan cũng sẽ bảo bọn họ phối hợp Thường ngày sẽ có người bảo hộ bên cạnh người, không lo gặp nguy hiểm đâu. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Mạnh Huyện thừa mím cười nghĩ thầm “Cái thanh thế này càng lớn càng tốt, có vậy, tới khi hấn “bệnh chết” mới không có ai nghi ngờ.

Cho dù người nhà của Ngải Diên sử có đến, có nhiều người biết rõ chuyện của y, người nhà của y cũng sẽ không nghi ngờ. Bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ đi vẽ một bức tranh lang thang khắp nơi hỏi có phải vị Ngải Diên sử của bốn huyện là vị trong bức họa không?”

Kể cũng đúng dịp, Diệp Tiểu Thiên dùng thân phận của Ngải Diên sử vừa mới đăng trướng lóe sáng ở huyện Hồ, bên huyện lân cận đã xảy ra một vụ huyết án oanh động cả Quý Châu: Huyện lân cận có một vị thương gia giàu có, cả nhà ba mươi bảy người bị giết trên đường vận lương của dịch trạm, tiền bạc đều bị cướp sạch. Tin tức vừa ra, chấn động khắp nơi.

Vị thương gia giàu có này giao du cũng rộng lớn, có quan hệ mật thiết với mấy vị quan Tuyên Ủy sử Quý Châu. Huyết án vừa xảy ra, mấy vị Tuyên Ủy sử, Tuyên Phủ sử Quý Châu lập tức hạ nghiêm lệnh cho thổ ty các nơi phải nhanh chóng bắt hung thủ. Bộ chánh sử ti Quý Châu cũng hạ lệnh tương tự cho các viên quan quản hạt châu huyện dưới quyền.

Nhiệm vụ đầu tiên của Diệp Tiểu Thiên là dẫn bọn bộ khoái đi khắp hang cùng ngõ hẻm thăm dò tin tức có liên quan tới án này.

Huyện Hồ, trong sân sau của một trạch viện.

Thời tiết ấm nóng, dưới bóng cây, tí sâu trong sảnh, ánh sáng lờ mờ.

Tám người ngồi hai bên một chiếc bàn thật dài, có người đang nhấp trà, có người đang nhàm chán gõ gõ hai ngón tay, còn có hai người đang thăm thì nói nhỏ, cổ ép giọng nói nhỏ nhất như sợ ảnh hưởng đến người khác. Bỗng nhiên một người không cao lắm nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy y rất vĩ đại từ đằng sau tám bình phong bước ra.

Tám người nọ, mặc kệ đang làm gì cũng vội đứng lên, ngay ngắn chấp tay chào y. Người nọ đi đến cuối chiếc bàn dài, đưa tay áp áp rồi chậm rãi ngồi xuống. Đợi y an tọa tám người kia mới ngồi xuống chỗ của mình.

Y ẩn thân tận cuối sảnh, đằng sau dãy người, ngay cả mặt mũi cũng bị bóng tối bao phủ, chỉ có đôi mắt sáng rực cực kỳ lợi hại, giống như đôi mắt dữ tợn một con thú ẩn nấp trong bóng tối. Tay trái y cầm hai hạt đào, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng hai hạt đào thì thoảng cạ vào nhau.

Người nọ cười nhạt một tiếng, nhìn trái nhìn phải, hỏi:

- Quay về cả rồi, sạch tay sạch chân chưa?

Một người ngồi đầu bên trái cung kính đáp:

- Lão đại yên tâm, chúng ta làm việc rất sạch sẽ. Sau khi chuyện thành công, trước hết chúng ta sẽ giấu thứ đó đi, lập tức lệnh cho các nơi ẩn nấp bên ngoài vài ngày, lại vòng quanh vài phủ huyện rồi mới quay về. Không ai có thể theo dõi.

Người ngồi đầu bên phải nói:

- Lão đại, ngài cũng không cần quá cẩn thận. Những năm nay, trong mắt đám quan viên, chúng ta vẫn sạch sẽ. Mặc dù quan phủ có nghi ngờ nhưng cũng chỉ có thể nghi đám người cùng đi trên dịch trạm, sao có thể nghi ngờ tới chúng ta.

Lão đại liếc y, thân nhiên nói:

- Ủ! Các ngươi làm việc đương nhiên ta yên tâm. Nhiều năm như vậy các ngươi còn không xảy ra sơ suất gì, ta tin tưởng lần này cũng sẽ không có. Có điều, lúc nào nên cẩn thận vẫn phải cẩn thận. Cẩn thận sẽ không mắc sai lầm.

Y dừng một chút, chợt cười nói:

- Được rồi, chia đồ đi!

Lời này y vừa cười vừa nói, mới dứt câu, bầu không khí cực kỳ nghiêm túc và trang trọng trong sảnh lập tức giãn ra. Khuôn mặt tám người đều có vẻ tươi cười, tư thế ngồi và hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Người bên tay trái cười:

- Cứ theo lệ đi, lão đại giữ ba phần, các huynh đệ chia đều bảy phần còn lại.

Người bên phải nói:

- Nhị ca, người phân như vậy sợ là không hợp lý.

Người bên trái nhíu mày hỏi:

- Lão tam, ngươi có ý gì?

Lão đại vẫn bình tĩnh:

- Cứ để cho lão tam nói.

- Lão đại, ngài giữ ba phần, đương nhiên các huynh đệ không có ý kiến gì. Nhưng những người khác chia đều là cách phân chia lỗi thời cách đây hơn hai mươi năm rồi. Thời thế thay đổi, đã hơn hai mươi năm, một vài quy củ cũng nên thay đổi rồi.

Lão đại mỉm cười:

- Quy tắc của thế gian có thể thay đổi. Vấn đề là thay đổi thế nào mới phù hợp. Nói suy nghĩ của ngươi đi.

Lão tam khom người một chút:

- Vâng! Lão đại, hơn hai mươi năm trước, các huynh đệ chúng ta đều mới ra đời, huynh đệ dưới tay cũng không chênh lệch là bao, có chênh lệch một chút, chia đều cũng không có vấn đề gì. Nhưng hơn hai mươi năm gần đây, một số huynh đệ vẫn chiêu binh mãi mã, thủ hạ cũng càng ngày càng nhiều, nhưng có người lại không hề tiến thêm, thậm chí còn có ý định về núi.

- Đến bây giờ, công sức mọi người bỏ ra không còn như nhau nữa, nhưng vẫn phải chia đều. Nếu chia đều, cùng một phần tiền, người nào có ít người thì thủ hạ sẽ được khoan lớn. Nhưng một số người chia xuống đến cuối cùng lại chẳng còn gì.

Lão đại mỉm cười:

- Ủ, nói có lý. Mấy năm gần đây, đều là các huynh đệ bên ngoài, đại ca ta vẫn ngồi mát ăn bát vàng. Ta cũng biết, những năm nay thế lực của người lớn mạnh nhanh nhất, hiện giờ mạnh hơn lão nhị không chỉ một phần. Vậy đi, ba phần kia ta chỉ lấy một, hai phần còn lại cho người.

Lão tam dựng thẳng người:

- Lão đại, thế này... không ổn đâu. Chúng ta đều là do một tay lão đại đưa ra, mặc kệ lúc nào, người vẫn là lão đại của chúng ta. Tiểu đệ sao có thể lấy phần chia của đại ca...

Lão đại đưa tay ngăn gã lại, mỉm cười:

- Tuy thủ hạ của lão nhị không đông, nhưng để duy trì một sạp hàng như vậy cũng không dễ dàng. Chẳng lẽ lại lấy từ đó? Lại nói, ta làm lão đại nhưng những năm này cũng bắt đầu muốn về núi, bốn tâu trong ngoài đều nhờ người. Phần này là người nên được.

Lão tam chân chửi:

- Chuyện này...

Lão đại ngắt lời:

- Quyết định như vậy đi!

Lão tam vội vàng chấp tay:

- Vậy... lão tam và các huynh đệ tạ ơn đại ca!

Lão đại mỉm cười, vỗ vỗ vai gã:

- Một đời người, hai huynh đệ, khách khí cái gì!

Dứt lời, bàn tay đang khoác trên vai gã lướt nhẹ xuống cổ, rắc một tiếng giòn vang như tiếng hạt đào bị bóp nát, lão tam há hốc miệng, trợn trừng hai mắt kinh hãi nhìn y, cổ họng phát ra tiếng khùng khục không ngớt, nhưng không thể nói nên lời.

Lão đại thu tay lại, thản nhiên:

- Giờ thì chia đi.

Lão tam trợn trừng hai mắt nhìn y, thân thể nghiêng sang một bên, trán đập xuống bàn nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 16: Gặp lại Vân Phi

Sau ngày Diệp Tiểu Thiên đồng ý giả mạo Ngải Diên sử, thói quen hay cãi cò của chư vị quan viên huyện Hồ gần đây biến mất. Bọn họ lợi dụng tất cả các con đường, các giới truyền tin Ngải Diên sử tới nhậm chức, thậm chí Hoa Tri huyện còn dán bố cáo ở công thành.

Diệp Tiểu Thiên đã chính thức trở thành Diên sử đại nhân đứng đầu ba ban nha dịch là tạo, khoái, tráng của huyện Hồ, là thuộc hạ trực tiếp dưới quyền Mạnh Huyện thừa. Ngoại trừ rất ít tâm phúc hôm đó cùng xuất hiện ở nhị đường, toàn bộ cao thấp huyện Hồ đều không ai biết vị Ngải Diên sử này là hàng giả.

Cần nhắc việc Diệp Tiểu Thiên cũng không biết trong huyện nha có rất nhiều quy tắc, Mạnh Huyện thừa đưa Lý Vân Thông đến bên cạnh giúp hắn xử lý tạp vụ, tránh vị Diên sử đại nhân này rụt rè không dám làm việc.

Đồng thời, ban đầu (chức danh) Nguyên Vi tạo Tô Tuần Thiên cũng được điều tới bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, trở thành trợ thủ của hắn.

Tô Tuần Thiên là đệ đệ của Huyện tôn phu nhân Tô Nhã, tuy xuất thân thi thư nhưng lại không học vấn không nghề nghiệp, chỉ có thể làm một viên quan nhỏ, đi theo tỷ phu đến tây nam, nhưng nếu có nhiều kinh nghiệm thì cũng không đến nỗi vĩnh viễn không có cơ hội làm quan. Rèn luyện tư chất, tích lũy chiến tích, thì thoảng sẽ có một vài danh ngạch mấy chức quan cực nhỏ để dành cho bọn họ, dù sao cũng là một cơ hội.

Nhưng không ngờ đến huyện Hồ này, ngay cả tỷ phu Hoa Tinh Phong cũng chỉ là một con rối, đâu còn cơ hội thăng quan cho gã.

Huống hồ Tô Tuần Thiên này lại không có chí tiến thủ, chỉ giỏi ăn uống đánh bạc, mới đầu Hoa Tinh Phong còn dụng tâm tài bồi gã, giờ thì đã thất vọng với gã từ lâu, chỉ mong gã đừng gây phiền toái cho mình là mừng.

Diệp Tiểu Thiên cùng với cánh tay trái Lý Vân Thông chuyên môn phụ trách giám thị hắn và cánh tay phải Tô Tuần Thiên chuyên tìm phiền toái giúp hắn bắt đầu kiếp sống Ngải Diên sử ở huyện Hồ.

Diệp Tiểu Thiên hiểu rất rõ, mình chỉ là quan viên mạo danh thế thân, trong nhà Ngải Phong còn có gia nhân, có đồng niên, có tọa sư, mình lại chẳng có tướng mạo sinh đôi với y, mặc dù hôm đó ở nhị đường huyện nha tất cả quan viên đều nhất trí đồng ý để cho hắn cứ thế mà giả mạo vĩnh viễn, nhưng cũng không thể kéo dài lâu.

Diệp Tiểu Thiên không tin vào phán đoán của Mạnh Huyện thừa về cái chết của Ngải Diên sử. Rõ ràng cái chết của Ngải Diên sử là giết người cướp của, mà Mạnh Huyện thừa lại cứ nói là mưu sát có chủ định. Nếu Mạnh Huyện thừa nói đúng, thì vì sao hắn phải tự đưa mình là mồi dụ chứ?

Nếu cái chết của Ngải Diên sử thực sự chỉ là một tình huống ngoài ý muốn, và quan viên huyện Hồ đều hiểu rõ điểm này, thì chỉ sợ việc bọn họ tìm mình giả mạo làm Ngải Diên sử chính là một âm mưu. Diệp Tiểu Thiên không đoán ra được ý định thực sự của bọn họ, nhưng có thể đoán được với tình hình này nhất định bọn họ sẽ không yên tâm về mình.

Diệp Tiểu Thiên không ngờ rằng bọn chúng sẽ "giết người trừ họa", lúc ấy trên nhị đường huyện nha tụ tập đông đủ các quan viên trong huyện Hồ, có quan viên nào dám trắng trợn, giết người diệt khẩu một cách rầm rộ như vậy?

Hiển nhiên Diệp Tiểu Thiên đánh giá thấp lá gan của quan viên huyện Hồ, nhưng chuyện này cũng không thể trách hắn. Trước kia phần lớn quan viên hắn tiếp xúc là ở kinh thành. Những viên quan đó, có thể tham lam, có thể gian trá, nhưng bọn họ ở ngay dưới chân Thiên tử, không thể tránh được phải kiêng kỵ rất nhiều thứ, sao có thể vô pháp vô thiên như những quan viên địa phương này được.

Đối với con cá con mới bơi ra khỏi Hình bộ Diệp Tiểu Thiên thì hoàn cảnh nơi này còn vô cùng lạ lẫm. Hắn phải không ngừng lục lọi và làm quen, cần phải trưởng thành không ngừng, mới có thể đứng vững trong vòng quay cá lớn nuốt cá bé này.

Hôm nay, Diệp Tiểu Thiên phải đến Thi gia tra án.

Thi Tất Hành, đại chương quỹ Tập Nghĩa Điểm, là đại lương thân xếp hàng thứ nhất trong số mấy châu huyện phụ cận, hôm qua đã đột tử trong khi tắm bộ trong hậu hoa viên. Hôm qua Diệp Tiểu Thiên đã tới đây, đưa thi thể về huyện nha để cho "ngõ tác" kiểm tra một lượt, kết quả khám nghiệm cho thấy yết hầu bị người ta bóp nát mà chết.

Thi Tất Hành đã chết, nhưng người nhà cũng không sao, tài sản cũng không tổn thất chút nào, rất khác với đại án xảy ra ở huyện bên cạnh. Điều này khiến cho bọn Hoa Tri huyện, Mạnh Huyện thừa đều thờ dài thườn thượt, nhờ đâu là sát tinh từ huyện lân cận chạy trốn đến huyện ta thì thực phiền quá rồi.

Nhưng Thi Tất Hành là một đại lương thân có ảnh hưởng cực lớn, đột nhiên chết bất đắc kỳ tử trong hậu hoa viên nhà mình, mặc dù không phải là bản án oan động như án của huyện bên, nhưng vẫn phải tra. Mặc kệ thế nào, cũng phải có một câu trả lời thỏa đáng cho bên trên.

Hoa Tri huyện với tư cách là chính án bốn huyện đang sát đầu mẻ trán. Mạnh Huyện thừa làm quan viên chủ quản trị an, cũng chỉ có thể bụng làm dạ chịu, xảy ra chuyện này, bọn họ không thể tự mình đi thẩm vấn tra án, chỉ có thể giao cho Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên giả Ngải Diên sử, bọn họ biết, nhưng trong mắt dân chúng huyện Hồ thì hắn vẫn là thật, sao có thể ném sang một bên được.

Hôm qua Diệp Tiểu Thiên đã dẫn người tới đưa thi thể đi và thăm dò hiện trường. Hôm nay lại dẫn người tới Thi gia, hỏi thăm chi tiết cụ thể, cũng bái phỏng mấy vị bằng hữu lâu năm có quan hệ thân thiết với Thi chương quỹ.

Diệp Tiểu Thiên dẫn một đám bộ khoái tới, chợt thấy ở ngã tư phía trước có một đám người đang xúm lại. Vào lúc huyện bên xảy ra huyền án diệt môn, huyện ta xảy ra đại án giết người, bọn bộ khoái nào dám qua loa, lập tức nắm chặt vũ khí cao giọng hét to:

- Điển sử đại nhân xuất hành, ai không có phận sự mau tránh ra.

Thấy trong đám người đó có người của hai tộc Miêu Di, còn có huynh đệ thủ hạ của đại hào Tề Mộc của bốn huyện, bọn họ đều ương bướng không chịu tránh đi. Những người này thường xuyên bị ép thiếu lương. Tuần kiểm ti không tiện đắc tội, cũng không dám đắc tội với thủ hạ Tề Mộc, hai trại Miêu Di cũng không được đắc tội, thông thường công sai nhà dịch chỉ có thể xem như không thấy, che chở đại nhân lách qua bên đường mà đi, nhưng hôm nay chỉ một tiếng hô, đám người kia lại lập tức tản ra.

- Vị Điển sử mới của bốn huyện uy phong như vậy sao? Tất cả mọi người đều phải nể mặt.

Mấy bộ khoái hơi ngạc nhiên, lại lập tức giật mình, chỉ là cáo mượn oai hùm.

Bản huyết án huyện bên đường nhiên đã chấn động toàn quan trường Quý Châu, Bô Chánh sử ti cùng các vị đại thổ ty trước sau đều hạ chỉ. Huyện ta đột nhiên lại xảy ra sát án, còn ai muốn sinh sự lúc này?

Mọi người tránh sang, giữa đường, một thiếu niên mặt mũi đỏ gay, một thân quần áo vải thô, nhìn rõ là một thanh niên trong núi, rất chất phác đang đứng đó. Tuy giữa phố xá đông đúc nhưng gã đứng đó lại khiến cho người ta cảm thấy gã có một sự tĩnh lặng không hợp với độ tuổi.

Diệp Tiểu Thiên lập tức nhận ra người này, thậm chí hắn còn nhớ rõ tên: Hoa Vân Phi.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người dùng trường đao bắt cá, người này còn đem tặng hắn tới bốn con. Lúc ấy, tuy là buổi tối, lại chỉ mới gặp một lần, nhưng khuôn mặt non nớt mà đầy kiên cường dưới ánh lửa hừng hực kia trong ký ức của hắn vẫn như mới hôm qua.

Diệp Tiểu Thiên mỉm cười bước lại gần, chỉ ba bước, ánh mắt của Diệp Tiểu Thiên đã bị hút xuống dưới chân của Hoa Vân Phi. Dưới chân Hoa Vân Phi có mấy con mối, vài con chim quỳên, mấy con gà cánh, thỏ rừng, vằn vằn. Mấy con thú này không quý hiếm, nhưng thứ khiến cho Diệp Tiểu Thiên chú ý là con hổ lông lấy dưới chân cậu ta.

Đó là một con hổ thực sự, đầu tròn, tai ngắn, bốn chân vừa thô vừa to khỏe mạnh phục dưới đất, cái đuôi thật dài cuốn bên cạnh thân. Bộ lông vàng cam vằn đen hơi sáng lên dưới ánh mặt trời, trước trán nó còn có một chữ “vương”.

Diệp Tiểu Thiên vô cùng kinh ngạc. Ngày đó gặp thiếu niên này hắn chỉ coi cậu là một ngư dân, một ngư dân thông thường bắt cá trong khe núi. Hắn thật không ngờ người này còn là một tay săn hổ lão luyện.

- Ngươi... là...

Rõ ràng Hoa Vân Phi đã nhận ra Diệp Tiểu Thiên, nhưng lúc này hắn một thân quan bào, tiền hô hậu ủng, hoàn toàn khác cái kẻ chán nản đêm đó, cậu không dám nhận. Cũng vì tuy hắn phô trương nhưng lại hơi thiếu tự nhiên, không có được phong thái nhàn nhạt, thong dong tự nhiên, không bị trói buộc của một kẻ bề trên, phong thái đó cần phải tu luyện cỡ nào.

Diệp Tiểu Thiên cười:

- Cái ơn bốn con cá ta vẫn còn ghi tạc trong lòng, ngươi không nhận ra ta sao?

Hoa Vân Phi cả kinh:

- A! Quả nhiên là ngài! Ngài... sao lại...

- Bốn quan làm sao? Thực ra bốn quan là Điển sử bốn huyện mới tới đây nhậm chức còn đang đi tìm hiểu tình hình bốn huyện. Mấy hôm nay vẫn vì phục xuất hành, không muốn để ai biết thân phận mình, đến nỗi rơi xuống tình cảnh đó đây.

Hoa Vân Phi bừng tỉnh đại ngộ:

- Thì ra là vậy. Thì ra ngài... ngài chính là vị Ngài... Ngài Điển sử mà huyện nha dán thông báo kia.

- Ngươi không cần câu nệ. Ta với ngươi là bằng hữu, giữa bằng hữu không luận thân phận trong quan trường, không luận giàu nghèo.

Lý Vân Thông dừng thẳng lỗ tai chăm chú nghe như chó săn, thấy hắn không nói lời nào thất thố, nhưng cũng không kiên nhẫn chờ hắn làm nhảm với một tên thợ săn trên núi, bèn tiến lên ngắt lời:

- Đại nhân, cũng không còn sớm nữa, chúng ta còn phải đi...

- Cảm tạ! Bốn quan đang nói chuyện, đâu tới phiên ngươi xen vào. Hồn láo!

Diệp Tiểu Thiên sa sầm mặt, không thèm nể mặt Lý Vân Thông.

Trước kia bị những kẻ này bắt nạt, hắn không muốn nể mặt họ. Dù sao chức Điển sử này cũng không làm lâu, sớm muộn gì cũng phải phải mông mà đi, cần gì phải khách sáo với tên tiểu nhân này.

Lý Vân Thông biến sắc nhưng không thể làm gì, đành xanh mặt lui sang một bên.

Tô Tuần Thiên bên cạnh cười hi hi:

- Không biết quy tắc, không có trên dưới!

Lý Vân Thông uất hận trừng mắt liếc gã một cái, biết rõ Diệp Tiểu Thiên nhìn mình không vừa mắt nên cũng không dám gây thêm chuyện.

Tô Tuần Thiên ở chung với Diệp Tiểu Thiên vô cùng tốt, tốt đến mức tỷ phu Hoa Tinh Phong của gã cũng không tưởng tượng nổi.

Cái gã hồ đồ vô năng chỉ biết ý lại vào tỷ phu là Huyện thái gia bốn huyện mà không coi ai ra gì. Nhưng tiếc là quả núi sau lưng gã cũng chỉ là một con rôi, gã muốn cáo mượn oai hùm, lại càng thêm không chịu thua ai, cho nên trong ba năm gần đây gã đã chẳng có quan hệ tốt với ai.

Nhưng đối với Diệp Tiểu Thiên, gã lại tất cung tất kính. Với tư cách là em vợ Huyện thái gia, đương nhiên Tô Tuần Thiên biết rõ thân phận thực sự của Diệp Tiểu Thiên.

Huống chi, cho dù Diệp Tiểu Thiên có là Điển sử thật sự cũng chưa chắc gã đã nịnh bợ. Mạnh Huyện thừa, Vương Chủ bộ đều là quan viên có thực quyền gã còn không coi vào đâu, nhưng hết lần này đến lần khác lại chịu phục Diệp Tiểu Thiên, thực sự là khiến cho người ta khó hiểu.

Hoa Tri huyện, kể cả Diệp Tiểu Thiên, đương nhiên không biết nguyên nhân thái độ này của Tô Tuần Thiên là vì từ khi gã vào hậu trạch gặp tỷ tỷ, bắt gặp ‘nhị muội’ của Diệp Tiểu Thiên là Diệp Thủy Vũ.

Diệp Tiểu Thiên trách mắng Lý Vân Thông, quay lại ôn hòa nói với Hoa Vân Phi:

- Vân Phi huynh đệ, ta còn có công vụ trong người, không làm phiền người nữa.

- Vâng! Ngài... ngài đi thông thả!

Khuôn mặt Hoa Vân Phi hơi ửng hồng, một vị Điển sử đại nhân trong huyện lại xưng huynh gọi đệ với mình, đối với người trong khe núi, là một chuyện vô cùng đáng hâm mộ. Ngay cả Hoa Vân Phi tính tình trầm ổn cũng không nén được mà hơi kích động.

Diệp Tiểu Thiên quay người muốn đi, Hoa Vân Phi lại đột nhiên chạy tới gần, bật thốt lên:

- Sau khi bán được con mãnh hồ này tiểu dân sẽ có tiền cưới vợ. Đến lúc đó, mời đại nhân tới uống rượu mừng với tiểu dân.

Dứt lời, cậu lập tức hồi hận. Người ta là ai chứ, khách khí với mình một hai câu còn thực sự muốn coi người ta là bằng hữu sao?

Diệp Tiểu Thiên dừng bước, quay lại cười:

- Phải gọi là đại ca, gọi đại nhân ta sẽ không đi.

Mặt mũi Hoa Vân Phi đỏ bừng bừng, hai mắt sáng rực:

- Đại ca!

Diệp Tiểu Thiên gật gật đầu:

- Ngày người kết hôn, ta nhất định sẽ tới!

Diệp Tiểu Thiên vẫy vẫy tay với cậu, quay người vừa muốn đi, chợt nghe trên đường có tiếng hét lớn:

- Người đâu, người đâu, đánh chết người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Loạn ở thư đường

Mấy tên bộ khoái nghe tiếng hét chói tai liền lập tức rút đao ra như đối mặt với kẻ thù lớn. Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên nhìn lại chỉ thấy một nho sĩ mặc áo bào xanh đứng trên bậc thang đang hô lớn đến khàn cả giọng.

Diệp Tiểu Thiên cảm thấy người này có chút quen mặt nhưng nhất thời không nhớ ra được, Lúc này Lý Vân Thông cả kinh kêu lên:

- Hoàng Huấn đạo! Huyện học xảy ra chuyện rồi?

Diệp Tiểu Thiên lúc này mới nhớ ra cái sân nhỏ phía trước đó chính là huyện học. Người đứng trên bậc thang “cất cao tiếng hát” này chính là Huân đạo Huyện học Hoàng Huyền.

Diệp Tiểu Thiên hướng sang phía Hoàng Huyền chào hỏi. Tô Tuần Thiên đi theo tùy tùng chủ động cướp lời, cao giọng nói:

- Điền Sử đại nhân ở đây, Hoàng Huân đạo, bên trong Huyện học đã xảy ra phiền toái gì rồi, nói mau đi.

Hoàng Huyền nói:

- Các người đến thật đúng lúc, nhanh! Nhanh đi ngăn bọn chúng lại, bên trong đánh nhau rồi, lại đánh nữa rồi, lần này đánh rất kịch liệt.

Lý Vân Thông nghe xong liền chạy vào trong Huyện học, vừa chạy vừa hô:

- Ngài Điền sử, đến nhanh lên, chỗ này không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn được!

Chức trách hiện tại của Diệp Tiểu Thiên thực sự không từ chối được đành phải đi theo Lý Vân Thông chạy vào Huyện học.

Huyện học tuy là học phủ của triều đình nhưng không nhất thiết phải dùng công quỹ xây dựng. Lấy Hồ huyện mà nói, bổng lộc của quan viên thường thường khất nợ nên cấp phát xây Huyện học liên càng là chuyện không thể rồi. Huyện học huyện Hồ là dựa vào sự quyên góp của các nhân vật thân sĩ nổi tiếng để xây dựng, cuối năm ngoái mới xây dựng xong.

Theo lý mà nói, một ngôi Huyện học nên có một Giáo dụ, hai Huân đạo. Lễ - nhạc - xạ - ngự thư - toán... mỗi loại một người phụ trách. Nhưng lão sư ở huyện Hồ bị thiếu nghiêm trọng. Giáo dụ Cổ Thanh Ca kiêm môn khoa giáo. Huân đạo Hoàng Huyền kiêm hai môn, ngoài ra chỉ có ba giáo viên.

Sau khi bọn Diệp Tiểu Thiên xông vào Huyện học, Huân đạo Hoàng Huyền kêu thét lên:

- Nhanh nhanh nhanh, bọn chúng ở sau mái hiên.

Một đám người rẽ qua phòng chính đi đến sân sau, lập tức nghe được một hồi tiếng chửi bậy truyền đến từ nội đường. Trong sân có bốn người đang đứng, trong đó ba người là giáo viên Huyện học, còn có một người trên dưới ba mươi tuổi, trên mình khoác nguyên một bộ đồng phục học sinh Huyện học.

Nghe tiếng bước chân bốn người quay đầu lại, Diệp Tiểu Thiên liếc mắt một cái đã nhận ra tên chấp tay, bộ dáng thư sinh với vẻ mặt đầy khinh bỉ, trong lòng không khỏi kinh ngạc ở một tiếng: “Hóa ra hắn theo học ở đây”.

Tên thư sinh áo xanh này chính là tên lưu học sinh mà lúc trước khi ở Hoàng huyện Diệp Tiểu Thiên đã từng gặp, được Triển Ngung Nhi ái ái mộ mộ - Từ Bá Di. Từ Bá Di không nhận ra hắn. Diệp Tiểu Thiên của ngày đó áo quần rách nát so với tên ăn mày cũng chẳng hơn chỗ nào thì y làm sao có thể đưa mắt nhìn.

Diệp Tiểu Thiên lúc này cũng không để ý tới Từ công tử, hắn đi theo Hoàng Huyền và Lý Vân Thông chạy vào trong nội đường, liền nhìn thấy một gian sách lớn như vậy đã biến thành vô đường, bàn học, đệm ngồi, sách vở, bút mực tất cả đều biến thành vũ khí, giấy bay tứ tung giống như một mảng tuyết trắng.

Huyện học Giáo dụ Cổ Thanh Ca đứng trên bậc lớn tiếng quát, tiếng thét đều đã khàn khàn:

- Dừng tay! Tất cả dừng tay! Ngổ nghịch à! Dã mạn à! Một đám thụ tử, khó thành đại khí! Lão phu thực sự là quá thất vọng rồi, lão phu thực sự thất vọng hoàn toàn!

Cổ Thanh Ca đang vỗ ngực dậm chân liền thấy một đám bộ khoái chạy vào, vui mừng quá đổi nói:

- Nhanh, nhanh tách bọn chúng ra.

Những học sinh này đều là con cháu của các thủ lĩnh bộ lạc trong núi lân cận, còn có con cháu một số thủ lĩnh quanh huyện, bởi vì đi Huyện học huyện mình ngược đường hơi xa cho nên cũng theo học tại Huyện học huyện Hồ. Những người này tính tình lỗ mãng, ngổ nghịch không chịu được, làm gì quan tâm đến cái gọi là sư đạo tôn nghiêm, đối trên lừa dưới.

Bởi vì thân phận đặc biệt của bọn chúng, sư trưởng xưa nay đánh không được chửi không xong, lúc bọn chúng phát sinh xung đột còn lo lắng bọn chúng xảy ra chuyện, nếu thực sự có người bị trọng thương thậm chí tàn tật hoặc chết bọn họ cũng gánh vác không nổi.

Lý Vân Thông vừa nhìn thấy đám người này mắt đỏ đến tận mang tai, chửi bới om trời, tình hình đánh nhau thực sự kịch liệt vô cùng, may mắn là trong học đường không cho phép bọn chúng mang dao vào, nếu không sớm đã không biết bao nhiêu người ngã gục rồi, lập tức thét lên:

- Dừng tay! Tất cả dừng tay!

Lý Vân Thông tuy hét to nhưng cũng không tiến lên phía trước. Đám bộ khoái (sai dịch) kia cũng học theo, mắt nhìn đám học sinh hung ác như vậy, bọn họ là những người đến tiền lương cũng không được nhận đúng hạn, vậy có đáng giá để dốc sức liều mạng không?

Diệp Tiểu Thiên quay đầu nhìn đám học sinh biểu diễn toàn bộ võ thuật, hiện trường thực sự xem vậy là đủ rồi. Mắt hắn lóe lên, chợt phát hiện ra một màn kỳ lạ, một phòng học lớn như vậy dường như tất cả bàn đều bị lật ngược nhưng trong góc phòng vẫn còn một bàn học còn nguyên không chút hư hại.

Mặt sau án thư có một tên mập đang ngồi khoanh chân, một tên mập rất khôi ngô, tuy rằng toàn thân đầy thịt nhưng vì nhìn gã khôi ngô cho nên cũng không lộ vẻ vướng víu, tên khôi ngô mập mạp này đang cầm một quyển sách đọc một cách say sưa.

Bên cạnh chính là tiếng hò hét, tiếng chém giết, quyền qua cước lại, bút mực tung bay, tên mập chết bầm này rõ ràng giống như đang ngồi trong phòng sách có đốt hương an thần, thảnh thơi còn tủm tỉm cười, tất cả mọi thứ bên tai trước mắt với gã mà nói giống như mây bay.

Diệp Tiểu Thiên thâm kinh ngạc, đều nói huyện này văn giáo không tốt không nghĩ lại có một con mọt sách như vậy.

Đám người quan sai Lý Văn Thông không dốc sức liều mạng, tên giả mạo Diệp Tiểu Thiên này đương nhiên là không có lý do tiến lên chào hỏi đám người man rợ đó, hắn giống như con cá hoa vàng vậy, trượt theo bên tường bước tới hướng con mọt sách kia.

Một đường ám khí nhiều màu sắc như sách vở bút mực bay đầy trời, Diệp Tiểu Thiên giống như đạp tuyết mà đi, đi tới bên cạnh tên mập tay đó, cúi đầu nhìn, không khỏi nhin được cười. Tên mập này đọc sách là thật nhưng cuốn sách mà gã đọc có chữ và có tranh minh họa, trên tranh minh họa có dấu móc câu, dấu phẩy, chính xác là nội dung gì có thể nghĩ cũng biết.

Bọn người Cổ Giáo dụ (dạy bảo khuyên răn), Lý Điền Lại vẫn ở chỗ cũ với ý đồ ngăn chặn hai bên đánh nhau, Diệp Tiểu Thiên ngồi xổm bên cạnh tên mập đó, xem một cách chăm chú, chỉ xem một lát, tên mập chấm nước miếng, lật một trang, Diệp Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Ngươi lật chậm một chút.

- Ah! Maya của ta!

Tên mập căn bản không phát hiện bên cạnh có thêm một người, Diệp Tiểu Thiên lên tiếng làm gã giật mình, chỉ là câu “má ơi” này của gã cũng không biết là khẩu âm của nơi nào, nghe lại khiến người ta có cảm giác kỳ kỳ. Tên mập nhìn chằm chằm Diệp Tiểu Thiên, đặc ý nói:

- Đẹp không? Đây là quyển lẻ!

Tên mập vỗ sách trên tay, đặc ý khoe với Diệp Tiểu Thiên, về mặt kia cực kỳ giống người bạn chơi cùng lúc nhỏ của Diệp Tiểu Thiên, bộ dáng như có được vật gì quý hiếm vậy. Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Trong thư đường loạn thành như vậy, ngươi không thấy sao?

Tên mập nói:

- Bọn họ thường xuyên như vậy, nếu không đánh nhau thì mới là chuyện lạ. Một đám Nhị Thái Tổ vô pháp vô pháp vô thiên, quản chuyện nhân rồi của bọn chúng làm gì chứ, bọn chúng ngay cả não người bị đánh thành não chó cũng không liên quan gì tới ta đúng không? Ngươi làm gì vậy? Nhìn ngươi ăn mặc như vậy hình như là quan?

Diệp Tiểu Thiên nhún vai nói:

- Quan bé như hạt vừng hạt đậu, nói ra không đáng nhắc tới, Ta họ... Ngải, ngươi gọi ta Ngải Phong là được rồi. Ngươi tên gì vậy?

Tên mập nói:

- Ta là La Viễn, tự Đại Hanh. Ngươi lớn tuổi hơn ta, gọi ta Đại Hanh là được rồi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đại Hanh? La Đại Hanh?

Tên mập nói:

- Không sai, Đại Hanh làm tên chính, thiên chi đạo dã! Cha ta nói, chữ này may mắn, đại vận thuận lợi, tiền đồ vô hạn. Chẳng qua lời của lão già đó chỉ cần nghe vậy là được rồi, ông một lòng để ta đọc sách khoa cử, ngươi xem ta là loại ham học sao? Ta không làm nổi quan còn thuận lợi cái gì ah. Chẳng qua tên của cha đặt cho, Đại Hanh thì Đại Hanh, tên chó tên mèo tên nào chẳng là tên, dù sao đại diện cho ta là được rồi.

Tên mập này không nói thì thôi, đã nói thì mồm năm miệng mười, thao thao bất tuyệt, Diệp Tiểu Thiên tò mò hỏi:

- Ta nghe nói học sinh theo học Huyện học này đều là con cháu của thủ lĩnh các bộ lạc trên núi, không biết cha ngươi là thủ lĩnh của bộ lạc nào?

Tên mập ưỡn ngực nói:

- Ngươi xem tướng mạo ta, rõ ràng là hậu duệ của Viêm Hoàng, làm sao lại là người trong bộ lạc chư? Cha ta Hồng Bách Xuyên, là thương nhân huyện này. Ta cũng không phải là học sinh Huyện học này, chỉ là cha ta một lòng muốn ta học đã tiêu một khoản tiền lớn quên góp xây dựng Huyện học, ta liền

được phép đặc cách trở thành học sinh dự thính.

Cha ta mù như vậy, có ít tiền cũng không biết phải tiêu như thế nào, liền để ta đi học, quyên góp một khoản tiền lớn xây ngôi trường này. Ta là người hể học lại đau đầu, người nói xem xây dựng nó làm gì chứ? Mà súc sinh lớp này... Người xem xem, có kẻ nào giống dáng vẻ của người đọc sách chứ?

Tên mập nói xong chỉ về phía trước, vừa vặn có một cậu học sinh đang ấn chặt một bạn học khác, thò tay quơ lấy một chiếc nghiên mực muốn nện xuống, nghe được câu nói này của tên mập, ngay lập tức giận giữ quát:

- Người nói ai là súc sinh?

Tên mập đem sách nhét vào trong ngực, hiên ngang đứng lên, nghiêm nghị quát:

- Người đập phá phải không? Ngày thường các người súc sinh qua súc sinh lại còn nói không phải? Ta thuận miệng nói như vậy cũng không phải là đặc biệt ám chỉ ai, người vội vàng nhận vợ cái gì? Hơn nữa, các người bình thường chửi nhau qua lại, lại có ai để nó vào trong lòng rồi? Vì sao ta không thể nói. Người đừng tưởng ta là học sinh dự thính nên muốn bắt nạt ta. Ngôi Huyện học này là do cha ta dùng tiền xây dựng, người không biết cảm ơn thì thôi lại còn muốn tìm ta gây sự?

Tên mập này đứng lên, lộ ra vóc người khá cao, hơn nữa khung xương khá lớn, một thân toàn thịt, bộ dáng cao lớn vạm vỡ rất có lực uy hiếp nhưng tên kia lại không chút sợ hãi, nhảy bật lên nói:

- Ông đây chính là tìm người gây sự đấy, thì làm sao nào?

Tên đó đưa tay ra đẩy một cái, tên mập thoát nhìn uy phong凛冽 không phải kim sơn thì cũng ngọc trụ, thế mà một tiếng ầm vang, lên liền ngã mặt ngửa xuống đất, rung đến nền nhà cũng một trận lắc lư. Nhìn một kẻ cường tráng như vậy, đầu báo mất hồ, râu ria trên mép đứng mành như Trương Phi, không ngờ lại nhất gạn đến thế.

Tên mập bị người ta đẩy ngã xuống đất, ngã đến văng đầu hoa mắt, gãi lấc lấc đầu cho tỉnh táo trở lại, liền nhìn thấy ánh mắt của Diệp Tiểu Thiên, không đuổi không bỏ mà hỏi:

- Thật kỳ lạ! Người tên là La Đại Hanh thì cha người làm sao lại là Hồng Bách Xuyên chứ?

Tên mập nằm tại đó nói:

- Người cho rằng ta là con nuôi sao? Không phải vậy. Ta cũng không phải là nghĩa tử của cha ta, ta họ La, cha ta họ Hồng, chỉ là vì cha ta vào La gia ở rể, ông đã ở rể La gia thì ta đương nhiên là mang họ mẹ rồi.

Diệp Tiểu Thiên hôm nay phải đi Thi gia dò hỏi, sau đó muốn đến thăm Hồng Bách Xuyên, bởi vì lão Hồng Bách Xuyên này và Thi Tất Hành là bạn rất thân. Diệp Tiểu Thiên muốn qua ông ta dò hỏi xem có phải Thi Tất Hành đã từng đắc tội ai hay không, nên lúc này hơn hờ nói:

- Đúng lúc ta muốn tìm cha người hỏi một chuyện, người dẫn ta đi được không? Chỉ là ở đây thành thế này, thân phận ta là Điển Sử ngược lại không tiện đi..., người có cách gì bảo bọn chúng đừng tay không?

La Đại Hanh đắc ý nói:

- Điều này có gì khó chứ, người nhìn ta đi!

Nói dứt lời, gã ngang nhiên đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Trùm Đại Hanh

Đại Hanh bò dậy, hít một hơi sâu thật mạnh. Bụng gã căng lên rất nhanh, lập tức thở hắt ra, lồng ngực đột nhiên nở ra, một tiếng rống to hướng về phía Ngự Văn Tiêu:

- Đám lưu manh các người! Tất cả đều là đồ bỏ đi!

Cố Gáo dụ, Hoàng Huân đạo, Lý Điền và thêm cả Tô Tuần Thiên đồng thanh hét lên nhưng tất cả thanh âm của mọi người hợp lại đều không vang bằng tiếng hét này của La Đại Hanh. Hơn nữa không gian phòng học rất lớn, rất có hiệu quả khuếch âm. Diệp Tiểu Thiên lại đứng gần, chỉ cảm thấy màng nhĩ “ong” một tiếng, giấy tờ bay lượn trước mắt dường như đều run rẩy một chút.

Tiếng hò hét chém giết ở trong phòng học lập tức dừng lại. Đám học sinh có người đang giờ bàn lên, có người đang mang miếng đệm ngồi, người đang

núi cỏ áo người khác, có người đang nhảy lơi chơi như con khỉ hái đào, ai nấy đều như bị người ta làm phép định thân vậy.

Sau đó, dần dần, tất cả mọi người đều quay đầu xoay người, mặt hướng về phía La Đại Hanh, về mặt không tốt.

Đại Hanh không hề sợ hãi, gã nhìn mọi người, nhỏ “phì” một bãi nước bọt, nói một cách nhạo báng:

- Hãy xem bộ mặt, tính cách này các ngươi, tương lai cũng muốn xưng vương xưng bá, là thổ ti thống trị một phương, kém nhất cũng được thừa kế một chức lại mục mà lại đánh nhau giống như đàn bà chanh chua? Không sợ mất đi sĩ diện của cha ngươi sao?

- Loảng xoảng!

Bàn ghế ném đầy nền nhà. Tất cả học sinh giống như một bầy vượn bị chọc giận, nắm lấy vai nhau, khom lưng, thở hổn hển bao vây lấy La Đại Hanh. Diệp Tiểu Thiên nhìn thấy tình hình không ổn, lập tức sử dụng đại pháp di hình hoán vị, giữ một khoảng cách an toàn với Đại Hanh...

Đại Hanh cười lạnh nói:

- Hãy xem các ngươi, nguyên một đám mặt mày sùng tể, ngoài việc khi ra ngoài làm mất mặt đại nhân nhà các ngươi ra thì còn có tác dụng gì? Đánh như vậy có thể đánh được ai chứ? Theo ta, có đánh thì hãy đánh với uy phong của đấng nam tử hán, đừng có cẩu vẹo nhau giống như đàn bà vậy, đánh thế này mà có ý nghĩa sao? Hà?

Không đợi câu trả lời của bọn họ, Đại Hanh liền vung mạnh cánh tay một cái:

- Không phải là ai cũng không phục ai sao? Vậy thì hãy đánh đến khi đối thủ của mình chịu phục! Có một cách, các ngươi ước hẹn ba ngày sau, quyết một trận sinh tử trên Hoàng Đại Tiên linh. Tới lúc đó, La Đại Hanh ta sẽ đến chứng kiến, như thế nào? Nếu ai sợ rồi thì bây giờ liền dập đầu nhận sai với đối phương, sau này không cần đánh nữa.

Một đám tiểu tử háo thắng đầu đầu chịu được đá kích này. Ai là kẻ hèn nhát? Ai muốn làm đám đàn bà chứ? Ai sợ ai? Bọn chúng không hẹn mà cùng đứng vững chân, nhìn nhau, trăm miệng một lời nói với Đại Hanh:

- Được! Vậy thì ba ngày sau, gặp nhau trên Hoàng Đại Tiên linh, không gặp không về!

Đại Hanh cười ha một tiếng nói:

- Như vậy chẳng phải là kết thúc rồi sao? Bây giờ, mọi người giải tán thôi, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt đi, ba ngày sau mang theo đao thương, phân cao thấp trên Hoàng Đại Tiên linh! Ah! Thật là khiến người ta chờ mong àh...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Đại Hanh phì phì mỉm cười, quay người bước tới bàn học của mình, thò tay sờ vào bên trong lấy ra một túi đựng sách, khoác lên vai, lớn tiếng nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Chúng ta đi thôi.

Diệp Tiểu Thiên tròn mắt há mồm nhìn La Đại Hanh thản nhiên bước về hướng cửa lớp, định thần lại đuổi theo gã.

Cố Giáo dụ ra nghênh đón, lông mày nhíu chặt, lo lắng nói:

- Ngài Diên sử, ngài xem chuyện này...

Diệp Tiểu Thiên không nhịn được khoát tay nói:

- Không phải ba ngày sau mới đánh sao? Ngài mau chóng nghĩ cách, ngài là Giáo dụ mà, ngài tìm đám học sinh tâm sự từng người một, cần để bọn chúng quên hết ân oán trước đây. Được rồi được rồi, bốn quan còn có chuyện quan trọng phải làm nên đi trước một bước.

Cố Giáo dụ còn định nói thêm, Diệp Tiểu Thiên đã đuổi theo Đại Hanh rồi. Đại Hanh đã có đủ lý do để về nhà sớm, lại không sợ lão gia quở trách, quả nhiên trong lòng tràn đầy vui sướng. Gã vác túi sách đi trên đường lớn, vô cùng cao hứng.

Diệp Tiểu Thiên khoát tay ý bảo đám người Lý Văn Thông, Tô Tuấn Thiên đi theo phía sau, bản thân mình thì bước vội đuổi theo La Đại Hanh, nói với gã:

- Đại Hanh à, cách này của ngươi không được đâu. Tuy có vẻ như giải quyết xung đột nhưng thực tế lại là đổ thêm dầu vào lửa. Ba ngày sau bọn chúng lại đánh nữa thì làm thế nào?

Đại Hanh rất ngạc nhiên nhìn hắn nói:

- Ta nhiều nhất là làm chứng cho bọn chúng, ta cũng không phải là cha bọn chúng, chúng có sống chết tàn tật thì liên quan quái gì đến ta?

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên nói:

- Nếu như bọn chúng có người chết thật, ngươi cũng không sợ người nhà chúng đến gây phiền phức cho ngươi sao? Bọn chúng đều là con cháu của thủ lĩnh bộ lạc trên núi.

Đại Hanh so với hắn còn kinh ngạc hơn:

- Tại sao cha và anh bọn chúng phải đến tìm ta gây phiền toái chứ? Ta chỉ đưa ra một kiến nghị rất hợp lý cho bọn họ, ta cũng không bắt ép bọn chúng phải đáp ứng. Ta còn phải cực khổ bò lên trên Hoàng Đại Tiên lĩnh làm chứng cho bọn chúng, mà ngay cả một xu tiền thù lao cũng không nhận, ta mưu đồ gì à? Nếu thật sự có người trong bọn chúng bị chết, đó cũng là oan có đầu nợ có chủ, ai làm thì đi tìm kẻ đó, gia tộc bọn chúng làm sao có thể đến tìm ta gây phiền phức chứ? Ta nói vị đại ca này, đầu óc của ngươi dường như không rõ ràng lắm!

Diệp Tiểu Thiên nghe được đầu có chút choáng váng, làm sao có thể như vậy chứ? Phong cách của dân tộc nơi này so với kinh thành quả nhiên khác nhau rất lớn. Hắn thực sự không thích nghi nổi kiểu tư duy quái dị của người nơi này.

Đại Hanh nhìn thấy thần khí cổ quái trên mặt hắn, bưng bình ngọc nói:

- Ô! Đúng rồi, ngươi là kẻ làm quan, loại việc này thuộc phạm vi quản lý của ngươi. Vậy ngươi nhanh chóng suy nghĩ biện pháp, nếu để xảy ra chuyện chết người, cấp trên của ngươi nhất định sẽ tìm ngươi gây phiền phức. Đối với những chuyện gai mắt này, triều đình luôn quan tâm, đến khi sự việc không ổn, thì ngươi sẽ phải chịu tiếng xấu để xoa dịu cơn giận dữ của người khác.

Cái tên mập một tay tạo nên cuộc quyết chiến ba ngày sau trên Hoàng Đại Tiên lĩnh giữa hai bang phái lớn của huyện học huyện Hồ, dường như hoàn toàn không ý thức được tác dụng mấu chốt của bản thân mình trong đó, ngược lại, lại đi lo lắng thay cho Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên dở khóc dở cười, nhưng hắn nghĩ lại: “Đúng rồi! Ta không phải là Điền sử thực sự, ta rõ ràng là bị đi làm thay cho kẻ khác, lẽ nào lại thực sự xem mình là quan rồi? Nếu thật sự xảy ra phiền phức, cùng lắm thì bãi quan miễn chức, miễn chức thì tốt rồi, ta đang lo không làm tiếp được nữa...”.

Diệp Tiểu Thiên chuyển buồn thành vui nói:

- Có lý, có lý quá rồi! Trước mắt đã thấy, chức quan này của ta cũng không dễ ra mặt, tới ba ngày sau... thì tất cả Chủ bộ, Huyện thừa, Huyện tôn đại nhân đều biết rồi, để cho bọn họ lao tâm thì hơn. Hà có gì ta phải xen vào việc của người khác.

Đại Hanh vui vẻ nói:

- Khó trách ngươi vẻ mặt nhìn khá là khôn khéo, quả nhiên là một minh quan! Ta rất thích ngươi! Nào, ta mời ngươi ăn bánh ngọt hoa quế. Đây là đầu bếp Đào Tứ Nương nhà ta làm. Tay nghề của Đào Tứ Nương rất giỏi, làm bánh hoa quế vừa thơm vừa ngọt, vào miệng tan đi. Ta đặc biệt báo cha ta mời Đào Tứ Nương về, không cần nâng quần chuyện gì cả, chỉ làm bánh ngọt hoa quế cho ta, không phải bạn tốt của ta ta sẽ không cho mời đâu...

Đại Hanh vừa nói vừa thò tay vào trong túi áo. Đồng phục Huyện học mà hắn mặc này cùng loại với trang phục của sĩ tử bình thường, chỉ là bắt buộc phải tết tóc khăn vải, không đội mũ quan, ngoài ra, trên quần áo có may thêm hai cái túi, chắc là để cho học sinh tiện mang đồ theo.

- Mẹ ơi, tại sao lại có một con rắn chứ.

Đại Hanh vừa sờ vào trong túi liền lôi ra một con rắn cỡ màu sắc sặc sỡ, làm cho Diệp Tiểu Thiên bên cạnh bị dọa chết khiếp, vội vàng nhảy ra hai bước. Đại Hanh lại không hề sợ hãi, gã cầm con rắn đó lên nhìn nhìn, chột nói:

- Nhất định là bọn chúng lại muốn chơi ta, lúc trước thì thả một con ếch vào, lần này thì biến thành rắn rồi, không biết lần sau bọn chúng sẽ bỏ gì vào nữa, thật là khiến người chờ mong à...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Đại Hanh lấy một con dao ngắn hơn bàn tay một chút từ trên thắt lưng xuống, khéo léo rạch một nhát dao trên bụng rắn. Con rắn bị đau, phút chốc quần chặt lấy tay gã. Đại Hanh móc dao, dùng ngón tay khoét một chỗ trên bụng rắn, tiện thể câu một chút vào túi mật nó, giờ về hướng Tiểu Thiên, nhiệt tình nói:

- Bánh ngọt hoa quế bị trộm mất rồi, vậy ta mời ngươi ăn mật rắn nhé.

Diệp Tiểu Thiên nhìn thấy máu chảy đầm đìa, đuôi rắn vẫy vẫy liên tục lắc đầu nguầy nguậy như say sóng:

- Không không không...

Đại Hanh thất vọng nói:

- Đây là thứ đồ tốt, ngươi thực sự không ăn? Vậy ta ăn một mình đó.

Đại Hanh ném con rắn chết xuống đất, vui vẻ bỏ mặt rắn vào mồm mình nói:

- Thứ này có thể trừ phong thấp, mát lạnh sáng mắt, giải độc trị rôm sảy, là thuốc bổ cực tốt đấy. Chẳng qua lúc ăn chỉ có thể nuốt, không thể nhai, nếu không sẽ rất...đắng..

Diệp Tiểu Thiên nhìn gương mặt mập mạp chảy cả thịt của Đại Hanh, dò hỏi:

- Ngươi nhai rồi?

Đại Hanh ngậm miệng lắc đầu, tay chân luống cuống tìm túi nước trong túi bên hông, mở nắp uống ừng ực mấy ngụm, lúc này mới nói với Diệp Tiểu Thiên với vẻ mặt đau khổ:

- Lúc này ta dùng sức hơi quá, làm túi mặt rắn vỡ mất.

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Bên đường có một tiểu cô nương xinh đẹp đi qua, là một cô gái mặc váy ngắn. Diệp Tiểu Thiên và La Đại Hanh không hẹn mà cùng nhau nghiêng đầu sang, nhìn chăm chăm vào cái đùi săn chắc tròn trịa của người ta, lúc thu lại ánh mắt như tên trộm, ánh mắt hai người chạm vào nhau, lập tức sinh ra cảm giác tỉnh táo và luyến tiếc.

Diệp Tiểu Thiên ho nhẹ một tiếng nói:

- Chim đẹp trong núi sâu, ngậy thơ lãng mạn thật khiến cho người ta sáng mắt a!

La Đại Hanh nói:

- Đồng cảm sâu sắc, chẳng qua... chỉ có thể nhìn từ xa, không thể chơi đùa.

Diệp Tiểu Thiên kính nể nói:

- Nói rất hay! Nam nhân có thể có sắc tâm, nhưng không thể hạ lưu. Ngươi là quân tử.

Đại Hanh lắc đầu nói:

- Không phải như vậy, cũng không phải Đại Hanh không muốn, thực ra Đại Hanh không dám!

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên nói:

- Câu này là như thế nào?

La Đại Hanh đề thấp âm xuống nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ngươi biết không? Nghe nói người Miêu trong núi này đều biết hạ độc đấy. Loại độc này là một món bí truyền của tổ tiên người Miêu truyền lại, vô cùng thần kỳ, gần giống như đạo thuật của người Hán chúng ta, có đủ các loại thần kỳ. Nếu ngươi muốn lộn xộn trên chóc con gái Miêu, một khi bị cô ta hạ độc liền sống không bằng chết, đau không chịu nổi.

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên nói:

- Thế gian thực sự có thứ huyền ảo ly kỳ như vậy sao?

Đại Hanh nói:

- Thiên hạ rộng lớn, không thiếu cái lạ. Tuyệt đối đừng cho rằng cái gì ngươi cũng biết cái gì cũng hiểu, ai! Ta rất muốn học độc thuật, tốn bao nhiêu tiền cũng được, đáng tiếc là ta nghe nói cho dù ngươi có bỏ ra cái giá bao nhiêu tiền, người Miêu cũng tuyệt đối không truyền độc thuật ra ngoài.

Diệp Tiểu Thiên không đồng tình nói:

- Bàng môn tà đạo, cuối cùng cũng chẳng phải là chánh pháp... Nếu không bọn chúng sớm đã xưng vương xưng bá. Điều này chứng minh cho dù là thế gian thực sự có loại bí thuật này thì tất nhiên cũng có phương pháp để khắc chế nó. Nhà ngươi nhiều tiền như vậy, cho dù là không làm quan cũng có thể phú quý cả đời rồi, học độc thuật làm gì chứ?

Đại Hanh nói:

- Ta nghe nói độc thuật không gì là không làm được. Thực ra thứ ta muốn học cũng không nhiều, chỉ học một cái “đánh rắm độc” là được rồi.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Đánh rắm độc? Thế gian còn có loại độc này sao? Cái này... học về để làm gì?

Đại Hanh nói:

- Đã là độc thuật không gì là không thể được, đánh rắm độc nhất định có. Chỉ cần ta học được đánh rắm độc liền hạ độc thầy giáo và học sinh suốt ngày không nghỉ. Thầy giáo tự nhiên không dám đến giảng bài, học sinh cũng không dám đến học. Huyện học tan rồi ta cũng không cần phải tiếp tục đi học nữa...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Đại Hanh nhìn Diệp Tiểu Thiên:

- Thế nào?

Diệp Tiểu Thiên:

- Người anh em Đại Hanh tính toán sâu xa, ta bội phục.

Đại Hanh âm thầm thở dài:

- Chủ ý tuy hay nhưng đáng tiếc là không học được a...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19: Kẻ dở hơi như thế.

- Có cơ hội đi học tốt như vậy, gãi lại...

Diệp Tiểu Thiên không khỏi nhớ lại chính mình lúc nhỏ, lúc phụ thân còn đang làm ngục tốt, thường dẫn hắn tới thiên lao. Nhà không mời nổi lão sư nên phụ thân thường lợi dụng đám phạm nhân quan lại kia, thỉnh thoảng nhờ bọn họ dạy cho hắn mấy chữ.

Hôm nay kẻ dở hơi này có cơ hội tốt như vậy, lại nghĩ mọi biện pháp để trốn học.

- Thật đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.

Diệp Tiểu Thiên từ đáy lòng thầm thở dài, sau đó hỏi:

- Đúng rồi, Đại Hanh, những người bạn học của ngươi vì sao lại đánh nhau?

Đại Hanh nói:

- Nói tới việc này, ngược lại nên trách lời Cổ Giáo dụ dạy bảo.

Diệp Tiểu Thiên cảm thấy kỳ quái, nói:

- Cổ Giáo dạy cái gì?

Đại Hanh nói:

- Hôm nay Cổ Giáo dụ nói về “Lễ”. Nói đến Lễ, điều cơ bản nhất đương nhiên là luân lý. Tại vùng đất này có không dưới mười bộ tộc, phong tục tập quán không giống nhau. Có bộ lạc tục lệ hôn nhân có chút cổ quái, ví dụ như nữ nhi (con gái) gả cho cữu cữu (cậu), ngoại tôn (cháu ngoại) thành nhi tức phụ (con dâu), cô cháu kết hôn, nữ nhi (con gái) gả cho tiểu cữu tử (cậu em vợ), hai tỷ muội cùng một nhà lại trở thành thím chất (cháu), dù sao cũng rất

loạn. Trong nhất thời cũng không thể nói rõ hết được.

Diệp Tiểu Thiên cười khổ nói:

- Túc hạ đã nói rõ rồi.

Đại Hanh giang tay ra, sau đó nói:

- Tại vì có một số đệ tử thuộc bộ tộc không có tục lệ hôn nhân kiểu này cười nhạo đám đệ tử kia không biết Lễ. Những người đệ tử bộ tộc bị cười nhạo sao có thể chịu nhịn được, thế nên liền đánh nhau.

Nghe xong Diệp Tiểu Thiên lập tức vò đầu. Hắn suy nghĩ kỹ càng, nếu như việc này cũng cần hắn đi giải quyết thì thật sự không biết bắt đầu từ đâu. Nếu như cười nhạo người khác, động đến chuyện tối kỵ của họ, chỉ sợ chuyện này không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Đại Hanh ngẩng đầu, đột nhiên vui vẻ nói:

- A! Đào Tứ Nương đến rồi.

Diệp Tiểu Thiên giương mắt nhìn, thấy một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi. Nàng mặc một chiếc váy ngắn màu xanh nhạt, áo màu hồng cánh sen được may bó vào tay áo, những chỗ đường viền trên áo đã cũ tới mức bạc trắng, váy cũng giặt nhiều tới mức phai màu. Tuy quần áo có chút nghèo nàn, nhưng phụ nhân này có vài phần nhan sắc, ăn mặc cũng rất trang nhã, vừa thuần khiết trong trắng vừa có phần phóng khoáng.

Nhìn thấy La Đại Hanh từ xa, tiểu phụ nhân đang xách một hộp đựng thức ăn kia vội vàng bước nhanh tới, thi lễ với Đại Hanh, sau đó nói:

- Đại Hanh thiếu gia, tại sao lại đi khỏi huyện học. Nếu để lão gia trông thấy sẽ lại mắng, chửi thiếu gia đó.

Đại Hanh dương dương đắc ý khoát tay nói:

- Chuyện không đáng ngại, chuyện không đáng ngại. Hôm nay ta có ý đưa vị quan... Ngươi là Điền sử phải không? Dẫn vị Điền sử gặp phụ thân ta có việc. Phụ thân sẽ không mắng ta đâu, làm phụ thân cũng cần phải giảng đạo lý chứ.

Đào Tứ Nương nói với vẻ khó xử:

- Có thể... nhưng ta đã mang cơm tới cho thiếu gia.

- Chuyện không đáng quan tâm, cho nam nhân của ngươi ăn đi. Ha ha, ngươi vốn cũng mang cả cơm cho hắn, sợ là một người ăn cũng không hết. Nếu như vậy, ngươi cùng ăn một chỗ với hắn, không cần phải hỏi phụ vội vàng. Dù sao trong phủ cũng không có chuyện gì khẩn yếu.

Đào Tứ Nương nói:

- Vâng, vậy nô gia cáo từ.

Đào Tứ Nương hành lễ với La Đại Hanh, thấy Diệp Tiểu Thiên là đồng bạn với gã nên cũng quay sang, nhẹ khom người thi lễ. Diệp Tiểu Thiên nhìn phụ nhân nhỏ nhắn, bóng lưng là lượt đi dần về phía xa, sau đó quay sang hỏi Đại Hanh:

- Vừa rồi nghe ngươi nói, trượng phu của phụ nhân này làm việc tại huyện học này phải không? Có phải là người làm công cho huyện học hay không?

Đại Hanh cười nói:

- Không phải vậy!

- Trượng phu của nàng cũng là tú tài của huyện học. Hơn nữa còn là tú tài duy nhất được hưởng đãi ngộ lương thực từ kho gạo. Gã rất được đám người Cổ Giáo dụ coi trọng. Nếu nói huyện Hồ có thể tìm ra một vị cử nhân, hắn không thể nghi ngờ sẽ là người này.

- Trượng phu của nàng tên là Từ Bá Di, là một người rất ham mê đọc sách, không quan đến việc nhà, thế nên gia cảnh rất nghèo. Gia đình nàng thường xuyên khát nợ lương thực, toàn bộ trong ngoài đều do nàng lo liệu, vừa kiếm tiền nuôi sống gia đình vừa lo cho trượng phu đọc sách. Nàng làm bánh ngọt hoa quả rất ngon nên đến nhà ta làm đầu bếp, công việc cũng khá hơn nhiều so với việc buôn bán ngoài đầu đường xó chợ. Haiz! Thật không biết đọc sách có gì tốt. Ta cảm thấy thật vô vị, gã lại thấy hứng thú đam mê. Nếu ta có thể thích đọc sách như gã, cha ta không biết sẽ vui mừng tới mức nào, cũng sẽ không bắt bẻ ta cả ngày nữa.

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Thật ra bây giờ nhìn ngươi cũng có vẻ rất thích đọc sách rồi, so với Từ Bá Di còn giống một sách hơn. Cuốn Xuân Thu Chiến Quốc này không phải ngươi luôn mang bên mình hay sao?

La Đại Hanh nghe xong bắt đầu phá lên cười... Diệp Tiểu Thiên cũng cười, nhưng ý cười vừa hiện lên trên mặt, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện gì đó nên liền nói:

- Đào Tứ Nương là thế tử của Từ Ba Di sao? Tiểu ma nữ này vóc dáng mê hồn, đằng trước hay đằng sau đều cao vút, đầy đặn, vậy mà lại chịu thiệt đi theo phu quân như vậy. Thật khiến người khác không thể tưởng tượng được.

Diệp Tiểu Thiên không biết rằng đối với Triền Ngưng Nhi, Từ Ba Di thuộc kiểu vừa thấy đã yêu, căn bản còn chưa tìm hiểu lai lịch của gã. Hắn còn tưởng tiểu cô nương này hiểu rõ gia cảnh của Từ Ba Di như lòng bàn tay, lại bởi vì nơi đây tập tục cổ quái quá nhiều, thế nên hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

La Đại Hanh đột nhiên chỉ về phía trước, vui vẻ nói:

- Đã đến nhà ta, ha ha, đúng lúc phụ thân ta đang tiễn khách.

Diệp Tiểu Thiên liền cảm thấy có đôi chút bất ngờ. Hắn vốn định tới Thi gia trước, nhưng lại bị những chuyện phát sinh trên đường làm cho suy nghĩ trở nên hỗn loạn, giờ lại tới trước nhà Hồng Viên ngoại. Thôi đến thì đến, cũng nên tới hỏi thăm tình hình một phen, trước tiên báo phỏng Hồng Viên ngoại vậy.

Diệp Tiểu Thiên chăm chú nhìn, chỉ thấy nền gạch xanh trải khắp nơi, đại viện tường trắng lợp bằng những viên ngói lớn, cực kỳ có khí phái, quả thật là một đại phú hộ. Phía trước cửa có vài tên người hầu đứng canh hai bên tả hữu, một vị trung niên mặc ngoại bào thêu hình rồng tiền đang chấp tay cáo từ một vị khách.

Người kia leo lên một chiếc xe ngựa, trước khi chui vào buồng xe liền quay người chấp tay chào Hồng Viên ngoại, sau đó người đánh xe vung dây cương, chiếc xe đi dần về phía xa. Hồng Viên ngoại đang đứng lẫn tràng hạt trên tay, chợt nhìn thấy La Đại Hanh, nụ cười đang nở trên môi phút chốc vụt tắt, hai con mắt bắt đầu trừng lên. La Đại Hanh thường xuyên bị phụ thân răn dạy, mặc dù lúc này có rất nhiều lý do bao biện, nhưng dưới cái nhìn trừng trừng của phụ thân, gã vẫn cảm thấy tâm thần bất định.

Đại Hanh rút cổ một cái, chân bước chậm lại, khiến Diệp Tiểu Thiên trở thành người đi trước. Sắc mặt Hồng Viên ngoại không chút hảo cảm, lão nhìn chằm chằm nhitừ. Khi khoảng cách song phương càng lúc càng gần, Hồng Viên ngoại đột nhiên đổi sắc, trên mặt hiện vẻ tươi cười chào đón.

Diệp Tiểu Thiên còn đang muốn chào, chợt nhìn thấy dáng vẻ của Hồng Viên ngoại như vậy liền không tránh khỏi có chút kinh ngạc, hắn thầm nghĩ: “Chẳng lẽ vị Hồng Viên ngoại này nhận ra ta là Diên sử?”

Sau đó liền thấy Hồng Viên ngoại lướt qua hai người, đi tới một vị tăng nhân khất thực ở phía sau, hai tay chấp lại, cung kính thi lễ một lần. Lão lấy một chút tiền, cung kính bỏ vào trong chiếc bát cầm trên tay tăng nhân, sau đó lại thi lễ một lần nữa, miệng lầm bầm:

- A di đà phật, a di đà phật.

Tăng nhân khất thực này râu ria xồm xoàm, tóc trên đầu đã mọc dài quá nửa, trên người mặc một chiếc áo bào cũ rách, dưới chân đeo đôi giày đã cũ mòn. Một tay vị tăng nhân cầm một cái bát, tay còn lại chống gậy trúc. Tướng mạo người này trông có vẻ hung ác, không nhìn ra dù chỉ một chút khí chất của người xuất gia.

Đại Hanh quay đầu nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Phụ thân ta kính Phật, nhìn thấy tăng nhân là nhất định phải bố thí. Huyện này hòa thượng thật giả lẫn lộn, lúc thiếu tiền mấy kẻ lừa đảo thường đến trước mặt phụ thân diễn trò. Người nhìn tên trước mắt xem, đây cũng là người xuất gia sao, ta chỉ cần liếc mắt đã nhận ra hàng giả. Phụ thân ta mắc lừa còn chưa đủ nên lại chịu thiệt nữa rồi, không hiểu ánh mắt để đi đâu.

Diệp Tiểu Thiên liếc mắt nhìn gã, sau đó mỉm cười nói:

- Mặc dù người ăn mặc trang phục tứ tai, nhưng đã bao giờ là một học trò chân chính? Chỉ sợ phụ thân người thật sự vẫn luôn tin tưởng người đã đọc được một ít sách ở huyện học rồi.

- Ha ha, ánh mắt của ông ấy chính xác là không tốt lắm.

Đại Hanh nói với giọng khản trương:

- Hừ, ta coi người là bằng hữu đó. Người không nên ăn nói lung lung trước mặt phụ thân ta.

Đại Hanh vội vàng nhắc nhở Diệp Tiểu Thiên hai câu, sau đó mặt mũi tràn đầy vẻ tươi cười, tiến tới đón lấy phụ thân, kêu lên thân tình:

- Phụ thân...

Hồng Viên ngoại đang chấp tay chào tăng nhân đang đi xa dần, quay người lại nhìn thấy La Đại Hanh, khuôn mặt lập tức chuyển thành giận dữ, y lạnh lùng quát lên:

- Phụ thân cái rắm! Người là tiểu súc sinh không thể nào chịu nổi nữa, tại sao giờ này lại dám rời huyện học?

Đại Hanh nói:

- Không phải, phụ thân, người hãy nghe con nói.

Hồng Viên ngoại chỉ thẳng vào mũi gã quắt lớn:

- Nghe người nói cái gì? Hàng ngày người tới thư phòng lấy nghiên bút giấy mực, bày ra vẻ đi sớm về khuya giống như đang học hành chăm chỉ, nhưng đến tốt cùng là người có dùng tới không vậy? Hôm qua ta mới hỏi Cố Giáo dụ, ông ấy nói tiểu khảo tháng trước người lại nộp giấy trắng!

Đại Hanh cứng cổ nói:

- Không phải, hôm đó con mua được bánh ngọt hoa quế ở trên đường, không ngờ bánh bị hư nên con bị tiêu chảy, thế nên mới tới muộn kỳ tiểu khảo. Nhưng giờ không phải lo đau bụng nữa, hiện giờ trong nhà đã có đầu bếp chuyên làm bánh ngọt hoa quế rồi.

Hồng Viên ngoại tức giận đến ngất đi, hét lớn:

- Không đau bụng nữa. Không đau bụng nữa! Vậy người... việc học của người ở huyện học có nâng cao hơn không? Tới lúc tiểu khảo có lại nộp giấy trắng hay không?

Đại Hanh mở trừng hai mắt, sau đó nói với Hồng Viên ngoại :

- Phụ thân, tháng này con không thi khảo thí nữa.

Đụng phải một kẻ dở hơi như Đại Hanh, Diệp Tiểu Thiên thật sự đã bắt lực từ lâu rồi. Hắn biết rõ gã này là một tên lưu manh lợi hại có thâm niên, làm phụ thân một kẻ dở hơi như vậy! Haiz...

Về mặt Diệp Tiểu Thiên đồng tình nhìn Hồng Viên ngoại đang xanh mặt, môi run run. Y run tới nửa ngày, sau đó mới nói:

- Người bây giờ không bằng một cái rắm. Lão tử không tin nổi người nữa rồi. Người mau bỏ túi sách ra, ta kiểm tra xem đến tốt cùng là có bài thi hay không.

Vừa dứt lời, còn không đợi Đại Hanh đáp ứng, Hồng Viên ngoại liền đoạt lấy túi sách của gã. Đại Hanh thản nhiên đứng nhìn, nói:

- Phụ thân, tại sao người không tin con. Con có thể lừa gạt được người sao? Tháng này thật sự không có khảo thí...

Đại Hanh còn chưa nói hết lời, đột nhiên cứng họng im bật, hai mắt mở lớn nhìn đồ vật phụ thân gã vừa móc ra từ túi sách. Diệp Tiểu Thiên nhìn một hồi, mồ hôi lạnh túa ra, một lúc sau mới lắp bắp nói:

- Một cục gạch... thật lớn!

Hồng Viên ngoại cầm cục gạch mà cảm thấy ngây người. Trong nhất thời lão không thể nghĩ ra được tại sao trong túi sách của nhi tử lại có một cục gạch, đến trường cũng cần loại đồ vật này sao?

Gã cũng không phải học xây tường mà.

Đại Hanh nhìn thấy cục gạch kia cũng cảm thấy choáng váng, gã thầm nghĩ: “Kỳ quái vậy. Bút, nghiên, giấy, mực của ta từ lúc nào lại biến thành cục gạch? Khẳng định lại là cái tên hỗn đản kia chọc ghẹo ta! Nhưng cục gạch này đã ở trong túi ta bao lâu rồi? Ta nhớ lần gần đây nhất mở túi sách đã là nửa tháng trước, chắc hẳn từ lúc đó, mỗi lần tan học ta đều vác nó về nhà...”

Hồng Viên ngoại vẫn chưa dùng ý định kiểm tra túi sách, lão nhìn ngó một hồi, phát hiện ra không còn bất cứ đồ vật nào khác. Hồng Viên ngoại thở hắt ra, cầm cục gạch kia hằm hằm xông tới, trông có vẻ như muốn dùng nó vỗ lên đầu nhi tử, cuối cùng hỏi với thái độ rất hùng hổ:

- Đây là cái gì?

Đại Hanh mở trừng hai mắt, sự kinh ngạc lập tức được thay thế bằng vẻ mặt ngây ngô mù mịt:

- Ah... đây là... đây là... cái này dường như là...

Diệp Tiểu Thiên nhìn một hồi trước mặt, nếu lúc này hắn còn không ra tay, chỉ sợ phụ thân Đại Hanh sẽ đánh tiểu bảo bối thành cầu bảo bối mất. Hắn lập tức háng giọng, nhắc chân tiến lên phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20: Đại ca dừng bước.

Diệp Tiểu Thiên thấy lão mập chết bầm kia tức giận đến méo miệng lác mắt, có lẽ sẽ tức giận đến chảy máu não bất tỉnh nhân sự, hấn liền tranh thủ thời gian, xông lên một bước cao giọng hô:

- Hồng viên ngoại, xin bớt giận. Cái cục gạch trong người của công tử... cũng là do có chuyện bất đắc dĩ.

Hồng viên ngoại xoay người lại, nhìn từ trên xuống dưới, thấy đó là một vị quan viên huyện nha, sắc mặt cũng dịu bớt lại, hỏi:

- Không biết tôn kính đại danh của vị đại nhân này là gì?

Lúc này Lý Vân Thông và Tô Tuần Thiên dẫn theo đám bộ khoái chạy tới, thấy hai người đang nói chuyện, cũng không nói gì, chỉ đứng sau lưng Diệp Tiểu Thiên. Hấn đáp:

- Bồn quan là Ngải Phong - Điền sử tân nhiệm huyện Hồ.

Hồng viên ngoại chấp tay chào qua loa:

- Kính ngưỡng đã lâu, kính ngưỡng đã lâu. Vừa rồi đại nhân có nói trong túi của khuyển tử có giấu một cục gạch là có lý do bất đắc dĩ. Hồng mỗ thực sự không hiểu lắm.

Đại Hanh lên tiếng:

- A... cục gạch này...

Hồng viên ngoại tối mặt mắng:

- Câm miệng! Lão tử không tin cái miệng nguoi!

Hồng viên ngoại mắng con trai, sau đó quay sang Diệp Tiểu Thiên chấp tay hỏi:

- Mời đại nhân giảng.

- Viên ngoại không biết rồi, hôm nay trong đám đệ tử của huyện học đã xảy ra xích mích dẫn đến đánh nhau. Bồn quan có qua Huyện học, khi xử lý, thấy trong số đám học sinh chỉ có lệnh công tử là cầm sách, vẫn tập trung học, sự hiếu học của lệnh công tử quả thực đáng khen.

Đại Hanh nghe Diệp Tiểu Thiên thôi phồng tới buồn nôn như vậy mà thảm xấu hổ, theo bản năng đưa tay sờ cuốn tiểu thuyết diễm tình trong ngực. Diệp Tiểu Thiên lại nói:

- Việc này không chỉ có bồn quan tận mắt nhìn thấy, những người bên cạnh ta đây cũng thấy. Có phải không?

Câu sau cùng, hấn quay đầu lại hỏi, quả thực Lý Vân Thông và các bộ khoái kia đã thấy Đại Hanh kia bình tĩnh giữa trận ẩu đả, không hề sợ hãi mà tập trung đọc sách, còn chuyện y đọc sách gì thì đương nhiên họ không thể biết rõ. Nên khi thấy Diệp Tiểu Thiên vừa hỏi, bọn họ liền nhao nhao gật đầu.

- Những học sinh kia đã gây rối loạn còn lật bàn của lệnh công tử, đập vỡ văn phòng tứ bảo. Ngay cả lệnh công tử cũng bị thương, đành phải quơ lấy một cục gạch mà xông ra khỏi vòng vây. Lúc ấy tình hình vô cùng nghiêm trọng, bồn quan chậm trễ tới cứu không kịp. Xấu hổ xấu hổ!

Hồng viên ngoại nghe vậy lập tức đổi giận thành vui, nhìn sang nhi tử đầy mừng rỡ:

- Đại Hanh đúng là hiểu chuyện. Được, giỏi giỏi, không uổng phí tấm lòng của lão phu. Đại Hanh, con cần phải tiếp tục cố gắng, không được chỉ có chút thành tích nhỏ mà kiêu ngạo, phải tiếp tục cố gắng, thi tú tài, thi cử nhân, trúng trạng nguyên. Trách nhiệm đem lại vinh dự cho La gia hoàn toàn đều nhờ vào con, biết không?

Đại Hanh gật đầu đồng ý như một đứa con ngoan.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Hồng viên ngoại, hôm nay bồn quan cố ý tới bái phỏng. Nghe nói viên ngoại và Thi đại chương quỹ là bạn tốt. Thi đại chương quỹ mới bắt ngờ qua đời, bồn quan muốn hỏi thăm viên ngoại một chút chuyện có liên quan đến ông ta, không biết viên ngoại có thể chỉ giáo?

- A, thì ra Điền sử đại nhân đến là vì chuyện của Thi hiền đệ. Mời mời mời các vị vào trong sảnh, dùng chút trà, chúng ta từ từ nói.

- Vậy xin quý rầy...

Hồng viên ngoại đưa Diệp Tiểu Thiên vào phòng khách, dâng trà, liếc nhìn nhi tử vẫn đang đeo túi sách ngọc ngác đứng bên cạnh, theo thói quen chau mày lại. Đột nhiên nghĩ lại gần đây nhi tử đã biết suy nghĩ, tập trung học hành, sắc mặt lại dịu đi.

Hồng viên ngoại nói chậm chậm:

- Đại Hanh, con về phòng đọc sách đi. Bây giờ, tuy có cố gắng nhưng do trước kia bê trễ, phí hoài biết bao nhiêu thời gian, phải nhanh chóng đuổi

theo mới có thể nổi bật được.

- Vâng! Cha và Ngải Điện sử cứ nói chuyện, hài nhi đi học!

Đại Hanh cúi người hành lễ với phụ thân, khi quay sang Diệp Tiểu Thiên bèn chớp chớp mắt vài cái với hắn, ngón tay đặt ở ức, thể hiện sự cảm ơn hành động trọng nghĩa giải vây vừa rồi của hắn, sau đó ra ngoài sảnh.

Trước mặt con, Hồng viên ngoại vẫn luôn hung dữ, nhưng nhìn bóng lưng nhi tử thì ánh mắt lại dịu đi trở nên hiền lành. Lão chậm chậm lần tràng hạt, tới khi nhi tử hoàn toàn biến mất sau cánh cửa mới thở dài cười:

- Đứa nhỏ này... cuối cùng cũng biết đường đi học.

Lão quay lại, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Lão phu chỉ có một đứa con trai, tiếc rằng rèn sắt không thành thép, khiến cho Điện sử đại nhân chê cười.

Diệp Tiểu Thiên cúi cúi người cười:

- Tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ đều giống nhau. Viên ngoại yêu thương con cái khiến cho bốn quan cũng cảm động.

Lão mỉm cười:

- Khuyển tử có thể hiểu được khổ tâm của phụ thân thì tốt. Thi hiền đệ bỏ mình, Hồng mỗ cũng vô cùng thương tâm. Không biết quan phủ đã tra được đầu mối gì về chuyện này chưa? Mong sao có thể sớm ngày truy bắt hung thủ về quy án, an ủi vong linh Thi hiền đệ trên trời.

Diệp Tiểu Thiên cau mày:

- Thực không dám giấu, hiện giờ vẫn chưa tra được bất kỳ manh mối nào. Báo thù? Tình sát? Giết người cướp của? Do xung đột văn hóa mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Nguyên nhân cái chết vẫn còn không rõ. Từ khi nhậm chức, bốn quan đã nhận ra nơi này thường xuyên xảy ra chuyện rối loạn, trị an không đảm bảo, khiến cho người dân không thể yên tâm. Cho nên vụ án Thi gia thực sự không dễ điều tra.

- Một lời không hợp liền rút đao, có điều cũng chỉ là chuyện cũ mà thôi. Lúc đó, thiên hạ vẫn còn chưa loạn tới mức này. Hiện giờ thiên hạ thống nhất, văn hóa Trung Nguyên lan truyền duy trì trật tự, Quý Châu xa xôi, cũng chỉ là nếp cũ vẫn hơi dày mà thôi.

Hồng viên ngoại ngẩng đầu ngẫm nghĩ, chậm rãi nói:

- Người từ Trung Nguyên mới tới đây phần lớn sẽ cảm thấy dân phong nơi này dưng mãnh, trật tự hỗn loạn, không phải nơi tốt để sống yên phận. Năm đó Hồng mỗ từ Trung Nguyên tới đây cũng nghĩ như vậy. Thực ra ở lâu rồi ngài sẽ biết thực ra cũng không phải như thế.

- Người dưng mãnh, thì y cũng dưng mãnh, đều phải e dè lẫn nhau, không làm chuyện quá giới hạn đương nhiên sẽ vẫn bình an vô sự. Cái này gọi là... à, cân bằng. Thực ra mỗi nơi đều có một tập tục lối sống riêng, nó tồn tại tất nhiên là có lý do, không cần phải ngạc nhiên. Nói cách khác, Hồng mỗ nhìn bằng hữu như vậy cũng quen như mỗi bữa cơm tốn mười lạng bạc, cũng không thấy có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng nếu một ngày không gặp chuyện như vậy đương nhiên sẽ ngạc nhiên. Ngải Điện sử đại nhân hiểu ý ta không?

Diệp Tiểu Thiên gật gật đầu:

- Bốn quan cũng hiểu phần nào.

- Cho nên, cái gọi là loạn, trong mắt người mới đến, là loạn tới mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng thực ra đối với người nơi này lại rất bình thường, có thể cứ như vậy mà giữ thái bình. Cho nên, cái chết của Thi viên ngoại cũng không có gì ngoài thù và lợi!

Diệp Tiểu Thiên cúi xuống:

- Đây chính là nguyên nhân bốn quan tới đây thăm ngài, không biết viên ngoại có hay Thi chương quỳ đã từng đắc tội với người nào không?

Hồng viên ngoại suy nghĩ nửa ngày lại nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chưa từng nghe Thi hiền đệ nói đã từng kết thù chuốc oán với ai. Người làm ăn mà, hòa khí sinh tài, làm sao có thể kết thù lớn như vậy với người ta chứ?

Thấy lão có vẻ nói một đằng nghĩ một nẻo, hắn hỏi tiếp:

- Nếu không phải vì ân oán cá nhân, hay là vì đã ngăn cản tài lộ của người khác?

- Ý đại nhân là sao?

Hồng viên ngoại hỏi ngược lại.

- Ví dụ như, ông ta là người buôn lương thực lớn của bốn huyện và các huyện lân cận, có thể nào có các thương nhân bán lương thực khác bị ông ta cạnh tranh, cho nên...

Hồng viên ngoại lắc đầu:

- Đại nhân không biết rồi, trước kia ở đây gần như không có nhà nào bán lương thực quy mô lớn, sau khi hiền đệ tới mới khai thông con đường buôn bán lương sản địa phương. Ông ta bán lương thực trong vòng mấy huyện lớn gần đây nhưng lại không mở quán bán rộng rãi, thương nhân lương thực trong mấy huyện gần đây đều mua lương thực của ông ta, nhờ vào ông ta mà kiếm lời, làm sao có thể sinh thù hận đến mức giết người như vậy.

- A? Hồng viên ngoại hiểu rõ cuộc sống của Thi chương quỹ như lòng bàn tay vậy, chắc hẳn là đã thân thiết từ lâu?

Hồng viên ngoại vuốt râu buồn bã đáp:

- Đúng vậy! Hơn hai mươi năm trước, Hà Nam đại hạn, rất nhiều nạn dân chạy trốn tứ phương, Hồng mẫu và Thi hiền đệ gặp nhau trên đường chạy nạn. Chúng ta cùng tới đây, tự lập nên cơ nghiệp cho mình, nhưng vẫn tương giao tâm đầu ý hợp.

- Thì ra Hồng viên ngoại cùng Thi chương quỹ đã có giao tình vài chục năm. Ai, nếu vụ án này của Thi chương quỹ không tra được chút manh mối nào, chỉ sợ cũng sẽ thành án oan khó giải...

Sắc mặt Hồng viên ngoại hơi kích động, hơi nhướn hai mày lên như muốn nói gì đó, nhưng chỉ là một giây xúc động, lại vội vàng lạnh lùng ép xuống, lấy lại vẻ bình tĩnh, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Hồng mẫu và Thi hiền đệ là bằng hữu nhiều năm, là bạn làm ăn, tình như huynh đệ. Nếu có manh mối thì lý nào lại không nói, chỉ là...

Diệp Tiểu Thiên dần dần sinh nghi. Hắn cảm thấy Hồng viên ngoại này thực sự biết một chút gì đó, nhưng lại hơi e dè. Diệp Tiểu Thiên liếc một mắt sang Lý Văn Thông và Tô Tuần Thiên bên cạnh, thầm nghĩ: “Không biết lão e ngại Lý Văn Thông hay Tô Tuần Thiên, hay căn bản là không tin kẻ mới đến như mình? Sợ là hôm nay không hỏi được gì rồi?”

Nghĩ vậy, hắn bèn đứng dậy:

- Nếu đã vậy, bản quan sẽ đi thăm mấy chương quỹ có quan hệ tốt với Thi chương quỹ khi còn sống khác, xem thử xem có tìm ra được manh mối gì không. Hồng viên ngoại, cáo từ.

- A! Vâng vâng vâng. Điển sử đại nhân đi thông thả.

Hồng viên ngoại đứng dậy đưa tiễn, thoạt nhìn có vẻ hơi áy náy.

Tuy lão rất biết che giấu, nhưng một thoáng mắt tự nhiên đó vẫn bị Diệp Tiểu Thiên phát hiện. Hắn nghĩ thầm “Nhất định Hồng viên ngoại có biết chút gì đó, chỉ là vẫn còn e sợ không dám thổ lộ”.

Làm một Điển sử mạo danh có thể sẽ phải trốn biệt bất cứ lúc nào, hắn cũng chẳng muốn dốc sức cho vụ này, bèn dè dặt nghỉ ngơi trong lòng sang một bên, rồi Hồng phủ. Hồng viên ngoại đưa ra đến cổng phủ vừa quay lưng, Lý Văn Thông đã bức mình hỏi:

- Đại nhân, không phải ban đầu chúng ta định tới Thi gia sao? Sao lại đến Hồng phủ trước?

Diệp Tiểu Thiên còn chưa lên tiếng, Tô Tuần Thiên đã trách:

- Đại nhân muốn tra ở đâu trước, chẳng lẽ còn phải chờ người phê chuẩn? Không có trên dưới gì hết!

Mặt Lý Văn Thông thoáng đen đi, biết rõ Diệp Tiểu Thiên này là Điển sử giả, nhưng lại không thể nào phát tác được. Tô Tuần Thiên mắng xong lại khom lưng nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại nhân, tiếp theo có tới Thi gia không? Mời đi lối này, đường này gần lại tiện hơn.

Từ khi thấy Tiết Thủy Vũ, Tô Tuần Thiên đã coi Diệp Tiểu Thiên là ông anh vợ của mình rồi. Để lấy lòng Thủy Vũ cô nương, gã thực sự cung phụng hắn rất cẩn thận. Vừa thấy hắn gật đầu đã vội đi trước mở đường dẫn Diệp Tiểu Thiên đi vào một con ngõ nhỏ bên cạnh Hồng phủ.

Khi bọn họ vừa từ trong con ngõ nhỏ đi ra không được trăm bước, chợt nghe có tiếng người trên tường cao hô:

- Đại ca, xin dừng bước!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 21: Thê tử tao khang

Diệp Tiểu Thiên rất hài lòng nhìn đám bộ khoái rút đao ra rào rào, ngẩng nhìn trời như lâm đại địch, phản ứng quả thật rất nhanh.

Điều duy nhất khiến hắn không thoải mái lắm chính là tất cả bọn họ đều đang đứng sát vào chân tường, tự quảng mình trợ trợ ở trong hẻm nhỏ.

Bên trên tường cao cao của Hồng phủ thò ra một gương mặt, đầu hồ mắt báo, giống như Trương Phi vậy, chỉ là dưới cằm thiếu một bộ râu ria quanh hàm thôi. Diệp Tiểu Thiên chỉ nhìn một cái, gương mặt kia liền rút trở về, sau đó một chân rón rén thò ra, một lát sau.

La Đại Hạnh trèo lên bờ tường, mang một cái thang đặt ra bên ngoài bờ tường.

Đám người Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn gã, không hiểu tên dõng này định làm gì. Tô Tuần Thiên tiến đến bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, nhỏ giọng nói:

- Tiểu tử này chạy ra ngoài làm gì, chẳng lẽ là có tin tức khẩn muốn nói với chúng ta?

Diệp Tiểu Thiên liếc mắt nhìn y một cái, nói:

- Là người cánh giác giống như thỏ vậy.

Tô Tuần Thiên cười theo nói:

- Đại nhân khen nhầm chiến huyết ngập trời rồi.

Diệp Tiểu Thiên cười lạnh nói:

- Đây không phải là khen nhầm. Trong cả đám người, chỉ có người là chạy nhanh nhất, người khác chỉ đứng lại bên tường, còn người trong nhảy mất đã chạy cách xa ba trượng, có thể thỉnh giáo các hạ đây là món thần công gì không?

Tô Tuần Thiên ngưng ngưng cười gượng.

Lúc này cái thang kia đã thả xuống khỏi bức tường an toàn, La Đại Hạnh bò xuống cái thang, một tiếng kệt cực lớn. Lúc ẩn lúc hiện phía trên đầu mọi người, một chiếc thang chắc khỏe lao đảo, quả thực khiến mọi người lo lắng vì cái tên dõng này sẽ khiến cho nó sập mất.

La Đại Hạnh leo xuống thang, thở hổn hển tiến đến bên Diệp Tiểu Thiên, cười híp mắt hành lễ nói:

- Ngài đại ca, đa tạ huynh vừa rồi đã trượng nghĩa giúp đỡ, nếu không tiểu đệ nhất định bị người cha to béo của ta đánh một trận rồi.

Diệp Tiểu Thiên dở khóc dở cười nói:

- Người leo ra là vì chuyện này sao? Ấy da, chỉ là tiện tay thôi, không cần phải nhắc tới, còn làm phiền người leo tường ra nói lời cảm tạ, quả thực không phải làm vậy đâu. Người mau trở về đi, coi chừng bị cha người phát hiện người trèo tường lại trách phạt người nữa.

La Đại Hạnh mặt mày hớn hờ nói:

- Không có, không có, trước kia ta có nói, lúc có người bên cạnh, tâm phiền ý loạn sẽ không xem sách được, lúc có người tới quấy rầy cũng sẽ ảnh hưởng tới việc ta đọc sách, cho nên lúc ta đi vào thư phòng, bất kể là cha ta hay người hầu trong phủ, không một ai dám đi vào đâu.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu, cười khổ nói:

- Đáng thương cho lệnh tôn mong con hơn người, đối với người quả thật đã đặt quá nhiều kỳ vọng rồi, Đại Hạnh à, người không nên để ông ấy thất vọng.

La Đại Hạnh lấy một cái bánh hoa quế bao giấy dầu ra, chắc là sau khi về nhà mới trang bị thêm. Gã vừa xé giấy dầu, vừa nói:

- Ta đang cố gắng hướng vào kỳ vọng của cha ta. Ta sẽ cố gắng trở thành Thao Thiết là được.

Diệp Tiểu Thiên khẽ giật mình, nói:

- Thao Thiết là cái gì?

La Đại Hạnh nói:

- Thao Thiết không phải là cái gì, là rồng đấy, cũng coi là rồng được. Cha mẹ sinh con trời sinh tính, đều không giống nhau. Con thứ sáu của rồng là Thao Thiết, bình sinh tốt nhất chính là ăn...

La Đại Hạnh nói đến đây, miệng mở rộng ra, giống như hà mã vậy, nguyên cả cái bánh hoa quế đưa vào trong miệng.

La Đại Hạnh vừa ra sức nhai bánh hoa quế, vừa mơ hồ nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Từ nhỏ ta đã không có bạn bè, cũng không có huynh đệ. Sau đó lên huyện học cũng không có bạn bè, cũng không huynh đệ. Ngươi đối với ta rất tốt, quả thực vô cùng tốt, ta muốn bái người làm đại ca.

Diệp Tiểu Thiên không biết nên khóc hay cười nói:

- Ta nói lão Lục Long này, ngươi đừng làm loạn lên nữa. Bái huynh đệ cái gì chứ, bản quan còn có công vụ, bây giờ phải đi rồi, ngươi mau quay về đọc sách đi.

La Đại Hạnh nắm lấy hăn nói:

- Đừng đừng đừng, ngươi đừng đi. Ta và ngươi thật sự rất hợp duyên, thật đấy.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ngươi đừng thấy ta làm quan, bổng lộc một tháng thật ra không có mấy đồng, tài chính Quý Châu eo hẹp, một chút bổng lộc như thế này cũng thường khát nợ không phát.

Lý Văn Thông, Tô Tuấn Thiên cùng một đám bộ khoái trong lòng đều có cảm thông, đồng loạt gật đầu, thần thức không thôi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta là kẻ nghèo như vậy, thật sự không với tới phú gia công tử ngươi đâu.

La Đại Hạnh nói:

- Giàu nghèo kết giao chẳng lẽ không thể làm huynh đệ hay sao? Huynh đệ ấy à, cũng có nghĩa vụ chia sẻ tiền bạc, nếu cuộc sống của ngươi hàng ngày cực khổ như vậy, thì ta bảo cha ta đem tiền tiêu vặt hàng tháng của ta chia cho huynh một ít được không?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Huynh đệ có thể nhận bừa như vậy sao? Điều kiện ta nhận làm huynh đệ rất là hà khắc đấy.

La Đại Hạnh nói:

- Hà khắc thế nào? Cha ta đã từng nói, chỉ cần là vấn đề có thể sử dụng tiền để giải quyết, thì không phải là vấn đề lớn. Tiểu đệ nhận huynh làm đại ca, ngay thường cũng sẽ không làm phiền huynh gì, chỉ là thỉnh thoảng xin huynh giúp ta nói dối một chút, lừa cha ta một chút, tiểu đệ mỗi tháng sẽ hiếu kính huynh một lượng bạc, thế nào?

Diệp Tiểu Thiên phát tay nói:

- Đây là ngươi đang sỉ nhục ta đã quý lên tiền, cũng là sỉ nhục hai từ huynh đệ này.

La Đại Hạnh gãi đầu một cái, nói:

- Năm lượng?

- Ta là người có nguyên tắc.

- Mười lượng!

- Bản quan giống người vì năm đấu gạo mà cúi mình sao?

- Hai mươi lượng!

- Ta là người có nguyên tắc.

- Năm mươi lượng!

- Nói lời phải giữ lời, chúng ta lập tức giết gà, kết bái huynh đệ.

Lý Văn Thông, Tô Tuấn Thiên cùng một đám bộ khoái: “...”

Diệp Tiểu Thiên dùng một nghi thức đơn giản nhất, với tốc độ nhanh nhất đã nhận tên nhóc công tiền này làm huynh đệ, nắm lấy bờ vai của gã, thân thiết hỏi thăm:

- Huynh đệ, cha ngươi mỗi tháng cho ngươi tiền tiêu vặt năm mươi lượng thật sao?

La Đại Hạnh mặt mày hơn hờ nói:

- Đại ca yên tâm, tiền tiêu vật đương nhiên là không có năm mươi lượng, nhưng nếu ta nói mua sách, mua văn phòng tứ bảo, cha ta liền chấp nhận chi tiền. Hơn nữa sách đó giá trị bao nhiêu tiền ông ấy cũng chưa bao giờ hỏi, còn văn phòng tứ bảo thì ta dùng càng nhiều ông ấy càng vui vẻ, cho nên... hắc hắc hắc...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Như vậy à, vậy đệ mỗi tháng chỉ cần có thể khấu trừ ra năm mươi lượng bạc là được rồi, không nên quá nhiều biết chưa? Đệ xem cha đệ tuổi còn tráng kiện mà đã có tóc bạc rồi, công việc quản gia, nuôi cả nhà không dễ, đệ cũng không được tập thành thói quen ăn xài phung phí.

La Đại Hạnh liên tục gật đầu, cảm kích nói:

- Người khác luôn khi dễ ta, từ trước tới giờ chưa từng có ai quan tâm ta giống như đại ca, đại ca đối với đệ thật tốt.

Lý Vân Thông, Tô Tuấn Thiên và một đám bộ khoái: “.....”

Diệp Tiểu Thiên vui vẻ cùng với La Đại Hạnh tâm nguyện vô cùng thích thú giờ tay vẫy tạm biệt. La Đại Hạnh lại bò lên tường cao, theo cái thang leo trở lại, Diệp Tiểu Thiên thì lại hướng về nhà họ Thi, đối với ánh nhìn cổ quái của đám Lý Vân Thông và bộ khoái, hắn làm như không thấy.

La Đại Hạnh khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, có lẽ từ nhỏ đã được gia đình bảo vệ quá tốt, cho nên ra đời không sâu sắc, tính trẻ con vẫn chưa hết, tuy rằng thân hình đã vượt xa cả người trưởng thành, nhưng tâm trí quả thực không mở mang, Diệp Tiểu Thiên làm như vậy quả thật có hơi khi dễ sự hiềm nghi của tiểu tử.

Nhưng Diệp Tiểu Thiên cũng hết cách. La Đại Hạnh là đứa phá của, nếu Diệp Tiểu Thiên không lấy tiền của gã, với phẩm hạnh giống như thế, cũng không biết là gã sẽ đem tiền phung phí ở những chỗ nào, so với việc đem tiền cho người khác, chi bằng đem tiền giúp đỡ kẻ nghèo như hắn.

Diệp Tiểu Thiên đã có ý định đào tẩu rồi, cũng không nghĩ rằng tiền bị huyện nha giữ lại còn có thể quay về, trong người không có đồng nào, nửa bước cũng khó đi. Nếu La Đại Hạnh đã chủ động đưa tới cửa, thì Diệp Tiểu Thiên cũng đành từ chối thì bất kính thôi.

Vụ án Thi gia, Diệp Tiểu Thiên vẫn chưa tìm được đầu mối gì.

Người nhà họ Thi ngoại trừ khóc sụt mướt muốn quan phủ mau chóng phá án, trả lại cho Thi gia một tiếng công đạo, cũng không nói ra được tin tức gì có ích.

Diệp Tiểu Thiên không phải là Điền sử đích thực, đã nhận trách nhiệm, chức vụ này, dụng tâm hay không dụng tâm đều làm ra vẻ như vậy. Thật ra hắn rất muốn phá vụ án này, nhưng nếu không thể phá được thì hắn cũng không bị áp lực. Hắn không phải là Điền sử thì đương nhiên sẽ không quan tâm đến việc kiểm tra đánh giá thành tích.

Diệp Tiểu Thiên mang theo những bộ khoái này đi khắp nơi lùng sục như ruồi vậy, đám bộ khoái trái lại không một câu oán hận.

Thời đại này bộ khoái phá án căn bản không có bao nhiêu kỹ thuật, khoa học kỹ thuật gần như bằng không, trừ phi ngay tại hiện trường bắt được thủ phạm, trên cơ bản đều là thông qua hỏi cung và thẩm tra để truy bắt tội phạm.

Những lão quan làm cả đời ở trong Lục Phiên Môn đã tích lũy được chút ít kinh nghiệm về quan sát nét mặt, chú ý tới tình tiết rất nhỏ, nhưng Diệp Tiểu Thiên một là không có kinh nghiệm kia, hai là hắn cũng không phải là người phá án tỉ mỉ, vậy nên cần đám bộ khoái đi làm.

Sau một hồi thẩm tra, vụ án Thi Tất Hành vẫn không có đầu mối như cũ, thấy trời không còn sớm nữa, đám bộ khoái cũng lộ ra vẻ mệt mỏi. Diệp Tiểu Thiên hiểu được lòng người, liền dẫn bọn nha dịch quay trở về. Trên đường trở về, quẹo qua một đường lớn, đi xuyên qua một hẻm nhỏ, chợt nghe thấy một hồi tiếng chửi bới khóc lóc, Diệp Tiểu Thiên nghe tiếng, liền đứng lại. Hắn vừa dừng lại, đám Tô Tuấn Thiên và Lý Vân Phong cũng đứng lại theo.

Tiếng khóc từ trong một cái sân truyền đến, tường chỉ cao cỡ nửa người, có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình ở bên trong. Trong sân một nam nhân đang dùng nhánh cây quất xuống một vị phụ nhân.

Diệp Tiểu Thiên tập trung nhìn, hai người kia hắn đều nhận ra.

Người đang xanh mặt ra sức đánh nữ nhân chính là học trò huyện Từ Bá Di, còn nữ tử bị đánh kia chính là nương tử của y Đào Tứ Nương.

Diệp Tiểu Thiên còn nhớ rõ La Đại Hạnh từng nói, tên Từ Bá Di này không giỏi việc quản gia, toàn bộ đều nhờ cậy nương tử trong ngoài lo liệu, cho y đi học, vợ chồng hoạn nạn như vậy, theo lý thuyết phải tôn trọng nhau mới phải, sao lại thành ra bộ dạng như vậy.

Bên cạnh một ông lão khoảng bảy mươi, nhẹ nhàng chống cây gậy, nhìn qua tình hình trong sân khẽ lắc đầu, thờ dài không thôi. Diệp Tiểu Thiên trong lòng hơi động, liền đi qua, chấp tay nói:

- Chào lão trưởng, không biết gia đình này đã xảy ra chuyện gì, vì sao vị trưởng phu kia lại đánh thê tử như vậy?

Ông lão thấy hấn là một vị quan, mặc dù không biết hấn cụ thể là quan gì, nhưng cũng giờ trọng lên, chấp tay hoàn lễ:

- Vị đại quan nhân, lão cũng không hiểu trong đầu Từ tú tài này là cái gì nữa. Vị nương tử kia là một người rất hiền lành, bốn dặm tám phương đều khen ngợi. Từ khi cả nhà họ chuyển tới đây, mỗi ngày chỉ thấy vị nương tử kia trong ngoài bận bịu, kiếm tiền nuôi gia đình, bản thân ăn cơm rau dưa, đồ đẹp món ngon đều dành cho trượng phu, chỉ vì để hấn an tâm đọc sách. Lúc đầu hai vợ chồng còn hòa thuận, ai ngờ đâu gần đây vị Từ tú tài kia đột nhiên tính tình thay đổi, mỗi ngày động cái là gây chuyện, đánh chửi nương tử.

Lão già thở dài, lại nói:

- Nghe nói, là vì vị Từ tú tài này đột nhiên muốn bỏ vợ, lại không biết vì nguyên do gì. Thế nhưng vị nương tử kia đoan trang hiền thực, bảy điều đều không mạo phạm, muốn bỏ vợ trừ phi thể tử của y đồng ý, hai người cùng ly mới thành, cho nên vị Từ tú tài này lúc nào cũng làm khó dễ.

Lúc này, Đào Từ Nương kia bị trượng phu đuổi đánh nên chạy trốn vào trong phòng. Từ Bá Di cũng không tha, đuổi theo vào phòng vẫn đánh chửi không ngớt, trong sân thoáng cái đã trở nên yên tĩnh lại. Diệp Tiểu Thiên nghe ông lão kia vừa nói, trong lòng lập tức sáng ra:

- Chẳng qua chỉ là một màn kịch yêu giàu sang cũ rích mà thôi.

Tiếng đánh chửi trong phòng đã ngừng lại, nhưng lại truyền đến tiếng khóc thút thít của vị phụ nhân kia, tuy rằng việc này không liên quan đến Diệp Tiểu Thiên, nhưng phàm là người có lương tri, chứng kiến chuyện này, tâm tình chắc chắn sẽ không vui. Hơn nữa chuyện của phu thê người ta, người ngoài không tiện xen vào, dù cho hấn là quan thì cũng như nhau.

Diệp Tiểu Thiên đang có chút bực bội, Lý Văn Thông quái khí nói:

- Đại nhân, mọi người bận bịu cả ngày rồi, nên trở về nghỉ ngơi thôi. Chuyện hai vợ chồng cãi nhau đánh nhau qua ngày trong nhà người ta, chúng ta không quản được, cũng không nên quản. Ngài là muốn thương hoa tiếc ngọc, cũng phải phân rõ địa phận.

Một cô tà hỏa Diệp Tiểu Thiên không biết từ đâu tới, bỗng chốc bốc lên trên đỉnh đầu hấn. Hấn chậm rãi nghiêng đầu qua nhìn Lý Văn Thông, sắc mặt dần trở thành đen xỉ. Nếu như huynh đệ song sinh Diệp Tiểu An của hấn ở đây thì vừa nhìn đã biết rõ, tính xấu sắp phát tác rồi, nhưng Lý Văn Thông vẫn không hay biết, vẫn còn chanh chua tiếp tục châm biếm.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Con lừa.

Diệp Tiểu Thiên trừng mắt nhìn Lý Văn Thông, nói gần từng chữ:

- Ngươi không nói lời nào thì chết à, đúng không?

Lý Văn Thông giận dữ, tên giả trang này, thực sự coi mình là quan, lại dám mắng tư lại chính quy như mình. Lý Văn Thông nén giận ngẩng đầu, đối mắt với ánh mắt Diệp Tiểu Thiên, trong lòng lạnh lẽo, gã chưa từng thấy Diệp Tiểu Thiên nổi giận, cũng chưa từng thấy ánh mắt hung ác thậm chí hơi dữ tợn của hấn.

- Ta... ta...

Lý Văn Thông bất giác cảm thấy hơi khiếp đảm, gã ngập ngừng vừa định nói gì, Diệp Tiểu Thiên đã vươn tay ra, túm lấy búi tóc gã, kéo đầu gã tới phía trước, tay phải vung mạnh cho gã một cái bạt tai.

- Ngươi có chút đồng tình có được hay không? Ngươi bớt nói lung tung có được hay không? Ngươi không xen vào lúc ông nói chuyện có được hay không? Ngươi đừng để bị coi thường có được hay không?

Đám bộ khoái nhìn Diên sử và Lại diên đánh nhau, nhanh chóng tới khuyên giải, vừa khuyên giải vừa đỡ hai người dậy. Diệp Tiểu Thiên giống như hổ con phát điên, hai bộ khoái cao lớn vạm vỡ giữ tay hấn kéo ra, hấn còn nhảy bật lên, bay một cước đá vào bụng Lý Văn Thông còn đang choáng váng đầu óc.

- Ngươi có bản lĩnh sao không làm quan như ông này! Ngươi không có bản sự thì ngoan ngoãn nghe lời, trước mặt ông thì ngươi ngoan ngoãn giả trang cháu trai. Thế nào, ngươi muốn đánh ta? Tới đây, tới đây, ông mượn lá gan con cọp cho ngươi!

Lý Văn Thông khoe miệng chảy máu, oán độc lườm Diệp Tiểu Thiên. Gã quả thực muốn nhào tới đánh Diệp Tiểu Thiên một chầu, nhưng nghĩ tới Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ, Lý Văn Thông lại rùng mình trong lòng, trước khi giá trị lợi dụng của Diệp Tiểu Thiên chưa biến mất, Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ hiển nhiên sẽ không làm chỗ dựa cho gã, để gã bắt nạt một vị 'Diên sử'.

"Hừ! Để ngươi đắc ý một lúc, chẳng qua chỉ là một kẻ chờ chết mà thôi. Đến lúc đó, tự tay ông giải quyết ngươi!" Lý Văn Thông hung tợn nghĩ, lau máu

ở khoe miệng, gập dờ phất tay áo bỏ đi.

Tô Tuần Thiên tươi cười tiến lên, cẩn thận nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ai nha, đại nhân tội gì làm tổn thương hòa khí giữa đồng liêu chỉ vì người không liên quan. Lý Vân Thông người này chỉ là miệng thối một chút, cũng không có gì khác, đại nhân ngài mất hứng, mắng hắn vài câu là được, cần gì động thủ chứ, xem ngài mệt kìa...

Đám bộ khoái:

- ...

Diệp Tiểu Thiên ngần dậm xa xôi rời khỏi kinh thành, dọc con đường đi tuy nói bình thường nhưng hiểm ác trùng trùng, ngoại trừ Thủy Vũ và Nhạc Điều cho hắn chút ôn nhu, những người khác phần lớn cần hắn đầu trí đầu dũng cầu bình an, mặc dù hắn thiên tính lạc quan, khó tránh khỏi động lại đủ loại lo âu trong lòng.

Những cảm xúc này động lại trong lòng, giống như núi lửa áp ủ tuôn trào, mà những lời Lý Vân Thông nói hoàn toàn dẫn tới tác dụng bùng nổ tiêu cực khiến hắn phát tiết toàn bộ tâm tình, khiến cho Lý Vân Thông châm chọc một phen là nguyên nhân khiến Diệp Tiểu Thiên nổi giận.

Diệp Tiểu Thiên tức giận phi một cái nói:

- Ta đã sớm nhìn hắn không vừa mắt rồi, một tên khốn vừa mới đề bạt làm Lại điển, rõ ràng điều võ dương oai không biết nặng nhẹ, ta không đánh hắn thì đánh ai.

Diệp Tiểu Thiên dọc đường tức giận, giống như hắn đã chịu bao nhiêu thiệt thòi. Tô Tuần Thiên tập trung tinh thần phấn đấu làm muối phu của Diệp Tiểu Thiên đương nhiên dọc đường nịnh bợ khuyên giải, đoàn người cứ như vậy trở về Huyện nha.

Diệp Tiểu Thiên vừa về huyện nha đã bị người gọi đến nhị đường.

Vào nhị đường liền thấy Hoa Tri huyện, Mạnh Huyện thừa, Vương Chủ bộ, thậm chí Cổ Giáo dụ Huyện học cũng ngồi kìa.

Cổ Giáo dụ than thở, Hoa Tri huyện vẻ mặt dờ dẩn, Mạnh Huyện thừa cau mày, Vương Chủ bộ còn dờ hơn một chút, nhìn Diệp Tiểu Thiên vẻ mặt ghét cay ghét đắng.

Diệp Tiểu Thiên thấy tình hình này, cũng biết là vì trận quyết đấu trên Hoàng Đại Tiên linh ba ngày sau. Diệp Tiểu Thiên nhìn thoáng qua Cổ Giáo dụ, thăm ngẫm: "Lão già này quả thực không ngu. Cha của La Đại Hanh là kẻ nhiều tiền, hắn đương nhiên sẽ không đắc tội, lại tới cáo trạng mình, biết rõ mình không phải Diên sử thật, không sợ đắc tội mình sao?"

Diệp Tiểu Thiên vừa phát tiết trên người Lý Vân Thông một hồi, tâm tình bình tĩnh. Hắn chấp tay cười nói với mấy người:

- Huyện tôn đại nhân, các vị đại nhân, không biết gọi Tiểu Thiên tới có gì chỉ giáo?

Nói xong cũng không cần người khác cho phép, Diệp Tiểu Thiên đi qua ngồi xuống một bên, rót cho mình một chén, nheo mắt lại uống trà.

Hoa Tri huyện bắt đầu nhìn hắn một cái, nói với Mạnh Huyện thừa:

- Mạnh đại nhân, ngài nói đi.

Mạnh Huyện thừa quản lý tư pháp, coi như là thủ trưởng quản lý trực tiếp của vị Diên sử Diệp Tiểu Thiên này, trường hợp này đương nhiên do gã nói chuyện thì phù hợp. Mạnh Huyện thừa háng giọng một cái, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói:

- Ngài Diên sử! Nhớ kỹ, ngươi là Ngài Diên sử! Cho dù trên nhị đường này, chúng ta đều biết sự thật, ngươi cũng không cần bại lộ thân phận chân thật.

Diệp Tiểu Thiên khoan thai gật đầu:

- Đại nhân chỉ là vì chuyện này sao? Hạ quan nhớ kỹ. Nếu như không có chuyện khác, hạ quan muốn trở về thay quần áo tắm rửa, bận rộn một ngày, hơi mệt mỏi.

Mạnh Huyện thừa quát:

- Đứng lại! Cho dù ngươi là Diên sử thật, chẳng lẽ có thể tùy ý rời đi trước mặt thượng quan? Ngồi xuống.

Wương Chủ bộ vươn tay ngăn lửa giận của Mạnh Huyện thừa, cười híp mắt nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ngài Diên sử, đám tú tài huyện học nháo sự, ngài ra mặt ngăn lại là cần thiết. Nhưng trái lại khiến cho chúng càng thêm táo tợn, chuẩn bị quyết chiến trên núi ba ngày sau, điều này sẽ không tốt. Ha ha, ngài không cần phải vội vàng phủ nhận, cho dù việc này không liên quan tới ngài, quyết đấu ba ngày sau cũng có liên quan rất lớn với ngài, ngài phụ trách trị an của bốn huyện, chẳng lẽ có thể ngồi nhìn hai bên bọn họ thực sự đánh nhau? Nếu họ thực sự

có chuyện bất trắc, chuyện này không ai chịu trách nhiệm nổi.

Diệp Tiểu Thiên háng giọng một cái nói:

- Chuyện này vẫn là các vị đại nhân ra mặt điều giải mới phù hợp. Hạ quan... kỳ thực là quan gì, các vị cũng rõ ràng, ta chỉ là phối hợp quan phủ kéo ra hung thủ ám sát mệnh quan triều đình, không phải sao?

Mạnh Huyện thừa trầm giọng nói:

- Người không cần trốn tránh trách nhiệm. Bây giờ người là Điển sử, nếu muốn người khác tin tưởng, người phải coi mình là Điển sử thật. Chuyện này người không ra mặt, người mù cũng nhìn ra có vấn đề.

Diệp Tiểu Thiên gõ đầu mình, bất đắc dĩ nói:

- Vậy... Có Giáo dụ điều giải thế nào?

Có Giáo dụ hừ lạnh một tiếng, thối râu bạc nói:

- Nếu những kẻ nổi nghiệp kia có thể hiểu được đạo lý, còn có thể hỗn trưởng như thế? Hiện giờ chẳng những chúng vợ vét binh khí khắp nơi chuẩn bị ba ngày sau quyết đấu, nghe nói còn gọi bạn bè, kéo người hỗ trợ. May mắn chúng không muốn để cho trưởng bối trong tộc biết được việc này, nếu không cũng không đơn giản là hai đám người quyết đấu, chỉ sợ sẽ biến thành đại chiến giữa các Bộ!

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Nào có đáng sợ như vậy, chúng không hiểu chuyện, chẳng lẽ trưởng bối trong gia tộc của chúng cũng không hiểu chuyện sao? Ủ..., chúng lừa gạt trưởng bối trong nhà, gạt trưởng bối trong nhà..., có rồi!

Ánh mắt Diệp Tiểu Thiên sáng lên nói:

- Chúng đã sợ trưởng bối gia tộc biết rõ, không bằng chúng ta phái người đi thông báo trưởng bối trong gia tộc, có trưởng bối của chúng ra mặt can thiệp, chúng còn có thể đánh sao?

Nói tới đây, Diệp Tiểu Thiên chợt nhớ tới La Đại Hanh, Đại Hanh ở bên ngoài vô cùng vô liêm sỉ, vì trốn học mà dùng bất cứ thủ đoạn nào, nhưng trước mặt cha hân còn không phải nghe lời như chuột gặp mèo? Diệp Tiểu Thiên không khỏi tươi cười.

Mạnh Huyện thừa hừ lạnh nói:

- Nói nghe dễ dàng. Những thủ lĩnh bộ lạc kia chỉ là bị di mệnh của Thái Tổ đè ép, không thể không đưa con cháu tới đọc sách, người cho họ thực sự muốn con cháu trở thành một đám người đọc sách chỉ, hồ, giả, đã sao? Nếu để cho họ biết trong huyện học hỗn loạn như vậy, họ thừa cơ mang con cháu về thì làm sao bây giờ?

Diệp Tiểu Thiên ngẩn người, hân quả thực không ngờ tới điều này.

Hân được không khí kinh thành hun đúc lớn lên, đương nhiên cho rằng 'tất cả chỉ là hạ phẩm, chỉ có đọc sách là cao', nhưng trong mắt những người của bộ lạc trong núi, đại khái võ công cao minh một chút, kỹ xảo săn bắn xuất chúng một chút, mới thực sự là đệ tử kiệt xuất.

Diệp Tiểu Thiên mới biết được suy nghĩ của mình đơn giản, hân hơi vô đầu suy nghĩ, hỏi:

- Vậy phải làm thế nào cho phải?

Mạnh Huyện thừa nói:

- Chỗ Có Giáo dụ đương nhiên phải toàn lực điều giải, nếu như họ vẫn nhất ý muốn đi, đến lúc đó đành phải dựa vào người đi ngăn họ lại.

Diệp Tiểu Thiên kêu lên:

- Ta á? Đại nhân ngài có biết những bộ khoái thủ hạ của ta là mặt hàng gì?

Mạnh Huyện thừa nói:

- Cái này... ta đương nhiên biết rõ, nhưng không dùng họ thì có thể làm gì?

Ngô Chủ bộ nghĩ nghĩ nói:

- Thật sự không được, không bằng điều nhân mã từ chỗ La Tuần kiểm, thế nào?

Mạnh Huyện thừa nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

- Đây cũng là biện pháp. Như vậy kính xin Huyện tôn đại nhân hạ một chỉ lệnh. Chẳng qua, La Tuần kiểm có xuất binh hay không vẫn chỉ là khả năng, dù sao Tuần kiểm Tì thuộc Binh Bộ, có quyền tự chủ nhất định. Hơn nữa chuyện này lại để Tuần kiểm Tì ra mặt, lý do quả thực hơi gượng ép, nếu hấn cự tuyệt chúng ta cũng không có biện pháp. Ngài Điện sử, sau khi ngài lấy được chỉ lệnh của Huyện tôn đại nhân, tự mình tới Tuần kiểm Tì một chuyến, nói chuyện với La Tuần kiểm một chút.

Diệp Tiểu Thiên bắt đầu nói, đành phải nói:

- Được rồi, hạ quan hết sức nỗ lực.

Hoa Tinh Phong lúc này có thể coi như đã có công dụng, y viết một chỉ lệnh điều binh tại chỗ, đóng dấu đại ấn Huyện Lệnh đưa cho Diệp Tiểu Thiên. Lúc này sắc trời đã tối, Diệp Tiểu Thiên tới Tuần kiểm Tì cũng là chuyện của ngày mai, hấn cất kỹ chỉ lệnh liền cáo từ, trở về đi tắm nghỉ ngơi.

Diệp Tiểu Thiên đi rồi, Cố Giáo dụ cũng lo lắng cáo từ ba vị đại nhân, nhị đường nhất thời chỉ còn lại Hoa Tri huyện và phụ tá đắc lực của gã. Hoa Tri huyện cau mày nói:

- Người này có thể giải quyết tranh chấp trên Hoàng Đại Tiên linh ba ngày sau sao? Ta thấy hấn căn bản không để ở trong lòng, chỉ sợ...

Mạnh Huyện thừa nói:

- Hiện giờ cũng không có biện pháp tốt hơn, chính vì nếu giẫm một chân vào chuyện này, gây chuyện không tốt lại để lại dấu gầy, cho nên chúng ta mới không thể chạm vào. Dù sao để cho hấn tiêu dao một hồi, là muốn để cho hấn vô tội mà chấm dứt, nếu thật sự gây ra nhiều loạn lớn, tất cả chúng ta đều đổ lên đầu Ngài Điện sử này là được.

Hoa Tri huyện không thể làm gì khác hơn là thờ dài, ba người lại nói vài câu, Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ liền cáo từ, Hoa Tri huyện ngồi yên nửa ngày, sau đó mới quay vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 23: Vui buồn man mác

Trong thiên hạ, bất luận là huyện nha nào cũng đều có số lượng công xá (một kiểu nhà công vụ) nhất định cấp cho người có phẩm cấp lưu trú nhất định. Những công xá này đều nằm chung trong phạm vi huyện nha, đạo lý ở đây là để phòng ngừa người bên ngoài có thể lui tới tác động tới tính công chính của quá trình thực thi quốc pháp.

Trên thực tế, quan lại muốn cầu kết với người ngoài thì có vô vàn biện pháp, một bức tường vậy có thể bảo vệ cái quái gì? Chỉ là một loại biến tướng của lợi ích mà thôi.

Tài chính huyện Hồ mặc dù có căng thẳng. Lúc đầu mở nha môn triều đình còn cấp cho một khoản tiền. Khi đó cũng đã xây một bộ phận công xá, số lượng rất ít, thật sự chỉ đủ cho huyện thừa, chủ bộ cùng một phần quan lại cao cấp sinh hoạt.

Mạnh Huyện thừa có phòng ốc riêng, không muốn ở lại công xá. Công xá của y vẫn để trống. Bây giờ để lại cho Diệp Tiểu Thiên ở.

Căn phòng này Mạnh Huyện thừa thấy chóng mặt nhưng với Diệp Tiểu Thiên mà nói nó lại vô cùng hào nhoáng, chỉ thiếu việc chưa đủ tư cách sai khiến đầy tớ mà thôi.

Diệp Tiểu Thiên trở lại chỗ ở, đun chút nước tắm rửa thay quần áo, nằm trong thùng nước vừa tắm vừa hát. Lúc hấn đang xoa xà phòng chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng mưa rơi, tới khi hấn tắm rửa thay quần áo xong, đẩy cửa ra, quả nhiên là trời đổ mưa. Cửa phòng mở ra, một đợt khí lạnh thổi tới mặt khiến cho thần trí hấn trở nên thanh tỉnh.

Diệp Tiểu Thiên nhìn dòng nước mưa chảy trong sân, từng giọt bắn tung tóe trên mặt nước giống như những hạt châu ngọc lấp lánh.

Hấn trở lại phòng, thuận tiện bê thùng đựng nước tắm gội ra sân, bụi bẩn trên mặt đất theo nước mưa chảy đi sạch sẽ. Sau đó hấn mới thay gầy, cầm cây dù kẹp vào nách rồi đi ra ngoài.

Công xá của Mạnh Huyện thừa không xa huyện nha, có một cửa nách nối liền, ngày thường đương nhiên là không mở. Chỉ có những quan viên phẩm cấp kém, chỉ trừ lúc xử lý công vụ cần thiết, còn không theo nguyên tắc “vương bất kiến vương” hầu như sẽ không có người qua lại. Vì vậy từ khi công xá hoàn thành tới giờ, cánh cửa này chưa từng mở ra.

Nhưng Diệp Tiểu Thiên cũng không để tâm đến những quy củ đó. Hấn gọi người mở cửa, lão nô bộc già mở cánh cửa đó đã sớm biết hấn rồi. Lão nhìn thấy hấn, cũng không nói nhiều, chỉ khách sáo gọi một tiếng Lão gia, sau đó khóa lại cửa nách, che dù trở về phòng nghỉ. Diệp Tiểu Thiên nhanh chóng đi tới dưới hành lang, thu dù lại rồi đi về phía trước.

Diệp Tiểu Thiên đi không bao xa, qua một hòn non bộ là tới chỗ ở của Thủy Vũ và Nhạc Diêu. Tiểu viện này nằm ở nơi sâu nhất huyện nha, cách tường cao của đại viện nhà tri huyện một khoảng khá xa. Không gian đó là hậu viện hẹp dài, chỗ ở của đám hạ nhân.

Diệp Tiểu Thiên đi đến đoạn hành lang gấp khúc liền trông thấy Tiết Thủy Thủy Vũ và Nhạc Diêu đang vui vẻ ngắm mưa. Bọn họ ngồi ở ngưỡng cửa, hai tay Thủy Vũ chống gối, nâng má hồng, bên cạnh là Nhạc Diêu trắng ngần cũng với tư thế đó. Điểm khác biệt là cử chỉ của Đại mỹ nhân toát lên một vẻ điềm tĩnh đẹp đẽ, yên tĩnh như mặt hồ mùa xuân. Mà tư thế như vậy của tiểu nha đầu lại khiến ta cảm thấy đáng yêu trong đáy lòng.

Động tác cao như vậy yêu cầu kỹ thuật cao, đối với gấu trúc Phúc Oa nhi mà nói không thể làm được. Chẳng qua nó cũng ngồi ở ngưỡng cửa, tuy còn nhỏ tuổi nhưng cặp mông kia ngồi xuống cũng chiếm đến một phần ba ngưỡng cửa, hai chi trước cầm một cái măng tre củi đầu ăn liên tục. Có lẽ đối với việc ngắm mưa không hề hứng thú.

Bước chân Diệp Tiểu Thiên vừa vang lên thì tai mắt nhạy bén của Phúc Oa đã phát hiện ra. Ngẩng đầu lên thấy là Diệp Tiểu Thiên, Phúc Oa mừng rỡ.

Hai ngày nay Diệp Tiểu Thiên bận dẫn người giải quyết đủ loại bản án, nhất là hôm qua đi Thi phủ thẩm dò xét hỏi vụ án, trở về đã quá muộn nên cũng không qua thăm bọn họ. Giờ vừa trông thấy Diệp Tiểu Thiên, Phúc Oa vô cùng mừng rỡ.

Phúc Oa ném nốt nửa phần măng, phát ra tiếng kêu như con nít, bốn chân chạm đất, vui sướng lao tới chỗ Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên không ngờ thân hình nó mập mạp vụng về mà động tác lại nhanh như vậy, trở tay không kịp đã bị Phúc Oa nhi xông tới đè ngã chống vó.

- Ai, ai, ai.... ai nha.

Phúc Oa nhi không có cảm thấy làm như vậy là không đúng, nhảy đến bên Diệp Tiểu Thiên hung hăng hạ hai chi, liền thè lưỡi ra như chú chó nhỏ liếm liếm Diệp Tiểu Thiên.

- Buông tay... đi ra... đề chết người đi được, cứu mạng a.

Diệp Tiểu Thiên kêu lên thê thảm dưới thân Phúc Oa còn Phúc Oa lại vô cùng vui vẻ nhảy nhót trên người Diệp Tiểu Thiên. Nhạc Diêu vỗ lên mông Phúc Oa:

- Đứng lên! Phúc Oa nhi ngốc nghếch, em đề khiến anh Tiểu Thiên đau đó.

Phúc Oa khó hiểu nhảy từ trên người Diệp Tiểu Thiên xuống. Nhạc Diêu và Thủy Vũ vội đỡ Diệp Tiểu Thiên dậy. Diệp Tiểu Thiên lăm bầm nói:

- Phúc Oa nhi bữa nay sao vậy?

Thủy Vũ nhin cười nói:

- Là do quá nhớ huynh quá, mấy ngày nay nó thường thấy lão Lỗ cho Đại Hoàng ăn thân thiết như vậy. Đại khái cũng muốn học theo dành cho huynh một chút ngạc nhiên.

Diệp Tiểu Thiên ngồi xuống ngưỡng cửa, cười khỏ nói:

- Thật sự là ngạc nhiên mà. Hừ, may nó còn chưa đủ lớn, nó mà lớn hơn chút nữa nhảy trên người ta như vậy thì xương sườn ta gãy hết rồi.

Nhạc Diêu ngồi xuống bên cạnh Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Tiểu Thiên ca ca, hai ngày nay huynh bận gì mà không thấy. Ca xem này muội và Diêu Diêu đều rất nhớ huynh.

Diệp Tiểu Thiên vuốt nhẹ trên đầu mũi nàng, cười nói:

- Ca cũng nhớ muội. Chẳng qua là hai ngày này nhiều việc quá, không thể mỗi ngày đến thăm muội được.

Thủy Vũ ngồi xuống bên kia Tiểu Thiên, thấp giọng hỏi:

- Tìm được cách để rời đi rồi sao?

Diệp Tiểu Thiên định chạy trốn, chỉ có Thủy Vũ biết rõ, Diêu Diêu còn chưa hiểu chuyện. Vì sợ nàng bắt cần nói lỡ miệng, nên hai người không cho nàng biết.

Diệp Tiểu Thiên cũng thấp giọng nói:

- Ta chạy khắp nơi suốt cả ngày, tất nhiên là vì chuyện này. Cũng đã quen thuộc đường to ngõ nhỏ trong huyện Hồ. Yên tâm đi, chỉ vài ngày nữa là ta có thể thuộc toàn bộ. Chỉ là hiện nay việc giám sát ta còn chặt, phải chống đỡ mấy ngày này chờ bọn chúng buông lỏng cảnh giác hãy nói.

Phúc Oa nhi học theo cách Đại Hoàng vẫn thường thể hiện trước mặt chủ nhân, cũng vui mừng nhảy cẫng lên, tiếc là cái đuôi quá ngắn không thể lắc tới lắc lui. Diệp Tiểu Thiên ngồi ở ngưỡng cửa cũng không cho nó cơ hội vòng quanh chủ nhân, lại thấy nam chủ nhân chỉ lo nói chuyện với nữ chủ nhân căn bản không xem nó biểu diễn, nó đành yếu thế mà đi tới, quay mông ngồi xuống bậc cửa nhặt cái măng lên...

Phúc Oa nhí ngồi xuống, căn bản ba người cũng chỉ chật một chút, Diêu Diêu vẫn như trẻ con không cảm thấy có gì không ổn. Diệp Tiểu Thiên và Thủy Vũ ngồi sát vào nhau không khỏi sinh ra một cảm giác khác thường. Một vài điểm tiếp xúc khiến tâm tư hần nhộn nhạo.

Diệp Tiểu Thiên có thể ngửi được mùi hương dễ chịu trên người Thủy Vũ. Hần ngẫu nhiên dịch chuyển cơ thể, đầu chạm vào đầu gối của nàng, gió thổi tóc nàng vương vấn trên choker trên mặt hần. Vì vậy mặt hần ngửa ngửa trong lòng cũng hơi nhôn nhạo tựa như trước mắt nước dưới mái hiên từng đám từng đám tràn ra.

Mỗi người đều có tuổi thanh xuân lần đầu tiên nảy nở trong đời, cho dù sau đó hần trải qua thế gian bằng cách nào, lúc này tình cảm nảy sinh cũng như vậy. Nam nhân vĩnh viễn sẽ không biết rõ tình yêu đầu tiên với nữ giới rốt cuộc là tâm tình gì. Cũng như nữ nhân sẽ mãi không biết tâm tình lúc đó của nam nhân.

Nam nhân khi đó giống như trong tay nắm một quả Nhân Sâm, chưa ăn mà lòng đã tràn đầy vui sướng, ăn xong vẫn thấy hạnh phúc. Cho dù là ăn hay không ăn cũng vậy. Biết nó ngon mà không biết nó ngon thế nào, đời người chỉ một lần này.

Thủy Vũ dường như có chút không được tự nhiên, có một số việc, người khác rõ ràng không làm, nhưng người lại có thể cảm nhận được. Lúc này trong không gian yên tĩnh càng dễ dàng nảy sinh những suy nghĩ mờ ám.

Nàng mất tự nhiên gợn tay lên nhẹ nhàng vuốt bên tóc mai, thấp giọng nói:

- Huynh báo tin cho người nhà rồi chứ.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- À! Đã gửi thư qua trạm dịch rồi. Ha ha, trước mắt với thân phận này cũng không hoàn toàn vô dụng, chỉ ít lính ở trạm dịch một đồng cũng không dám thu.

Diêu Diêu tò mò hỏi:

- Tiểu Thiên ca ca, nhà huynh trông thế nào?

Diệp tiểu Thiên nghe tiếng mưa rơi ào ào, ánh mắt dường như dần dần xuyên qua mưa bụi trắng xóa, ung dung nói:

- Nhà huynh nằm ở khúc phố nhỏ phía tây đường Tuyên Vũ ở kinh thành. Con phố đó còn được gọi là phố Hình bộ bởi Hình bộ nằm cạnh đó, rất nhiều người làm việc ở Hình bộ đều sống ở đây.

- Đường vào nhà đi qua một con ngõ dài hẹp, hai bên trái phải là hai hộ gia đình. Một bên là đạo phủ, một bên là ngõ tác (pháp y), là nghề gia truyền. Đi qua ngõ là một tiểu viện, đó chính là nhà huynh...

Diêu Diêu nâng cằm lên, vẽ mặt mơ màng, cố gắng tưởng tượng nhà tứ hợp phương bắc cuối cùng là có hình dạng thế nào. Mà lúc Diệp Tiểu Thiên nói chuyện với cô, đôi mắt lại không ngừng liếc nhìn trên người Thủy Vũ.

Diệp Tiểu Thiên thích thú ngắm nhìn cổ cồn duyên dáng trắng ngần của nàng. Chiếc áo ngắn Tiểu Sam làm tôn thêm đường cong duyên dáng. Vòng eo mảnh khảnh làm nổi lên bầu ngực tròn trịa.

Cho dù là cách một bộ quần áo màu xanh đậm, Diệp Tiểu Thiên cũng có thể tưởng tượng được bầu ngực đó sẽ mềm mại căng tròn thế nào.

Hai người cứ ngồi như vậy, Diệp Tiểu Thiên thậm chí có thể cảm nhận được hơi ấm từ thân thể nàng, từng hơi từng hơi xuyên qua không khí truyền đến cơ thể hần.

Tiết Thủy Vũ cũng không phải không có cảm giác, cho dù không quay đầu nhìn nhưng nàng có thể thấy được ánh mắt chiếm hữu mãnh liệt như sư tử dò xét lãnh địa của nó của Diệp Tiểu Thiên.

Thế nhưng nàng chỉ có thể giả bộ như không biết nên tìm đập càng nhanh, hai má cũng càng lúc càng đỏ. Tình yêu thật sự là một loại trò chơi kỳ diệu.

Diệp Tiểu Thiên cũng chống cằm ngắm mưa như Thủy Vũ và Nhạc Diêu, đáy lòng tự nhủ: “Vợ ta thật xinh đẹp”.

Hậu viện huyện nha, một dãy nhà màu đỏ. Cửa sổ dùng cây gậy trúc chống đỡ, mưa gió đánh vào những tàu lá chuối ngoài cửa sổ vang lên những tiếng cạch, cạch truyền vào phòng khiến người nghe có cảm tiêu điều vắng vẻ. Huyện thái gia Hoa Tình Phong ngồi trước cửa sổ, nghe mưa rơi, vẽ mặt cô đơn.

Tô Nhã chỉ mặc đồ lót, ngồi nghiêng bên giường, khẽ vận vạt vòng eo, đường nét mê người. Nàng thay đổi mấy bộ y phục xong ngẩng đầu thấy chồng ngồi ngây ngốc bên cửa sổ nghe tiếng mưa, thờ dài nói:

- Kêu Bát ca làm cho chàng một chút đồ ăn nhé, trưa nay chàng vẫn chưa ăn gì.

Bát ca là đầu bếp hiện tại của Hoa Tình Phong mang từ Trung Nguyên đến. Y không quen ăn đồ ăn bản xứ, nên gần đây chỉ ăn món ăn do Bát ca làm.

Hoa Tình Phong khẽ lắc đầu, cười khổ nói:

- Hiện nay có tên Diệp Tiểu Thiên gánh trách nhiệm, thôi chức thì quả là nguy hiểm. Nhưng, không thể thôi chức mà như cũ tiếp tục ở lại huyện Hồ, Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ đầu phải để đối phó. Đi không được ở không xong, bao giờ mới kết thúc đây...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 24: Nữ nhân Đại Minh.

Trận mưa này lúc đầu thì to sau đã giảm dần. Tiếng róc rách dưới mặt đất sau một đêm mới hết. Sáng sớm, mây tan mưa ngừng hẳn, ánh mặt trời rực rỡ giữa hai dải núi tạo nên dải cầu vồng sắc sỡ.

Hai đường cầu vồng giao nhau tựa như một cây cầu bảy sắc hình vòm.

Diệp Tiểu Thiên thu dọn xong xuôi liền đi ra tiệm nhỏ trước phố tùy tiện ăn cái gì đó rồi cùng hai người Tô Tuần Thiên, Lý Văn Thông theo lệnh của Hoa Tri huyện đi gặp La Tuần kiểm Tuần kiểm. Diệp Tiểu Thiên không trực tiếp đến Tuần kiểm ti mà mua một chút đồ điểm tâm giữa đường rồi đến chỗ ở của Diệp đại nương - mẹ của La Tiểu Diệp.

Trước đây, vì không chịu giả mạo Ngải Diên sử, Diệp Tiểu Thiên bị mấy người Mạnh Huyện thừa đẩy đến bước đường cùng, cũng chưa từng quay lại thăm nhà Diệp đại nương. Vì con trai Diệp Tiểu Nương - La Tiểu Diệp cũng là một trong những viên quan có mặt ở nhĩ đường huyện nha lúc đó đồng ý với việc hán giả mạo Ngải Diên Sử.

Dù Diệp Tiểu Thiên có ân nghĩa giúp đỡ Diệp đại nương nhưng lý do đó không đủ để La Tuần kiểm đối đầu với toàn bộ hệ thống quan lại huyện Hồ.

Hôm nay, hán đã đáp ứng sẽ giả mạo Ngải Phong, nên không còn mâu thuẫn gì với La Tuần kiểm. La Tuần kiểm ở một mức độ nào đó, La Tuần kiểm còn phải tích cực phối hợp với hán mới có thể bảo đảm lợi ích của mình. Loại tình huống này nói thẳng ra có quan hệ tốt vẫn là thích hợp nhất. Diệp Tiểu Thiên hi vọng có thể giữ quan hệ tốt với La Tuần kiểm thì mới có cơ hội tốt trốn khỏi huyện Hồ.

Nói theo một ý nghĩa khác thì Diệp Tiểu Thiên với cái mác giả mạo này không phải là con rối sắp đặt của bất kỳ ai. Về điểm này hán mạnh hơn Hoa Tri huyện.

Đối với Hoa Tinh Phong, Mạnh Huyện thừa cùng Vương Chủ bộ vẫn luôn giữ cảnh giác tuyệt đối, không cho phép y nhúng tay vào bất cứ chuyện gì. Bởi vì một khi y có thể phá bỏ lực cản xung quanh tiếp xúc trực tiếp phía dưới, rất nhanh có thể thành lập nên vòng tròn của mình, từ đó sẽ tranh quyền cùng Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ.

Mà Diệp Tiểu Thiên chỉ là Diên sử giả mạo, không hề có khả năng uy hiếp bọn họ. Vì vậy bọn họ có thể yên tâm đặt quyền lực thống lĩnh sai dịch và dân tráng của huyện Hồ trong tay Diệp Tiểu Thiên.

Mấy người như Mạnh Huyện thừa càng cần che dấu thân phận đích thực của hán, vì vậy với một số quan lại nhỏ phụ thuộc, trong mắt dân thường ở huyện Hồ, hán chính là Diên sử chân chính. Trong hoàn cảnh này, hán đương nhiên có thể nắm quyền lực tương đối lớn, mà còn tạo điều kiện tốt để hán chạy trốn.

Đúng vậy, từ ngày nhận lời giả mạo Ngải Diên sử, Diệp Tiểu Thiên vẫn luôn tạm thời khuất phục, liệu thời cơ bàn tính chuyện bỏ trốn.

Ngoại trừ việc hán vẫn mơ hồ cảm thấy hiểm nguy rình rập bên cạnh, thì còn có lý do, hán không có dã tâm lớn hơn.

Biết rõ việc không thể giả mạo Ngải Diên sử đến cùng, ở lại huyện Hồ sớm muộn là gì cũng xảy ra phiền toái. Đối với Diệp Tiểu Thiên mà nói, có thể thuận lợi trốn thoát, chinh phục trái tim Thủy Vũ, thuyết phục cha mẹ Thủy Vũ, thuận lợi mang theo nương tử xinh đẹp về kinh, đây chính là lý tưởng và tâm tư lớn nhất của Diệp Tiểu Thiên với thân phận dưới đáy cùng xã hội này.

Do vậy hôm nay đến thăm La Tuần kiểm, đương nhiên là có liên quan đến những việc hán đảm nhận hiện nay.

Ngoài ra hán cũng muốn nhân dịp này làm thân với La Tuần kiểm. Tuần kiểm ti chuyên trách các cửa khẩu yếu đạo, tra xét người qua đường, chống buôn lậu, truy bắt đạo tặc. Tiếp xúc với La Tiểu Diệp nhiều một chút, cho dù La Tiểu Diệp không thể giúp hán chạy trốn song từ chỗ La Tiểu Diệp có thể hiểu nhiều hơn về thiết lập của Tuần kiểm ti, nếu là những tin tức bảo mật thì càng tốt.

Diệp đại nương thấy Diệp Tiểu Thiên đến thăm thì vô cùng ngạc nhiên. Nhưng khi Diệp Tiểu Thiên xuất hiện lần trước cũng chỉ như khách qua đường, lần này lại trở mình thành Diên sử của huyện, giải thích hết sức phiền toái. Diệp Tiểu Thiên dứt khoát lấy lý do mà mọi người đều biết đó là cái trang vi hành để giải thích cho sự thay đổi đột ngột đó.

Diệp đại nương nghe nói Diệp Tiểu Thiên là Diên sử của bản huyện, cũng là bạn của con trai mình thì trong lòng càng thêm vui mừng, vội vàng kêu một cậu bé hàng xóm chạy đến Tuần kiểm ti gọi con trai trở về, sau đó chuẩn bị rượu thịt để khoản đãi khách.

La Tiểu Diệp về nhà thấy là Ngải Diên sử đến, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, đợi mẫu thân nói rõ Diệp Tiểu Thiên chính là người hộ tống bà về nhà sau cuộc hỗn chiến ngày đó, thì thái độ của La Tiểu Diệp đối với Diệp Tiểu Thiên thân thiện hơn vài phần.

Chẳng qua trên bàn rượu nghe Diệp Tiểu Thiên nói rõ ý đồ đến, La Tiểu Thiên không khỏi nhú mày, gã trầm ngâm hồi lâu mới nói:

- Ngải Diên sử, ngài mới đến không biết tình hình trong vùng. Việc giữa các bộ lạc kia chúng ta vẫn là không nên xía vào thì tốt hơn. Nhất là thế hệ con cháu của các lão gia, thân phận càng thêm miễn cưỡng. Không dẫu gì ngài, mặc dù họ đều là con dân của Đại Minh nhưng không nộp thuế, không phục vụ lao dịch, coi như là trên luật pháp họ cũng có những quy củ của riêng mình. Thổ ty phạm tội có thể dựa theo phong tục chuộc tội của địa phương; giết người bồi thường tiền là xong việc.

Lúc bọn họ phát sinh tranh chấp có thể dùng vũ lực giải quyết, cũng là tập tục truyền lại từ trăm ngàn năm trước. Nếu có một bên bị giết, gia tộc của hắn sau này sẽ đi báo thù, từ trước đến nay triều đình đều không ra mặt can thiệp. Muốn Tuần kiểm ti xuất binh thì không hợp lý. Có chút sơ sẩy nào thì sẽ tự chuốc họa vào thân.

Mặc dù Diệp Tiểu Thiên đã biết nơi đây và Trung Nguyên không giống nhau nhưng nghe những việc này có thể xảy ra dưới chân thiên tử, Diệp Tiểu Thiên cảm thấy có chút khó tin.

Hắn do dự nói:

- La đại ca nói thật đúng, nhưng vấn đề trước mắt là bọn họ tranh chấp lần này là vì Cổ Giáo dụ giảng giải lễ nghĩa. Những thế hệ con cháu của các thủ lĩnh bộ tộc lại có thân phận học trò. Nếu họ tranh đấu ngộ nhỡ có gì không hay xảy ra, gia tộc bọn họ nhân cơ hội làm khó triều đình thì sao? Nếu bọn họ đưa ra không chỉ có vài yêu cầu này, thì như vậy chuyện sẽ trở thành lớn rồi.

- Ha ha...

La Tiểu Diệp nhàn nhạt cười nói:

- Người nha, kêu người đến gặp ta hắn là chủ ý của Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ đi. Người không nghĩ tới rồi, nếu hậu quả việc này nghiêm trọng như vậy, vì sao bọn họ dám không đếm xỉa tới mà mà còn bày kế tính kế sai người đến tìm ta.

Diệp Tiểu Thiên chậm rãi nói:

- Bọn họ bày mưu tính kế để ta đến tìm người, đương nhiên là có chủ ý tính toán của họ. Nếu chúng ta có thể ngăn cản đám học sinh ấu đã thành công, bọn họ thân là lãnh đạo trực tiếp, luận công hiến nhiên không thể thiếu một phần. Nếu chúng ta hòa giải bị thất bại, bọn họ có thể trốn tránh trách nhiệm.

La Tiểu Diệp bất giác liếc mắt nhìn liếc Diệp Tiểu Thiên. Gã còn tưởng Diệp Tiểu Thiên không rõ đạo lý đằng sau. La Tiểu Diệp nói:

- Đã như vậy, người cần gì phải sốt sắng với việc này? Cần gì phải kéo ta xuống nước? Ngồi yên không để ý đến không tốt sao?

Nếu Diệp Tiểu Thiên là Ngải Diên sử thật đang chấp hành nhiệm vụ thì La Tiểu Diệp sẽ không dám nói như vậy nhưng Diệp Tiểu Thiên là mạo danh thế thân nên cũng không cần để ý đến điều này, dù không để ý cũng không tính là bỏ mặc nhiệm vụ. Vì vậy, khi Diệp Tiểu Thiên biết rõ bị người lợi dụng nhưng vẫn đến tìm gã, thậm chí còn có chút giao tình cá nhân, quả thật, La Tiểu Diệp không ngờ tới.

Âm thanh của Diệp Tiểu Thiên rất chậm, nhưng thần sắc rất chân thành:

- La đại ca, ta không muốn để ý đến những lý do ngôn ngữ đằng sau. Nói thật, ta vẫn luôn ở trong những màn hỗn độn, huyết án của đạo tặc huyện lân cận phải chăng đã đến huyện ta rồi? Liên quan gì đến chuyện của ta. Thi Viên ngoại là tình sát hay là để báo thù. Hung thủ là ai? Có thể bắt được là tốt nhất, không bắt được ta cũng chẳng buồn để tâm. Theo phương diện quan trường mà nói, chức quan này của ta để làm gì, người là người rõ nhất, được ngày này hay ngày đây ta là người lễ thắng khí hùng. Từ phương diện cá nhân mà nói, ta và bọn họ không có quan hệ họ hàng hay cố nhân nên ta chẳng muốn xuất ra hoàn toàn sinh lực để giúp bọn họ tìm ra kẻ giết người. Thế nhưng trận chiến trên Hoàng Đại Tiên lĩnh không như vậy. Nó chưa xảy ra. Nếu đã phát sinh, ta cũng có thể không để ý tới hậu sự của bọn họ. Còn việc chưa xảy ra nếu ta cũng ngoảnh mặt làm ngơ, ngồi nhìn nó xảy ra thì ta chính là kẻ đồng lõa, khó có thể giải thích với người ngoài.

Diệp Tiểu Thiên nhẹ vỗ lòng ngực:

- Chỉ có thể ngồi ở đây kiểm đạo tà tôn.

La Tiểu Diệp nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ dị như giờ mới quen biết hắn.

Diệp Tiểu Thiên cười cười:

- Ta có thể cảm nhận được, coi như là sống ngày nào hay ngày ấy, ta cũng phải va chạm công việc mấy lần phải không? Những tên rùa rút đầu tính thế nào ta không quan tâm, bọn họ có tư lợi nhưng ta thấy bọn họ là thật tình không muốn thế hệ con cháu các bộ lạc trong huyện Hồ xảy ra chuyện. Nên bọn họ mới chỉ ta tới tìm người. La đại ca nhất định có cách giải quyết việc này. Vì vậy ta mới đến.

La Tiểu Diệp không nói gì, gã trầm mặc rất lâu, cầm bình rượu tự rót cho mình một chén đầy, uống một hơi cạn sạch. Sau đó gấp một miếng tai heo nhai nhồm ngồm. Nhất thời, trong phòng trở nên yên tĩnh. Lý Văn Thông và Tô Tuần Thiên ngồi cùng bàn đều nhìn Diệp Tiểu Thiên với ánh mắt khác thường. Hôm nay hắn đem đến cho những quan lại ngu dốt đó chấn động tâm hồn không nhỏ.

Qua một lúc lâu sau, Diệp đại nương khoanh chân ngồi đầu chỉ uống một chút rượu cười tủm tỉm nghe bọn họ nói chuyện mới mở miệng:

- Tiểu Diệp à, mẹ là nữ nhân đã xuất giá, hai huynh đệ con nói chuyện gì, mẹ không hiểu. Mẹ không hiểu chuyện khom lưng cúi đầu trên quan trường nhưng mẹ nghe thấy dường như là con cháu các thổ ty giận dữ kéo bè phái phải không? Hơn nữa quan lại ở đây đều sợ bọn họ, ngay cả triều đình cũng không muốn trêu chọc bọn họ, nhưng La gia chúng ta không thể sợ hãi bọn họ.

Mặc dù theo giáo huấn tổ tông, chúng ta đóng quân ở đây sẽ không kết hôn với người bộ lạc trong địa phương để bảo đảm đạo bình của triều đình cuối cùng phải nằm trong tay người Hán chúng ta, thế mới là một lòng một dạ bảo vệ biên cương bờ cõi cho triều đình, nhưng dù sao chúng ta cũng sống ở đây lâu như vậy, không thể khoanh tay làm người ngoài cuộc.

Năm Thái tổ, chúng ta định cư nơi này, chúng ta là người Nam kinh, điểm này vĩnh viễn không được quên, chúng ta phải ghi nhớ tổ tông chúng ta đến tận đâu.

Nhưng cũng không thể quên chúng ta cũng được xem là người Hồ linh, đã sống ở đây mấy đời rồi. Con cháu chúng ta sau khi đóng quân ở đây còn phải sống nhiều đời ở nơi này. Con chính là thủ lĩnh “trần quân” mà không đếm xỉa đến bất kỳ việc gì, những thổ ti đó sẽ để chúng ta yên sao? Vậy con cháu đời sau của chúng ta sẽ bị kẻ khác ức hiếp sao?

Người ta xưng hô với con thế nào, những thủ lĩnh bộ lạc trong núi gọi là thổ ti, con gọi là thổ quan, tại sao lại mang một chữ thổ chứ?

Chính vì con được sinh ra và lớn lên ở đây, kế thừa chức quan. Đứa nhỏ này trung thực nhưng quá thành thực nên khó tránh khỏi bị bắt nạt. Về chuyện của Tuấn kiểm ti các con, mẹ không phải không rõ, chẳng qua từ trước đến nay chưa từng hỏi con thôi.

La Tiểu Diệp run lên bần bật, thất thanh nói:

- Mẹ...

Diệp đại nương ngắt lời gã:

- Cũng may con không phải kẻ tiểu nhân, con vẫn là thống lĩnh trần quân, mẹ chỉ là một người đàn bà bình thường không thể giúp được con. Nếu còn cố gắng thay con ra mặt không phải là để người khác chê cười sao? Không nói về điều này nữa, tự con sẽ có tính toán của riêng mình. Nếu thấy không có tiền đồ vậy sớm cưới vợ sinh cho mẹ một đứa cháu trai để ấm đi.

La Tiểu Diệp mặt đỏ đến mang tai. Diệp đại nương cầm một chén rượu mạnh lên, uống một ngụm, ngữ khí nặng nề nói:

- Mọi việc con đều không ra mặt. Nếu có một ngày không có ai trông cậy vào việc con ra mặt nữa, đến lúc đó, con có muốn ra mặt cũng không có cơ hội. Lần này hãy giúp đỡ huynh đệ con đi, cũng như giúp đỡ chính mình.

La Tiểu Diệp cúi đầu trầm ngâm một lúc lâu, hưng hăng uống một chén rượu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mắt phỉếm đỏ nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ngày mai chúng ta gặp nhau trên Hồng Đại Tiên linh.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 25: Oan gia ngõ hẹp.

La Tiểu Diệp là một trong những quan viên ngồi ở nhị đường của huyện nha, rất rõ ràng “vật thay thế” Diệp Tiểu Thiên sau khi hết giá trị lợi dụng, chính là lúc hắn đi đời nhà ma. Vì lý do này, La Tiểu Diệp tất nhiên không thể để tình thân mình lung lay hoặc kết giao với Diệp Tiểu Thiên.

Nhưng chuyện này cũng không ngăn cản hai người thân mật, hơn nữa Diệp đại nương đại nương cực lực tác hợp, trong bữa tiệc hai người nghiêm nhiên trở thành một đôi huynh đệ khác họ. Tình huống này, Diệp Tiểu Thiên đương nhiên uống không ít rượu, huống chi còn có Diệp đại nương đại nương từ lượng như biển một mực chúc rượu.

Diệp Tiểu Thiên dù thế nào cũng không nghĩ tới Diệp đại nương lại là một vị anh hùng tửu quốc, chén đến rượu cạn, hào sảng vô cùng không thể không yêu.

Chẳng qua lúc Diệp Tiểu Thiên rời đi có chút say, cũng không quá say, thực sự say chính là Tô Tuấn Thiên.

Thanh danh của vị nhân huynh này không tốt, có tiếng là tửu sắc tài vận không chỗ nào không dính, đáng thương gã chỉ uống chưa đến ba đồng rượu, mặt liền đỏ như gan heo, hơi thở hỗn hển, thần trí không rõ. Diệp Tiểu Thiên nhìn Tô Tuấn Thiên như sợi mì dựa trên người Lý Vân Thông, không khỏi nghĩ ác ý: “Hắn có tiếng là tửu sắc tài vận, tửu lượng lại kém như vậy, không biết đây là tình cảnh gì?”

Mặt Tô Tuần Thiên dài ra, không nhận được say đến ngã phải ngã trái, một môi đầu đầy mồ hôi. Diệp Tiểu Thiên thấy tình cảnh này liền nói:

- Lý Diễn lại, người đầu Tô Ban đầu đi nghỉ ngơi đi, ta đi dạo một chút, đến nha môn quan sát tình hình.

Diệp Tiểu Thiên có hai người “em gái” làm con tin ở huyện nha. Mạnh Huyền Thừa cùng Vương Chủ bộ đã buông lỏng sự giám thị Diệp Tiểu Thiên, nhưng Lý Vân Thông đại khái là lần trước sau khi bị Diệp Tiểu Thiên tát thì rất hận hấn, e hấn sợ chết bỏ trốn ngay cả người thân cũng vứt bỏ, nên lúc nào cũng giống như đám chó theo dõi hấn, chưa có một khắc buông lỏng.

Diệp Tiểu Thiên để y diu Tô Tuần Thiên đi về, y lại không chịu, thà kéo Tô Tuần Thiên như kéo chó chết, cũng không nguyện đi trước một bước. Thấy thái độ y như vậy, Diệp Tiểu Thiên cũng lười để ý, buông hai tay, thành thoi đi phía trước.

Diệp Tiểu Thiên một đường đi thẳng, cô ý kéo Lý Vân Thông oan uổng đi theo, âm thầm nhớ lại một vài ngõ ngách thuận tiện cho việc giấu người và ẩn nấp. Hấn hết nhìn đông nhìn tây, ánh mắt nhìn từ một cái hẻm nhỏ quay về, thỉnh thoảng dừng lại ở một người, một bộ trang phục Miêu, trang sức quanh thân, thân hình xinh đẹp.

Trong lòng Diệp Tiểu Thiên đột nhiên run lên, muốn chạy trốn theo bản năng, nhưng một đôi mắt trong sáng mang theo sự tức giận cùng vẻ hưng phấn kia, giống như một con mèo hài hước nhìn thẳng con chuột, có móng vuốt, muốn trốn cũng không kịp.

Triển Ngưng Nhi cười như không cười nhìn hấn, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Diệp Tiểu Thiên? Ngải Diễn sử? Gia phó bỏ trốn vì tình. Con thỏ trong Tượng công đường. Tiểu tặc trộm đồ, kẻ lừa đảo lưu lạc giang hồ, người - cái đồ yêu tinh này, còn không hiện nguyên hình?

Lý Vân Thông vẫn dính Diệp Tiểu Thiên không chịu rời, thấy tình cảnh này, lập tức vác Tô Tuần Thiên lên vai, thân hình như bay đi qua bọn họ. Tô Tuần Thiên say rượu, mũi chân đi đi, đơn giản chỉ vẽ ra hai vết dài trên đất. Lý Vân Thông chạy rất xa, mới rất trượng nghĩa nói ra một câu:

- Diễn sử đại nhân, ta đưa Tô Ban đầu trở về.

Triển Ngưng Nhi cười lạnh từng bước tới gần, bên cạnh còn hai đại hán Miêu gia lạnh lùng nhìn hấn. Diệp Tiểu Thiên không dám chạy trốn, chỉ có thể từng bước lui về phía sau, toát mồ hôi lạnh mà giải thích:

- Cô nương, người nhận lầm người rồi!

- Nhận lầm người? Ta nhận lầm người?

Triển Ngưng Nhi cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ người muốn nói với ta, cái người lừa ta ở “Nguyệt uyển” kia, thực ra không phải người?

Diệp Tiểu Thiên lập tức gật đầu:

- Đúng vậy đúng vậy, người kia thật ra không phải là ta. Thực ra, ta không phải là ta, ta là đại ca của ta, đại ca ta mới là ta. Lừa cô nương là đại ca ta, chứ không phải ta! Cô nương không hiểu đúng không? Không hiểu cũng không sao, ta có thể từ từ giải thích cho cô nương, cái này có liên quan đến vấn đề song sinh, hơi huyền bí một chút...

Triển Ngưng Nhi nghe hấn nói hươu nói vượn luôn miệng, trong lòng tức giận vô cùng, đôi tay trắng như phấn nắm chặt trên không trung, nhưng chưa dõng dạc đánh tới, Diệp Tiểu Thiên đã rú lên quái dị, nhanh chóng ngồi xuống, hai tay ôm đầu, dùng cánh tay ôm lấy hai tai, bảo vệ mặt, đồng thời hai đầu gối co lên bảo vệ ngực.

Lúc nhỏ, Diệp Tiểu Thiên lăn lộn trong thiên lao, hiểu được cách bảo vệ bộ phận quan trọng trong lúc đánh nhau. Triển Ngưng Nhi cũng không biết xuất thân của hấn, nhìn hấn bày ra bộ dáng quả thực là động tác tiêu chuẩn của một kẻ bị biến thành bao thịt cho người mặc sức đánh đấm, lòng thầm nghĩ: “Quả nhiên là lão tặc, nhìn một cái liền là biết bị người ta đánh thành quen”.

Diệp Tiểu Thiên ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, hét lớn:

- Cô nương không thể đánh ta... ta là quan, ta là mệnh quan triều đình a.

- Quan? Quan ở đâu?

Triển Ngưng Nhi thuận tay chỉ một người đàn ông qua đường, hỏi:

- Đây, người nhìn thấy có ai là quan không?

Người đàn ông nhìn thấy tình cảnh đó, lập tức đổi sắc mặt, cơ trí đáp:

- Quan cái gì? Ta chưa từng nhìn thấy ai là quan, cô nương không cần nói đùa ta.

Dứt lời gã bước nhanh chân. “Quẹt quẹt quẹt” mấy tiếng liền rời khỏi nơi thị phi này.

Triển Ngưng Nhi cười nhạo một tiếng, chỉ tay vào người vừa mới đi từ ngõ ra, trừng mắt quát:

- Người đội nón cỏ, hỏi người đó, người trông thấy quan chưa?

Lưng người nọ vác đàn nhị, đầu đội mũ rom, tay chống một cây trúc, rất mất hứng nói:

- Cô nương, trêu đùa một người mù như ta thú vị lắm sao? Cái gì mà nhìn miếu, ngay cả đường đi ta còn không thấy, người còn hỏi ta nhìn cái gì?

Triển Ngưng Nhi thè lưỡi, cúi đầu khom lưng:

- Xin lỗi đại thúc, người ta đùa với thúc thôi mà, hi hi..

Diệp Tiểu Thiên thấy thế, có chút buồn cười, nhưng Triển Ngưng Nhi vừa quay lại, hần lập tức ôm chặt đầu:

- Cô nương, cho dù ta lừa nàng.. nàng cũng không mất gì nha, tốt xấu gì ta cũng là mệnh quan triều đình, nàng không nể mặt ta, cũng phải cho Vạn Lịch gia chút mặt mũi đúng không? Không đánh ta, có được hay không?

- Được!

Triển Ngưng Nhi quơ quơ nắm đấm:

- Nể mặt Hoàng đế Vạn Lịch, ta chà đạp người!

Triển Ngưng Nhi nhấc váy, giơ chân lên...

- Ngưng Nhi cô nương!

Một tin lành từ trên trời rơi xuống, đó là âm thanh của thiên sứ cứu rỗi Từ Bá Di.

Vừa mới nhấc tới, Triển Ngưng Nhi cắn răng nghiêng lợi đang muốn đập xuống đột nhiên dừng lại, nàng chậm rãi hạ chân, buông váy ra, ưu nhã xoa người, trên mặt là một vẻ dịu dàng không thể ngờ tới, gương mặt tươi cười:

- A! Từ công tử, sao chàng lại ở chỗ này?

Triển Ngưng Nhi nói xong, liền ưu nhã lịch sự, thướt tha đi về hướng Từ Bá Di, cười không lộ răng, bước đi không bay tà váy, rõ ràng biến hóa nhanh chóng từ một kẻ ngang ngạnh thành một con búp bê trắng nhỏ.

Sự biến hóa thần kỳ của Triển Ngưng Nhi trong mắt Diệp Tiểu Thiên lại khiến hắn cảm thấy một trận lạnh lẽo trong lòng. Hắn nhìn lại Từ công tử đang vui vẻ ôn hòa ngắm Triển Ngưng Nhi, thầm nghĩ: “Nữ nhân hung dữ, đáng đời người bị người lừa. Ta sẽ không nói cho người, chờ người mất tiền, lúc khóc ngày khóc đêm tìm chết, ta sẽ rất vui vẻ, ha ha...”

Diệp Tiểu Thiên tưởng tượng về mặt đầy nước mắt nước mũi của Triển Ngưng Nhi, trong lòng rất thoải mái. Hắn vừa thoải mái vừa vụng trộm chạy vào một góc tường, Triển Ngưng Nhi sớm đã liếc tới hành động của hắn, nhưng lúc này đang giả bộ là tiểu thư nữ, cũng chỉ có thể để mặc hắn bỏ đi.

Triển Ngưng Nhi cười ngọt, càng thêm thực nữ nói với Từ Bá Di:

- Từ công tử, chàng không phải trở về trong núi thăm cha mẹ sao? Nhanh như vậy đã trở về a...

Diệp Tiểu Thiên cũng không quan tâm bọn họ nói gì, hắn chạy tới đầu ngõ, thấy Triển Ngưng Nhi không chú ý đến hắn, lập tức chạy vào ngõ nhỏ. Vừa vào ngõ nhỏ, Diệp Tiểu Thiên liền đứng dựa vào tường, nhẹ vỗ ngực, vui mừng nói:

- Oan gia ngõ hẹp, sao lại gặp nàng ta, nhất định là vì đi ra ngoài không xem giờ...

Diệp Tiểu Thiên còn chưa nói dứt lời, một bàn chân liền dẫm lên đầu hắn, Diệp Tiểu Thiên “ô!” một tiếng, vội vàng nhìn bên cạnh, chợt nghe oành một tiếng, một cơ thể mập mạp ngã trên mặt đất.

Diệp Tiểu Thiên thấy rõ người này, lập tức ngạc nhiên:

- Đại Hanh, sao lại là người?

- Đại ca?

La Đại Hanh đang râm rì xoa hông, bỗng nhiên thấy là Diệp Tiểu Thiên, lập tức vui vẻ bò từ dưới đất dậy, vui vẻ nói:

- Quả nhiên là có duyên trời tường ra cũng gặp nhau, đại ca huynh sao lại ở chỗ này?

Diệp Tiểu Thiên:

- ...Ngươi từ đâu trèo ra, chật vật như vậy, làm cái gì đấy?

La Đại Hạnh oán giận nói:

- Đại ca, cha đệ cả ngày xem đệ như kẻ trộm, huynh không cần giống như ông ấy được không, đệ còn có thể trèo từ đâu ra chứ, đệ trèo từ trong nhà ra đây.

- Nhà của ngươi?

Diệp Tiểu Thiên mất hứng:

- Ta nói này Đại Hạnh, khó trách cha ngươi nói ngươi là cái đồ nói dối, nhà của ngươi không phải ta chưa từng đến, nhà của ngươi lúc nào chuyển đến đây từ lúc nào vậy?

La Đại Hạnh vội la lên:

- Đệ không nói dối, bên trong tường này là chuồng ngựa nhà đệ, chuồng ngựa chẳng lẽ không phải nhà đệ, đây đều là nhà đệ mà.

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

La Đại Hạnh nói:

- Đại ca, huynh làm sao vậy?

Diệp Tiểu Thiên:

- Ô! Là ta kiến thức nông cạn, không nói đến cái này, khục! ngươi từ nhà ngươi... trèo tường ra, sao lại phải như thế?

La Đại Hạnh nhất thời biến sắc, nói:

- Việc này kể ra rất dài dòng, ở đây lâu không tiện, chúng ta rời đi rồi nói sau.

Đối với câu “không nên ở lâu”, Diệp Tiểu Thiên phi thường đồng ý, lập tức nghe lời, hần nói:

- Được, chúng ta rời đi trước!

La Đại Hạnh quay đầu chạy ra ngoài hẻm, Diệp Tiểu Thiên kéo hần lại, nói:

- Nhanh, bên này!

La Đại Hạnh cũng không để ý, lập tức đi theo Diệp Tiểu Thiên chạy theo hướng khác của ngõ nhỏ. La Đại Hạnh chạy đến không ra hơi, vẫn luôn miệng hỏi:

- Đại... đại ca, lúc này chúng ta... ở chỗ giao lộ, vì... sao... chạy qua bên này... a...

Diệp Tiểu Thiên chỉ bằng một nửa trọng lượng của La Đại Hạnh, nên chạy rất nhẹ nhàng vui vẻ, hần thuận miệng đáp:

- Ngươi không hiểu? đây gọi là phương pháp trái ngược, nếu có người đuổi ngươi, tuyệt sẽ không nghĩ tới việc ngươi sẽ trèo từ bên này ra, lại chạy về hướng bên này.

La Đại Hạnh vui vẻ nói:

- Đúng! Vẫn là đại... ca thông minh, trí... so với... Gia Cát...

Diệp Tiểu Thiên khiêm tốn nói:

- Cũng may, chỉ là lớn hơn ngươi mấy tuổi, kinh nghiệm phong phú hơn...

Diệp Tiểu Thiên lao ra khỏi hẻm nhỏ, thuận hướng rẽ phải, chạy năm ba bước, thì thấy một người từ cửa sau đi ra. Diệp Tiểu Thiên thấy người này, liền dừng gấp, khó khăn lắm mới dừng chân được.

La Đại Hạnh ở phía sau hần, cúi đầu chạy như điên, chạy đến nỗi té ngã như hải cẩu. Diệp Tiểu Thiên đột nhiên dừng lại, gãi căn bản không dừng kịp, thân hình to lớn đụng vào hần, một phát đánh bay Diệp Tiểu Thiên, sau đó trợn mắt há mồm cả kinh nói:

- Cha?

Hồng Viên ngoại dẫn theo mấy gia đình, nổi giận đùng đùng đứng trên đường, tư thế hình như là đang muốn đi bắt La Đại Hanh. Vừa thấy La Đại Hanh, Hồng Bách Xuyên lập tức rút gươm lên:

- Tiểu súc sinh, có bản lĩnh đi ra ngoài thì đừng trở về nữa! Sao lại trở về nhanh như vậy hả?

Đại Hanh gãi đầu một cái, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nói:

- A! Ta hiểu rồi!

Hồng Bách Xuyên ngẩn ngơ, ngạc nhiên nói:

- Mà hiểu cái gì?

Đại Hanh cười ngây ngô nói:

- Vừa rồi con cảm thấy có chút không hợp lý, chạy a chạy, nhất thời cũng nhớ ra đến tột cùng là lạ ở chỗ nào, hôm nay nhìn thấy cha con mới hiểu được, hóa ra là con chạy về phía cửa nhà mình...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Tình phụ tử.

Hồng Viên ngoại nghe xong những lời nói hỗn xược của con trai, trong lúc nhất thời tức giận đến nổi mặt tím tái, bờ môi run rẩy, triệu chứng xuất huyết não lâu năm lại tái phát. Lão run rẩy cả buổi, mới há miệng nói:

- Ngươi... tới đây!.

Diệp Tiểu Thiên bị Đại Hanh đung bay, khó khăn bò từ dưới đất lên, trong lòng đại hận: “Ngươi không nói, lão tử đang vội sao mà nhớ được công lớn nhà ngươi ở chỗ nào?”

Đại Hanh như một đứa trẻ làm sai, từng bước phui đất đi đến bên người Hồng Viên ngoại. Diệp Tiểu Thiên lúc này cũng đứng lên, đi về phía bọn họ. Hồng Viên ngoại véo tai con trai, quát to:

- Ngươi là cái đồ nghiệt súc, xông ra ngoài gây chuyện, không ngoan ngoãn đóng cửa tự kiểm điểm, lại còn dám một mình ra ngoài.

Diệp Tiểu Thiên thầm nghĩ: “Ý! Những lời này nghe quen quen, hình như nghe qua ở đâu rồi? Đúng rồi, Thủy Vũ kể chuyện Tây Du cho Diêu Diêu, những lời kia là của Phật Đà Đại Bồ Tát mỗi lần bao che cho đám yêu tinh nhà mình dưới gậy của Ngộ Không, hình như là giống những lời này.

Diệp Tiểu Thiên vừa nghĩ tới đây, Hồng viên ngoại đã vịn tai Đại Hanh, ôn hòa nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Khuyến tử ngộ nghịch, đến nỗi gây ra đại họa, lão phu dẫn hấn trở về nghiêm gia quản giáo. Đã gây ra nhiều phiền toái cho Điện sử đại nhân, mong ngài thứ tội.

Diệp Tiểu Thiên thầm nghĩ: “Quả nhiên, Hồng Viên ngoại có tâm tư cũng giống như Phật Đà Đại Bồ Tát bao che kia”.

Diệp Tiểu Thiên vội hỏi:

- Hồng Viên ngoại, bốn quan không phải tới tìm lệnh công tử, thực không dám giấu giếm, bốn quan cùng lệnh công tử tính tình hợp nhau, ách... đã kết nghĩa huynh đệ.

Hồng Bách Xuyên trừng mắt, trừng mắt muốn rớt xuống đất, giật mình nói:

- Ngài Điện sử, ngài nói đùa gì vậy, ngài... ngài và cái tên súc sinh ngộ nghịch không chịu nổi này... kết nghĩa... huynh đệ?

La Đại Hanh nghe đầu, bị lão tử nín lấy tai, lớn tiếng nói:

- Đúng vậy cha, Ngài Điện sử đúng là đại ca kết nghĩa của con. Cha, người mau buông tay, để đại ca nhìn thấy bộ dạng này của con không hay đâu.

Má thịt Hồng Bách Xuyên kịch liệt co rút, cho dù như thế nào cũng không nghĩ đến thẳng con hư đốn cả ngày đều khiến lão tức giận này lại có thể kết nghĩa huynh đệ cùng với quan sai huyện nhà.

Đầu óc Hồng Bách Xuyên hỗn loạn, hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ.

Diệp Tiểu Thiên sợ hãi hỏi tỉ mỉ tình hình cụ thể hai người kết nghĩa, liền vội nói:

- Viên ngoại mới vừa nói, hiền đệ của ta xông ra ngoài gây họa, không biết hắn đã làm cái gì?

Hồng Bách Xuyên nhìn hắn, kỳ quái nói:

- Diên sử đại nhân chẳng lẽ không biết trận quyết đấu giữa hai học phái tú tài ở huyện học vào ngày mai ở trên núi Hoàng Đại Tiên?

- Ah! Hóa ra Viên ngoại nói đến chuyện này.

Diệp Tiểu Thiên không hề cảm thấy tội lỗi, tuy nói rằng chuyện này là rắc rối La Đại Hanh gây ra, nhưng nếu muốn tìm nguồn gốc, thì có quan hệ lớn với hắn. Lúc trước nếu không phải hắn để La Đại Hanh nghĩ biện pháp ngăn vụ ẩu đả của đám tú tài, nào có trận quyết chiến ngày mai trên đỉnh Hoàng Đại Tiên.

Diệp Tiểu Thiên vội hỏi:

- Chuyện này ta tất nhiên biết rõ. Lại nói, cũng không trách Đại Hanh được, những tú tài kia quả thực không tốt, bọn hắn sớm muộn cũng sẽ gây ra nhiều họa lớn.

Hồng Bách Xuyên thở dài, nói:

- Diên sử đại nhân, bọn hắn dù nào đến long trời lở đất, chỉ cần không quan hệ gì đến nhà ta, lão phu cũng không thêm để ý. Nhưng việc này hết lần này đến lần khác đều là vì Đại Hanh, lão phu không thể không lo lắng. Lão phu muốn tiểu tử đóng cửa tự kiểm điểm, ai ngờ hắn lại trèo tường chạy ra ngoài...

Đại Hanh quay đầu nói:

- Cha, làm người phải nói đến tín nghĩa đấy. Ngày đó con ở trước mặt mọi người đã từng nói, phải đi làm chứng, nếu như đến lúc đó con không xuất hiện, chẳng lẽ không phải bèo nhờ nuốt lời?

Hồng Bách Xuyên giống như động đến con trai liền không khống chế được tâm tình, lập tức giậm chân tức giận nói:

- Ngươi cảm miệng cho ta! Cái thằng tiểu súc sinh, thật muốn làm cha ngươi tức chết a! Béo nhờ nuốt lời? Béo nhờ nuốt lời? Bây giờ ngươi đủ béo rồi!

La Đại Hanh hậm hực ngậm miệng lại.

Diệp Tiểu Thiên nghiêm mặt, nói với Hồng Bách Xuyên:

- Hồng Viên ngoại, ta cùng lệnh công tử đã kết nghĩa huynh đệ, vậy nên sẽ gọi ngài một tiếng bá phụ. Bá phụ cũng không nên gọi ta là Diên sử đại nhân, gọi như danh... Tiểu Thiên là được rồi. Ha ha, đây là nữ danh của ta. Mặt khác, bá phụ cũng không cần luôn miệng nói ngiêt súc, tiểu súc sinh, tốt xấu gì ta cũng đã kết nghĩa huynh đệ với Đại Hanh. Hắn là ngiêt súc, vậy ta đây thành cái gì?

La Đại Hanh thấy có lý, lập tức cây ngay không sợ chết đứng nói:

- Đúng vậy, cha, con là con cha, cha mắng con, con không có gì để nói. Nhưng đại ca của con là quan Diên sử của huyện nha, cha mắng chửi người ta, cũng quá không có đạo lý mà.

Thân hình Hồng Bách Xuyên lắc lư mạnh, giống như tức đến nổi muốn ngất. Lão thở hổn hển, một loại cảm xúc bi ai đột nhiên bao phủ toàn thân, có chút thể lương nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ngươi nhìn đứa con trai này của ta, lão phu anh hùng cả đời, tay không tắc sắt nắm giữ sản nghiệp lớn như vậy, vốn không trông cậy nó có bao nhiêu tiền đồ, chỉ cần có thể ngoan ngoãn trông coi phần gia nghiệp này an phận sống qua ngày là đủ. Ai ngờ nó...

Diệp Tiểu Thiên nghĩ đến nỗi kinh hãi ngày nhỏ từng trải qua, đến nỗi nhát gan dị thường, bình thường không dám tranh giành, thường thường bị đại ca bắt nạt, âu sâu trong lòng, nên ra sức an ủi:

- Bá phụ không cần thương tâm, Đại Hanh quả thật có chút vô tâm, nhưng đệ ấy còn nhỏ, thân thể tuy phát triển, nhưng tâm trí còn chưa trưởng thành. Còn nữa, tính tình đệ ấy chất phác, dù không thể thỏa mãn sự kỳ vọng của bá phụ, nhưng cũng tốt hơn những tên quân là áo lượt kia.

Hồng Bách Xuyên thở dài, bắt đầu dĩ nói:

- Hôm nay lão phu cũng chỉ đành an ủi mình như vậy. Không gạt gì ngươi, chuyện quyết đấu của tú tài trên đỉnh Hoàng Đại Tiên, là Cố Giáo dụ đến nói với ta, lão phu mới biết nó gây họa. Hơn nữa lão phu hỏi qua Cố Giáo dụ, Đại Hanh nó ở huyện học...

- Mà thôi, nó không phải là khối nguyên liệu, lão phu không muốn buộc nó học. Lão phu vốn đã đồng ý với mẫu thân đã qua đời của nó, sẽ bồi dưỡng nó thành người đọc sách, ah! Không nói đến những thứ này, sau cho nó học buôn bán cũng bác. Việc ngày mai trên đỉnh Hoàng Đại Tiên...

La Đại Hanh nghe cha rớt cuộc không bắt gã đến trường, mặt mày không khỏi hớn hờ, nhưng nghe cha nói đến đình Hoàng Đại Tiên, lập tức nói:

- Con phải đi! Cha, làm người nói phải giữ lời! Làm việc phải đến nơi đến chốn! Mặc kệ sau này thế nào, ngày mai, con nhất định phải đi đình Hoàng Đại Tiên lĩnh đây.

Hồng Bách Xuyên cười khỏ nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Người xem, đổi cho ai được đưa con trai bảo bối như vậy, có thể không bị nó làm cho tức chết, coi như là đã phúc ba đời rồi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Việc ngày mai, Đại Hanh quả thực không thể không đi. Đệ ấy là người làm chứng, đi cũng không tham gia vào tranh đấu, không có nguy hiểm gì. Nếu như đệ ấy không đi, những tú tài kia cũng không phải ngu ngốc, mặc kệ việc ngày mai kết thúc như thế nào, sau đó không tránh được sẽ tìm đến đệ ấy.

Hồng Bách Xuyên ưỡn ngực, lớn tiếng nói:

- Lão phu tất nhiên biết bọn chúng đều là kẻ không có giáo dục, tính tình kiêu ngạo, nhưng cho dù bọn chúng phách lối đến đâu cũng không thể xông đến nhà ta cướp người chứ? Lão phu không cho con trai đi học ở huyện, về sau tránh bọn chúng là được.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Bọn chúng là người sinh trưởng ở đây, sớm muộn gì cũng thừa kế chức vụ thủ lĩnh bộ lạc ở vùng núi lân cận. Nhà Hồng Viên ngoại cũng ở đây, trốn tránh cũng là biện pháp sao? Viên ngoại, bá phụ thương con không sai, nhưng bây giờ bá che mưa che bão cho đệ ấy, có thể vĩnh viễn che chắn hết thấy mọi việc cho đệ ấy sao? Đệ ấy phải trưởng thành, một mình đối mặt với hết thấy.

Hồng Bách Xuyên trầm mặc thật lâu, chậm rãi buông lỏng tai con trai, bùi ngùi nói:

- Lời của người, ta làm sao không biết, chỉ là làm cha làm mẹ, luôn..., mà thôi, vậy thì để cho Đại Hanh đi, ta tin tưởng Diễm sử đại nhân sẽ không ngồi nhìn những tú tài kia ầu ẩu dả tàn nhân, gây ra huyết án.

Diệp Tiểu Thiên kỳ thật nào có nắm chắc cái gì, hiểu biết của hắn về các tú tài đó có giới hạn, phần lớn là nghe mọi người nói lại. Hắn tin những tú tài kia không có mối thù sinh tử lớn, cho dù bị người lừa dối, cũng không đến nỗi đưa đối phương vào chỗ chết mới cam tâm. Trận náo loạn ngày mai, chẳng qua là do lòng hiếu thắng của người trẻ tuổi... Đến lúc đó hắn dẫn theo sai dịch, dân tráng lên núi, lại có La Tuần kiểm dẫn binh hỗ trợ, chắc chắn sẽ kiểm soát được tình hình.

Nghĩ tới đây, Diệp Tiểu Thiên liền nói:

- Bá phụ yên tâm, Đại Hanh sẽ không có việc gì hết.

La Đại Hanh xoa tai, vui vẻ nói:

- Cha, con thật sự không cần đi học lại nữa à?

Hồng Bách Xuyên vừa rồi tuyệt vọng cực độ nên mới buột mồm nói rằng Đại Hanh không cần tiếp tục đến trường, nhưng vừa nói xong, lão liền hối hận. Lúc trước chính lão đáp ứng mẹ Đại Hanh, không cho Đại Hanh đi lại con đường xưa của cha mẹ, chỉ làm người đọc sách bình thường, đọc sách đi thi, thái bình cả đời.

Nhưng con trai lão không phải là người học sách, lão đã dùng đủ mọi cách rồi. Những gì có thể làm đã làm rồi, nên nếu con không có hứng thú đọc sách, thì lão cũng vô phương cải tạo. Nghĩ đến mẹ Đại Hanh, trong lòng Hồng Bách Xuyên bi thảm, mắt có cảm giác ẩm ướt.

Lúc trước, lão và mẹ Đại Hanh vừa thấy đã yêu, một lòng một dạ ân ái, nhưng đến khi có thai Đại Hanh, không được ông ngoại Đại Hanh thừa nhận, ông ngoại Đại Hanh thậm chí còn phái người đến, bắt bọn họ lại, muốn giết lão, ly tán hai người bọn họ.

Đến lúc mẹ Đại Hanh mang bụng bầu sáu tháng đến trước mặt cha để cha đánh một gậy vào mình, dùng một thân hai mạng liều mạng quyết chống đỡ, lúc này mới khiến lão nhân chịu buông tay, giận dữ thả họ đi, từ nay về sau cắt đứt quan hệ, không gặp nhau nữa.

Đại Hanh ngộ nghĩnh như vậy, tính tình có chút khờ khạo, cũng có căn nguyên sâu xa như vậy. Đừng nhìn Hồng Bách Xuyên cá ngày thù hận với con trai, kỳ thật lão rất thương tiếc sùng ái. Mẹ Đại Hanh lúc lâm chung có để lại di chúc, Hồng Bách Xuyên càng tận tâm tận lực, hoàn thành lời thề.

Thế nhưng con trai của lão...

Đại Hanh chờ mong nhìn cha. Hồng Bách Xuyên thấy ánh mắt tràn đầy chờ mong của con trai, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, thầm nghĩ: “Mẹ con hy vọng con cả đời thái bình, an an phận phận, nhưng... cũng không nhất định phải học chữ. Nếu nó đã không có hứng thú đọc sách, không bằng để nó bỏ sách học kinh doanh??”

Đại Hanh trông mong nhìn Hồng Bách Xuyên, năn nỉ nói:

- Cha...

Hồng Bách Xuyên thở dài, nói:

- Bỏ đi! Ngày mai, con cứ theo huynh kết nghĩa của mình lên đỉnh Hoàng Đại Tiên, chấm dứt cái việc hỗn loạn kia. Sau khi trở về, vi phụ sẽ giao việc buôn bán cho con. Nếu con có thể hoàn thành tốt đẹp, từ nay về sau không cần đọc sách, an tâm kinh doanh là được!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 1: Hoàng Đại Tiên Lãnh

Sáng sớm hôm sau, Diệp Tiểu Thiên rời khỏi chỗ ở, đang muốn tới tiệm tạp hóa trước phố dùng bữa sáng theo thói quen, không ngờ vừa mở cửa, liền thấy Huyện lệnh Hoa Tĩnh Phong, Huyện thừa Mạnh Khánh Duy, Chủ bộ Vương Ninh, Giáo dụ Cố Thanh Ca, Huấn đạo Hoàng Huyền, Tuần kiểm ti La Tiểu Diệp và đám người Lý Văn Thông đang chờ trước cửa, khiến cho Diệp Tiểu Thiên sửng sốt.

Trông thấy cách ăn mặc của Diệp Tiểu Thiên, đám người Hoa Tĩnh Phong đứng bên ngoài cũng sửng sốt. Diệp Tiểu Thiên không biết lấy đâu ra một bộ thanh sam, đầu đội khăn công tử, phong độ nhẹ nhàng, tay còn cầm một chiếc quạt trúc, rất ra dáng thư sinh đọc sách.

Hoa Tĩnh Phong kinh ngạc nói:

- Ngài Điện sử, người... như vậy là muốn làm gì?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- À! Ta nghĩ, nếu như dùng mặt mũi Điện sử lên núi, đệ tử kiệt ngạo bất tuân kia chắc chắn sinh lòng phản cảm. Dù nói thế nào họ coi như là người đọc sách, ta mặc như vậy sẽ dễ được họ chấp nhận, để nói chuyện với họ hơn. Mặt khác cũng có thể biểu lộ rõ ràng ý nhân nghĩa, tiền lễ hậu binh của triều đình.

Đám quan lại Hồ huyện:

- ...

Diệp Tiểu Thiên mở quạt xếp ra, vung hai cái hời:

- Thế nào?

Hoa Tĩnh Phong hắng giọng một cái nói:

- Không tồi không tồi, Ngài Điện sử rất dụng tâm. Như vậy... hôm nay Ngài Điện sử muốn lên Hoàng Đại Tiên lĩnh, xử trí chuyện tứ tặc bốn huyện tập trung đánh nhau rồi. Bốn huyện và Mạnh Huyện thừa, Vương Chủ bộ cùng các vị đồng liêu đều rất coi trọng chuyện này, sáng sớm mọi người đã chạy tới, chuẩn bị tiệc rượu, cầu chúc Ngài Điện sử mã đáo thành công, thuận lợi giải quyết chuyện phiền toái này. Ngài Điện sử, xin mời!

Diệp Tiểu Thiên sửng sốt:

- Sáng sớm đã uống rượu sao?

Mạnh Huyện thừa nói:

- Chỉ là vì lấy điềm tốt, sớm hay muộn cũng không quan trọng.

Vương Chủ bộ nói:

- Mạnh Huyện thừa nói rất đúng, Ngài Điện sử, chúng ta đi nhanh một chút, đừng để các vị đại nhân đợi lâu.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Được được được, vậy chúng ta... Ồ? Tô Ban đâu đầu?

Hoa Tĩnh Phong nhẹ hắng giọng một cái, thần nhiên nói:

- Ngày hôm qua say rượu tới giờ chưa tỉnh, bốn huyện để hấn ở nhà nghỉ ngơi rồi.

Diệp Tiểu Thiên trầm nghĩ: "tửu lượng của người này thực là... chỉ ba tiền rượu, lại say tới tận giờ?"

Đào mắt trông thấy vẻ mặt khổ sở của Lý Văn Thông, Diệp Tiểu Thiên khẽ động trong lòng, thầm nghĩ: "Say rượu chưa tỉnh cái rắm, sợ là Hoa Huyện lệnh lo lắng lên núi nguy hiểm, có lòng che chở em vợ mình".

Bởi vì đã nói chuyện trước trong Huyện nha, cho nên quán rượu lớn 'Thái Bạch Cư' đối diện Huyện nha không xa kia sáng sớm đã mở cửa. Đám quan viên tiền hô hậu ủng leo lên Thái Bạch Lâu, chén đi chén lại, mời rượu lẫn nhau, qua hơn một canh giờ, bộ khoái cùng dân tráng đều tập hợp xong chờ ở dưới lầu, lúc này Diệp Tiểu Thiên mới nâng chén cáo từ mọi người, dõng bước xuống lầu.

Diệp Tiểu Thiên dẫn ba mươi tên bộ khoái, năm mươi tên dân tráng cùng đi. La Tiểu Diệp tự mình gọi một trăm tên quan binh Tuần kiểm ti khác lên núi tham phối hợp tác chiến. Lúc Diệp Tiểu Thiên đi đến cuối phố dài quay đầu lại nhìn một cái, thấy Hoa Tri Huyện, Mạnh Huyện thừa, Vương Chủ bộ còn đứng ở trên lầu, nhìn nhau từ xa.

Diệp Tiểu Thiên vẫy tay với họ, thầm nghĩ: "Đây là chúng ta mã đáo thành công sao? Sao lại có cảm giác Phong Tiêu Tiêu và Dịch Thủy Hân?"

Trên Thái Bạch Cư, Hoa Tinh Phong và Mạnh Khánh Duy, Vương Ninh im lặng đứng đó, mắt thấy Diệp Tiểu Thiên đi ngày càng xa, Vương Chủ bộ đột nhiên hỏi:

- Ngài nói hắn có thể chết trên núi hay không?

Lông mày Hoa Tri huyện nhảy một cái, nói:

- Không đến mức như vậy, tuy rằng những tên man di kia ương ngạnh, nhưng trừ khi chúng có lòng tạo phản, nếu không sẽ không hạ độc thủ với mệnh quan triều đình.

Mạnh Huyện thừa vuốt cằm nói:

- Đúng thế, chính bởi vì như thế chúng ta mới yên tâm để hắn lên núi. Nếu không, hắn mà chết dưới cơn bão của mấy tên tú tài kia, vẫn là một việc phiền toái đối với chúng ta, triều đình sẽ khiển trách. Hiện giờ hắn còn chưa tới lúc chết, không thể chết được, hơn nữa không thể 'đột tử'...

Wang Zhu bộ cười nhẹ:

- Không bị người đánh chết đâu, tuy nhiên, chịu khổ một chút là không thiếu được. Bữa rượu này, coi như chúng ta bồi tội với hắn.

Diệp Tiểu Thiên mang theo bộ khoái và tráng dân đi tới ngoài thành, bỗng nhiên có người lớn tiếng hô:

- Đại ca, đại ca, ta ở chỗ này!

Diệp Tiểu Thiên nghe tiếng nhìn lại, thấy La Đại Hanh vác túi sách đứng ở cửa thành, đang cao hứng vẫy tay với hắn.

Diệp Tiểu Thiên bước nhanh tới đón, nhìn hai bên một chút, bồn chồn hỏi:

- Cha ngươi đâu? Chỉ một mình ngươi sao?

La Đại Hanh vui vẻ nói:

- Đương nhiên chỉ có một mình ta, để cha ta tới làm gì, cha ở bên cạnh ta, chuyện gì cũng trông coi, rất mất tự nhiên. Cha ta cũng nói, đây là tự ta gây họa, để ta tự đi giải quyết, cha sẽ không ra mặt.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ thầm: "Sợ là Hồng Bách Xuyên cũng không phải không muốn ra mặt, mà là vô cùng lo lắng cho con trai, chẳng qua lão là một thương nhân, mặc dù có tiền, nhưng trước mặt các thủ lĩnh vùng núi hoành hành ngang ngược lại không có chỗ nói chuyện, trong lòng bất an, cũng không dám đòi mặt".

Diệp Tiểu Thiên nhìn về ngoài cửa La Đại Hanh, kỳ quái hỏi:

- Hôm nay ngươi lên núi làm công chứng, mang bọc sách làm gì? Bên trong là gạch à?

La Đại Hanh đắc ý cười nói:

- Đại ca chỉ đoán đúng một nửa.

- Há?

- Cục gạch, có, dùng để phòng ngừa vạn nhất. Văn phòng tứ bảo cũng có.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Ngươi mang văn phòng tứ bảo làm gì?

La Đại Hành nói:

- Làm người công chứng không cần ghi thứ gì sao? Lại nói đây là tế điện của huynh đệ ta đối với kiếp sống học tập thống khổ! Lần cuối cùng mang bao sách, thật sự khiến người ta hoài niệm...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Diệp Tiểu Thiên dẫn người rời huyện thành, đi thẳng tới Hoàng Đại Tiên Linh. Người đi đường dần nhiều lên, nữ có nam có, có cô nương vác sọt, người bán hàng rong gõng gánh, còn có người kéo bò không hiểu làm gì, dần dần xen vào đội ngũ họ.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn Lý Vân Thông hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế, hôm nay ở bên này có chợ à?

Tâm tình Lý Vân Thông rất xấu, khuôn mặt cố gắng giữ vẻ bình tĩnh. Xưa nay gã chỉ dám lẩn át những kẻ hiền lành. Tuy nhiên, Diệp Tiểu Thiên lại không phải người hiền lành, từ sau chuyện lần trước Lý Vân Thông đã rõ ràng tính cách của hắn, biết rõ người này khó đối phó, nên cũng không dám công khai chống đối hắn.

Diệp Tiểu Thiên đã hỏi, gã liền đi hỏi, chỉ chốc lát sau trở về bầm báo:

- Điện sử đại nhân, những người này không phải đi chợ, bọn họ đều là... tới Hoàng Đại Tiên Linh... xem náo nhiệt.

- Đi đâu... Hoàng Đại Tiên Linh sao?

Diệp Tiểu Thiên nhìn người bán hàng rong gõng gánh, cô em Miêu gia lưng cồng một sọt hoa quả, lại nhìn ông lão đeo cháu trai trên lưng, chống trượng đi đầu tiên, nhất thời bó tay rồi: Tập tục nơi này quả thực khác Trung Nguyên quá nhiều...

Một khe núi phía trước không xa, mờ mờ thấy được nhà dân trong khe núi, ẩn trong bóng cây của rừng tùng.

Lý Vân Thông chỉ tay lên núi, nói:

- Đại nhân, cứ đi lên là Hoàng Đại Tiên Linh rồi. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn lên, thấy một ngọn núi cao cao, to lớn kỳ vĩ, đất đá lởm chởm, khó trách bị người khác gượng gạo gán ghép ra câu chuyện Hoàng Đại Tiên cái gì, nếu là một ngọn núi bình thường, sợ rằng cũng khó khiến cho mọi người tưởng tượng ly kỳ.

Diệp Tiểu Thiên kẹp tay áo dài vào giữa eo, nói:

- Đi thôi, lên núi!

La Đại Hành ngẩng đầu nhìn ngọn núi, không ngừng kêu khổ:

- Trước kia nghe nói tới Hoàng Đại Tiên Linh, nếu sớm biết cao như vậy, ta sẽ không nói so tài ở nơi này, đến cửa nhà ta quyết đấu tốt bao nhiêu.

Diệp Tiểu Thiên liếc gã một cái hỏi:

- Ngươi còn sợ chưa khiến cha ngươi tức chết sao? Ít nói nhảm, lên núi!

Mặc dù La Đại Hành béo, kỳ thực bởi vì khung xương của gã lớn, vóc người cao, cũng không quá vướng víu. Chẳng qua Diệp Tiểu Thiên từng thấy thể chất của gã, bị đồng học còm nhom giống như con khỉ đầy, gã ngửa mặt té ngã, kỳ thực thân thể vị nhân huynh này cũng không cường tráng.

Quả nhiên, mới leo được một nửa ngọn núi tuy hiểm trở lại không quá cao, La Đại Hành đỏ mồ hôi đầy mặt, thờ hồng hộc:

- Không được, không được, đại ca, ta phải nghỉ ngơi một chút, huynh đệ ta... thực... thực sự không bò được.

Diệp Tiểu Thiên bắt đắc đi đứng lại, nói với gã:

- Cha ngươi không đến, nhưng ít nhất lão cũng phải thuê hai người cho ngươi, đặc biệt nâng ngươi lên núi mới đúng.

La Đại Hành đáp:

- Cha ta cũng không biết Hoàng Đại Tiên Linh này cao bao nhiêu, đâu dự đoán được lại mệt mỏi như vậy? Phù..., ta muốn uống nước.

La Đại Hạnh nói xong liền móc một túi nước trong túi xách, lại lấy ra một miếng bánh ngọt hoa quế.

Diệp Tiểu Thiên giẫm chân lên một tảng đá xanh lờm chòm, quay đầu nhìn xuống dưới núi, liền thấy trong khe núi xanh xanh, mười mấy căn nhà dân rải rác ở đó, trong đó có một nhà dân ngay tại bờ sông nhỏ, trúc lầu hai tầng, mở rộng một viện nhỏ, có mấy bóng người đang đứng trong viện, từ xa cũng không biết làm gì.

Diệp Tiểu Thiên hồ đồ không để ý, quay người tới bên cạnh La Đại Hạnh, ngồi xuống tảng đá, ngẩng đầu nhìn sắc trời, phân phó Lý Vân Thông:

- Xem ra thời gian cũng không sớm nữa, người lên núi trước một chuyến, nói cho bọn họ biết, nói công chứng viên đang trên đường tới, bảo họ chờ một lát.

Lý Vân Thông không vui nói:

- Đại nhân, chuyện này tùy tiện sai một người là được rồi, dù sao ty chức cũng là một Lại Điển, đâu phải chân chạy đi báo tin...

Diệp Tiểu Thiên thần sắc lạnh lùng trách mắng:

- Bọn hán? Bọn hán còn phải giữ sức nữa, một khi thật sự xảy ra bất trắc, bọn họ sẽ phải đánh giết thay bốn quan. Đến lúc đó, người cũng cảm đao ra trận sao?

Lý Vân Thông đáp:

- Ty chức là người đọc sách, nào hiểu những chuyện đánh giết kia.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Có thể chứ, người có thể làm chỉ có chuyện này. Người đi đi, bảo họ an phận một chút, công chứng viên chưa tới, ai dám sinh sự liền phán hán thua! Đi nhanh đi!

Lý Vân Thông cắn răng, đáp ứng nói:

- Vâng!

Gã liền tức giận leo lên núi. Diệp Tiểu Thiên nhìn bóng lưng gã mỉm cười, có quyền không dùng, hết thời gian hiệu lực, tiểu tử người đã muốn đối phó ta, hiện giờ có cơ hội, sao có thể không chọc ghẹo người? Truyện "Dạ Thiên Tử: Lăng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LươngSơnBạc.com)

Trong viện nhỏ dưới chân núi, mấy đại hán áo xanh đang giương cung bạt kiếm với gia đình ba người. Một đại hán áo xanh lạnh lùng nói:

- Ta nói gia đình các người, tại sao bốn năm sáu không hiểu chứ? Tắm da hổ kia là Tề Mộc Tề đại gia nhìn trúng, cho dù các người nhét lông lừa vào lỗ tai, cũng nên nghe rõ đại danh của Tề đại gia chứ, lại dám không bán!

Gia đình ba người đứng trong viện, người đứng giữa là phụ nhân trung niên tướng mạo chất phác, tay cầm một con dao thái rau.

Bên cạnh là một hán tử trung niên sắc mặt âm trầm hùng tráng như núi, tay cầm xiên thép. Một bên khác của phụ nhân là một thiếu niên tay nắm đao thép dài sắc bén, đứng là Hoa Văn Phi Đao Bộ Ngự, Tiền Xạ Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 2: Phong quang vô hạn

Hoa Văn Phi phẫn nộ trừng mắt nhìn mấy tên đại hán kia, giọng căm hận nói:

- Một tắm da hổ đẹp đề là vậy, các người bỏ ra có năm đồng mà muốn lấy đi sao? Các người là mua hay cướp vậy? Hồ là do ta săn được, ta nói không bán là không bán.

Một tên đại hán cười lạnh:

- Miếng da hổ này vừa mắt Tề gia chúng tao. Đồ Tề gia ta vừa mắt, còn có người khác dám muốn sao? Người không bán? Lẽ nào để ở nhà để sinh côn trùng sao?

Hoa Văn Phi nói:

- Đúng là ta giữ lại trong nhà để sinh côn trùng, ta thích như vậy, người quản được sao?

Hoa lão phụ trầm giọng nói:

- Các vị, Hoa gia chúng tôi chỉ là một thợ săn nhỏ nhỏ trong khe núi này, không thể nào sánh bằng Tề đại gia. Nhưng miếng da hổ này là của con ta săn được, bán hay không là do chúng tôi quyết định. Năm đồng bạc mua được một miếng da hổ tốt - ở đâu có cái đạo lý như vậy chứ?

Hoa đại nương cũng nói:

- Nếu huyện Hồ này không ai dám mua, người nhà chúng tôi có thể mang bán ở các huyện lân cận. Nếu các huyện lân cận không dám mua, Hoa gia chúng tôi sẽ giữ nó làm vật báu gia truyền. Xin mời các vị trở về cho, nói thể nào thì miếng da hổ này cũng không bán cho các vị được.

Tên đại hán kia hơi nheo mắt, vẻ mặt dữ tợn lạnh lùng nói:

- Cái đồ không biết xấu hổ. Các ngươi muốn đổi đầu với Tề đại gia của chúng ta phải không?

Gã vừa dứt lời, mấy kẻ thù hạ lập tức giương đao. Ba người Hoa gia không hề sợ hãi lập tức siết chặt binh khí. Tên đại hán đi đầu giơ hai tay ngăn bọn thù hạ lại. Gã cười lãnh đạm:

- Tốt. Các ngươi có khí phách, thật sự có khí phách, dám đắc tội với người của Tề đại gia. Kể ra lần đến huyện Hồ này, các ngươi là một hộ đổi đầu. Hoa gia đúng chứ. Được. Ta để lại lời này, từ nay, Thanh Sơn câu không có một gia đình như vậy nữa. Đi.

Đại hán vung tay, cười lạnh lùng kéo mấy tên đại hán rời đi. Cha con Hoa lão phụ cảm hận nhìn theo bóng lưng bọn chúng, mặt không đổi sắc. Chỉ có Hoa đại nương là nhìn chồng rồi lại nhìn con, khoảng giữa lông mày nhíu lại, thoáng có chút âu lo.

Giữa sườn núi, Đại Hanh vội vàng vừa uống nước vừa ăn bánh.

Diệp Tiểu Thiên thấy gã như vậy, thực sự không biết nên khóc hay cười. Lúc Đại Hanh nuốt đến miếng bánh hoa quế thứ sáu, Diệp Tiểu Thiên thở dài nói:

- Tiểu Hanh, ngươi nghỉ lấy đủ sức chưa?

Đại Hanh đánh chén một bữa no nê, lại nói:

- Ca, đệ ăn nhiều quá giờ có chút khó chịu, hay là... mọi người lên núi trước đi.

Diệp Tiểu Thiên...

Đại Hanh cảm động, vui vẻ bám cánh tay Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca là muốn chờ đệ cùng lên núi sao? Đại ca, huynh thật tốt với đệ.

Diệp Tiểu Thiên cắn chặt răng nói từng câu từng chữ:

- Ai kêu ngươi là nhân chứng hả?

Tại thời điểm này, Diệp Tiểu Thiên thật muốn lôi viên gạch trong túi sách của Đại Hanh ra vỗ lên đầu của gã. Diệp Tiểu Thiên hiện tại đã hiểu tâm trạng của Hồng Bách Xuyên. Cái tên mập mạp này thật là khiến người ta tức đến nổi muốn đánh chết gã ngay lập tức.

Nắng xuân rực rỡ, mặt trời lên cao.

Bốn canh.

Bốn canh rưỡi.

Khi mặt trời soi lên bóng người sắp hút đến bàn chân, cuối cùng La Đại Hanh cũng đứng lên, vỗ vỗ tay phủi bụi bánh hoa quế còn dính trên đó, hăm hở nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, chúng ta đi thôi.

Trên đỉnh núi, hai phái tú tài của huyện học hô bằng gọi hữu, tìm ra những dũng sĩ nhanh nhẹn dũng mãnh và thiện chiến trong tộc.

Cả hai bên đều cảm đạo thương sát khí đằng đằng.

Tú tài huyện học muốn phân cao thấp, không ngờ không phải là ngâm thơ làm phú mà là đọ đao gươm, kiếm kích, cũng xem như là chuyện đáng hiếu kỳ ở Quý Châu này.

Cảnh tượng này hiển nhiên là tiết mục mới lạ người dân muốn xem

Ngâm thơ làm phú là loại hình cao nhã, làm sao người dân lao động vất vả có thể hiểu được. Đào kiếm qua lại, hô đánh hô giết, nhất là có đổ máu thì lại càng có nhiều người xem

Với “hàng rào” phân cách được tạo thành bởi các hào hán giăng hò, đám tú tài trên Hoàng Đại Tiên linh phân thành hai trận. Cả một đám ý chí chiến đấu sôi sục. Dân chúng đứng ngoài quan sát càng náo nhiệt, chỉ chỉ trỏ trỏ, bình phẩm từ đầu đến chân.

Chuẩn bị quyết đấu, hai bên đều chọn ra một vị trưởng bối của phe mình. Nhưng bản thân bọn họ cũng là bằng hữu của nhau. Thậm chí còn rất thân thiết. Loại tình cảm này cũng không cần giấu diếm.

Lúc này, bọn họ cũng chạy đến. Nam trợ quyền nữ trợ chiến.

Bọn tiểu nữ mặc trang phục lễ hội long lấy, màu sắc sặc sỡ, vô cùng xinh đẹp đứng trong hàng ngũ tú tài, vui vẻ hát lên:

- A-----muốn hát son ca mau mau đến nha, mau mau đến đi, một đôi tiên đồng ngọc nữ cùng cất cao giọng hát. Một cây làm chẳng lên non, một gốc cây tùng khó—thành---rừng aa.

Có một người vóc dáng khôi ngô từ trong hàng ngũ đối phương nhảy ra, mặc một chiếc áo giáp da nửa thân, tay cầm xiên thép ba xoa âm ỉ đáp lại:

- A, muốn hát son ca a không khó, không khó. Tiểu muội cứ ca huynh sẽ đối đáp, hát con chim vàng xúng với phượng hoàng, cây hoa quế xúng với mẫu đơn.

Người bán hàng rong đem đưa cái trống, cao giọng hét to:

- Vải rách đầu, giày rách mũi, tóc làm kim khâu. Nào, tiểu nhân muốn ngọt ngào, dì mẹ muốn may vá, lão thái thái muốn kẹp kim hãy đến đây.

Một thím vác sọt bên cạnh hét to gấp đôi gã:

- Lấy gà đôi lấy mơ, gà đôi mơ, một con gà bảy trái mơ...

La Tiểu Diệp dẫn đầu quan binh Tuần kiểm ti leo lên từ một ngọn núi khác, mắt thấy một màn náo nhiệt không khỏi kinh ngạc. Một tay võ quan dưới quyền ngo ngác nhìn say sưa cả nửa ngày, ghé sát vào bên người gã, khẽ nói thầm:

- Đại nhân, hôm nay thật sự sẽ quyết đấu ở đây sao? Thông tin không có sai lệch chứ?

Sau lưng đột nhiên có âm thanh vang lên:

- Nhường một chút, các người chặn tầm nhìn của ta mất rồi.

La Tuần kiểm và tên quan kia quay lại nhìn, chỉ thấy một người áo choàng xanh ngồi dưới tán cây Tùng, trong tay cầm một bức tranh, đang dùng bút than vẽ vẽ chúi chúi tựa như đang vẽ cục diện hai phái đang giằng co. Hai người vội vàng di chuyển nơi khác. La Tiểu Diệp nghi hoặc hỏi:

- Ngài Diên sử?

Diệp Tiểu Thiên cùng La Đại Hanh bắt đầu đi bò lên núi. Diệp Tiểu Thiên phải dừng lại mấy bận, bắt cả đám dân tráng diu La Đại Hanh. Chẳng qua nhất thời chưa làm xong cang tre, hơn nữa với thân hình quá khổ của Đại Hanh cũng không dễ để khiêng lên núi.

Đại Hanh nghỉ ngơi một chút rồi đi, đi rồi lại nghỉ ngơi. Đoạn đường núi này đi đến tận khi ánh mặt trời vượt qua trước mặt bọn họ, đẩy cái bóng của bọn họ về phía chân núi, bọn họ vẫn chưa leo lên đến đỉnh.

Diệp Tiểu Thiên lòng nóng như lửa đốt, lo lắng đám tú tài trên núi đã sớm đánh nhau tụi bụi, nhưng hắn kiên trì chờ nhân chứng La Đại Hanh này lên núi là có dụng ý. Trong suy nghĩ của hắn, muốn để người của hai phái hòa bình giải quyết tranh chấp thì Đại Hanh có tác dụng mấu chốt. Diệp Tiểu Thiên không thể vứt gã đó rồi bỏ đi một mình, nên đành phải chờ gã. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Luong Son Bạc (LuongSonBac.com)

Trên núi vừa buồn bán vừa thi đấu son ca vô cùng náo nhiệt, đợi lâu không thấy người làm chứng đến cũng không ai cảm thấy buồn rầu. Hát son ca càng về sau thì phát triển thành hai bên đấu võ mồm. Sau khi đấu võ mồm bị thua, một tiểu miêu nữ xinh đẹp đã tuyên bố ngay tại chỗ. Ai có thể đại diện cho tú tài bản phái đại bại đối phương, bản thân sẽ lập tức gả cho hắn. Lời nói hào sảng của cô nương lập tức nhận được sự tán thưởng nhiệt liệt của toàn bộ người xem.

La Tiểu Diệp dẫn đầu một đám quan binh, ban đầu còn có tư thế như lâm đại địch nhưng đợi mãi không thấy Diệp Tiểu Thiên đến, đợi rồi lại đợi vẫn không thấy, tú tài hai phái thì lại không động thủ.

La Tiểu Diệp bắt đầu chọn cho mình một chỗ buồn chán ngồi xuống chờ đợi.

Lúc đầu, La Tiểu Diệp còn cảm thấy những tiểu thương bán đồ ăn vặt chạy lên núi quả có chút khoa trương, nhưng đợi đến lúc ánh mặt trời từ không trung xẹt qua, cái bụng bắt đầu kêu xì xào. Gã mới phát hiện những người buôn bán nhỏ này còn đánh hơi tinh hơn cả cún con.

Mọi người đều có chút đói bụng, nhao nhao bỏ tiền mua đồ. Những người bán hàng rong kiếm tiền đến nỗi miệng cười mở rộng ra. Về sau thật sự đói không chịu nổi, ngay cả La Tiểu Diệp cũng phải bỏ tiền kêu người đi mua bốn cái bánh bao, hai cái trứng, ăn cơm với nước sôi.

Diệp Tiểu Thiên và La Đại Hanh dẫn đầu sai dịch và dân tráng cuối cùng cũng tập tễnh lên đến đỉnh núi. Lúc họ chưa đến, tú tài hai phái còn chuẩn bị quyết đấu và người dân vây quanh còn nhìn hướng dưới núi, đợi đến khi bọn họ leo lên đỉnh, người trên núi sớm đã không còn cái tâm tình kia.

La Đại Hanh mồ hôi chảy đầy mặt bò lên đỉnh núi, thất vọng phát hiện, mọi người vẫn rất bình tĩnh trước sự có mặt của mình. Thậm chí còn không hề phát hiện ra gã. La Đại Hanh hoàn toàn không hề được hưởng thụ cái cảm giác muôn người chú ý, vạn người chào đón nhiệt liệt.

Diệp Tiểu Thiên và La Đại Hanh đứng trên núi, chợt nghe mấy nam giới ngồi tán loạn trên mấy tảng đá xem cuộc chiến hết lớn:

- Này, rốt cuộc các ngươi có đánh hay không. Nếu đánh còn không nhanh một chút, không chết người sao mà náo nhiệt được. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên bắt đầu đi lác đầu, đảo mắt tìm lý Vân Thông. Lý Vân Thông này không khác gì quỷ, không biết thoáng cái đã từ đâu xông ra, chấp tay nói:

- Đại nhân.

Diệp Tiểu Thiên lại càng hoảng sợ nói:

- A, họ... còn chưa đánh à?

Lý Vân Thông nói:

- Nếu như không phải biết rõ hôm nay họ đến làm gì, ta thật sự không tưởng tượng ra họ đến để quyết đấu. A, ngài xem, hai cô nương đó đang nhảy múa, bọn họ thuộc hai phái đấy. Một khắc sau, tình lang của họ người sống thì ta chết. Không biết bọn họ thật sự nhảy múa vì cái gì.

La Đại Hanh cảm khái nói:

- Sinh tử là chuyện tầm thường, cái gọi cười nói chết người là truyền thuyết thời cổ rồi.

Lý Vân Thông mở tay ra cười khò nói:

- Ta nói thiếu gia họ Hồng này, ta tính toán nếu hôm nay các ngươi không lên núi, cứ để bọn họ vừa hát vừa nhảy múa, đợi đến lúc trời tối người nào người nấy tự về nhà, cười nói cố nhiên là cười nói, nhưng việc giết người sẽ chẳng phát sinh.

Diệp Tiểu Thiên mắt sáng lên, hưng phấn nói:

- Là như vậy sao? Vậy chúng ta có muốn tiếp không?

Diệp Tiểu Thiên nói chưa dứt lời La Tiểu Diệp liền đứng đằng xa hưng phấn hô: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Ngài Điền sử, ta ở chỗ này. Ngài Điền sử, chúng ta ở đây.

La Tiểu Diệp ngại trên núi quá ồn, sợ Diệp Tiểu Thiên không nghe thấy còn cho một trăm quan binh dưới trướng tay che miệng hô, hô cùng gã:

- Ngài Điền sử, chúng tôi ở đây. Ngài Điền sử, chúng tôi ở đây.

Diệp Tiểu Thiên thở dài nói:

- Đi cũng không xong, chúng ta qua bên đó thôi. Ách.

Đại Hanh ngược lại không hề sợ hãi đeo túi lên đi về phía trước.

Hát tới trưa, nhảy tới trưa, ăn trưa qua loa rồi tán ra ngồi dưới gốc cây, những người ngồi đó thấy vậy nhao nhao đứng lên, hưng phấn kêu to:

- Nhân chứng đến rồi. Có thể đánh nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 3: Thượng sách, trung sách

Những đệ tử thế gia thấy La Đại Hạnh rút cuộc cũng đến lập tức chào đón gã. Có người oán trách La Đại Hạnh thông dong đến chậm, còn có người tranh nói:

- Chúng ta đã chờ người lâu lắm rồi, bây giờ có thể bắt đầu chưa?
- Khoan đã, khoan đã, ta có lời muốn nói.

La Đại Hạnh nói xong, sờ trong túi sách lấy ra một viên gạch.

Đám tú tài cảnh giác hỏi:

- Người muốn làm gì?

Đại Hạnh cười khan nói:

- Thật xin lỗi, ta cảm nhầm.

Đại Hạnh nhét viên gạch vào túi, lại lấy ra một nghiên mực, quan sát bốn phía, thấy phía trước đó không xa có một tảng đá lớn, mặt ngoài tảng đá dài nắng dầm mưa nên vô cùng bóng loáng, liền đi qua, bỏ nghiên mực xuống, lại lấy ra một tập sổ, mở sổ sách ra dùng nghiên mực chặn một góc sổ.

Những tú tài này cho dù lười biếng đọc sách thì bình thường chơi chữ đảo cũng có thể nhận ra được nhiều chữ, trái lại, chưa từng thấy La Đại Hạnh nhắc bút. Hôm nay, mấy tú tài này một đám giờ đảo đằng đằng sát khí, còn kẻ thời gian qua không hề động đến văn chương như La Đại Hạnh thì lại đặt nét bút đầu tiên, mọi người đều có cảm giác hỗn loạn.

Đám tú tài ngơ ngác nhìn theo động tác của Đại Hạnh, chỉ thấy gã không nhanh không chậm rút ra một chiếc bút lông, lấy nắp bút ra, dùng nước miếng nhấm nhấm bút, mở nghiên mực, nói với các tú tài:

- Ai muốn thi đấu mau tới báo danh. Còn quyết đấu cái gì, lát nữa sẽ thảo luận kỹ càng sau.

Đám tú tài nhìn nhau, một người trong đó không nhịn được hỏi:

- Báo danh? Báo danh cái gì? Ai muốn tham gia thì tham gia thôi. Quyết đấu chứ gì mà còn nghiên cứu. Lẽ nào lại vậy, đây là quyết đấu nha. Đương nhiên biết thế nào sẽ đánh như vậy, đánh tới khi đối phương phải phục, không phục đánh tới chết.

Đại Hạnh khước miệng quảng đến mang tai:

- Nếu không ta nói các người là không học vấn hay không nghề nghiệp hả? Rồi, vậy là đấu văn hay đấu võ? Một trận văn là ba hiệp. Những điều này không định ra trước, vậy còn cần ta làm chứng cái quái gì? Số người tham gia thi đấu không định ra trước, vậy có thể chứng minh quyết đấu công bằng công khai sao?

Đám tú tài nghe kỳ lạ, song vẫn có người miến cưỡng hỏi:

- Vậy người nói, chúng ta phải làm gì?

Đại Hạnh mặt mày hớn hờ, chỉ vào mình nói:

- Trẻ nhỏ dễ dạy quả rất đúng. Đầu tiên, hai phái các người phải đến chỗ ta báo danh, các người có những ai tham gia, số lượng người tham gia của hai bên phải tương đương. Như vậy trước tiên cần một vòng tuyển chọn.

La Đại Hạnh còn chưa nói xong, đám tú tài liền bắt mắt, có kẻ lớn giọng nói:

- Dựa vào gì chứ? Huynh đệ, bạn bè ta nhiều không được sao? Bọn họ muốn giúp ta không được sao?

Còn có người trách móc:

- Người không phải là ý vào người đông thể mạnh mới chạy đến đây ngang ngược sao? Nếu không phải người có nhiều người, ta đã sớm giết người rồi.

Hai bên người một lời ta một câu, càng nói càng to tiếng, giờ đảo lên muốn xông thẳng tới. La Đại Hạnh nắm lấy cây bút lông như người không có việc gì đứng sang một bên. Lập tức mâu thuẫn của hai nhóm bị các tú tài vạch trần. Đại Hạnh thở dài nói:

- Giờ các người giờ đã biết tầm quan trọng của công bằng chưa? Nếu không hạn định số người, thì xem như hôm nay các người đánh nhau người thua cũng sẽ không tâm phục khẩu phục.

Cách đó không xa, Diệp Tiểu Thiên và La Tiểu Diệp cùng chạy tới.

La Tiểu Diệp thấp giọng oán hận:

- Ngải Diên sử, sao các người lại đến chậm vậy.

Diệp Tiểu Thiên cười khổ nói:

- Còn không phải vì cái tên dở hơi kia sao?

La Tiểu Diệp nhìn Đại Hanh lắc đầu nói:

- Không nhắc đến chuyện này nữa, người định ngăn cản hai bên quyết chiến thế nào?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Chưa có chủ ý gì, chúng ta phải theo hoàn cảnh mà hành sự thôi. Tuy nhiên, ta thấy những tú tài này thực tế chỉ là không biết trời cao đất dày là gì, bị người nhà làm hư. Cái gọi là quyết đấu chẳng qua vì khúc mắc giữa bọn chúng không giải quyết được nhưng vì miệng đã nói thì phải đánh để giữ thể diện. Ta nghĩ... đã có Đại Hanh làm nhân chứng, có thể lợi dụng thân phận nhân chứng để dạy dỗ bọn họ, cho cả hai bên có lối thoát. Nếu có thể làm hai bên không động đao mà giải quyết được vấn đề thì mới coi là phương kế hay nhất.

Bên kia, La Đại Hanh như khướu hót:

- Những bộ lạc này có lớn có nhỏ, khu nhỏ cũng đến vài trăm người, lớn mấy vạn mấy vạn người. Nếu không giới hạn số người, để các người thoải mái - kêu gọi bằng hữu thì trận chiến này biết đánh thế nào? Chỉ cần mấy người đứng ra là được, ít người ai thua thì nhận thua luôn.

Đám tú tài ngấm lại cũng có lý nhao nhao gât đầu:

- Đồng ý, điều khoản này dựa vào người. Còn có quy tắc nào nữa không?

La Đại Hanh nói:

- Điều thứ 2, chính là quy định nội dung quyết đấu. Đêm qua, ta trầm ngâm suy ngẫm, rốt cuộc nghĩ được một phương pháp để mấy người vừa thể hiện bản lĩnh đích thực của học sinh vừa có thể dễ dàng phân thắng bại. Mọi người cứ tham khảo kỹ lưỡng.

Đám tú tài cảm thấy hứng thú, nhanh nhẩu nói:

- Nói mau.

La Đại Hanh dựa theo ý kiến Diệp Tiểu Thiên nói với gã trong thời gian hai người bò lên núi, đưa ngón tay mập mạp ngón ngón lên nói:

- Hạng thứ nhất, chúng ta so leo núi. Các người phải xuống chân núi, từ dưới chân núi trèo lên, người của phái nào có nhiều người đến trước, thì đội đó sẽ thắng.

La Đại Hanh còn chưa nói xong, xung quanh vang lên tiếng chửi bậy ầm ĩ. Đại Hanh không thể không gào lên:

- Vòng hai, các người có trông thấy viên đá kia không, mọi người thi bê đá, ai có thể bê lên thì người đó thắng. Vòng ba, chúng ta thi trèo cây, các người thấy những cái cây cổ thụ cao vút trong mây kia không...

- Cái rắm.

- Người bảo chúng ta làm khi nào?

- Khốn kiếp, thiên hạ lấy đâu ra kiểu quyết đấu như vậy.

- Đánh hấn, đánh hấn. Đánh chết tên khốn kiếp này đi.

Đại Hanh bị chìm ngập trong đám người, vẫn dựa vào lý lẽ biện luận:

- Không nên động thủ. Ta nói rồi. Chỉ là để mọi người tham khảo, các người không đồng ý thì thôi, lẽ nào còn muốn đánh người làm chứng sao? Chú Maya của ta.....

La Tiểu Diệp nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Kế sách của người chỉ sợ không thể thực hiện được.

Diệp Tiểu Thiên nhún mày:

- Thượng sách không thể thực hiện, ta chuyển sang trung sách.

La Tiểu Diệp nhú mày nói:

- Trung sách của người... lại là gì nữa?

- Tất cả dừng tay.

Diệp Tiểu Thiên hét lớn một tiếng, tách mọi người ra, kéo La Đại Hạnh khỏi sự bao vây của các tú tài, đứng trước mặt La Đại Hạnh.

La Đại Hạnh chỉnh sửa lại y phục, đeo cặp sách lên không vui nói:

- Những con người này thật là quá dã man.

Gương mặt Diệp Tiểu Thiên nghiêm nghị, hần lớn tiếng kêu gọi:

- Các người đều là thế hệ con cháu các thủ lĩnh bộ lạc, tương lai hoặc là thổ ti một phương hoặc là lại mục một bộ lạc, cũng có thể là trưởng lão trong tộc, đều là những người làm việc lớn. Muốn làm việc lớn lại chỉ biết đánh đánh giết giết thôi sao?

Đám tú tài lớn tiếng nói:

- Đương nhiên.

Diệp Tiểu Thiên bắt đầu nói:

- Không biết chém chém giết giết đương nhiên là không được. Nhưng chỉ biết chém chém giết giết cũng không xong. Chỉ biết chém chém giết giết chính là kẻ vũ phu. Mà ngay cả như Trương Phi cũng biết dùng kế nữa là. Các người nói xem người chỉ biết hô chém giết có thể làm được việc lớn gì chứ.

Các tú tài im lặng. Diệp Tiểu Thiên thấy bọn họ tựa hồ như bắt đầu nghe hắn nói, không khỏi mừng thầm trong lòng, vội vàng tha thiết nói:

- Bề trên gia tộc các người gửi các người đến huyện học chính là muốn các người có đủ văn võ song toàn, nhưng các người vừa gặp phải sự cố, không cần suy nghĩ nhiều, ngay lập tức động võ. Như vậy có phải đã phụ lòng các bậc bề trên hay không?

Đám tú tài đưa mắt nhìn nhau. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên lại nói:

- Hơn nữa trưởng bối gia tộc các người gửi các người lên huyện học, ngoài việc muốn các người phát triển trí tuệ, rõ ràng còn có một dụng ý khác, lẽ nào các người chưa từng để ý đến?

Những lời này thật sự gọi lên sự hiếu kỳ của các tú tài, có người không kìm được hỏi:

- Còn có dụng ý sâu xa nào khác, dụng ý gì?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Các người là thế hệ con cháu thủ lĩnh các bộ lạc, các người sẽ phải thống lĩnh dân chúng của dân quan phủ. Các người học ở huyện, có công danh trên mình, với quan phủ địa phương, ví dụ như bốn quan chẳng hạn, có thể kết giao tình lâu bền chẳng phải không tốt sao? Các người cùng học một trường cùng chung một lớp, vậy là quan hệ hai phái có chung tình bạn. Lúc các người lên làm thủ lĩnh bộ lạc có thể dẫn đầu bộ lạc, trợ giúp các thủ lĩnh khác là bạn đồng môn, không phải thiên hạ sẽ thái bình sao? Các bậc trưởng bối của các người thật là dụng tâm.

Trước mắt, lại một khoảng không yên tĩnh như cũ. Diệp Tiểu Thiên thấy mọi người rối cuộc cũng tỉnh táo lại, không khỏi thờ dãi trộm liếc mắt đặc ý với mấy người La Tiểu Diệp, Lý Vân Thông đứng sau đám người: "Trung sách hóa ra lại hữu dụng, nắm bắt được tâm lý. Đương nhiên đây mới là một nửa trung sách, xuống mạnh tay thêm chút nữa là có thể hoàn thành công việc trở về nhà". Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên hàm ý sâu xa nói:

- Cổ ngữ có nói lao tâm giả tri nhân, lao lực giả tri vu nhân, Các người đến huyện học học đúng là phí cả học thuật. Bây giờ hãy hạ đao xuống, thử dùng trí tuệ giải quyết vấn đề. Nếu ai không nghe, các người thấy rồi chứ?

Diệp Tiểu Thiên chỉ tay về vòng tròn quan binh, sai dịch và dân tráng ở phía ngoài:

- Bản quan thân là Điền Sứ bốn thuyên, tuyệt đối sẽ không ngồi im nhìn các người vô vương pháp làm xằng làm bậy đâu. Nếu kẻ nào cố ý không nghe lời khuyên của bản quan, bản quan chỉ đành làm theo luật chung, bắt hắn xử theo pháp luật. Lời cũng chỉ có thế, chớ trách ta không nói trước.

Diệp Tiểu Thiên nói xong hùng hăng vung tay áo, lạnh lùng nghiêng mắt nhìn qua mặt của những tên "nhị thế tử" này, hi vọng có thể nhìn ra một chút xấu

hỗ hay sợ hãi của chúng, nhưng thật đáng tiếc trên mỗi gương mặt đều không chút biểu tình. Diệp Tiểu Thiên nhủ mảy nghĩ thầm: “Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ bọn chúng quá tâm tồi hay lời của ta quá vắn thơ khó hiểu”.

Trong đám người chợt có tiếng cười lạnh:

- Xùy.

Có người giọng chế nhạo nói:

- Điền sử đại nhân, những điều ngài nói ở chỗ của bọn ta chẳng có chút hiệu lực gì. Cùng nhau cai quản sao? Núi cao rừng sâu, đất rộng sông nhiều, có người thì không có ta, không đánh không đấu, làm sao đây?

Một người khác liền nói:

- Thiên hạ thái bình ư? Nếu không vì bộ lạc của chúng ta và bộ lạc của bọn họ không ổn thì giữa chúng ta lấy đâu ra việc chúng ta đối đầu đến chết. Hai bộ lạc chúng ta mâu thuẫn chồng chất, bất hòa liên tiếp. Chúng ta có thể làm bạn với họ sao?

- Lao tâm giả trị nhân, lao lực giả trị vu nhân *. Khoe chữ với chúng ta sao? Được. Vậy thì mời Điền sử đại nhân giảng giải cho chúng ta thế nào là dùng lòng người trị lòng người.

*"người lao tâm": chỉ tầng lớp quan lại, "người lao lực": chỉ dân lao động, ý của câu trên là: Người lao tâm cai trị người khác, còn người lao lực thì bị người khác cai trị.

Yên lặng một hồi, một đám tú tài mang theo khuôn mặt khí thế chậm rãi bước tới gần Tiểu Thiên.

(Nhị thế tử là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp.)

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Ta có một bí mật

Vừa thấy đám kia tới gần, La Đại Hanh hoảng hốt lôi một cục gạch từ trong cặp ra siết chặt hết lớn:

- Các người muốn làm gì?

Sắc mặt Diệp Tiểu Thiên đại biến. Hắn vốn tưởng rằng những tên “nhị thế tử” này không rành thế sự, dùng lời ngon ngọt lừa gạt một tí là qua chuyện, ai ngờ những người này lại khó đối phó như vậy.

Kỳ thực đây cũng là sai sót của Diệp Tiểu Thiên. Hắn không có quen biết với “nhị thế tử” nên nào biết đặc điểm lớn nhất của loại người này chính là không nói đạo lý, không sợ đe dọa, không biết trời cao đất rộng, nếu muốn bọn họ chịu thua chỉ có cách phải mạnh mẽ hơn bọn họ. Nếu như bọn họ thấu tình đạt lý hoặc là cân nhắc lợi hại thì đâu có phải gọi họ là “nhị thế tử” chứ?

*Nhị thế tử là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp.

Mất thấy bọn họ nhao nhao ào tới mình, Diệp Tiểu Thiên cũng luống cuống lui về phía sau, lớn tiếng gào:

- Các người không được qua đây! Tồn thương mệnh quan triều đình là tội lớn đấy.

La Đại Hanh siết chặt cục gạch, thấy bọn họ lao tới cũng quát to:

- Không được chém ta!

Trong nháy mắt gã cầm cục gạch đập xuống, quơ quào nhưng mà... gã trợn mắt xem xét lại thì thấy đám người dữ dội kia đã vượt qua mình mà đuổi theo Diệp Tiểu Thiên.

La Tiểu Diệp thấy tình cảnh này vội vàng hô:

- Các người không nên khinh cử vọng động, hấn là mệnh quan triều đình, các người muốn gặp đại họa sao?

Đám tú tài ngừng lại một giây, không biết là ai hô một tiếng: “Pháp bất trách chúng!” rồi lại tiếp tục đuổi theo.

La Tiểu Diệp thấy thế vội vàng phân phó tên lính, bộ khoái cùng dân tráng:

- Nhanh! Nhanh mang Ngải Diễm sử về đây. Tuyệt đối không làm bị thương những người kia.

Diệp Tiểu Thiên cùng La Tiểu Diệp dẫn người lên núi vốn là để ngăn cản hai phe tú tài quyết đấu, trước đó không hề nghĩ tới Diệp Tiểu Thiên sẽ là mối lửa trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hôm nay Diệp Tiểu Thiên bị vây quanh, bọn họ muốn xông vào cứu nhưng lại không thể làm những người tú tài kia bị thương, nói cứu Diệp Tiểu Thiên ra đâu có dễ như vậy.

Diệp Tiểu Thiên không ngờ khả năng đe dọa của những vị tú tài này lớn hơn một chút, dù sao hắn và những người này cũng đâu có quan hệ gì, lần này ra mặt vì can ngăn bọn họ quyết đấu, nói cho cùng là có lòng tốt. Hắn lại có thân phận mệnh quan triều đình. Không ngờ những tên nhị thế tổ này lại ương ngạnh không biết cảm kích mình.

Trong nội tâm nghĩ như vậy là một chuyện, mắt thấy hơn mười cây đao sắc bén đang kề trước cổ, đó lại là một chuyện khác. Diệp Tiểu Thiên nhanh chóng lui về phía sau bối rồi, chợt thấy không xa bên cạnh gốc cây Tùng có một Miêu nữ, đang lấy tay che miệng mà giao phó cho một tên nam tử điều gì.

Miêu nữ này toàn thân trang sức bạc lóng lánh, bên hông còn có loan đao tinh xảo. Diệp Tiểu Thiên không chút nghĩ ngợi lập tức chạy tới thò tay rút bội đao bên hông Miêu nữ kia, kẻ cổ nòng:

- Không ai được tới đây!

Khi Diệp Tiểu Thiên vừa đến huyện Hồ, tận mắt thấy đàn ông tộc Miêu bảo vệ người cùng bản tộc như thấy nào, trong mắt thấy chỉ ít một nửa bọn tú tài này là người Miêu, nếu mình có con tin trong tay bọn họ sẽ không dám vọng động, ngăn cản được người khác tiến lên.

Những tên tú tài kia quả nhiên đứng lại. Đại hán bên người Miêu nữ kia vừa sợ vừa giận quát to:

- Người dám!

Gã thò tay muốn rút đao, Diệp Tiểu Thiên cũng là nhân vật cảm được buông được, trước mắt không hề tỏ ra thương hương tiếc ngọc, tay khẽ động làm bộ như muốn cắt yết hầu cô nương.

- Lui lại!

Diệp Tiểu Thiên quát chói tai, đại hán kia nhìn động tác của hắn nhất thời sắc mặt đại biến:

- Không được động thủ! Ta lui! Ta lui!

Gã lui ba bước rồi đứng lại.

La Đại Hanh cầm theo cục gạch quát:

- Không cho phép tôn thương đại ca của ta! Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Rồi co chân đuổi theo Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên trong nội tâm cảm thấy được an ủi:

- Vị huynh đệ này quen biết nhau vì 50 ngân lượng lại là cái người nghĩa khí. Mặc dù hơi khờ một chút nhưng mà thực đáng giá để tương giao.

Bất quá, đáng giao kết thì vậy chứ thằng nhỏ này thường xuyên thành sự thì ít bại sự thì nhiều, không giao cho nó chuyện lớn được, Diệp Tiểu Thiên cũng không dám để cho gã can vào chuyện này liền la to:

- Đại Hanh! Người đừng tới đây! Ta không sao!

Đại Hanh thực nghe lời, ngoan ngoãn lui sang một bên. Diệp Tiểu Thiên lại hét lớn:

- Lui lại! Mọi người lui lại hai mươi bước cho ta! Nếu không tiểu nha đầu này nhất định phải chết.

Đại hán bên người Miêu nữ nhỏ kia nghiêng răng nghiêng lợi một phen, quay đầu lại rống ro:

- Lui lại, lui lại hết cho ta!

Nói cũng kỳ quái, những tên tú tài kia trước nay không coi ai ra gì lại nghe lời gã, nhao nhao lui ra ngoài, trong đó cũng có vài người không chịu nghe theo nhưng mà lại có người khác rí tai gã nói vài câu, nhất thời biết sắc cũng nhao nhao lui ra.

Diệp Tiểu Thiên thầm nghĩ: “Bọn chúng đối với đồng tộc quả nhiên đặc biệt ân cần, có con tin trong tay, nguy hiểm tới tính mạng đã không còn. Nói

không chừng ta đây quây thêm chút nữa có thể sẽ đẹp yên trăn quyết đầu hôm nay. Nếu bọn chúng quay lại tìm ta thì cứ ném cho đám người Hoa Tinh Phong, Mạnh Khánh Duy là được.”

Lý Vân Thông đứng bên ngoài thấy vậy ngậy người, Ngải Điền sử tốt cùng là quan hay là phi? Bất cóc con tin?

Diệp Tiểu Thiên cười lạnh, liếc nhìn đám tú tài kia, thấy bọn họ thay đổi sắc mặt, nhưng nhìn kỹ thì thấy ánh mắt lại rất cổ quái, dường như... có chút há hê?

Diệp Tiểu Thiên cảm giác kỳ quái. Miêu nữ đang bị hấn dùng đao khắc chế hơi quay đầu lại, nghiêng nghiêng nhìn hấn, âm thanh lạnh lùng nói:

- Vốn là lên kế hoạch lợi dụng ta, lại dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt ta, hiện tại ngươi lại dám biến ta thành con tin! Chào ngươi! Lá gan của ngươi còn lớn hơn cả Thiên Đồ!

Diệp Tiểu Thiên nhìn lại, ghen ngào kêu lên:

- Ngưng Nhi cô nương!

Hấn kinh động, loan đao đang đặt trên cổ Triển Ngưng Nhi liền run rẩy hạ xuống. Triển Ngưng Nhi bất động không hoảng hốt, một cái đùi phải đột ngột nhấc lên.

Một dấu giày đường đường chính chính đập vào trán Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên cảm thấy trời đất quay cuồng “lộp bộp” lùi lại ba bước, ngã ngồi trên mặt đất, loan đao trong tay cũng vứt qua một bên.

La Đại Hạnh thấy thế hét lớn một tiếng, vừa định cầm cục gạch xông tới thì bị mấy tên tú tài kia đè lại. Sự tình kỳ quái, Diệp Tiểu Thiên đã mất đi con tin, mọi người vẫn như trước đứng cách đó hai mươi bước, không một ai tiến lên.

Triển Ngưng Nhi lạnh lùng, từng bước tiến gần Diệp Tiểu Thiên, đi đến cạnh chiếc loan đao, giẫm nhẹ một cái, đao kia liền bay lên không trung, “vút” một cái chuôi đao liền nằm trong tay Triển Ngưng Nhi.

Triển Ngưng Nhi dùng ngón tay cạo nhẹ lưỡi đao, một đôi ánh mắt không ngừng lưu luyến trên cổ Diệp Tiểu Thiên. Mắt thấy một đôi giày da hươu nhỏ thông thả bước đến trước mặt, Diệp Tiểu Thiên đột nhiên giờ lên một tay:

- Giao dịch!

Diệp Tiểu Thiên giờ một tay cao cao, nói với Triển Ngưng Nhi:

- Giao dịch! Ta và ngươi làm một giao dịch! Ngươi buông tha ta... ta nói cho ngươi biết một bí mật!

Triển Ngưng Nhi vốn ngẩn ngơ, lập tức cười mà như không cười:

- Lại muốn gạt ta? Ngươi cho là ta còn có thể mắc lừa?

Triển Ngưng Nhi thối nhẹ lưỡi đao, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ngươi không cần sợ, ta không thể giết ngươi! Chỉ là cho ngươi một chút ký hiệu, giúp ngươi nhớ kỹ giáo huấn này. Ngươi xem ta lấy một lỗ tai của ngươi có được không? Cho ngươi lưu lại thanh danh Điền sử một tai, nghe rất thú vị nhỉ!

Triển Ngưng Nhi vung tay, ánh đao xẹt một đường hồ quang.

- Từ Bá Di!

Diệp Tiểu Thiên lại kêu to một tiếng, Triển Ngưng Nhi lập tức ngừng đao, lưỡi dao sắc bén đặt bên trên lỗ tai hấn, một giọt mồ hôi từ trán Diệp Tiểu Thiên lăn xuống, hấn không dám thất lễ, vội vàng nói:

- Ta dùng bí mật của Từ Bá Di Từ công tử đổi cho ngươi, ngươi tha ta một mạng, như thế nào?

- Từ công tử?

Triển Ngưng Nhi hơi nghi hoặc:

- Từ công tử... Bí mật gì?

Diệp Tiểu Thiên biết rõ đem vị thiên sứ cứu mạng này ra nhất định có tác dụng, Diệp Tiểu Thiên lập tức chắc chắn hơn, cười hắc hắc, duỗi một ngón tay tiêu sái đẩy đao Triển Ngưng Nhi ra, từ dưới đất bò dậy, chỉnh ngay ngắn quan phục, phui phui bụi đất...

Triển Ngưng Nhi đạp một chân vào mông hấn, Diệp Tiểu Thiên thoáng cái té trên mặt đất, Triển Ngưng Nhi hung hăng nói:

- Tha cho ngươi một cái mạng không có nghĩa là sẽ không đánh ngươi! Có chuyện mau nói! Có rắm mau thả! Còn dám làm bộ ta tự đi hỏi Từ công tử.

Diệp Tiểu Thiên xoa hông từ dưới đất bò dậy, cắn răng nghiêng lợi: “Mụ la sát sao dữ như vậy! Làm ta bị vậy khốn, còn bắt ta làm bảo bối! Nếu như không phải vì bối cảnh của ngươi rất lớn, ta không muốn gây phiền toái thì đã sớm ra thủ đoạn bắt ngươi phải quỳ phục dưới chân ta...”

Diệp Tiểu Thiên trong lòng kêu ngao, lại ngẩng đầu, nhưng mặt mũi tràn đầy vẻ tươi cười:

- Ngưng Nhi cô nương, nếu là bí mật thì Từ công tử làm sao lại đi nói cho ngươi biết? Chuyện này chỉ có ta ở đây, ngươi mới có thể biết được.

Triển Ngưng Nhi nhìn hắn chằm chằm nói:

- Đừng lăm mồm nữa, nói mau!

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tốt! Từ Bá Di là đệ tử của huyện học, ngươi biết chưa?

Triển Ngưng Nhi ung dung nói:

- Tại đây? Ta đương nhiên biết rõ, ta còn biết huyện Hồ có nhiều tú tài như vậy, chỉ có mình hắn là có thực tài, tương lai thi cử đậu Tiến sĩ, tài năng của hắn, toàn bộ người trên Hoàng Đại Tiên linh học lại cũng không sánh nổi!

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Trừ cái đó ra, gia cảnh của hắn như thế nào Ngưng Nhi cô nương cũng biết sao?

Triển Ngưng Nhi nói:

- Nhà hắn? Hắn ẩn cư ở thâm sơn, trong nhà chỉ có cha mẹ.

Diệp Tiểu Thiên “Haaa” một tiếng, nói:

- Cái này chính là bí mật mà Diệp mỗ muốn nói cho ngươi biết, Từ Bá Di kỳ thật không ở trên núi, hắn...

Thanh âm Diệp Tiểu Thiên đột nhiên im bất, Triển Ngưng Nhi nhú mày nhìn hắn, vội la lên:

- Nói tiếp đi! Sao lại không nói tiếp?

Diệp Tiểu Thiên đảo mắt, thầm nghĩ: “Mụ la sát này tính tình hung dữ như vậy, nếu biết Từ Bá Di lừa nàng, trong cơn tức giận không tuân thủ hứa hẹn, một đao bỏ đời ta, nàng tìm ta mà phát tiết thì ta biết tìm ai kêu oan đây?”

Diệp Tiểu Thiên cẩn thận nói:

- Ngưng Nhi cô nương, trước hết ngươi phải thề, muốn ta nói cho ngươi đại bí mật này ngươi tuyệt đối không được đụng đến ta dù một đầu ngón tay!

Chợt nhớ tới cái ót đau nhức Diệp Tiểu Thiên lại tranh thủ bổ sung một câu:

- Một đầu ngón chân cũng không được!

Triển Ngưng Nhi trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Bỏn cô nương nhất ngôn cửu đỉnh, có thể lừa gạt ngươi hay sao!

Triển Ngưng Nhi giờ lên ba ngón nhìn trời thề:

- Ta Triển Ngưng Nhi thề với cổ thần, nếu ngươi nói ra bí mật của Từ công tử, ta tuyệt đối không ra tay động chân với ngươi, nếu không vạn cổ xuyên tim! Được chưa? Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên:

- Động tay động chân...

Triển Ngưng Nhi vung đao lên, không chờ được quát:

- Ta đã thề rồi, còn không nói mau?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 5: Con lừa nổi giận

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nhà Từ Bá Di không phải ở trong núi mà ngay trong thị trấn huyện Hồ. Y cũng không có phụ mẫu cao đường ở thâm sơn xa xôi, mà trong nhà đã có thê tử kết tóc. Ngưng Nhi cô nương, người nghe có hiểu không?

Triển Ngưng Nhi ngậy người, sắc mặt dần tái đi:

- Người... nói gì?

- Ta nói, Từ Bá Di đã lừa người! Y đã có lão bà!

Triển Ngưng Nhi như bị sét đánh, lão đảo lùi lại hai bước, lại đột nhiên xông lên, gác đao lên cổ Diệp Tiểu Thiên quát to:

- Người gạt ta! Nhất định người đã gạt ta!

- Này! Người đã thề với thần rồi đấy!

- Ai bảo người gạt ta?

- Ta không nói dối.

- Người là kẻ nói dối!

- Nói dối hay không người chỉ cần kiểm tra là biết!

Sắc mặt Triển Ngưng Nhi lại càng tái đi, nước mắt dâng lên ầng ậng.

- Chuyện này rất nhiều người cũng biết, tất cả bạn học ở trong huyện học của y đều biết.

Đột nhiên hân im lặng, nhìn nàng một cách kỳ lạ:

- Người... chưa từng nghĩ đến việc tìm hiểu thêm về gia thế của y?

Triển Ngưng Nhi choáng váng:

- Bảo sao chàng không cho ta đến huyện học tìm chàng, nói rằng cái gì mà sợ người ta chê cười. Bảo sao chàng cũng không đưa ta về nhà chàng, nói rằng nhà chàng gia giáo quá nghiêm, trước khi trúng cử không dám nói chuyện cưới hỏi... Thì ra... thì ra tất cả đều là lừa ta.

Nàng đau lòng vô hạn, tay mềm nhũn, lưỡi đao rơi xuống đất.

Hai tay ôm mặt, nàng quỳ sụp dưới đất gào khóc.

Nàng khóc khiến cho tộc dân và người xung quanh đều ngẩn ra.

Mới đầu chỉ là một vài thiếu tộc trưởng, vài tù trưởng nhỏ của mấy bộ lạc Miêu gia nhận ra nàng nên thối lui, nhưng sau khi bọn họ lui lại đã nhắc nhau một lời, ai cũng biết thân phận đại tiểu thư của Triển thị Thủy Tây.

Không những các bộ lạc Miêu gia này kính sợ Triển thị, ngay cả các tộc mạnh mẽ khác như Di, Ngọc, Bạch, Tráng cũng phải kiêng kỵ Triển gia ba phần. Dân tộc lớn nhất khu Quý Châu là tộc Di, nhưng không có nghĩa là một bộ lạc tộc Di nhỏ nhoi lại có gan khiêu khích Triển thị của Thủy Tây. Lực lượng của Triển gia chính là “Thổ ty Vương”, An thị cũng phải dùng quan hệ thông gia để lung lạc.

Nàng vừa khóc, ánh mắt đăm đăm xung quanh không rõ nguyên nhân nhìn Diệp Tiểu Thiên cũng khác đi. Bọn họ có thể không thèm để mắt đến triều đình người Hán, nhưng bọn họ vẫn không khỏi kính sợ kẻ thống trị ở nơi mình sinh sống.

Thổ ty quản lý một khu thực tế chính là một loại lãnh chúa phong kiến. Thổ ty tương đương với Lãnh chúa, trong lãnh địa có đẳng cấp cao nhất. Trong một xã hội phân chia giai cấp nặng nề như vậy, đối với người giai cấp dưới, giai cấp trên chính là “trời”, mà lúc này thì “trời” đang mưa...

Diệp Tiểu Thiên nhìn Triển Ngưng Nhi chẳng buồn để ý đến hình tượng mà quỳ xuống khóc tu tu trước mặt, khẽ lắc đầu:

- Ai! Người ta nói Miêu nữ đa tình, nhưng người cũng không thể dễ dàng tin tưởng một nam nhân như vậy chứ! Người đọc sách, tâm cơ rất sâu...

Diệp Tiểu Thiên thông cảm, do dự một lát, lần mò trong tay áo một lúc mới phát hiện sáng nay thay đồ quên mang theo khăn tay, tính toán một chút, hần rút chiếc quạt xếp gấp bên thắt lưng nhẹ nhàng gõ gõ vào tai nàng.

Nàng vẫn tiếp tục khóc.

Hần lại gõ hai cái, nàng mới ngưng ngừng ngừng đầu, mặt mũi tèm lem nước mắt hỏi:

- Tại sao?

- Ta không mang khăn tay, tặng người cây quạt.

- Cho ta cây quạt làm gì?

- Thổi nước mắt đi...

- Đánh rắm!

Nàng trừng mắt mắng một câu, đột nhiên phụt một tiếng ngửa cổ cười như dã quỷ thắng thiên.

Diệp Tiểu Thiên hơi ngần ra, nha đầu kia vừa khóc như lê hoa đài vũ, đột nhiên lại ngửa cổ cười cười đầy kinh diễm.

Nàng đứng dậy, quạt đi vệt nước mắt trên má, mờ to mắt nhìn, chỉ thấy tứ phía tối đen, vô số ánh mắt đang nhìn mình. Nàng hơi lúng túng:

- Vừa rồi mình mềm yếu khó coi, người ta thấy hết rồi...

Nàng thẹn quá hóa giận, mặt mũi đỏ bừng, quát lên:

- Các người nhìn cái gì? Không phải lên núi quyết đấu sao? Đến giờ vẫn chưa ra tay, chẳng lẽ các người đều là hạng ham sống sợ chết!

- Giết! Giết!

Bị nàng mắng một hồi, những sơn miêu kia lập tức hướng ứng, người của các bộ lạc khác cũng không chịu yếu thế, song phương giương đao, đại chiến hết sức căng thẳng. La Tiểu Diệp vừa mới khờ thờ phào vì Diệp Tiểu Thiên thoát được nguy hiểm, thấy vậy lại vội cuống lên. Còn Lý Vân Thông đã sớm trốn sau đám đông xem náo nhiệt.

Diệp Tiểu Thiên căng thẳng, cao giọng quát:

- Không được ra tay!

Triển Ngưng Nhi nói chuyện, mấy tú tài tập võ kia vẫn còn chịu nghe, nhưng Diệp Tiểu Thiên nói, bọn họ chỉ coi là đánh rắm nói láo. Người hai phe giật áo cỡi trần, vung đao ào ào xông về phía đối phương.

Thấy vậy, Diệp Tiểu Thiên xông lên ngăn chính giữa hai phe, quát to như sấm mùa xuân:

- Bỏn Diên sử mệnh các người lui lại! Không ai được ra tay! Ai muốn đánh, phải bước qua ta đã!

Hần nói những lời này đầy lăm liết khí phách, lời như sấm dậy! Tuy nhiên, những tú tài thích bạo lực này đều là người sống trên núi, không phải mấy con rùa, cho nên... Diệp Tiểu Thiên thực sự bị bọn họ đè bẹp, người ta thực sự dẫm lên người hắn...

Hỗn chiến một hồi, tiếng binh khí va chạm vang lên không ngớt, một lát sau, một bóng người từ tai thoát ra được khỏi hỗn chiến, bước tới trước mặt Triển Ngưng Nhi. Cuối cùng lúc này Diệp Tiểu Thiên cũng hiểu vì sao toàn bộ đám quan viên huyện Hồ đều là đám rùa đen rụt đầu. Quả nhiên đám mọi rợ này không thèm để quan viên triều đình vào mắt.

Khi Triển Ngưng Nhi là nữ nhân bạo lực, Từ Bá Di chính là thiên sứ cứu vớt nàng. Khi đám người trên núi nổi nóng muốn đánh nhau, không nghi ngờ gì nàng lại là thiên sứ cứu vớt bọn họ. Có thể Từ Bá Di chẳng mấy chốc sẽ trở thành thiên sứ quá hạn, nhưng Triển Ngưng Nhi vẫn còn là thần nhân thân tỏa hào quang, hần rất sáng suốt mà chạy tới bên cạnh nàng.

Búi tóc của hắn cũng xô lệch, áo bị kéo rách, bần thiêu xốc xếch trên người. Hắn buồn bực cởi áo khoác ném mạnh xuống đất, chống lưng bắt đắc dĩ nhìn song phương hỗn chiến. Triển Ngưng Nhi chấp hai tay liếc nhìn bộ dáng chật vật của hắn, khinh bỉ nói:

- Ngay cả lòng ngực cũng không có, người còn muốn đi so sức mạnh với người ta!

Diệp Tiểu Thiên nổi nóng, lập tức mĩa mai trả đòn:

- Người cũng không có còn gì? Còn làm bộ cái gì. Oa!

Còn chưa dứt lời, hắn đã kêu thảm, bay lên ngang trời rơi vào giữa nơi hỗn chiến. Hai bên hỗn chiến chẳng buồn để ý đến thứ mới từ trên trời rơi xuống, vẫn đánh nhau khí thế ngút trời. Diệp Tiểu Thiên dùng cả tay lẫn chân vội vàng trốn ra ngoài, lại một lần nữa chạy tới bên cạnh Triển Ngưng Nhi, trước

ngực sau lưng đều đầy dấu chân. Triển Ngưng Nhi thấy vậy mỉm cười.

Diệp Tiểu Thiên chạy đến bên cạnh nàng, giận dữ hét lên:

- Ta nói sai sao? Chẳng lẽ ngươi có lồng ngực? Lại đây, cho ta xem... Oa!

Diệp Tiểu Thiên như đang vân giá vũ, lại một lần nữa bay vào giữa đám người đang đánh nhau, sau đó lại như Tiểu Cường ca ca (con gián) ngoan cường bò ra. Triển Ngưng Nhi mỉm môi mỉm cười, nói với hắn đang thê thê thăm thẳm:

- Xem ngươi còn dám nói hươu nói vượn không! Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Sĩ khả sát, bất khả nhục! (kẻ sĩ có thể bị giết, không chịu nhục)

Hai mắt hắn đỏ bừng, hơi thở hỗn hển, như một con bò tót hung tợn trừng mắt nhìn nàng:

- Xú bà nương, ngươi dám đá ta một đá nữa xem ta có đánh chết ngươi không!

- Hừ!

Nàng mặc kệ uy hiếp của hắn, chỉ nhếch khóe miệng đầy khinh thường. Diệp Tiểu Thiên cực kỳ giận dữ đứng bên cạnh, thấy dưới đất có cành cây, không nói gì, bước tới nhặt lên đánh nàng.

Khi cái tính con lừa phát tác, lý trí của Diệp Tiểu Thiên cũng không khống chế nổi cơn giận. Từ nhỏ đến lớn, số lần hắn nổi điên lên chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng cho đến giờ hắn vẫn còn nhớ. Khi đó, hắn chẳng sợ ai hết, ngay cả Thiên Vương lão tử cũng đánh!

Triển Ngưng Nhi biết hắn không biết võ công, mặc dù thấy hắn mặt mày méo mó, hai mắt đỏ bừng nhìn rất đáng sợ nhưng lại hoàn toàn không sợ chút nào. Không những không sợ, nàng thậm chí còn cố ý không tránh né, chấp tay ngạo nghễ lạnh lùng nhìn hắn bước lại gần.

Diệp Tiểu Thiên vọt tới bên cạnh nàng, hét lên một tiếng, quát mạnh cành cây.

Không kiềm được cơn lửa, bây giờ nó đang xung lên, tuyệt đối hắn không hiểu cái gì là thương hương tiếc ngọc. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nàng khẽ cười một tiếng, bờ eo thon nhẹ nhàng vịn một cái đã tránh được một đòn như lời đinh của hắn. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhưng nàng lại quên mất một điều, trong tay hắn không phải một cây đao hay một cây thương, mà là một cành cây um tùm, giống như sừng một con rồng, trên cành còn mấy cành con nữa. Nàng tránh được cành chính, lại không tránh được cành con.

Soạt một tiếng, chân váy xanh của nàng theo cành cây của hắn bay lên không trung, giống như một lá cờ đang đón gió tung bay...

Triển Ngưng Nhi sợ ngây người.

La Đại Hạnh cầm theo cục gạch, rất vất vả mới thoát khỏi đám đông, lúc này lại sợ đến ngây người.

Quan binh, bộ khoái, dân tráng đều luống cuống tay chân. La Tiểu Diệp vẫn không ngừng ngăn cản hai bên, nhấn mạnh điều kiện tiên quyết là không được làm người khác bị thương cũng sợ ngây ra.

Lý Vân Thông trốn sau đám người nhìn cũng sợ ngây người.

Song phương đang trong trận hỗn chiến thoáng chậm lại một chút, lá cờ tung bay giữa không trung này thực khiến cho người ta chú ý.

Bọn họ thấy lá cờ, lại thấy Triển Ngưng Nhi chỉ mặc một chiếc khố bên trong đứng chết trân tại chỗ, đám tú tài bạo lực đang hô đánh hô giết cũng sợ ngây người.

Đám đông hoàn toàn lặng đi, tất cả mọi người đều sững ra như cục gỗ.

Mặc khố đương nhiên cũng không lộ gì, nhưng một nữ nhi con nhà tử tế lại chỉ mặc một chiếc khố đứng trước mặt mọi người thì không ổn. Đây là trang phục trong khuê phòng khi ở chung với trượng phu. Tuy phần lớn Miêu nữ không tuân theo tập tục Trung Nguyên, nhưng Triển gia là thổ ty thế gia mấy chục năm, sao có thể so với Miêu nữ bình thường được?

Trong tất cả, phản ứng nhanh nhất là Diệp Tiểu Thiên. Khi phát hiện toàn bộ không gian xung quanh đều lặng đi, ngay cả tiếng gió cũng có thể nghe thấy rõ ràng, máu nóng của hắn lập tức nguội đi, tuy đang phát điên, nhưng khứu giác của hắn lại đặc biệt linh mẫn với nguy hiểm có liên quan đến tính mạng. Không nói hai lời, hắn quay đầu bỏ chạy.

Trên Hoàng Đại Tiên linh, tất cả mọi người đều đứng ngẩn ra nhìn theo Diệp sử bốn huyện Ngải đại nhân tay cầm một chiếc cờ chạy như bay xuống núi, chỉ một lát sau đã không thấy bóng người, chỉ có tiếng lá cờ bay phấp phới. Rõ ràng tên ngốc này khi chạy trốn chết đã quên không vứt lại "bình khí".

Q.3 - Chương 6: Nước cờ tuyệt vời

- Mà mẹ nó, tình huống bây giờ thế nào?

Nhìn tên eo là mặc áo xanh cầm một lá “cờ hồng” chạy như bay xuống núi, người trên Hoàng Đại Tiên linh sắc mặt đều xạm lại.

Sau một lát ngậy người, bọn họ quay đầu nhìn về phía Triển Ngưng Nhi. Haiz! Một cô nương xinh đẹp là thế, vậy mà bây giờ mặt đã đỏ như Quan Công rồi.

“Quan Công” giờ loan đao hình bán nguyệt, toàn thân rung động hết lớn:

- Bắt... bắt hẩn lại! Bắt hẩn lại cho ta! Bắt... hẩn... lại...

Câu nói cuối cùng, Triển Ngưng Nhi dùng lực rống to, tiếng hô theo gió từ trên đỉnh núi vang vọng khắp sơn cốc:

- Bắt hẩn lại... bắt hẩn lại... bắt... hẩn... lại...

Các hán tử Miêu gia phản ứng nhanh nhất, lập tức đuổi theo xuống dưới núi. “Các dũng sĩ” bộ lạc khác bỗng dừng mắt đi đối thủ, liền ngay người ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng nhanh chóng đuổi theo đám hán tử Miêu gia, không biết là vì muốn tiếp tục quyết đấu hay vì muốn chiêm ngưỡng phong thái Diệp đại anh hùng. Cả một đoàn như ong vỡ tổ, chạy rầm rầm xuống dưới chân núi.

Người tò mò đứng xem đương nhiên không chê cảnh đại náo nhiệt như thế, nên cũng lập tức đuổi theo sau đầy hưng phấn. Sau một lát chỉ còn Triển Ngưng Nhi và hai võ sĩ Miêu gia còn lưu lại hiện trường.

Hai người lúng túng nhìn nhau, cũng không dám nhìn Triển Ngưng Nhi. Một người cời áo, hơi nghiêng đầu, nói đầy ngượng ngùng:

- Đại tiểu thư, tiểu thư... trước tiên dùng tạm làm váy đi!

Triển Ngưng Nhi phần hận nhận lấy cái áo, quần quanh eo, thế nhưng dù sao áo cũng không thể thay được váy, vẫn hở ra một khoảng. Nàng giận dữ giật tay, vứt áo xuống đất, vành mắt đỏ hồng nói:

- Nếu bản cô nương cũng chỉ như vậy thì có gì đặc biệt hơn người!

Dứt lời nàng co chân chạy đuổi xuống dưới núi.

Hai gã hộ vệ nhìn nhau bất lực. Đại tiểu thư giờ đã như vò mề lại thêm bị sứt, hai người có ăn gan trời cũng không dám khuyên bảo, bởi vậy lập tức cất bước đuổi theo. Sau khi bọn họ rời đi, Hoàng Đại Tiên linh hoàn toàn trống trơn, chỉ còn một đồng rác rưởi hỗn độn đầy trên mặt đất.

Một lát sau, từ trên tán đại thụ lúc trước Đại Hạnh đề nghị các vị tú tài tiến hành thi đấu leo núi, cử tạ, trèo cây, đột nhiên có hai bóng đen chọt lóe lên, từ trên cao đáp xuống đất, nhẹ nhàng như lá rụng về cội. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hai người này toàn thân mặc trang phục màu xanh, khăn trùm đầu cũng màu xanh nốt, từ đầu đến chân chỉ lộ ra ánh mắt lợi hại giống như mắt sói. Thế nhưng hiện giờ trong mắt hai người này lại có chút dờ khóc dờ cười. Người áo xanh cao hơn ho khan hai tiếng, thấp giọng nói:

- Đại ca, có cần đuổi theo hay không?

Người kia thấp hơn một chút nhưng chỉ cần nhìn qua thể đứng liền có cảm giác vững chãi như núi lớn. Y nhẹ nhàng lắc đầu rồi nói:

- Không cần. Haiz, ta vốn đang lo lắng tiểu tử kia làm việc không có chừng mực, lại phải chịu thiệt thòi. Thật không ngờ tới đây mới biết, tên đại ca kết nghĩa kia so với hẩn còn không đáng tin cậy hơn.

Người áo xanh cao hơn một chút khẽ háng giọng, cảm thấy vui vẻ nói:

- Uhm! Sự cố vốn không phải do tiểu tử Đại Hạnh gây ra, hiện giờ mọi người cũng vội vàng đuổi theo tên kia... ha ha, Điền sử, chắc sẽ không gây khó dễ cho hẩn.

Ánh mắt người áo xanh thấp hơn đột nhiên trở lên lạnh lẽo:

- Cái tên tiểu tử họ Diệp kia lại dám xúi giục Đại Hanh đưa ra đề nghị hoang đường như vậy, nếu không phải đột nhiên phát sinh vấn đề, Đại Hanh chẳng phải sẽ thành cái bia cho mọi người chỉ trích hay sao? Tiểu tử Đại Hanh chất phác trung thực, không có tâm cơ, nếu hắn muốn lợi dụng Đại Hanh, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

Người áo xanh cao hơn chần chờ một lúc, rút cuộc không lên tiếng. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhưng hai người bọn họ là huynh đệ đã mấy chục năm, quen thuộc tới mức không thể hơn được nữa. Chỉ cần một chút khác lạ, người áo xanh thấp hơn liền cảm giác được ngay, y hỏi:

- Ngươi muốn nói gì?

Người áo xanh cao hơn nói:

- Đại ca, huynh không nghĩ rằng, một tên có thể nghĩ ra đủ loại biện pháp trốn học, ngay cả sự khôn khéo của đại ca cũng không phát hiện được, chỉ tới khi Cổ Giáo dụ nói huynh mới biết. Một hài tử như vậy thật sự không có tâm cơ sao?

Người áo xanh thấp hơn xoay người, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Người áo xanh cao hơn tiếp tục nói:

- Mặc dù đại ca không muốn Đại Hanh đi con đường cũ của huynh, chưa bao giờ dạy võ công cho nó, nhưng trong lúc nó không chú ý, huynh lại dùng loại dược vật tẩy căn phạt tùy tốt nhất tẩm cho nó. Mặc dù Đại Hanh có béo một chút nhưng thể chất chắc chắn không kém như vậy. Huynh cảm thấy là tiểu tử này leo núi chặt vật hay do nó có cổ ý kéo dài?

Người áo xanh thấp hơn đột nhiên ánh mắt biến đổi, chần chờ một lúc rồi nói:

- Việc này... không thể nào...

Người áo xanh cao hơn cười nói:

- Nhìn đó, người làm cha như đại ca cũng không thể xác định được đúng không?

Người áo xanh thấp hơn nói đầy nghi hoặc:

- Đại Hanh nhà ta sẽ không tính ranh như vậy chứ?

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng lão không khỏi có chút vui mừng. Đối với bậc phụ mẫu, chỉ cần nhi tử có chút sở trường khiến họ cảm thấy vui mừng, bọn họ đều như mở cờ trong bụng.

Người áo xanh cao hơn nói:

- Tiểu tử Đại Hanh này trời sinh một dáng vẻ khờ khạo, có điều nó tuyệt đối không cần đại ca phải lo lắng như vậy. Từ nhỏ tới lớn, tiểu tử này không có bằng hữu, không có huynh đệ, đệ thấy nó thật tâm muốn cùng tên họ Diệp kia kết giao bằng hữu, người cũng đừng can thiệp nhiều, tiểu tử này đang dần lớn lên đó.

Người áo xanh thấp hơn nhíu mày nói:

- Ngươi nói tên cái trang kia... ta lại không muốn động tới hắn. Có điều đám cáo già trong huyện muốn đẩy hắn ra, đương nhiên là không có ý tốt, nếu như Đại Hanh thân cận với hắn quá...

Người áo xanh cao hơn phì cười:

- Đại ca sát phạt quyết đoán, một đời kiêu hùng, không ngờ vì nhi tử của mình mà tâm đại loạn. Đại Hanh chỉ cùng hắn kết giao bằng hữu, có thể xảy ra chuyện gì được? Tiểu tử này đang trưởng thành rồi, để nó xông xáo đi, cho dù chịu chút thiệt thòi, nhưng chỉ cần không thương gân động cốt thì cũng không phải chuyện xấu.

Người áo xanh thấp hơn gật đầu, thờ dãi:

- Đúng là tâm ta loạn. Không nói tới chuyện này nữa, thể lực của thủ hạ lão tam, ngươi tiếp nhận thế nào rồi?

Người áo xanh cao hơn nói:

- Đại ca yên tâm, không có vấn đề gì. Theo tình huống hiện tại ta nắm bắt được, lão tam thật sự đã động tư tâm, chẳng những âm thầm bồi dưỡng tư binh, hơn nữa... có tiếp xúc với người kia...

Ánh mắt người áo xanh thấp hơn lập tức biến đổi, người áo xanh cao hơn nói:

- Có điều đại ca yên tâm, lão tam làm việc rất cẩn thận. Bởi vì y quá cẩn thận nên hành động rất chậm chạp. Theo tình huống đệ nắm bắt được, y chỉ mới liên lạc với thủ hạ của người kia mà thôi.

Người áo xanh thấp hơn thở phào, sau đó nói:

- Chắc là như thế, nếu không chúng ta cũng không có khả năng đứng yên ổn tại nơi này. Ta thấy lão tam không thật lòng muốn đầu nhập vào phe người kia, chỉ muốn mượn một cây đại thụ, tìm thêm một đường lui mà thôi. Mục đích cuối cùng của y là lên thay thế ta, thuận lợi kiếm lợi ích mà thôi.

Người áo xanh cao hơn vuốt cằm nói:

- Đại ca cao kiến!

Người áo xanh thấp hơn thấp giọng hừ lạnh, cười lạnh lùng nói:

- Vinh hoa phú quý đã ăn mòn tâm chí y, hiện giờ lão tam đã sớm quên vì sao chúng ta tới Quý Châu xa xôi này rồi. Vì vinh hoa phú quý, ngay cả huynh đệ y cũng nghĩ chuyện bán đứng được.

Người áo xanh thấp hơn thông thả bước tới phía trước hai bước, tiếng gió núi thổi chéo áo lão vang lên phấp phật. Lão suy nghĩ trong chốc lát rồi nói:

- Từ giờ trở đi, toàn bộ tâm tư của người đều phải đặt vào chuyện tiếp thu, thanh lý thế lực còn sót lại của lão tam, bảo đảm không để xảy ra một chút sai lầm.

Người áo xanh cao hơn ôm quyền nói:

- Tuân mệnh!

Diệp Tiểu Thiên vội vàng chạy xuống dưới núi, mồ hôi trên mặt rơi xuống như mưa. Hắn quay đầu nhìn lại, trên con đường núi vô số người chạy xuống thành đoàn, liên tục không dứt. Diệp Tiểu Thiên thầm kêu một tiếng “khổ quá”, sau đó dùng toàn bộ sức lực còn lại co chân chạy trốn tiếp.

Diệp Tiểu Thiên cảm “cờ” giống như tiểu yêu tuần sơn chạy tới khe núi liền trông thấy một lão bà cười lừa đi tới, một tiểu đồng khoảng mười hai mười ba tuổi đi trước cầm dây cương.

Diệp Tiểu Thiên như gặp được cứu tinh, vội vàng hô lớn:

- Đứng... Đứng lại! Xuống... Xuống! Mau xuống đây...

Lão bà mắt vẫn còn rất tốt, nhìn Diệp Tiểu Thiên một hồi, thấy hai tay hắn để trần, đầu đầy mồ hôi, trên vai vác một cây gậy gỗ, phía cuối cây gậy còn treo một cái váy. Nhất thời bà nói với giọng đầy sợ hãi:

- Gặp dâm tặc rồi... ông trời ơi, thân thể thanh bạch của lão bà ta...

Còn không đợi lão bà hô thiên gọi địa gào khóc, Diệp Tiểu Thiên đã vọt tới, giơ tay ôm lão bà xuống. Trong lúc cấp bách, bà chỉ biết bi phần phàn phó cháu trai:

- Tiểu Tử, mau đi vào trong thôn gọi người...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Gọi cái gì! Ta... ta là quan... quan phủ!

Lão bà nằm trong lòng tay hắn chân vừa đá vừa đạp liên tục, gào khóc thét lên:

- Quan phủ cũng không thể cường bạo phụ nữ như vậy!

Diệp Tiểu Thiên ngậy ngậy cả người, nhanh chóng buông lão bà ra, sau đó nói:

- Nghĩ hay quá nhỉ! Ta có... công vụ bên người, bây giờ trung dụng... con lừa của bà!

Diệp Tiểu Thiên đoạt lấy dây cương con lừa, đang muốn trèo lên thì nhớ ra trên vai vẫn còn vác “lá cờ”. Hắn vội rút lấy quần lên ngực lão bà, sau đó nói:

- Đây là tiền thuê con lừa, sau này các người có thể tới nha huyện lấy con lừa này lại.

Diệp Tiểu Thiên chỉ đem “lá cờ” đưa cho bà lão, còn cán cờ hắn giữ lại, trước mắt vẫn còn cần dùng nó hộ thân.

Diệp Tiểu Thiên đưa váy đỏ của Triển Ngưng Nhi cho lão bà, sau đó xoay người leo lên lưng lừa, dùng sức vỗ hai tay vào mông nó, quát to:

- Giá!

Rồi giống như một đũng sĩ phóng về phía huyện thành.

Trên đường Diệp Tiểu Thiên quay đầu nhìn lại, mọi người từ trên núi chạy xuống, sức lực đã có phần cạn kiệt, không như hần phải chạy trốn chết, có thể kích phát ra sức lực toàn thân. Thế nên hiện giờ bọn họ càng đuổi càng xa, trong lòng hần cũng buông lỏng xuống, chuyên tâm chạy tiếp.

Khi Diệp Tiểu Thiên vừa cười lừa vượt qua một mảnh ruộng đồng xanh tốt, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa gấp gáp. Hần khần trương hần lên, đang muốn xông bừa xuống ruộng ẩn nấp, chợt hần quay đầu nhìn trông thấy một người cười tuấn mã đang phi vọt tới, trông hình dáng đúng là La Tiểu Diệp.

La Tiểu Diệp theo những người xem quyết đấu chạy xuống dưới núi, bọn họ sớm đã náo loạn thành đoàn, chen lấn xô đẩy. Gã còn chưa kịp hò hét đám người này tránh đường, liền nhớ ra lúc tới đây mình cưỡi ngựa, nên tới bóng cây dưới khe núi tìm người chặn ngựa, sau đó dùng tuấn mã đuổi theo Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên vừa thấy người tới là La Tiểu Diệp liền an tâm. La Tiểu Diệp đuổi kịp Diệp Tiểu Thiên, tức giận hỏi:

- Diễn sử đại nhân, cách này là hạ sách của ngươi sao?

Diệp Tiểu Thiên cười ngượng ngừng nói:

- Đương nhiên không phải, đây chỉ là thủ đoạn ứng biến lúc khẩn cấp mà thôi.

Nói tới đây, Diệp Tiểu Thiên bỗng có chút đắc chí, ngẩng mặt nhìn La Tiểu Diệp đang ở trên lưng con ngựa cao to, sau đó nói:

- A! Bọn chúng đều đuổi theo ta, chuyện quyết đấu không phải được giải quyết rồi sao?

La Tiểu Diệp cười khổ nói:

- Hoàng Đại Tiên lĩnh gặp khó nhưng huyện nha huyện Hồ của chúng ta cũng không khá hơn là mấy. Ta nghe nói nữ nhân bị huynh giết vấy kia rất có thân phận đó. Diễn sử đại nhân, ngài cẩn thận đi là vừa.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 7: Ai lo việc người nấy

La Tiểu Diệp và Diệp Tiểu Thiên một người cưỡi ngựa một người cưỡi lừa vừa đi vừa nói, một đường xông thẳng vào cửa lớn huyện thành, giống như Don Quijote cùng Sancho vùng thương phóng tới quạt xay gió.

Qua chừng nửa canh giờ, tú tài hai phái tham gia quyết đấu lục tục cầm thương đao côn bổng xông vào thành, dọa cho quan thủ thành kinh hồn táng đảm, còn tưởng rằng đám người miền núi lại tạo phản.

Sau đó dân chúng xem náo nhiệt cũng lục tục vào thành, một màn quỷ dị liên quan tới Diệp Tiểu Thiên và Đại tiểu thư Triển thị Thủy Tây cũng thông qua những cái miệng rộng này truyền ra toàn bộ Hồ huyện, trong lúc nhất thời dân chúng đều già dặt trẻ, vô cùng vui vẻ đi thẳng tới Huyện nha xem kịch.

Quan thủ thành mắt thấy từng đám người không giống người lương thiện xông vào thành, cuối cùng lại không xảy ra chuyện gì, vừa mới thở ra nhẹ nhàng liền thấy xa xa lại có ba người chạy nhanh tới, ở giữa là một Miêu nữ còn trẻ tuổi, hình thức rất xinh đẹp, trên đầu trên cổ thậm chí trên người đều có ngân sức tăng thêm vẻ đẹp, duy chỉ hạ thân mặc một cái váy ngắn màu xanh đen chỉ có phu nhân cao tuổi mới mặc, khó tránh khỏi hơi lộn xộn.

Quan thủ thành này thấy vẻ mặt Miêu nữ kia bất thiện, hai đại hán Miêu gia đi theo sau càng thêm hung ác, vội vàng bỏ qua, tùy ý họ vào thành.

Thiếu nữ người Miêu này đương nhiên chính là Triển Ngưng Nhi rồi.

Váy ngắn kia là nàng cướp được từ chỗ lão phu nhân trên con lừa bị cướp. Lão phu nhân kia thực sự là nông phụ giả hoạt, phát hiện chất liệu chiếc quần kia rất tốt, như thế nào cũng đáng mấy lạng bạc, cho nên bắt đầu ước lượng.

Chờ sau khi Triển Ngưng Nhi xuống núi, chứng kiến lão phu nhân kia, đề xuất muốn mua váy của bà ta, lão phu nhân thế nào còn không rõ lai lịch chiếc quần đỏ vừa rồi? Bà thu số tiền lớn, lại cười váy mình tại chỗ.

Triển Ngưng Nhi vừa đi, chắc hẳn lão phu nhân kia tạm thời mặc tạm chiếc váy đỏ, chẳng qua lão phu nhân mặc một cái váy tươi đẹp, để cháu trai của bà nâng đỡ đi trên đường núi, phong cảnh kia quả nhiên...

Lúc này, giữa sườn núi Hoàng Đại Tiên linh, La Đại Hành thoi chậm bước chân, thỉnh thoảng lại móc ra một chiếc bánh ngọt hoa quế từ trong túi xách, không hề phát giác còn có hai bóng người màu xanh lén lút đi theo gã.

La Đại Hành lần đầu dừng lại nghỉ ngơi trên đường núi, chân giẫm đá xanh, đưa mắt nhìn về nơi xa, thấy dưới núi rất xa có mấy bà bà, công công lưng còng em bé đang tập tễnh đi về phía huyện thành, La Đại Hành không khỏi u oán nói:

- Người không muốn bị người truy đuổi lại bị người khác truy đuổi, ta muốn người khác truy đuổi cũng không được, ài, thực sự nên giảm cân.

Đại Hành dứt lời, há miệng lại nuốt một miếng bánh ngọt vào miệng, lấy ra túi nước dùng súc uống mấy ngụm, liền đặt mông ngồi xuống, lẩm bẩm nói. Hai người áo xanh ngấm theo đuôi liếc nhau, không biết nên khóc hay cười.

Người áo xanh hơi thấp liếc mắt thầm nghĩ: "Nghĩ tới những lời vừa rồi là Nhị đệ cô ý trấn an ta, cái tên khốn kiếp này đầu thế nào là kẻ đại trí giả ngu?"

Diệp Tiểu Thiên và La Tiểu Diệp chạy tới cửa Huyện nha, một người xuống ngựa, một người xuống lừa. Nha dịch thủ vệ vừa thấy Tuần Kiểm đại nhân và Điện Sử đại nhân tới rồi, vội vàng chạy tới nhận dây cương, kỳ quái nhìn cách ăn mặc của Diệp Tiểu Thiên. Dù sao đường đường Điện Sử, cỡi trần còn không rể cày, vô cùng hiếm thấy.

Diệp Tiểu Thiên và La Tiểu Diệp tiến vào Huyện nha, vừa mới bước qua cửa, liền thấy Mạnh Huyện Thù và Vương Chủ Bộ dắt tay nhau tới, trông thấy cảnh tượng của Diệp Tiểu Thiên như vậy, Mạnh Huyện Thù sợ hãi nói:

- Ngài Điện Sử! Người... người đây là muốn nhận đòn chịu tội với ai thế?

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc hỏi:

- Sao ta lại phải nhận tội? Ta... ồ!

Diệp Tiểu Thiên đột nhiên chú ý tới mình còn không cái mầm tai họa kia, vội vàng ném nó sang bên cạnh, khổ sở nói:

- Hai vị đại nhân, các vị quả thực hại khổ ta.

Mạnh Huyện Thù và Vương Chủ Bộ trông thấy bộ dạng chật vật của hắn, liền đoán được hắn bị tổn thất nặng nề ở trên núi, chẳng qua trông thấy La Tiểu Diệp tuy rằng nhũ này, lại không hề sợ hãi, đoán chừng những tú tài kia không náo loạn tới chết người, trong lòng họ thả lỏng một chút.

Đã nhẹ nhõm trong lòng, hai người lại nhìn Diệp Tiểu Thiên, càng xem càng buồn cười. Hai người cố nén cười, giả trang nghiêm túc, Mạnh Huyện Thù nói:

- Không phải Điện Sử đại nhân tới Hoàng Đại Tiên linh ngăn tú tài hai phái đánh nhau sao? Thế nào... lại trở về với bộ dạng này?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ài! Việc này nói rất dài dòng, thực sự một lời khó nói hết. La Tuần Kiểm, ngài hãy nói đi.

La Tiểu Diệp cười khổ một tiếng, tóm tắt rõ ràng đơn giản những chuyện đã xảy ra. Mạnh Huyện Thù và Vương Chủ Bộ không cười nổi nữa, Mạnh Huyện Thù run sợ nửa ngày nói:

- Người nói... nàng kia là người nhà Triển thị Thủy Tây?

La Tiểu Diệp nói:

- Đúng là Triển thị Thủy Tây, người nhà có vẻ không thỏa đáng. Trên thực tế, nàng kia là Đại tiểu thư Triển thị Thủy Tây thế hệ này, khụ! Quý Châu có Tam hồ, vị trong tam hồ kia...

La Huyện Thù và Vương Chủ Bộ trầm miệng một lời nói:

- Phách Thiên Hồ?

La Tiểu Diệp ngẩn ngơ, ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị đại nhân quen nàng?

Mạnh Huyện Thù và Vương Chủ Bộ cùng nhũ này, đồng thanh thở dài:

- Không quen biết! Chẳng qua ba tên họa hại kia có một người biết võ, chúng ta sao lại đoán không ra?

Mạnh Huyện Thù và Vương Chủ Bộ nhìn nhau. Mạnh Huyện Thù đột nhiên thần sắc khê động, nghiêm túc nói với Vương Chủ Bộ:

- Kỳ hạn ba năm sắp tới gần, cho dù thế nào năm nay nhất định phải thu đủ chín thành lương thực mới được, nếu không ứng đối thế nào với kỳ hạn cuối năm của triều đình. Vương Chủ Bộ, người phải nhanh chóng sửa soạn tất cả sách hộ tịch, ta mới dễ làm việc, lần lượt thu thuế.

Vương Chủ Bộ sắc mặt trầm trọng gật đầu, nói với Mạnh Huyện Thừa:

- Được! Đạo lý trong đó, hạ quan đương nhiên hiểu được, hạ quan đã phân phó người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ thanh lý hộ tịch rồi. Huyện Thừa đại nhân, nếu không bây giờ chúng ta đi xem, đừng làm hỏng công sự.

Hai người đồng thời quay qua Diệp Tiểu Thiên, nắm tay nói:

- Ngài Diễn Sử, chúng ta chợt nhớ tới còn có một chuyện cực kỳ quan trọng cần làm, như vậy xin cáo từ rồi. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên chưa từng thấy quan lại không biết xấu hổ như vậy, giật mình nói:

- Hai vị đại nhân, họ Triển kia...

Đang nói chuyện, Mạnh Huyện Thừa và Vương Chủ Bộ đã ra khỏi cửa, khua tay nói với hân:

- Huyện tôn đại nhân đang ở nhị đường.

Nói còn chưa xong, hai người đã đi qua sau bức tường, không thấy nữa.

Diệp Tiểu Thiên giật mình nói:

- Sao bọn họ có thể vô sỉ như thế?

La Tiểu Diệp đáp:

- Không vô sỉ sao có thể làm quan của Hồ huyện?

Diệp Tiểu Thiên quay đầu nhìn La Tiểu Diệp, La Tiểu Diệp đáp:

- Người không cần nhìn ta, ta là thổ quan kẻ thừa, không làm được cũng phải làm.

Lúc hai người nói chuyện, liền thấy Mạnh Huyện Thừa và Vương Chủ Bộ quay lại từ phía sau bức tường. Diệp Tiểu Thiên vui mừng, cho là lương tâm của họ phát tác, vội vàng tới đón, chấp tay nói:

- Mạnh Huyện Thừa, Vương Chủ Bộ...

Mạnh Huyện Thừa và Vương Chủ Bộ tập trung tinh thần, không nghe hân nói chuyện, cũng không nhìn về phía hân, liền nghe Mạnh Huyện Thừa nói: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Tuy rằng triều đình thi hành 'Nhất Điều Tiên Pháp', nhưng Hồ huyện ta vẫn phải nhập gia tùy tục mới đúng. Xưa nay dân chúng bản địa mua bán đều là đổi vật lấy vật, bảo họ giao bạc rất khó khăn.

Vương Chủ Bộ nói:

- Đúng thế, không bằng như vậy đi, chúng ta tổng quát thuế má cả huyện, số lượng kẻ đinh, phương diện này vẫn xử lý theo phương pháp thu thuế của triều đình. Tiếp đó, phải cho phép dân chúng trực tiếp giao lương thực và vải lụa, do quan phủ Hồ huyện ta chuyển tới thành lớn Đại Phụ, đổi lấy hiện ngân.

Mạnh Huyện Thừa vuốt cằm nói:

- Như thế rất tốt. Tất cả lương hương bên cạnh, có thể thông báo họ bắt đầu trưng thu lương thực rồi, chỗ nào chống nộp thuế, do Lý Giáp phối hợp trừng phạt, thật sự không được, sẽ do người trong huyện phải tới thúc...

Vương Chủ Bộ nói:

- Biện pháp của Huyện Thừa đại nhân rất thỏa đáng!

Hai người vừa đi vừa nói, đi qua bên người Diệp Tiểu Thiên, trực tiếp coi hân như không khí.

Diệp Tiểu Thiên đang bồn chồn, chợt nghe tiếng huyện nào bên ngoài như sóng âm đập vào mặt, lúc này mới chợt hiểu ra:

- Hóa ra hai tên hân đàn này không có gan ra khỏi cửa lớn, cho nên mới trở về.

Nhị đường Huyện nha, Hoa Tĩnh Phong dờ dẫn ngồi, im lặng nửa ngày.

Diệp Tiểu Thiên dậm chân nói:

- Đại lão gia của ta, ngài cũng nên nói gì đi.

Hoa Tĩnh Phong ho khan hai tiếng, mắt gật gật:

- Mạnh Huyện Thừa và Vương Chủ Bộ đâu rồi?

La Tiểu Diệp cười khỏ nói:

- Hai vị đại nhân kia cũng không biết trốn đến nơi nào thương lượng chuyện trưng thu lương thực rồi.

Hoa Tĩnh Phong ngạc nhiên hỏi:

- Đã tới thời gian thu hoạch lương thực sao? À, ta hiểu rồi...

Hoa Tĩnh Phong hít sâu một hơi, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Việc này liên quan tới danh tiết nữ nhân, nói lớn lớn hơn trời, nói nhỏ không đáng một đồng, là lớn hay nhỏ, là do người ta có quan tâm hay không. Triền thị Thủy Tây, cho dù là Bồ Chính Sứ Nha môn cũng phải kiêng kỵ ba phần, Triền Ngưng Nhi này đã là người quan trọng của Triền thị Thủy Tây, người thấy việc này nên giải quyết thế nào mới tốt?

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên nói:

- Đại nhân, ta tới tìm ngài, không phải hỏi ngài giải quyết thế nào sao? Sao ngài lại hỏi ta nữa?

Hoa Tĩnh Phong lắc đầu, bi thương nói:

- Bốn huyện... không có biện pháp. Dân chúng nơi này, không quen vương đạo giáo hóa lâu rồi, từ trước tới nay không để bốn huyện vào mắt. Bốn huyện ba ban sáu phòng, từ trước tới nay đều chia rẽ, cũng không có khả năng uy hiếp. Bốn huyện không có chí lên thẳng trời cao...

Diệp Tiểu Thiên buồn bực nói:

- Đại nhân, ngài cũng đừng có lên thẳng trời cao nữa, đám quan lại Hồ huyện các ngài thực khiến ta thất vọng. Ngăn cản tù tui hai phái quyết đấu trên Hoàng Đại Tiên Linh, tránh gây tai nạn chết người, là yêu cầu của các ngài đúng không? Ta đi rồi, cũng làm được rồi! Hiện giờ, với tư cách thuộc hạ của ngài, ta gặp phải phiền toái, Mạnh Huyện Thừa và Vương Chủ Bộ giả vờ câm điếc, Hoa Đại lão gia ngài... ngài cũng không cần phải giả vờ câm điếc, bởi vì ngài căn bản là vừa điếc vừa câm!

Hoa Tĩnh Phong bị hấn mắng đỏ mặt tía tai, thề nhưng không có lời nào để nói.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nếu ta thật sự là Điển Sứ của huyện, vậy thì tốt, oan ức này tự ta chống đỡ! Nhưng ta không phải, ta bị các ngài buộc giả mạo Điển Sứ, hiện giờ các ngài đùn đẩy, không quan tâm sống chết? Được! Ta cứ ngồi ở đây, chờ họ xúc động phần nộ xông vào Huyện nha, gây ra chuyện gì lớn, muốn bãi quan cũng là bãi quan các ngài, ta cùng lắm không giả trang đầu búi tóc nữa, ta vốn không muốn giả trang, ta mang theo em... em gái ta nương nhờ họ hàng.

Diệp Tiểu Thiên nói xong nghĩ tới động tác hái mũ quan, đưa tay lên mới phát hiện hôm nay mặc kiểu nhỏ sinh, chỉ quần khăn công tử, Diệp Tiểu Thiên tức giận ngồi xuống ghế, chân bắt chéo, còn cố ý rung đùi, bộ dạng lưu manh.

Hoa Tri Huyện tím tái mặt một hồi, lúng túng nửa ngày, mới nói:

- Đã như vậy, vậy... vậy bốn huyện ra ngoài một chuyến, vạn nhất... vạn nhất vị Triền cô nương kia chịu xem chút tình mọn của ta mà dàn xếp ổn thỏa, vậy không còn gì tốt hơn.

Hoa Tĩnh Phong đứng lên chỉnh lại mũ quan ngay ngắn, cất bước ra ngoài. Diệp Tiểu Thiên đang rung đùi đột nhiên ngừng lại, ngưng mắt suy nghĩ, dùng sức vỗ đùi, nói:

- Không đúng! Không đúng! Tại sao ta phải sợ nàng? Ta rõ ràng có biện pháp trị nàng!

Hoa Tĩnh Phong vừa mới đặt chân qua ngưỡng cửa thoáng cái rút chân về, hai mắt tỏa sáng rực rỡ, vọt tới trước người Diệp Tiểu Thiên, nắm lấy tay hắn, kích động hỏi:

- Ngài Điển Sứ, ngài có biện pháp?

Q.3 - Chương 8: Động khẩu bất động thủ

Lúc Triển Ngưng Nhi đến huyện nha, bên ngoài đã đông nghịt người, còn náo nhiệt hơn cả cảnh rao bán thức ăn ngoài chợ. Tình cảnh như vậy tất nhiên càng khiến Triển Ngưng Nhi thêm xấu hổ và tức giận không chịu nổi. Khoản nợ này nàng đương nhiên tính lên đầu Diệp Tiểu Thiên, cũng vì thế mà càng hận Diệp Tiểu Thiên thấu xương.

Dựa vào tính cách dữ dằn kia của Triển Ngưng Nhi, quả quyết không âm thầm bỏ chạy vì xấu hổ, đổi ngày khác tìm Diệp Tiểu Thiên tính sổ. Cách làm của nàng rất trực tiếp, nàng trực tiếp ra lệnh cho tùy tùng của mình:

- Lên gõ cửa, muốn huyện nha lập tức giao tên khốn kia ra đây, nếu không, bốn cô nương sẽ xông vào.

Triển Ngưng Nhi còn chưa nói xong, cửa huyện nha vốn đóng chặt liền ầm ầm mở ra. Diệp Tiểu Thiên để vai trần, rất lưu manh mà đi ra. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Triển Ngưng Nhi vừa thấy Diệp Tiểu Thiên, quả nhiên là đồ mắt khi nhìn thấy kẻ thù, rất nhanh nàng phóng đao về phía Diệp Tiểu Thiên, lại không nghĩ tới tốc độ của Diệp Tiểu Thiên còn nhanh hơn nàng, vừa nhìn thấy nàng, lập tức xông về phía nàng, đột nhiên dừng lại cách xa nàng ba trượng, kêu lớn: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Ta nhớ ra rồi!

Một câu nói không đầu không đuôi này, đã gọi lên lòng hiếu kỳ của Triển Ngưng Nhi. Triển Ngưng Nhi đột nhiên dừng bước, hỏi:

- Ngươi nghĩ ra cái gì?

Khí thế Diệp Tiểu Thiên nghiêm nghị chỉ vào mũi nàng nói:

- Ngươi, nuốt lời!

Triển Ngưng Nhi ngẩn ngơ, kinh ngạc nói:

- Ta?

Diệp Tiểu Thiên dùng sức gật đầu nói:

- Không sai! Ngươi dùng chân rồi, ta nói sai sao?

Triển Ngưng Nhi:

- Ày...

Diệp Tiểu Thiên cường điệu nói:

- Hơn nữa còn không phải một lần, mà là ba lần!

Triển Ngưng Nhi:

- Chuyện này...

Diệp Tiểu Thiên tức giận lên án:

- Ngươi đã thề, tuyệt đối không động chân động tay với ta, nhưng ngươi nuốt lời. Ta đã làm gì nào? Chỉ vì bị chà đạp tôn nghiêm của mình, ta mới tức giận đánh trả một lần, kết quả thế nào? Ngươi rõ ràng đuối giết không tha đến tận cửa huyện nha!

Diệp Tiểu Thiên cao giọng nói:

- Dầu gì ta cũng là quan lại, ngươi còn như vậy với ta, đối với người dân bình thường thì thế nào?

Triển Ngưng Nhi:

- Ta...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta biết, có lẽ đối với dân chúng thấp cổ bé họng, ngược lại ngươi sẽ nhỏ nhả lịch sự. Vì ngươi không muốn người khác nói mình ý mạnh hiếp yếu. Nhưng đối với ta, coi như là không sợ cường quyền rồi? Ngươi nhìn kỹ một chút, trong huyện nha còn có người có cường quyền sao?

Triển Ngưng Nhi:

- Uy...

Diệp Tiểu Thiên vung mạnh tay lên:

- Được rồi! Ngươi không cần nói nữa, ngươi nói nhiều hơn cũng chỉ là nói dối. Cuối cùng, phải xem ngươi làm thế nào, mà không phải xem ngươi nói thế nào. Ngươi là người của Thủy Tây Triển tộc, ngươi có thái độ với quan viên triều đình như thế này, người khác sẽ nghĩ thế nào, sẽ xem Triển tộc của ngươi như thế nào?

Triển Ngưng Nhi:

- Cái đó...

Diệp Tiểu Thiên:

- Đàn ông tốt không đầu cùng phụ nữ! Lần này, ta tha thứ cho ngươi, ngươi không phải thề với thần của ngươi rồi sao, may mắn trong lời thề không nói là thực hiện lời thề ngay lập tức, con người ta rất độ lượng, ta cho phép cô thân của ngươi một triệu năm sau mới phải ứng với lời thề. Nhưng chỉ có lần này, hiểu chưa?

Triển Ngưng Nhi:

- Ngươi...

Diệp Tiểu Thiên:

- Trên đỉnh Hoàng Đại Tiên, người mà ta và ngươi nói đến, nhà ở ngõ Thu Liễu, ngươi biết ta nói đến ai, đi vào ngõ Thu Liễu, chính là nhà thứ ba. Được rồi, cứ như vậy đi, ta không muốn đôi co với ngươi nữa, đi đi!

Diệp Tiểu Thiên xoay người bỏ đi, như lúc hắn đi ra, từ từ bước vào nha môn, quát:

- Đóng cửa!

Cửa lớn huyện nha “cạch” một tiếng đóng lại. Triển đại tiểu thư hùng hổ đến hỏi tội Diệp Tiểu Thiên từ đầu đến cuối không có cơ hội nói chuyện.

- Hắn nói giống như có đạo lý a..., từ từ đã, vì sao ta phải cùng hắn nói đạo lý? Uy... ta đã từng thề, chẳng qua hình như ta thề không tính toán những lần hắn lừa ta lúc trước, cũng không bao gồm chuyện sau này hắn mạo phạm ta, rốt cuộc ta có thể động tay hay không đây?

Triển đại tiểu thư đáng thương bị Diệp Tiểu Thiên liên tục chất vấn đến xây xẩm mặt mày, nghĩ nửa ngày cũng không hiểu đạo lý trong đó.

Trong đám người, một nam tử áo bào trắng thò đầu ra nhìn, chính mắt thấy Diệp Tiểu Thiên tức giận đóng cửa, Triển Ngưng Nhi nhú mày không nói, người này nghĩ nghĩ một lúc, rốt cuộc lớn gan đi tới, cười nói với Triển Ngưng Nhi:

- Biểu muội...

Hóa ra người này là biểu ca của Triển Ngưng Nhi, An Nam Thiên của An Thị gia tộc “Thổ Ty Vương”.

Triển Ngưng Nhi nheo mắt liếc gã một cái, không nói một lời xoay người rời đi. An Nam Thiên vội vàng đuổi theo hỏi nhanh:

- Biểu muội, muội đi đâu vậy?

Triển Ngưng Nhi lạnh lùng nói:

- Ngõ Thu Liễu!

Diệp Tiểu Thiên nhìn qua khe cửa, cẩn thận quan sát động tĩnh ngoài cửa, mắt thấy con cạp cái bị hù bỏ đi, vui mừng, vỗ ngực, thở ra một ngụm khí lớn.

Bỗng nhiên, Diệp Tiểu Thiên cảm thấy hình như bên cạnh có người, vội vàng quay người, chỉ thấy huyện thái gia Hoa Tình Phong đứng bên cạnh, cũng vỗ ngực, vẻ mặt vui mừng.

Nhất thời Diệp Tiểu Thiên sầm mặt lại, không vui nói:

- Huyện tôn đại nhân, cửa ải này ta may mắn tránh thoát, nhưng ta không biết kế tiếp còn có bao nhiêu chuyện khó khăn chờ ta, thích khách kia đến nay vẫn bắt vô âm tín, Điền sử giả ta đây còn phải làm đến bao giờ?

Hoa Tĩnh Phong trầm nghĩ: “Người đóng giả Điền sử, tuy phiền toái liên tục, tốt xấu gì vẫn còn mạng để sống. Vội vã bỏ đi, người là ngại sống quá lâu chắc?” Ngoài miệng lại nói qua loa:

- Được rồi được rồi, người đừng gấp, chờ dăm bữa nửa tháng nữa, bốn huyện hứa để người đi.

Hai mắt Diệp Tiểu Thiên sáng ngời, nói:

- Ngài là quan phụ mẫu, lời này là thật chứ?

Hoa Tĩnh Phong nói:

- Ta không nuốt lời.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta chỉ là một người dân bình thường, chuyện trong quan phủ không có quan hệ với ta, ta đồng ý làm Điền sử giả cho các ngài coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, các ngài còn muốn ta làm nhiều việc nữa, đến lúc xảy ra việc thì các ngài lại không chịu trách nhiệm, giải thích thế nào đây?

Mặt Hoa Tĩnh Phong xấu hổ, bất đắc dĩ nói:

- Người đã dám nhận chức vụ Điền sử, cũng không thể để người khác phát hiện người là giả chứ? Được rồi được rồi, chốc nữa ta sẽ nói chuyện với Mạnh Huyện thừa, việc của huyện, người không thể quản thì không cần quản, vừa hay sắp thu thuế rồi, người phụ trách xuống các thôn thúc thu thuế phủ đi, như vậy có thể tránh được nhiều phiền toái. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên đổi giận thành vui, nói:

- Vậy còn được, cái kia... người nói rồi đó nha, nhiều nhất là một tháng, sau một tháng, mặc kệ thích khách kia có tới hay không, ta nhất định phải đi đấy.

Hoa Tĩnh Phong trầm nghĩ: “Người muốn chết, ta cũng không thích ngăn cản người?”

Mồm lại qua loa:

- Nhất định, nhất định!

Triển Ngưng Nhi xông đến cửa huyện nha, Diệp Tiểu Thiên nhảy ra, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị bác bỏ, Triển Ngưng Nhi không đánh mà lui. Dân chúng đứng ngoài quan sát có thể không nghe rõ Diệp Tiểu Thiên nói với Triển Ngưng Nhi chỗ ở của Từ Bá Di, chỉ làm một trận náo nhiệt như vậy xong liền kết thúc, tiếc nuốt nhao nhao giải tán, ngược lại không có ai quan tâm đến Triển Ngưng Nhi.

Triển Ngưng Nhi cau mày, vừa suy nghĩ vừa đi lên phía trước, bỗng nhiên đổi giọng kêu:

- Biểu ca!

An Nam Thiên tranh thủ thời gian tiến lên trước mặt nàng, nói:

- Biểu muội!

Triển Ngưng Nhi nói:

- Muội gặp một vấn đề, nhất thời không rõ ràng lắm, huynh giúp muội nghiên cứu kỹ xem.

An Nam Thiên thụ sủng nhược kinh, vội nói:

- Được được được, biểu muội cứ nói!

Triển Ngưng Nhi ho khan hai tiếng, nói:

- Là như thế này...

Triển Ngưng Nhi kể lại từ đầu đến cuối một lần việc từng trải qua cùng Diệp Tiểu Thiên, hỏi An Nam Thiên một cách chân thành:

- Huynh nói bây giờ muội ra tay với hắn, có tính là vi phạm lời thề không?

Chẳng trách Triển Ngưng Nhi thận trọng như vậy. Nàng không sợ trời không sợ đất, nhưng đối với cô thần lại kính sợ đến mức khó hiểu.

Nếu như tìm đến Diệp Tiểu Thiên là vi phạm lời thề, nàng thực sự không dám, sợ chọc giận tới cô thần, sợ tai nạn sẽ giáng xuống nàng.

An Nam Thiên nghe nàng nói, không khỏi cảm thấy đau đầu. Kỳ thật lời thề như lập hợp đồng, điều khoản phải nói rành mạch, ngàn vạn lần không thể lập lờ nước đôi. Nếu không giải thích như vậy sẽ thật sự thành vấn đề. An Nam Thiên cũng tin cô thần, không dám suy nghĩ loạn kể cho nàng.

Triển Ngưng Nhi đợi cả buổi, không thấy An Nam Thiên trả lời, không khỏi hung hăng trừng mắt liếc gã một cái, nói:

- Rốt cuộc huynh thấy thế nào?

An Nam Thiên ngượng ngùng nói:

- Ta thấy thế nào cũng không sao, quan trọng là..., cô thần thấy thế nào.

Triển Ngưng Nhi cá giận nói:

- Nếu biết rõ cô thần nghĩ thế nào, còn phải hỏi huynh?

An Nam Thiên kêu oan:

- Muội không biết cô thần nghĩ thế nào, chẳng lẽ ta biết?

Triển Ngưng Nhi vừa trừng mắt, An Nam Thiên vội nói:

- Không bằng như vậy, chờ lúc muội đi Đồng Nhân, đến thăm Tôn Giả trong núi, lão nhân gia là tùy tùng của cô thần, nhất định có thể giải đáp vấn đề của muội.

Triển Ngưng Nhi nói lầm bầm:

- Vậy không phải đợi rất lâu sao? Hơn nữa muội đi Đồng Nhân, hỏi Thanh Tôn Giả, sau khi có kết quả không phải vẫn phải quay về một chuyến.

Mắt An Nam Thiên xoay động, cười hắc hắc nói:

- Vậy chỉ bằng như thế này đi, nếu muội không tiện ra tay, để cho Cửu Cao cùng Cửu Đương thay muội giáo huấn hần một chút là được rồi.

Cửu Cao và Cửu Đương mà An Nam Thiên nói đến là hai tùy tùng đi bên người Triển Ngưng Nhi, chứ nhìn hai người đó là người hầu, kỳ thật võ công của hai người còn cao hơn của Triển Ngưng Nhi vài phần.

Nếu không sao họ được tin nhiệm đi theo bên cạnh bảo vệ đại tiểu thư được.

Triển Ngưng Nhi nhìn biểu ca một cái nói:

- Nói nhảm, huynh cho rằng muội không nghĩ đến sao? Mượn tay người khác, cũng như mình ra tay, đây là những lời Tôn Giả nói qua. Muội không tự ra tay, để họ thay muội, vậy thì có gì khác muội tự ra tay?

An Nam Thiên cười hắc hắc:

- Cái này... là ta chỉ đưa ra ý kiến. Ai, nếu muội nhất định không thể động tay động chân, vậy thì trói tay trói chân mình lại, không thể động tay động chân, chẳng lẽ muội không thể động mồm, cắn chết hần sao?

An Nam Thiên nói xong cũng thấy buồn cười, không nhịn được cười phá lên. Lại không nghĩ đến hai mắt Triển Ngưng Nhi sáng ngời, bật thốt ra:

- Đúng a! Sao muội lại không nghĩ tới! Không thể động tay động chân, muội có thể động mồm, ha ha, ý kiến hay! Biểu ca, chỉ có huynh mới nghĩ ra chủ ý hay như vậy.

An Nam Thiên ngây dại, ha ha mà nói:

- Muội sẽ không... thật sự muốn động mồm chứ?

Trong chốc lát, trong đầu An Nam Thiên liền hiện ra hình ảnh dùng miệng, quả thật là rất không thích hợp với trẻ em mà. Chẳng qua gã lập tức liền từ bỏ những ý nghĩ hoang đường này. Làm sao có thể chứ, thấy bộ dáng biểu muội hận tên tiểu tử kia thấu xương, kia, rõ ràng là muốn thu thập hần. Dùng miệng thì làm sao thu thập hần được? Hần chết như thế thì thoải mái quá.

Trong lòng An Nam Thiên lạnh thấu, không muốn nghĩ tiếp nữa, đang định hỏi biểu muội, nhưng khi thấy vẻ tươi cười đắc ý thần bí của nàng, hiển nhiên sẽ không nói cho mình nghe, nên cũng thức thời không hỏi nữa.

Bỗng nhiên, thân hình Triển Ngưng Nhi dừng lại, vẻ tươi cười cũng ngưng lại. Thời gian dần trôi qua, khỏe miệng chậm rãi nhếch lên, trên mặt lại vui vẻ như trước, nhưng càng ngày càng lạnh. An Nam Thiên thấy ánh mắt Triển Ngưng Nhi nhìn về phía trước, chỉ thấy một tiểu viện trong ngõ hẻm, nhìn qua không có gì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Bột mì dính tay

Hoa Tri huyện an ủi Diệp Tiểu Thiên một hồi mới trấn an được hắn, đợi Diệp Tiểu Thiên trở lại chỗ của mình tắm rửa thay quần áo, Hoa Tinh Phong liền đi tìm Mạnh Huyện thừa cùng Vương Chủ bộ thương lượng.

Mạnh Huyện thừa cùng Vương Chủ bộ đang thảo luận kế hoạch trong nhà bếp, biết nữ ma đầu kia đã rời đi, liền chủ động đi ra. Vừa khéo gặp Hoa Tinh Phong ở sân nhị đường, ba người vào nhị đường thương nghị.

Mạnh Huyện thừa cùng Vương Chủ bộ cũng cảm thấy Diệp Tiểu Thiên huyênh hoang đủ rồi, tiếp theo chỉ cần hấn lặng lẽ sống qua một tháng này, sau đó lặng lẽ chết đi là được, cũng không muốn hấn mang lại nhiều chuyện nữa... Việc đến nước này, liền đồng ý với đề nghị của Hoa Tinh Phong.

Rạng sáng ngày thứ hai, Diệp Tiểu Thiên rửa mặt xong liền đi ra cửa viện, đang muốn đi đến phố phía trước ăn điểm tâm, thì thấy Tô Tuần Thiên cùng Lý Vân Thông đứng đợi ở hai bên cửa viện.

Nghe nói hôm qua tới giờ Tô Tuần Thiên vẫn còn chưa tỉnh rượu, thậm chí, tới giờ phút này vẫn còn mơ mơ màng màng. Diệp Tiểu Thiên không nhận được liền chế nhạo gả vài câu. Tô Tuần Thiên lại không tức giận, cười hi hi bồi tội. Đúng là yêu ai yêu cả tông ti họ hàng mà.

Từ khi Lý Vân Thông bị Diệp Tiểu Thiên đánh một trận, thì không dám lăm mồm trước mặt hắn nữa, tập trung tinh thần chờ Diệp Tiểu Thiên “không thể thích nghi mà chết”. Cho nên cũng cố gắng chịu đựng hắn. Diệp Tiểu Thiên cũng lười để ý đến y, trêu ghẹo Tô Tuần Thiên vài câu, đang muốn đi đến phố phía trước, chợt phát hiện phố đối diện có một người đang ngồi.

Người nọ đang hết nhìn đông lại nhìn tây, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên, nhất thời vui mừng đứng lên, chạy về phía Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, đại ca, huynh có khỏe không?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Rất khỏe, còn chưa bị bà điên kia đánh chết. Ngươi vừa trở về?

Đại Hanh khẽ giật mình hỏi:

- Đệ từ đâu trở về?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Hoàng Đại Tiên linh.

Đại Hanh cười khan nói:

- Đại ca, huynh đừng nói đùa, cho dù đệ bỏ còn chậm hơn rùa, nhưng nửa đêm cũng phải đến được huyện thành chứ?

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Đại Hanh hân hoan nói:

- A! Hóa ra đại ca ở chỗ này. Đệ chỉ biết huynh ở nhà quan, với chức quan của huynh chắc phòng ở cũng không tệ nhỉ, nhưng không biết cụ thể là viện nào. Nhất thời sáng sớm lại không tìm được người để hỏi, đành phải chờ ở đầu đường.

Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Người chờ ta làm gì?

Lúc này Diệp Tiểu Thiên phát hiện Đại Hanh còn mang theo bọc sách, không khỏi ngạc nhiên:

- Cha ngươi đôi ý rồi hả? Lại bắt ngươi đi học?

Đại Hanh chỉnh túi sách ngay ngắn, nói:

- Không phải, đệ đeo quen rồi.

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Tô Tuấn Thiên:

- ...

Lý Vân Thông:

- ...

Đại Hanh không thấy thần khí cổ quái của ba người, đầy phần khởi mà nói:

- Đại ca, huynh đi đâu vậy?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta... đi ăn điểm tâm. Mới sáng sớm, ngươi chạy tới đây làm gì?

Đại Hanh nghe hần hoi, nhất thời sụ sụ cúi mặt, than thở:

- Đại ca, đệ đang rất phiền não.

Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Ngươi phiền não cái gì? Động lòng xuân?

Đại Hanh nói:

- Xuân tâm đệ thường động, chẳng có gì lạ. Phiền não của đệ chủ yếu là..., trước đây lúc đi học đệ chỉ ngủ một giấc đến khi tan học, một ngày trôi qua rất nhanh, bây giờ đệ không biết bản thân nên làm gì, rảnh rỗi đến nỗi ngứa ngứa cả người.

Diệp Tiểu Thiên, Tô Tuấn Thiên cùng Lý Vân Thông nhìn nhau, có chút không hiểu tư duy hiếm thấy của Đại Hanh. Tô Tuấn Thiên nhin không được hỏi: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Bây giờ ngươi không đi học rồi, không phải có thể ngủ ngon mỗi ngày sao?

Về mặt Đại Hanh đau khổ:

- Đúng vậy, vấn đề là ta không đi học thì không mệt rã rồi, không mệt rã rồi thì làm sao ngủ được?

Tô Tuấn Thiên:

- ...

Lý Vân Thông:

- ...

Diệp Tiểu Thiên thân thiết nói:

- Đại Hanh..

- Hả?

- Ta mà là cha đệ, ta nguyện bóp chết đệ, bằng không thì ta sẽ bị đệ làm cho tức chết.

Đại Hanh nói:

- Đại ca, huynh đừng nói đùa, đệ rất nghiêm túc đấy.

- Đệ nghiêm túc?

Đa mặt Diệp Tiểu Thiên, Tô Tuần Thiên cùng Lý Vân Thông co quắp kịch liệt. Tô Tuần Thiên vô hạn kính ngưỡng nói với Đại Hanh: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Tỷ phụ của ta thường mắng ta là thiếu gia ăn chơi bất tài, nhưng so với người, thực sự cách nhau một trời một vực a.

Đại Hanh chấp tay nói với Tô Tuần Thiên:

- Quá khen, quá khen. Nghe khẩu khí, chắc ngày thường ngài rảnh rỗi đến nhàn chán, tuyền mèo đấu chó, bà ngoại không thương, cậu không yêu, có thời gian, ta sẽ xin ngài chỉ giáo một chút.

Tô Tuần Thiên:

- ...

Đại Hanh nói xong lại nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Sáng sớm đệ đã tỉnh lại, cố gắng muốn ngủ tiếp, nhưng không ngủ được, đã không ngủ được, càng nghĩ, cũng không có chỗ hay để đi, đệ liền tìm đến huynh.

Diệp Tiểu Thiên vừa đi vừa không bình tĩnh được phải gãi:

- Đệ tìm ta làm gì? Ta không có thời gian chơi với đệ, ta có chuyện phải làm.

Đại Hanh vác túi sách, lắc mông đi theo hắn, miệng nói:

- Không sao, đệ cùng làm việc với huynh, huynh xem mấy tiểu sai dịch kia đều nhàn rồi. Huynh tốt xấu gì cũng là một Điển sử, chức lớn hơn họ nhiều, sao lại có thể chỉ có hai người tùy tùng này?

Tô Tuần Thiên nghe xong thấy trong lòng khó chịu, ho một tiếng rồi nói: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Đại Hanh thiếu gia, kỳ thật ta là Ban đầu, hắn là Điển sử.

Đại Hanh bưng tỉnh đại ngộ nói:

- Há, hóa ra là tùy tùng cao cấp, thất kính thất kính.

Tô Tuần Thiên:

- ...

Lý Vân Thông:

- ...

Diệp Tiểu Thiên đi vào tiệm tạp hóa, sờ sờ túi, hôm qua để trấn an hắn, Hoa Tinh Phong cho hắn ba lượng bạc, nói là bổng lộc của hắn, Diệp Tiểu Thiên khó được dịp phung phí, liền nói:

- Ba phần... bốn phần..., Đại Hanh, đệ ăn sáng chưa?

Đại Hanh cười ngây ngô:

- Mọi người cứ ăn đi, đệ sáng sớm đã ăn rồi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ô! Ba phần ăn sáng. Ngồi đi, hôm nay ta mời.

Đại Hanh đặt mông ngồi ở trên ghế, nói:

- Hóa ra đại ca mời à? Vậy thì đệ không thể không nể mặt, đệ tùy tiện ăn một chút vậy.

Diệp Tiểu Thiên:

- ..., Được! Thêm một phần ăn sáng. Đại Hanh, đệ đã ăn rồi, vào trong thành dạo chơi một chút đi, một ngày sẽ trôi qua rất nhanh.

Đại Hanh nói:

- Đại ca chuẩn bị đi đâu vậy? Chường quý, thêm một phần ăn sáng.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Huyện thái gia kêu ta đến nông thôn đốc thúc thu hoạch vụ thu lương thực, chẳng qua Huyện thừa là cấp trên của ta, ta còn phải đợi lệnh của y. Trước đó, ta định vào thành dò xét một chút.

Mặt mày Đại Hanh hớn hờ nói:

- Vậy thì không hay, chúng ta cùng đi mới được. Chường quý, lại thêm một phần ăn sáng...

Diệp Tiểu Thiên bắt lực rồi. Đại Hanh thắng này thật sự dính vào hắn, lúc trước cũng không biết gã lại có tính tình như vậy. Lần này thật sự là bột mì dính tay ướt rồi, ném cũng không ném được.

Tô Tuần Thiên vừa ăn sáng, vừa nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đúng rồi, Diên sử có biết Miêu nữ hôm qua sau khi xông đến cửa nha môn thì đi đâu không?

Hai mắt Diệp Tiểu Thiên sáng ngời, đầy phấn khởi nói:

- A! Ngươi không nói đến ta cũng sẽ quên, chắc bà diên đó đi đến ngõ Thu Liễu rồi. Ha ha, Từ Bá Di bây giờ ra sao rồi nhỉ?

Đại Hanh mở to miệng, đang muốn nhét bánh vào, nghe xong lời này vội hỏi:

- Ô! Sáng sớm hôm nay lúc đệ tìm đại ca đi qua huyện học, đụng phải mấy người bạn học, đúng lúc bọn họ nói đến Từ Bá Di, hình như hắn bị người ta đánh, đánh đến rất là thảm... rất thảm, thảm đến nỗi hôm nay không thể đến trường, mọi người nghe xong cũng rất vui vẻ.

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Tô Tuần Thiên cùng Lý Vân Thông dần dần thích ứng được với tư duy so sánh sút sạo của vị thiếu gia này. Tô Tuần Thiên ho một tiếng, nói:

- Vị Triên cô nương kia đến Từ gia, đánh cho tiểu tử kia một trận, đánh đến rất là thảm, sau đó còn định phé hắn đi, may mắn có nương tử ra mặt, quý gối trước mặt Triên cô nương, ôm lấy chân nàng đau khổ cầu xin cho chồng. Triên cô nương mới tức giận rồi đi.

Diệp Tiểu Thiên nghe xong có chút tức giận, nói:

- Loại người bại hoại muốn leo lên quyền quý vứt bỏ cả vợ hiền, vị nương tử kia sao còn che chở cho gã chứ.

Tô Tuần Thiên thở dài:

- Nàng là một người phụ nữ có chuẩn mực đạo đức, cho dù chồng không phải thế nào, cũng có thể làm gì? Chẳng lẽ mặc cho người ta đánh chồng mình đến tàn phế sao?

Diệp Tiểu Thiên ngẫm lại cũng đúng, không khỏi thôn thức. Lý Vân Thông tuy là người cay nghiệt, nhưng vì ném qua một lần thiệt thòi nên tất nhiên không dám tùy tiện thêm lời, chỉ có thể im lặng. Chỉ có Đại Hanh kia, thỉnh thoảng thêm một hồi âm thanh “khò khè khò khè”, nghe cảm thấy như đang ở nông trại.

Lúc tỉnh tiền, Diệp Tiểu Thiên trả tiền cho 11 suất ăn, tuy không tính là đắt, nhưng vẫn có chút đau lòng. Hắn nghèo mà, 50 lượng Đại Hanh đáp ứng vẫn chưa đưa cho hắn a. Ra khỏi tiệm tạp hóa, Tô Tuần Thiên ân cần hỏi thăm:

- Diên sử đại nhân, ngài xem bây giờ chúng ta đi đâu?

Diệp Tiểu Thiên sờ túi tiền, chợt nhớ cần phải mua một ít đồ cho Thủy Vũ. Phụ nữ thích đồ trang điểm, tuy với sự thương thức của Diệp Tiểu Thiên, những thứ kia không thể ăn không thể mặc, một cây trâm mạ bạc thật sự kém xa ba cân xương sườn, nhưng phụ nữ không phải không thích những thứ không thiết thực đó sao? Dù sao khuyết điểm của phụ nữ không phải chỉ có một chừng này, bản thân là đàn ông, phải bao dung nhiều một chút...

Nghĩ tới đây, Diệp Tiểu Thiên liền nói:

- Đi, đi dạo chơi đường cái Thập Tự.

Cơ hồ trong huyện thành mỗi con đường đều có giao lộ ngã tư, nhưng có thể được gọi là đường cái Thập Tự, phải là con đường phồn hoa náo nhiệt nhất. Nơi Diệp Tiểu Thiên muốn đến chính là con đường lớn đã từng tận mắt chứng kiến cuộc đại chiến của dân chúng huyện Hồ.

Đại Hanh theo chân họ, cuối cùng không phải buồn chán nữa rồi.

Bốn người cùng đi một đường, đi về phía trước không xa, liền quẹo vào đường cái Thập Tự đầy tiếng cười. Có ba bóng người lặng yên lén lút theo đuôi. Diệp Tiểu Thiên chuyên chú tìm kiếm đồ trang sức hoàn toàn không để ý đến.

Triển Ngưng Nhi cải trang thành nam nhân, thận trọng dè dặt đi phía sau Diệp Tiểu Thiên. Bên cạnh nàng là hai người đàn ông vờ về mặt bất đắc dĩ. Hai người này chính là cận vệ Cửu Cao và Cửu Đương bên người Triển Ngưng Nhi. Bọn họ cũng thay đổi trang phục Hán, tránh bị Diệp Tiểu Thiên phát hiện.

Cửu Đương thực sự không nhịn nổi, nhỏ giọng thăm thẳm:

- Đại tiểu thư, như vậy được không?

Triển Ngưng Nhi nhìn chằm chằm vào Diệp Tiểu Thiên, cũng không quay đầu lại nói:

- Sao lại không được?

Cửu Đương nói:

- Đại tiểu thư, người không luyện qua kỹ xảo thổi tên, đó là trò biểu diễn chỉ có Miêu Tài ở núi sâu mới biết a.

Triển Ngưng Nhi cười ranh mãnh:

- Ai nói ta không biết? Các ngươi đương nhiên không biết, ta đã học qua rồi đấy. Năm đó chín tuổi ta lên núi bái kiến tôn giả, thấy người bên cạnh lão nhân gia dùng qua, ta thực sự rất thích, còn cố ý học hỏi, học cách dùng từ bọn họ, lần này may mắn có biểu ca nhắc nhở, nếu không ta cũng quên rồi.

Cửu Cao nói:

- Đại tiểu thư, nhiều người như vậy, dễ lỡ tay làm thương người khác...

Triển Ngưng Nhi nói:

- Sợ cái gì, ta đây không phải đòi lấy mạng, chỉ là trúng mũi tên này sẽ khiến người ta phát điên một ngày thôi. Các ngươi nghĩ lại xem, hắn là quan đúng không? Nếu ngồi ở công đường, đi trên đường cái, luôn cười như một tên điên, hừ hừ! Hắn làm ta mất mặt, ta phải làm cho hắn mất mặt đến chết! Nhanh lên, đừng để mất đầu!

Triển Ngưng Nhi lặng lẽ lấy một ống hơi từ trong ngực ra, đem một mũi tên nhỏ dài giống lông cún thận trọng nhét vào, nhanh chóng tới gần Diệp Tiểu Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 10: Ta cười người khác quá khùng điên

- Chủ quán, cây trà này bán thế nào?

- Hai mươi đồng.

Tô Tuấn Thiên bên cạnh nói:

- Điền sử hà có gì mà mua đồ nữ nhi này?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ô! Em gái... của ta, cũng không có trang sức gì, hôm nay vừa hay không có việc nên muốn mua ít đồ cho cô ấy.

Tô Tuấn Thiên nói:

- A! Điền sử đại nhân thực sự là huynh muội tình thâm, việc nên làm, việc nên làm.

Thừa dịp người không chú ý, Tô Tuấn Thiên tự hung hăng “đánh” vào trán mình, thầm nghĩ: “Tô Tuấn Thiên ơi Tô Tuấn Thiên, ngươi thật đúng là ngu xuẩn! Trước kia tìm cũng là muốn tìm những cô nương phải cần tiền, dùng một cái lại tìm cô nương không cần tiền này, cả ngày chỉ xoay tròn quanh người ta, lại không nghĩ đến tặng quà, uống cho bản thân tự xưng tửu sắc tài vận...”

Tô Tuấn Thiên đảo đảo mắt, muốn tách ra khỏi bọn họ một chút, tự mình đi chỗ khác mua một vài trang sức đáng giá, lúc nào cũng phải dựa vào huynh

trường Thủy Vũ mới được nàng hoan nghênh. Thấy Diệp Tiểu Thiên đang lựa chọn trang sức một cách chăm chú, Tô Tuấn Thiên liền bước vội đi...!

Triển Ngưng Nhi nhắm chuẩn vào Diệp Tiểu Thiên, dùng sức thổi, vừa hay Tô Tuấn Thiên từ phía sau Diệp Tiểu Thiên vội vàng đi lên. Cây kim lông trâu cực nhỏ, cũng không biết đã cắm trúng Diệp Tiểu Thiên hay Tô Tuấn Thiên, hoặc là không biết đã bay đi hướng nào.

Triển Ngưng Nhi nhìn chăm chăm Diệp Tiểu Thiên, miệng đếm nhẩm:

- Một, hai, ba, bốn...

Triển Ngưng Nhi đếm đến mười, nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên vẫn chưa có động tĩnh, lại thấy Tô Tuấn Thiên đã rời khỏi cũng không có động tĩnh, không khỏi nhụt chí nói:

- Bắn chệch rồi.

Triển Ngưng Nhi không hề tức giận lại lấy ra một cây kim lông trâu khác, nhét vào một cách cẩn thận rồi thổi đi.

Diệp Tiểu Thiên cuối cùng chọn được hai chiếc hoa tai trân châu. Trân châu không lớn, chỉ lớn hơn hạt gạo một chút nhưng trắng mịn, đeo vào tai Thủy Vũ nhất định sẽ tăng thêm vài phần phong tình, Diệp Tiểu Thiên đang trả tiền thì nghe thấy một tràng cười từ đằng xa:

- Ha ha ha ha...

Diệp Tiểu Thiên nghe thấy thanh âm kia quen tai, đưa mắt nhìn liền thấy trước cửa một tiệm bán hàng ở đằng xa, Tô Tuấn Thiên đang cười, Diệp Tiểu Thiên kỳ lạ hỏi:

- Hắn có việc gì mà vui vẻ như vậy?

Cái gã Đại Hanh ngu ngơ bên cạnh Diệp Tiểu Thiên chẳng khác nào Phúc Oa Nhi tay cầm mái che, nhìn sang bên đó, tự nhủ thầm nói:

- Cười vui vẻ như vậy, chắc nhặt được tiền rồi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Vậy thì vận khí của hắn cũng tốt thật.

Nói dứt lời hắn cúi đầu trả tiền, không để ý đến cậu em vợ Huyện thái gia kia nữa.

Tô Tuấn Thiên đang chọn đồ trang sức, đột nhiên không kiềm chế được cười lớn, tiệm bán đồ trang sức kia lập tức thu dọn đồ của mình lại, nhìn gã một cách cảnh giác, còn cho rằng gã là một tên điên.

Tô Tuấn Thiên cười điên dại vài tiếng, ý cười đột nhiên dứt lại, gã không khỏi kinh hãi, lập tức thở nhẹ một hơi, nhưng vừa bước về phía Diệp Tiểu Thiên được vài bước, đột nhiên lại một trận buồn cười không thể kiềm chế được bộc phát:

- Ha ha ha ha...

Tô Tuấn Thiên lập tức che miệng, nhưng không nhịn được cười, vẫn kha kha kha phát ra không dứt, Tô Tuấn Thiên vì sợ, vội vàng tranh thủ tiếng cười gián đoạn, hét một câu với Diệp Tiểu Thiên ở phía xa xa:

- Diễn sử đại nhân, ta có việc gấp, đi trước một chút, ha ha ha ha...

Tô Tuấn Thiên không đợi Diệp Tiểu Thiên trả lời, cười cuồng dại chạy vào một con hẻm nhỏ, nhanh chóng chạy đến tiệm thuốc gần nhất.

Triển Ngưng Nhi nhìn thấy nhìn thấy tư thái cười rồ dại đó của Tô Tuấn Thiên thì lập tức trở nên vui mừng:

- A! Ta bắn trúng rồi! Quả nhiên có hiệu quả, chẳng qua thời gian lâu rồi cho nên hơi muộn một chút...

Triển Ngưng Nhi vui vẻ cầm cây thổi tên lên, lại một lần nữa nhắm chuẩn Diệp Tiểu Thiên:

- Phập!

Diệp Tiểu Thiên thanh toán tiền, đem trân châu cất cẩn thận vào trong người, chợt nghe Tô Tuấn Thiên nói ở đằng xa, Diệp Tiểu Thiên nghiêng người, nhìn về hướng Tô Tuấn Thiên, cái mũi tên lông trâu kia xuyên qua cổ hắn, trúng giữa ngực tên bán đồ trang sức kia.

Mũi tên như lông tơ, cắm vào người không ngứa không đau, chương quỹ không cảm giác được, Diệp Tiểu Thiên bên này vừa trả lời Tô Tuấn Thiên một câu, thuốc ở tên chương quỹ liền phát huy tác dụng. Bởi vì mũi tên này ngâm lâu rồi, nồng độ thuốc tẩm trên mũi tên không giống nhau, của chương quỹ này phát tác còn nhanh hơn của Tô Tuấn Thiên.

- Ha ha ha ha...

Chương quỹ đột nhiên cười một trận lớn, khiến cho Diệp Tiểu Thiên và Lý Vân Thông gần ngay bên cạnh giật nảy mình, chỉ có tên thô kệch La Đại Hanh là vững như Thái Sơn, nhìn chương quỹ đó ngạc nhiên nói:

- Ta hỏi này, tiệm này của ngươi bao nhiêu lâu không mở hàng rồi, mới thu được mười mấy đồng mà cười đến như vậy?

Chương quỹ cười đến chảy cả nước mắt, không ngừng hướng về La Đại Hanh khoát tay, tiếng cười vẫn không ngớt, đến cả lời cũng không thốt được ra, La Đại Hanh thấy thế không khỏi khần trương nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, mau lấy hoa tai trên châu ra xem cho kỹ, không phải là giả chứ, huynh xem chương quỹ này cười đắc ý như vậy...

Chương quỹ vừa nhìn được tiếng cười, vội vàng giải thích:

- Không phải không phải, quý khách đừng hiểu lầm, ta đang nghĩ tới một câu chuyện cười mà hôm qua người khác nói cho ta, ha ha ha ha..., Đại Lực, người đến trông tiệm một chút, buồn cười quá rồi, ta đi cười một lúc, ha ha ha ha...

Chương quỹ giải thích rõ ràng bản thân mình tại sao lại đột nhiên bật cười, sợ khách hàng cho rằng bản thân mình là kẻ điên, vội vàng viện một cái cớ, gọi tên tiểu nhị qua trông tiệm, tự mình vội vàng lánh vào trong tiệm để tưởng nhớ hồi ức một cách hoàn chỉnh.

- Ha ha ha ha...

Nghe tiếng cười thoải mái từ bên trong tiệm truyền tới, Diệp Tiểu Thiên và La Đại Hanh hai mắt nhìn nhau. Lý Vân Thông vẫn luôn im lặng đi bên cạnh Diệp Tiểu Thiên không khỏi lắc đầu thờ dãi:

- Hôm qua nghe truyện cười, bây giờ mới cười được, người này bị đàn đến mức độ nào rồi?

Diệp Tiểu Thiên và La Đại Hanh nghĩ đi nghĩ lại cũng đứng, không khỏi bật cười.

Cách đó không xa, Triệu Ngưng Nhi hậm hực, ra sức dậm chân nói:

- Thật là, lại bắn chệch rồi. Ta bắn lại!

- Phập! Phập! Phập! Phập!

Triệu Ngưng Nhi không tin ma quỷ, do mình nắm bắt không tốt thời cơ thôi tên, liền quyết tâm lấy số lượng để thắng, nòng nhanh chóng lấp tên, thôi tên, vừa đuổi vừa bắn, nhưng cũng thật khéo, mũi tên đó không phải bắn chệch thì cũng bắn trúng người khác, không chỉ nói bắn không trúng Diệp Tiểu Thiên mà ngay cả La Đại Hanh bên cạnh là mục tiêu to lớn rõ ràng như vậy cũng bắn không trúng.

- Ha ha ha ha...

Khi Diệp Tiểu Thiên nhìn thấy một tên trai nghèo chọn túi trước mặt, kéo ống quần đột nhiên cười lớn thoải mái, rốt cục cảm thấy có gì đó không đúng, Diệp Tiểu Thiên dừng bước, nói với Lý Vân Thông:

- Không đúng à, tại sao thỉnh thoảng lại có người cất tiếng cười lớn, đây có phải là tập tục đặc biệt gì đó của Hồ huyện không?

Lý Vân Thông nghe không hiểu, kinh ngạc nói:

- Tập tục?

Diệp Tiểu Thiên gãi đầu nói:

- Đúng vậy... giống như có một dân tộc thích hắt nước vào nhau chúc phúc vậy.

Lý Vân Thông búng tỉnh nói:

- Không, nơi này tuyệt đối không có tập tục cười điên cuồng như vậy.

Diệp Tiểu Thiên trầm ngâm một lát, nói:

- Việc này thật là cổ quái. Chúng ta không cần đoán nữa, lập tức đi về nha huyện!

Diệp Tiểu Thiên nói đi liền đi, dẫn theo Lý Vân Thông và La Đại Hanh tiếng về nha huyện. Triệu Ngưng Nhi lòng như lửa đốt, thò tay sờ vào trong túi châm, “ô!” một tiếng:

- Hết rồi?

Triệu Ngưng Nhi vội vàng rút túi châm từ bên hông ra, phát hiện tên thôi quả nhiên dùng hết rồi, nàng thất vọng mở túi kim, bỗng nhiên mắt sáng lên, phát hiện còn có một cây kim rơi khỏi túi đựng tên, nằm ngang trong túi, cũng may loại kim lông trâu nhỏ này có tính đàn hồi, hễ mở ra liền khôi phục lại hình dạng cũ.

Triển Ngưng Nhi vội vàng lấp tên, để đảm bảo chắc chắn bắn trúng, nàng mạo hiểm bước tới gần, tại nơi gần Diệp Tiểu Thiên nhất, hướng vào sau lưng hắn “phập” một tiếng. Diệp Tiểu Thiên hồn nhiên không hay, tiếp tục tiến lên, Triển Ngưng Nhi mặt hiện ý cười đi theo phía sau, chờ xem tiếng cười của hắn, kết quả Diệp Tiểu Thiên đã bước đi trọn hai trăm bước, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Triển Ngưng Nhi thất vọng đứng lại, quay đầu nhìn về mặt biểu lộ sự quái dị của Cửu Đương và Cửu Cao, ngượng ngùng nói:

- Khụ! Kỳ thật... Hắn là cao thủ, cao thủ đứng đầu, hắn là cao thủ thâm tàng bất lộ, nhưng không phải là ta phóng không chuẩn...

Cửu Đương và Cửu Cao làm sao trái ý đại tiểu thư của mình được, Cửu Đương vội nói:

- Đại tiểu thư nói đúng.

Cửu Cao nói:

- Hoặc là đại tiểu thư bắn trúng rồi, chỉ là cây kim này rơi ra khỏi túi đựng nên không còn ở trong túi thuốc cho nên đã mất đi được lực.

Triển Ngưng Nhi hai mắt bừng sáng, vội vàng nói: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LươngSonBac.com)

- Đúng đúng đúng! Nhất định là như vậy!

Diệp Tiểu Thiên đi giữa phố lớn đông đúc, bước đi chậm chạp, cố tình cùng Lý Vân Thông và La Đại Hạnh rẽ vào con phố nhỏ, sau khi đi qua hai đường nhỏ, vừa vặn đi qua chỗ của Từ Bá Di.

Bọn họ còn chưa đến cửa của Từ gia, chợt nghe một hồi tiếng mắng chửi truyền đến:

- Tiệp phụ người này, cháo nóng như vậy đã bùng lên rồi, người định để ta bỏng chết hay sao!

Cùng với tiếng quát mắng, Đào Tứ Nương đột nhiên từ trong sân Từ gia chạy ra. Từ Bá Di móc lấy cái nạng, trong tay cầm một sợi mây, khấp khểnh đuổi theo ra, quát mắng nói:

- Người còn dám chạy? Người chạy rồi thì đừng quay lại nữa!

Nghe một câu nói này, Đào Tứ Nương liền ngoan ngoãn đứng lại, Từ Bá Di đuổi lên trước, hung dữ mắng:

- Tiệp phụ người, người chạy đi, người chạy đi cho ta, tiệp phụ!

Vừa mắng y vừa vung dây mây, nện xuống một cách không thương tiếc, Đào Tứ Nương giơ tay che mặt, dây mây trút xuống trên người, đau đến run rẩy.

La Đại Hạnh giận dữ, thò tay giật túi sách xuống, ra sức vung mạnh, mắng:

- Đúng là súc sinh.

Túi sách bay đến trên mặt Từ Bá Di, Từ Bá Di ngã ngửa.

Diệp Tiểu Thiên liếc Đại Hạnh một cái, Đại Hạnh giải thích nói:

- Cục gạch... Ta quên lấy nó ra.

Diệp Tiểu Thiên tiến lên hai bước, chậm rãi cúi người, nhặt sợi mây lên, uốn cong trong tay, còn rất dẻo.

Từ Bá Di đầu óc choáng váng đứng lên, nhìn rõ Diệp Tiểu Thiên, lập tức đầy mặt oán giận, hôm qua khi Triển Ngưng Nhi đánh y, cũng đã nói, nếu không phải Ngải Diên Sư nói rõ chân tướng, không biết còn bị y lừa đến lúc nào. Ngăn trở tài lộ có khác nào giết cha mẹ người ta, Từ Bá Di và Diệp Tiểu Thiên này coi như có mối thù không đội trời chung.

La Đại Hạnh nắc:

- Nương từ nhà người ôn thực hiền lương, hàng xóm láng giềng không ai không tán dương? Vì tạo điều kiện cho người đi học nàng còn khổ sở đến làm đầu bếp cho nhà ta, việc nhà việc nước việc thiên hạ, việc gì cũng làm tốt. Nhưng cái đồ người... chuyện như vậy... người cũng dám làm.

Từ Bá Di không để ý tới gã, chỉ trừng đôi mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm Diệp Tiểu Thiên, cắn răng nghiến lợi nói:

- Từ mẫu giáo huấn vợ, có liên quan gì đến người? Đích thị là người và con tiệp phụ này câu kết làm bậy, thật không minh bạch, nên không chịu nổi khi ả chịu phạt? Không biết liêm sỉ!

Đào Tứ Nương ngạc nhiên nhìn về phía chồng, nhất thời nước mắt như mưa, vừa rồi bị đánh ghê như vậy, nàng cũng không đau lòng đến thế. Diệp Tiểu

Thiên trùng mắt nhìn Từ Bá Di, một vòng huyết sắc sáng nét dọc theo cổ của hắn lan lên phía trên, tràn qua cằm, tràn đến đôi má, tràn qua đôi mắt, hai sợi gân xanh như hai con rồng nổi lên. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lừa tính của Diệp Tiểu Thiên lại tái phát, rõ ràng là phần nộ cực độ, nhưng... Hắn đột nhiên cười lớn:

- Ha ha ha ha...

Từ Bá Di cũng cười, cười lạnh liên tục nói:

- Thế nào? Đuối lý rồi hả? Không lời nào để nói?

Diệp Tiểu Thiên cười lớn không ngớt, cười mãi cười mãi, đột nhiên vùng dậy mây, không đầu không cuối vùng về phía Từ Bá Di:

- Ngươi, khi mẹ mang thai ngươi sao không nhận ra ngươi là một tên đê tiện như vậy? Ha ha ha..., Sao lại làm theo ta, cười gì mà cười? Ngươi có biết là ngươi cười lên giống như tiếng gậy rách nổ vậy, ha ha ha ha...

PS: Ha ha ha ha, phiếu đề cử của ngươi, phiên Tam Giang đã bỏ rồi chứ? Đừng ngại phiền toái, nhanh chóng bỏ đi! Ha ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 11: Ha ha ha

Vừa thấy Diệp Tiểu Thiên ra tay, Đại Hanh cũng không chậm trễ, phát tay một cái, hung hăng đánh vào cặp mắt sớm đã bầm tím như mắt gấu mèo của Từ Bá Di, Từ Bá Di đau đớn nói không ra lời.

Diệp Tiểu Thiên đẩy Đại Hanh ra, nhặt cành mây sau đó tiếp tục quát, vừa quát vừa cười mắng:

- Cười đi! Mày cười đi! Ha ha... Xem tính tình đê tiện của mày, ha ha ha... ông nói đạo lý với mày, mày mở miệng nói tục với ông, miệng mày thối như vậy mẹ mày có biết không? Ha ha ha...

Diệp Tiểu Thiên cười chảy nước mắt, hắn thở hổn hển quay đầu nước mắt là chữ hỏi La Đại Hanh:

- Tại sao ta phải cười?

Đại Hanh buồn bực nói:

- Làm sao ta biết đại ca cười vì chuyện gì? Hắn là huynh có tật xấu thích đánh người?

Nói xong gã không kìm lòng được đứng cách xa hắn một chút.

Lúc này Từ Bá Di gãy dựa ngồi dậy, Diệp Tiểu Thiên đảo mắt trông thấy, dùng sức đá cho y ngã lần nữa, sau đó vùng mạnh cành mây:

- Ngươi còn đọc sách thánh hiền mà, ngươi đã làm được chuyện thất đức gì bản thân mình không rõ ràng sao? Ngươi chụp bòn phần lên đầu mình, làm gì vũ nhục lão tử như vậy?

Từ Bá Di đau đớn ôm lấy đầu, tức giận hô to:

- Từ mỗ mười năm thi thư, công danh tú tài, cho dù Huyện tôn cũng phải lễ nhượng ta ba phần, ngươi... ngươi lại dám đánh ta!

Diệp Tiểu Thiên giống như một con lừa nhỏ xù lông đá hậu:

- Ngươi chỉ là một tên tú tài, rất lớn sao? Lúc ba tuổi Các lão dạy ta biết chữ, năm tuổi Thượng thư dạy ta đọc sách, ha ha ha, Chi huy binh mã xưng huynh gọi đệ với ta, Quang Lộc Thiếu khanh tất cung tất kính ta, ha ha... Một tên súc sinh vô tình vô nghĩa bỏ rơi vợ con như ngươi, ta không trừng phạt được ngươi sao?

Diệp Tiểu Thiên nổi trận lôi đình, càng đánh càng hung ác. Đào Tứ Nương thấy trạng phu bị dày vò, rốt cuộc không đành lòng, vội vàng tiến tới ngăn cản. Lúc này Diệp Tiểu Thiên mới thu tay, nghĩ lại vẫn không cam lòng, lại tàn nhẫn đá ra một cước, đá Từ Bá Di lăn ra đất, lúc này mới tức giận vứt nhánh cây.

Búi tóc của Từ Bá Di tung ra, y phục cũng rách, trên đầu trên mặt trên cánh tay đều là vết roi máu tươi loang lổ, thật sự rất khổ sở. Hành xử của Từ Bá Di vốn không được lòng người, hàng xóm láng giềng nghe tiếng chạy tới đều cao hứng, không một ai đi tới khuyên giải.

Từ Bá Di chật vật đứng dậy, mắt thấy thê tử tới đỡ, y tức giận đẩy nàng ngã xuống đất, xoa vết máu trên mặt, thấy Diệp Tiểu Thiên không còn hung khí, đứng khì tăng lên, tức giận hết lớn:

- Được, ngươi dám làm nhục người đọc sách như vậy, bản tử tài nhất định phải báo quan bắt ngươi!

Diệp Tiểu Thiên liếc gã liên tục cười lạnh:

- Ngươi đi báo quan đi, ha ha, lão tử chính là người của Nha môn, ha ha ha, hiện giờ ta trở về nghỉ ngơi lấy sức chờ ngươi, sau đó lại hung hăng đánh ngươi, ha ha ha... Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên xoay người muốn đi, thấy Đào Tứ Nương đang lau nước mắt đứng dậy, liền nói với nàng:

- Một tên súc sinh như vậy, bỏ thì bỏ đi, ngươi tùy tiện tìm một người đàn ông cũng tốt hơn loại súc sinh xấu xa này gấp trăm lần, không cần phải đi theo hắn làm gì! Ha ha ha...

Diệp Tiểu Thiên đẩy đám người ra, nhanh chân rời đi. La Đại Hanh và Lý Vân Thông vội vàng đuổi theo. Diệp Tiểu Thiên cố nén nửa ngày, đột nhiên thấy không còn vui vẻ, không khỏi sợ hãi nói:

- Vừa rồi vì sao ta lại bật cười khó hiểu như vậy?

Lúc này Lý Vân Thông cũng cảm thấy không đúng, nhưng y quả thực không biết trên đời này lại có được vật cổ quái như vậy, nếu suy nghĩ theo phương diện khác, lại nghĩ không ra bất cứ khả năng gì, đành cau mày nói:

- Có phải thân thể đại nhân có gì bất ổn, có muốn tìm lang trung khám qua hay không?

Diệp Tiểu Thiên giật giạt tay chân nói:

- Nhưng ta không có gì bất ổn cả, vừa rồi chỉ là cười không lý do, giống như những người cười vô cớ trên đường, thật là kỳ quái.

Diệp Tiểu Thiên hơi bất an trong lòng, thế nhưng bệnh này cũng quái, ngoại trừ bật cười khó hiểu ra, cũng không có hậu quả gì khác, Diệp Tiểu Thiên nhất thời không quyết định được có nên mời lang trung xem một chút hay không, chờ hắn đi một lúc mắt thấy tới cửa Nha môn, từ đầu đến cuối không bật cười tiếp, Diệp Tiểu Thiên cũng bỏ qua suy nghĩ này.

Diệp Tiểu Thiên rào bước vào cửa chính Huyện nha, Mạnh Huyện thừa dân hai tùy tùng đi theo, vừa thấy Diệp Tiểu Thiên bèn nói:

- Ngài Điển sử, vừa vặn ta đang muốn tìm ngài.

Diệp Tiểu Thiên chấp tay nói:

- Huyện thừa đại nhân tìm ta có chuyện gì?

Mạnh Huyện thừa nói:

- Huyện tôn đại nhân và ta thương nghị, trưng thu lương thực còn cần Huyện nha phái người xuống chẩn nhiếp bọn đạo chích, phối hợp lương trưởng thu lương. Ngài cũng biết, dân phong nơi này hung hãn, có một số người là Lý Giáo, Bảo Chính, đám lương trưởng không dám đắc tội, ngài mang theo những người này tới thôn Tam Hà thành đông một lần, chỗ đó thu thuế khó khăn nhất.

Diệp Tiểu Thiên vui vẻ đáp ứng:

- Được! Hạ quan đi ngay.

Diệp Tiểu Thiên tiến vào Huyện nha tìm Tô Tuần Thiên, nhưng lúc này Tô Tuần Thiên đang ở trong nhà một vị lang trung lúc thì cười to lúc thì không cười. Tô Tuần Thiên khiến vị lang trung kia không thể làm gì, không nhìn ra bất cứ chứng bệnh gì, đành phái người đi mời lão ân sư đã ngoài cửu tuần của y.

Diệp Tiểu Thiên không tìm thấy Tô Tuần Thiên, cho rằng gã lại lười biếng, nghĩ gã là em vợ Huyện thái gia, thật sự không tiện sai sử gã, liền gọi mười tên bộ khoái, mang theo gong xiêng đao giới, lại nhận một con ngựa của Huyện nha, cười ngạo lớn xuống nông thôn.

La Đại Hanh không có chuyện gì đương nhiên muốn đi theo hắn, trong nhà Đại Hanh có ngựa, nhưng về nhà lúc này Đại Hanh lại lười, đi được nửa đường trông thấy một gã kiệu phu dắt một con la, Đại Hanh vội thuê con la kia, cười nó ra khỏi thành cùng Diệp Tiểu Thiên.

Tới thôn Tam Hà, Diệp Tiểu Thiên mới biết được, nơi này quả thực rất nhiều điều dân, nhà nào nhà nấy đều cực lực chống nộp thuế.

Người nhà nghèo khổ, hiếm thấy cừu nhỏ, họ nghèo thì nghèo, thế nhưng lại ngang, người nhắc tới thuế lương thực, họ không có tiền giao thì thôi, họ lại không chịu nói chuyện, còn phải chửi bới người một phen mới được.

Ba phen mấy bận như vậy khiến Diệp Tiểu Thiên tức giận không được, không tức giận cũng không được, trong lòng quả thực rất buồn bực. Diệp Tiểu Thiên vừa mới rời khỏi một nhà, sau khi đi ra rẽ tới một nhà khác, còn chưa tiến vào sân nhỏ, chợt nghe được tiếng cười cực lớn.

Diệp Tiểu Thiên lập tức chấn động tinh thần, chủ nhân ngôi nhà này cười vui vẻ như thế, cuộc sống gia đình chắc hẳn không tồi, có lẽ có thể thu được lương thực. Ai ngờ Diệp Tiểu Thiên tiến vào sân nhỏ xem, thấy được nhà kia rách tung tóe, tựa như gió lớn thổi qua sẽ đổ, không giống nhà giàu có.

Lý Vân Thông giương giọng hô:

- Người quan phủ tới rồi, trong nhà có ai không? Đi ra đi!

Lý Vân Thông còn chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng cười to sau lưng, nhìn lại liền thấy Diệp Tiểu Thiên đang cười vô cùng vui vẻ, La Đại Hanh đứng một bên ngạc nhiên hỏi thăm:

- Đại ca, những lời này của hắn có gì buồn cười sao?

- Ha ha ha...

Diệp Tiểu Thiên rất đau khổ, hắn vốn tưởng rằng bệnh cười đã khỏi rồi, ai ngờ bỗng chốc phát tác, La Đại Hanh vừa hỏi, Diệp Tiểu Thiên muốn trả lời lại cười không nói được, chỉ có thể liên tục khoát tay. Đại Hanh thấy thế hiểu được, thở dài:

- Maya của ta, lại phát bệnh rồi..

Lúc này bóng người lóe lên trước cửa phòng, một người đi ra từ bên trong, vừa đi vừa cất tiếng cười to:

- Ha ha ha...

Đây thực sự là cười đón khách cười, chủ và khách đều vui vẻ.

La Đại Hanh tập trung nhìn, người cười to đi ra từ trong phòng hơi quen mặt, cẩn thận nghĩ lại, bỗng nhiên nhớ được lúc sáng sớm bọn họ từng thấy người này trên đường lớn huyện thành, khi đó người này kéo ông quần gánh quang gánh đi qua bên cạnh họ, đột nhiên liền cất tiếng cười to.

Tên nhà nghèo vừa thấy hơn mười quan binh đột nhiên xông vào nhà, không khỏi sợ hãi, nhưng quái lạ là tiếng cười của gã vẫn không ngừng được:

- Các vị quan lão gia, ha ha ha, không biết các vị tới nhà ta có chuyện gì... ha ha ha... a!

Lý Vân Thông gãi đầu một cái, thăm nghĩ: "Chẳng lẽ bệnh cười này cũng sẽ lây?"

Lý Vân Thông che mũi lui lại hai bước, đồng thời cũng cách Diệp Tiểu Thiên một khoảng, mở sổ sách ra nhìn xem, liền hung hăng nói với tên nhà nghèo kia: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Người tên Mục Mộ đúng không? Người đã nợ ba năm thuế lương thực rồi, hôm nay người nói cho chúng ta, thuế lương thực năm nay rốt cuộc người có thể giao hay không?

Mục Mộ nghe xong, về mặt đau khổ nói:

- Bẩm quan lão gia, ngài xem nhà ta nghèo, cha ta liệt giường, mẹ ta mất mùa, vợ ta có bệnh động kinh, mấy ngày trước lúc nấu cơm đột nhiên phát bệnh, co rút trên mặt đất, đầu không chú ý chui vào lò lửa, nửa mặt bị cháy rụi, ha ha ha...

Mục Mộ vừa cười vừa khóc, nước mắt dàn giụa:

- Ta vì sinh con trai, sinh đủ sáu đứa con gái, thật vất vả mới có đứa con trai, lại mắc bệnh liệt, ô ô ô, mạng ta sao lại khổ như vậy, ha ha ha...

Diệp Tiểu Thiên đột nhiên cười lên:

- Ha ha ha...

Mục Mộ đỏ mắt, tức giận nhìn Diệp Tiểu Thiên:

- Đại lão gia, ngài còn có lương tâm sao, ta đã thảm như vậy rồi, ngài còn cười! Ha ha ha...

Diệp Tiểu Thiên đáp:

- Ha ha ha, người... không phải người cũng cười sao?

Mục Mộ nói:

- Ta cười, ngài cũng cười sao?

Diệp Tiểu Thiên vừa cười vừa lau nước mắt:

- Ha ha ha, ta cũng không muốn cười, ha ha ha, ta biết ngươi, sáng nay ta gặp ngươi ở huyện thành, bệnh mà ngươi nói... ha ha ha, chính là cười to khó hiểu đúng không? Ha ha ha, ta... cũng giống vậy...

Lý Vân Thông méo mặt tự lẩm bẩm:

- Thực con bà nó gặp quỷ rồi.

Một tên nha dịch thấy Diệp đại lão gia cười đau khổ không chịu nổi, nhất thời cũng không biết nói gì, liền điếu võ dương oai nói với Mục Mộ thay hân:

- Lời ngươi nói ai mà tin được, người thăm ta đã thấy, người thăm như ngươi ta lại chưa từng nghe qua, ôn thần ở nhà ngươi sao? Ta nói với ngươi, năm nay ngươi không nộp thuế nữa, lấy con gái ngươi gán nợ.

Mục Mộ cười to nói:

- Ha ha ha, được được, con gái của ta, đang tuổi lớn, ăn chết ta rồi, ta thực sự nuôi không nổi, ha ha ha..., vị quan sai lão gia tốt bụng này, ta quyết định dùng con gái ta gán nợ, ha ha ha...

Diệp Tiểu Thiên khom người, thở phì phò, cố gắng an ủi Mục Mộ:

- Lão Mục đại ca, ngươi... ngươi đừng nói lấy, ha ha ha, ta biết ngươi... khó chịu trong lòng. Tình hình nhà ngươi ta thấy rồi, quả thực rất thảm, ha ha...

Mục Mộ cười đáp:

- Không không không, đại nhân, lần này ta thực sự cao hứng, ha ha, Lai Đệ, Chiêu Đệ, Tường Đệ, Phán Đệ, Niệm Đệ, Cầu Đệ, các ngươi mau ra đây, ha ha ha...

Mục Mộ hô một tiếng, sáu con nhóc quần áo rách rưới bộ dạng gầy gầy chạy ra khỏi phòng, xếp hàng lom lom nhìn phụ thân các nàng đang cười to không ngừng.

Mục Mộ chỉ Diệp Tiểu Thiên, cười không nên hơi nói:

- Con gái, chúng ta nghèo tới đói rồi, đâu có tiền nộp thuế, ha ha, hiện giờ đành phải lấy mấy đứa gán nợ, cha có lỗi với các con, chẳng qua các con theo lão gia, chỉ ít có miếng cơm ăn no, ha ha, các con đều đi theo vị lão gia này đi thôi...

Mục Mộ còn chưa dứt, Diệp Tiểu Thiên đã trốn khỏi cửa sân, vừa trốn vừa cười nói: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Thát... thát thần làm gì? Nhanh! Chạy mau, ha ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 12: Cổ độc

La Đại Hanh và Lý Vân Thông dẫn đầu một đám nha dịch chạy thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của sáu chị em nhà họ Mục đang định bán thân trả nợ, chạy ra đến ngoài thôn, trông thấy Diệp Tiểu Thiên vịn một cây nhỏ, vừa cười lớn vừa tràn đầy thống khổ đâm thân cây. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

La Đại Hanh vừa bước đến bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, Diệp Tiểu Thiên liền kéo hai tay béo mập của gã, cười khổ nói:

- Không được rồi, ta thực sự bị bệnh quái lạ rồi. Nếu cứ tiếp tục cười như thế này, thì sẽ xảy ra án mạng mất! U, u, u...! Ha ha ha...!

Đại Hanh vẻ mặt đầy cảm thông nhìn Diệp Tiểu Thiên, im lặng một lúc, mới nghĩ ra một câu an ủi:

- Đại ca, người ta nói nghìn vàng khó mua được một nụ cười...!

Diệp Tiểu Thiên giận sắp phát điên, hấn ra sức gõ vào đầu Đại Hanh:

- Khó mua một nụ cười này! Ta cho ngươi biết khó mua một nụ cười này! Ngươi thử cười như thế này xem, ha ha ha..., Ái da, cười đến nỗi đau cả bụng, ha ha ha... Ái da, đau cả bụng... ha ha ha...

Lý Văn Thông và những người lính bắt giặc cướp đứng ở đằng xa nhìn đáng về chặt vật bối rối của Diệp Tiểu Thiên, mọi người đều cười không kìm được.

La Đại Hạnh chậm chạp nói:

- Nếu không thì, đại ca đi tìm Lang Trung xem?

Ngay sau đó mọi người không để ý tới việc thúc giục thu thuế lương thực nữa, mà đưa Diệp Tiểu Thiên vội vàng lên đường trở về. Diệp Tiểu Thiên phóng ngựa cười điên cuồng, bề ngoài trong gió mây không để ý đến mọi người. Sau khi về đến huyện thành, họ lập tức theo Lý Văn Thông dẫn đường đến nhà một vị Lang Trung nổi tiếng nhất trong huyện. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Suốt dọc đường, Diệp Tiểu Thiên vẫn cười vui như trước không hề ngớt, khiến cho người đi đường đều thi nhau nhìn theo. Đi tiếp đi tiếp, chợt Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên nghe thấy một tràng cười vang như chuông bạc. Diệp Tiểu Thiên tưởng là gặp được người cùng bệnh với mình. Hắn ngoảnh lại với vẻ mặt đầy cảm thông, nhưng chỉ nhìn thấy Triền Ngưng Nhi đang tủm tỉm cười đứng ở bên cạnh.

Hôm nay Triền Ngưng Nhi thoắt tên không thấy hiệu quả liền liền mau chóng trở về khách điểm. Biểu ca của nàng là An Nam Thiên thấy biểu muội thần sắc không tốt, bèn vội vàng cẩn thận dỗ dành nàng đi chơi phố. Triền Ngưng Nhi tuy tính khí nam nhi nhưng rốt cuộc vẫn là con gái. Phàm là con gái ai chẳng thích đi chơi phố. Thế là nàng bèn theo gã đi ra phố.

Không ngờ, hai huynh muội đang đi dạo bỗng nghe thấy một trận cười lớn, Triền Ngưng Nhi nhìn theo tiếng cười, chỉ nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên cười trên lưng ngựa, xoa xoa bụng cười đến nổi đau cả bụng.

Ban đầu, Triền Ngưng Nhi sững sờ, sau mới nhảy chân sáo lên nói lớn:

- Á, có hiệu quả rồi, có hiệu quả rồi, ha ha ha...

Diệp Tiểu Thiên nhìn thấy Triền Ngưng Nhi bèn nhảy từ lưng ngựa xuống, bước đến xoa xoa cái da bụng mà chỉ cần hơi cười chút xíu cũng đau đớn, thều thào nói:

- A, hóa ra là tiểu thư Ngưng Nhi à, người cũng bị mắc chứng bệnh cười ư? Ha ha ha... Ta đang muốn đi thăm Lang Trung, người có đi cùng không? Ha ha ha...

Triền Ngưng Nhi dương dương đắc ý cười nói:

- Bệnh cười? Thiệt thòi cho người nghĩ ra cái tên bệnh ấy? Có điều, cái bệnh cười không dừng lại được của nhà người là thủ bút của bốn cô nương này đó.

- Cái gì?

Diệp Tiểu Thiên bắt ngờ, vừa kinh hãi vừa giận dữ nói:

- Là người ra tay? làm? Người? Người đã bỏ thuốc độc hại ta? Vì sao... Ha ha ha..., Phải chăng là cở độc làm mê hoặc điên rồ trong truyền thuyết?

Diệp Tiểu Thiên đã có không dưới một lần nghe nói người Miêu có cở thuật, mới nghĩ đến cở độc đã không thể tưởng tượng nổi. Lúc đó hắn biết căn bệnh kỳ lạ của mình thực sự là do Triền Ngưng Nhi ra tay, ngay lập tức hắn liền tưởng đến sự tàn nhẫn khôn lường, không gì không làm được của cô ta và sự độc hại vô cùng của cở độc.

Đúng ra, Triền Ngưng Nhi chỉ định trừng phạt nhẹ, khiến hắn cười đủ 12 tiếng. “cười không muốn sống nữa” thì thôi, nhưng không ngờ Diệp Tiểu Thiên lại nghĩ đến tính độc hại khiếp sợ của cở độc. Triền Ngưng Nhi ngẩn ngơ, thuận miệng nói: “Đúng vậy, chính là thứ đó, vị ấy không dễ chịu phải không? Ha ha ha...”

Diệp Tiểu Thiên kinh hãi:

- Ha ha ha, đương nhiên không dễ chịu chút nào. Độc tố này, độc tố này có thể khiến người ta cười không dừng được ư?

Cười vốn là việc vô cùng sung sướng, nhưng bất cứ chuyện gì làm quá đều hóa dở. Diệp Tiểu Thiên giờ mới biết cười đến nỗi không muốn cười nữa, nhưng không thể dừng cười được. Thật là một việc khổ sở biết bao. Nếu như hắn thực sự trúng cở độc này, thì từ nay về sau mỗi ngày hắn đều cười không ngớt được, vậy thì không bằng chết đi cho xong!

Triền Ngưng Nhi mắt tròn xoe liếc ngang dọc, rồi nói:

- Người bị vậy là phản ứng sau khi trúng cở độc thân thể vẫn chưa thích ứng hoàn toàn, chỉ cần khoảng thời gian một ngày, khi cở độc an cư lạc nghiệp, ngấm vào trong thân thể, ổn định rồi, thì người sẽ không cười tiếp nữa.

- An cư lạc nghiệp trong cơ thể ta?

Trời ơi, đó chẳng phải giống như nữ nhân có hài tử sao?

Mới nghĩ đến có một sinh linh đang tồn tại và lớn lên trong cơ thể mình, Diệp Tiểu Thiên chợt nổi da gà run sợ. Hắn từng nghe người ta nói cổ độc vốn là một loại độc trùng, là sinh vật sống. Không ngờ đó lại là sự thật.

Diệp Tiểu Thiên mặt tái nhợt sợ hãi nói:

- Ta... ta bị trúng cổ độc gì?

Triển Ngưng Nhi từng tưng cười nói:

- Ngươi trúng cổ độc gì à... là trúng phong cổ đấy!

- Phong cổ?

Trong đầu óc Diệp Tiểu Thiên lập tức hiện ra một bức tranh như thế này: Dáng một tên điên đầu rối tung rối bù, hi hi cười, nhặt bánh bao mốc và đồ ăn thối nát, thi thoảng còn bị mấy đứa trẻ nghịch ngợm ném đá vào đầu...

Diệp Tiểu Thiên chợt rung mình một cái, run rẩy nói:

- Phong cổ? Ta có thể bị điên sao?

Triển Ngưng Nhi nói:

- Sẽ không bị điên liên tục đâu, chỉ là không chắc chắn lúc nào sẽ phát tác một lần.

Diệp Tiểu Thiên vội nói:

- Thế thì khi ta phát tác sẽ như thế nào? Có phải là xé hết quần áo, trần truồng chạy lên phố không?

Triển Ngưng Nhi:

- ...

Diệp Tiểu Thiên mới nhìn sắc mặt nàng, đột nhiên trong lòng sâu thẳm nói:

- Thật sẽ như vậy ư?

- Trời ơi, ta sẽ làm người như thế nào đây?

An Nam Thiên:

- ...!

Triển Ngưng Nhi nhin cười, ho khan hai tiếng nói:

- Sẽ không như vậy đâu, ngươi sẽ không mất trí hoàn toàn đâu, chỉ là thi thoảng phát bệnh, thì ngươi sẽ không kiểm chế mình được, ví dụ như: Đánh người, mắng chửi người khác hoặc làm một số việc không còn thể diện nữa.

Diệp Tiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm nói:

- Thế thì còn đỡ.

Nói xong khuôn mặt lại ủ rũ thối khổ:

- Không được. Bị điên dở như thế cũng không được. Ngưng Nhi cô nương, chẳng phải chúng ta đã nói rõ rồi sao? Ngươi giải độc cho ta được không? Ta hứa không dám đắc tội với ngươi nữa.

Triển Ngưng Nhi đưa hai tay ra nói:

- Giải độc? Giải độc thế nào? Muốn giải độc chỉ có cách mổ bụng ngươi ra, lật đi lật lại trong lục phủ ngũ tạng của ngươi, tìm ra cổ trùng, bắt nó ra.

Diệp Tiểu Thiên ngược mắt suy nghĩ nói:

- Như thế thì chẳng phải là ta sẽ chết chắc sao? Ha ha ha...

Triển Ngưng Nhi nhẹ nhàng vỗ vai Diệp Tiểu Thiên:

- Bớt đau buồn đi!

Triển Ngưng Nhi quay người bước đi, đi được ba bước, nhếch mép nói:

- Hừ hừ! Người thông minh thì suy nghĩ nhiều, tự mình dọa chính mình. Híc, đó quả thực là do bản thân ngươi nghĩ ra cổ độc ấy, không trách ta được, xem ngươi về sau còn dám đắc tội với ta nữa không...?

- Ngưng Nhi cô nương, Triển cô nương..

Vừa thấy Triển Ngưng Nhi bước đi, Diệp Tiểu Thiên liền muốn chạy đuổi theo. Cửu Đương và Cửu Cao ôm chặt hai vai, chặn ngang trước mặt hắn. Diệp Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn nhìn hai người này. Tuy không phải là đàn ông cao lớn vạm vỡ nhưng cũng là người vô cùng cường tráng. Hắn đành phải bất đắc dĩ dừng lại.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc hồi lâu mới dắt ngựa cúi đầu lặng lẽ đi về phía trước. Lúc đó hắn không còn cười đến mức điên đảo như trước đây nữa. Có lẽ vì cái mũi tên bắn trúng hắn được lực yếu kém. Cho nên lúc này đã dần theo xu hướng bình thường. Chỉ là thi thoảng lại cười quái dị vài tiếng.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến sau này rất có thể phát tác chứng điên, Diệp Tiểu Thiên lại lo lắng không yên:

- Nổi điên! Cho dù chỉ là thi thoảng... nhưng cũng bị coi là điên rồi!

Đại Hanh khoác túi sách đi đến gần hắn, tốt bụng an ủi:

- Đại ca, đừng lo lắng, còn có đệ đây!

Diệp Tiểu Thiên chán nản nói:

- Ngươi có thể làm được gì chứ? Ngươi có thể chữa được bệnh điên không?

Đại Hanh lấy cục gạch trong túi sách ra, đắc ý nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đệ quyết định, sau này sẽ luôn để cục gạch này trong mình, lúc nào đại ca nổi điên, thì đệ sẽ cho đại ca một cục gạch...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Đại Hanh cười rộ lên:

- Đại ca, nghĩ gì thế? Đệ sẽ không đập chết đại ca đâu, chỉ là đập cho đại ca xui đi, đợi đại ca qua cơn điên thì tốt rồi.

Diệp Tiểu Thiên tức giận nói:

- Tiểu tử thôi, cái tay không nặng không nhẹ của nhà ngươi, ngươi mới đập cục gạch xuống, không biết chứng bệnh điên của ta khỏi được, thì bệnh đại lại xuất hiện. Ngươi qua đây, đưa cục gạch cho ta, để ta đập ngươi một phát trước cho hả giận.

Đại Hanh nói:

- Á, cha ơi..

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ngươi gọi cha cũng không tác dụng nữa rồi, mau cầm đến đây!

Đại Hanh chỉ về phía trước nói:

- Thực là cha ta mà!

Diệp Tiểu Thiên ngoảnh đầu nhìn, cười to mấy tiếng ha ha ha...

Hồng Bách Xuyên đứng từ đằng xa nhìn con trai, lông mày vặn lại tỏ vẻ khó chịu. Lão cau mày, làm ra bộ người cha nghiêm khắc. Vừa đi đến gần đó, Diệp Tiểu Thiên liền bất ngờ cười mấy tiếng quái dị, khiến Hồng Viên ngoại giật mình. Hồng Viên ngoại nhìn Diệp Tiểu Thiên, kỳ quái nói:

- Ngải Diên sử, có gì buồn cười?

Diệp Tiểu Thiên trong lòng ảo não nói:

- Mẹ nó, bệnh này lại đến rồi.

Đột nhiên trong lòng Diệp Tiểu Thiên lóe lên tia sáng, thầm nghĩ:

- Hồng Viên ngoại là đại phú nổi tiếng huyện Hồ. Ông ta biết cách giải cổ độc không?

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Thiên đánh rơi cả dây cương ngựa, một bước dài vượt qua, túm lấy tay của Hồng Viên ngoại, kích động đến nỗi nói năng lộn xộn:

- Hồng Viên ngoại, ta bị trúng độc rồi!

Hồng Bạch Xuyên giật mình ngạc nhiên, sau đó mỉm cười:

- Ah, ta đã nói mà, Ngải Diễm sử làm sao mà cười vui vẻ thế, hơ hơ... hóa ra là người ta có chuyện vui vẻ tinh thần thoải mái như vậy đấy!

Diệp Tiểu Thiên:

- Ah!

Hồng Bạch Xuyên tủm tỉm cười nói:

- Ngải đại nhân trúng thương hả?

Diệp Tiểu Thiên giải thích yếu ớt:

- Tôi trúng cổ độc.

- Ồ!

Hồng Bạch Xuyên chợt hiểu ra nói:

-

Cổ (cái trống)? Cổ (cái trống) tốt! Tuy không đáng mấy tiền nhưng có thể nghe được âm thanh, mang đến điều may mắn!

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Hồng Bạch Xuyên buông Diệp Tiểu Thiên ra, quay sang Đại Hanh, mặt cứng rắn nói:

- Tên tiểu tử hỗn này, ngày hôm nay đã chết ở đâu rồi, Ah, mới sáng sớm đã không thấy mặt mũi đâu cả. Ngươi đến núi Hoàng Đại Tiên xem ma thất cổ ả! Chỉ lông bông suốt ngày không làm nên việc gì đáng hoàng. Không phải ta đã từng nói nếu không muốn đi học thì phải học cách làm ăn buôn bán sao?

Đại Hanh gục đầu xuống, ngu ngơ nói:

- Ồ!

Hồng Bạch Xuyên nhìn bộ dạng gầy đầu không thấm muối của gã, trong lòng càng nổi giận đùng đùng. Lão nhắc chân muốn đá Đại Hanh. Nhưng bả vai lão mới hơi cử động, thì Đại Hanh - vốn đã quá quen với động tác của cha, bèn xoay mình rất nhanh nhện tránh vào sau lưng Diệp Tiểu Thiên

- Ngươi, ngươi...

Hồng Viên ngoại chỉ vào cậu con trai, một lúc lâu mới giảm khẩu khí xuống:

- Tên khốn này, sớm muộn gì cũng khiến lão già này tức chết!

Hồng Bạch Xuyên hầm hầm mắng, rồi moi ra một tờ giấy để trong ngực, giận dữ đi về phía trước nói:

- Cầm lấy!

Đại Hanh chân chừ bước lên, nhận lấy tờ giấy từ trong tay cha, mở ra xem, bỗng vui vẻ ra mặt:

- Ngân phiếu! Ba nghìn lượng!

Đại Hanh vội vàng nhận ngân phiếu, cúi đầu, mũi chân vạch một vòng rộng trên nền đất, ngại ngùng nói với Hồng Bạch Xuyên:

- Cha, nhiều tiền tiêu vật như vậy, con có mặt mũi nào dám nhận, Có điều, cha cứ yên tâm, con sẽ chi tiêu tiết kiệm.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13: Người này, chúng ta không thể bắt được...

Hồng Bách Xuyên hung dữ trừng mắt nhìn con trai, mắt tròn trừng một lúc, nhưng rốt cục cũng chẳng làm gì được, thở dài một tiếng, chán nản nói:

- Đây là 3000 lượng bạc, là tiền vốn cho con làm ăn. Cha cũng không hi vọng con có thể làm ăn lớn, chỉ cần trong vòng một tháng con có thể mở được một cửa hàng. Cuối tháng cha đến kết toán sổ sách, sau khi khấu trừ tiền vốn, còn chút lợi nhuận là được.

La Đại Hanh vẻ mặt ngẩn ngơ mơ hồ, bộ dạng tựa như vịt nghe sấm.

Hồng Bách Xuyên nhìn dáng điệu đần độn của con trai, lửa giận bốc lên ngàn ngút. Lão cố gắng kiềm chế con giận nhen nụi tiếp tục chỉ điểm.

- Làm ăn kinh doanh thì không được bùn xin tiền vốn. Thà rằng vốn đất chút ít, cũng phải chọn chỗ nào đông đúc phồn thịnh chút. Chẳng hạn như mở cửa hàng ở xung quanh vòng xuyên ngã tư, không cần phải cửa hàng lớn quá, cho dù chỉ là bán những đồ tạp hóa nhật dụng, thì ở chỗ ấy cũng không lo phải bù lỗ. Bán hàng tạp hóa cũng có cái hay của nó. Những thứ hàng ngày mọi người đều dùng đến. Con không phải đầu tư nghiên cứu nhiều, cũng không cần những thủ đoạn kinh doanh cao minh lắm cũng làm được.

Đại Hanh nói:

- Ồ!

Hồng Bách Xuyên nghe xong câu trả lời đơn giản như vậy, lồng mày dướn lên, dựng đứng như dao, rồi lại lập tức rũ xuống chậm rãi, nhẹ nhàng xua tay nói:

- Nhớ đấy! Một tháng, chỉ trong vòng một tháng! Đến lúc đó, nếu việc kinh doanh của con bị lỗ thì hãy ngoan ngoãn trở về huyện học hành nghiêm chỉnh cho cha. Học thành được hay không thành được, thì chỉ ít con cũng ít gây sự phiền nhiễu hơn.

Hồng Bách Xuyên chấp tay hướng về phía Diệp Tiểu Thiên, cúi đầu đi ra. Xem điệu bộ lão dường như đang làm phép thử nghiệm cuối cùng trong tuyệt vọng về nhi tử của mình... Chứ thực sự lão cũng không còn ôm hi vọng gì về Đại Hanh nữa. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên đồng cảm nhìn Hồng Bách Xuyên bước đi xa dần, vẫn ngoảnh đầu lại nhìn La Đại Hanh.

La Đại Hanh nhìn tờ ngân phiếu, quyết miệng, tỏ vẻ không vui, lầm bầm nói:

- Chỉ đưa được ít vốn như thế này đây!

- Ba nghìn lượng, ít ỏi như thế này thì...?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đại Hanh, ngươi hãy để tâm suy nghĩ xa rộng hơn một chút đi! Chẳng qua lần này cha ngươi không muốn gia sản bị ngươi phá hoại quá nhanh mà thôi. Ngươi muốn trong chốc lát tiếp nhận toàn bộ gia sản làm ăn của cha ngươi ư? Một miếng ăn không trở thành béo mập được.

La Đại Hanh bưng tỉnh nói:

- Đúng vậy, để ăn thành béo mập như thế này là do suốt 17 năm góp lại đấy. Việc làm ăn buôn bán thì phải kiên nhẫn không kiêu ngạo, bước đi từng bước chắc chắn mới đúng, đại ca ạ!

Ánh mắt La Đại Hanh đầy hi vọng nhìn về phía Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên nhanh chóng hiểu ý của gã, thẳng thắn từ chối:

- Không được!

La Đại Hanh, ngẩn người một lúc, rồi ngạc nhiên nói:

- Đệ vẫn chưa nói, đại ca đã biết đệ muốn nói gì rồi sao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nói nhảm! Hiển nhiên ta biết không được rồi. Lần này ta kiên quyết không thể đáp ứng ngươi được.

La Đại Hanh bất đắc dĩ nói:

- Thôi được rồi, suốt ngày hôm nay, đệ thấy đại ca rất bận rộn, cho nên ngày mai, thực không muốn lại làm phiền huynh nữa. Không ngờ đại ca lại quan tâm đệ như vậy, vậy thì ngày mai đệ đến tìm đại ca, chúng ta cùng đi tìm địa điểm mở cửa hàng nhé!

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

La Đại Hanh vui mừng hồ hởi nắm tay Diệp Tiểu Thiên.

- Đại ca, ngày mai gặp nhé!

Diệp Tiểu Thiên kéo chặt tay gã ta lại, hưng tợn nói:

- Đưa tiền đây! Ngươi bây giờ có tiền rồi, thì hãy trả món nợ 50 lạng bạc cho ta trước đã.

La Đại Hanh nói:

- Đại ca, chúng ta vẫn chưa đến hạn một tháng đâu.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Gần đây nhà ta phải đi làm mướn. Lợi nhuận hai ngày nay ta đều không tính toán với ngươi, giờ không thể kéo dài tiếp được!

La Đại Hanh nghe xong, đột nhiên mặt mày hớn hờ, vui mừng hí hửng nói:

- Oa! Nói như vậy là đệ còn chiếm lợi rồi! Ha ha, cha luôn nói đệ là đứa con khuynh gia bại sản, nhưng hóa ra chẳng phải là đệ đang tiết kiệm tiền cho gia đình đó sao?

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

La Đại Hanh nói:

- Đại ca, hiện giờ đệ cầm ngân phiếu, nhất thời không trả được, lúc về đến cửa hàng bạc lĩnh bạc, ngày mai sẽ đưa cho huynh được không?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Thôi được rồi, ngươi phải nhớ kỹ đấy nha, ta đi trước đây!

Diệp Tiểu Thiên vốn muốn đi tìm lang trung khám bệnh, nhưng giờ hắn đã dẹp bỏ ý nghĩ đó trong đầu sau khi biết là mình trúng cổ độc. Cổ độc vốn đã vô cùng thần kỳ, vô cùng thần bí, thì một lang trung liệu có thể chữa trị được không?

Triển Ngưng Nhi đã nói rồi. Biện pháp giải độc duy nhất là đem mổ bụng. Mụ la sát đó, nguyên rửa suốt đời cô ta không lấy được chồng!

Diệp Tiểu Thiên rửa thắm trong bụng. Vừa đi được vài bước, bỗng phía sau lưng vọng đến tiếng cười: ha ha ha... của La Đại Hanh.

Diệp Tiểu Thiên giờ rất nhạy cảm với tiếng cười. Hắn kinh ngạc xoay người lại, hoảng sợ nói:

- Đại Hanh, lẽ nào ngươi cũng bị trúng cổ độc?

Đại Hanh che kín miệng cười trộm:

- Không có, ha ha... đệ không bị trúng cổ độc đâu, đệ đang nghĩ lại chiếm lợi nhuận một ngày của đại ca, nên không nhịn cười được, ha ha...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Diệp Tiểu Thiên dẫn một đám lính âu sầu buồn bã trở về nha huyện, mới đến cửa nha huyện, bên trong liền vội vàng đi ra một một tên quan nhỏ, mới nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên đã mừng nói:

- Điển sử đại nhân về thật đúng lúc. Đại lão gia dặn tiểu nhân đi mời đại nhân. Đại lão gia ở trên lầu hai đợi ngài, có việc quan trọng muốn thương lượng với ngài.

Diệp Tiểu Thiên không biết Hoa Tinh Phong tìm hắn làm gì, có điều, nghe viên tư lại nói thì rất gấp, và không được kéo dài. Diệp Tiểu Thiên đang muốn cất bước tiến vào thì nghe thấy một hồi tiếng khóc lóc xa xa vọng lại.

Diệp Tiểu Thiên ngày hôm nay nghe tiếng cười biến sắc, nay nghe được tiếng khóc lại cảm thấy gần gũi biết bao. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn, thì thấy một đám người vừa khóc vừa gào chạy về đến huyện nha.

Trong đó có mấy người dân thường còn dùng tấm ván cửa khênh một người.

Một tên bộ khoái nhanh chóng lên đón, lớn giọng quát:

- Trước cửa nha huyện gào hét tang tóc cái gì, tránh ra, tránh ra, kẻ nào dám quấy rối ở đây, thì bắt ngay mang đi gặp Diên sử lão gia chúng ta, đánh cho nỏ ăn hoa ở mông.

Mới nghe câu ấy, mấy phụ nhân vừa đi vừa khóc vây quanh tấm ván cửa lập tức dẫn ra một bà lão và một phụ nhân trung niên gào khóc: Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Diên sử đại nhân ở đâu? Chúng tôi muốn gặp Diên sử đại nhân kêu oan. Diên sử đại nhân dán bản thông báo, bảo muốn chính đồn trị an huyện Hồ, xử lý bọn trộm cắp huyện Hồ. Chúng ta muốn Diên sử đại nhân làm chủ phán quyết.

Bọn bộ khoái nghe nói đến cáo trạng, thì không còn muốn đuổi người nữa. Chúng vội vàng chạy về bên Diệp Tiểu Thiên nói:

- Diên sử đại nhân, bọn họ nói muốn...

Diệp Tiểu Thiên trận này không hề phát bệnh, có điều lúc trước hắn cười quá lâu, cuống họng đã khản đặc không phát ra tiếng rồi. Hắn đành yếu ớt nói:

- Được, ta đều đã nghe hết rồi. Ta không bị điếc.

Diệp Tiểu Thiên đi đến trước mặt bọn người kia, đằng hắng một cái rồi nói:

- Bản quan chính là Diên sử huyện này, các người có oan khuất gì cần tấu trình với bản quan?

- Thanh thiên đại lão gia, Thanh thiên đại lão gia của chúng tôi!

Hai phụ nhân gào khóc một tiếng, một đầu té nhào vào dưới chân Diệp Tiểu Thiên. Một người ôm chặt một đùi Diệp Tiểu Thiên bật tiếng khóc hu hu. Vì quá bi ai thảm thiết, nên kết quả ngoài một tiếng “Thanh thiên đại lão gia”, thì ngay cả một từ hoàn chỉnh cũng không nói nên lời.

Hai người đàn bà khóc thảm thiết khiến Diệp Tiểu Thiên bất giác cũng cảm thấy chua xót. Không biết làm sao nữa, nếu tiếp tục như vậy cuối cùng sẽ không thành việc được. Hai người đàn bà ôm đùi hắn khóc, nước mắt làm ướt đầm quan bào của hắn. Nhưng hai người rốt cuộc có oan khuất gì, Diệp Tiểu Thiên vẫn chưa hiểu.

Diệp Tiểu Thiên chỉ còn cách an ủi:

- Được rồi, được rồi, hai vị đại nương, đừng khóc nữa. Các vị rốt cuộc muốn kiện cáo người nào, có oan khuất gì, hãy mau nói rõ ràng ra!

Hai người vẫn khóc hu hu, không nói lên lời. Đám phụ nhân đi theo bèn xông lên đưa ra một ông lão tóc trắng phau phau, hai mắt sưng đỏ, cạch oành một tiếng quỳ trước mặt Diệp Tiểu Thiên. Một người khác đầu rạp xuống đất, “bình bình” liên tiếp. “Thanh thiên đại lão gia, xin ngài làm chủ thay cho chúng tiểu dân. Con tiểu dân... Nó... nó chết oan uổng...!

- Vụ án mạng?

Diệp Tiểu Thiên nghe xong đột nhiên giật mình. Vừa nãy hắn còn tưởng rằng người nằm trên tấm ván cửa là bệnh nhân. Lúc này hắn dán mắt nhìn mới phát hiện ra người nằm trên tấm ván kia mặt sưng đa tím, trước ngực máu tươi đầm đìa, rõ ràng là bị chết tàn khóc đến mức không thể chết thêm được nữa. Hiện trạng thảm thiết không thể nói lên lời.

Diệp Tiểu Thiên nhìn ông lão này cũng khóc nức lên đến nỗi không thở được nữa. Hắn bèn chỉ vào người đàn ông tuy mặt mạng về bị thương nhưng thần sắc còn bình tĩnh, nói:

- Người nói đi!

Người đó lau lau khóe mắt, bước đến trước mặt Diệp Tiểu Thiên quỳ xuống dập đầu thưa:

- Thảo dân Cổ Nguyệt, bái kiến Diên sử lão gia.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Được rồi, người nói đi, rốt cuộc đã xảy ra việc gì?

Người kia nuốt nước mắt nói:

- Thưa Diên sử lão gia, người nằm trên tấm ván cửa là biểu đệ (em họ) của thảo dân, đệ ấy... bị đánh đến chết.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Bị người đánh chết? Giữa ban quang thiên bạch nhật, mà có người dám làm vậy như vậy? Là kẻ nào ra tay, vì sao ra tay giết người, người hãy kể từ đầu đi?

Cổ Nguyệt lại khẩu đầu một cái, rồi bắt đầu thuật lại câu chuyện. Vốn biểu đệ kia họ Quách, tên là Quách Lịch Phong, là một đầu bếp lớn ở Túy Tiên Lâu, gia cảnh tốt. Hàng xóm của gã họ Từ, tên Từ Lâm, là một hàng xóm tàn ác.

Giữa hai nhà họ Quách và họ Từ, vốn cách nhau một miếng đất nhỏ.

Mỗi nhà chiếm một nửa. Thường ngày trồng rau ăn. Gần đây nhà họ Từ sửa chữa tân phòng, nhưng không chỉ cuốn hết miếng đất này mà còn xây tường sân sát liền với tường hồi nhà họ Quách.

Việc như vậy, Quách gia sao có thể nhẫn nại được, bèn tìm đến Từ gia để lý luận. Không ngờ tên Từ Lâm ác ôn này đang cùng một lũ bạn nhậu uống rượu ở nhà. Đám người này đều là bọn côn đồ hung dữ trong phường. Họ nói chuyện với Quách Lịch Phong một câu không hợp, bèn ra tay đánh đập tàn nhẫn.

Quách Lịch Phong bị họ đánh cho một trận lên bờ xuống ruộng không chút thương tiếc. Đánh đến nổi nôn ra máu ngay tại trận. Quách gia hoảng quá, liền vội vàng gọi người tháo tấm ván cửa, khênh Quách Lịch Phong đến lang trung. Đến nhà lang trung, thì lại thấy trong nhà có 5, 6 người, kẻ thì ngồi, người thì đứng, rồi nằm, rồi xồm. Tất cả đều không hiểu gì cứ cười lớn, tựa như một đám người điên vậy.

Diệp Tiểu Thiên nghe đến đây, hai má không kìm được nhả lại mấy cái, nghĩ tới hội những người cười điên cuồng đến nỗi đau khổ không muốn sống nữa, lòng hẳn vẫn còn sợ hãi.

Cổ Nguyệt nói:

- Biểu đệ của thảo dân bị thương nội phủ, dọc đường đi không ngừng nôn ra máu. Tuy thấy ở nhà lang trung hình như có mấy tên điên, nhưng chúng ta cũng không có thời gian đi tìm thầy lang khác, chỉ còn cách cầu cạnh lang trung cứu biểu đệ trước. Ai ngờ y bị thương quá nặng, lang trung còn chưa cứu thì đã đi đòi nhà mà rồi!

Cổ Nguyệt dứt lời, nước mắt trào tuôn không dứt. Lão bà ôm đùi Diệp Tiểu Thiên càng khóc thảm thiết đến nỗi không thành tiếng.

Bỗng nhiên, “Ư..c” một tiếng, rồi ngắt đi. Phụ nhân trung niên khóc lóc bên cạnh là con dâu. Còn lão già quý gối khóc thảm kia là ông lão chồng bà. Hai người vội vàng bước lên trợ giúp.

Diệp Tiểu Thiên nghe đến đây, con giận xông thẳng lên ngực.

- Làng xóm ác ôn kia đã ương ngạnh như vậy, có thể thấy thường ngày nhà hắn gây họa cho làng xã như thế nào! Giữa thanh thiên bạch nhật dám gây án mạng đánh chết người!

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu. Lý Vân Thông lập tức tránh né trong đám người, giả vờ đáng vẻ người qua đường. Diệp Tiểu Thiên khinh thường liếc y một cái, rồi nhìn bọn bộ khoái. Nhìn xung quanh, Diệp Tiểu Thiên chợt có chút nhụt chí.

Bộ khoái tư lại ở các nơi khác đều được người dân hình dung như là hổ sói. Còn hung ác có thể thấy chung một vết vằn. Riêng huyện Hồ phong thủy không tốt. Bọn bộ khoái ở đây đều có thói quen giả trang chim cú vậy. Diệp Tiểu Thiên chỉ ngoảnh đầu, ánh mắt bọn chúng bèn né tránh, không một ai dám nhìn thẳng vào hắn.

Diệp Tiểu Thiên nhú mày, đưa tầm mắt tìm kiếm, tập trung hẳn vào một người, dùng tay chỉ về hướng hắn ta, lớn tiếng quát:

- Chu Tư Vũ, ngươi lại đây!

Về mặt run rẩy của những bộ khoái khác lập tức được giải tỏa. Họ sung sướng vì may mắn thoát họa nhìn Chu Tư Vũ.

Chu Tư Vũ là một lão bộ giả, còn là phó ban đầu. Diệp Tiểu Thiên sai lão dẫn đầu đội bắt người, cũng là hợp tình hợp lý. Có điều Diệp Tiểu Thiên sở dĩ chọn lão, nguyên nhân quan trọng nhất là vì người này hiền lành trung thực. Hoàn toàn không giống như quan lại nha dịch lâu cá khác, càng không biết làm vẻ bề ngoài không bằng lòng.

Diệp Tiểu Thiên làm việc chung với đám bộ khoái này đã nhiều ngày, đều hiểu rất rõ về tính tình của từng người. Phái Chu Tư Vũ đi, Chu Tư Vũ quả thực sẽ không làm giảm uy lực mệnh lệnh của hắn. Nhưng không ngờ Chu Tư Vũ về mặt khô sở bước đến bên cạnh hắn, gấp ngừng nói nhỏ:

- Diên sử lão gia, người này chúng ta không thể bắt được!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 14: Gia nhân ương ngạnh

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên nói:

- Không thể bắt? một tên côn đồ, đánh chết người mà người nói không thể bắt ư?

Chu Ban đầu thấp giọng nói:

- Đại nhân, tên Từ Lâm này vốn chỉ là một tên lưu manh trên phố, đương nhiên có thể bắt được. Nhưng gần đây gã đầu phục cho Tề đại gia, nháy mắt liền vênh vào hẳn lên, vì vậy mới trở nên ngông cuồng như vậy. Gã là người của Tề đại gia, chúng ta phải cẩn thận.

Diệp Tiểu Thiên cau mày nói:

- Tề đại gia, tên nào là Tề đại gia? Ah! Ý người nói là Tề Mộc.

Chu Ban đầu gật đầu nói:

- Đúng vậy! Chính là Tề Mộc, Tề đại gia. Đại nhân, Tề đại gia là ông lớn đích thực của Hồ huyện chúng ta, là nhân vật số một trong các ông lớn, chúng ta trên chóc không nổi đầu.

Diệp Tiểu Thiên lạnh lùng nhìn lão, cười giễu nói:

- Tề đại gia là ông lớn, cho nên chó nhà bọn họ cắn chết người, những người ăn cơm thiên tử như chúng ta cũng phải xem con chó nhà bọn họ là ông lớn sao?

Chu Ban đầu đỏ mặt, lắp bắp nói:

- Đại nhân, chẳng phải là có một câu châm ngôn như vậy sao: đánh chó phải ngó mặt chủ. Từ Lâm là một con chó dữ, chủ nhân của gã lại là...

Diệp Tiểu Thiên nhin không được cười lạnh:

- Từ khi ta đến Hồ huyện, vẫn luôn nghe người khác nhắc đến Tề Mộc là nhân vật số một như vậy, nhưng ta thật không hiểu, vì sao ngay cả quan phủ cũng sợ như sợ cọp. Theo lý mà nói, ở địa phương có một vài thân sĩ, đúng là nhân vật khiến cho quan phủ phải kiêng kỵ, nhưng điều kiện tiên quyết phải là người đó không phạm pháp.

- Bây giờ cũng vừa hay, Từ Lâm đánh chết người, hơn nữa hẳn chẳng qua là một nhân vật nhỏ bé trong đám thủ hạ của Tề Mộc, rất có thể Tề Mộc căn bản cũng không biết mình lại có một tên thủ hạ như vậy. Các người nhận bổng lộc của triều đình, lại đem mạng người ra làm trò đùa sao?

Chu Ban đầu cười khổ nói:

- Đại nhân, Mạnh Huyện thừa cùng với Tề đại gia xưa nay xưng huynh gọi đệ, quan hệ thân mật khác thường, Mạnh Huyện thừa là thượng cấp trực tiếp của ngài, nếu như chúng ta muốn động đến người của Tề đại gia, có phải là nên nói với Mạnh Huyện thừa một tiếng không?

- Không cần đâu.

Diệp Tiểu Thiên nổi giận, tăng giọng nói:

- Đây là vụ án về mạng người, không phải là gây chuyện ẩu đả tầm thường. Mạng người là chuyện lớn, cho dù nói với Mạnh Huyện thừa, chẳng lẽ y dám bảo chúng ta bỏ qua một vụ án về mạng người sao? Chu Ban đầu, người xưa nay ra vào nha huyện, có nhìn thấy khối đá kia không?

Chu Ban đầu nói:

- Ty chức đã thấy rồi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Biết chứ không?

Chu Ban đầu:

- Ty chức...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nếu người không biết, ta có thể nói cho người biết, trên phiến đá viết rằng: “Bông này lộc kia, là mồ hôi nước mắt của nhân dân. Hạ dân dễ bắt nạt,

trời cao khó dối lừa.”

Chu Tư Vũ gục đầu xuống, thấp giọng nói:

- Đại nhân...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Người đã gọi ta một tiếng đại nhân, vậy thì lập tức nghe lệnh hành sự đi. Nếu xảy ra sai sót gì, bản Diên sử sẽ một mình gánh vác.

- Chuyện này... ty chức tuân mệnh.

Diệp Tiểu Thiên lại nhìn về phía những bộ khoái đang cười trộm kia:

- Đáng cười lắm phải không? Nhìn bộ dạng sợ hãi của các người xem, thân là bộ khoái, cho dù các người có khi nam phách nữ, hay bắt cá ở quê, thì cũng mạnh mẽ hơn bây giờ, còn biết tới liêm sỉ hay không? Người ta xem người là Tôn Tử, người cũng quen xem bản thân là Tôn Tử. Đúng là một đám tôn tử.

Đám bộ khoái không cười nữa, bị hấn mắng mặt chuyển từ đỏ thành xanh, một lát sau, một tên bộ khoái tên Mã Huy hậm hực nói:

- Đại nhân, ngài vừa tới Hồ huyện, không biết nhân vật Tề đại gia này đâu, Tề đại gia...

Diệp Tiểu Thiên quát:

- Tề cái gì mà đại gia, chẳng phải chỉ là một tên xuất thân là gia đình nhà quan, bây giờ làm thương nhân buôn ngựa ở đường núi sao? Ta và La Tuấn kiểm cũng xưng huynh gọi đệ, Tề Mộc hấn trước mặt ta dám xưng cái gì mà đại gia? Gia gia gia, người vẫn còn xem là hiệu tử hiền tôn của người ta sao!

Khuôn mặt Mã Huy ửng hồng, gân xanh trên trán cũng căng lên, cắn răng nói:

- Được! Đại nhân ngài chỉ cần sai bảo, tiểu nhân sẽ đi bắt người. Nhưng mà... nếu như chọc giận Tề Mộc...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Trời có sập xuống thì vẫn còn Diên sử ta đây chống, chỉ cần ta không ngã, thì cũng không nện xuống tới đầu của người đâu.

Mã Huy gật gật đầu thật mạnh, nắm chặt lấy chuôi đao, mặt đỏ bừng nhìn Chu Tư Vũ nói:

- Chu lão đại, ta đi với ngài.

Diệp Tiểu Thiên chỉ tay vào một bộ khoái khác, nói:

- Đừng tưởng các người không lên tiếng thì có thể làm con rùa rụt đầu, các người đều phải nghe theo sự điều khiển của Chu Ban đầu đó. Bọn quan bây giờ phải đi gặp huyện tôn đại nhân, khi quay lại ta muốn các người đem tên Từ Lâm kia về đây cho ta.

Đám bộ khoái vẻ mặt đau khổ, nhưng Chu Ban đầu trung thực, không dám kháng cự lệnh của bên trên. Mã Huy thì đã ôm một cục tức với ngài Diên sử rồi, bọn họ cũng không dám nhiều lời, đành phải đi theo hai người kia, kiên trì đi bắt người.

Diệp Tiểu Thiên lại hướng về Cô Nguyệt nói:

- Các người đừng khóc nữa. Nâng thi thể lên rồi đi ra bên ngoài đại đường chờ. Bọn quan phải đi gặp huyện tôn đại nhân, sẽ báo cáo chi tiết việc này. Đợi bắt tên Từ Lâm kia về quy án, nhất định sẽ trả lại cho các người một tiếng công đạo.

Người Quách gia cảm động rút nước mắt, cuống quýt dập đầu với Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên nhìn thấy thi thể máu thịt mơ hồ trên miếng ván cửa kia, cũng không muốn tiến lên xem xét lần nữa, hấn thờ dài, bảo nha dịch đưa người Quách gia ra ngoài đại đường, hấn thì chỉnh y quan lại ngay ngắn, rồi hướng về Nhị đường đi thẳng.

Diệp Tiểu Thiên vừa đi vừa nghĩ: “Cái Hồ huyện này thật đúng là một kẻ điếc lỗ tai. Thật là không hiểu nổi, đã như vậy rồi, triều đình còn lập một nha môn như thế để làm gì, lấy ra làm trò cười sao? Các người để ta làm một Diên sử bất đắc dĩ này, nhưng gây cho ta bao phiền toái, lần này ta sẽ tìm một chút phiền toái, chúng ta hãy cùng ném thử xem”.

Diệp Tiểu Thiên tiến vào Nhị đường, chỉ thấy Tô Tuần Thiên đang một mình ngồi ở đó, Hoa Tri huyện chấp tay, cau mày, đi qua đi lại ở trước công đường. Bên cạnh Tô Tuần Thiên còn có một nữ tử đang xoay người về phía gã đang hỏi cái gì, Diệp Tiểu Thiên vội nhìn liếc qua, liền cảm thấy đáng về của người này có chút khác thường. Lại nhìn thêm lần nữa, mới nhận ra, lúc hấn đi thăm Thủy Vũ, nhìn xa xa đã thấy qua, chính là huyện tôn phu nhân Tô Nhã.

Diệp Tiểu Thiên tiến vào trong đường, chấp tay lạy nói:

- Xin chào huyện tôn đại nhân.

Hoa Tri huyện vẫn chưa giới thiệu phu nhân, Diệp Tiểu Thiên cũng chỉ đành xem như không biết thân phận nàng. Tô Nhã nghe được giọng nói, ngoài đầu quay lại xem, kiều tươi như hoa, ánh mắt mỹ lệ, khí chất dịu dàng tao nhã của khuê tú vùng sông nước Giang Nam, thật khiến người ta kinh động.

Thấy có người ngoài đến, Tô Nhã cũng không nhiều lời, chỉ hướng về trượng phu gật đầu ra hiệu, rồi hướng về đệ đệ nhỏ giọng dặn dò hai câu, rồi lui ra phía sau tấm bình phong. Nếu như Diệp Tiểu Thiên là Điển sử thật, nếu đã gặp rồi, Hoa Tri huyện đương nhiên chỉ cần giới thiệu với hân phu nhân của mình, nhưng đối với tên thế mạng, dự định sẽ thủ tiêu trong vòng một tháng, này thì Hoa Tri huyện cũng không có tâm tình làm chuyện đó, y hắng giọng một cái, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Ngài Điển sử, hôm nay trong huyện đã xảy ra vài chuyện kỳ lạ.

Tô Tuấn Thiên:

- Ha ha ha... ha ha, ha ha...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Hoa Tình Phong giang tay ra, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Người có biết vì sao hân vô cớ bật cười không? À! Đây chính là chuyện kỳ lạ mà bốn huyện muốn nói. Ngày hôm nay trong huyện xảy ra nhiều chuyện nực cười như điển vậy, không hiểu vì sao mà bật cười, cười một cái rồi thì sẽ không thể ngăn cản lại được, Tuấn Thiên cũng mắc phải chứng bệnh này, lang trung cũng không tìm ra nguyên nhân.

Diệp Tiểu Thiên:

- Ha ha ha...

Hoa Tình Phong sầm mặt lại, nói:

- Bốn quan nói chuyện buồn cười lắm sao?

Diệp Tiểu Thiên vội vàng khoát tay, cười ha ha nói: Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Không buồn cười. Ha ha ha, ta cũng mắc phải bệnh này. Ha ha ha...

Hoa Tình Phong cả kinh tròn mắt, hân cười đến nỗi cả Tô Tuấn Thiên đang một mối cũng vội ngẩng đầu lên nhìn về phía Diệp Tiểu Thiên: Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Ngài Điển sử, người cũng mắc phải bệnh cuồng tiếu à? Ha ha ha...

Diệp Tiểu Thiên tái phát bệnh cười, vừa cười vừa nói, cuối cùng nói rõ ràng chuyện đã xảy ra. Tô Tuấn Thiên vừa nghe mình là người vô tội gặp xui xẻo, vì liên lụy Diệp Tiểu Thiên mà bị Triền cô nương hạ cổ độc, không khỏi phàn nàn nói:

- Điển sử đại nhân, ta không hại người như vậy, ha ha ha, ta trừu ai ghẹo ai đây?

Hoa Tình Phong nói đó là Đại cô nương Triền gia, lập tức hít vào ngum khí lạnh, thật lâu sau mới nhắm mắt lại nói:

- Tuấn Thiên chỉ là vô cớ bị vạ lây, bốn quan sẽ dẫn hân đến cầu tình, hi vọng Triền cô nương giơ cao đánh khẽ...

Diệp Tiểu Thiên cười khổ:

- Không có tác dụng đâu...

Nói đến đây, Diệp Tiểu Thiên đột nhiên khẽ giật mình, trầm nghĩ, Triền cô nương tuy bá đạo nhưng không phải là người xấu. Lần trước, ở Nguyệt uyển, nghe ta than vãn khổ sở thì lập tức quên sạch sự giận dữ, còn cho tiền nữa.

Về sau, khi chặn ta ở đầu đường, đối với kẻ mù lòa kia chẳng phải vô cùng khách khí sao? Nàng không phải là người ý mạnh hiếp yếu, thực sự dùng thủ đoạn ác độc như vậy với ta sao? Không bằng để Hoa Tri huyện đi thử vận may. Nếu quả thật có giải pháp, thì chuyện cổ trùng chỉ là nàng ta có ý dọa ta sợ mà thôi.

Nghĩ tới đây, Diệp Tiểu Thiên thuận miệng nói:

- Nếu chỉ cười đủ một ngày thì cũng không sao, nhưng mỗi khi tái phát thì lúc đó mới là thực sự muốn chết. Ha ha ha, đại nhân, hay là cứ mang Tuấn Thiên đi thử vận may. Nếu như Triền cô nương chịu giải độc cho hân, sau này đợi nàng ta bớt giận, ta cũng đi cầu xin tha thứ.

Hoa Tinh Phong vuốt cằm:

- Đúng vậy, người nói rất có lý. Gọi người tới, đi thương nghị việc này. Hóa ra là vậy, làm bốn huyện còn tưởng huyện này xảy ra ôn dịch quỷ quái gì chứ. Vậy là coi chuông phải do chính người buộc chuông làm rồi. Người đâu, diu Tuấn Thiên, chúng ta đi.

Diệp Tiểu Thiên bị cuốn theo câu chuyện này, quên hẳn mình tới gặp Hoa Tinh Phong là vì cáo trạng ngoài kia. Đến khi Hoa Tinh Phong đã rời khỏi, hẳn mới giật mình nhớ ra. Nghĩ đi nghĩ lại dù sao phạm nhân cũng còn chưa được giải tội, nên ngồi chờ thêm một chút cũng không sao.

Diệp Tiểu Thiên cho người ra đại đường thông báo cho Quách gia, dặn cả nhà già trẻ gái trai bình tĩnh chờ đợi.

Lại nói tới Chu Ban đầu dẫn đám Mã Huy vội vàng chạy tới nhà Từ Lâm. Huyện vốn không lớn, những bộ khoái này đối với thành nhỏ thì hiểu rõ như lòng bàn tay, không cần hỏi đường, rất nhanh tới được Từ gia. Lại không ngờ vừa hỏi Từ gia, thì Từ Lâm không có ở đó, y và đám huynh đệ sau khi hành hung Quách Lịch Phong xong, liền nhậu say đi mất.

Chu Ban đầu quả là trung thực, tuy rằng lão rất sợ Tề đại gia khi điểm ngút trời, nhưng Diệp Tiểu Thiên đã ra lệnh, lão không dám trái lời. Lại nói thêm, Diệp Tiểu Thiên vỗ ngực nói nếu xảy ra chuyện hẳn sẽ gánh vác, Chu Ban đầu nghĩ mình chỉ là một tên nghe lệnh mà hành sự, cho dù Tề đại gia bất mãn, cũng sẽ không so đo với một tên tiểu nhân như lão, liền không dám ứng phó lung tung, khỏi bị Điền sử trách phạt.

Chu Ban đầu khuyên nhủ muội muội của Từ Lâm là Từ Tiểu Vũ:

- Tiểu Vũ cô nương, ca ca của cô là người gây ra án mạng, không thể trốn thoát được đâu. Nếu như các người một mực bao che, đến lúc đó cũng khó thoát tội. Cô nương hãy nói cho ta ca ca của cô đi hướng nào, rồi cục đúng sai ra sao, trước mặt lão gia đều sẽ phán xét công bằng.

Từ Tiểu Vũ kia đang bụng cái chậu định giật quần áo, nghe những lời này của Chu Ban đầu, liền ném cái chậu gỗ xuống đất một cách hung hăng, tức giận mắng to:

- Bà mẹ nhà người, lỗ tai nhét lông cừu rồi à, nghe không hiểu tiếng người đứng không? Lão nương đã nói là không biết hẳn đi đường nào, người còn léo nhéo ở đây, có để cho ta yên không?

Mã Huy ôm vai đứng một bên cười lạnh, y đến thì đã đến rồi, nhưng không có ý định góp phần. Người nhà Từ gia phẩm hạnh như thế nào, y đều hiểu rõ, huống hồ sau lưng còn có nhân vật như Tề đại gia kia, Ngải Điền sử không biết nông sâu, lại dám sờ vào râu hổ của Tề đại gia, y bây giờ chỉ chờ xem chuyện tiểu lâm của Ngải Điền sử thôi.

Chu Ban đầu bị tiểu cô nương này mắng đến đỏ mặt, ngượng ngừng nói:

- Tiểu Vũ cô nương, chuyện gì cũng từ từ nói, đừng mắng tới mẹ ta...

Từ Tiểu Vũ nhảy chân mắng:

- Mẹ nhà người, mẹ nhà người, ta chính là mẹ của nhà người đấy. Người tính làm gì ta?

Chu Ban đầu cả giận nói:

- Ca ca của người đã phạm vào vụ án về mạng người.

Từ Tiểu Vũ mắng lớn:

- Phạm vào án mạng thì sao hả? Cả nhà tên Quách mập mập kia, đáng chết lắm. Bà mẹ nhà người, người có bản lĩnh thì tự mà đi tìm đại ca đi, người đi đi, tới nhà Tề đại gia mà tìm, cho người mượn cả hai lá gan đây. Bà mẹ nó!

Trán Chu Ban đầu gân xanh đều nổi lên, cánh mũi phập phồng, thở hổn hển, lớn tiếng gào lên, nói:

- Ta đã nói là người không được mắng mẹ ta mà. Người là một cô nương còn trẻ, sao miệng mồm lại cay độc không sạch sẽ như vậy.

Từ Tiểu Vũ hung hăng vô cùng mắng lại:

- Ta là người như thế nào không đến lượt lão già sắp chết như người giáo huấn? Bà mẹ người chứ, ta là mẹ người đó, mẹ chết tiết của người đó, người có thể làm gì ta?

Chu Ban đầu là người thật thà, nhưng người thật thà một khi đã phát hỏa, thì thân quý cũng phải kiêng nể. Chu Ban đầu nổi trận lôi đình, nhảy lên mắng:

- Ta... ta... hai đời mẹ người đấy.*

Từ Tiểu Vũ ngẩn ngơ:

- Người dám mắng ta ư?

Từ Tiểu Vũ đột nhiên phản ứng lại, giận tím mặt đuổi mười ngón tay ra, mặt cong lên:

- Ta là bà mẹ nhà người ấy.

Chu Ban đầu rống to:

- Ta hai đời mẹ nhà người đấy.

Hai người vừa mắng, vừa lao vào đánh nhau.

Mã Huy và đám bộ khoái đứng bên cạnh ngăn người...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 15: Huyết án Thanh Sơn

Thật nói tới đánh, cho dù thế nào Tiểu Vũ cô nương cũng không thể đánh thắng Chu Ban đầu, nhưng Chu Ban đầu không có ý tứ thực sự ra tay đánh nữ nhân, nhiều lần dùng tay chống đỡ công kích của cô nương Đường Tiểu Vũ, muốn bắt được cánh tay của Tiểu Vũ. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LươngSơnBac.com)

Tiểu Vũ mười ngón tay nhọn, hàm răng sắc bén, dùng bất cứ thủ đoạn tòi tẹ nào, không mất một lúc, không chỉ trên mặt, dù là hai tay Chu Ban đầu cũng đều bị Tiểu Vũ tạo ra nhiều vết cào.

Lúc Chu Ban đầu bị Tiểu Vũ cào đầy mặt, Từ Lâm mang theo mấy tên lưu manh xuất hiện ở Thanh Sơn cầu.

Trong rừng cây phía sau nhà trên sườn núi của Hoa Vân Phi, Từ Lâm ngậm một cọng cỏ, nhàm chán nằm trên mặt cỏ, bắt chéo hai chân lẩm bẩm hát. Một loạt tiếng sột soạt vang lên trong bụi cỏ, bỗng có người nói:

- Tường ca đã trở về rồi!

Từ Lâm cầu nhau đứng dậy, liền thấy một người thanh niên gầy gò chừng 25-26 tuổi không hơn hẳn là mấy chạy tới từ dưới sườn núi, Từ Lâm lập tức nghênh đón hỏi:

- Thế nào?

Người được xưng là Tường ca hưng phấn hớn hớn nói:

- Đắc thủ, bà ngoại ơi, ta cho toàn bộ ba bao mông hăn được vào trong chum nước nhà bọn hăn, cho dù hăn là một con trâu lớn, cũng phải ngoan ngoãn nằm xuống cho ta.

Từ Lâm cười ha ha hai tiếng, nói:

- Các huynh đệ, đi thôi!

Tường ca ngăn gãi lại nói:

- Chậm đã, Hoa gia chỉ có hai vợ chồng, con họ không có nhà, đại khái là đi săn bắn rồi.

Từ Lâm nao nao, tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc, tuy nói hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được, chỉ là còn phải phiền toái chúng ta ra tay lần nữa, thực con bà nó.

Từ Lâm nói xong, phát tay nói:

- Làm việc!

Sáu bảy người chui ra khỏi bụi cỏ, mỗi người mặt mũi không chính đáng, không giống người lương thiện. Tướng mạo bọn họ cũng phải thực sự như thế, chỉ là bình thường quen những biểu lộ không giống người đứng đắn này, dần dà đã trở thành bộ dạng như vậy.

Ngay sau đó Tường ca dẫn đường, Từ Lâm theo sát phía sau, mấy người khác phân biệt khiêng một chiếc túi không biết có thứ gì xuống núi. Tường ca thả mông hăn được vào chum nước Hoa gia, hai vợ chồng Hoa lão dùng nước trong chum này nấu cơm, lúc này đã té xiu bên cạnh bàn cơm.

Mấy tên lưu manh vô lại xông vào Hoa gia, trước tiên dùng gân trâu trói vợ chồng Hoa lão lại, sau đó tìm tòi trong phòng. Tắm da hồ kia tuy cất kỹ,

nhưng Hoa gia tổng cộng chỉ lớn như vậy, họ nhanh chóng tìm được tấm da hổ. Từ Lâm nhận da hổ vào tay, cẩn thận vuốt ve da lông bóng loáng xinh đẹp kia, cười ha ha.

Từ Lâm nắm chặt da hổ, dùng một cái mền bọc lại vác lên vai, nói với mấy người:

- Ra tay!

Mấy tráng hán lập tức đào một cái hố to ngay trong sân Hoa gia, lại gánh hơn mười gánh nước từ bờ sông nhỏ trước nhà, rót vào cái rãnh to kia.

Từ Lâm cười lạnh, phân phó:

- Kéo hai vợ chồng kia tới đây!

Mấy tên lưu manh cùng ra tay, kéo vợ chồng Hoa lão hán ném vào hố to. Hai vợ chồng Hoa lão hán vừa rơi xuống nước, được lực của mộng hán được đã bị rửa trôi, nhưng tay hai người đều bị trói ngược sau lưng, gân trâu dính nước vừa mềm dai vừa trơn trượt, làm sao có thể cời được. Cũng may nước kia không tính sâu, chỉ ngang thân thể hai người, Hoa lão hán cố gắng ngẩng đầu, tức giận kêu lên:

- Các ngươi làm gì?

Từ Lâm cười gằn nói:

- Làm gì? Hôm đắc tội Tề đại gia, ngươi nên biết có ngày hôm nay!

Từ Lâm vỗ tay thành tiếng, đám người Tường ca không nói một lời, quay người đi mang những chiếc túi họ gánh từ trên sườn núi tới, Từ Lâm phân phó:

- Đổ vào!

Mấy người Tường ca mở những cái túi kia, bắt đầu đổ vào vũng nước.

Một luồng khói trắng bay lên, lúc đó kia đổ vào, vợ chồng Hoa lão hán liền nhắm mắt lại, họ lập tức cảm thấy nước nhanh chóng nóng lên.

Hoa lão hán đột nhiên hiểu được, không khỏi hoảng hốt, buột miệng kêu lên:

- Vời! Những tên súc sinh các ngươi... khụ khụ khụ...

Tuy rằng lão nhắm mắt, cúi đầu, nhưng những bột vôi kia vẫn chui vào miệng lão, khiến lão sặc không nói ra lời.

Nhiệt độ nước tăng lên cao, vợ chồng Hoa lão hán chỉ nằng vài tiếng, liền cảm thấy nóng không chịu nổi, nhịn không được lều lều thăm thiết.

Đám người Từ Lâm đứng bên bờ hồ cười ha ha, phương pháp ngâm vôi này là phương pháp thường dùng nhất khi thổ ti trừng phạt tội phạm hoặc người mạo phạm mình. Những thứ khác như moi tim, cắt lưỡi, lột da, cắt mũi các loại cũng đều là thủ đoạn thổ ti thường dùng để trừng

phạt người khác.

Những tuy rằng những phương pháp khác trông máu tươi đầm dề, sự đau đớn mà người trong cuộc thừa nhận lại kém xa ngâm vôi. Vôi gặp nước, phát ra nhiệt năng lớn, giống như nước sôi đun người, khiến người ta da tróc thịt bong, đau đớn, nhưng một lúc lại không chết được, loại đau đớn này tàn nhẫn nhất.

- Lão già kia, bảo ngươi không biết tốt xấu, đối đầu với Tề gia, đây chính là kết cục của các ngươi!

Từ Lâm hung hăng nói, nghe tiếng kêu thê lương tê tâm liệt phổi của vợ chồng Hoa lão hán, tuy rằng chỗ ở những người miền núi này đều có một khoảng cách, nhưng vẫn lo lắng có người nghe thấy gây ra phiền toái không cần thiết, gãi phát tay họ:

- Đi thôi!

Từ Lâm nâng da hổ lên, mang theo một đám lưu manh rẽ đường nhỏ trở lại huyện thành. Vợ chồng Hoa lão hán quay cuồng kêu la thăm thiết trong hố vôi, giống như hai con cá chạch rơi vào nồi nước sôi, da thịt tróc ra từng khối, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ vôi trắng. Thân thể của họ ma sát với tường đất thô ráp, da thịt chín rụng xuống, lộ ra xương trắng.

Chờ khi một gia đình ở gần Hoa gia mơ hồ nghe được tiếng kêu thăm thiết thê lương, chạy tới Hoa gia nhìn xem, vợ chồng Hoa lão hán đã xụi lơ trong nước vôi màu máu, khí nóng bốc lên, xương trắng ớn ớn, đã bỏ mình.

Diệp Tiểu Thiên ở Huyện nha chờ rất lâu rồi, bệnh cười kia đã qua rồi, còn chưa thấy được Huyện Thái gia cùng em vợ y trở về, lúc này Chu Ban đầu mang theo đám bộ khoái Mã Huy trở về.

Diệp Tiểu Thiên nhìn Chu Ban đầu, cánh mũ đã mất, búi tóc rối tung, áo choàng xé rách bay múa trên không, giống như dây tua nữ thần khoác trên vai

bay lên trời, mặt trái trái một vết máu phải một vết máu, vết thương ở sống mũi sâu nhất, máu tươi đã kết sệt rồi.

Diệp Tiểu Thiên vừa sợ vừa giận hỏi:

- Chu Ban đầu, ngươi đây là... bị Từ Lâm đánh sao?

Chu Ban đầu ù rử nói:

- Điền sử lão gia, Từ Lâm không ở nhà, ty chức muốn hỏi một chút hấn đi đâu, muội tử của hấn liền chửi ầm lên, miệng đầy ngôn ngữ ô uế. Ty chức nhất thời không kiên nhẫn, cãi cọ vài câu với nàng, kết quả...

Diệp Tiểu Thiên giận dữ:

- Một nữ nhân đánh ngươi thành như vậy sao? Nàng biết võ công?

Chu Ban đầu lắc đầu nói:

- Cuối cùng là nữ nhân, ty chức sao tiện vùng quyền đánh lại, cho nên...

- Đánh rầm! Đáng đời ngươi bị đánh!

Diệp Tiểu Thiên giận tím mặt, chỉ mũi Chu Ban đầu mắng to:

- Ngươi muốn phong độ cũng phải biết phân biệt địa phương, phân biệt với người nào! Phàm là nữ nhân thì không trừng phạt được sao? Vậy lúc chiến tranh phải một đám nữ nhân đi lên là tốt rồi! Trên chiến trường không phân biệt nam nữ, trên luật pháp sẽ phân biệt nam nữ sao? Ngươi là Ban đầu Huyện nha, bị một nữ nhân đánh như vậy, rất về vang sao? Ngươi có biết ngươi đang thi hành công vụ hay không?

Chu Ban đầu mặt mày xấu hổ, Diệp Tiểu Thiên hung hăng nói:

- Nếu ngươi đánh lão bà vì việc vặt trong gia đình, ông xem thường ngươi! Nhưng lúc ngươi chấp hành công vụ bởi vì đối phương là nữ, không thể không chấp pháp, với tư cách người chấp pháp còn bị người ta đánh thành như vậy, ông cũng xem thường ngươi!

Chu Ban đầu cúi thấp đầu, dằng hoàng nói:

- Vâng, ty chức nhớ kỹ!

Diệp Tiểu Thiên nhìn những bộ khoái phía sau, cuối cùng đưa mắt nhìn Mã Huy đang cười lạnh:

- Nói như vậy, chưa bắt được Từ Lâm sao?

Mã Huy nói:

- Từ Lâm không có nhà, cũng không biết hấn đi đâu, sao có thể bắt được.

Diệp Tiểu Thiên lạnh lùng nói:

- Không bắt được vậy cứ tiếp tục bắt, hòa thượng chạy được miếu không chạy được, ta cũng không tin hấn không trở về nhà. Ngươi, mang theo mấy người, tới gần nhà hấn chờ đợi, chỉ cần hấn vừa xuất hiện lập tức bắt hấn cho ta!

Mã Huy hơi ngoài ý muốn nhìn Diệp Tiểu Thiên, hỏi:

- Đại nhân ngài thật sự muốn bắt hấn?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Không sai! Ta mất thời gian với hấn rồi, ta cũng không tin, Điền Sử một huyện không trị được một tên lưu manh!

Mã Huy nói:

- Được! Ta đi! Chỉ là bắt bọn chúng tới, đại nhân ngài cũng đừng hối hận! Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên lạnh lùng nói:

- Bỏ quan sẽ không để ngươi chế giễu!

Mã Huy cười lạnh không nói. Diệp Tiểu Thiên nhìn về chạt vật của Chu Ban đầu, lại không yên tâm dặn dò bộ khoái mềm yếu vô năng này:

- Các người bắt người, chỉ phân biệt nên bắt và không nên bắt, nên bắt cho dù là nữ nhân trẻ con hay người già cản trở, mặc kệ hấn khóc lóc om sòm lẫn qua lẫn lại hay già vờ hấp hối, nên làm gì thì các người cứ làm cái đó cho ta!

Đám bộ khoái vô lực lên tiếng:

- Tuân lệnh!

Chờ đám bộ khoái đi theo Mã Huy, Diệp Tiểu Thiên lại nhìn Chu Ban đầu, nói:

- Được rồi, người nhanh về nhà tìm lang trung đắp ít kim sang được, cho phép người ở nhà ba ngày nghỉ ngơi một chút.

Chu Ban đầu đáp ứng một tiếng, quay người rồi đi.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu, lại tới đại đường, tìm được già trẻ Quách gia còn chờ ở đó, nói cho họ biết sau khi Từ Lâm đánh chết người dĩ nhiên bỏ trốn, chẳng qua cũng không trốn xa, hấn đã sắp xếp người truy nã, bảo Quách gia tạm thời để người chết ở Ngõ Tác phòng, trở về chờ tin tức.

Người Quách gia căn bản không trông cậy vào Huyện nha thật sự có thể làm chỗ dựa cho họ, nhưng dân chúng thấp cổ bé họng như họ thực sự không còn biện pháp, đành ký thác hy vọng giải oan vào quan phủ, hiện giờ thấy Diệp Tiểu Thiên thực sự thật lòng phá án giúp họ, đương nhiên mang ơn, ngàn ân vạn tạ rồi đi. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên đứng ở cửa đại đường, kinh ngạc thất thần một lúc, cảm thấy toàn bộ Hồ huyện, có vẻ như người thực sự làm việc chỉ có một mình kẻ giả làm quan như hấn, những mệnh quan triều đình thực sự kia, người nào cũng không có lý tưởng, không khỏi tự giễu cười cười. Lúc này Hoa Tri Huyện dẫn em vợ của gã trở về. Hoa Tri Huyện quay đầu dặn dò Tô Tuần Thiên:

- Triển cô nương đã dặn dò rồi, nàng giải cổ cho người, nhưng không muốn giải cho Diệp Tiểu Thiên, người thấy Diệp Tiểu Thiên, chỉ nói cổ độc chưa giải là được rồi, tránh cho hấn lại đi dây dưa Triển cô nương.

Tô Tuần Thiên liên tục đồng ý, chợt nhớ tới một tâm sự, nghiêm mặt nói:

- Tỷ phụ, cô em gái của Diệp Tiểu Thiên kia, đệ... ta thật sự thích. Tỷ phụ xem đệ đến giờ còn chưa thành gia, bên người cũng không có ai biết nóng biết lạnh...

Hoa Tri Huyện trầm nghĩ: "Vì che giấu nguyên nhân cái chết của Ngã Điển sử, Diệp Tiểu Thiên sắp quy thiên, chính là lúc Thủy Vũ cô nương này mất mạng, người muốn lấy nàng làm vợ, ta còn không muốn nhanh chóng xử lý tang phụ cho em dâu như vậy".

Hoa Tri Huyện ừ ả đáp, cũng không biết đáp ứng hay không, vừa ngẩng đầu trông thấy Diệp Tiểu Thiên đứng ở cửa đại đường, Hoa Tri Huyện lập tức háng giọng một cái, Tô Tuần Thiên giương mắt nhìn, lập tức ra bộ khóc tang, hai người đi tới chỗ Diệp Tiểu Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 16: Tội ác chất chồng

Diệp Tiểu Thiên vừa thấy Hoa tri huyện trở lại, lập tức bước nhanh ra đón, ánh mắt đầy mong đợi nhìn về phía Tô Tuần Thiên, nhưng thấy đáng vẻ buồn bã ỉu xiu như cá chết của Tô Tuần Thiên, chút hy vọng trong lòng hấn liền tan như bọt biển.

Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Huyện tôn đại nhân, có đúng là... không trị được?

Hoa Tình Phong lắc đầu, thờ dài thườn thượt.

Tô Tuần Thiên cảm thấy thẹn vì việc mình giấu diếm anh vợ tương lai, liền ảm ức nói:

- Ta đi gặp tỷ tỷ.

Nói xong, y cúi đầu đi ra. Nếu cổ độc trong người y không được giải, y phản ứng như vậy cũng là thường tình, cho nên Diệp Tiểu Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ thất vọng thờ dài.

Hoa Tình Phong thấy thế, bèn an ủi Diệp Tiểu Thiên:

- Người cũng không nên lo lắng quá mức, bốn huyện đã hỏi Triển cô nương cận kề, biết được cổ độc này gọi là Phong cổ (Điên cổ), thật ra cũng không phải quá mức nghiêm trọng, chẳng qua là thỉnh thoảng làm cho người ta không kìm chế được tâm trạng, lúc phát tác ra, triệu chứng giống như... điên

cuồng vì say rượu... Khụ, người không nên suy nghĩ quá nhiều, cứ thuận theo tự nhiên đi!

Diệp Tiểu Thiên gật đầu, bởi vì tâm trạng suy sụp, cũng không nhiều lời. Hoa Tri huyện nói:

- Ta dẫn Tuần Thiên đi điều tra về Triển cô nương, thấy ngoài công đường có rất nhiều dân chúng. Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Diệp Tiểu Thiên liền kể cho ông ta nghe về vụ án ấu dâm đánh chết người bên đường của Từ Lâm, Hoa tri huyện nghe vậy giận dữ, lạnh lùng nói:

- Giữa ban ngày ban mặt, một tên côn đồ nhãi nhép dám đánh chết người, thật là vô pháp vô thiên! Đã bắt hung thủ về quy án chưa?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Hung thủ đánh chết người xong, liền lập tức rời khỏi nhà, chắc là đã biết gây ra đại họa. Hạ quan phái người truy nã, trước mắt còn chưa bắt được...
Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hoa tri huyện nói:

- Bắt ngay! Ngày mai vẽ hình cáo thị, dán thông báo khắp nơi, nhất định phải đem hung thủ về quy án, trả lại công lý cho dân chúng, trả lại sự bình yên cho huyện Hồ!

Diệp Tiểu Thiên như nghe được lời tri kỷ, hớn hờ nói:

- Huyện tôn đại nhân nói rất đúng, theo hạ quan thấy, tám chín phần mười là tên hung thủ kia chạy đến ẩn trốn ở nhà Tề Mộc, ngày mai mà không bắt được người, hạ quan sẽ dẫn ngài đến Tề gia lục soát một chút.

Hoa tri huyện biến sắc, hoảng sợ nói:

- Tề Mộc? Chuyện này có liên quan gì tới Tề Mộc?

Diệp Tiểu Thiên giải thích:

- Nghe nói tên Từ Lâm này là thủ hạ của Tề Mộc, thường tỏ ra vô cùng lớn lối trên đường.

Sắc mặt Hoa tri huyện biến đổi liên tục, trầm giọng nói:

- An ninh trật tự của huyện chúng ta luôn tốt đẹp, hôm nay lại có kẻ ấu dâm giết người trên đường, trong chuyện này nhất định có điều gì đó không bình thường. Chúng ta cũng không thể để thành kiến lần ắt, chỉ nghe một phía, chỉ bằng phải thận trọng, hết sức thận trọng mới được.

Diệp Tiểu Thiên ngờ vực hỏi:

- Ý của huyện tôn đại nhân là...

Hoa tri huyện nói:

- Việc này bốn huyện sẽ giao cho Mạnh huyện thừa đi làm, chuyện rất khó giải quyết, người cũng đừng nhúng tay vào.

Diệp Tiểu Thiên im lặng hồi lâu, đáp:

- Hạ quan đã biết.

Diệp Tiểu Thiên nghe xong đã hiểu Hoa tri huyện sợ hãi Tề Mộc, cũng không nói cho Hoa tri huyện biết việc mình đã phái người đi bắt người, thăm nghĩ chờ ngày mai bắt được hung thủ về quy án, để cho cho Quách gia đánh trống kêu oan, đến lúc đó hung thủ đã có tên trong hồ sơ, cho dù tri huyện có muốn nhân nhượng cũng không được nữa.

Hoa tri huyện thấy Diệp Tiểu Thiên nghe theo lời khuyên, thăm thử phào nhẹ nhõm, vội nói:

- Hôm nay người đã vất vả nhiều rồi, bởi vì chứng bệnh “cuồng tiếu” kia, ngay cả giọng cũng khàn hết rồi, hãy về nghỉ ngơi đi, lát nữa bốn huyện sẽ phái người mang cho người mấy món nhuận hầu, để người tắm bổ một chút.

Lúc này, đám côn đồ vô lại Từ Lâm, Từ Ca đánh chết người ở huyện thành, lại đến kênh Thanh Sơn uống rượu, vừa về đến huyện thành. Cả bọn đang bàn bạc việc đem da hổ dâng tặng cho Tề đại gia, rồi sau khi được tiền thưởng sẽ đến chỗ nào ăn chơi, chợt nghe có tiếng người kêu:

- Từ đại ca?

Từ Lâm ngẩng đầu nhìn lên, nhận ra là một thiếu niên lưu manh, ở cùng ngõ hẻm với mình, thường ngày vẫn theo mình một điều đại ca, hai điều đại ca, coi như là một tiểu huynh đệ. Chỉ vì nó mới mười ba, mười bốn tuổi, không thể đủ sức phục vụ cho Tề Mộc, nếu không thì lúc đến nương nhờ Tề Mộc, Từ Lâm đã dẫn nó theo rồi.

Từ Lâm thấy là người quen, cũng thoáng nở nụ cười, nói:

- Tiểu tử, lại đi lêu lổng chỗ nào vậy?

Thiếu niên kia bước lại gần, vẻ mặt bí hiểm, nói:

- Đại ca, anh đi đâu vậy? Quan phủ đến nhà tìm anh kìa!

Từ Lâm hơi giật mình, kinh ngạc hỏi:

- Quan phủ tìm ta làm cái gì?

Gã thiếu niên lưu manh đáp:

- Anh còn không biết sao? Quách mập bị anh đánh chết rồi!

- !!!

Tuy Từ Lâm ra tay độc ác, nhưng lúc đó cùng lắm Quách mập chỉ không ngừng nôn ra máu, Từ Lâm cũng không ngờ y lại bỏ mạng, không khỏi hơi sững sờ. Bọn Tường Ca thấy vậy, liền châm biếm:

- Từ đại ca, huynh vốn là gan lớn bằng trời, sợ cái mốc xì gì! Đừng quên, bây giờ huynh là người của Tề đại gia, quan phủ có tìm đến rồi cũng chỉ làm qua loa cho xong chuyện, còn dám làm gì huynh chứ?

- Hừ!

Từ Lâm khinh thường cười lạnh, liếc bọn kia một cái, ngao nghể nói:

- Ta sợ cái gì? Chẳng qua là không ngờ Quách mập lại chịu không nổi mấy đòn của ta, cho nên hơi ngạc nhiên một chút thôi!

Thiếu niên lưu manh nói:

- Còn có chuyện này nữa, bộ khoái đó đến nhà tìm huynh, bởi vì huynh không có ở nhà, đã cãi vã với muối muối của huynh, sau đó hai người còn đánh nhau.

Từ Lâm tức giận nói:

- Đánh nhau? Ai đánh nhau với em gái ta?

Thiếu niên lưu manh đáp:

- Chính là Chu ban đầu, cái tên vô dụng không làm được cái mốc xì gì đó, hấn bị em gái huynh mắng xối xả, then quá hóa giận, liền động thủ với em gái huynh.

Từ Lâm hỏi:

- Em gái của ta sao rồi?

Thiếu niên lưu manh đáp:

- Đương nhiên là không sao, ai có thể ăn hiếp được tỷ ấy chứ? Lúc đệ vừa mới ra ngoài, tỷ ấy uy phong lẫm lẫm mắng nhau với Nhị cô nương của Lưu gia, nghe như là vì một cái thoa gì đó...

Từ Lâm nghe vậy hơi chột dạ, giữa Nhị cô nương của Lưu gia và gã có chút chuyện mập mờ, hai ngày trước, gã đã hứa tặng cho Nhị cô nương một món nữ trang, nhưng do không có tiền mua mà vẫn muốn Nhị cô nương vui vẻ, gã đã lén lấy chiếc thoa trước đó tặng cho em gái, đưa cho Nhị cô nương, không muốn bị em gái phát hiện.

Tường Ca vốn có ý với Từ Tiểu Vũ, bây giờ nghe nói bộ khoái đánh nhau với nàng ta, liền hùng hùng hổ hổ nói:

- Người của quan huyện Hồ sao lại có loại người như vậy? Từ đại ca, không phải là ta kích động huynh đâu, nhưng dù sao huynh cũng là nhân vật nổi tiếng số một ở huyện Hồ này, em gái huynh bị người ta đánh, huynh có thể giả dui giả điếc được sao? Nếu là ta, ta không thể chịu nhục như vậy đâu!

Mấy tên lưu manh khác cùng nhao nhao:

- Đúng vậy đó, Từ đại ca. Chuyện này cũng không thể cứ bỏ qua như vậy được, nếu không Từ đại ca còn mặt mũi gì nữa?

Từ Lâm nghe xong, liền nói:

- Dĩ nhiên là không thể nhẫn nhịn! Không phải chỉ là tên họ Chu khôn kiếp kia thôi sao? Các huynh đệ, sẵn đang lúc rảnh rỗi, chúng ta đi dạy cho hắn một bài học đi!

Một đám lưu manh lập tức đi về hướng nhà của Chu Tư Vũ, thiếu niên lưu manh kia cũng đi theo xem cảnh náo nhiệt, khuôn mặt đầy nốt rỗ đậu mùa vô cùng phần khởi.

...

Những chuyện này đương nhiên Diệp Tiểu Thiên không thể nào biết được, buổi tối hắn uống thuốc sắc nhuận hầu dưỡng phế do Hoa tri huyện phái người đưa tới, nửa đêm vẫn còn vô cớ cười to mấy lần, nhưng đến hừng sáng, triệu chứng của căn bệnh cười quái dị kia đã đỡ nhiều, trong lòng Diệp Tiểu Thiên cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thu dọn xong đầu đó, Diệp Tiểu Thiên ra cửa, giống như mấy hôm trước, Lý Vân Thông và Tô Tuần Thiên đứng hai bên trái phải cửa như môn thần, chỉ là lần này lại có thêm La Đại Hanh. La Đại Hanh vừa thấy Diệp Tiểu Thiên, lập tức đưa ra một đỉnh bạc đại nguyên bảo năm mươi lượng, cười hi hi nói:

- Đại ca, bạc đã có đủ, không thiếu một xu, hẳn là chúng ta nên đi chọn mua cửa tiệm rồi chứ?

Diệp Tiểu Thiên nhớ tới mấy bộ khoái tối hôm qua mai phục rình bắt Từ Lâm, cũng không biết có hoàn thành nhiệm vụ hay không, nào có tâm trạng đầu mà hòa theo dáng vẻ hớn hờ của La Đại Hanh.

Hắn nhận bạc, nhìn Đại Hanh nói:

- Trong nha môn còn có một số việc chưa xử lý, nếu người không gấp, thì đi với ta tới nha môn; nếu gấp, người cứ đi trước tìm vài chỗ ưng ý, lát nữa ta cùng đi với người xem rồi quyết định.

Đại Hanh thoải mái:

- Còn tới một tháng nữa mà, không vội đâu, đệ theo đại ca tới nha môn trước đi.

Bốn người ra ngoài phố dùng bữa sáng, lần này Diệp Tiểu Thiên đã có kinh nghiệm, không nhắc tới chuyện mời khách nữa. Đại Hanh là người xã giao rộng rãi, rất phóng khoáng đảm nhận việc mời khách. Mấy người ăn sáng xong, liền thông thả đi bộ tới huyện nha.

Diệp Tiểu Thiên vừa vào huyện nha, chỉ thấy đám Mã Huy ngáp vặt ngáp dài, ỉu xiu đứng ở ngoài nghi môn (1). Vừa thấy Diệp Tiểu Thiên đến, cả bọn lập tức chào đón. Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Bắt được Từ Lâm rồi chứ?

Về mặt đau khổ, Mã Huy lắc đầu:

- Đại nhân, bọn tiểu nhân rình cả đêm, nhưng tên Từ Lâm đó không trở lại.

Diệp Tiểu Thiên nhíu mày, hỏi:

- Cả đêm không về? Chẳng lẽ hắn bỏ trốn rồi?

Mã Huy cười gượng nói:

- Đại nhân, nếu như hắn bỏ trốn thật, thì tốt lắm, ít ra cũng cho thấy huyện chúng ta còn có một chút quan uy, chỉ sợ là... Tiểu nhân dò la được, tên Từ Lâm này ăn nhậu, chơi gái, đánh bạc, không chuyện ác nào không làm, thường ngày vẫn quen thói không say không về, đêm qua không chừng hắn ta ngủ lại ở kỹ viện nào đó.

Diệp Tiểu Thiên gật gật đầu nói:

- Các người đều về nghỉ ngơi đi, ngủ bù lấy lại sức, chỉ cần hắn không bỏ trốn, thì sẽ bắt được thôi, bổn quan sẽ phái người khác đi tìm hắn.

Bọn Mã Huy đáp lời, rồi ai đi đường nấy. Diệp Tiểu Thiên nói với Tô Tuần Thiên:

- Từ lúc người ở bên cạnh ta, cũng không thấy người làm chuyện gì cho chính đáng cả. Đầu tiên là chạy trốn vì rượu, tránh thoát Hoàng đại tiên, rồi lại đến chạy trốn vì cười, sau đó lại tránh ở nông thôn, mấy chuyện không may cách nào cũng rơi vào người người. Bây giờ người dẫn mấy người đi dò la tìm hiểu tung tích của Từ Lâm đi, tìm thấy lập tức bắt về quy án.

Tô Tuần Thiên trầm nghĩ "Hôm qua anh rể của mình nói muốn mình đừng nên xen vào chuyện này nữa, còn cho rằng mình muốn làm Điển sử (2) của huyện Hồ nữa chứ!"

Tuy nhiên, đối với lời nói của anh rể, Tô Tuần Thiên không để tâm lắm, bây giờ y đang muốn làm em rể của Diệp Tiểu Thiên, nhất định phải theo nịnh bợ ông anh vợ rồi. Huống chi, y không nghĩ là bắt một tên côn đồ thì sẽ gây ra hậu quả gì nghiêm trọng, cho nên liền nhận lệnh, chọn vài bộ khoái, rồi loạng choạng đi ra cửa.

Đại Hanh đeo túi xách, đôi mắt đầy trông mong nhìn Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, không có chuyện gì khác, chúng ta có thể đi chứ?

Diệp Tiểu Thiên nói với Lý Vân Thông:

- Cùng đi chứ?

Lý Vân Thông nghiêm túc nói:

- Xin nghe theo lệnh của đại nhân!

- Vậy thì đi thôi!

Đại Hanh vui vẻ nói, đeo túi sách nhanh nhẹn đi về phía cửa chính của huyện nha.

Kênh Thanh Sơn, núi Thanh Sơn, giữa đồng cỏ xanh ngát, có hai ngôi mộ.

Hoa Vân Phi quỳ gối trước mộ, khóc đến nỗi nước mắt đã khô cạn.

Tro tiền vàng mã bị gió thổi bay lên, như những con bướm màu đen, bay múa trên không trung.

Hoa Vân Phi rót chút rượu cuối cùng trong bầu xuống đất trước mặt, rút đoản đao bên hông ra, bàn tay đặt trên mặt đất, năm ngón tay xòe ra, đột nhiên vung đao chém xuống một nhát, máu tươi đầm đìa phun ra, một ngón tay rơi ra trên mặt đất, nhưng dường như Hoa Vân Phi hoàn toàn không biết đau đớn, chân mày cũng không hề nhăn lại.

Cắt ngón tay lập lời thề xong, Hoa Vân Phi lấy ra một mảnh vải trắng, quấn vào vết cắt ở ngón út, lại cầm bội đao dính máu vào vò, đeo cung lên, lòng đầy căm hận chạy về phía huyện thành của huyện Hồ.

(1) Nghi môn: cửa phụ, cửa thứ hai sau cửa chính, để điểm xuyết cho cửa chính thêm đẹp và uy nghi.

(2) Điền Sứ: chức quan nhỏ phụ tá cho quan huyện, chủ yếu phụ trách truy nã tội phạm và trông coi nhà ngục.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 17: Đại Hanh mở tiệm

Lúc Hoa Vân Phi vào thành, Diệp Tiểu Thiên, Lý Vân Thông và La Đại Hanh đang đi tới đường Thập Tự. La Đại Hanh nhìn Diệp Tiểu Thiên, khoe:

- Đại ca, hôm qua sau khi từ biệt đại ca, đệ liền đến đường Thập Tự đi lòng vòng một hồi, đã tìm được một cửa hàng mặt tiền khá đẹp, chúng ta tới đó xem một chút đi?

Diệp Tiểu Thiên hơi bất ngờ, không ngờ một người đàn độn như vậy, lại có ý chí xây dựng sự nghiệp mà cũng rất dụng tâm, Diệp Tiểu Thiên khích lệ nói:

- Tốt lắm! Nếu cha ngươi biết ngươi tiến bộ như vậy, nhất định sẽ rất vui mừng.

Đại Hanh bừa bãi, nói:

- Đừng nhắc tới ông ấy, hôm qua đệ về nhà, nghe cha đệ đang dặn người hầu, rằng trong một tháng sắp tới, dù có tin tức gì về việc buôn bán của đệ, cũng đừng nói với ông ấy.

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên nói:

- Cha ngươi vốn rất quan tâm đến tương lai của ngươi, sao bây giờ lại không quan tâm nữa?

Đại Hanh nói:

- Cha đệ nói, nếu ông ấy lắng nghe tin tức về đệ, hoặc là sẽ không kìm được đánh đệ chết, hoặc là ông ấy sẽ bị tức chết, trước hết cứ để qua tháng này rồi hãy nói.

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Lý Vân Thông khen:

- Biết con không ai bằng cha!

Diệp Tiểu Thiên đặng hắng một cái, nói:

- Xem ra cha ngươi không hy vọng gì về ngươi cả, đã như vậy, ngươi càng phải cố gắng hơn, tạo thành sự nghiệp lớn, để cha ngươi kinh ngạc.

La Đại Hạnh kiều ngạo nói:

- Đương nhiên rồi!

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ngươi nói ta nghe một chút, ngày hôm qua ngươi tìm ra cửa tiệm này như thế nào, nó có ưu điểm về vấn đề gì, về địa điểm, ở nơi đông dân cư, hay là...

La Đại Hạnh đáp:

- Ngày hôm qua đệ đi dạo quanh đường Thập Tự, bỗng nhìn thấy một cửa tiệm mặt tiền, tiệm chỉ có hai mẹ con chủ tiệm, cô nương đó có giọng nói thật nhẹ nhàng uyển chuyển, xinh đẹp động lòng người. Đệ liền nghĩ, nếu buôn bán sát bên tiệm của nàng, hàng ngày đều gặp mặt, thật là thoải mái biết bao! Nhà cửa mà yên ổn thì làm việc gì cũng hưng thịnh, việc buôn bán cũng vậy, cho nên đệ bèn mua lại cửa tiệm bên cạnh cửa tiệm của cô nương đó!

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Lý Vân Thông:

- ...

La Đại Hạnh thấy phía sau im lìm, bèn quay đầu lại nhìn, thấy vẻ mặt kỳ quặc của hai người, lại giải thích:

- Cửa tiệm bên cạnh rất vắng vẻ, hầu như không có khách mua. Đệ liền suy nghĩ, cửa tiệm ở một nơi như đường Thập Tự này, vì tình hình buôn bán ế ẩm như vậy, chủ tiệm mới chịu bán đi, vào tay đệ, chỉ cần kinh doanh thật tốt, tuy chủ cũ không kiếm được tiền, nhưng đệ thì chưa chắc.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ủ, nghe cũng có lý, tuy nhiên... nếu ngươi đã chọn xong cửa tiệm, còn tìm ta làm cái gì?

La Đại Hạnh nói:

- Đệ còn chưa quyết định chắc chắn, xin hãy góp ý giúp đệ một chút, nếu huynh cảm thấy không ổn, thì đệ lại bán đi.

- Vả lại, sắp tới khai trương, cũng phải chào hỏi, đánh tiếng với hàng xóm chứ? Một mình đệ đi cũng lạ và không tiện, huynh là đại ca của đệ, dĩ nhiên phải giúp đệ chứ.

Diệp Tiểu Thiên bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Được! Như vậy... ngươi đã suy nghĩ sẽ bán thứ gì chưa?

La Đại Hạnh nói:

- Đệ định mở tiệm tạp hóa, món lặt vặt gì cũng bán. Không phải cha đệ đã nói rồi sao, bán thứ này thì không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần có đầy đủ hàng hóa, vật dụng mà mọi người thường dùng, tự nhiên họ sẽ tới mua.

Diệp Tiểu Thiên gật gù đầu, trầm nghĩ: “Tính vậy cũng ổn, nếu vậy, cửa tiệm này tạm thời cũng có thể mở được rồi”.

Đột nhiên La Đại Hạnh chỉ một tay về phía trước, hết sức phấn khởi nói:

- Tới rồi! Đại ca, huynh nhìn kìa!

Diệp Tiểu Thiên ngẩng lên nhìn, chỉ thấy phía trước là một tiệm tạp hóa, phía trên viết nguệch ngoạc mấy chữ to: “Tiệm tạp hóa Nữ Nữ”.

Cửa tiệm đang mở, bên trong bày đầy chổi, xẻng gỗ, thùng sắt đựng nước... Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc hỏi: Truyện "Đại Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Người cũng thật nhanh nhẹn, mới đó mà hàng hóa đã chuẩn bị đầy đủ. Vậy... là đã khai trương?

La Đại Hanh cười nói:

- Đại ca, huynh hiểu lầm rồi, đây không phải là tiệm của đệ, tiệm của đệ ở bên cạnh. Đại ca nhìn kia!

Diệp Tiểu Thiên đưa mắt nhìn theo, quả nhiên bên cạnh còn có một cửa tiệm diện tích cũng tương đương với tiệm tạp hóa, cửa tiệm đã khóa, vắng ngắt. Diệp Tiểu Thiên hơi ngơ ngác, hần nhìn cửa tiệm đang đóng kín, lại nhìn tiệm tạp hóa, không tìm được, bèn hỏi:

- Đại Hanh, lúc nãy người nói là muốn mở tiệm gì?

La Đại Hanh vui vẻ đáp:

- Tiệm tạp hóa chứ gì!

Diệp Tiểu Thiên chỉ vào cửa tiệm tạp hóa đang mở, hỏi:

- Mở tiệm tạp hóa bên cạnh tiệm tạp hóa?

Đại Hanh hiển ngang đáp:

- Đúng vậy!

Diệp Tiểu Thiên quay đầu lại lại nhìn Lý Vân Thông, hai người đều hơi choáng. Đại Hanh đã dẫn đầu, đi tới trước tiệm tạp hóa, quay đầu lại nhìn Diệp Tiểu Thiên, nói:

- Đại ca, nhanh lên một chút, đây là cửa tiệm sát cửa tiệm hàng xóm mà ta nói.

Lý Vân Thông cười khò, nhìn Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đại nhân, đây là hần tới mở cửa tiệm hay theo đuôi con gái nhà người ta vậy?

Diệp Tiểu Thiên thờ dãi nói:

- Ta chỉ sợ tiệm hần mở không được, mà con gái hần theo đuôi cũng không xong!

Mặt tiền cửa tiệm tạp hóa cũng không phải là quá nhỏ, thật ra ở một nơi phồn hoa như đường Thập Tự mà mở tiệm tạp hóa là hơi ẻo, tuy nhiên nếu chủ tiệm ít vốn, thì cũng chỉ có cách là mở tiệm tạp hóa thôi. Làm ăn lớn thì vốn cũng phải lớn, người không có nền tảng sẽ không đảm đương nổi.

Trong tiệm tạp hóa rất bẽ bộn, hàng hóa chất khắp nơi, La Đại Hanh phải nghiêng người, men theo hành lang chật hẹp đi tới trước, cao giọng kêu:

- Bồi đại nương, xin chào.

Một phụ nữ chừng trên năm mươi tuổi ngồi trong góc, nhìn thấy có người đi vào, khuôn mặt lộ ra nụ cười, đứng dậy định đón chào, nhưng nhận ra là Đại Hanh, liền đặt mông ngồi xuống, tức giận nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là ông chủ La định mở tiệm tạp hóa sát tiệm của ta. Ông chủ La cũng quá rảnh rồi rồi, không lo buôn bán, mà lại tới phá việc làm ăn của ta?

La Đại Hanh xoa xoa tay, cười lấy lòng nói:

- Không phải là ta tới đây học hỏi kinh nghiệm của đại nương sao? Bàn về mở tiệm, đại nương có kinh nghiệm hơn ta nhiều.

La Đại Hanh vừa nói vừa nhìn đông lại ngó tây, hần là đang tìm vị cô nương kia. Đáng tiếc là trong tiệm không có ai ngoài người phụ nữ lớn tuổi kia. Ở một góc khác của tiệm, có treo một bức màn cửa, phía sau chắc là chỗ ở của hai mẹ con. Lúc này, từ phía sau bức màn, vang lên giọng nói trong trẻo của một cô gái:

- Mẹ, trưa nay mình ăn bánh chèo à?

Người phụ nữ đáp:

- Ủ, mẹ đã mua hoa hồi rồi, con tìm thấy chưa?

Cô gái trong nhà đáp:

- Con thấy rồi, nếu không nãy giờ còn đã hỏi mẹ rồi.

- Mẹ à, mẹ bị đau lưng, cứ ngồi yên đó, đừng làm gì cả, hôm nay con gái sẽ chăm sóc chu đáo cho mẹ. Con đang làm nhân và trộn bột đây.

Người phụ nữ lớn tuổi vui vẻ:

- Ủ, con gái mẹ có hiếu quá! Con à, mà con biết trộn bột không đó, trước giờ con chưa từng làm mà.

Cô gái đáp:

- Ôi dào, nhào bột thì ai mà không biết chứ! Mẹ, rồi mẹ xem!

Hai mẹ con một trong một ngoài đối đáp với nhau, La Đại Hanh đeo túi xách đứng đó lắng nghe mê mẩn đến nỗi đờ người ra. Diệp Tiểu Thiên thấy vậy không biết nên khóc hay nên cười, ho khan một tiếng, nói:

- Đại Hanh, người cũng đã bắt chuyện với đại nương rồi, bây giờ chúng ta về tiệm đi.

Đại Hanh vội nói:

- Đừng đừng, đệ còn có việc muốn bàn với đại nương.

Đại Hanh nói xong, liền kéo một băng ghế tới ngồi xuống, nói với người phụ nữ lớn tuổi kia:

- Đại nương, ta có việc muốn nói với bà, bà xem, bà mở tiệm tạp hóa, ta cũng mở tiệm tạp hóa. Ta mới vừa học buôn bán, cũng không biết lấy hàng ở đâu, hay là thế này đi, ta lấy hàng từ tiệm bà, được chứ?

Diệp Tiểu Thiên và Lý Vân Thông nghe xong, mắt tròn tròn như muốn lòi ra ngoài, mở tiệm tạp hóa bên cạnh tiệm tạp hóa, lấy hàng cũng lấy ở tiệm tạp hóa bên cạnh, trên đời này... sao lại có đứa con phá của đến trình độ như vậy chứ!

Người phụ nữ kia cũng ngây người ra một hồi lâu, rồi nói với về không vui:

- Ông chủ La, ông trêu ghẹo bà già này có phải không?

La Đại Hanh vội kêu lên:

- Không có đâu, ta rất chân thành. Đại nương nhìn đi, bà bán tạp hóa, ta cũng bán tạp hóa, ta lấy hàng từ tiệm của bà thì càng thuận lợi biết chừng nào? Thế này đi, bà lập bản danh sách, tiệm bà bán thứ gì, thì cũng lấy cho ta một phần để ta bán, nếu bà đồng ý, ta giao tiền đặt cọc ngay bây giờ, được không?

La Đại Hanh vừa nói vừa lấy ra hai đỉnh bạc đại nguyên bảo nặng năm mươi lượng, đẩy tới trước mặt người phụ nữ kia. Cả tiệm tạp hóa này còn chưa đáng giá năm mươi lượng bạc, hai đỉnh bạc nguyên bảo khiến người phụ nữ kia sững sốt, lúc này bà ta mới tin chắc là ông chủ họ La này thật sự hơi đàn.

Ông chủ La hơi đàn, nhưng không có nghĩa bạn bè của ông ta cũng đàn, bà chủ tiệm lo lắng đưa mắt liếc nhìn Diệp Tiểu Thiên và Lý Vân Thông, thấy mặt hai người đây về buồn cười, nhưng không có ý đứng ra ngăn cản, trong lòng liền hiểu phần nào, e là hai vị bằng hữu của ông chủ La, cũng không thân thiết đến mức có thể can thiệp vào chuyện làm ăn của ông ta.

Đôi mắt xoay tròn, bà chủ tiệm nói:

- Được chứ! Vậy để ta cho ông chủ La bản danh sách, nếu ông chủ La xem thấy được, chúng ta cứ định như vậy.

Người phụ nữ này tuy mở tiệm tạp hóa, nhưng cũng biết võ vẽ mấy chữ, lập tức lấy ra một mẫu than, viết rất nhanh lên một tờ giấy. Đợi bà ta viết xong, La Đại Hanh cầm lên xem, tuy chữ viết sai lung tung, nhưng cũng đọc hiểu được, lập tức gật đầu lia lịa.

- Khoan đã!

Diệp Tiểu Thiên không thể trơ mắt nhìn La Đại Hanh chịu thiệt, liền lách theo hành lang chật hẹp tới đứng bên cạnh La Đại Hanh, vừa cúi xuống xem bản danh sách, lập tức giật tím mặt, nói:

- Bà chủ, một chậu gốm mà bà để giá tám mươi đồng? Đừng nói là giá mua vào, ngay cả giá bán ra mà mười tám đồng cũng quá đắt! Bà cho huynh đệ ta là người ngu sao?

La Đại Hanh ngờ ngác hỏi:

- Đại ca, quá đắt sao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đây không phải là quá đắt, mà là cướp đoạt trắng trợn!

- Cái gì?

La Đại Hanh nghe xong cũng tức giận:

- Bà chủ, bà không trung hậu!

Bà chủ tiệm thấy mưu gian bị phát hiện, khuôn mặt liền sa sầm, nói:

- Ta không trung hậu, chẳng lẽ người phúc hậu? Nhà ta mở tiệm tạp hóa, người cũng muốn mở tiệm tạp hóa bên cạnh nhà ta, bộ muốn giành giật khách hàng sao? Ta buôn bán nhỏ, gắng gượng sống tạm qua ngày, đây là người khi dễ chúng ta mẹ góa con coi mà!

La Đại Hanh tức giận nói:

- Làm ăn là dựa vào bản lĩnh nha, nếu khách đã muốn tới tiệm bà mua hàng, ta cũng không thể cố mời chào lời kéo mà được.

Hai người lời qua tiếng lại, La Đại Hanh không phải là đối thủ của bà chủ tiệm, bị bà ta mắng mỏ bằng những lời lẽ cay độc, y hằm hừ lấy từ túi xách ra hai đĩnh bạc nguyên bảo nữa, đập lên bàn cái rầm, nói:

- Tiệm này ta đã quyết định mở rồi, bà không giao hàng cho ta, ta mua luôn cửa tiệm của bà!

Bà chủ tiệm nghe vậy lại ngăn người ra, tất cả hàng hóa trong tiệm này chưa đáng giá mười lạng bạc, tuy nhiên tiệm này nằm ở khu vực sầm uất, mặt bằng rất giá trị, ước chừng một trăm năm mươi lượng, cộng với số hàng hóa, tổng cộng khoảng một trăm sáu mươi lượng, La Đại Hanh đưa ra hai trăm lượng, là quá dư dả.

Tuy nhiên tiệm này nằm ở khu vực rất tốt, thông thường bà chủ tiệm sẽ không bán cửa tiệm làm gì, nhưng hôm nay thì khác, rõ ràng gã họ La này là một người đàn độn, chính xác là một người đàn độn có tiền, muốn làm ăn buôn bán chung chạ với một người đàn độn như vậy, ngóc đầu sao nổi!

Hai nhà đều mở tiệm tạp hóa sát nhau, nhất định là thua lỗ, đã như vậy, chi bằng bán luôn cửa tiệm, kiếm được một khoản lãi, mà lại tránh được cuộc chiến làm ăn khiến đôi bên đều thiệt hại. Hai mẹ con cầm số bạc này đến nơi khác mở tiệm, còn có thể tiết kiệm được một số tiền lớn.

Nghĩ tới đây, người phụ nữ lớn tuổi không chút do dự, lấy mấy đồng nguyên bảo, nói:

- Được! Cửa tiệm bán cho người, chúng ta lập tức làm văn tự!

Trong con giận dữ, hai người lập tức viết hợp đồng, Diệp Tiểu Thiên và Lý Vân Thông thấy vậy há hốc mồm cứng lưỡi: “Không phải nói lấy hàng ở tiệm bên sao, sao không đồng ý giá lấy hàng, là lập tức mua lại tiệm bên luôn rồi? Có kiểu làm ăn như vậy ư?”

Trong lúc hai người còn ngơ ngác, bà chủ tiệm và La Đại Hanh đã làm xong hợp đồng mua bán.

Bà chủ tiệm cắt hợp đồng, cắt kỹ mấy đồng nguyên bảo, quay ra phía sau kêu lớn:

- Nữu Nữu! Nữu Nữu!

Người phụ nữ kêu mấy tiếng, màn cửa chọt vén lên, một cô gái bước ra, quả nhiên mặt tròn như trăng rằm, dung mạo đẹp đẽ, nước da trắng trẻo mềm mại, trông rất phúc hậu, đặc biệt là eo nhỏ nõng tròn, theo kinh nghiệm dân gian, phụ nữ có dáng người thế này rất mắn đẻ. Diệp Tiểu Thiên nhìn Đại Hanh một cái, thầm nghĩ: “Cái tên đàn này cũng có mắt nhìn người đó chứ!”

Bà chủ tiệm nói:

- Nữu nữu, con gói bánh chèo xong chưa, nếu chưa xong, để mẹ gói hết cho.

Nữu Nữu xoắn xoắn bàn tay, ngượng ngừng nói:

- Mẹ à, hay là... trưa nay mình ăn bánh bao đi?

Bà mẹ ngạc nhiên:

- Đã mua nhân bánh chèo rồi, sao lại làm bánh bao?

Nữu Nữu xấu hổ nói:

- Nước... hơi nhiều... ừm, con phải... thêm chút bột, bột hơi nhiều... con lại thêm chút nước, nước... lại hơi nhiều... khụ, bây giờ nếu chỉ làm bánh chèo, sợ là... còn dư lại tới hơn nửa chậu bột...

Bà chủ tiệm bực bội nói:

- Được rồi, con cũng không cần đi tới đi lui nữa, ở đây có một tên đầu heo, cho dù con có hấp cả nồi bánh, sợ cũng không dư miếng nào đâu, để hết lại

cho hắn đi! Mau thu dọn đồ đạc, mẹ bán cửa tiệm này rồi.

Nữ Nữu nghe vậy không hiểu tại sao, nhưng thấy mẹ đang nổi nóng, cũng không dám hỏi nhiều, vội dạ một tiếng, quay ra thu dọn đồ đạc.

Ngoài cửa tiệm này, hai mẹ con còn có chỗ ở khác, cho nên đồ đạc trong tiệm cũng không nhiều, rất nhanh dọn được hai bao đồ, hai mẹ con liền rời khỏi tiệm.

Lúc này dường như con bực bội của La Đại Hanh đã tiêu tan, đôi mắt đầy trông mong nhìn theo người đẹp rời đi, bộ dạng khá lưu luyến.

Diệp Tiểu Thiên liền nói:

- Đại Hanh, nếu người thật sự thích nàng, vậy thì mạnh dạn mà đuổi theo đi! Ta thấy vừa rồi nàng nhìn người, dường như trong mắt cũng có một chút thích thú đấy!

La Đại Hanh xoa xoa hai tay, xấu hổ nói:

- Đại ca, huynh cứ lừa đệ hoài, người ta có thể coi trọng đệ sao? Đệ vừa cao vừa mập, người ta thì xinh xắn lạnh lợi như vậy...

- Đừng sợ, người xấu thì có sao, ngộ nhớ...mắt nàng ta...bị thông manh thì sao?

Lý Vân Thông:

- !!!

La Đại Hanh không nhận ra là Diệp Tiểu Thiên đang trêu mình, lo lắng nói: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LươngSơnBac.com)

- Nhưng...nhưng vừa rồi đệ mới ép buộc người ta như vậy, bây giờ con muốn con gái nhà người ta, có vẻ hơi quá mức...

Diệp Tiểu Thiên đưa mắt nhìn cửa tiệm rách nát, căn bản không đáng giá hai trăm lượng bạc, thở dài nói:

- Nếu như ta làm ăn, ta cũng hy vọng là đệ cũng “quá mức” với ta y như vậy.

Lẽ ra muốn mở tiệm thì ít nhất La Đại Hanh cũng phải chuẩn bị trong thời gian năm ba ngày, đằng này gã vừa mua luôn cửa tiệm của người ta, là lập tức khai trương buôn bán. Diệp Tiểu Thiên tin chắc cửa tiệm này kinh doanh chưa tới một tháng là sạch vốn, hy vọng cuối cùng của Hồng Bách Xuyên sẽ hoàn toàn tan biến, nhưng ông ta gặp phải một kẻ dở hơi như thế này, thì cũng đành chịu.

Thấy rõ mình không cứu nổi tên phá của này, Diệp Tiểu Thiên và Lý Vân Thông chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi. Hai người vừa đi không bao lâu, liền có một ông lão chấp tay sau lưng thong thả đi vào cửa tiệm còn chưa thay biển hiệu. La Đại Hanh vừa mới lên làm chủ tiệm, hết sức nhiệt tình, lập tức nghênh đón hỏi:

- Đại thúc muốn mua gì?

Ông lão chỉ chỉ tiệm bên cạnh còn không mở cửa, hỏi:

- Hôm nay sao chủ tiệm bên cạnh không khai trương?

La Đại Hanh cười nói:

- Tiệm bên cạnh à? Tiệm bên cạnh ta đã mua rồi, hai ngày nữa sẽ khai trương.

Ông già kinh ngạc:

- Người mua lại rồi? Ôi, thua rồi, thua rồi! Lão Trác ta tính sai mất rồi!

La Đại Hanh ngạc nhiên:

- Ta mua cửa tiệm, sao đại thúc lại thua?

Lão Trác lắc đầu nói:

- Ta vẫn muốn mua tiệm này, chẳng qua là định ép giá xuống, cho nên làm ra vẻ không cần mua, nào ngờ lại rơi vào tay người mất rồi. Ài, người mua cửa tiệm, không lo xếp đặt khai trương, lại chạy qua tiệm này làm cái gì?

La Đại Hanh cười nói:

- Tiệm này ta cũng mua luôn rồi.

Lão Trác tròn mắt nhìn gã, hỏi:

- Tiệm này làm ăn cũng không tệ, người mua tiệm này bao nhiêu tiền?

La Đại Hạnh giơ ra hai ngón tay:

- Hai trăm lượng!

Ông lão lắc đầu nói:

- Hai trăm lượng hơi nhiều, nếu là một trăm sáu mươi lượng thì còn được...

Ông lão nói đến đây, đột nhiên nghĩ ra điều gì, nhìn La Đại Hạnh từ đầu xuống chân, rồi giơ ngón cái lên nói:

- Cao! Thật sự là cao tay! Người còn trẻ tuổi, lại dám mua bán lớn như vậy!

La Đại Hạnh không cảm thấy ngượng, không chút khiêm nhường, nói:

- Chờ ta sửa sang cửa tiệm này xong, kính mời đại thúc đến ủng hộ nhiều hơn.

Ông lão cười ha hả mấy tiếng, lắc đầu ra cửa:

- Lỡ rồi, thua rồi!

Ông lão lắc đầu than thở vừa đi ra ngoài, một thiếu niên lưng đeo cung, hông giắt đoản đao đã xuất hiện ngoài cửa tiệm, ánh mắt lạnh lùng nhìn trước nhìn sau, rồi chấp tay hướng về phía La Đại Hạnh, lễ độ mà điềm tĩnh hỏi:

- Cảm phiền cho hỏi, muốn đến phủ đệ của Tề Mộc đại gia thì đi hướng nào?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 18: Đòi công đạo

Thiếu niên hỏi đường nói sẵn được một con chim quý, nghe nói có đại gia có sở thích sưu tầm động vật hoang dã hiếm lạ nên muốn bán đi, kiếm chút tiền nuôi gia đình. Việc làm ăn của gia tộc Đại Hạnh phần lớn là thông qua việc khống chế con đường vận chuyển hàng hóa, nên đối với các gia tộc hào phú trong vùng đều rất quen thuộc.

Đại Hạnh nhiệt tình chỉ đường cho Hoa Vân Phi, trong mắt gã, Hoa Vân Phi chỉ là một người xa lạ, giống như khách nhân bình thường qua đường, đương nhiên không nghĩ tới sau này hai người sẽ phát sinh vấn đề gì.

Diệp Tiểu Thiên và Lý Vân Thông chạy về huyện nha, trên đường kể chuyện hoang đường của Đại Hạnh đều không tránh khỏi bật cười. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hồng Bách Xuyên là một đại thương nhân vô cùng khôn khéo mà thế quái nào lại sinh được một hài tử như Đại Hạnh. Trong lòng hai người đều tiếc hận thay cho Hồng Bách Xuyên, trải qua trăm ngàn gian khổ mới gây dựng được một mảnh giang sơn, vậy mà con cháu lại không có một chút chí tiến thủ như thế.

Qua hai ngõ nhỏ nữa là tới huyện nha, đột nhiên phía trước có hai người chạy tới, bọn họ ăn mặc y phục bộ khoái, rất thu hút ánh mắt người khác. Diệp Tiểu Thiên vừa đưa mắt nhìn kỹ thì phát hiện một người là Mã Huy, người còn lại hẳn chỉ nhớ mơ hồ họ tên, hình như gọi là Hứa Hạo. Hắn chậm bước rồi dừng lại. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hai người này quả nhiên là tới tìm hắn, từ xa nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên, chân bọn họ rảo bước nhanh hơn. Sau khi tới gần, Mã Huy thở hồng hộc nói:

- Diễn sử đại nhân, Chu Ban đầu xảy ra chuyện rồi.

Diệp Tiểu Thiên ngây người, sau đó nói:

- Chu Ban đầu sao? Chẳng phải lão đang nghỉ dưỡng sức ở nhà sao, đã xảy ra chuyện gì?

Hứa Huy nói:

- Hôm qua Từ Lâm trở về, nghe nói Chu Ban đầu đánh nhau với miệng miệng của gã nên đi tìm lão. Xui xẻo cho Chu Ban đầu bị đánh tới mức thụ thương

rồi.

Diệp Tiểu Thiên lập tức biến sắc, Hứa Hạo lại nói tiếp:

- Chu Ban đầu bị đánh gãy chân, không biết còn có thể... hay không?

Diệp Tiểu Thiên ngắt lời nói:

- Nhà Chu Ban đầu ở đâu, nhanh đưa ta tới đó?

Lúc Diệp Tiểu Thiên tới nhà Chu Ban đầu đã có rất nhiều bộ khoái nghe chuyện chạy tới. Chu Ban đầu quan hệ rộng nên mọi người đương nhiên đều muốn đến thăm.

Nhìn Diệp Tiểu Thiên xuất hiện, đám bộ khoái đang thô từ hồ bi lạng lẽ nhường cho hắn một lối đi. Trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía hắn có một chút bất mãn cùng khiên trách.

Diệp Tiểu Thiên không để ý tới bọn họ, xuyên qua cả đám mà đi vào phòng chính. Lọt vào tầm mắt hắn là một cảnh tượng hỗn độn, bàn ghế, bình hoa, giá áo tất cả đều bị phá nát. Bên bếp lò phía tay phải góc tường, trong một chiếc nồi lớn bị vỡ còn có cả một tảng đá rất lớn.

Người của Chu gia đang tập trung ở phòng khách, ngoại trừ Chu Ban đầu còn có ba người. Một người là lão phụ thân Chu ban đầu, hai người còn lại là thê tử và một tiểu nữ nhi khoảng ba bốn tuổi. Tiểu nha đầu khiếp sợ nắm chặt lấy chéo áo mẫu thân, nấp phía sau gia gia.

Chu lão nghe người tới là Điền sử đại nhân trong huyện nha liền sợ hãi không thôi, vội vàng tiến lên muốn dập đầu. Diệp Tiểu Thiên nhanh chóng tiến lên một bước đỡ lấy lão, sau đó nói:

- Lão nhân gia không cần đa lễ, mau dẫn ta đi gặp Chu ban đầu.

Chu lão liên tục khăng định, đại ý là trong nhà chưa từng có mệnh quan triều đình giá lâm. Tay chân lão cũng có chút luống cuống, không biết nên đi trước dẫn đường hay là bước đằng sau Diệp Tiểu Thiên, nên đành đi bên cạnh, vừa đi vừa khom người nghiêng về phía hắn rất cung kính.

Diệp Tiểu Thiên từ khi nhận chức Điền sử nửa thật nửa giả ở huyện Hồ Lô này, lần đầu tiên nhận được lễ nghi trọng thị như vậy, hắn nghĩ thầm: ‘Hóa ra Chu Ban đầu tận tụy với bốn phận như vậy đều là do phụ thân y dạy bảo. Hai người này đều rất thành thật mà’.

Chu lão cao chân qua bậc cửa, cúi đầu khom lưng đỡ tay Diệp Tiểu Thiên bước vào trong nhà, sau đó liền gọi Chu Ban đầu đang nằm trên giường:

- Tư Vũ à, mau đứng dậy, Điền sử đại nhân tới thăm người!

Chu Tư Vũ nghe phụ thân nói Điền sử đại nhân tới liền giẫy người muốn ngồi lên, nhưng bị Diệp Tiểu Thiên chạy tới đè bả vai xuống:

- Đừng cử động, mau nằm xuống.

Diệp Tiểu Thiên nói xong mới nhìn tới bộ dạng Chu Tư Vũ, lửa giận trong lòng lập tức dâng cao.

Trên đầu Chu Ban đầu quấn khăn chằng chặt, máu ứ đọng trên má phải, môi bị rách đang sưng vù lên, mũi cũng sưng, còn bị máu khô đọng lại một bên mũi. Y cố gắng mở mắt, nhưng hai mắt đều sưng to như quả đào, dùng khả năng lớn nhất cũng chỉ mở được một cái khe mà thôi.

- Chu Ban đầu...

Giọng nói Diệp Tiểu Thiên có chút run run. Lúc hắn nghe nói Chu Ban đầu bị đánh gãy chân, đã tưởng tượng thương thế của y không nhẹ.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ Chu Ban đầu lại bị đánh đến nông nỗi thế này. Sau nửa ngày, Chu Ban đầu mới hé môi, khó khăn lắm mới phun ra được mấy chữ mơ hồ không rõ nghĩa:

- Điền sử... đại nhân..., ty chức...

Diệp Tiểu Thiên nhẹ nhàng nắm lấy tay y, thấp giọng nói:

- Người không cần nói, ta đều hiểu cả.

Trên mặt Chu Ban đầu hơi lộ ra vẻ cười khổ, bất đắc dĩ ngậm miệng.

Trước tình cảnh này, Diệp Tiểu Thiên cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Trong phòng lúc này không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở liên tiếp của mọi người mà thôi. Nương tử Chu Ban đầu đứng một bên, nhìn trạng phủ thê thảm như thế, không kìm được lại rơi nước mắt.

Diệp Tiểu Thiên yên lặng nhìn Chu ban đầu, giống như muốn đem khuôn mặt bị đánh đến không còn ra hình người khắc ghi thật kỹ ở trong lòng. Qua một lúc lâu, Diệp Tiểu Thiên rút tay về, đưa vào trong ngực lấy ra một đỉnh bạc lớn năm mươi lạng.

Diệp Tiểu Thiên đem thỏi bạc đặt nhẹ nhàng bên gối, nói với Chu lão:

- Lão gia tử, Chu Ban đầu đến nông nổi này, bản quan khó tránh khỏi tội lỗi. Chỗ ngân lượng này các người giữ lấy, mua sắm lại đồ dùng trong nhà bị hỏng, quan trọng nhất là mời lang trung tốt nhất chữa trị cho Chu ban đầu, nhất định phải bảo vệ được chân của hắn.

Chu lão cùng nương tử Chu gia nhìn đĩnh bạc ròng kia liền sợ đến ngây người. Năm mươi ngân lượng là số bạc phải hai năm Chu Tư Vũ không ăn không uống mới tích cóp ra được, mà đó là khi triều đình không khát nợ lương. Số tiền lớn như vậy căn bản người Chu gia chưa từng thấy qua.

Chu lão ngập ngừng nói:

- Không không không, đại nhân, làm như vậy không được...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Lão gia tử không cần khách khí..., tiền này không phải là của ta, mà là tiền huyện nha trợ cấp thuốc men cho Chu ban đầu. Nếu người không muốn nhận, thì coi như giữ tiết kiệm cho quan gia được không? Nếu không chẳng phải sẽ lại dùng để mọi người ăn uống hết hay sao?

Chu lão không hiểu gì về môn đạo trong huyện nha, nghe Diệp Tiểu Thiên nói như vậy liền cho là nói thật, thế nên cũng an tâm hơn một chút. Đám bộ khoái đứng quanh phòng lại biết chi tiết sự tình nha môn, tuy bọn họ oán hận Diên sử mới tới này làm việc không biết nặng nhẹ, nhưng vị Diên sử này có thể bỏ tiền của mình ra giúp đỡ Chu gia, hơn nữa lại còn nhiều tiền như vậy, điều này khiến cách nhìn của bọn họ đối với hắn thay đổi rất nhiều. Những tên quan lại khác chỉ biết sai bảo bọn họ, thật sự tới khi xảy ra chuyện, liệu có ai đã bao giờ để bọn họ trong lòng chưa?

Diệp Tiểu Thiên đứng dậy, hướng về phía Chu lão và nương tử Chu gia nói:

- Chu Ban đầu cần phải tĩnh dưỡng, ta cũng không tiện quấy rầy. Ngày khác lại tới thăm, cáo từ.

Chu lão nghìn on vạn tạ đưa Diệp Tiểu Thiên tới ngoài cửa lớn. Hắn nhìn lão già lưng còng tóc bạc trắng, không bởi vì thảm trạng của nhi tử mà giận chó đánh mèo lên quan phủ, ngược lại trông thấy mình vẫn một dáng vẻ kính sợ, thành thật. Nhìn bách tính thiện lương, trong lòng Diệp Tiểu Thiên chợt dâng lên một cỗ hận ý đối với lũ quyền quý quá mức kiêu ngạo, bá đạo kia.

Mã Huy, Hứa Hạo cùng tất cả bộ khoái đều theo Diệp Tiểu Thiên cáo từ Chu lão ra về. Bọn họ im lặng không nói theo Diệp Tiểu Thiên tới cửa ngõ, cuối cùng Mã Huy lấy hết dũng khí đi tới nói:

- Ngài Diên sử, bởi vì người mới đến, các huynh đệ đối với người còn nhiều điều bất kính, mong Diên sử đại nhân thứ tội.

Diệp Tiểu Thiên dừng chân nhìn gã, Hứa Hạo cũng lập tức bước lên, cúi đầu nói:

- Diên sử đại nhân có thể đối xử tử tế với Chu Ban đầu như thế, các huynh đệ... đều rất cảm kích.

Diệp Tiểu Thiên ban đầu còn có chút nghi hoặc khi nghe Mã Huy nói một tiếng xin lỗi, hiện giờ mới hiểu được ý của bọn họ. Mặt hắn lập tức phát lạnh, trầm giọng nói:

- Các người nói xong rồi hả?

Mã Huy cùng Hứa Hạo hai mắt nhìn nhau, bọn họ thành tâm hướng Diệp Tiểu Thiên nói câu xin lỗi, nhưng tại sao hắn lại có thái độ như vậy, hình như có vẻ rất không cao hứng? Trong lúc nhất thời đám bộ khoái cũng nghĩ không ra được.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Có phải các người cảm thấy ta đối với Chu Ban đầu như thế là vì trong lòng áy náy, hổ thẹn. Thế nên ta xuất ra số tiền này với tư cách đền bù tổn thất phải không?

Đám bộ khoái nhìn hắn không nói, nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc bọn họ chấp nhận ý của hắn.

Diệp Tiểu Thiên lại nói:

- Có phải các người đột nhiên có cảm giác ta làm quan cũng không tệ lắm. Tuy ta làm sai chuyện nhưng có thể hỗ trợ lại tốt như vậy, so với đám ngòi không ăn bám trong huyện nha kia thì tốt hơn rất nhiều, thế nên các người mang ơn, cảm thấy ta là quan viên đáng đi theo tùy tùng. Chỉ cần nói một câu xin lỗi, từ đây về sau mọi người đều hòa hợp yên ấm phải không? Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Đám bộ khoái vẫn không nói lời nào, bọn họ mơ hồ cảm thấy hình như mình đã hiểu làm điều gì đó.

Giọng nói Diệp Tiểu Thiên đề cao hơn một chút, hắn nói:

- Chu Ban đầu đi Từ gia bắt người là chấp pháp, là chức trách. Thân là bộ khoái, nhận chén cơm này chẳng lẽ không muốn đi? Ta là Diên sử bản huyện, nhận báo án của khổ chủ liền phải đi bắt người, ta có lỗi gì? Tại sao ta phải áy náy?

- Hần vốn là bị điều phụ Từ gia đánh, coi như bị chính hung thủ giết người tới viếng thăm đi. Nhà của hắn bị phá, hắn bị đánh tới mức nằm trên giường không dậy nổi, tại sao lại như vậy? Vì cái gì mà ở huyện Hồ này kẻ bắt cóc còn hung hãn hơn cả bộ khoái chấp pháp? Các người có nghĩ tới nguyên nhân trong đó hay chưa?

- Huynh đệ các người bị đánh tới mức như vậy, các người không có một chút ý niệm báo thù sao? Ta cấp cho Chu Ban đầu một khoản tiền, cách nghĩ duy nhất của các người là: quá tốt rồi. Tồn thất của Chu gia vậy là có thể đền bù, chân của Chu Ban đầu đại khái là có thể hồi phục rồi, vạn hạnh a! Thật sự là gặp chuyện rất may mắn trong bất hạnh a!

- Mọi người đều vui vẻ nhin bụng giữ hòa khí, giải quyết êm thấm để đám thân hào ác bá, du côn vô lại tiếp tục khi dễ sao? Nếu ngay cả các người là bộ khoái cũng có thể bị khi dễ như vậy, dân chúng huyện Hồ vốn trông cậy vào các người bảo vệ sẽ không bị người khác bắt nạt sao?

- Vì sao dân chúng không muốn nộp thuế cho quan phủ, cho dù trong nhà bọn họ có tiền? Vì cái gì mà mỗi lần các người xuống hương thôn đều bị dân chúng chế nhạo giễu cợt không ngừng đầu lên được? Vì cái gì mỗi lần các người đi trên đường lớn đều bị người ta chê cười như con chó?

- Các người là bộ khoái huyện Hồ, con trai của các người, cháu, chất của các người một ngày nào đó sẽ nhận phần truyền thừa này, tiếp tục làm bộ khoái ở đây. Sau đó bọn chúng sẽ tiếp tục bị người khi dễ, bị người cười nhạo!

- Không sai, ở nơi này dân chúng nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng dù như vậy thì có sợ hãi bọn ác bá vô lại hay không? Bọn họ ở trước mặt các người như lang như hổ, nhưng so với thế lực cường hãn, ác bá thì thật giống con thỏ hiền lành ngoan ngoãn. Các người thì sao, ngay cả một con thỏ cũng không bằng!

- Các người trông chờ vào điều gì? Trông chờ một ngày kia triều đình phái nhiều quan binh tới, trông cậy triều đình một ngày kia di dân thêm nhiều dân chúng người Hán tới, khi đó cuộc sống của các người hay nói là của con, cháu, chất người có thể khá hơn một chút? Ta nói cho các người biết, tất cả mơ mộng chỉ là viễn vông!

- Nếu chuyện gì các người cũng không muốn gánh chịu, không dám gánh chịu, cứ như vậy kéo dài cuộc sống vật vờ, thì cho dù một ngày huyện Hồ điều đủ quan binh tới, dù nơi này có tới tám phần người Hán, thì những người Hán đó cũng sẽ học theo đám dân miền núi, đồng dạng coi các người là trò khi.

- Người muốn sống có tôn nghiêm, người muốn sáng sớm mặc công phục bộ khoái đi tới huyện nha, hàng xóm phố phường không dùng ánh mắt khinh miệt giễu cợt nhìn người, mà chào hỏi người tôn kính. Điều này phải cần chính người đi tranh thủ, chứ không phải chờ nó trên trời rơi xuống. Nó sẽ không rơi xuống!

Mã Huy ngưng ngừng nói:

- Điền sử đại nhân, Tề đại gia..., huống hồ còn các vị lão gia trong huyện nha...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tề đại gia làm sao? Ở Quý Châu này y có thể một tay che trời được sao? Không cần nhắc tới An, Tống, Điền, Dương Tử đại Thiên vương, ngay cả Bát đại Kim cương, thậm chí là với Bát đại Kim cương thấp hơn một chút là đám lão gia thổ ti, y có phải cung kính giống như tôn tử hay không? Có người khiến y sợ hãi hay không, vì cái gì phải sợ?

- Các lão gia huyện nha thì sao? Vì sao các vị lão gia huyện nha sợ đám người miền núi kia phần nộ, sợ Tề đại gia phần nộ, sợ dân chúng trong huyện thành phần nộ, chỉ không sợ đám chó cũng không bằng như các người phần nộ? Bởi vì các người căn bản không có phần nộ, các người không có dũng khí, không có cốt khí, một đám bất lực, không khi dễ các người thì còn khi dễ ai?

Đám bộ khoái bị chửi tới mức máu chó tưới lên đầu, ngo ngác đứng một bên, một câu cũng không nói lên lời.

Diệp Tiểu Thiên quay người đi tới, cao giọng nói:

- Bây giờ ta đi Từ gia, người ta phái đi bị khinh thường sỉ nhục rồi, ta phải đi lấy lại công đạo cho hắn! Các người trở về cái tổ chó huyện nha kia, tiếp tục yên tâm thoải mái mỗi tháng lĩnh hai mươi hai lạng bạc lương bổng, vui vẻ cùng lão bà sinh con đi!

Mã Huy, Hứa Hạo cùng đám bộ khoái tất cả đều mặt mũi đỏ bừng. Sau khi Diệp Tiểu Thiên bước đi được gần trăm bước, không biết ai là người đuổi theo trước tiên nhưng sau một khắc tất cả bộ khoái đều nhất loạt đuổi theo hắn:

- Điền sử đại nhân, ta đi với ngài!

- Đúng! Đi cùng Điền sử đại nhân!

- Nhục nhả này, lão tử đã nhẫn nhịn đủ từ lâu rồi, chúng ta đi cùng Điền sử đại nhân!

Diệp Tiểu Thiên cười lớn:

- Tốt! Đây mới là hán tử! Là nam nhân! Chúng ta đi, vì huynh đệ, đòi công đạo!

Từ Tiểu Vũ đang chống nạnh đứng trong sân, hướng về phía sân viện cạnh nhà mắng chửi người theo kiểu chỉ cây dâu mà nắng cây hòe.

Nhà bên cạnh là Quách gia, dường như còn truyền tới tiếng khóc. Từ Tiểu Vũ đang mắng chửi hăng say, đột nhiên “rầm” một tiếng, cửa lớn bị người đá văng, một đám bộ khoái xông vào.

Từ Tiểu Vũ giận dữ, giương nanh múa vuốt nhà tới, miệng mắng lớn:

- Con mẹ nó, nguoi...

Còn chưa chửi hết câu, trước mặt liền bay tới một quyền, đánh cho Từ Tiểu Vũ lao đảo lui về ngồi bệt xuống phía sau khiến cho hông nàng đau nhức. Từ Tiểu Vũ như một con mèo hoang bị chọc giận, “ngao” một tiếng nhảy bật lên: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Con mẹ nó, nguoi...

Một người thanh niên nhìn qua tướng mạo thanh tú nhưng dáng vẻ lại rất dữ tợn xông lên, một tay nắm chặt cổ áo nàng, sau đó là một hồi liên hoàn tát, từng tiếng từng tiếng vang dội. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Con mẹ nguoi này, con mẹ nguoi này, ta gọi thế, thoải mái chưa?

Từ Tiểu Vũ bị tát cho tới lúc đầu lắc như trống bỏi, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Nghe lời người kia hỏi, Từ Tiểu Vũ sững sờ gật đầu.

Người kia dùng sức đẩy, nàng lùi về sau hai bước, lại hạ bàn tọa xuống bậc cửa. Người trẻ tuổi hung ác nghiêm nghị hỏi:

- Đại ca nguoi đâu?

Từ Tiểu Vũ ngây ngốc chỉ một ngón tay vào trong phòng. Người trẻ tuổi như một con gió vọt qua bên người nàng...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 19: Huyện tôn, mời thăng đường.

Hôm qua Từ Lâm tới nhà Chu Ban đầu nào loạn một hồi, sau đó liền cùng đám hò bằng cẩu hữu đi uống rượu tới say mềm, cuối cùng ngủ tại kỹ viện tới sáng sớm mới trở về, từ lúc đó tới giờ ngủ say như chết. Mặc dù muội muội đang lớn tiếng mắng chửi Quách gia bên cạnh nhưng vì già quen nghe tiếng nàng mắng người rồi nên cũng không cảm thấy ồn ào.

Đang trong giấc mộng đẹp, chợt nghe tiếng muội từ thét lên. Từ Lâm bị đánh thức dậy, trong lòng rất tức giận, hùng hổ nhảy khỏi giường, hai chân để trần, người chỉ mặc độc một chiếc quần cộc, khí thế hùng hăng chạy ra mắng:

- Nhón nháo cái gì mà nhón nháo. Lại là đám con rùa Quách gia tới quấy rối sao?

Từ Lâm vừa nói vừa đi ra ngoài, mới đi được vài bước thì thấy rèm cửa bị người ta kéo lên. Gã lập tức kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thì thấy một đôi chân to lớn phóng tới trước mặt, đạp gã ngã bay ngược về phía sau.

Gã chúi mặt xuống dưới đất, miệng dính đầy đất tanh nồng, răng bị gãy mất hai cái.

...

- Con mẹ nó, ai...

Từ Lâm giận dữ nhưng một câu còn chưa chửi xong, Diệp Tiểu Thiên đã buông tay đang đu bám lấy cánh cửa, mạnh mẽ bỏ nhào tới, vung đao mang bên hông hung hăng chém lên đầu Từ Lâm. Mặc dù đao vẫn còn nguyên vẹn nhưng chém lên đầu vẫn khiến máu tươi phun ra, chảy xuống đầy đầu đầy mặt Từ Lâm. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Từ Lâm bị đáng vẻ hung ác của người này dọa sợ, ngờ ngác ngồi xuống đất không dám nói lời nào.

Diệp Tiểu Thiên đeo thanh đao lại bên hông quát:

- Gông lại, mang đi!

Bọn bộ khoái lúc ra ngoài đều mang gông nhỏ bên người, tiến lên gông Từ Lâm lại. Lúc này gã mới có phản ứng, nổi giận mắng lớn:

- Các nguoi gan chó cũng lớn đó, cũng dám bắt ta. Các nguoi có biết ta là ai hay không? Ta là huynh đệ của Tề đại gia.

Diệp Tiểu Thiên giật lấy thương trong tay Hứa Hạo, bước chậm rãi ung dung tới bên người Từ Lâm, nhìn gã với ánh mắt hung ác nói:

- Sao? Là huynh đệ sao? Nhà các ngươi thích so sánh chênh lệch thân phận sao?

Từ Lâm nói:

- Ta...

Không đợi gã nói xong, Diệp Tiểu Thiên liền vung thương, “chát” một tiếng quật vào miệng gã. Từ Lâm đau đớn thét lên một tiếng, miệng chảy đầy máu, rút cuộc không nói ra lời được nữa, chỉ nhìn về phía Diệp Tiểu Thiên, ánh mắt biểu lộ ra vài phần sợ hãi.

- Mang đi!

Diệp Tiểu Thiên phân phó một tiếng, Mã Huy và Hứa Hạo kéo Từ Lâm ra ngoài giống như kéo một con chó chết. Hắn ngang nhiên đi qua cửa, tới sân viện gặp Từ Tiểu Vũ đang đứng nhìn đầy khiếp sợ, Diệp Tiểu Thiên trừng mắt hung ác, khiến Từ Tiểu Vũ sợ tới mức lùi lại hai bước, về mặt đầy bối rối.

Diệp Tiểu Thiên hừ lạnh một tiếng, đá văng cánh cửa đi ra ngoài. Từ Tiểu Vũ ngơ ngác nhìn Mã Huy và Hứa Hạo kéo đại ca đi, khi không còn nhìn thấy bóng lưng Diệp Tiểu Thiên nữa mới dám kêu lớn tiếng:

- Ta muốn tố cáo ngươi! Ngươi... ngươi vô cớ đánh dân chúng lương thiện! Ta muốn tố cáo ngươi...

- Hừ...

Lý Vân Thông đi cuối cùng trề môi, hướng về phía nàng ra dấu chó có lên tiếng. Cái mồm thối của gã một lần nữa lại phát tác, nói với giọng the thé kỳ quái:

- Tiểu Vũ cô nương, ngã Phật từ bi, đại tâm rộng lượng, nhưng nếu nước đến chân mới nhảy cũng không còn linh nữa rồi, hiện giờ nên ôm chân cầu xin vị quan đó đi là vừa... Ngươi suy nghĩ một chút đi...

Lý Vân Thông bước thêm được hai bước, đột nhiên giống như nhớ được điều gì đó nên dừng bước, quay đầu nhìn Từ Tiểu Vũ, mỉm cười nói:

- Nghe lời ta khuyên bảo, ngươi tuyệt đối đừng trêu học hấn. Vị Diên sử đại nhân này của chúng ta bị điên. Lúc con điên bắt đầu phát tác lục thân bất nhận, ngay cả ta cũng bị hắn đánh rất thể thảm.

Từ Tiểu Vũ cười lạnh nói:

- Kẻ điên còn có thể làm quan? Ngươi hù ta sao?

Lý Vân Thông xua xua cánh tay nói:

- Ai nói không được. Thế đạo không công bằng ở chỗ này. Diên sử tuy nhỏ nhưng cũng là quan, là mệnh quan triều đình, ngươi có biết cái gì gọi là mệnh quan không? Chính là ngươi muốn đánh đồ hấn, trừ khi có công văn của Lại bộ, còn cần Hoàng thượng xác nhận, chẳng lẽ ngươi muốn vào kinh tố cáo hay sao? Ngươi biết cách khai mở đại môn kinh thành bên kia sao?

Từ Tiểu Vũ ghen hờn, Lý Vân Thông cảm thấy chế nhạo đủ rồi, liền cười lớn, lắc mông đi ra ngoài. Lúc này đột nhiên gã cảm thấy đi theo Diệp Tiểu Thiên cũng không tệ, ít nhất lúc ra khỏi cửa không phải khom lưng cúi mình.

Hoa Vân Phi đứng trên đường cái, đối diện với gã là phủ đệ Tề gia cực kỳ xa hoa lộng lẫy. Đại môn rộng mở, rất nhiều khách nhân ra vào liên tục, nhìn qua phần lớn đều là người trong giang hồ.

Hoa Vân Phi điều chỉnh vị trí cây cung sẵn bắn trên lưng, đi tới nơi bóng tối dưới mái hiên nhà.

Hoa Vân Phi đứng lặng lẽ ở bên này quan sát tình hình đại môn, sau đó lại đổi vị trí khác để quan sát. Phụ mẫu song thân bị một đám người giết chết, tới huyện Hồ là để giết người báo thù, đương nhiên muốn dùng phương pháp của thợ săn.

Bản lĩnh săn bắn của gã được truyền lại từ phụ thân. Sau khi trở thành một thợ săn ưu tú, gã thường luận bàn cùng với đám thợ săn tài giỏi trên núi, thế nên hiện giờ chỉ dùng tay không gã cũng có thể bắt được hoẵng, gà rừng các loại...

Gã có thể chọn một lùm cây ngồi xuống, ngụy trang thân thể một cách hoàn hảo. Sau đó dùng một cái lá trúc hoặc lá cây nào đó ngậm trong miệng, học theo tiếng hoẵng cái gọi là tiếng đực, dụ dỗ hoẵng đực tới giao hoan, cuối cùng sẽ đột nhiên ra tay bắt sống con vật.

Đối với nơi gà rừng thường qua lại, gã dùng xương gà làm thành một cái còi nhỏ, học theo tiếng gà con gọi gà mẹ, tiếng gà mái gọi gà trống hoặc là tiếng gà trống gọi gà mái. Trừ thủ thuật đó ra, gã còn có thể dùng móc câu, thòng lọng, lưới,... các loại biện pháp, tay không bắt được con mồi.

Đối với dã thú to lớn là lúc gã thể hiện sự vũ dũng của mình. Dao của gã dùng rất tốt, mũi tên cũng rất tốt. Có thể nói gã là thợ săn xuất sắc nhất, thế

nhưng bây giờ đối mặt với gã là dã thú hung mãnh nhất, hơn nữa... không chỉ có một con.

Hoa Vân Phi cũng không nghĩ tới chuyện khiêu chiến Tề đại gia tiếng tăm lừng lẫy mà còn có thể sống sót rời đi. Mặc dù gã là thợ săn xuất sắc nhất nhưng dù sao thân cô thể cô, mà Tề Mộc đại gia lại là con cọp đáng sợ nhất huyện Hồ.

Huống chi, người gã cần đối phó không chỉ là một tên Tề Mộc này.

Ngoại trừ rất nhiều hộ vệ, thuộc hạ của Tề Mộc, còn có những kẻ trực tiếp ra tay với phụ mẫu gã, gã đều muốn điều tra, không buông tha cho bất cứ tên nào.

Bởi vậy, gã không thể tùy tiện động thủ. Trước tiên cần chuẩn bị đầy đủ và hoàn hảo nhất. Ít nhất đầu tiên phải tra được rõ ràng ngày đó có những ai có mặt ở Thanh Sơn cầu.

Thợ săn luôn có tính kiên nhẫn, dù cho gã muốn lập tức bắt con mồi vào tay. Hoa Vân Phi kiên nhẫn điều tra, mà con cọp lớn Tề Mộc kia hiện giờ còn chưa phát giác được chuyện y đang bị một thợ săn đáng sợ như vậy nhìn chằm chằm.

Diệp Tiểu Thiên trốn Từ Lâm đi ra ngoài, sau đó lập tức phái người chuyển lời tới Quách gia, gọi cả nhà bọn họ tới huyện nha. Người của Quách gia từ sớm nay đã bị Từ Tiểu Vũ mắng chửi, nhục mạ không ngớt. Nhưng đã có Quách Lịch Phong bị đánh chết làm gương, Quách gia sao còn dám đắc tội nữa, tất cả mọi người trong nhà chỉ có thể ôm đầu kêu khóc.

Tới lúc Diệp Tiểu Thiên phái người gọi, người của Quách gia đi ra thấy Từ Lâm mặt mũi bầm dập, đầu giống như một cái hồ lô máu, bị bộ khoái gông lại, không tránh khỏi vừa sợ vừa mừng. Diệp Tiểu Thiên bắt Từ Lâm, dẫn theo một đám khố chủ Quách gia đi theo, cảnh tượng đó hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người trên đường.

Thiếu niên lưu manh hôm qua còn châm ngòi kích động trước mặt Từ Lâm, hiện giờ nhìn thấy Từ đại ca uy phong không ai bì nổi lại chật vật như vậy, trong đôi mắt không tránh khỏi lộ ra vẻ khùng hoảng.

Diệp Tiểu Thiên dẫn theo Từ Lâm cùng đám khố chủ Quách gia đi tới huyện nha, liền quay đầu phân phó người của Quách gia:

- Đánh trống kêu oan đi!

Người Quách gia đương nhiên tuân theo chỉ thị, trong tiếng trống vang dội, Diệp Tiểu Thiên đi đầu tiên, ngang nhiên rảo bước tiến vào đại môn huyện nha.

Trong nhị đường huyện nha, Hoa tri huyện đang ngồi nhàn rỗi. Huyện Hồ vốn không có nhiều sự vụ cần xử lý, lại đã bị Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ nhận hết về tay. Tuy đã có sự bố trí rõ ràng như thế nhưng quy củ ngồi công đường xử án mỗi ngày lại không thể phế bỏ được, bởi vậy y luôn thấy thời gian nhàn rỗi vô vị này dài tới cả ngàn năm.

...

Chợt nghe có tiếng trống trước đại môn truyền tới, Hoa Tri huyện lập tức hưng phấn hẳn lên. Cuối cùng cũng có người gõ trống rồi, có thể thăng đường oai phong bề vệ cũng là chuyện tốt, chỉ có điều không biết lại là chuyện lông gà vớ tỏi vật vãnh như thế nào. Căn bản sẽ không thể là đại sự, bởi dân chúng huyện Hồ đã sớm tuyệt vọng với nha môn huyện đường. Chuyện lớn thật sự đều đã bị mình ngang ngược giải quyết, hoặc đám dân chúng kia cũng nín giận rồi, nên không có người nào tới nha môn kêu oan báo án nữa. Có điều, nếu vạn nhất là chuyện lớn...

Gần thời điểm thăng đường, trong nội tâm Hoa Tri huyện đấu tranh tư tưởng rất kịch liệt. Còn chưa tới hạ hồi phân giải, Diệp Tiểu Thiên đã nhanh chóng đi tới. Hắn chấp tay nói:

- Huyện tôn đại nhân, có người đánh trống, tại sao đại lão gia còn không thăng đường?

Về mặt Hoa Tri huyện nghiêm lại, khoát tay nói:

- Bản huyện... bản huyện đang có chuyện lớn trên đầu cần giải quyết, sao có thời gian hỏi tới kẻ nào đánh trống? Có chuyện gì kêu oan nói sau, miễn đi mấy việc vật vãnh vớ vẩn cũng tới làm phiền bản huyện.

Diệp Tiểu Thiên nghiêm mặt nói:

- Hạ quan đang muốn nói với đại nhân việc phát sinh đây. Đánh trống kêu oan bên ngoài là người của Quách gia, hung thủ đánh chết người Từ Lâm đã bị bắt về quy án. Đây cũng không phải việc nhỏ mà là đại sự liên quan tới mạng người. Đại lão gia có thể thăng đường rồi.

Hoa Tri huyện biến sắc nói:

- Chẳng phải bản quan đã nói án này chuyển giao cho Mạnh Huyện thừa rồi sao? Còn tới lượt người quản hay sao?

Diệp Tiểu Thiên xua xua tay nói: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Hung thủ ở ngay trước mắt, lại thêm cáo trạng của khố chủ, chúng ta cũng không thể không quản chứ? Hiện giờ đã bắt được hung thủ, khố chủ lại đang kêu oan, đại lão gia, bắt luận thế nào người cũng phải thăng đường hỏi một câu mới đúng.

Lúc Hoa Tri huyện không có quyền hành trong tay, một lòng mong chờ nắm lấy quyền sinh quyền sát. Nhưng thật sự tới lúc cho y cầm quyền thì lại sợ bóng sợ gió, trong tâm bất an. Lão và Tề Mộc không có bao nhiêu quan hệ, nhưng đối với người này y luôn biết rõ một điều, đó là không dám đắc tội.

Hoa Tri huyện ngẫm tức giận Diệp Tiểu Thiên nhiều chuyện, nhưng tiếng trống bên ngoài vang lên từng hồi như oan hồn đòi mạng, y cũng không thể giả vờ cam đoan. Sau nửa ngày chần chờ, cho dù sự thúc giục liên tục của Diệp Tiểu Thiên, Hoa Tri huyện vẫn không chịu thẳng đường. Bỗng nhiên bên ngoài truyền tới từng tràng ho, Mạnh Huyện thừa trầm mặt đi tới.

Mạnh Huyện thừa nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên ở nơi này, y lập tức nhìn hẩn chăm chăm, sau đó nói:

- Ngài Điển sử, ai cho phép ngươi bắt người?

Diệp Tiểu Thiên trong lòng căm tức, trầm giọng nói:

- Huyện thừa đại nhân, đó là chức trách của hạ quan, sao hạ quan có thể chối từ?

Mạnh Huyện thừa quát:

- Hồ đồ, chẳng lẽ ngươi đã quên...

Diệp Tiểu Thiên cười lạnh nói:

- Hạ quan đương nhiên không quên, nhưng hạ quan phải quên thân phận thật sự của mình, chăm chỉ làm cái chức Điển sử này còn không phải do ngài sao! Mạnh Huyện thừa, hiện giờ dù hạ quan chỉ làm hòa thượng một ngày cũng sẽ đánh chuông đủ một ngày. Vì bản thân đang làm hòa thượng nên cái chuông này, ta nhất định phải gõ!

- Tùng! Tùng! Tùng...

Bên ngoài tiếng trống liên tục không dứt, cùng với khí phách trong lời nói của Diệp Tiểu Thiên đã đủ lực chấn nhiếp Mạnh Huyện thừa trong nhất thời nói không lên lời.

Hoa Tri huyện hoang mang lo sợ nhìn Mạnh Huyện thừa, dùng giọng điệu thương lượng nói:

- Nếu không được, chúng ta liền thẳng đường xem sao? Người ta gỗ trống kêu oan, mọi người trên dưới huyện nhà đều biết. Nếu bỏ mặc thì thật sự không biết phải nói làm sao, huyện nhà cũng không thể không có người xử lý sự vụ được. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Mạnh Huyện thừa vừa muốn phản đối nhưng đột nhiên nghĩ lại, y cười lạnh một tiếng nói:

- Huyện tôn đại nhân, thẳng hay không thẳng là quyết định của ngài, hạ quan cũng không muốn can dự.

Y ngửa mặt lên trời cười quái dị hai tiếng, xoay người rời đi. Hoa Tri huyện thấy y không ra mặt phản đối liền lộ vẻ thở phào, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Thẳng đường, thẳng đường, bản huyện thẳng đường. Người đâu, mau lấy quan bào của bản quan tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 20: Không có thanh thiên, chỉ có phách đạo!

- Uy...vũ.....!

Đường uy ngân nga cao thấp không đều. Tinh thần của bọn trạm đường vẫn còn kém các bộ khoái, thường ngày rất ít khi thẳng đường, mọi người buông tuồng đã quen, hôm nay trước khi lên đường, chợt nghe nói người bị bắt là đại gia, mọi người càng không còn hy vọng vào thẩm lý và kết quả phán quyết, nên cũng chẳng hề hào hứng.

Hoa Tri huyện đứng sau bình phong, nghe vậy cũng không nổi giận.

Ba năm trước khi mới đến huyện Hồ y còn chinh đồn một lượt, về sau nhận rõ sự thật, nản lòng thoái chí, cũng chẳng muốn dốc lòng ở nơi này nữa.

Hoa Tri huyện chỉnh lại y quan, bước ra đằng sau bình phong, oai vệ bước tới tấm biển "bích hải hồng nhật", ngồi xuống, cầm kinh đường mộc đập xuống bàn, cao giọng nói:

- Người nào đánh trống kêu oan! Lên công đường nói chuyện!

Ngay sau đó, một người đưa một nhà già trẻ Quách gia đưa lên đường. Diệp Tiểu Thiên là Điển sử, hôm nay đại lão gia thăm vấn, quan tòa không có chỗ cho hắn, chỉ đành chờ bên ngoài. Một nhà Quách gia lên đại đường, quỳ xuống dập đầu:

- Thảo dân tham kiến đại lão gia.

Hoa Tri huyện ngồi sau bàn xử án, cao giọng hỏi:

- Vì sao các ngươi đánh trống? Có chuyện gì cần kêu oan, cứ nói với bản quan!

Lão phụ thân của Quách Lịch Phong chưa nói đã rơi nước mắt, nức nở nói:

- Thanh thiên đại lão gia, thảo dân oan uổng...

Lão hán chảy nước mắt kể lại đầu đuôi chuyện nhi tử bị đánh chết. Hoa Tri huyện nhíu mày:

- Giữa ban ngày ban mặt mà đánh chết một mạng người, thực là tội ác tày trời. Có điều, hiện giờ mới chỉ là lời nói của một mình ngươi, chân tướng thế nào còn phải điều tra thêm. Người đâu, đưa nghi phạm Từ Lâm lên!

Tiếng gọi từ trong đại đường truyền ra xa xa, Diệp Tiểu Thiên vẫy vẫy tay. Mã Huy và Hứa Hạo Nhiên đưa Từ Lâm lên, quát:

- Đi!

Máu đầy đầu đầy mặt Từ Lâm đã khô lại, gã cười gằn liếc chăm chăm Diệp Tiểu Thiên, bước lên đường. Bên cạnh, một bộ khoái chặn chừ một chút, bước tới bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, nhỏ giọng nói:

- Điển sử lão gia, ngài cảm thấy có thể nào đại lão gia của chúng ta sẽ xử theo lẽ công không?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Án này rất rõ ràng, đại lão gia hỏi sẽ biết. Nhân chứng, thi thể đều ở đó, không cần tra nữa. Thiết án như sơn, cho dù đại lão gia muốn bao che cũng làm sao dám làm trái pháp luật?

Gã bộ khoái kia suy nghĩ nửa ngày mới thấp giọng nói:

- Nghe tiếng Điển sử lão gia, chắc hẳn ngài đã ở kinh thành rất lâu?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đúng vậy, thì sao?

Gã bộ khoái kia thì thào:

- Vậy cũng khó trách, dưới chân thiên tử đúng là vẫn khác.

Diệp Tiểu Thiên nghi ngờ liếc gã một cái.

Trên đường, Hoa Tri huyện cẩn thận tra hỏi, so sánh lời khai của hai bên, lại cho ngõ tác mang thi thể lên đường kiểm nghiệm, lại truyền nhân chứng hỏi từng người. Những nhân chứng đó, có người nói thật, có người sợ Từ Lâm mà chối rằng chưa từng trông thấy. Lúc này Hoa Tĩnh Phong đang giờ Thái Cực Quyền, trái một đấm, phải một đấm, đẩy tới đẩy lui, đang muốn tuyên bố tạm thời bắt giữ nghi phạm lại rồi thăm vấn sau, đột nhiên một người từ bên ngoài đi vào.

Diệp Tiểu Thiên ở dưới hạ đường chờ kết quả thẩm lý và phán quyết, Hoa Tri huyện trên đường đánh Thái Cực Quyền tốn không ít thời gian.

Đợi lâu không thấy kết quả, Diệp Tiểu Thiên liền đứng dậy bỏ đi, không được bao lâu, một người tiền hô hậu ủng xông vào huyện nha.

Dưới đường, bộ khoái, tạo lệ, đám quan lại nhỏ chờ phán xét lập tức loạn lên, có người nhỏ giọng nói nhỏ:

- Là Tề đại gia. Chỉ bắt một thủ hạ thôi mà ông ta đích thân tới đây!

- Vậy là có trò hay để xem rồi. Ngài Điển sử đâu?

- Không biết, đại khái là chờ cơ hội rồi bỏ chạy sao?

Tề Mộc, khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao to, mày dài xếch ngược, mũi lớn, miệng rộng, phong thái đường đường, nếu không phải đã nghe tiếng xấu về y, sẽ chẳng ai có thể nhìn một người như vậy thành một kẻ không việc ác nào không làm.

Tề Mộc thân nhiên đi vào trong huyện nha như chốn không người, nha dịch, quan lại nhỏ dọc đường đều nhao nhao tránh lui. Khi vào đến cửa đại đường, y cười dài hà hà, cao giọng dặn dò:

- Các người chờ ở đây!

Rồi sải bước một mình xông vào đại đường.

Trên đại sảnh, nguyên cáo quỳ ngồi, bị cáo quỳ gục, bên cạnh là một cỗ thi thể được đặt trên một tấm băng. Hoa Tĩnh Phong cầm kinh đường mộc đang định đưa ra phán quyết bắt giam chờ xử lý, đột nhiên thấy một nam tử cao lớn chấp hai tay sau lưng ngang nhiên đi thẳng vào mà

cả kinh.

- Xoạch!

Kinh mộc đường rơi xuống, Hoa Tĩnh Phong ngỡ ngàng đứng lên, lại hơi thất thố lùi lại sau bàn muốn nhặt lại kinh mộc đường, lại cảm thấy, giữa công đường, mình đường đường là một Huyện quan, hành động như vậy không ổn, nên cứ đứng yên đó, tiến thối lưỡng nan.

Tề Mộc ngang nhiên đi qua giữa bị cáo và nguyên cáo, xem nha dịch hai bên như cột gỗ. Từ Lâm phát hiện công đường có vẻ lạ, len lén nhìn lên mà đại hỉ, vội vàng xông lên hai bước, quỳ xuống dập đầu:

- Tiểu nhân bái kiến Tề đại gia!

Tề Mộc đứng thẳng lưng, nhìn y, nhàn nhạt hỏi:

- Người chính là Từ Lâm?

Từ Lâm liên tục gật đầu, kinh hỷ nhận:

- Dạ dạ dạ, tiểu nhân đúng là Từ Lâm. Không ngờ lão nhân gia ngài vẫn nhớ tiện danh của tiểu nhân.

Tề Mộc hừ lạnh:

- Người của ta, lại phải ở trên công đường, thực là xấu hổ! Cút sang một bên!

- Dạ dạ dạ! Tiểu nhân vô dụng, tiểu nhân đã khiến cho Tề đại gia mất mặt. Tiểu nhân đáng chết!

Vừa nói Tề Lâm vừa tự tát mình, thực sự rất mạnh, tiếng bạch bạch vang khắp công đường ai cũng nghe thấy.

Thấy Tề Mộc đến, cả nhà Quách gia đều hơi sợ hãi, co rúm lại một nhúm, không dám lên tiếng. Tề Mộc bước thẳng tới trước bàn xử án của Huyện thái gia mới dừng lại, bình tĩnh nhìn Hoa Tĩnh Phong.

Hoa Tri huyện miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, lắp bắp chào:

- Tề...Tề tiên sinh...

- Huyện thái gia!

Hoa Tĩnh Phong thụ sủng nhược kinh, vội vàng hơi cúi xuống:

- Không dám nhận, không dám nhận!

Tề Mộc hừ lạnh một tiếng, thông thả bước qua đứng sau bàn xử án, dưới bức tranh bích hải hồng nhật, nhìn quanh công đường tròn một vòng. Đột nhiên y quay sang Hoa Tĩnh Phong đang nhăn nhó gầm lên:

- Hoa Hoa người, con mẹ nó, người nói rõ cho lão tử, huyện Hồ này là thiên hạ của ai?

Nước bọt phun như mưa vào mặt Hoa Tĩnh Phong. Sắc mặt Hoa Tri huyện lúc đỏ lúc trắng, y rụt cổ đứng im không dám lên tiếng. Tề Mộc đột nhiên vươn tay tóm cổ áo y xé lên:

- Cái tên Tri huyện chó má nhà người, lão tử bảo người làm, người mới được làm! Lão tử không cho người làm, chỉ một câu thôi có thể đuổi người phải cút xéo đi rồi. Người dám thẩm tra người của lão tử hả!!!

Mặt mày Hoa Tĩnh Phong tím đen như gan lợn, mềm nhũn như chi chi:

- Tề tiên sinh bớt giận, xin bớt giận. Ngài...ngài nghe ta giải thích...

- Nghe người giải thích cái rắm chó ấy!

Tề Mộc buông tay, Hoa Tình Phong lập bập lùi lại ba bước.

Tề Mộc ngông nghênh ngồi xuống ghế thăm vắn của huyện thái gia, gác hai chân lên bàn xử án, khinh thường lười biếng, như thể kẻ vừa mới gào thét là một kẻ khác:

- Tề mỗ mới từ huyện khác quay về, vừa vào thành chợt nghe nói người của ta bị người bắt ở đây. Hoa Tri huyện, người thực có tiền đồ đấy! Được! Người thăm đi! Tề mỗ dự thính, với tư cách là thân sĩ bốn huyện, được chứ?

Hoa Tình Phong tái mét, ngượng ngập nói:

- Tề tiên sinh đã đánh thức mộng tỉnh ngàn năm.

Tề Mộc lờm y:

- Sao? Không thăm hả?

Hoa Tình Phong như trút được gánh nặng, vội đáp:

- Không thăm, không thăm!

Tề Mộc rút hai chân lại, đứng lên sau bàn, chậm chậm bước tới trước mặt nhà Quách gia, bày ra một khuôn mặt tươi cười đáng sợ:

- Ta nghe nói...người nhà các người chết?

Quách gia run rẩy không biết nên trả lời thế nào. Bọn họ thực không ngờ Tề đại gia trong truyền thuyết lại có thể ra mặt vì một tên du côn như Từ Lâm. Bọn họ mới chỉ nghe nói Từ đại gia một tay che trời, nhưng không ngờ y có thể hung hăng can quấy tới như vậy. Bây giờ thì bọn họ đã tận mắt chứng kiến, cả nhà sợ tới hồn phi phách tán.

Tề Mộc nhìn một nhà họ ôm nhau rúm ró, khề thờ dài.

Quách lão hán đầy mặt mồ hôi và nước mắt, ôm chặt cháu trai, run rẩy như lá sắp rụng, không dám nói lời nào.

Tề Mộc lấy ra một miếng khăn lụa trắng nõn từ trong tay áo, nhẹ nhàng vờn ra. Quách lão hán khề run lên nhưng không dám trốn. Tề Mộc lau mặt cho lão như lau cho một đứa trẻ con, lau hết mồ hôi và nước mắt, y dịu dàng hỏi:

- Lão nhân gia, con người chết thế nào?

Quách lão hán nhìn con mắt lạnh lạnh, lời dâng lên đến khóe miệng lại chẳng có dũng khí nói ra, khó khăn nuốt nước miếng, run rẩy đáp:

- Bệnh...bệnh chết. Nó bệnh chết...

Dứt lời, lão nhìn sang thi thể nhũn nhũn, nhìn khuôn mặt sưng tím đầy vết thương, nhìn không được, đau lòng sụp xuống gào khóc. Tề Mộc lại thờ dài, sâu kín nói:

- Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thực khiến cho lòng người chua xót...

Y nhìn đứa cháu trai nhỏ của Quách lão hán, an ủi lão:

- Nhi tử chết rồi, tốt xấu gì vẫn còn đứa cháu, lão đưa cháu về nuôi dưỡng cho “thành” người đi. Việc đổ oan cho người khác thế này là không đúng đâu, nhưng thấy người đáng thương như vậy, ta là người mềm lòng, cũng không truy cứu nữa. Lão thấy được không?

- Được...được...

Quách lão hán lau nước mắt nước mũi nghe đủ lời dọa dẫm của Tề Mộc, vội vàng ôm lấy đứa cháu trai còn chưa hiểu chuyện, cũng không dám nói gì nữa, chỉ không ngớt nói “được”. Từ Lâm dương dương đắc ý thông thả bước tới, cười lạnh:

- Tề đại gia khoan hồng độ lượng như vậy, người còn không dập đầu tạ ơn?

Quách lão gia cắn chặt môi, lệ già vòng quanh, cắn tới khi môi rỉ ra máu mới buông cháu trai, lại trước mặt Tề Mộc, dập đầu bồm bộp:

- Đa tạ Tề đại gia ngài khoan hồng độ lượng, tạ ơn Tề đại gia, tạ ơn...

Tề Mộc khoát khoát tay dịu dàng can:

- Đi đi đi đi, không cần cảm ơn nữa.

Nhìn Quách gia khiêng thi thể vội vàng hấp tấp lui ra, y quay lại bước tới bên bàn xử án, hỏi Hoa Tri huyện:

- Huyện thái gia, người xem ta xử lý như vậy tốt chứ?

Hoa Tĩnh Phong đầy đầu mồ hôi, luôn miệng thưa:

- Được...được...

Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Tề Mộc vỗ mạnh kinh mộc đường, rít lên:

- Nếu được, còn không bãi đường?

Hoa Tĩnh Phong sợ tới mức hơi run lên, không nhin được lùi lại hai bước.

Tề Mộc liếc ngang bọn tạo lệ đang ngây như phỗng, ném kinh mộc đường ra:

- Bãi đường!

Hai ban nha dịch quá sợ hãi, vội vàng hấp tấp lui ra ngoài. Lúc này, một người đứng ngoài đại đường, thân hình hơi đơn bạc, nhưng giọng nói lại vô cùng mạnh mẽ: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Không thể bãi đường!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 21: Bỗng nhiên thấy máu

Tề Mộc nghe được câu này, neho mắt nhìn phía Đại Đường môn, chỉ thấy một người dường như đập sáng mà đến, thân hình không cao lớn như cây tùng cây bách, dáng vẻ đơn bạc, nhưng bước đi lại trầm ổn hữu lực.

Diệp Tiểu Thiên đi tới, nhìn chăm chăm vào Tề Mộc, đập lại một câu:

- Không thể bãi đường!

Hắn vừa định quay về, Mã Huy, Hứa Hạo đã chạy tới, nói với hắn bằng cái giọng chết cha chết mẹ:

- Diễn sử đại nhân, việc lớn không tốt rồi, Tề đại gia... À không, Tề Mộc đến rồi!

Diệp Tiểu Thiên cảm thấy ngoài ý muốn, nói:

- Nhanh như vậy, người đâu?

Mã Huy chỉ hướng đại sảnh, Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Hắn vào thẳng công đường?

Mã Huy nhẹ gật đầu, trong lòng Diệp Tiểu Thiên bốc hỏa:

- Hắn có thể lên công đường, lão tử không lên được công đường?

Diệp Tiểu Thiên xua tay, đẩy Mã Huy cùng Hứa Hạo ra, trước mặt bao nhiêu bộ khoái cùng thủ hạ của Tề Mộc, sải bước vào công đường.

Lúc Diệp Tiểu Thiên đi đến công đường, vừa nghe thấy Tề Mộc kêu bãi đường, hai bên vội vàng muốn lui ra, Diệp Tiểu Thiên lập tức quát to:

- Không thể bãi đường!

Diệp Tiểu Thiên bước nhanh tới, nói với Hoa Tĩnh Phong:

- Huyện tôn đại nhân bản án còn chưa tra, tại sao lại bãi đường?

Hoa Tĩnh Phong ê a cả nửa ngày, đột nhiên chỉ vào Quách lão trượng nói:

- Hấn, hấn là nguyên cáo, nguyên cáo rút đơn kiện rồi! Đứng, nguyên cáo rút đơn kiện rồi, dân không kêu, quan không cứu, bốn quan tất nhiên phải bãi đường.

Diệp Tiểu Thiên nhìn Tề Mộc, Tề Mộc chấp hai tay đứng trước bàn xử án, nghiêng đầu nhìn hấn, trên mặt có chút tươi cười hăng hái, đại khái là lần đầu tiên thấy có người dám làm trái ý ở Hồ huyện.

Diệp Tiểu Thiên nhìn Quách gia đang run lấy bầy, tất nhiên hiểu chuyện gì vừa xảy ra, hấn đến trước mặt Quách lão, nâng lão dậy, chậm rãi nói:

- Lão nhân gia, lão nhìn đi.

Quách lão nhìn theo ngón tay hấn, thấy nhi tử đã chết của mình, lập tức như bị bóng, quay đầu sang chỗ khác.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nằm đó, là con lão, thân sinh cốt nhục của lão! Lão không báo mối thù giết con? Lão không phải sợ, trừ khi hấn kéo cò tạo phản, nếu không, vô luận thế nào cũng không lật được trời!

Quách lão trừng nhìn Tề Mộc đang cười cười, đâu có tin tưởng lời Diệp Tiểu Thiên. Vừa rồi đại lão gia sợ hãi Tề Mộc như thế nào, lão đều nhìn thấy, lão chỉ là một tiểu dân, cho dù không rõ đạo lý, cũng hiểu được Điền sử Diệp Tiểu Thiên nhỏ hơn huyện lệnh Hoa Tĩnh Phong.

Quan nhỏ phải nghe quan lớn, mà quan lớn lại sợ Tề Mộc như hổ, Tề Mộc vừa uy hiếp tới cháu lão, con đã chết, Quách gia chỉ còn rể và măm, lão già không sợ chết, nhưng lão nào dám cược mạng cháu lão sao?

Quách lão trừng do dự một chút, khóc nước nở nói:

- Điền sử gia, con của ta... thật là chết vì bệnh! Là ta hồ đồ muốn kiện người...

Nói đến đây, hai dòng nước mắt của Quách lão trừng cuộn cuộn chảy xuống, giặt tay Diệp Tiểu Thiên, quỳ rạp nước nở nói:

- Điền sử gia, tiểu nhân nhớ ân tình của ngài. Nhưng tiểu nhân thật sự không có oan để kiện, không có ức để cáo, Điền sử gia, ngài... ngài hãy bỏ qua...

Quách lão trừng nói xong, quỳ dập đầu ba cái cho Diệp Tiểu Thiên, đứng lên, đau khổ nói với người nhà xung quanh:

- Đi thôi, về nhà, về nhà...

Thanh âm của Quách lão trừng nhỏ mà dài, tựa như tơ nhện sắp đứt, làm lòng người nghe mà lạnh lẽo. Diệp Tiểu Thiên thấy người nhà họ Quách như vậy, cũng không thể ngăn trở, chỉ có thể tro mắt nhìn Quách lão trừng ôm cháu nhỏ, người nhà nâng thi thể của Quách Lịch Phong, thể lương ra ngoài.

- Vị này... có chút lạ mặt?

Tề Mộc chấp tay sau lưng, thông thả đi đến trước mắt Diệp Tiểu Thiên, nhìn từ trên xuống dưới, tìm tìm hỏi Hoa Tĩnh Phong:

- Mới tới?

Hoa Tĩnh Phong liền vội vàng khom người gật đầu nói:

- Dạ dạ dạ, mới tới, mới tới. Là Điền sử của bốn huyện.

Hoa Tĩnh Phong coi như sợ Tề Mộc hơn sợ chết, năm đó lúc y vừa mới lên nhậm chức, y cũng muốn đo sức với Tề Mộc, kết quả chỉ cần một câu của Tề Mộc, mọi đường đến Hồ huyện đều bị chặn đứng. Các vụ án trong trấn của Hồ huyện ngày càng tăng gấp mười, lương trường bảo chính nhận được cảnh cáo của Tề Mộc, một đồng thuế cũng không thu được. Phu nhân Tô Nhã của y đang đi dâng hương, đột nhiên bị “son tặc” cướp đi...

Nếu không phải Hoa Tĩnh Phong kịp thời cúi đầu chịu thua, y thật không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ như thế nào. Từ đó trở đi, y mới biết thế lực triều đình ở Quý Châu có bao nhiêu giá trị. Nơi đất ba phần ruộng một phần đất này, thật không đáng giá mấy đồng. Tuy nói Đại Minh lập quốc, nơi này cũng tính vào lãnh thổ Đại Minh. Nhưng trải qua chiến loạn, nơi này thủy chung không phải do triều đình khống chế.

Từ đó về sau y làm gì cũng xem sắc mặt Tề Mộc, cũng không dám không nghe theo.

Tề Mộc gật gật đầu, nở nụ cười nói:

- Vậy khó trách. Nếu mới tới, người không biết không có tội, ta không truy cứu.

Hoa Tĩnh Phong thở nhẹ, nói:

- Tề tiên sinh khoan dung độ lượng.

Tề Mộc cất bước đi ra ngoài, Diệp Tiểu Thiên hét lớn một tiếng:

- Đứng lại!

Hoa Tĩnh Phong nóng nảy, nói với Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ngươi còn muốn thế nào?

Diệp Tiểu Thiên giận quá mà cười, hần chỉ chỉ công đường, hỏi Hoa Tĩnh Phong:

- Đây vốn là chỗ nào? Hiện tại thành chỗ gì? Đại nhân ngược lại lại hỏi ta?

Tề Mộc chậm rãi xoay người, tò mò nhìn Diệp Tiểu Thiên, nói:

- Như vậy, ngươi muốn làm gì?

Diệp Tiểu Thiên đối mắt với y, không nhận nhượng:

- Vụ án này, còn chưa tra!

Tề Mộc “phốc” một tiếng nở nụ cười, nói:

- Không có nguyên cáo, làm sao ngươi tra?

Diệp Tiểu Thiên lẫn lộn trong thiên lao hơn mười năm, về hình pháp, đừng nói Tề Mộc, chỉ sợ Hoa Tĩnh Phong xuất thân Tiến sĩ cũng không hiểu bằng hắn.

Diệp Tiểu Thiên cười lạnh nói:

- Ai nói không có nguyên cáo không thể tra? Ngươi cho đây là chuyện nhà, tranh chấp ở quê? Dân không kiện, quan không xét, đó không phải là án hình sự. Giết người, là án hình sự gắn với mưu phản, hành vua, ngươi nói phải tra hay không tra? Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Tề Mộc ngẩn ngơ, thực ra y không hiểu rõ cái này cho lắm.

Diệp Tiểu Thiên lại nói:

- Án giết người này nhất định phải tra! Ban đầu Chu Tư Vũ của bốn huyện, phụng mệnh đến nhà Từ Lâm bắt gã đi tra án, bị muối của gã đánh. Rồi lại bị Từ Lâm cùng một đám vô lại đến nhà, chặt chân Chu Tư Vũ, án này cũng phải tra! Ngươi muốn đem Từ Lâm đi, ta không đáp ứng!

Tề Mộc cười lạnh nhìn Diệp Tiểu Thiên:

- Ngươi không đồng ý? Ngươi là ai?

Diệp Tiểu Thiên gần từng chữ nói:

- Điền sử của Hồ huyện, quản lý truy bắt, tra xét ngục tù.

Tề Mộc lắc đầu. chỉ vào Hoa Tĩnh Phong nói:

- Quản tốt người dưới của ngươi a! Chuyện này, ngươi phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng!

Hoa Tĩnh Phong thấy hai người này giao phong, mồ hôi chảy ròng ròng, nghe lời này của Tề Mộc, không ngừng gật đầu. Tề Mộc không nói gì, càng không liếc nhìn Diệp Tiểu Thiên, cất bước liền đi ra ngoài. Từ Lâm nhìn Diệp Tiểu Thiên, cười lạnh một tiếng đi theo.

Diệp Tiểu Thiên nổi giận, cái tính con lừa của hắn nổi lên... căn bản không còn để ý tới nguyên cáo muốn kiện hay không muốn kiện, trong đầu hắn giờ chỉ còn ý nghĩ:

- Từ Lâm phạm vào tử tội, phải nghiêm trị theo luật.

Mất thấy Từ Lâm vội vàng vàng đi theo sau Tề Mộc, Diệp Tiểu Thiên cắn răng, rút đao bên hông, Hoa Tĩnh Phong lại càng hoảng sợ, la lên:

- Điền sử, ngươi làm gì? Buông, nhanh buông đao!

Diệp Tiểu Thiên không thèm nói lý, cầm đao lao ra công đường, ngăn cản Tề Mộc, lạnh lùng nói:

- Đề người lại cho ta! Ngươi dám kháng luật, ta bắt cả ngươi!

Tề Mộc mỉm cười, ưỡn ngực nói:

- Ở Hồ Lô huyện, ta là trời! Ta muốn nhìn xem, ai dám bắt ta!

Đám tay chân của Tề Mộc cùng nhau tiến tới, giương mắt hổ với Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên nhìn lướt qua bộ khoải nha dịch trong công đường, quát:

- Áp giải Từ Lâm đi cho ta.

Đám người Mã Huy, Hứa Hạo nhìn nhau, chần chờ không dám động thủ.

Tề Mộc đang đứng đây, đại lão gia còn không làm gì được y, bọn họ làm thế nào được?

Mắt thấy Diệp Tiểu Thiên ra lệnh, đám bộ khoải không động chút nào, Tề Mộc nhin không được cười lên ha hả. Tề Mộc cười, đám lâu la lại càng cười to. Từ Lâm nghe Diệp Tiểu Thiên ra lệnh bắt gã, trước có chút sợ, đợi Tề Mộc đến, đám bộ khoải lại như chuột bị bắt, cũng nhin không được cười ha hả.

Tiếng cười làm tắt cả bộ khoải, tư lại, nha dịch trong công đường đều cúi đầu, vô luận thế nào bọn họ là một, Điền sử đại nhân mặt sạch tôn nghiêm, bọn họ cũng không có mặt mũi gì.

Từ Lâm cười cười, đột nhiên ngừng lại, tiếng cười của đám lâu la cũng dần dần ngừng, chỉ thấy Diệp Tiểu Thiên dẫn đao, từng bước từng bước tới gần. Diệp Tiểu Thiên nắm chặt đao, nhìn vào Từ Lâm, trầm giọng:

- Cùng ta quay lại, nếu không đao này ta chém ngươi!

Từ Lâm vốn định trào phúng chọc hấn vài câu, nhưng khi nhìn đến ánh mắt kiên nghị của hấn, lại không biết nói sao. Gã nuốt nước miếng, theo bản năng lùi hai bước, bỗng ý thức được mình như vậy là quá mềm yếu, vội vàng đứng lại, không dám mở lời.

Tề Mộc rót cuộc nổi giận, lúc này y mới ý thức được, con kiến nhỏ kia, thật sự dám khiêu khích quyền uy của y, khiêu khích trước mặt nhiều người. Tề Mộc chỉ Diệp Tiểu Thiên, cắn răng nói:

- Để hấn an phận một chút!

Đám tay chân cùng nhau tiến đến, trong tay Diệp Tiểu Thiên có đao, nhưng chúng cũng có đao, hơn nữa Diệp Tiểu Thiên không biết võ, chỉ trong chớp lát, đao của hấn bị đánh bay, đám tay chân xông lên, quyền đâm cước đá nhanh chóng bao phủ Diệp Tiểu Thiên.

Mã Huy, Hứa Hạo cũng các bộ khoải tư lại tro mắt nhìn một màn này, nguyên một đám tím mặt lại, gân xanh nổi lên, nhưng từ đầu tới cuối không có dũng khí rút đao. Hoa Tinh Phong đứng trong công đường một mình, nghe động tĩnh bên ngoài, thậm chí còn không có dũng khí ra xem.

Trong quyền cước, Diệp Tiểu Thiên như một chiếc thuyền con trong sóng to gió lớn, ngẫu nhiên thuyền có thể nổi, nhưng lại bị sóng dữ nhấn chìm, qua thật lâu, đám tay chân đánh mệt đi qua một bên, chỉ thấy Diệp Tiểu Thiên nằm rạp trên mặt đất, bị đánh không thành hình người.

Mã Huy cắn răng, đột nhiên tiến lên. Mã Huy vừa động, Hứa Hạo và các bộ khoải cũng động theo, bọn họ đỡ lấy Diệp Tiểu thiên, chỉ thấy Diệp Tiểu Thiên mặt mũi bầm dập, miệng đỏ máu, thảm trạng không kém gì Chu Ban đầu. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Đám người Lý Văn Thông vẫn đứng xem xét phía sau cũng tiến tới bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, thấy hấn thê thảm như vậy, nhin không được thốt lên:

- Điền sử đại nhân, ngài... ngài chảy máu.

Diệp Tiểu Thiên vịn vai Mã Huy, run rẩy lau mặt, tay toàn là máu tươi, Diệp Tiểu Thiên nói:

- Trong mạch không có máu chả nhẽ là nước?

Hấn hắt máu trên tay, lại phun ra một ngụm máu, bỗng nhiên cười rộ lên:

- Đàn bà thàng nào cũng đổ máu, các ông thì không, nên thi thoảng cũng phải ra chút máu, đó mới gọi là đàn ông, các ngươi nói có đúng không?

Tề Mộc cười lạnh nói:

- Chúng ta đi!

Diệp Tiểu Thiên đẩy Mã Huy ra, đứng trước mặt Tề Mộc:

- Hấn, có án trong người, không thể đi! Ngươi, ầu đả mệnh quan triều đình, cũng phải lưu lại!

Tề Mộc ngăn người, nhin không được cười lên ha hả:

- Người này đến cùng là bị gì? Hấn bị điên? Ha ha ha...

Tề Mộc cười lớn, ngón trở nhẹ chỉ một cái, đám tay chân kia liền như lang như hổ xông tới.

Bọn họ cùng nhau tiến tới, Diệp Tiểu Thiên cũng xông lên, nhưng hần vừa vung một quyền vào cầm một người, thì có hai quyền đánh vào mặt hần. Mã Huy ngạc nhiên, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt ẩm áp, thò tay quệt, đó là máu tươi của Diệp Tiểu Thiên.

Mã Huy nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên bị vô số quyền cước bao phủ, chỉ nhìn thấy một góc áo, đột nhiên như thú gào lên, vung đao lao tới. Chỉ một lát sau, gã cũng bị đánh ngã, cùng nằm một chỗ với Diệp Tiểu Thiên, bị vô số quyền cước bao phủ.

Hứa Hạo thấy thế, đột nhiên hét lớn, vung xích sắt nhào tới. Ngay sau đó là người thứ hai, thứ ba, tất cả bộ khoái đều nhào tới. Đám Tư lại đứng một bên nhìn, chỉ cảm thấy máu lên tới đỉnh đầu, da đầu tê dại, nắm đầm nắm lại rồi buông ra, lồng ngực bang bang nhảy.

Trong hỗn chiến, chợt nghe Lý Vân Thông vừa khóc vừa thét:

- Con mẹ người!

Chỉ thấy vị hộ khoa “giá áo túi com” của Hồ huyện xưa nay chỉ biết chém gió bốc phét như một con chuột túi cũng vung về nhảy tới, vung một quyền đánh lên ót một tên tay chân.

- Lão tử muốn thấy máu!

Một nha dịch cầm Phong Hòa côn lao ra khỏi công đường, đột nhiên gầm rú mang theo Phong Hòa côn gia nhập chiến trường.

- Động thủ a! Lão tử cũng muốn thấy máu!

Tất cả tư dịch quan sai như phát điên, toàn bộ tiến tới.

- Chuyện này... Chuyện này...

Tề Mộc không cười nổi rồi, một màn trước mắt, y không thể nghĩ tới trong tầm kiểm soát của y, lại có người phản kháng y, lại có nhiều người dám phản kháng y.

Tề Mộc được hai hộ vệ bảo vệ lui vào nha môn huyện nha, một màn trước mắt đã hoàn toàn mất đi không chế, không còn do y sắp đặt, cũng không phải do cái vị Tri Huyện tượng gỗ kia sắp đặt, sắp đặt hết thảy là kẻ đang nằm trên mặt đất, đang chảy máu...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 22: Ai sợ ai!

Hoa Tri huyện đứng trong đại sảnh trống rỗng hồi lâu, trong lòng ngổn ngang, rối như trăm mối tơ vò, trong một lúc dường như đã nghĩ rất nhiều rất nhiều thứ, thực ra trong lòng lại chẳng nghĩ được chuyện gì.

Y cứ đứng như vậy, tựa hồ một bức tượng gỗ điêu khắc.

Đợi đến sau khi âm thanh la hét chửi bậy bên ngoài càng lúc càng lớn, căn bản không giống như một đám người vây đứng một người, Hoa Tri huyện nhú mày, lúc này mới đi ra khỏi đại đường.

Hoa Tình Phong đi đến cửa đại đường liền ngậy đại, chỉ thấy nguyên một khu trước cửa là một đoàn đang hỗn chiến, ngay cả lão Lô phụ trách tạm thời công việc quét dọn vệ sinh cũng vung chổi lên chiến đấu. Hoa Tình Phong cứng họng, lại một lần nữa biến thành một khúc gỗ bùn điêu khắc.

Thủ hạ của Tề Mộc giời đánh nhau, nhưng hồ tốt không đỡ nổi đàn sói. Những kẻ ăn không ngồi rồi trong nha môn này cũng thật không ít, một khi đã bộc phát lên thì lực chiến đấu cũng kinh người, cuối cùng chỉ chạy thoát được vài tên sớm nhìn nhận thời cơ nhanh nhạy, những người khác một tên cũng không thoát được. Tất cả đều bị đám nha dịch ầm ầm xuống đất dùng gông cùm trói lại.

Từ Lâm cũng không thể chạy thoát, lúc đến phiên gã gông xiềng không đủ, hai tên tư lại cỡi đại lưng ra, buộc bốn chi của gã lại, nằm rạp trên mặt đất như con lợn cào đất.

Mọi người khí huyết xuyên vào tâm gan, phần nộ ra tay, đánh đến nhiệt huyết sôi trào, vui vẻ say sưa, nhưng đợi đến tất thảy đều kết thúc, mắt nhìn thấy trong nha huyện một mảng hỗn độn, tay chân của Tề gia đã bị trói chặt vẫn còn mưng chửi ầm ĩ, mọi người không khỏi cảm thấy mờ mịt.

Đúng vậy, con giận hôm nay được xả ra một cách thoải mái, nhưng sau đó thì sao? Tề Mộc là rấn địa phương, tam giáo cửu lưu, giao lưu rộng lớn. La Tuần kiểm của Tuần kiểm ti đều là tiểu huynh đệ của y. Hôm nay khiến hần mất mặt, ngày mai y ngóc đầu trở lại, khi đó lại phải làm thế nào?

Mọi người kim lòng không động mà nhìn về phía cửa đại đường, thấy Hoa Tri huyện đang ngơ ngác đứng ở đó, trong lòng thoáng lạnh.

- Mọi người rất phiền muộn cũng rất sợ hãi đúng không?

Một thanh âm đột nhiên vang lên, mọi người nhao nhao nhìn lại, thì thấy Diệp Tiểu Thiên đang được Lý Văn Thông và Mã Huy đỡ, run rẩy đứng lên, khóe miệng vẫn đang chảy máu, rất chật vật, nhưng mỗi ánh mắt nhìn hẳn đều lộ ra sự tôn kính.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Hôm nay lúc ta đi bắt Từ Lâm, có mắng chửi mọi người, ta mắng các ngươi không dám phản nộ, ta mắng các ngươi không có dũng khí, không có chí khí, là một đám bất lực đáng bị người ta ức hiếp! Ta nói nếu ngươi muốn nhận được sự tôn trọng của người khác, bản thân ngươi phải tự đấu tranh. Mọi người nghe lời của ta, cùng ta đi đến Từ gia, bắt Từ Lâm về.

Ánh mắt của Diệp Tiểu Thiên từ từ quét qua mọi người, đám nha dịch, tư lại... đứng ở đằng xa dần dần bước tới xúm lại bên cạnh hắn, đến cả lão Lô quét nhà cũng lặng lẽ gác cây chổi lại, bước vài bước gần về phía hắn.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nhưng như thế là xong rồi sao? Ta lúc đó liền biết được, chưa hết, tuyệt đối chưa hết! Nếu các ngươi chỉ dựa vào cổ sát khí của con tức giận thì vô dụng, ta nói phải tranh giành, cái gì là tranh giành? Người ta lớn mạnh hơn ngươi, cái đó mới gọi là tranh giành, nếu như ngươi lợi hại hơn người rồi thì còn cần tranh giành sao? Tranh giành, chính là từ trong cái không thể để giành lấy cái có thể! Tranh giành, chính là một bên yếu đi đánh một bên mạnh! Tranh giành, là phải đổ máu! Nếu như, ngươi chỉ hơi thất bại liền muốn đánh trống rút lui; Nếu như, cổ nhiệt huyết này vừa đi qua ngươi liền biến trở lại nguyên hình, vậy ngươi là gì? Ngươi vẫn là kẻ bất lực, nhiều lắm chỉ xem như là kẻ bất lực thỉnh thoảng biết tức giận! Muốn tranh giành thì phải ra tay, người ta lập tức hoa rơi nước chảy, tè cả ra ngoài, có thể sao? Nếu như đối thủ của ngươi đối phó dễ dàng như vậy, thì hẳn còn được tính là đối thủ sao? Hôm nay chúng ta để Tề Mộc chạy mất, bắt lại thuộc hạ của hắn rồi, Tề Mộc chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, vậy chúng ta nên làm thế nào? Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LiangSonBac.com)

Trước mặt Diệp Tiểu Thiên đã tụ họp một đám người đen kịt, chỉ có một mình Hoa Tri huyện đứng lẻ loi trợ trợ ở cửa đại đường, không có người nói chuyện, tất cả mọi người đều đang nhìn Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Các ngươi hãy nhìn ta, nhìn bộ dạng giống như gấu hiện tại của ta, có khả năng ta làm ảo thuật từ trong ngực dính đất sò được một tờ thánh chỉ, thoáng một cái liền biến thành Bát phủ tuần án, bên hông còn cắm một thanh Thượng Phương bảo kiếm không?

Lý Văn Thông đang vịn hẳn đột nhiên "Khà khà" cười, lập tức phát hiện không ổn, lập tức thu mặt lại.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nếu không, ta chính là hoàng đế, đại tướng quân hoặc là con riêng nào đó của thổ ti lão gia, bỗng nhiên liền có một đội cứu binh do cha ta phái tới từ trên trời giáng xuống, các ngươi đi theo ta cũng lập tức phát lên, chúng ta thẳng đến Mộc gia, đem Tề Mộc đang run rẩy chặt đầu tại chỗ? Hay là, các ngươi chỉ trông mong sẽ có cái gì mà giống như giang hồ kỳ hiệp gặp chuyện bất bình giữa đường mà rút đao tương trợ, hoặc là tất cả chúng ta cùng rút xuống khe núi, nhặt được một quyển tiên lục bảo điểm gì đó, trên một đồng thiên tài địa bảo, lúc bỏ ra khỏi khe núi chính là từ gà con trong trứng biến thành một đầu một vượn, chém một nhát vào cây lập tức nước chảy hoa rơi?

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu, lớn tiếng nói:

- Đều không có khả năng. Đó là câu chuyện tào lao bịa đặt ta nhìn thấy lúc chơi đùa ở trong rạp hát. Hôm nay chúng ta thắng rồi, nhưng không tính là thắng, nếu có thể luôn thắng, đó mới gọi là thắng, không dựa được vào trời, không dựa được vào đất, không dựa được vào giang hồ kỳ hiệp thổ ti hoàng đế, chỉ có thể dựa vào chính bản thân chúng ta! Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LiangSonBac.com)

Diệp Tiểu Thiên giờ nắm đầm lên, dùng sức vung lên không trung:

- Đều là hai vai đỡ một cái đầu, đều là hai đùi kẹp một xâu, ai sợ ai hả?

Mã Huy bỏ tay đang đỡ Diệp Tiểu Thiên ra, kích động vỗ tay:

- Diên sử đại nhân nói đúng! Ai sợ ai!

Mọi người nhao nhao giơ hai tay lên, tiếng hoan hô kích động đã vọt tới cổ họng, liền nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên - đại anh hùng trong lòng bọn họ đảo mắt một cái, kêu hự một tiếng rồi ngắt đi. Lý Văn Thông đứng ở bên kia của Diệp Tiểu Thiên, hai tay giơ cao, nhìn Mã Huy ngượng ngùng nói:

- Ta tưởng ngươi đang đỡ cơ...

- Hồn xược! Hồn xược! Tề Mộc ta gần mười năm nay chưa từng chật vật như vậy!

Tề Mộc ném một cái chén quý đến vỡ nát, nằm ngửa mặt, nằm trên giường thờ hồng học.

Mạnh Huyện thừa đứng bên cạnh, không ngớt lời khuyên giải:

- Tề huynh bớt giận, bớt giận ạ!

Tề Mộc bỗng nhiên ngồi dậy:

- Bớt giận? Ta đương nhiên sẽ bớt giận! Đợi hán chết, ta sẽ bớt giận ngay!

Mạnh Huyện thừa lập tức chặn lại:

- Tề huynh, huynh cũng đừng nói những lời tức giận nữa. Huynh đương nhiên có cách khiến hán chết, nhưng dù nói thế nào hán cũng là mệnh quan triều đình. Tề huynh, sự việc giữa huynh và hán hôm nay, cả Hồ huyện đã không ai là không biết. Nếu hán chết rồi, mọi người đều sẽ biết huynh là kẻ ra tay, huynh có thể đảm bảo rằng cả Hồ huyện nhiều người như vậy mà không có một ai nói ra ngoài không? Người trong nhà Ngải Điền sử một khi vào kinh dâng Ngự trạng tố cáo, chuyện này có lẽ mới chính là phiền phức, đến lúc đó Tề huynh cũng khó giải quyết đúng không?

Tề Mộc thở hắt ra một hơi lớn, trừng mắt nhìn Mạnh huyện thừa nói:

- Ngươi kêu ta nhẫn nhịn?

Mạnh huyện thừa cười u ám nói:

- Tề huynh, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn...!

Tề Mộc gào lên nói:

- Mười năm? Lão tử mười ngày cũng đợi không nổi! Người của ta vẫn còn trong nha huyện kia, nếu tên điên kia thực sự đem người của ta phán hình nhốt vào ngục, lão tử còn mặt mũi đi ra ngoài gặp người sao?

Mạnh Huyện thừa nói:

- Tề huynh à, huynh hiện tại là thân phận gì? Chấp nhận với hán, chính là đánh mất thân phận của huynh, thẳng đường rồi liền có thể phán án? Hán là Điền sử, Điền sử là làm việc gì, phụ trách truy bắt tội phạm, tra xét ngục tù đấy, nhưng định án luận tội lại là quyền lực của Huyện thái gia.

Tề Mộc thán sắc khê động, nói:

- Ý ngươi là?

Mạnh huyện thừa nói:

- Hán muốn thăm thì thăm đi! Chỉ cần chúng ta bắt bí Huyện thái gia, đến lúc đó oanh oanh liệt liệt thăm vấn một trận, nhưng lại không giải quyết được gì, huynh nghĩ, suy cho cùng là đánh vào mặt kẻ nào?

Tề Mộc suy nghĩ, chuyển thành vui:

- Được! Vậy thì lần này ta không ra tay nữa. Ngươi đi nói với Hoa Tinh Phong, vụ án này nếu thăm vấn khiến ta không hài lòng, ta sẽ ở Hồ huyện ra sức gây vò, trước tiên gây vò cái mũi ô sa của hán, sau đó...

Tề Mộc cười lạnh, nói:

- Sau đó ta lại tặng hán một chiếc nón xanh thật lớn! (cầm sừng)? Ha ha ha ha...

Mạnh Huyện thừa khom lưng hành lễ, nói:

- Tiểu đệ tuân mệnh.

!

...

Trong một quán rượu nhỏ, một vài đại hán uống say đến ngà ngà đang nói đến cảnh tượng hôm nay phát sinh ở nha huyện. Mấy đại hán này đều là thuộc hạ giúp việc của Tề Mộc, đối với việc phát sinh trên người Từ Lâm hiểu rất tường tận. Bọn chúng trước tiên là chê cười Từ Lâm mất mủ mà đi trêu chọc tên Điền sử điên, tiếp theo liền nói đến Từ Lâm dâng da hổ cho Tề Mộc, trong lời nói còn nhắc đến tên của mấy người Tường ca.

Một góc của quán rượu, một thanh niên ăn vận như người bình thường nghe bọn chúng nói về những chuyện này xong bắt đầu nói về đồ ăn, liền tính tiền rồi rời khỏi. Người ăn vận như bách tính bình thường này chính là Hoa Vân Phi, gã bắt đầu theo dõi mấy tên này từ Tề phủ mà tới đây.

Hoa Vân Phi vốn định bắt một tên nghiêm hình bức cung, không nghĩ một mạch bám theo đến quán rượu nhỏ, còn không đợi bọn chúng có kẻ bị tách ra, bọn chúng liền tự mình nói ra chuyện này. Vài tên đại hán này hồn nhiên không biết bị theo dõi.

Hoa Vân Phi nhớ thật kỹ tên của mấy tên vừa nói chuyện, gã trước tên phải tìm ra mấy tên này, nếu không thể tìm được cơ hội tốt để đem mấy tên này và Tề Mộc một mẻ lưới hết gọn, thì gã muốn giải quyết trước mấy tên tạp chủng hại chết cha mẹ gã, sau đó đi tìm Tề Mộc tính sổ.

Tề Mộc là đại gia số 1 của Huyện Hồ, muốn tránh cũng không tránh được, chỉ cần không bắt không được gã, Tề Mộc vĩnh viễn là bia ngắm của gã. Nhưng mấy tên côn đồ này lại không giống nhau, nếu như động thủ giết chết Tề Mộc trước, mặc dù có thể toàn thân quay ra, nhưng Tề Mộc chết thì cả đám tan đàn xẻ nghé, gã muốn tìm mấy tên côn đồ này sẽ chẳng không nào mò kim đáy biển.

Từ Lâm và đám tay chân đều bị nhốt vào đại lao, trải qua trận chiến lúc trước, thì không cần hy vọng cai tù có thể đối đãi tốt với chúng rồi, ít nhất trước ngày mai thẩm án, bọn chúng không có khả năng sẽ có cơm ăn.

Vụ án này bắt buộc phải gác lại đến ngày mai thẩm vấn, Diệp Tiểu Thiên đã ngất xỉu, không có Diệp Tiểu Thiên này, mặc dù ý chí chiến đấu của mọi người đã bị khơi ra, nhưng cũng coi như thiếu mất một người đủ uy tín để thống nhất chỉ huy.

Hơn nữa bọn họ đi kêu người Quách gia quay lại, nhưng Quách gia không chịu làm nguyên cáo, bọn họ cũng không thể thiếu được nhân chứng quan trọng, ngoài ra còn có rất nhiều nhân chứng liên quan khác đều cần gọi đến nha huyện, việc này đều cần có thời gian.

Tề Mộc tuy bá đạo nhưng khả năng ngang nhiên đánh cai ngục cướp tù cũng không lớn. Tuy vậy, đám bộ khoái Mã Huy, Hứa Hạo vẫn lưu lại ở trại giam để tăng cường phòng ngự.

Diệp Tiểu Thiên hôn mê bất tỉnh được đưa về nhà, rất nhanh lang trung chữa ngoại thương nổi tiếng nhất bốn huyện liền được Lý Văn Thông kêu người đi đón về. Vị lang trung này trông thương tích của Diệp Tiểu Thiên nặng, nhưng cũng không tỏ ra hoang mang.

Lang trung này kinh nghiệm lâu năm, thoa thuốc cho Diệp Tiểu Thiên, vết thương lành nhanh vô cùng, sau khi băng bó xong, lão nói với Lý Văn Thông:

- Lý tiên sinh không cần lo lắng, vết thương của Diễm sử tuy nặng nhưng đều là vết thương ngoài da, không nghiêm trọng.

Lý Văn Thông nghe xong hân hoan nói:

- Coi như đám tiểu tử kia thức thời, biết rõ đây là Diễm sử đại nhân của chúng ta, không dám hạ thủ.

Lão lang trung mỉm cười nói:

- Điều này thì chưa hẳn, nhìn từ vết thương của Diễm sử lão gia, có thể thấy bọn chúng không chút lưu thủ. Chỉ có điều vị Diễm sử lão gia này đối với việc ẩu đả nhiều người có vẻ rất có kinh nghiệm a, chỗ quan trọng đều được bảo vệ, bằng không tuy không chết cũng phải điều dưỡng nửa năm.

Lý Văn Thông nghe xong không nhin được lại mở miệng mắng:

- Mấy tên hỗn xược trời đánh này!

Hai người đang nói chuyện, Diệp Tiểu Thiên tỉnh lại.

Diệp Tiểu Thiên vừa mở mắt, liền nhìn thấy bên cạnh có một người đang nằm, người, lập tức lại càng hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 23: Huỳnh đệ khác biệt

Hồng tự thêm hương đọc sách đêm, đó là trăng cảnh rất hương diễm, không chỉ các thư sinh hướng tới, chỉ cần là đàn ông đều sẽ hướng tới. Dù hẳn không phải kẻ đọc sách, nhưng theo lời La Đại Hạnh nói, cho dù xem xuân cung... cũng là đọc sách mà.

Nếu như bạn vừa mở mắt ra, trông thấy một mỹ nhân da thịt trắng hơn tuyết, mắt hạnh má đào, mái tóc đen nhánh đang che phủ trên thân thể tuyết trắng nằm bên cạnh người, loại tư vị ôn hương ngọc ẩm này chắc sẽ càng thêm kiều diễm hơn hồng tự thêm hương chứ?

Nhưng nếu như bạn vừa mở mắt, nằm bên người lại là một gã đàn ông râu ria xồm xoàm, bờ môi sưng vù, mũi bím bằm, hai mắt sưng lên, bạn sẽ có cảm giác gì đây? Lúc Diệp Tiểu Thiên mở mắt, trông thấy chính là một cảnh này. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LươngSonBac.com)

Hắn nhìn thấy Chu Ban đầu nằm bên cạnh, kinh ngạc đến mức ngay cả đau nhức trên người cũng đã quên.

Chu Ban đầu háng giọng một cái nói:

- Đại nhân nhìn ta như vậy, ty chức sẽ xấu hổ.

Diệp Tiểu Thiên quay đầu đi chỗ khác, lúc này mới phát hiện trong phòng còn có Lý Vân Thông cùng một ông lão lưng còng hộp thuốc.

Hắn thở ra nhẹ nhàng, nói với Chu Ban đầu:

- Sao ngươi lại ở chỗ này? Ta đến nhà ngươi sao?

Diệp Tiểu Thiên quan sát chung quanh, phát hiện vẫn là chỗ ở của mình.

Lý Vân Thông thấy Điển Sử đại nhân vừa mới thức tỉnh vội vàng trao đổi với người bệnh cùng phòng, liền làm tư thế mời với lão lang trung.

Lão lang trung hiểu ý đi ra ngoài, Lý Vân Thông lấy ra chút tiền từ trong lòng, đi theo ra ngoài.

Chu Ban đầu nói:

- Ty chức... nghe nói chuyện của đại nhân, cho dù thế nào ta cũng muốn thăm đại nhân. Người nhà không lay chuyển được ta, liền khiêng ta tới.

Diệp Tiểu Thiên cười khổ nói:

- Ngay cả ngươi cũng giống như thế, còn nhìn ta làm gì? Được rồi, ngươi đã tới rồi, cũng đừng trở về, chờ đến lúc đường thăm, ngươi là nhân chứng cũng là khổ chủ, ở tại chỗ của ta cũng gần một chút. Đúng rồi, ta bất tỉnh bao lâu rồi, lúc nào đường thăm?

Chu Ban đầu nói:

- Lúc ty chức tới nhà đại nhân, cũng đã hơn một canh giờ. Còn chuyện đường thăm, đại nhân chớ sốt ruột, bởi vì đại nhân ngắt xiu, đường thăm đã chuyển qua ngày mai, cả đám phạm nhân đã nhốt vào đại lao.

Diệp Tiểu Thiên thở ra nói:

- Tề Mộc không tiếp tục gây rối nữa chứ?

Chu Ban đầu nghe xong hưng phấn lên:

- Không có! Đại nhân ngài... ngài thực sự hù chạy hắn.

Diệp Tiểu Thiên lại nhíu mày, nghĩ thầm: "Nếu như hắn lập tức quay lại, cùng lắm thì tái chiến một hồi. Hắn án binh bất động, trái lại càng phiền toái. Chỉ sợ hắn có chủ ý khác, hắn là rắn rết địa phương, quan hệ rộng hơn mình, cũng không biết tính kế mình thế nào".

Diệp Tiểu Thiên suy nghĩ trong lòng, cũng không muốn để Chu Ban đầu lo lắng, cho nên cũng không nói ra lo lắng của mình, tùy tiện ậm ừ vài câu ứng phó. Chu Ban đầu cho rằng Diệp Tiểu Thiên vừa mới tỉnh lại, thân thể đang suy yếu, cũng không nói thêm lời, chỉ nằm cùng hắn, hai người mở to mắt xem xà nhà.

Nhìn nửa ngày, Chu Ban đầu thở ra nhẹ nhàng, nói:

- Chuyện ngày hôm nay, ty chức dù chưa từng nhìn thấy, nhưng nghe các huynh đệ nói, ty chức nghe được nhiệt huyết sôi trào, thực sự hận không thể lúc ấy ở cùng một chỗ với đại nhân.

Diệp Tiểu Thiên cười cười, không nói chuyện, hiện giờ hắn quả thực vừa đau vừa mệt. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LiangSonBac.com)

Chu Ban đầu lại nói:

- Từ khi ty chức tiếp nhận công việc bộ khoái này trong tay đại bá của ta, mãi tới Phó Ban đầu, lần đầu tiên ty chức cảm thấy làm bộ khoái rất uy phong. Trước kia bị hào cường khi dễ, bị dân chúng chế ngạo, ngay cả tử tù cũng trêu đùa chúng ta...

Diệp Tiểu Thiên nghiêng đầu qua, kinh ngạc hỏi:

- Tử tù? Dù sao tử tù cũng nằm trong lòng bàn tay các ngươi, sao lại dám trêu chọc các ngươi?

Chu Ban đầu nói:

- Bởi vì xem thường chúng ta chứ sao.

Diệp Tiểu Thiên im lặng, Chu Ban đầu cười nói:

- Hai năm trước, bỗng huyện có một người đi theo con đường buôn bán dịch trạm, thuộc hạ tập trung một đám huynh đệ, tuy nhiên còn chưa đủ để chống lại Tề Mộc. Nhưng hán cảm thấy ít nhất không cần cúi đầu nghe lệnh Tề Mộc, cho nên khá vô lễ với Tề Mộc. Tề Mộc nghĩ biện pháp, tạo ra một vụ án giết người, dẫn lên trên người hán, bắt hán vào quan phủ, phán quyết tử hình.

Chu Ban đầu nhẹ nhàng hít một ngum khí lạnh, bởi vì mũi vô cùng đau đớn, lại từ từ thở ra, lúc này mới tiếp tục nói:

- Khi đó là ta trông giữ hán, buổi sáng hôm hành hình, hán xé tấm vải lót viết mấy chữ bên trong, sau đó giao cho ta, nói tặng cho ta trước khi chết, cũng coi như là huynh đệ một hồi, tặng cho ta một chút đồ, lúc nào ta không sống được hãy mở ra.

Mắt Diệp Tiểu Thiên sáng lên, thốt lên:

- Bàn đồ kho báu!

Chu Ban đầu nghe xong, thần sắc trở nên rất cổ quái, sau nửa ngày mới nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Chẳng lẽ không phải?

Chu Ban đầu đáp:

- Hán nói chờ lúc nào ta không sống được hãy mở ra, nhưng ta đâu kiên nhẫn chờ đợi, lại nói lúc đó ta sống rất tốt sao? Cho nên, hán vừa bước chân lên pháp trường, ta đã mở tấm vải ra, trên tấm vải chỉ viết một câu...

Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Câu gì?

Chu Ban đầu nói:

- Huynh đệ, sống không được thì tới tìm ta.

Diệp Tiểu Thiên ngây dại, sững sờ một lát, đột nhiên cất tiếng cười to, nụ cười này khiến toàn thân đau nhức, mệt mỏi cả người, nhưng hán lại không ngăn được tiếng cười. Chu Ban đầu nhìn bộ dạng hán như vậy, nhin không được cũng cười rộ lên, hai người đàn ông mặt mũi bầm dập, băng bó giống như xác ướp nằm trên giường cười còn thoải mái hơn vừa cười được nương tử.

Lý Vân Thông vừa vặn vào phòng, trông thấy bộ dạng này của hai người, cảm thấy hơi giật mình. Diệp Tiểu Thiên cũng không đoái hoài chào hỏi gã, vừa thờ hồng học cười, vừa nói:

- Nếu như người này còn sống, ta lại muốn kết giao người bạn này. Con mẹ nó, sắp chết rồi còn có tâm tư chọc ghẹo người, là hán tử.

Chu Ban đầu cười nói:

- Đại nhân nói đúng lắm, nhưng hán tử thề lưỡi liếm máu đầu đao này, sống chết quả thực không để ở trong lòng.

Lý Vân Thông cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, hỏi:

- Đại nhân có chuyện gì mà cười vui vẻ như thế?

Diệp Tiểu Thiên nhìn mặt gã, Lý Vân Thông nửa bên mặt bầm đen, trên cổ còn có vết máu, Diệp Tiểu Thiên nhất thời ám áp trong lòng, nhìn gã nói:

- Lý Lại điển, ngoại trừ miệng người thối một chút, thực ra người là một người rất tốt. Lần trước... ta xin lỗi người, nếu trong lòng người có oán khí, thì đánh trở lại, thừa dịp bây giờ ta không hoàn thủ được.

Lý Vân Thông nghe được lời này của Diệp Tiểu Thiên, hơi ngoài ý muốn nhìn Diệp Tiểu Thiên, sau nửa ngày đôi mắt dần dần giãn nở.

Gã vội vàng quay đầu đi, nâng ống tay áo xoa xoa, thấp giọng nói:

- Điển Sứ đại nhân, lần đó... thực sự là lỗi của ty chức! Kỳ thật trước kia ty chức cũng không phải như vậy, chỉ là từ khi điều tới Hồ huyện, lập tức không còn hi vọng lên chức, giam chân ở chức vị này, chỉ có thể ủy phong trước mặt một vài kẻ ăn trộm, thời gian dần trôi qua nhìn cái gì cũng không vừa mắt, không quan tâm chuyện gì, thậm chí cầu nhau nói xấu người khác, Đào Tử Nương người ta không dễ dàng, ta nói như vậy, là mất lương tâm.

Gã nói xong, bỗng nhiên cảm thấy hai tay mình bị người khác nắm lấy, quay đầu nhìn lại, liền thấy Diệp Tiểu Thiên nắm tay gã, mỉm cười nắm chặt, nói:

- Cho dù thế nào, cũng không tới phiên ta đùa nghịch ủy phong với người như vậy, cái khác không nói, nói tuổi tác người cũng lớn hơn ta đúng không? Huống hồ, người cũng không cần gọi ta Điển Sứ đại nhân, thật ra người rõ ràng trong lòng..

Lý Vân Thông nghiêm nghị nói:

- Không! Hồ huyện chỉ có một quan, chính là ngài! Ta chỉ biết một vị quan là ngài!
- Trời ạ, ta chỉ rời khỏi ngươi trong chốc lát, sao ngươi đã bị người khác đánh rồi, thật sự không thể khiến huynh đệ ta bốt lo.

Trong viện bỗng truyền tới một giọng nói, Diệp Tiểu Thiên nghe xong liền đau đầu, hấn lập tức vươn hai tay ra, nhắm mắt lại, nói với Lý Vân Thông:

- Hãy nói ta chưa tỉnh!

La Đại Hanh chạy vào, thấy bộ dạng bất tỉnh nhân sự của Diệp Tiểu Thiên, gã quá sợ hãi, đặt mông ngồi trên giường, chèn Lý Vân Thông qua một bên. La Đại Hanh nắm chặt hai tay Diệp Tiểu Thiên, lo lắng nói:

- Đại ca à, sao huynh để cho người khác đánh thành bộ dạng thế này!
- Đại ca à, Tề Mộc kia dễ trêu sao, sao ngươi không nghe khuyên bảo chứ?
- Đại ca à, bé gái kia buổi chiều đã trở về, đồ nàng đánh rơi đã trả về, ta còn nói với nàng hai câu, đẹp chết ta rồi.
- Đại ca à, ngươi cũng không thể hai chân đạp một cái như vậy, nếu ngươi chết, cho dù Tề Mộc hấn lợi hại, ta cũng nhất định báo thù cho ngươi! Chờ sau khi ta có thể làm chủ, toàn bộ sinh ý của nhà ta không để Tề gia hấn vận chuyển.
- Đại ca à, ta liên hệ người rồi, chuẩn bị hủy hai tiệm tạp hóa nhỏ đi, sửa chữa thành một tiệm tạp hóa lớn.
- Đại ca à, chờ ngươi tỉnh lại, ngươi phải quyết định giúp ta!
- Đại ca à, dân chúng đều đang bàn luận chuyện của ngươi, tất cả mọi người đều khen ngươi tốt đấy!
- Đại ca à..., ồ! Ngươi tỉnh rồi?

Diệp Tiểu Thiên khô cứng nói:

- Đúng thế! Vừa tỉnh, Đại Hanh à, cậu đến đây lúc nào?

Đại Hanh đáp:

- Đại ca à, ta đã ngồi một lúc lâu rồi. Đại ca đã tỉnh lại thì tốt rồi, ngươi nghe ta nói đi, Tề Mộc kia không phải loại dễ trêu gì, sao ngươi không nghe khuyên bảo vậy? Đúng rồi, buổi chiều bé gái kia trở lại một chuyến, đồ nàng làm rơi đã trả lại, ta còn...

Diệp Tiểu Thiên vươn hai tay ra, hai mắt nhắm lại.

La Đại Hanh:

- Trời ạ, đại ca lại chóng mặt rồi...

Tam đường Huyện nha, Hoa Tĩnh Phong buồn bực nói chuyện xảy ra ở đại đường hôm nay với phu nhân, nha hoàn bên ngoài đột nhiên nói:

- Lão gia, Huyện Thù lão gia cầu kiến.

Nói chưa dứt, Mạnh Huyện Thù đã ngang nhiên đi tới, Tô Nhã thấy thế, vội vàng đứng dậy nói với trượng phu:

- Ta tránh một chút.

Nói xong nàng gật đầu làm lễ với Mạnh Huyện Thù, lui ra sau bình phong.

Mạnh Huyện thừa chăm chú nhìn bóng lưng mê người của nàng, nhìn về phía Hoa Tĩnh Phong, tủm tỉm cười nói:

- Có phải Huyện tôn đại nhân đang buồn bực vì chuyện xảy ra hôm nay?

Hoa Tĩnh Phong gật nhẹ đầu, giận dữ nói:

- Cũng không phải, việc này nếu không giải quyết được, Hồ huyện không còn ngày yên ổn nữa.

Hoa Tĩnh Phong nói xong liền phân phó nha hoàn dâng trà, Mạnh Huyện thừa cũng không khách khí, không chờ người khác mời, đã ôm vạt áo ngồi xuống, bắt chéo hai chân nói:

- Việc này kỳ thực không khó, là Huyền tôn đại nhân ngài nghĩ phức tạp.

Hoa Tĩnh Phong khẽ động, vội hỏi:

- Mạnh Huyền thừa có cao kiến gì?

Mạnh Huyền Thừa nói:

- Muốn Tề Mộc bớt giận, thực sự đơn giản. Ngài cho rằng Tề Mộc rất quan tâm Từ Lâm kia sao? Trong mắt Từ Mộc, Từ Lâm chẳng qua là một con chó nhỏ, hơn nữa là chó hoang không đáng mấy đồng tiền. Nhưng là, hần làm thịt chó của hần thì không sao, người khác đá một cước là không được.

Hoa Tĩnh Phong thờ dài, gật nhẹ đầu.

Mạnh Huyền Thừa nói:

- Sau mấy lần liên tục dằn xép, Tề Mộc cũng cân nhắc đến sự khó xử của ngài, cuối cùng phải nhượng bộ. Không phải Diệp Tiểu Thiên muốn thăm vấn sao, vậy thì thăm vấn, có điều đường thăm ngày mai, ngài phán chứng có chưa đủ, phóng thích vô tội, Tề Mộc có mặt mũi, việc này chẳng phải giải quyết rồi sao?

Hoa Tĩnh Phong nghĩ thầm trong lòng, như vậy còn không phải bị dân chúng mắng không ngừng được đầu lên sẽ do ta gánh chịu? Hoa Tĩnh Phong quả thực không muốn, sau khi do dự nửa ngày, đột nhiên sáng mắt lên, nói: Truyện "Dạ Thiên Tử: Lưỡng Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Như vậy không ổn, ta lại có một biện pháp, không biết có được không.

Mạnh Huyền Thừa khẽ giật mình, hơi ngoài ý muốn liếc Hoa Tĩnh Phong, nói:

- Nguyên nghe ngài nói rõ.

Hoa Tĩnh Phong nói:

- Ngài xem, Diệp Tiểu Thiên căn bản chính là chúng ta dùng để thay thế Ngã Điện Sử, vốn định tìm một cơ hội trong mấy ngày gần đây giải quyết hần. Sao chúng ta không nhân cơ hội này tìm người xử lý hần, bên ngoài tuyên bố cuộc sống không quen mà chết, Tề Mộc bên kia có thể nói chuyện, việc này cũng có thể không giải quyết.

Mạnh Huyền Thừa mặt không đổi sắc nhìn Hoa Tĩnh Phong, không nói một lời.

Hoa Tĩnh Phong mặt mày chờ mong tươi cười nhìn Mạnh Huyền Thừa, sau khi nhìn nửa ngày, nụ cười dần cứng lại, ngượng ngừng nói:

- Mạnh Huyền Thừa cảm thấy không ổn sao?

Mạnh Huyền Thừa thờ dài, hơi buồn bực đỡ trán của mình.

Hoa Tĩnh Phong lúng túng hỏi:

- Mạnh Huyền Thừa?

Mạnh Huyền Thừa lắc đầu, vô lực nói:

- Tề phu nhân muốn mời Huyền tôn phu nhân cùng đi hội chùa.

Hoa Tĩnh Phong biến sắc, thất thanh nói:

- Cái gì?

Mạnh Huyền Thừa nói:

- Việc này đã bị ta uyển chuyển cự tuyệt, chỉ mong Tề phu nhân sẽ không mời lần nữa.

Mạnh Huyền Thừa nói xong, đứng dậy nói:

- Chuyện đường thăm ngày mai, cứ làm theo lời ta nói đi, đại nhân ngài không cần hao tâm tổn sức suy nghĩ nhiều.

Mạnh Huyền Thừa nói xong, liền chấp tay lắc đầu đi ra ngoài, xem bộ dạng là lười nói nhiều một câu với Hoa Tri Huyền. Hoa Tri Huyền kinh ngạc nhìn bóng lưng Mạnh Huyền Thừa, hoang mang lắm bầm:

- Biện pháp của ta có gì không ổn?

Tô Nhã phu nhân đứng sau bình phong, trong lòng khổ sở một hồi:

- Ài! Tướng công quả nhiên đọc sách làm hỏng đầu óc, ngay cả đạo lý đơn giản như vậy sao cũng không rõ ràng?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 24: Ép lên công đường

Hoa Tri huyện thủy chung vẫn không hiểu, tại sao Mạnh Huyện thừa cùng Vương chủ bộ đưa ra chủ ý, muốn Diệp Tiểu Thiên giả mạo Ngải Diên sử, sau đó tìm đại một cái lý do nói hấn là “vì không hợp với khí hậu mà sinh bệnh chết đi”, như vậy sẽ tránh được việc các quan lớn triều đình bất mãn với huyện Hồ. Hôm nay Diệp Tiểu Thiên lại quây cho huyện Hồ đến long trời lở đất, Mạnh huyện thừa ngược lại không chịu để hấn chết.

Tô Nhã lại hiểu, nhưng nàng không muốn giải thích cho trượng phu hiểu, không rõ thì đã sao, hiểu được thì có thể làm được gì chứ? Nàng rất rõ ràng, trượng phu của mình chí lớn nhưng tài mỏng, là một người đọc sách nhưng lại không thích hợp làm quan. Ở huyện Hồ ba năm, y đã sớm bị Tề Mộc, Mạnh Huyện thừa, Vương Chủ bộ, cùng với các tộc người miền núi và triều đình kết hợp lại thành một tấm lưới lớn, bên trên tạo áp lực xuống làm y phải cúi lưng, tránh bên trái đỡ bên phải, để cho tâm tư phải lao lực tiêu tụy, y đã không còn sức chống trả nữa rồi.

Ngày thứ hai bầu trời đầy mây, thời tiết âm u giống như áp lực tâm tình của tất cả mọi người trong huyện nha, ai cũng mong đợi đến buổi thẩm tra. Nhưng lúc thời gian gần tới, bọn họ lại trở nên khẩn trương. Tề Mộc một mực không có động tĩnh, Tề Mộc một mực không ra tay, bọn họ lại càng lo lắng, không biết Tề Mộc đến tốt cùng muốn làm cái gì. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Ngải Diên sử lá gan cũng thật lớn! Dám đối đầu với Tề đại gia.

- Có biết vì sao hấn lại to gan như vậy không?

- Vì cái gì? Hấn có chỗ dựa ư?

- Cái rắm! Nghe nói hấn bị bệnh điên đấy.

Đầu đường dân chúng nghị luận âm ỉ, bởi vậy lão Lô đang quét dọn vệ sinh tỏ vẻ bất mãn, dừng bước chân lại, hướng về phía người kia quát:

- Nếu tất cả người làm quan đều có bệnh điên như vậy, thì chúng ta mới có được một ngày sống thoải mái.

Người nọ liền giạt mình, ngượng ngùng nói không ra lời.

Lão Lô hừ lạnh một tiếng:

- Nói huyền thuyên, coi chừng cái lưới của người sẽ bị cắt đứt.

Nói xong lão tiếp tục đi về phía huyện nha. Cái lưng vốn dĩ đã còng xuống, bây giờ nhìn lại thấy có chút nhô cao lên.

...

Tối hôm qua, đã có sai dịch đến Quách gia thông tri, bảo bọn họ sáng sớm hôm nay phải đi đến huyện nha, thi thê cũng không được chôn, còn phải mang lên huyện nha làm chứng. Người Quách gia nghe xong thì rất hoảng sợ, cũng không biết là nên cao hứng hay là nên sợ hãi, không bao lâu chợt nghe bên cạnh muội tử Từ gia lại khinh thường chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, chỉ có điều lúc này giọng rất nhỏ. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Người Quách gia không nghĩ được ngày mai sau khi đến huyện nha nên nói như thế nào mới tốt, phải nghe theo Tề Mộc, mặc kệ cho người thân chết oan uổng, hay là đứng về phía quan phủ làm nhân chứng, thậm chí... một lần nữa làm nguyên cáo. Một đêm nay, người Quách gia đều ngủ không ngon, Quách lão hấn canh giữ ở bên trong phòng đặt thi thê con trai, suốt đêm không ngủ được.

Khi trời sáng, lão cũng không để ý, Quách gia nướng từ ra sân mức nước nấu cơm, bỗng nhiên thét lên một tiếng. Đám người Quách lão hấn nghe thấy liền chạy đến hỏi, nhưng không thấy có người lạ nào đột nhập, chỉ thấy Quách gia nướng từ ngơ ngác đứng ở trong sân, toàn thân đang run lẩy bẩy.

Quách lão hấn kinh ngạc đi tới nhìn thoáng qua, chỉ liếc mắt, sắc mặt của lão liền trở nên trắng bệch. Quách gia nướng từ cầm trong tay một con rối, chắc là tối hôm qua bị người nào đó ném vào, con rối đã bị máu thấm ướt, vết máu đã khô, lộ ra màu đỏ thẫm đáng sợ.

Càng khiến cho người ta khiếp đảm kinh sợ chính là, cái con rối kia lại không có đầu, tứ chi cũng đều bị uốn éo phải tách rời thân thể, chỉ còn lại có mấy sợi dây gân kết lấy, mềm nhũn rũ cụp xuống. Đứa con của Quách Lịch Phong đi đến bên người ông nội, nhìn thấy cái con rối không có chút hình dáng

nào, nghi hoặc nói:

- Gia gia?

Quách lão hán ôm chặt cháu trai, lão dùng hết khí lực toàn thân, giống như chỉ cần lão buông lỏng tay, đứa cháu trai này sẽ không cánh mà bay, giống như...

...

Buổi tối cùng ngày, ở nhà Chu Ban đầu cũng có người đến quấy rối, nhưng là người của huyện nha đã sớm có phòng bị, đêm đó đã có sáu bảy lính tuần tra đến ở tại Chu gia. Những tên du côn kia vừa mới thò đầu vào tường nhà, trước mặt liền thấy một cái gong, lập tức chạy trời chết. Ngày hôm sau người nhà Chu Ban đầu chỉ nhìn thấy đầu tường có một vũng máu, nhưng cũng không có lưu lại vật gì đáng sợ.

...

Huyện nha tam đường, Hoa Tinh Phong ăn mặc chỉnh tề, cất bước đi về phía trước, bước chân nặng nề như đeo cả khối chì, khi y đi đến cánh cửa công đường, chỉ thấy ba ban sáu phòng quan lại nhỏ, cùng bọn nha dịch đồng loạt đứng ở đằng kia, nhìn thấy đại lão gia đi ra, bọn họ không hèn mà cùng quỳ xuống:

- Đại lão gia!

Hoa Tinh Phong đứng lại, sắc mặt khó coi nhìn bọn họ:

- Các người đến chỗ này làm gì?

- Xin đại lão gia hãy bảo vệ lễ phải cho Quách gia!

- Xin đại lão gia vì Chu Ban đầu mà chủ trì công đạo!

- Cầu xin đại lão gia vì dân chúng Hồ huyện mà bảo vệ lễ phải!

- Kính xin đại lão gia vì nha môn huyện Hồ chủ trì công đạo.

Mọi người trầm miệng một lời, lúc nói xong câu cuối cùng, rất nhiều người nhin không được nước mắt chảy như mưa.

Hoa Tinh Phong trầm mặc một lát, khoát khoát tay, một câu cũng không nói liền đi thẳng về phía trước, chỉ là lúc này đây bước đi của y càng thêm trầm trọng, giống như dưới chân đang đeo một trăm cân xiềng xích. Khi Hoa Tinh Phong xuất hiện ở cửa ra vào đại đường, tất cả binh lính sai dịch, giống như lửa mì bị cắt ngã, đồng loạt quỳ xuống, bọn họ đều không nói gì, nhưng ánh mắt của bọn họ đã thể hiện rõ lời nói rồi.

Thiên âm lợi hại, ngay cả gió thổi cũng có vẻ hơi ngọt ngào, Hoa Tinh Phong bỗng nhiên cảm giác trên người như bị một ngọn lửa nóng tấp vào, quần áo dính vào sau lưng, cực kỳ không thoải mái.

Diệp Tiểu Thiên cùng Chu Ban đầu không cần người khác đỡ, bọn họ chống quai trượng đứng ở nơi đó, cố gắng giữ cho thân thể của mình đứng thẳng hơn. La Đại Hạnh hôm nay không đi mở cửa hàng, vác túi sách đứng ở bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, tuy nhiên, đáng đứng có chút gì đó không được tự nhiên.

Mạnh Huyện thừa không đi tới, y đứng xa xa dưới mái hiên của Thiêm Áp phòng, trên mặt xuất hiện một nụ cười như có như không. Đứng bên cạnh y đứng rõ ràng là Tề Mộc. Diệp Tiểu Thiên vừa mới nhìn thấy Tề Mộc, hân liên muốn nổi giận, nhưng hân suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định bỏ qua.

Cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước một, mục đích hôm nay là thay Quách gia, Chu gia bảo vệ lễ phải, trước tiên bắt đám người Từ Lâm, chỉ cần bắt được người nói nghiệp này, đã diệt đi một nửa khí thế của Tề Mộc, đến lúc đó lại đối phó y cũng không muộn.

Lúc này mà đi gây rối..., chỉ sợ lại xảy ra hỗn chiến, công đường sẽ không thấm vấn được.

Gần đây Vương Chủ bộ không hề lộ diện, hôm nay xảy ra chuyện lớn và hiếm có như vậy, gã cũng đứng tại cửa ra vào Thiêm áp phòng, hai tay khép tại trong tay áo, có chút hăng hái đứng ở phía xa xa quan sát, trên mặt trước sau vẫn không có biểu tình gì.

Người Quách gia, Chu gia thậm chí một ít hàng xóm và người qua đường tận mắt chứng kiến đều theo đến công công đường. Về phần mấy người Tề Lâm tay chân của Tề gia, kể cả Tường ca mấy tên lưu manh các loại cũng đều bị mang đến, cửa ra vào đại đường tấp nập người. Hoa Tri huyện chặt vật men theo bức tường đẩy kín người trong ngõ mà đi ra, giống như là một cuộc tra tấn, còn chưa bước vào đại đường, cái trán đã đỏ đầy mồ hôi.

- Uy ~~~ vũ ~~~

Hôm nay công đường uy nghiêm, tiếng hô của đám sai nha bỗng nhiên làm cho bọn họ cảm thấy phấn chấn: “Hóa ra ta cũng có thể hô lên âm thanh trang nghiêm như vậy!”

- BA~! BA~! BA~! Ba ba ba BA~...

Gậy công sai đập vào gạch xanh trên mặt đất đại đường, chỉnh tề, nghiêm túc và trang trọng, phảng phất như tiếng trống, từng tiếng đánh vào lòng người.

Đây là lần đầu đám sai nha có được một lần hô uy nghiêm như vậy, bình thường vốn dĩ uể oải, tiếng kêu thưa thớt, dùng gậy công sai thực hiện nghi thức “xao sơn chấn hổ” này sớm đã bị bọn họ lãng quên, nhưng hôm nay tất cả không hèn mà cùng nhớ tới.

Mới đầu, gậy công sai gõ trên mặt đất, tiết tấu còn hơi loạn, chỉ một lát sau đã rất đều nhịp, những tiếng gõ có tiết tấu, có vận luật mang đến một bầu không khí nghiêm túc và trang trọng cho cả đại sảnh, cũng làm cho tất cả đám sai nha và tất cả người đang đứng bên ngoài đường máu nóng sôi trào, ngay cả thư lại ngồi ở bên cạnh bàn xử án, bàn tay đang cầm bút lông chờ đợi ghi chép, cũng không tự chủ được phải tự chấn chỉnh tư thế ngồi của mình, sao cho nghiêm túc hơn chút ít.

Nhưng, chính là cái cảnh uy phong mà lúc nào nằm mộng Hoa Tri huyện cũng đều mơ đến đó lại làm y như đứng trên đồng lửa, như ngồi giữa đồng than, lồng ngực cảm thấy khó thở như đang bị ai đó bóp cổ, tâm thần bất định bất an ho khan, yếu ớt hô một tiếng: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Thăng đường!

Hoa Tình Phong cố sức mở hồ sơ ra, lúc này mới nhớ tới đã quên không đập kinh đường mộc, lại cầm kinh đường mộc lên, cố tình đập xuống, nhưng cảm thấy không ổn, đành phải ngưng ngừng đập lại lần nữa.

Hoa Tình Phong há to miệng, phát hiện thấy cuồng hống khàn khàn, liền dùng lực ho khan hai tiếng, hô lên:

- Mang nghi phạm ra công đường!

- Âm ~ ~ ~ ù ù ~ ~ ~

Tiếng sấm rầm rĩ rơi trên mặt đất, Diệp Tiểu Thiên đang dựa vào cây gậy mà đứng chợt nhớ tới lúc ở thiên lao từng nghe một vị quan viên nói một câu, tựa hồ rất phù hợp tình cảnh trước mắt, nhin không được liền buột mồm:

- Thiên Lô kích động, cũng phát ra âm thanh bất bình!

Chu Tư Vũ còn chưa tới lúc bước ra công đường làm chứng, bây giờ vẫn đang đứng bên cạnh hần, nghe thấy vậy đồng ý nói:

- Đại nhân rất đúng a!

Đại Hanh cầm túi sách hương sau lưng hát lên, nhìn Diệp Tiểu Thiên mà nói:

- Đại ca, huynh chớ có nói giỡn nha, lâu rồi trời không có đổ mưa. Bỗng dưng năm hôm trước trời lại đổ mưa, liên tục trong ba ngày, tới hôm qua mới ngừng mưa, hôm nay...

Diệp Tiểu Thiên trừng mắt nhìn Đại Hanh, tức giận nói:

- Ngươi nghiên cứu thời tiết kỹ như vậy, tại sao không đi Khâm Thiên giám làm việc? Quá lãng phí tài năng rồi.

Đại Hanh vui vẻ nói:

- Ta có thể làm quan sao?

Diệp Tiểu Thiên tức giận quay đầu không để ý đến y nữa, Chu Tư Vũ đối với sao?

Rồi nhìn Diệp Tiểu Thiên nói:

- Hôm nay công thẩm, tại sao đại nhân lại không lên công đường chờ phán xét?

Diệp Tiểu Thiên trầm mặc một lát, nhìn Chu Tư Vũ cười cười:

- Ta nói ta có chút sợ hãi, ngươi tin hay không?

- Đương nhiên không tin.

Sợ? Ngải Diên sử biết sợ? Hần chính là người dám khiêu chiến với Tề Mộc đấy.

Khuôn mặt Chu Tư Vũ lộ ra vẻ khinh thường, Diệp Tiểu Thiên cười khổ nói: Truyện "Dạ Thiên Từ: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Thật sự, ta đúng là có chút sợ hãi. Ta có thể làm được gì thì đều đã cố sức làm hết rồi, bây giờ phải xem Huyện lệnh đại nhân có thể chống đỡ được áp lực của Mạnh Huyện thừa và sự uy hiếp của Tề Mộc hay không? Ta có thể không sợ sao? Đối với các ngươi, ta có thể thể hiện đáng về quan trên kiêu

ngạo mà giảng đạo lý, đối với huyện tôn đại nhân, ta có thể làm như vậy sao? Mà có thể đi nữa, thì dù là ta nói, y sẽ nghe lời ta ư? Người giống như y, đã đọc qua rất nhiều thi thư, làm sao có thể đi nghe ta thuyết giáo chứ, cái này phải để tự y nghĩ thông suốt mới được. Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Đại Hanh xùy ~ một tiếng nói:

- Đại ca, huynh cũng đừng thay y biện minh nha, y thì suy nghĩ được gì thông suốt chứ? Chuyện gì cũng không hiểu được, so với y huynh hiểu biết hơn nhiều, vấn đề là, y không có dũng khí.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Dù sao y cũng là một quan phụ mẫu, hôm nay lại là công thẩm, có nhiều dân chúng đến xem như vậy. Kể cả không muốn làm trò cười cho người ta, thì với tư cách là người đứng mũi chịu sào, y cũng nên dựa theo lẽ công bằng mà xét chứ.

Chu Tư Vũ bình tĩnh đại ngộ, nói:

- Ta đã hiểu được, từ nhị đường đến đại đường, cái này vừa xuất hiện, Diên sử đại nhân chính là muốn để cho Huyện thái gia “bức lên Lương Sơn”?

Chu Tư Vũ đọc sách ít, thành ngữ kia sử dụng cũng không hợp lý lắm, bất quá cũng là biểu đạt đúng ý tứ.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Cũng không thể nói là “bức lên Lương Sơn”, chỉ hy vọng y cũng có một chút khí phách đàn ông. Y chính là quan phụ mẫu một huyện, theo đạo lý, khi tình huống như vậy xảy ra...

Đại Hanh vung túi sách lên phía trước, dường như vác như thế nào cũng không thấy dễ chịu:

- Xong rồi à đại ca, theo đạo lý? Theo đạo lý, đạo lý có nhiều chuyện, đều có thể xử theo đạo lý sao? Dù sói sợ lão hổ, sói nhiều hơn nữa cũng vẫn sẽ sợ. Theo đạo lý, đại thần thấy hoàng đế nên dập đầu, Nhưng Tổng Lý Tông* không phải chính là cái loại hàng ngày khóc lóc hô hào, cúi đầu trước Giả Tự Đạo** đó sao?

*Tổng Lý Tông là hoàng đế thứ 14 của nhà Tống.

** Giả Tự Đạo là gian thần được Tổng Lý Tông coi trọng. Theo đạo lý quân muốn thần chết thần không thể không chết, nhưng họ Vũ Văn Hộ với tư cách thần tử, vì sao có thể liên tục giết ba vị hoàng đế chứ? Theo đạo lý vợ thì phải nghe chồng, nói cái gì cũng phải ngoan ngoãn phục tùng, nhưng Thích Kế Quang lại sợ vợ, thiên hạ ai cũng biết đấy thôi?

- Theo đạo lý chủ nhân quân nô bộc, nhưng ác nô đề áp chủ ở thiên hạ này cũng đâu thiếu? Đại ca à, đạo lý là đạo lý, nhưng thiên hạ này nếu chuyện gì cũng có thể giảng đạo lý, thì đâu còn có nhiều chuyện như vậy. Theo đạo lý? Hừ! huynh cũng nên nói rõ lý lẽ đi nha!

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Đại Hanh nhìn thấy sắc mặt của Diệp Tiểu Thiên, thăm dò hỏi:

- Đại ca, có phải là ta nói sai hay không?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Không có.

Đại Hanh nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Vậy là tốt rồi!

Diệp Tiểu Thiên trầm mặt nói:

- Cho nên thực tế đáng hận!

Rắc rắc phản phật!

Diệp Tiểu Thiên vừa dứt lời, trên trời bỗng dưng vang lên một tiếng sấm sét, làm cho thanh cửa sổ rung động một hồi. Theo bản năng, Đại Hanh rút lại cổ, kêu lên:

- Thật là trùng hợp! Tiếng sấm vang này, đúng là muốn dọa chết người ta!

Tích tụ một cơn mưa lớn, rồi cục mưa như trút nước xuống...

Q.3 - Chương 25: Trên công đường.

Mưa to như trút nước, người ta nghe tiếng mưa tâm phiền ý loạn. Kỳ thực Diệp Tiểu Thiên rất thích trời mưa, thực tế là mưa rào tầm tã như vậy, tốt nhất kèm theo một loạt tiếng sấm. Hắn cảm thấy loại cảm giác này rất nhẹ nhàng vui vẻ, mỗi khi thấy trời mưa như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không có cảm giác buồn phiền, trái lại cực kỳ hưng phấn.

Vì vậy, đêm mưa như vậy, hắn thường ngủ càng thêm an tâm. Trời mưa như vậy, hắn đều chạy trong mưa đuổi theo nước mưa vừa cười vừa nhảy. Nhưng đó là lúc nhỏ hết sức lông bông, tuổi lớn rồi cuối cùng cũng trầm ổn rất nhiều, nhưng mỗi khi gặp trời mưa to, hắn vẫn cảm thấy thoải mái trong lòng.

Thế nhưng hôm nay lại khác, lúc đường thăm không biết giăng co bao lâu, không ai đi ra từ trong, cũng không có ai vào từ bên ngoài, Diệp Tiểu Thiên đứng ở hành lang trong lòng có nút thắt, khó tránh khỏi hơi phiền loạn.

Bỗng nhiên, có nha dịch đứng ở cửa đường, cao giọng hô Chu Ban đầu lên công đường. Chu Ban đầu quay lại gật đầu với Diệp Tiểu Thiên, chống trượng đi từng bước về phía quan tòa. Cùng lúc đó, gia đình Quách lão trượng đi xuống từ đại sảnh, bước ngang qua Chu Ban đầu.

Chu Ban đầu dừng lại một chút, nhìn thoáng qua bộ dạng thất hồn lạc phách, thê lương ai oán của gia đình Quách lão trượng, nhưng gã không nói gì, cũng không do dự, chỉ cắn răng, đứng thẳng người đi tới đại sảnh với tốc độ nhanh hơn.

Diệp Tiểu Thiên cũng nhìn thấy gia đình Quách lão trượng, nhưng gia đình Quách lão trượng lúc thấy hắn ánh mắt né tránh, khiến hắn hiểu được điều gì. Hắn chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, cũng không nhìn Quách gia, chỉ ngẩng đầu nhìn xuyên qua màn mưa, tâm tình cực kỳ hậm hực trong lòng không thể trút xuống giống như nước mưa kia.

Sau một lúc lâu, La Đại Hạnh ở bên kêu:

- Đại ca!

Diệp Tiểu Thiên quay đầu nhìn lại, giờ mới hiểu được vì sao La Đại Hạnh gọi hắn. Chỉ thấy chẳng biết lúc nào gia đình Quách lão trượng chạy tới bên cạnh hắn, cùng quỳ trước mặt hắn, cũng không nói chuyện. Quách lão trượng hai hàng nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Cho dù thế nào, ân đức của Điện Sử lão gia, gia đình Quách Thằng ta vĩnh viễn không quên!

Dứt lời, Quách lão trượng liền dẫn đầu dập đầu trước. Diệp Tiểu Thiên không hỏi, nhưng hắn đã hiểu được, gia đình Quách lão trượng đích thị là bị Tề Mộc uy hiếp, không dám giữ vững quyền lợi truy cứu hung thủ trên công đường. Rất có thể, họ vẫn sẽ đưa ra lý do chết bệnh hoang đường.

Buồn bã sự bất hạnh của họ, hay là hận họ không tranh đấu? Diệp Tiểu Thiên không biết nên nói gì, cái gì hắn cũng không muốn nói, trong lòng phẫn uất, cũng có bi ai. Hắn biết rõ đủ loại bất đắc dĩ của tiểu nhân vật, nhưng đối mặt với sự mềm yếu và lùi bước của Quách gia, trong lòng hắn vẫn thất vọng nói không ra lời.

La Đại Hạnh vung túi sách ra sau lưng, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, cha ta từng nói qua một câu, hắn nói người đáng thương tất có chỗ đáng hận! Cho nên người đáng thương có lẽ đáng thương, đáng đồng tình, nhưng không đáng giúp đỡ.

Quách lão trượng nghe xong những lời này nhin không được khóc lớn lên. Nếu như chỉ có một mình lão, một cái mạng ti tiện, chưa hẳn lão không dám liều. Nhưng vì mạng của cháu trai..., nơi này là thiên hạ của Tề Mộc, lão thực sự không dám tương tượng nếu như cố ý đối kháng với Tề Mộc, sẽ xuất hiện hậu quả gì.

'Ngài Điện Sử' gắng hết tất cả, sáng tạo ra điều kiện như vậy cho gia đình lão, cho dù bọn họ chịu nói ra chân tướng. Huyện lệnh vô vi kia chắc chắn sẽ phán quyết theo lẽ công bằng, nhưng khuất nhục trước hung thủ giết chết con trai, lão vẫn cảm thấy quá có lỗi với 'Ngài Điện Sử'.

Diệp Tiểu Thiên thở dài, nói với Quách lão trượng:

- Đầu của người dập nhiều quá rồi.

Quách lão trượng ngẩn ngơ, ngẩng đầu lên. Diệp Tiểu Thiên khập khiễng đi qua bên cạnh lão đỡ lão dậy, tiếng trượng gõ chạm đất giống như nhịp trống gõ vào tim lão, giọng Diệp Tiểu Thiên vang lên:

- Về sau, đừng tùy tiện quỳ xuống với người khác, có đôi khi, cầu người... không bằng cầu mình!

Trên công đường thẩm lý rất lộn xộn, những hàng xóm trên phố làm chứng, có người giữ vững nói thấy Từ Lâm hành hung Quách mập bên đường. Có người suy đoán hàm hồ, có người thì đột nhiên đổi giọng, nói ngược là Quách mập chủ động khiêu khích, ầu ẩu Từ Lâm, Từ Lâm lỡ tay đẩy trong lúc trốn tránh, Quách mập ngã đụng trúng chỗ hiểm ngoài ý muốn mà chết.

Chờ đến lúc gia đình Quách lão trọng bàng hoàng lên công đường, thấy trong đám dân chúng vây xem công thẩm có người lấy ra một con rối nhuộm máu, cười gằn vắn ròi đầu con rối. Quách lão trọng cũng con đầu lão hoàn toàn sụp đổ, bọn họ giữ vững ý kiến con trai chết bệnh mà nói, như vậy tội lỗi lớn nhất của Từ Lâm sẽ không có. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Về phần ảnh hưởng pháp luật sau này, vụ án ầu ẩu Chu Ban đầu, Hoa Tri huyện thở ra nhẹ nhàng. Tuy nói Chu Ban đầu cùng toàn thể bộ khoái làm chứng đều giữ vững chân tướng, nhưng bản án như vậy tính có bao nhiêu tội phạt? Chắc hẳn tùy ý xử lý, đã trấn an đám bộ khoái, cũng cho Tề đại gia một câu trả lời thỏa đáng, như vậy là được.

Chờ Chu Ban đầu nói qua quá trình, vài tên bộ khoái lên công đường làm chứng, Hoa Tri huyện nhìn qua đám người. Chẳng biết lúc nào, Mạnh Huyện thừa và Tề Mộc lặng yên đi tới, đứng trong đám dân chúng bên phải, lặng yên nhìn xem. Tề Mộc gương mặt bình thản, ánh mắt Mạnh Huyện thừa nhìn y mang theo vẻ lạnh lùng, nhắc nhở y kết cục đắc tội Tề đại gia.

Mà Vương Chủ bộ cũng tới, lặng yên đứng đằng sau dân chúng xem thẩm bên trái, dựa vào một cây trụ, hai tay trong áo, khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nói nói cười cười, ngoại trừ lúc cãi cọ, lúc thực sự cần biểu hiện, mấy người họ quả thực ít khi cùng lúc xuất hiện trước công chúng, đây là quy củ quan trường 'vương không thấy vương', cũng là bản năng của hồ lang: Bên trong lãnh địa của mình, mình phải xuất hiện với bộ mặt vương giả, mà không nên có một kẻ bên trên cướp đoạt danh tiếng của mình.

Thế nhưng họ không chú ý tới, dường như cũng có một người đứng trong đám dân chúng thấp cổ bé họng, một người không phải búi tóc hói cua. Kỳ thực bọn họ thấy được cũng không sao cả, bởi vì họ căn bản không nhận biết người này: Đại công tử An gia, An thị Thổ Ti Vương ---- An Nam Thiên.

An Nam Thiên thuần túy là cực kỳ nhàm chán, ở trong khách điểm với con cộp cái kia là một chuyện rất khổ sở nên mới đội mưa chạy ra ngoài, ban ngày gã cũng không có lòng tâm hoa văn liễu, đang không biết nên tới nơi nào, trong lúc vô tình nghe nói tới vụ án lớn chấn động bách tính Hồ huyện, vì vậy chạy tới công đường chờ phán xét.

Hoa Tri huyện liếc Mạnh Huyện thừa, nhắc kinh đường mộc vỗ một cái, khụ một tiếng nói:

- Về phần vụ án Từ Lâm đánh chết Quách Lịch Phong, trải qua quá trình công khai thẩm lý, điều tra kỹ càng, thu thập chứng cứ và rất nhiều dân chúng xác nhận đúng là tin vệt. Vụ án này thực ra là một vụ tranh chấp quê nhà bình thường, Quách Lịch Phong chủ động khiêu khích, ầu ẩu hàng xóm, Từ Lâm trong lúc trốn tránh đẩy ngã Quách Lịch Phong, không khéo đập đầu vào đá mà chết, không phải cố ý giết người, cũng không phải ngộ sát, thật sự là né tránh bị đánh, phòng vệ bị động. Cái chết của Quách Lịch Phong đúng là ngẫu nhiên, không thêm tội cho Từ Lâm.

Lời kia vừa thốt ra, trên công đường xôn xao. Không sai, Quách lão trọng quả thực đưa ra lời khai là con trai chết bệnh, nhưng thân thể còn đó, chẳng lẽ quan phủ không biết kiểm tra vết thương? Còn nói nữa, vụ án này cũng không phải không có nhân chứng, mà lần này Quách gia cũng không lên công đường với tư cách nguyên cáo, Tri huyện lão gia lại tổn hại chân tướng, phán quyết như thế.

Hoa Tri huyện nhắc kinh đường mộc lên, tức giận vỗ hơn mười cái, gằn đập vỗ mộc kinh đường mới ngăn được tiếng huyền não trên đại sảnh.

Hoa Tri huyện cất to giọng nói:

- Vụ án Từ Lâm ầu ẩu Ban đầu Chu Tư Vũ của huyện ta, hành vi phạm tội là thật, phán Từ Lâm đánh hai mươi trượng trên công đường!

Đám người lại bạo động một phen, chẳng qua tuy rằng hai mươi trượng này xử phạt nhẹ hơn, nhưng thực sự lại miễn cưỡng chấp nhận được. Huống chi... hai mươi trượng thì hai mươi trượng, do ai đánh, đánh thế nào, trong này cũng rất có học vấn, đánh tốt, hai mươi trượng có thể tạo được tác dụng đánh tám mươi trượng, đánh chết người trên công đường cũng không phải không có khả năng. Truyện "Dạ Thiên Từ: Lưỡng Tống Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Sai dịch cầm trượng hai bên nắm chặt côn lớn, tiến lên một bước, đưa ra tư thái xin giết giặc, nhưng mọi người nhanh chóng tự động lui xuống, nhường vị trí cho hai người thân hình khôi ngô cao lớn vạm vỡ nhất.

Tề Mộc sầm mặt lại, thốt nhiên nói:

- Còn cầm trượng hình sao? Đây là đánh vào mông hắn hay là đánh vào mặt ta?

Mạnh Huyện thừa vội nói:

- Tề huynh chớ giận, hãy nghe hắn phán tiếp.

Nói xong, Mạnh Huyện thừa liên tục nháy mắt với Hoa Tri huyện. Từ lúc thấy phản ứng của y, Hoa Tri huyện đã biết Tề đại gia không hài lòng, Hoa Tri huyện như sét đánh trong lòng, giọng điệu nhẹ nhàng, tự nhiên mà quay lại.

Hoa Tri huyện nói:

- Tuy nhiên cân nhắc tới hành vi lần này của Từ Lâm thật sự là có nguyên nhân, tội không thể tha thứ, nhưng tình có thể hiểu được, nên... miễn trọng hình cho hắn, phán giam ngắn hạn ba tháng.

Mặt Tề Mộc trầm xuống nói với Mạnh Huyện thừa:

- Phán giam ngắn hạn? Không được! Bất kể là để hắn làm gì, cũng làm ta mất mặt!

Mạnh Huyện thừa nói:

- Tề huynh, Chu Ban đầu tôn trọng nặng như vậy, không phán cũng không được. Còn giam ngắn hạn, hạn chế hay không, lao dịch hay không, đây còn không phải chuyện một câu nói của ta? Đến lúc đó hắn không cần quản giáo cái gì, chỉ cần chờ đủ ba tháng là được rồi.

Tề Mộc quay sang, nhìn y nói:

- Ta nói... không được!

Mạnh Huyện thừa nuốt nước miếng một cái, lại quay qua Hoa Tri huyện, trừng mắt với y. Hoa Tri huyện thầm kêu khổ: “Cái này cũng không được, vậy muốn bốn huyện phán thế nào?”

Hoa Tri huyện nghĩ lại, lại nói tiếp:

- Chẳng qua, Từ Lâm có thể bỏ bạc chuộc tội, nếu có thể bỏ ba lạng bạc, sẽ miễn hình phạt giam ngắn hạn.

Mạnh Huyện thừa vội vàng nhìn về phía Tề Mộc. Tề Mộc cười ngạo nghễ nói:

- Tề mỗ cái khác không có, chỉ có tiền. Vậy chuộc bạc đi. Ha ha, ba lạng? Đuổi ăn mày à, cho hắn mười lạng! Tề mỗ khá hào phóng chứ?

Những lời này, Tề Mộc cũng không nói thấp giọng, hiển nhiên đã tiếp nhận kết quả này, cũng không muốn để người khác cho là y đã chịu thiệt, cho nên cố ý thị uy. Hoa Tri huyện nóng bừng mặt, lại chỉ có thể coi như không nghe thấy, hắng giọng một cái nói: Truyện "Dạ Thiên Tử: Lương Tổng Nguyên Minh" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Từ Lâm, ngươi có nguyện chuộc bạc?

Từ Lâm đã nghe được lời Tề Mộc nói, vỗ ngực một cái, ngạo nghễ:

- Đương! Không phải Tề đại gia của chúng ta đã nói rồi sao?

Gã khinh miệt liếc nhìn Chu Ban đầu tức giận tím cả mặt, cười nói:

- Nói thế nào đây cũng là Ban đầu bản huyện, cũng không phải đuổi ăn mày, ba lạng bạc quá ít, cho hắn mười lạng là được rồi.

Hoa Tri huyện sớm đã vô cùng xấu hổ, vỗ kinh đường mộc quát:

- Từ Lâm giao bạc trên công đường sẽ phóng thích! Bãi đường!

Dứt lời, không chờ sai dịch hô đường uy, Hoa Tri huyện quay người lại vội vàng tránh ra sau bình phong.

Trên công đường lúc này hoàn toàn hỗn loạn, khóc cười mắng kêu la loạn xạ ngẫu giống như chợ bán thức ăn. Vương Chủ bộ lặc đầu, khề thờ dài một hơi, đang muốn quay người đi, nhưng thân thể chỉ quay một nửa, đột nhiên đứng vững.

Trên đại sảnh, đám người thần sắc thảm đạm, bàng hoàng kia bỗng nhiên cũng yên tĩnh một chút, thời gian trôi qua, trên đại sảnh yên lặng, tất cả mọi người phát hiện một người, hắn chống nạng, bình tĩnh đứng ở cửa ra vào đại đường, người kia thân thể gầy yếu, lại giống một ngọn núi!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 26: Mãi mãi không thỏa hiệp

- Đại nhân!

Chu Ban đầu nhìn qua Diệp Tiểu Thiên, kêu một tiếng “đại nhân”, nước mắt liền tuôn trào. Giờ khắc này, gã thất vọng vô cùng với tri huyện, với quan phủ và với triều đình.

Tề Mộc nhìn Diệp Tiểu Thiên cười lạnh một tiếng, thuận tay lấy ra một thỏi bạc từ trong tay áo ném lên bàn xử án, “keng” một tiếng đánh nát nghiền mực.

Tề Mộc dương dương đắc ý đi ra cửa, Từ Lâm lập tức như chó ngoan đi theo sau mờn y, mà Diệp Tiểu Thiên vẫn như cũ, đứng ở cửa ra vào.

Tề Mộc đi đến bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, dừng bước nhìn hần vài lần, hỏi Từ Lâm:

- Người kia là ai?

Từ Lâm trơ mặt nói:

- Tiểu nhân cũng không biết, bắt quá nhìn bộ dạng giống như... tên hề.

Tề Mộc cười nói:

- Vờ hài kịch tốt, đại gia ta thích xem hí kịch. Năm sau sinh nhật ta, nhớ đem tiểu tử này tìm đến cho ta vui vẻ một chút.

Từ Lâm cúi đầu khom lưng mà nói:

- Dạ dạ dạ, tiểu nhân nhớ rõ rồi. Một tên hề mà thôi, so với thân phận Chu Ban đầu kia hơi rẻ, khoảng ba xâu tiền?

Tề Mộc nguyền hấn một cái, nói:

- Tề gia ta sao có thể keo kiệt như vậy? Mời hần đến biểu diễn tại nhà một ngày, thế nào cũng phải cho một lượng bạc.

- Ha ha ha.

Tề Mộc ngửa mặt lên trời cười to, bước ra khỏi đại đường. Từ Lâm tranh thủ thời gian đi trước một bước, nhặt một cây dù ở hành lang mở ra, đi vào trong màn mưa. Một đám tay chân cùng tụi Tường ca nhận một hồi răn dạy của Hoa Tri huyện cũng như ong vỡ tổ nhao nhao ra cửa.

Quách lão trượng mang theo người nhà chẳng biết từ lúc nào đứng ở cửa ra vào, ướt sũng như bị xối nước, Tề Mộc cũng chẳng thèm liếc nhìn bọn họ một lần.

Chẳng biết lúc nào, Hoa Tri huyện đáng xấu hổ lại xuất hiện trên đại sảnh, tựa như u hồn hiện ra từ phía sau bình phong. Nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên nhất thời mặt ảo não, tức giận, y trút tất cả những điều khuất nhục mà mình phải chịu đổ xuống đầu Diệp Tiểu Thiên.

Trùng mắt nhìn Diệp Tiểu Thiên, Hoa Tri huyện nổi giận dưng dưng nói:

- Không thức thời, không có chừng mực, không biết nặng nhẹ, không biết cái gọi là trời cao đất rộng! Ngươi hiện tại đã biết rõ huyện Hồ là cái gì rồi chứ? Ngươi thấy rất được tòa sáng đúng không?

- Vâng!

Diệp Tiểu Thiên rất ít khi đối co với quan trên. Ở trong tù ba năm hần đã bò lên được con đường làm quan mà cha hần cả đời không đạt được, trở thành Lão đại nhà giam chữ Huyền số 1, ứng phó cấp trên rất có nghệ, nhưng giờ khắc này hần không chút do dự, đối với người dám xúc phạm hần hần sẽ không thỏa hiệp nữa!

Diệp Tiểu Thiên chống nạnh, từng bước đi đến đại đường, một nhà Quách lão trượng vốn định đợi mưa rồi đi nhưng do dự một chút, rốt cuộc vẫn đi vào đại đường dù lo ngại Tề Mộc uy hiếp. Cả gia đình lâm trận phản bội, nhưng lão vẫn muốn nghe Diệp Tiểu Thiên nói gì. Có lẽ từ trước đến nay Diệp Tiểu Thiên vẫn cương quyết không thỏa hiệp, cho nên, lão tin tưởng, Diệp Tiểu Thiên sẽ không dễ dàng chấp nhận như vậy.

- Trông ta rất buồn cười phải không?

Diệp Tiểu Thiên đột nhiên hỏi một câu, không ai trả lời. Diệp Tiểu Thiên cười cười quay sang Quách lão trượng người ướt sũng, chậm rãi nói:

- Quách lão trượng, nhìn tiểu tôn tử của lão đi, lão nhìn ánh mắt của nó đi, nói cho nó biết phụ thân của nó là chết vì bệnh đi! Lão có thể nói ra miệng hay không?

Quách lão trượng giống như dầm mưa rồi bị sốt, thân thể không ngừng run rẩy, căn bản không dám liếc nhìn cháu trai.

Diệp Tiểu Thiên nhìn về phía những nhân chứng là người hàng xóm, khắp khiêng đi đến bên cạnh thi thể kia, xóc tấm vải trắng xóc lộ ra gương mặt thê thảm đến không nổi nhìn, nói với bọn họ:

- Các người xem hần đi, vài ngày trước mỗi sớm ra ngoài hần còn cùng các người thân thiết chào hỏi, gọi đại thúc đại thẩm. Các người nhìn xem hần, nói cho mọi người ở công đường này, nói hần chính là kẻ chủ động khiêu khích gieo gió gặt bão xem!

Những người hàng xóm nhao nhao cúi đầu, có người bỗng nhiên chảy nước mắt, thống hận mình nhu nhược, không có dũng khí.

Diệp Tiểu Thiên lại quay mặt sang Hoa Tri huyện, chỉ vào cái bảng treo cao cao trên đỉnh đầu y:

- Huyện tôn đại nhân, mời người nhìn xem cái biển được treo trên kia, cầm cái quan ấn thất phẩm của người lên, nói cho tất cả mọi người, quan huyện Hồ chịu sỉ nhục, dân chúng Hồ chịu oan khuất, là vì không thức thời...!

Hoa Tri huyện lại một lần nữa đỏ mặt, đột nhiên y bắt đầu hối hận vì đã đi ra từ phía sau bình phong.

Diệp Tiểu Thiên đột nhiên lại chuyển sang Mạnh Huyện thừa, Mạnh Huyện thừa đang cười lạnh nhưng khi phải chống cự lại ánh mắt của Diệp Tiểu Thiên, y đột nhiên không cười nổi. Diệp Tiểu Thiên từng bước một đi đến trước mặt y, theo dõi cặp mắt đang né tránh kia nói:

- Mạnh Huyện thừa, mời người nhìn những bộ khoái này... bọn hần chịu sự quản lý của người, người nói cho bọn hần biết người hưởng bổng lộc triều đình nhưng lại là tay sai của Tề gia, mời người lớn tiếng nói cho bọn hần biết!

Mạnh Huyện thừa xanh mặt, hần muốn trách Diệp Tiểu Thiên vài tiếng nhưng môi y mấp máy không nói thành lời.

Diệp Tiểu Thiên chậm rãi đứng nhìn mọi người trong đại sảnh:

- Ta nhìn thấy trong ánh mắt của mọi người, có thất vọng, có người bi ai, có phần nộ, lại có người lạnh lùng, không hề đồng tình, nếu như... các người còn có một chút lương tâm, mời các người tự vuốt lấy lương tâm của mình mà nói cho ta, ta sai rồi!

Toàn đại sảnh tràn ngập không khí áp lực, một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

- Rầm rầm!!

Lại là một trận sấm sét vang lên, có người kim lòng không đành sợ run cả người.

Diệp Tiểu Thiên đột nhiên giơ quải trượng, đưa về phía đỉnh đại đường, chỉ lên trời như muốn đâm rách nóc phòng:

- Bản án đã thẩm vấn xong! Nhưng án này, chưa xong! Huyện Hồ không đòi được công đạo, còn có Đề hình ti, nếu Đề hình ti không được thì còn Ứng Thiên phủ, Ứng Thiên phủ vẫn không được thì còn có phủ Thuận Thiên! Chỉ cần có một tia hy vọng, ta... không nhận thua!

Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên xoay người, chống quải trượng bước ra cửa.

La Đại Hanh không biết từ chỗ nào chui ra, dịu Diệp Tiểu Thiên lớn tiếng nói:

- Đại ca, cần gì thì cứ mở miệng! Muốn nhờ vả cha ta cũng được, cùng lắm thì ta nhận lời cha về lại huyện học đọc sách!

Diệp Tiểu Thiên cười cười vỗ vai của gã, lại để gã dịu từng bước đi ra đại đường. Bộ khoái, tư lại... người Chu gia, còn có dân chúng vây xem đều lặng lẽ đi ra ngoài. Diệp Tiểu Thiên dựa vào La Đại Hanh đội mưa đi đến cửa thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hét:

- Diễn sử đại nhân!

Diệp Tiểu Thiên quay đầu lại, mưa chảy thành một dòng suối nhỏ từ trên đầu hần chảy xuống mặt, hần hí hóp mắt nhìn xuyên màn mưa, chỉ thấy tất cả mọi người quỳ rạp xuống trong mưa. Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên thấy cay cay sống mũi, trên mặt nước mưa chảy càng nhiều, cũng không biết là nước mưa hay nước mắt, hoặc là cả hai đang hòa vào nhau.

Khi đi qua cửa lớn huyện nha, lão Lô dẫn đầu đoàn người chạy theo mở dù cho hần, đã định quỳ xuống trước mặt hần nhưng bị hần ngăn lại.

Vì vậy lão Lô để lại cây dù một mực cung kính lui ra. Đại Hanh mở dù ra thì chỉ thấy cây dù che được có mỗi cái đầu của hần, hai bên vẫn dính mưa vì vậy không khách khí nói với lão Lô đầu:

- Vị đại thúc này, lần sau nhớ tìm cho ta một cây dù lớn hơn nha.

Có lẽ là tiếng mưa rơi quá lớn, lão Lô không nghe thấy nên không quay đầu lại. Đại Hanh lắc đầu thở dài với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca à, huyện nha này đâu có đối xử tốt với đại ca. Huynh thật muốn đi Thủy Tây để dâng cáo trạng sao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Có bao giờ người thấy ta làm việc mà bỏ giữa chừng không? Bất quá sau chuyện này ta thấy rõ rồi, huyện Hồ có Tề Mộc hung ác khó bị lật đổ, còn ta chỉ là một gã lưu manh vô lại. Nhưng y lại làm chuyện ác quá nhiều, cho nên lúc này mục tiêu của ta sẽ đặt trên người y, rất nguy hiểm, người có sợ không?

- Ồ!

Đại Hanh dùng biểu cảm đặc chí gãi gãi đầu, lăm bầm lăm bầm:

- Nếu ta đã là huynh đệ thì đương nhiên phải cùng đại ca đi Thủy Tây, vậy cũng không cần làm ăn, bỗng dưng ta thấy còn chưa có ai dạy ta cách mở tiệm mà, vậy coi như ta được giải thoát rồi..

Diệp Tiểu Thiên không thèm để ý đến gã nữa.

Diệp Tiểu Thiên bụng dù, giữa mưa to thế này thà có còn hơn không, âm thầm nghĩ: “Nếu như ta thật sự là quan, thì bất cứ giá nào ta cũng sẽ lên kinh thành, nhưng đáng tiếc ta chỉ là một Điền sử thế thân. Vì thế, nếu huyện Hồ không đòi được công đạo, thì chỉ có thể dùng biện pháp của mình mà đòi công đạo thôi!”

Đường đi đối diện huyện nha tương đối rộng, hơn nữa gặp mưa to, không có người đi đường rất khó tìm chỗ trú mưa. Trời mưa xuống cung sản lại không nên sử dụng, cho nên Hoa Vân Phi chỉ cầm một thanh đoản đao, ra về là một người trú mưa trốn ở vách tường của một gia đình đối diện huyện nha.

Đó là một cái kho nhỏ dùng để chất củi, bên cạnh còn có một ổ gà, Hoa Vân Phi liền nằm rạp xuống theo dõi động tĩnh.

Tề Mộc còn chưa tới cửa lớn, bảo tiêu đã xếp hàng, lên xe rồi quét mắt ngang huyện nha, cắt đứt ánh mắt Hoa Vân Phi. Sau một lát, một đám bảo tiêu tay chân tùm tùm xuống xe, xe ngựa đã đi ra khỏi đại môn huyện nha, mà Từ Lâm cùng bọn du côn thì đi hướng ngược lại.

Bọn họ tất nhiên không có tư cách về nhà Tề Mộc. Tề Mộc cũng sẽ không đãi bọn họ ăn uống. Nhưng Tề Mộc không làm vậy, thì bọn họ cũng tự đãi mình. Đám lưu manh bọn họ hôm nay ở huyện nha uy phong vô cùng, tuy nói là cáo mượn oai hùm nhưng vẫn hưng phấn dị thường, sau khi cung kính tiễn đại gia, cả đám liền cười nói lớn đi đến một quán rượu.

Sau một vài giây suy tính, Hoa Vân Phi lén đi về phía bọn chúng.

Bọn người Từ Lâm đội mưa đi vào một nhà khác, không ngờ thấy nhà khách hiện đang ngừng kinh doanh để xây sửa. Mấy ngày nay vì phải lên công đường nên bọn họ không đi lại vùng này, không biết nơi đây đang ngừng kinh doanh, bốn phía đều là giàn giáo, bởi vì trời quá mưa nên đã đình công, quán rượu bên cạnh còn đắp lều, phía dưới bày các vật dụng, kể bên cái lều còn có một hố vôi to tướng đầy nước mưa.

Bọn họ ướt sũng như chuột, bao nhiêu nhiệt tình hưng phấn lúc nãy ở huyện nha bay đi đâu hết, đến đây gió thổi u u, cả người lạnh run, lại phải đội mưa đi tìm nhà khách khác, mấy người không muốn đội mưa cứ luôn mồm kêu xui xẻo.

Bọn chúng đang hùng hổ định vào khách điểm xem chủ tiệm có đó không, thì tùy tiện gọi vài món để nhắm rượu. Hoa Vân Phi xuất hiện, gã đội con mưa rào tằm tã từng bước từng bước đến gần bọn chúng.

Mấy tên lưu manh ban đầu còn không chú ý đến Hoa Vân Phi, chỉ cho gã là một tên nào đấy trú mưa, một gã lưu manh chán ghét mắng một câu:

- Cút ngay! Cách xa đại gia...

Chỉ một chút còn chưa ra khỏi miệng, Hoa Vân Phi mang theo ánh mắt đầy thù hận nhìn chăm chăm vào gã kia, bỏ nhào qua.

Chỉ “xa” vừa nói ra, môi khẽ nhếch, một vài giọt mưa liền dính vào cổ.

Đao của Hoa Vân Phi chưa đến, nước mưa đã bắn tung tóe, lưỡi đao đâm vào ngực thẳng đến chuôi, vài tia máu phọt thẳng ra.

- Không được, nhanh...

Tên lưu manh khác đứng cạnh kinh hãi, một bên cánh cáo huynh đệ bọn họ, một bên quay đầu muốn trốn. Nhưng đoản đao kia đã rút ra.

Từ Lâm với mấy tên kia kinh hãi nhặt lên vài cây gỗ, hung ác nhào vào Hoa Vân Phi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 27: Sau cơn mưa, phong ba lại tới

Đây thực sự là một trận mưa to, tuy thành nhỏ dựa lưng vào núi, mặt đất nghiêng nghiêng rất dễ thoát nước, nhưng mưa lớn quá nước không kịp thoát vẫn ngập sâu đến gối.

Ông chủ quán rượu lo lắng nhìn từ điểm mới xây được một nửa, không biết mưa to thế này có làm hỏng mất phần kiến trúc chưa xây xong không, nên mưa to vừa ngớt liền dẫn hai tiểu nhị lợi nước bị bơm đến quán. Khi vội vàng đến nơi, lão phát hiện ra nước mưa lại có màu trắng sữa, cũng không hiểu sao.

Một tiểu nhị hỏi:

- Chưởng quỹ, hay là vôi nhà mình bị cháy?

- Ngâm cái mồm quạ đen của người lại đi. Vôi nhà chúng ta đặt trên một cái giá gỗ cao hơn người, làm sao bị cháy ra được? Ôi, hay là lều bị mưa giạt hỏng rồi chứ?

Lão vôi vàng bước nhanh hơn, càng đi nước mưa càng trắng, lại còn hơi ẩm ẩm, dọc đường đi hai chân vốn đã lạnh ngắt, giờ cảm thấy hơi ẩm, dễ chịu hẳn.

- Chưởng quỹ, cẩn thận một chút, phía trước là hố vôi rồi.

Tiểu nhị vôi vàng nhắc lão, lại cảm thấy bắp chân mình hơi ngứa ngứa, còn tưởng bị vương cành cây gì đó, không nhìn được đá lên một cái, không ngờ đá lên không phải một cành cây, mà là một cánh tay.

Gã kêu lên hoảng sợ dọa cho lão chưởng quỹ giật nảy mình. Lão nổi giận đang định quay đầu lại mắng, đột nhiên hai mắt trợn trừng, phía trước, mấy cỗ thi thể hoặc chìm hoặc phù thũng đang chậm chậm trôi lại. Chúng trôi lại gần, lão còn có thể thấy rõ khuôn mặt, lão vôi quay người lại nôn mửa liên tục...

Từ Lâm chết rồi, Tường Ca chết rồi, mấy tên lưu manh trên công đường hôm đó đều chết hết. Trong đó, bốn người trúng dao, hoặc xuyên thẳng qua gáy, hoặc chính giữa miệng, tất cả đều là một kích mất mạng. Còn Từ Lâm và ba tên lưu manh cầm đầu Tường Ca còn chết thê thảm hơn, bọn họ đều bị bông chết.

Theo như ngộ tác phân tích, hẳn đã có người bắt ba người này, rồi ném vào hố vôi bên cạnh tửu điểm. Lúc ấy mưa còn chưa ngớt, hung thủ rải hết hơn mười túi vôi còn trong kho vào hố. Hố vôi rất lớn, nước cũng nhiều, lại thêm mười sáu mười bảy túi vôi cũng đủ biến hố vôi đó thành hố nước sôi, ba người đều bị vôi tới chín.

Số người biết huyết án đám người Từ Lâm, Tường Ca gây ra ở khe Thanh Sơn rất ít, về cơ bản đều là thù hạ của Tề Mộc, dân chúng ngoài kia cũng không biết ân oán giữa bọn họ và Hoa gia của khe Thanh Sơn, nên theo bản năng đều liên hệ việc này tới Diệp Tiểu Thiên.

Có người nói, thực ra Ngải Điền sử là cao thủ võ lâm thâm tàng bất lộ, vì quan viên huyện Hồ cấu kết với phi tặc, không có khả năng giải oan cho dân chúng, nên phần hận mà ra tay trừ gian diệt ác. Có điều, ở cái thời đại “vạn ban giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao” (tất cả đều thấp kém, chỉ độc sách là cao) địa vị của một vị cao thủ võ lâm trong xã hội cũng không cao, lại luôn bị người ta quy chụp là tay sai này nọ.

Ngải Điền sử được dân chúng huyện Hồ kính yêu sao lại là một kẻ thiếu thân phận như thế? Vì vậy, lại thêm một giả thuyết thứ hai nhanh chóng được đưa ra, lại trở thành truyền thuyết phổ biến nhất lưu truyền trong huyện Hồ.

Truyền thuyết kể rằng, Ngải Điền sử vốn là Khâm sai đại thần, là đại tài tử lưỡng bang Tiến sĩ, là Bát phủ Tuần án. Bởi vì quan viên huyện Hồ ngang ngược cấu kết với cường hào, hành hạ hương thân, cho nên Bát phủ Tuần án đại nhân lĩnh ý chỉ của Hoàng thượng tới đây điều tra. Đương nhiên Khâm sai đại nhân không thể không có hộ vệ, nên bên cạnh ngài có năm đại cao thủ, hẳn là bản phối này dựa trên Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ và Ngự miều Triền Chiêu.

Những cao thủ này ẩn nấp tại một nơi gần đó, chuyên nhận mệnh Khâm sai diệt trừ gian ác. Từ đó, có người có trí tưởng tượng phong phú hơn thì liên tưởng đến La Đại Hanh, hẳn là Ngự miều Triền Chiêu đại cao thủ thiếp thân hộ vệ luôn ở bên cạnh Khâm sai đại nhân? Tuy La Đại Hanh là người địa phương ai cũng biết nhưng ai biết nhờ đâu gã nấp chết bầm này lại là thâm tàng bất lộ?

Mấy hôm nay đại cao thủ thâm tàng bất lộ La Đại Hanh vẫn tập trung lo lắng cho tiệm tạp hóa, vì Diệp Tiểu Thiên muốn lành vết thương rồi mới rời huyện Hồ đến Thủy Tây cáo trạng với Đề Hình Tỉ. Trước khi đường thương cho tốt, La Đại Hanh cũng không tìm được kế gì để trốn, nên đành ngoan ngoãn tiếp tục kinh doanh tiệm tạp hóa.

Từ khi giao chuyện buôn bán cho nhi tử, gần như Hồng Bách Xuyên chẳng quan tâm gì đến gã nữa, nghe nói gã lẫn lộn cũng chẳng hỏi thăm gã đang làm cái gì. Vì vậy, La Đại Hanh có cả ba ngàn lượng bạc để làm ăn. Năm ngày sau, mẹ của Nữ Nhi đưa nó tới Thập Tự Đường, không tìm nổi tiệm tạp hóa mà mình đã kinh doanh hơn mười năm kia nữa. Cả cửa hàng đã hoàn toàn thay đổi.

Mà Hoa Vân Phi vẫn một mực ẩn nấp làm một tay thợ săn kiệt xuất. Sau khi xuất thủ thành công, gã không ở lại huyện Hồ nữa mà nhanh chóng lẩn ra ngoài. Một thợ săn ưu tú sẽ không ngu tới mức sau khi một đòn đánh được con mồi bị thương còn ngồi nguyên đó chờ nó phản công. Gã có thể đi, nhưng chắc chắn Tề Mộc sẽ không đi, mà cũng không thể đi.

Tề Mộc nhà lớn nghiệp lớn, đây là một cái gánh trên lưng Tề Mộc. Lưng công gánh nặng như vậy, con ốc sên kia làm sao có thể rời đi cho được.

Tề Mộc là tác giả của huyết án trong khe Thanh Sơn, đương nhiên y biết rõ vì sao mấy người Từ Lâm, Tường Ca lại chết, cho nên y cũng biết rõ là ai đến trả thù.

Lúc này, Tề Mộc đang ở trong nhà chửi cha chửi mẹ:

- Con mẹ nó, vừa đập được gã Điền sử không thức thời lại nhảy ra một Hoa Vân Phi! Tìm cho ta! Giết được Từ Lâm, Tường Ca, gã vẫn chưa bỏ qua đâu, nhất định sẽ tới tìm ta. Bắt gã tới cho ta!

Một thủ hạ kinh sợ bẩm báo:

- Đại gia, các huynh đệ đã xói huyện Hồ sâu hết ba thước đất lên rồi, cho dù một cái hang chuột cũng không bỏ qua. Nhưng...không có tin tức của Hoa Vân Phi, một chút cũng không.

- Vậy tìm tiếp đi!

Y cầm hận hạ lệnh:

- Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Tìm cho bằng được gã cho ta!

- Vâng!

Gã thủ hạ lui ra, một lão già nhìn giống sư gia lại bước tới:

- Đại gia, chuyện trong khe Thanh Sơn hiện đang lặng lẽ lan ra khắp thành, sợ là trong vòng ba ngày cả huyện Hồ sẽ biết chuyện này.

Tề Mộc khẽ giạt mình:

- Sao lại như vậy? Tên hỗn đản họ Ngải kia đang muốn tìm sơ hở của chúng ta, việc này truyền ra không phải cái có cho hấn sao?

Chính Tề Mộc cũng không nhận ra khi mình nói câu này thực ra là đã thừa nhận Diệp Tiểu Thiên có thể gây phiền toái cho mình, tuy chưa tới mức sợ hãi, nhưng đối với một Tề Mộc xưa nay không coi ai ra gì, vậy cũng là lần đầu tiên.

Hơn nữa, y hiểu rõ, so với Hoa Vân Phi chỉ biết dùng bạo lực, Diệp Tiểu Thiên còn khiến y đau đầu hơn. Y vốn dùng bạo lực lập nghiệp, tuy Hoa Vân Phi cơ cảnh đứng cảm, nhưng cũng không đủ để khiến cho đám chân tay đông đúc đầy kinh nghiệm sử dụng bạo lực của y phải sợ, kẻ chính thức khiến y cảm thấy phiền toái chính là viên quan Ngải Diễm sử này.

Tề Mộc không vui nói:

- Hoa Vân Phi sẽ không tới quan phủ kiện đâu, sao việc này lại lộ ra?

- Nghe nói là có sơn dân vào thành bán thổ sản, nghe nói đến huyết án trong tửu điểm mới nói ra việc này. Hơn nữa, lại một mực chắc chắn nhất định là con trai lão Hoa báo thù cho phụ thân.

Tề Mộc đột nhiên quay lại, nhìn sang Mạnh Huyện thừa:

- Chuyện này người giải quyết đi.

Mạnh Huyện thừa nhú mày:

- Tề Huynh đã làm gì ở khe Thanh Sơn?

Tề Mộc lạnh lùng đáp:

- Cũng không có chuyện gì, làm thịt hai con chó con lợn không thức thời thôi.

Mạnh Huyện thừa bất đắc dĩ nói:

- Vậy Tề Huynh muốn tiểu đệ làm gì đây?

- Mặc dù Hoa Vân Phi kia không đáng sợ, nhưng gã luôn ẩn nấp trong bóng tối, vẫn rất phiền phức. Ta phải nhanh chóng lôi gã ra. Còn bên phía Ngải Diễm sử cũng không thể tiếp tục xảy ra thêm thị phi nữa. Án này phải nhanh chóng chấm dứt, chỉ cần kết án, họ Ngải cũng không cách nào cứu vãn.

Mạnh Huyện thừa cau mày:

- Hoa Vân Phi đến đây trả thù, giết rất nhiều người, người mang theo bao nhiêu tính mạng, cũng không thể đến quan phủ mà kiện. Tề huynh lo lắng cái gì?

Tề Mộc nổi giận:

- Nói nhảm! Không phải họ Ngải kia đã nói, đại án này không cần nguyên cáo vẫn có thể thẩm sao? Người cứ dẹp vụ án này đi, ta không muốn bị thâm vắn trên công đường với tên hỗn đản họ Ngải kia.

- Cái đó...ta sẽ kiếm cớ là nghe nói có việc này, rồi tự mình đến khe Thanh Sơn một chuyến, sau đó nói rằng vợ chồng Hoa thị bị dã thú tấn công mà chết để nhanh chóng chấm dứt án này. Khổ chủ Hoa Vân Phi không ở đây, mấy người dân ở đó cũng sẽ không bói ra chuyện, Ngải Diễm sử cũng không tạo được sóng gió gì rồi.

- Không!

Tề Mộc cười lạnh:

- Làm vậy há không phải thể hiện là ta sợ bọn chúng? Ngươi cứ nói hai vợ chồng kia quấy vôi, trượt chân rơi vào hố vôi, tự lược chín mình là xong.

Mạnh Huyện thừa ngạc nhiên:

- Như vậy chẳng phải là khiến cho người ta nghi ngờ sao? Nào có chuyện hai vợ chồng cùng ngã xuống hố vôi? Lại còn không thể bò ra nữa. Không thông đâu.

- Đúng vậy! Ta muốn chính là kết quả như vậy. Ta không thừa nhận ta đã giết người, nhưng ta vẫn muốn khiến cho người ta biết là ta đã giết, ngươi hiểu chưa?

Ruột gan Mạnh Huyện thừa nóng lộn lên, không phải vì Tề Mộc đang làm khó mình, mà là vì cảm thấy suy nghĩ của y không bình thường. mấy năm nay, Tề Mộc làm ăn thuận buồm xuôi gió, dần dần trở thành một nhà độc đại tại huyện Hồ, có vẻ đã quên hết rồi.

Nhưng từ lâu y và Tề Mộc đã là hai con châu chấu buộc chung một sợi dây, lại cũng đã quen cúi đầu cụp tai với đại gia, sao còn dám phản đối? Y đành nhin xuống:

- Tề huynh, nếu vậy, khó nói Ngải Diên sử kia có thể kiện lại không.

Hai mắt Tề Mộc đảo vòng quanh, y cười lạnh:

- Vậy tìm chút chuyện cho hấn đi, cứ ngừng chức của hấn rồi tính tiếp.

Mạnh Huyện thừa khề giật mình:

- Hiện giờ ở huyện Hồ danh vọng của hấn như mặt trời ban trưa, tìm lý do gì để ngừng chức hấn bây giờ?

Tề Mộc khinh thường liếc y một cái:

- Hấn cố ý muốn trị tội đám người Từ Lâm, nhưng đám người đó vừa được phóng thích đã liền bị giết. Chẳng lẽ hấn không đáng bị nghi ngờ sao?

Mạnh Huyện thừa kinh ngạc:

- A...A... Tề huynh...cao minh cao minh!

Mạnh Huyện thừa chấp tay:

- Tề huynh, vậy tiểu đệ quay về, lập tức xử lý việc này.

Tề Mộc khề gật đầu. Mạnh Khánh Duy liền bước nhanh ra ngoài.

Lúc này, Diệp Tiểu Thiên đang đi cùng Chu Ban đầu, vừa vào đến một tiểu viện nhỏ. Hai người đều chống gậy, một trái một phải, mặt mũi bầm dập như nhau, đúng là hình mẫu điển hình anh không ra anh, em không ra em.

Ngẩng đầu nhìn tiểu viện thẳng thớm, tuy không xa hoa nhưng cũng thanh lịch, Diệp Tiểu Thiên trầm giọng lệnh:

- Tiến lên gọi cửa!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 28: Mở màn quyết đấu tới

- Ngải Diên sử, mời ngồi.

Vương Chủ bộ nhìn vị khách không mời mà đến - Diệp Tiểu Thiên một cách hiếu kỳ, rất muốn lập tức làm rõ ý đồ đến của hấn, nhưng Vương Chủ bộ liếc nhìn Ban đầu Chu Ban đầu một cái, lời lên đến khóe miệng liền nuốt ngược vào trong.

Chu Ban đầu hiểu ý, lập tức đứng dậy nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại nhân, tiểu nhân chờ ở bên ngoài.

Chu Ban đầu nói xong, chống nạng khập khiễng bước ra ngoài.

Vương Chủ bộ nhìn thấy Chu Ban đầu rời khỏi, lúc này mới hướng sang Diệp Tiểu Thiên nhú mày, hỏi:

- Ngươi vẫn không từ bỏ ý định?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta à, chính là loại tính khí này, đừng phải tưởng nam cũng không quay đầu lại. Nếu như lúc đầu ta biết rõ việc này phiền phức như vậy, nói không chừng ta liền giả câm giả điếc, nhưng hiện tại cũng đã đổi mặt rồi, ta chỉ có thể đi tới cùng, nửa đường lùi bước không phải là tính cách của ta.

Vương Chủ bộ hơi nheo mắt lại, trầm giọng nói:

- Đừng quên ngươi là ai!

Diệp Tiểu Thiên vỗ hai tay, nói:

- Chuyện hay chính là hay ở chỗ này, cho đến khi tất cả mọi người đều cho rằng ngươi là thật, mặc dù ngươi là giả, vậy thì thế nào? Nếu như Mạnh Huyện thừa bây giờ nhả ra hô ta là Điền sử giả, sẽ có người tin? Tình hình hôm nay, cứ coi như tất cả các người đứng ra làm chứng, dân chúng Hồ huyện cũng không tin đâu nha.

Vương Chủ bộ cười khò, nhưng y cũng không thể không thừa nhận lời hắn nói rất có lý. Khi Mạnh Huyện thừa cất nhắc Diệp Tiểu Thiên giả mạo Điền sử của bốn huyện, tuyệt đối không nghĩ rằng sẽ có một ngày, Diệp Tiểu Thiên nhận được sự kính yêu sâu sắc của bách tính Hồ huyện, lúc này trừ phi mọi người thân của Ngải Điền sử đến để làm chứng, nếu không ai, kẻ nào chỉ ra và xác nhận Diệp Tiểu Thiên là giả đều sẽ bị cho rằng là hành động điên cuồng mục đích bao che cho Tề Mộc. Mạnh Huyện thừa quả nhiên là mua dây buộc mình rồi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Vương chủ bộ, ta không phải là Điền sử thật, cho nên ta không có ý nghĩ lập công thăng quan, cũng không có ý định được có, được nhìn, càng không có nhu cầu che đậy lỗi lầm. Ta chính là muốn xả cục tức này, ta không ngại làm náo động quan trường Hồ huyện đến long trời lở đất, ta là kẻ chân trần đây, sợ gì tên Mạnh Huyện thừa chân đi giày?

Vương Chủ bộ trầm mặc một lát nói:

- Vậy ngươi đến tìm ta, có gì chỉ giáo? Muốn ta đi tìm tên đi giày này, giúp kẻ chân trần ngươi?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Cũng không phải, theo ta được biết, Vương Chủ bộ và Mạnh Huyện thừa vẫn luôn là đối thủ, tuy có lúc là bạn đồng minh, vào lúc tranh quyền đoạt lợi, các ông chính là đối thủ ngươi chết thì ta sống, trong lúc ứng phó chính án quan của bốn huyện Hoa Tinh Phong này, các ngươi liền trở thành đôi bạn cùng tiến cùng lui. Nhưng với phán đoán hiện tại của ngươi, ngươi cảm thấy đề Hoa Tri huyện nắm một phần quyền lực ông ta có thể nảy sinh sự uy hiếp đối với ngươi sao?

Vương Chủ bộ không vì lời nói thẳng thừng của Diệp Tiểu Thiên mà cảm thấy xấu hổ, vẻ mặt của y vẫn luôn rất bình tĩnh, dường như những lời Diệp Tiểu Thiên nói cũng không phải là chuyện không ai biết chẳng ai hay. Nhưng khi Diệp Tiểu Thiên nhắc tới chữ Hoa Tinh Phong thì trong mắt y lộ ra một tia khinh miệt, hôm đó trên công đường, mắt nhìn thấy trò hề của Hoa Tinh Phong, y mới ngạc nhiên phát hiện, ba năm trước tuy ấu trĩ nhưng ít nhất là Hoa Tri huyện còn có dũng khí cùng y vật tay, hôm nay đã biến thành kẻ nhu nhược cụp đầu cụp đuôi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta biết, Vương Chủ bộ chủ yếu là dựa vào sự ủng hộ của hai bộ lạc lớn Di và Miên, nhưng nền tảng của bọn chúng là ở trên núi, chỉ cần chính sách của triều đình không có ảnh hưởng quá lớn đối với bọn chúng, bọn chúng sẽ không ra mặt giải quyết việc của triều đình, mà Mạnh Huyện thừa thì không như vậy, nền tảng của ông ta chính là tại Hồ huyện, tình hình cứ kéo dài như vậy, ngươi cảm thấy tương lai ai có sự uy hiếp lớn nhất đối với ngươi?

Vương Chủ bộ mỉm cười nói:

- Lời nói này của Ngải Điền sử có chút quá thẳng thắn, nhưng cũng rất đúng với tâm tư của Vương mỗ, vậy... ngươi muốn bản quan làm gì đây? Giúp ngươi đối phó Mạnh Huyện thừa?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta đương nhiên muốn, nằm mơ cũng muốn, nhưng ta biết ông sẽ không làm như vậy, ông không hy vọng cùng Mạnh Huyện thừa chém giết lẫn nhau, cho nên ta chỉ hy vọng đại nhân ngài việc gì cũng không cần làm!

Vương Chủ bộ đầu tiên thấy kỳ lạ, lát sau hiểu ra một chút nói:

- Ngươi muốn làm gì?

Câu này vừa ra khỏi miệng, Vương Chủ bộ liền khoát tay, nói:

- Coi như ta không hỏi. Ngươi nắm chắc bao nhiêu phần thắng?

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu nói:

- Ta đâu có gì đảm bảo, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, vãn vãn chỉ vậy!

Vương Chủ bộ liền cười rộ lên:

- Hiểu rồi! Vậy... ngươi nhanh chóng đi làm đi.

Diệp Tiểu Thiên cơ hồ sớm đã biết đây chính là đáp án của Vương chủ bộ, khẽ khom người nói:

- Cảm tạ thịnh tình.

Vương Chủ bộ mỉm cười nói:

- Bất kể là ngươi chết hay là hấn chết, ta đều sẽ rất vui vẻ, ta đương nhiên vui vẻ khoanh tay đứng nhìn. Nếu như y chết, ta sẽ càng vui vẻ hơn. Cho nên, chỉ cần ngươi có thể chiến đấu một mất một còn với y, ta sẽ ra tay!

Diệp Tiểu Thiên cười rộ lên:

- Lời nói này của Vương Chủ bộ có chút tiểu nhân quá rồi, bất quá cũng rất đúng với tâm tư của Diệp Tiểu Thiên. Vậy... ta nhất định sẽ đấu một trận một mất một còn với hấn.

Vương Chủ bộ bỗng cười to:

- Ha ha ha ha, ngươi đúng là một tên rất hay, nếu như ngươi đúng là Diên sử thật của bốn huyện thì tốt rồi, có lẽ chúng ta sẽ trở thành bằng hữu.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu:

- Nếu như ta là Diên sử thật, khả năng chúng ta trở thành kẻ địch càng lớn hơn.

Vương Chủ bộ ngẫm nghĩ rồi thở dài nói:

- Chính xác là như vậy.

Diệp Tiểu Thiên mỉm cười, đứng dậy, vẫy chào Vương Chủ bộ thật dài:

- Cáo từ.

...

Diệp Tiểu Thiên sau khi rời khỏi Vương Chủ bộ liền cùng Chu Ban đầu đi đến Thập tự đại lộ. Hai người hiện tại đều là người nổi tiếng ở Hồ huyện, hiếm có ai không quen bọn họ. Cho dù không quen biết ít nhiều cũng từng nghe qua chuyện của bọn họ. Chỉ cần nhìn hình dáng “thiên tàn địa khuyết” của đôi anh không ra anh em không ra em này, cũng đại khái biết được thân phận của bọn họ.

Đối với hai vị hảo hán dám khiêu chiến với Tề Mộc này, mọi người trong lòng tôn kính, chỉ là Tề Mộc hiện tại chiếm thế thượng phong, mọi người không dám có biểu hiện gì, chỉ có thể dùng ánh mắt và động tác nhường nhịn né tránh để thể hiện. Bởi vậy, hai vị khách chống nạng này trên đường lớn Thập Tự vốn đông đúc nhưng đi qua nơi nào nơi đó như con sóng trở mình, mọi người thi nhau nhường đường, rất uy phong.

- Maya của ta, đại ca giờ mới đến, người ta đợi lâu lắm rồi.

Đang hươu chân múa tay chỉ huy đám thợ thủ công dỡ hai gian cửa hàng xuống, chuẩn bị sửa sang lại “tiệm tạp hóa lớn” - La Đại Hạnh bỗng nhiên nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên đến, vội vàng chào đón, dẫn Diệp Tiểu Thiên đi qua công trường rách rưới, đi đến một gian phòng nhỏ chưa dỡ bỏ phía sau, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Chính là hai tên bọn họ, hai tên bạn học mà huynh bảo đệ đi tìm, đợi huynh lâu lắm rồi, nếu huynh vẫn chưa đến hai người bọn họ có thể đánh nhau mất.

Diệp Tiểu Thiên ngẩng đầu lên nhìn, thấy hai tên thanh niên giống như đang đấu bò đứng trước tiệm tạp hóa ngổn ngang, một tên mặc áo cộc, đầu quần dài vải màu xanh, bụng quần dây đai màu xanh, là một thiếu niên mặc y phục người Miêu rất anh tuấn, ngang hông giắt một con dao sắc nhọn không vỏ.

Một tên khác mặc áo màu đen tay hẹp vạt áo nghiêng bên phải, chân quần nhiều nếp gấp rộng, đầu quần khăn vải màu xanh lam, vải quần quanh đầu ở phía bên trái trước trán quần thành hình mũi khoan nhỏ dài, tai trái còn đeo một chuỗi to châu màu vàng đỏ xen lẫn, dưới hoa tai treo tua rua màu đỏ, bên hông cũng giắt một con dao sắc nhọn dẹt dài.

Hai người đều ôm lấy bả vai, đang trừng mắt nhìn nhau không can tâm bội phục, Diệp Tiểu Thiên vội vàng tiến lên trước, chấp tay nói:

- Hai vị, bốn quan Ngải...

Một câu chưa dứt, tên thiếu niên mặc y phục người Miêu kia bỗng nhiên chuyển hướng sang Diệp Tiểu Thiên, cột nhà nói:

- Ta có quen ngươi, lần trước chính là người lột váy của Triền cô nương ngươi ta, giống như đại tướng quân công thành xông trận trốn xuống núi...

- Ha ha ha ha, ai a, buồn cười chết đi được.

Tên mập chết bầm La Đại Hạnh bên cạnh rất không giữ thể diện cho đại ca cười rộ lên.

Diệp Tiểu Thiên hung hăng trừng mắt nhìn gã một cái, quay sang tên mặc Miêu trang kia, vừa chấp tay, tên thiếu niên Miêu trang liền vỗ ngực, lớn tiếng nói:

- Ta họ Lý, ta chính là Lý Bá Hạo! Nghe nói ngươi muốn cùng ta quyết đấu, được thôi, địa điểm ngươi chọn, thời gian ta quyết định, ba ngày sau đi, ngươi nói, chúng ta đến chỗ nào quyết đấu!

Diệp Tiểu Thiên sững sờ, quyết đấu? Ta ăn no vậy để quyết đấu với ngươi? Hơn nữa ta hiện tại đang bị thương thể này...

Còn không đợi hần nói, tên thiếu niên Di gia kia liền ngao nghễ nói:

- Đợi sau khi hần và ngươi quyết đấu, biến thành một đồng xác chết rồi, ta làm thế nào? Hôm nay là ta đến trước, ta đấu trước! Này, tên họ Ngải, ta họ Cao, ta tên Cao Nhai, ngươi muốn cùng ta quyết đấu? Được, thời gian ngươi quyết, địa điểm ta chọn, thôi chọn Hoàng đại Tiên linh đi, ngươi xem, lúc nào thì quyết đấu?

Diệp Tiểu Thiên lại ngẩn ngơ, lơ mờ hiểu được chút gì đó, hần hướng mắt sang La Đại Hạnh, Đại Hạnh xua xua tay vờ về mặt vô tội, nói:

- Không cần lý do, tại sao lại kéo hai cái đầu súc sinh này đến đây?

Lý Bá Hạo và Cao Nhai giận giữ, cùng nhau trừng mắt nhìn Đại Hạnh, Lý Bá Hạo nói với La Đại Hạnh:

- Ngươi dám vũ nhục ta, ta phải quyết đấu với ngươi! Địa điểm ngươi chọn, thời gian ta định đoạt, thôi ba ngày sau đi, ngươi nói, chúng ta ra đâu quyết đấu đây?

Cao Nhai giận giữ nói:

- Thời gian ngươi quyết định, địa điểm ta chọn, thôi Hoàng Đại Tiên linh đi, ngươi xem, lúc nào thì quyết đấu?

Đại Hạnh gãi gãi đầu, kinh ngạc nói:

- Bá Hạo huynh, tại sao lần nào huynh cũng chọn thời gian vậy, hần là ba ngày sau là ngày hoàng đạo của huynh?

Cho dù hai bên là bạn học, Lý Bá Hạo vẫn có vẻ không thích ứng được với kiểu tư duy thay đổi nhanh như chong chóng này, thoáng ngẩn ngơ, gã mới xấu hổ nói:

- Ai cần ngươi quản.

- Nói, quyết đấu ở đâu?

Cao Nhai hắc hắc cười lạnh:

- Ngày hoàng đạo cái rắm, cả họ hần đến đòi hần sinh được chín người tử tử, chỉ có một đỉnh mầm lạc loài, trong nhà được chiều chuộng vô cùng, được trông chừng như em gái nhỏ đấy, hần không lựa chọn thời gian, căn bản không ra khỏi nhà được!

Lý Bá Hạo then quá hóa giận, rút dao hướng về phía Cao Nhai nói:

- Ngươi dám vũ nhục ta, ta phải cùng ngươi quyết đấu! Địa điểm ngươi chọn, thời gian ta quyết định, thôi sau ba ngày đi, ngươi nói đi, chúng ta ra đâu quyết đấu?

Cao Nhai không chút yếu thế, lập tức rút đao ra:

- Ta sợ ngươi à, đi! Chúng ta lên Hoàng Đại Tiên linh!

La Đại Hạnh nói xía vào một cách không thích hợp:

- A! Nói đến quyết đấu, nơi nào chẳng có thể quyết đấu được, Cao Nhai huynh tại sao nhắm vào Hoàng Đại Tiên linh vậy, trong chuyện này lại có đạo lý gì đây? Hần rằng Hoàng Đại Tiên linh là phòng thủy bảo địa của huynh?

Lý Bá Hạo trách móc nói:

- Bảo địa phong thủy cái rắm, tiểu tử này nhắm chuẩn Hoàng Đại Tiên linh là vì...

Cao Nhai lập tức đỏ mặt tía tai quát:

- Không được nói! Nếu không ta lập tức trở mặt!

Lý Bá Hạo ung dung cười lạnh:

- Tiểu gia ta trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, ngươi cùng ta độ trở mặt?

Lý Bá Hạo nói:

- Ta muốn cùng ngươi quyết đấu!

Cao Nhai:

- Ta nhận lời quyết đấu của ngươi!

Diệp Tiểu Thiên nhìn hai tên tiểu tử anh hùng rơm này, trong lòng vui mừng, kẻ mà hắn tìm chính là hai nhân vật này, khoan hẵng nói, Đại Hanh ăn nói tuy không biết điều, nhưng việc này làm cũng đáng tin cậy đấy chứ, Diệp Tiểu Thiên lập tức tiến lên trước, chấp tay nói:

- Hai vị hảo hán đừng vội quyết đấu, bọn quan...

Nói chưa dứt lời, mũi dao của Cao Nhai và Lý Bá Hạo đã chỉ trên chóp mũi của hắn.

Cao Nhai nói:

- Phải rồi, ngươi muốn cùng ta quyết đấu đúng không?

Lý Bá Hạo:

- Ngươi đứng sang một bên! Hắn cùng ta quyết đấu trước!

La Đại Hanh nói:

- A, hai vị bạn học, thực ra đại ca của ta...

Diệp Tiểu Thiên mỉm cười gật đầu nói:

- Không sai! Ta chính là muốn cùng các ngươi quyết đấu!

La Đại Hanh lập tức ngăn người, hai cái mụn nhỏ trên mặt đang phẫn khích của Cao Nhai cũng phát ra ánh đỏ, cùng Lý Bá Hạo hai miệng đồng thanh nói:

- Được, ta nhận lời quyết đấu của ngươi!

Lý Bá Hạo nói:

- Thời gian ta...

Cao Nhai nói:

- Địa điểm ta...

Diệp Tiểu Thiên cướp lời:

- Phương thức ta quyết định! Hắc hắc, ý ta nói là...phương thức quyết đấu!

Diệp Tiểu Thiên nhìn hai tên thiếu niên ý chí chiến đấu giống như gà trống tơ này, cười đến mức giống như một con cáo trộm được gà vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 29: Ta chính là chứng cứ.

Diệp Tiểu Thiên chỉ nán lại chừng nửa canh giờ trong hậu viện của “Tiệm tạp hóa Đại Hạnh” đang được khẩn trương thi công, liền kết thúc mỹ mãn cuộc hội ngộ với hai vị thiếu tù trưởng Lý Bá Hạo và Cao Nhai, mỉm cười cùng Chu ban đầu (1) rời khỏi đó.

Sau khi Diệp Tiểu Thiên rời đi không lâu, Lý Bá Hạo và Cao Nhai cũng lần lượt ra về. Hai người vẫn coi nhau như kẻ thù, lúc rời đi còn hung tợn trừng mắt nhìn nhau, nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ vui mừng không sao kìm chế được, sau khi hết sức hứng thú rời khỏi thị trấn, liền nhanh chóng trở về bộ lạc của mình.

Sau khi rời khỏi tiệm tạp hóa, trên đường đi Diệp Tiểu Thiên mua hai hộp điểm tâm, lại cùng Chu ban đầu đến nhà Diệp đại nương. Diệp Tiểu Thiên nán lại gần nửa canh giờ ở Diệp gia. Diệp đại nương đứng trong sân, lớn tiếng chào hỏi một cậu nhóc nhà hàng xóm, nhờ nó đi giúp bà đến Ty Tuần kiểm, gọi con của bà về nhà, dẫn cả vợ hán về.

La tuần kiểm nhận được lời nhắn của mẹ, liền dẫn vợ và đưa con ba tuổi về nhà. Diệp Tiểu Thiên ở lại La gia đến chạng vạng tối mới bước trên tia nắng chiều còn rơi rớt lại trên mặt đất mà đi. Lúc rời khỏi La gia, trên mặt hần phảng phất nụ cười khiến người ta sợ hãi, trong ánh chiều như pha màu máu, nụ cười kia chợt lóe lên rồi biến mất, không ai kịp nhận ra.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Tiểu Thiên cùng với Lý Vân Thông và Tô Tuần Thiên đi tới huyện nha, vừa vào phòng Thiêm áp (2) điển sử xong, hần liền gọi mấy người Mã Huy, Hứa Hạo Nhiên đến bàn công việc. Không lâu sau, Chu ban đầu cũng nhờ người nhà lái xe lừa đưa y tới cửa huyện nha, chống nạng, chậm chạp đi vào phòng Thiêm áp điển sử.

Lúc mặt trời lên cao, Mạnh huyện thừa (3) mới đến huyện nha. Vừa đến nơi, y liền trầm mặt vội vã đến phòng Thiêm áp điển sử, lão Lô đang quét sân ngoài phòng Thiêm áp, nhìn thấy y liền ho khan mấy tiếng, rồi cười lấy lòng, cúi đầu khom lưng, nhường đường cho Mạnh huyện thừa.

Mạnh huyện thừa chán ghét nhìn lão người hầu vội hăm răng cửa vàng khè, lấy tay áo che bụi bặm, đi vào phòng Thiêm áp. Lão Lô vịn cây chổi đứng ở dưới hành lang, thấy Mạnh huyện thừa đã đi vào, mới nhổ một bãi nước bọt về phía sau lưng y, rồi vung mạnh chổi quét bụi đất bay mù.

Diệp Tiểu Thiên ngồi sau bàn, đang nhỏ giọng bàn bạc công việc với Chu ban đầu, Tô Tuần Thiên, Lý Vân Thông, Mã Huy, Hứa Hạo Nhiên.

Mấy bộ khoái, sai dịch không đi công cán, đang ngồi trên băng ghế trong góc, châu đầu lại ghé tai nhau thì thầm, sợ ảnh hưởng tới quan trên.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng đột nhiên mở ra, là do bị người đá văng ra, Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên ngẩng lên, thấy Mạnh huyện thừa đi tới, sắc mặt âm trầm. Thấy y vào, đám Chu ban đầu liền vội vã đứng lên, ôm quyền thi lễ với Mạnh huyện thừa.

Diệp Tiểu Thiên vẫn không nhúc nhích, chỉ ngồi đó, nhìn Mạnh huyện thừa, chấp tay nói:

- Ha ha, hóa ra là huyện thừa đại nhân tới, thân thể hạ quan không tiện, không thể đứng dậy hành lễ, đại nhân chớ trách.

Mạnh huyện thừa sa sầm mặt, đi tới trước bàn của mình, đập mạnh một phát vào mặt bàn, quát:

- Chúng ta là quan, không phải là phi!

Hôm nay Mạnh huyện thừa muốn cưỡng ép buộc tội Diệp Tiểu Thiên về cái chết của bọn Từ Lâm, trong lòng cũng có một chút chột dạ, đương nhiên muốn tỏ thái độ đề tiên phát chế nhân. Một đám này của y khiến nghiến mực, bút lông đều nhảy dựng lên, trong phòng lập tức trở nên lạnh như tờ.

Tất cả bộ khoái, sai dịch đều đứng lên, hoảng sợ nhìn Mạnh Khánh Duy, không rõ vì sao Mạnh huyện thừa lại giận dữ như vậy.

Diệp Tiểu Thiên vẫn ung dung ngồi đó, khẽ cười nói:

- Chúng ta không phải phi? Huyện thừa đại nhân chắc chắn chứ? Bản thân ta cảm thấy, nếu nói cái loại phi uống rượu chén lớn, ăn thịt miếng to một cách phóng khoáng, thì thật sự là chúng ta không phải, nhưng nếu nói về sự bẩn thỉu xấu xa, thì cũng có thể tạm coi là đúng. Còn nói về quan... đại nhân, có lẽ chúng ta không nên si nhục cái danh xưng “quan” như vậy!

Mạnh huyện thừa giận tím mặt nói:

- Bọn quan nhìn ngươi đã lâu rồi, ngày đó trên công đường, ngươi trực tiếp trách mắng bọn quan, bọn quan chẳng thèm để ý tới ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại được đăng chân lên đăng đầu, ngày càng tệ hại hơn! Ngươi nói xem, bọn Từ Lâm, Tường Ca kia vừa rời khỏi nha môn, là lập tức chết đột ngột ở đầu đường, chuyện này ngươi nói như thế nào?

- Đại nhân hỏi về quan điểm của ta ư?

Diệp Tiểu Thiên sờ sờ cằm, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nói như thế nào nhỉ? Theo đạo lý mà nói vậy nhé? Việc trả thù cá nhân là tuyệt đối không nên, còn có vương pháp mà! Nhưng... nếu như vương pháp không thể bảo vệ được lẽ phải và sự công bằng, vậy thì phải làm thế nào đây? Để cho kẻ chủ chớ thêm một vạn năm chăng? Chờ cho vương pháp của chúng ta có kết quả chăng? Quá sức vớ vẩn!

- Ta cảm thấy, nếu lúc này để dân chúng ăn miếng trả miếng, đòn lại trả đòn, tốt hơn là nén giận, mà cũng là biện pháp rất hiệu quả để ngăn ngừa những kẻ muốn phạm tội. Chúng ta cũng không thể để cho kẻ ác làm ác, người tốt thì lại bị vương pháp ràng buộc, thế thì còn gì là đạo lý? Bọn Từ Lâm có tội hay không, trong lòng ta và đại nhân đều rõ, ác giả ác báo cũng đâu phải là chuyện không tốt?

Mạnh huyện thừa cười lạnh nói:

- Cho nên người liền...?

Diệp Tiểu Thiên giật mình, ngạc nhiên hỏi:

- Ta giết người?

Diệp Tiểu Thiên thoáng nghĩ đã hiểu ý đồ của Mạnh huyện thừa:

- À...Hóa ra huyện thừa đại nhân nghĩ là ta giết đám côn đồ Từ Lâm, Tường Ca kia, hoặc là ta muốn người giết bọn chúng chứ gì?

Mạnh huyện thừa cười lạnh:

- Chẳng lẽ không phải?

- Phải cái đầu mẹ người!

Đột nhiên Diệp Tiểu Thiên nhảy dựng lên như một con hồ điệp, dáng vẻ lữ đừ vừa rồi hoàn toàn biến mất, mắng to:

- Con mẹ nó, người muốn hãm hại ta, cho là ta không nhận ra sao? Khốn kiếp! Người đúng là lòng dạ hiểm độc! Nói ta giết người ư? Chúng có đâu, người đưa chứng cứ ra đây!

Mạnh huyện thừa bị Diệp Tiểu Thiên mắng tới tấp, ngẩn người ra. Y là quan, hơn nữa là một vị quan có hậu thuẫn ở phía sau, ở huyện Hồ này chưa từng bị ai mắng chửi như vậy. Dân chúng đương nhiên không dám mắng y, người trong quan trường có một chút địa vị, có thể mắng cũng không tự làm cái việc hạ giá trị bản thân như vậy, chẳng hạn như Vương chủ bộ (4). Còn Tề Mộc, mặc dù luôn vênh mặt hất hàm sai khiến y, nhưng cũng chưa từng nhục mạ y như vậy, bởi vậy lúc này y hoàn toàn không kịp phản ứng.

Đến khi Mạnh huyện thừa kịp phản ứng, lập tức lửa giận bùng lên, quát to:

- Người thật to gan! Lại dám nhục mạ thượng quan như thế, người có biết là người đang nói chuyện với ai không?

Diệp Tiểu Thiên còn lớn tiếng hơn y, quát:

- Đồ khốn kiếp, người đá cửa mà vào, vung tay múa chân, người có biết đang nói chuyện với ai không?

Mạnh huyện thừa tức giận đến nổi toàn thân phát run:

- Ta là huyện thừa của huyện Hồ, là trưởng quan tư pháp cao nhất của địa phương, là cấp trên trực tiếp của người!

Diệp Tiểu Thiên ưỡn ngực ra, lớn tiếng quát lại:

- Huyện quan không bằng hiện quân, đây là địa bàn của ta, ở chỗ này, cấp trên trực tiếp là cái đếch gì! Ta là vị quan vì dân mà làm chủ, nói chuyện như thế với cái loại quan chó má khom lưng bợ đỡ cường hào địa chủ như người là đã nể mặt người lắm rồi, người còn muốn thế nào nữa?

Mạnh huyện thừa chỉ vào mặt Diệp Tiểu Thiên, hét lớn:

- Người là đồ điên, chẳng lẽ người quên rằng người là ai sao?

Diệp Tiểu Thiên liếc y cười lạnh:

- Người cho rằng người cột ta vào vị trí này thì ta sẽ để mặc người chà đạp, nhào nặn sao? Không có cửa đâu, họ Mạnh kia, người có mắt như mù, ông đây sinh ra đời là để gây sự với loại người như người!

Mặt Mạnh huyện thừa tái xanh, võ mạnh xuống bàn xử án, quát to:

- Ta là huyện thừa bốn huyện!

Diệp Tiểu Thiên ưỡn ngực, sửa mũi quan ngay ngắn, bình tĩnh như không, nói:

- Chỗ này do ta quản!

Mạnh huyện thừa chỉ vào Diệp Tiểu Thiên, lồng ngực phập phồng dữ dội, tức giận đến phát run:

- Hay, ngươi hay lắm! Ngươi đâu, bắt hấn lại cho ta!

Trong phòng Thiêm áp im lặng như tờ, tất cả bộ khoái, sai dịch đều không nhúc nhích. Không biết từ lúc nào, trước cửa ra vào đã chật ních những viên tư lại, nha dịch chạy tới xem náo nhiệt, tất cả bọn họ cũng đứng yên.

Mạnh huyện thừa nhìn Chu ban đầu hết lớn:

- Ngươi không muốn làm? Bồn quan ra lệnh ngươi không nghe sao? Bọn sai dịch hèn hạ các ngươi cũng dám vô lễ với bồn quan sao!

Diệp Tiểu Thiên nhìn Mạnh huyện thừa nói:

- Đại nhân, mặc dù chức quan của tại hạ nhỏ hơn chức quan của ngài, nhưng dù gì ta cũng là mệnh quan triều đình, ngài muốn bắt ta vì tội danh gì?

Mạnh huyện thừa hết lớn:

- Ngươi vì hận thù cá nhân, đã giết hại sáu bảy người bọn Từ Lâm, Tường Ca, tội danh đó còn chưa đủ sao?

Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Chứng có đâu?

Mạnh huyện thừa nói:

- Bồn quan bắt người còn cần chứng có sao? Lời nói của bồn quan là chứng có!

- Bốp!

Mạnh huyện thừa còn chưa dứt lời, một cây gậy chống liền từ trên trời giáng xuống, một tiếng “bốp” nặng nề, quất ngay đầu y. Mạnh huyện thừa thấy trời đất quay cuồng, mắt nổ đom đóm, liền lùi ra sau hai bước, té ngồi phịch xuống đất. Các viên tư lại, sai dịch, bộ khoái đều ngậy người ra, mở to mắt mà nhìn.

Cảnh dân chúng bình thường đánh nhau, bọn họ đã thấy nhiều rồi, nhưng người trên quan trường, cho dù là hận đối phương đến tận xương tủy, có ai lại động tay động chân như vậy? Nhưng... vị diễn sù khác người này lại làm như vậy, một gậy của hắn đã khiến Mạnh huyện thừa ngã ngồi trên mặt đất.

Lần đầu tiên Mạnh huyện thừa đứng phai chuyện như thế nà kinh ngạc nhìn Diệp Tiểu Thiên, đưa tay sờ đầu, máu từ trên đầu chảy đầy tay. Mạnh huyện thừa thấy tay dính đầy máu, giận điên lên, chỉ vào Diệp Tiểu Thiên quát âm lên:

- Đồ khốn khiếp! Ngươi dám đánh ta!

Diệp Tiểu Thiên giơ gậy lên, nhảy lò cò trên mặt đất, như một con cóc đang hưng phấn tìm bạn tình, nhảy tới bên cạnh Mạnh huyện thừa, cây gậy trong tay hung hăng đập xuống:

- Ngươi chính là chứng có! Ngươi chính là chứng có! Ta nói ngươi chính là chứng có! Ngươi không cần chứng có, bắt người cũng không cần chứng có sao? Ngươi chính là chứng có, ta đánh ngươi chính là đánh chứng có! Có bản lãnh thì ngươi kiện ta phá hư vật chứng xem nào!

Mạnh huyện thừa bị hấn đánh, liền lăn một vòng, búi tóc cũng xõa ra, bề đầu chảy máu, kêu to:

- Ngươi...dám đánh bồn quan?

Diệp Tiểu Thiên hung hăng đánh một trận, bỗng nhiên dừng tay, điều hòa hơi thở, lại trở nên ôn hòa nhã nhặn, mỉm cười nói:

- À...Mạnh huyện thừa nói cái gì vậy? Hạ quan đánh ngài khi nào?

Mạnh huyện thừa tức đến nổi suýt ngất, y đứng lên, giơ bàn tay đầy máu chỉ vào Diệp Tiểu Thiên, rống to:

- Ngươi nhìn đây! Ngươi nhìn xem cả người bồn quan bây giờ đều đầy thương tích, tay đầy máu, đây là bằng chứng chứ đâu! Chẳng lẽ ngươi còn muốn chối cãi sao?

Diệp Tiểu Thiên hờ hững nói:

- Mạnh đại nhân, chuyện này chỉ có thể chứng minh, ngươi quả thật bị thương, nhưng không thể chứng minh là ta đánh ngươi! Đây là phòng Thiêm áp của ta, là địa bàn của ta, ta nói không đánh ngươi, thì đúng là không có đánh ngươi, còn cần chứng có sao? Lời của bồn quan chính là chứng có!

(1) Ban đầu: người đứng đầu các sai dịch trong nha môn.

(2) Phòng thiêm áp: thiêm áp là cách viết rút gọn của “thiêm danh họa áp” (ký tên đồng ý) Thời xưa, văn thư ở nha môn của các châu huyện, từ lúc khởi thảo đến lúc chính thức gởi đi, phải đi qua các thủ tục lưu chuyển, các nhân viên xử lý có liên quan cũng phải lần lượt ghi tên mình lên thẻ tre, để biểu thị liên đới trách nhiệm, sau đó người đứng đầu nha môn dùng bút đỏ viết chữ “Đồng ý”. Theo như quy định, những thủ tục đó đều được tiến hành ở phòng

thêm áp. Về từ “Điền sử”, như đã chú thích trong chương trước, là chức quan nhỏ phụ tá cho huyện lệnh, chủ yếu phụ trách về truy nã, cai ngục.

(3) Huyện thừa: chức quan dưới huyện lệnh (tức tri huyện), phụ tá cho huyện lệnh, chủ yếu phụ trách về văn thư, thương khó.

(4) Chủ bộ: chức quan nhỏ quản lý văn thư, giấy tờ nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 30: Quân tử trị người

Toàn thân Mạnh Huyện thừa phát run, chỉ vào Diệp Tiểu Thiên nói:

- Bậy bạ! Bậy bạ! Ngươi không thể ngụy biện chuyện này được, bổn quan lập tức tìm Huyện tôn đại nhân, ngươi đánh bổn quan thành thế này, bổn quan nhất định phải bắt ngươi lại, nghiêm khắc trừng trị!

Chu Ban đầu vẫn một mực im lặng đột nhiên bước lên một bước, lớn tiếng nói:

- Huyện thừa đại nhân, ty chức làm chứng cho Điền sử đại nhân, Điền sử đại nhân chưa động tay với ngài. Lúc ngài vừa tiến vào đã bị thương khắp người, không phải là Điền sử đại nhân gây ra.

- Đúng! Đúng a!

Lúc nói chuyện Tô Tuấn Thiên còn có chút nói lắp, nhưng chỉ nói hai chữ liền trôi chảy lại:

- Lúc Huyện thừa đại nhân tiến vào cả người đã bị thương, không chỉ Chu Ban đầu nhìn thấy, ty chức cũng nhìn thấy, các ngươi có thấy không?

- Nhìn thấy! Chúng tôi cũng nhìn thấy, Điền sử đại nhân không động tay!

Đám tư lại, nha dịch, bộ khoái đột nhiên tỉnh táo lại, nhao nhao cùng nói. Thanh âm của họ ngay từ đầu đã ồn ào ầm ĩ, dần dần thì liền đồng thanh:

- Chúng tôi làm chứng cho Điền sử đại nhân!

- Các ngươi...các ngươi...

Mạnh Huyện thừa hoảng sợ nhìn bọn họ, đột nhiên có cảm giác đang nằm mơ!

Y thật sự hy vọng đây là một giấc mơ, một hồi chẳng mấy chốc sẽ tỉnh dậy thoát khỏi ác mộng.

- Ah! Đây nhất định là nằm mơ!

Mạnh Huyện thừa đang định thò tay véo thử lên đùi, Lý Văn Thông nhô đầu ra, nhìn y tỉ mỉ rồi nói:

- Lúc Huyện thừa đại nhân tiến vào, ừ ừ ừ, ở đây...

Lý Văn Thông chỉ vào mặt Mạnh Huyện thừa, nghiêm túc nói:

- Chỗ này của Huyện thừa đại nhân bầm tím một mảng, chắc là quyền cước gây ra, mà Điền sử đại nhân lại đi đứng bất tiện, làm sao có thể động tay động chân làm Huyện thừa đại nhân bị thương được?

Mạnh Huyện thừa tức giận, phần nộ hỏi ngược lại:

- Xương gò má bổn quan bầm tím lúc nào?

Lý Văn Thông vung một quyền lên, đánh mạnh vào mặt Mạnh Huyện thừa, khiến cho Mạnh Huyện thừa lùi lại mấy bước, Lý Văn Thông nói:

- Ngài xem, đây không phải bầm tím một mảng sao!

Mã Huy đột nhiên cũng lớn tiếng nói:

- Không sai! Sau lưng Huyện thừa đại nhân còn có mấy dấu chân bùn, các ngươi xem!

Nói xong Mã Huy liền bay lên không, đá vào mũi Mạnh Huyện thừa:

- Ai nha.

Mạnh Huyện thừa kêu lên một tiếng bay ra ngoài, ngã gục xuống.

Hứa Hạo Nhiên cùng mấy bộ khoái tiến lên, bảy tám cái chân đạp mạnh xuống, sau đó cực kỳ nhanh chóng tản ra, sợ hãi kêu lên:

- Oa! Thật sự có nhiều dấu chân!

Mấy sai dịch vốn đã nhìn Mạnh Huyện thừa rất lâu cũng đột nhiên xông lên, xoa tay nói với Hứa Hạo Nhiên:

- Chúng ta có thể đá mấy cái không?

Hứa Hạo Nhiên rất hùng hồn nói:

- Mời!

Mấy sai dịch chấp tay với Hứa Hạo Nhiên một cái, hưng phấn xông lên. Mạnh Huyện thừa vừa định đứng lên, đã bị bọn hắn đè lại, đánh cho một trận, Tô Tuần Thiên nói:

- Nhìn kia, nhiều dấu chân lớn nhỏ khác nhau, quả nhiên không phải của Điền sử đại nhân, Huyện thừa đại nhân nhất định là bị người khác đánh đến nỗi hồ đồ rồi, nên mới ăn nói lung tung như thế!

Mạnh Huyện thừa nằm rạp trên đất, run giọng nói:

- Người... người dám đòi trắng thay đen? Thương thế trên đầu ta...rõ ràng là...là bị hắn dùng gậy đánh ta!

Tô Tuần Thiên nắm lấy cái nghiên mực, hưng hăng đánh vào ót của y, hai mắt Mạnh Huyện thừa trừng lên, rồi hôn mê bất tỉnh. Tô Tuần Thiên xoay người nhìn kỹ một chút, thỏa mãn gật đầu nói:

- Uh, đây thì là đập rồi đấy!

Bộ khoái, sai nha lần lượt hành động, chắc chắn không phải là mưu kế của Diệp Tiểu Thiên, đặc biệt là hai người Tô Tuần Thiên và Lý Văn Thông, một người là kẻ ngốc không ai sánh bằng trong mắt người đời, là thiếu gia ăn chơi không có tiền đồ. Một người khác thì tiền đồ ảm đạm, tính tình cực đoan, xảo trá cay nghiệt lâu cá. Bọn họ có thể đứng cùng một thuyền với Diệp Tiểu Thiên, cũng rất đáng quý rồi, lại còn có thể kiên quyết ở bên Diệp Tiểu Thiên chống lại Huyện thừa đại nhân, lần đầu khí cùng quyết tâm này càng không tầm thường.

Trong đó biểu hiện của Lý Văn Thông thực tế đã vượt ra khỏi dự liệu của Diệp Tiểu Thiên. Lý Văn Thông đã biết rõ thân phận thật của hắn, nếu Diệp Tiểu Thiên là Điền sử thật, Lý Văn Thông đứng về phía một viên quan chức vị tuy thấp nhưng mạnh, cũng chưa chắc chịu thiệt thòi. Nhưng y lựa chọn đứng về phía viên quan giả mạo sớm muộn gì cũng sẽ phải rời chức, đắc tội với quan huyện có vị trí chắc chắn, tuyệt không cân nhắc đến lợi ích, thuần túy là vì sự chính trực dấy lên trong lòng y.

Diệp Tiểu Thiên liếc nhìn hai người, khẽ gật đầu với họ một cái, nhận được sự công nhận của Diệp Tiểu Thiên, hai người lập tức ưỡn ngực.

Trong lòng Tô Tuần Thiên kích động, đột nhiên cảm giác mình không phải là một phế vật, gã cũng là người hữu dụng, cũng có thể được người khác tôn trọng. Lý Văn Thông lại có cảm giác giống hai mươi năm trước, toàn thân sôi sục một loại nhiệt huyết của thiếu niên, sôi trào trong cả thể xác lẫn tinh thần.

Chu Ban đầu nhặt gậy của Diệp Tiểu Thiên lên, đưa đến tay hắn. Diệp Tiểu Thiên nhận lấy, “soạt soạt soạt” đi đến giữa phòng Thiêm áp, nhìn bộ khoái cùng sai nha xung quanh, thấy ánh mắt ủng hộ tín nhiệm của họ, cười cười nói:

- Huyện thừa đại nhân bị người đánh đến trọng thương, chuyện này, là ai làm đây?

Chúng bộ khoái đang sôi trào nhiệt huyết, nghe xong lời này liền quay lại nhìn nhau, lúc này trước mặt Huyện thừa đại nhân họ đương nhiên kiên quyết phủ nhận là Điền sử đại nhân gây ra, nhưng bây giờ...Điền sử đại nhân hỏi như vậy là có ý gì?

Lý Văn Thông vẫn là tên giáo hoạt trong đám nha dịch lục phòng huyện nha, tuổi tác lớn hơn chút ít, cảm xúc tỉnh táo nhanh, đầu óc y chỉ thoáng qua một cái, sẽ hiểu ý của Diệp Tiểu Thiên.

Lý Văn Thông nói:

- Đại nhân, Mạnh Huyện thừa phụ trách tu pháp bốn huyện, bọn người Từ Lâm chết đột ngột ở đầu đường, đồng bọn không tìm thấy hung thủ, chúng liền giật lấy sang Huyện thừa bốn huyện, đánh Huyện thừa đại nhân đến nông nỗi này, thật sự là vô pháp vô thiên.

Chúng bộ khoái lúc này mới phản ứng lại, lập tức nhao nhao cùng nói:

- Không sai! Là nhóm người dư đảng Từ Lâm, Tường Ca, những tên du côn kia thật sự là quá cần rồi!

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Lúc bốn quan vừa nhận chức cũng đã nói, muốn nghiêm khắc chỉnh đốn trị an của bốn huyện, không ngờ những thứ người đó lại ngoảnh mặt làm ngơ, gây chuyện thị phi ngày càng táo tợn.

- Mã Huy, người mang theo mấy người, bắt mấy tên lưu manh đó về đây quy án. Bốn huyện muốn lấy bọn chúng là ví dụ điển hình, như vậy sẽ cho thấy bốn quan chống lại bọn vô lại ngang ngược, bắt đầu chống lại những hành động vi phạm pháp lệnh, khiến cho huyện ta không có tiếng chó sủa vì trộm cướp, trở thành nơi thanh bình không ai thêm nhặt đồ rơi trên đường!

Mã Huy cung kính nói:

- Vâng!

Lập tức khoát tay, dẫn mấy bộ khoái rời đi.

Lý Vân Thông đến bên người Diệp Tiểu Thiên, thấp giọng nói:

- Đại nhân, Mạnh Huyện thừa sẽ tình đầy ắp...

Diệp Tiểu Thiên cũng thấp giọng, nói:

- Đã có kế hoạch?

Lý Vân Thông tặng hăng một cái, nói:

- Nếu đại nhân hỏi như vậy có thể không có ý nghĩa gì nữa a! Nếu ngài còn chưa nghĩ ra chủ ý, sẽ không trở mặt với y như thế?

Con mắt Diệp Tiểu Thiên lòng vòng, cười xảo trá nói:

- Kỳ thật, Huyện thừa đại nhân và cùng muốn đến một nơi, y muốn “âm” ta, ta còn phải “hiểm” y.

Lý Vân Thông nghe xong lời này vỗ tay cảm thán:

- Quân tử trị người, gây ông đập lưng ông, vẫn là trị trên thân người khác, lần hành động này của đại nhân rất hay, rất hay!

Tô Tuần Thiên ở một bên nghe xong cũng muốn vuốt mông ngựa, nhin cả buổi, mở miệng khen:

- Đại nhân và Mạnh Huyện thừa quả nhiên là anh hùng giống nhau.

Diệp Tiểu Thiên lúng túng ho khan một tiếng, nói:

- Chỉ là không nghĩ đến mình cao tay hơn so với y, đã như vậy, chúng ta cũng nên đánh nhanh thắng nhanh?

Lý Vân Thông và Tô Tuần Thiên nhìn nhau, Tô Tuần Thiên chủ động xin đi giết giặc:

- Đại nhân, việc này để ta làm!

Diệp Tiểu Thiên suy nghĩ một chút nói:

- Được! Vậy thì người làm đi!

Lý Vân Thông vốn đang lo lắng Tô Tuần Thiên không đáng tin cậy, chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại, Tô Tuần Thiên là em vợ của huyện thái gia, cho gã đi tìm hiểu hồ sơ đen của Mạnh Huyện thừa, huyện thái gia sẽ không nghi ngờ, hơn nữa người khác có thể cho rằng đây là tín hiệu huyện thái gia đứng về phía Ngài Điện sử.

Mặc dù nói huyện thái gia là thứ trang trí, nhưng dù sao y cũng là do triều đình bổ nhiệm, cái này cũng có chút tác dụng đấy, tối thiểu Ngài Điện sử thảo phạt cấp trên trực tiếp của mình xem như xuất sư nổi danh.

Vì vậy, Lý Vân Thông nhẹ gật đầu, lui sang một bên.

Nhìn bóng lưng của Diệp Tiểu Thiên, ánh mắt Lý Vân Thông có chút phức tạp. Y biết rõ Diệp Tiểu Thiên là Điện sử già, tất nhiên cũng biết dự định của quan chức huyện Hồ, y muốn nói ra sự thật với Diệp Tiểu Thiên, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Y không biết khi Diệp Tiểu Thiên đã biết rõ toàn bộ quan viên huyện Hồ đã liên thủ đào hố sẵn, đang chờ để chôn hắn, thì sẽ có phản ứng như thế nào?

Nếu Diệp Tiểu Thiên quyết định nhanh, chọn cách lập tức bỏ đi, dưới cục diện này nên làm thế nào? Cũng may bây giờ khí thế Diệp Tiểu Thiên đầu Mạnh Huyện thừa đang hùng hục, loại tình huống này không ai muốn động đến hắn, ngược lại còn có thể đảm bảo an toàn cho hắn, nên y cũng không vội nói ra chân tướng. Nghĩ tới đây, Lý Vân Thông lại quyết định nén lại.

- Hắn là giả! Hắn không phải là Điện sử, hắn không phải là Ngải Phong. Ngải Phong đã chết từ lâu rồi, hắn gọi là Diệp Tiểu Thiên, hắn là Điện sử giả!

Mạnh Huyện thừa vừa tỉnh lại, phát hiện mình đã bị nhốt vào đại lao, y không ngờ Diệp Tiểu Thiên có thể điên cuồng như thế, lại dám trực tiếp nhốt mệnh quan triều đình, cấp trên của hắn vào đại lao. Trong tình huống này cũng không thêm để ý đến sự ảnh hưởng của bí mật kia nếu bị lộ, vội gào lên đến khản cả giọng. Nhưng... Một tên lính canh ngục nhìn Mạnh Huyện thừa, nói với lính canh ngục khác:

- Huyện thừa không phải là bị điên rồi chứ?

Lính canh ngục khác thờ dài nói:

- Ai biết được, nào ai mua được chữ ngờ. Ai, người đứng cách cửa nhà lao xa một chút, có vài tên điên còn cắn người đấy.

- Mạnh Huyện thừa là bị choáng, không phải điên.

- Cái này ai mà nói chính xác được, an toàn là số một.

Hai tên lính canh ngục vừa nói vừa đi ra xa, Mạnh Huyện thừa càng thêm điên cuồng kêu lên, một chậu nước “rào” một cái giội xuống, nước đầy đầu và mặt y. Mùi vị giống như..., Mạnh Huyện thừa liếm môi một cái, cảm thấy hương vị không đúng lắm.

Mạnh Huyện thừa quay đầu lại, chỉ thấy đại hán ở phòng giam bên cạnh, đại khái là vì trong nhà lao oi bức, đã cởi hết quần áo, trần truồng đứng ở đằng kia, trong tay xách thùng gỗ, trừng mắt nhìn y rống to:

- Người gào cái gì? Ông đây đang ngủ say, bị người hô to gọi nhỏ đánh thức, người có bệnh à! Nhìn người dữ thế kia, còn giả điên! Mao Văn Trí ta đã ở đây bảy năm rồi, còn chưa thấy qua tên nào ngu như người, nói thật với người, người giả điên cũng không được, ông đây đã thử qua chiều này tám năm trước rồi!

Mạnh Huyện thừa ngạc nhiên nói:

- Tám năm trước đã thử qua! Người không phải nói là vào ngục bảy năm trước sao?

Mao Văn Trí cười ha hả nói:

- Cái tên này vẫn là tên dân, ông đây không thể vượt ngục trước, rồi sau đó lại bị bỏ tù sao? À, người đây là giả ngu với ta sao, giả điên cũng vô dụng, nên không cần giả ngu, từ nhỏ ta đã giả ngu rồi, nhưng không thể dấu giếm, liền bị cha mẹ đánh. Người hãy thành thật đi, lặng lẽ lẩn qua một chỗ mà ngồi đi, nếu không ta sẽ gọt người.

Mao Văn Trí nói xong, quăng thùng ra, nằm xuống bụi rom, nói:

- Hôm nay ta còn chưa đi đại tiện, nếu không thử giội lên đầu người sẽ có là hoàng kim đấy.

- Cái gì?

Mạnh Huyện thừa bị Diệp Tiểu Thiên cùng đám nha dịch kia đánh cho nát bét, mũi cũng bị thương, khứu giác không tốt lắm, nghe Mao Văn Trí nói nói xong mới phản ứng, hóa ra cái thùng tên hỗn dân này xách chính là bồn cầu, như vậy cái gã vừa giội là... Mạnh Huyện thừa lập tức cúi người nôn ọe...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 31: Nhân chứng.

Hoa Tri huyện bại hoại đứng trong Thiêm áp phòng của Diệp Tiểu Thiên. Tuy rất ít người thực sự tôn trọng vị huyện thái gia này, nhưng y đã hạ mình giá lâm, Diệp Tiểu Thiên cũng không tiện ngồi ở đằng sau công án, vì vậy liền lên phía trước bàn xử án.

Hoa Tri huyện như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đảo quanh Diệp Tiểu Thiên, càng không ngừng thờ dài than ngắn, không ngừng nắm tay, vẻ lo lắng không thôi.

Y thấy Diệp Tiểu Thiên cũng có chút thần kinh nên không dám dùng quan uy dọa người, huống hồ y cũng không có quan uy, chỉ dám dùng giọng oán trách nói:

- Ngải Điện sử, Mạnh Khánh Duy nhưng là Huyện thừa bốn huyện, ngay cả bốn quan cũng không có quyền xử trí y, miễn chức bãi quan là do triều đình định đoạt, càng không thể nhốt vào đại lao.

Diệp Tiểu Thiên nói với Hoa Tri huyện:

- Việc là do ta làm, nếu sai, ta sẽ chịu trách nhiệm!

- Ngươi?

Hoa Tri huyện ngậm cười khỏ. Nếu Diệp Tiểu Thiên thật sự là Điển sử, việc này tất nhiên là Diệp Tiểu Thiên chịu trách nhiệm. Bản thân y là huyện lệnh, tuy quản giáo có hơi lỏng lẻo, nhưng hành động lần này của Diệp Tiểu Thiên, chỉ sợ là vì cô độc của Triền cô nương phát tác.

Một người phát điên làm chút chuyện khác người thì cũng không có gì là quá bất bình thường, triều đình cũng không trách móc nặng nề gì đám người bọn họ!

Nhưng Diệp Tiểu Thiên là giả, cho dù như thế nào cũng không thể để hàng giả gánh trách nhiệm, nếu không, một khi triều đình phái người điều tra, chỉ cần âm mưu dùng người khác mạo danh mệnh quan triều đình bị bại lộ thì chắc chắn y sẽ bị trách tội.

Nếu để Diệp Tiểu Thiên dùng thân phận Ngải Điển sử mà bị chết, ngược lại có thể để hắn gánh lấy tội này, nhưng tình huống bây giờ nếu nói Diệp Tiểu Thiên chết, ai sẽ tin hắn bệnh chết đây? Bản thân y là huyện lệnh huyện Hồ, dưới quyền y lại dám có kẻ dám ám sát mệnh quan triều đình cái ghế huyện thái gia cũng phải chấm dứt rồi.

Hậu quả này, Hoa Tinh Phong vừa nghĩ đến không lâu, y từng khờ dại đề nghị thủ tiêu Diệp Tiểu Thiên, từ đó giải quyết sự chống đối của Tề Mộc, lúc ấy Mạnh Huyện thừa nhìn y với ánh mắt thương hại. Sau đó Hoa Tinh Phong suy nghĩ lại nhiều lần, gần đây mới hiểu được đạo lý này, nói như vậy, thực sự chỉ có thể mặc cho Diệp Tiểu Thiên làm loạn sao?

- Tự gây nghiệt, không thể sống nha!

Hoa Tinh Phong ngửa mặt lên trời than thở, lúc này Hứa Hạo Nhiên lặng lẽ đi tới, thấp giọng rỉ tai vài câu với Diệp Tiểu Thiên, thần sắc Diệp Tiểu Thiên vui vẻ, nói với Hoa Tinh Phong:

- Huyện tôn đại nhân, nếu như đã có chứng cứ Mạnh Huyện thừa phạm tội, nhân chứng cũng có rồi, chẳng lẽ không thể xử lý hắn?

Hoa Tri huyện ngần ngừ, ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói có người tố cáo? Ngươi có chứng cứ phạm tội thực sự?

Diệp Tiểu Thiên cất giọng nói:

- Vào đi!

Cửa phòng vừa mở ra, Tô Tuần Thiên hào hứng đi từ ngoài vào. Gần đây gần trong không có việc gì trong nha môn, hôm nay rốt cuộc làm được việc lớn rồi. Hơn nữa đối đầu còn là kẻ thù của anh rể nữa, Mạnh Huyện thừa là nhân vật số hai ở bốn huyện. Loại cảm giác thành tựu này không phải nói trong lòng thỏa mãn khác thường như thế nào.

Hoa Tri huyện nhìn thấy cậu em vợ vô học của mình, khề giật mình, kinh ngạc nói:

- Ngươi...

Tô Tuần Thiên vừa muốn gọi anh rể, chỉ gọi một chữ “anh”, bỗng nhiên nghĩ tới đây là Thiêm áp phòng, gần đường đường chính chính là một Ban đầu, lập tức thẳng lưng, thi lễ với Hoa Tri huyện, nghiêm nghị nói:

- Chào Tri huyện đại lão gia!

Hoa Tri huyện chưa từng thấy cậu em vợ du côn lại có đức hạnh nghiêm túc như vậy bao giờ, kinh ngạc nhìn, tay đưa lên, nhưng không thể nói nên lời. Tô Tuần Thiên lại chấp tay với Diệp Tiểu Thiên, khó nén sự đắc ý nói:

- Điển sử đại nhân, ty chức phụng mệnh điều tra việc làm phi pháp của Mạnh Khánh Duy, hiện đã có chứng cứ xác thực.

Diệp Tiểu Thiên vừa rồi đã nghe Hứa Hạo Nhiên nhỏ giọng bẩm báo, nói rằng Tô Tuần Thiên đã bịa ra được một tội trạng, đủ để có thể giam giữ Mạnh Khánh Duy hợp tình hợp lý. Còn những tội trạng khác, cứ từ từ bịa đặt ra.

Chẳng qua Mạnh Khánh Duy cùng đám hào cường cấu kết toan tính không gì khác ngoài quyền lợi, chỉ cần có thể lấy một tội trạng, đã có lý do công khai, tìm được chứng cứ phạm tội cũng không khó. Ngược lại giống như Mạnh Khánh Duy, hoàn toàn chỉ dùng lời lẽ mà ngấm máu phun người. Với thân phận của Diệp Tiểu Thiên, muốn dùng một tội danh lật đổ Huyện thừa là không thể.

Diệp Tiểu Thiên háng giọng một cái, đắc ý nhìn Hoa Tri huyện, dùng ngữ khí nghiêm túc nói với Tô Tuần Thiên:

- Mạnh Khánh Duy phạm phải tội danh gì, có huyện tôn đại nhân ở đây, ngươi cẩn thận bẩm báo.

Tô Tuần Thiên nói:

- Huyện tôn đại nhân, Diên sử đại nhân, Mạnh Khánh Duy này thoát nhìn có vẻ đạo mạo, kỳ thực không bằng cảm thú. Thân là Huyện thừa một huyện, chủ quản tư pháp, không ngờ xây hầm trong nhà ngầm nhốt một người, vì tư dục.

Hoa Tình Phong sợ hãi nói:

- Có việc như thế?

Tô Tuần Thiên nói:

- Đúng vậy! Đại lão gia, lúc đầu, Mạnh Huyện thừa bị bọn đạo chích ám toán, đánh cho bị thương chẳng chịt, ty chức vâng mệnh Diên sử đại nhân đưa Mạnh Huyện thừa về nhà, vì vậy cái này...cái này... Ah! Lo lắng bọn đạo chích kia sẽ đến nhà ám hại Mạnh Huyện thừa, cho nên ty chức lục soát Mạnh gia, không ngờ tìm ra một cái hầm. Chúng thuộc hạ vào hầm cứu ra được người bị Mạnh Huyện thừa bí mật nhốt trong nhà. Khi chúng thuộc hạ cứu người đó ra, người đó vốn chịu đủ dâm hình khổ ải, trông chẳng khác nào dã nhân, vô cùng thô lỗ, khiến cho người khác vừa thấy liền rời lẹ. Đại lão gia, hành động này của Mạnh Khánh Duy là phạm tội giam cầm phi pháp, tội tổn thương, tội xâm phạm, tội phong hóa...

Hoa Tình Phong trợn mắt há mồm, kinh ngạc không thôi. Y thật sự không thể tin nổi, trong lòng không khỏi nghĩ, dù sao Mạnh Huyện thừa cũng là nhân vật số một số hai ở huyện, muốn nữ nhân, sao lại không chiếm được? Tiêu mỹ nhân Hán Miêu đều có, kỹ viện cũng có thể đến, vậy mà lại nhốt người khác để bạo dâm. Chuyện này, thực sự không thể chỉ nhìn bề ngoài rồi.

Diệp Tiểu Thiên nghe được tí nữa cười ra tiếng, trên đời này quả nhiên không có người vô dụng, chỉ có người không biết cách dùng người, chỉ cần đặt đúng nơi, sau dáng vẻ quần là áo lượt như thế của Tô Tuần Thiên, cũng có thể tìm ra sở trường. Trong thời gian ngắn như vậy, gã lợi dụng hầm có sẵn trong Mạnh gia, có thể nghĩ ra tội danh khiến người nghe kinh sợ như vậy, hơn nữa còn tìm được một “khổ chủ”, thực sự không thể tưởng.

Chỉ là không biết Tô Tuần Thiên tìm ra “khổ chủ” là người như thế nào, là bao nhiêu tiền để mua từ kỹ viện. Chị gái, em gái hay là người tình cũ, tuy vốn là vì lừa người, nhưng vẫn phải tận lực làm không chê vào đâu được, tuyệt đối không thể để lộ sơ hở trước mặt Hoa Tình Phong, đến lúc đó thì khó ăn nói với bề trên.

Trong lòng Diệp Tiểu Thiên còn có vài phần lo lắng, nhưng trước mặt Hoa Tri huyện, hấn tất nhiên phải tỏ ra hoàn toàn chắc chắn. Diệp Tiểu Thiên chậm rãi ngồi dựa vào ghế, từ từ nâng chén trà lên, nói với Tô Tuần Thiên:

- Dẫn khổ chủ đến chưa?

- Rồi ạ!

- Đưa nàng vào đây, để cho đại lão gia hỏi.

Tô Tuần Thiên nói:

- Vâng!

Tô Tuần Thiên quay người ra bên ngoài phân phó:

- Đến đây! Dẫn khổ chủ tới!

Cánh cửa vừa mở ra, hai sai nha áp tải một người đàn ông vóc người to lớn, tóc tai bù xù tiến vào. Đại hán kia vừa tiến vào Thiêm Áp phòng, vén mái tóc rối bời vào vành tai, lớn tiếng hét lên:

- Các người muốn làm gì? Muốn thẩm vấn ta, không phải nên đến đại đường sao, ta biết quy định này, các người đưa ta đến nơi bỏ đi này làm gì?

Diệp Tiểu Thiên “phốc” một tiếng, phun hết nước trà trong miệng ra ngoài...

Diệp Tiểu Thiên ngây dại, Hoa Tình Phong còn ngây dại hơn hẳn.

- Sao lại là nam? Hơn nữa...cao lớn như vậy, dơ bẩn như vậy, xấu xí như vậy, mở miệng là một tiếng ta đây, cho dù là hảo Nam Phong cũng sẽ không thích người như vậy, khó trách...khó trách Mạnh Huyện thừa lén lút đào hầm trong nhà để nhốt gã ở trong, không nghĩ tới khẩu vị của Mạnh Huyện thừa lại nặng như vậy ah...!

Hoa Tình Phong càng tưởng tượng cảnh Mạnh Huyện thừa ôm một người đàn ông như vậy, cùng mây mưa một chỗ, bộ dáng liều chết triền miên, nhin không được thấy buồn nôn, nhất thời cả người nổi da gà.

Diệp Tiểu Thiên nuốt nước miếng, thấp giọng hỏi Tô Tuần Thiên:

- Sao...sao lại là nam?

Tô Tuần Thiên che miệng nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Lão rất ghét chuyện này!

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Hoa Tĩnh Phong ngược nhìn tên đàn ông gốc kia, lùi hai bước hỏi:

- Người...người bị Mạnh Huyện thừa giam lỏng?

Mao Văn Trí trừng mắt nói:

- Đúng!

Hoa Tĩnh Phong nói:

- Nhốt trong hầm ngầm nhà lão?

Mao Văn Trí:

- Đúng!

Hoa Tĩnh Phong lại hỏi:

- Hắn...khóa người lại?

Mao Văn Trí nói:

- Việc đó mà cũng phải hỏi, người nhìn xem, cổ tay ta đây, cổ chân ta nữa, tất cả đều là dấu ấn của còng tay xiềng chân, ta muốn chạy trốn cũng không được. A, khoan hãy nói, tám năm trước ta chạy trốn một lần, lại bị bắt trở về.

Hoa Tĩnh Phong thăm dò hỏi:

- Tám năm rồi a, lão...làm gì người?

Mao Văn Trí nói:

- Hắn đối với ta..., phải nói ra, thật đúng là chua xót đến rơi nước mắt!! Ôi mẹ ơi, ta nói không nên lời mất, con ba ba kia quá độc ác, người nghe thương tâm, rơi lệ, vô cùng thâm a! Đại ca, ngài thật sự muốn nghe, ta sẽ kể cho ngài nghe.

Hoa Tĩnh Phong tranh thủ thời gian khoát tay:

- Đứng đứng đứng, bổn quan khinh thường. À! Người không cần nói, bổn quan hiểu rồi, bổn quan biết, bổn quan hoàn toàn hiểu!

Tô Tuần Thiên đặc ý nhìn Diệp Tiểu Thiên, dùng khẩu hình nói:

- Như thế nào?

Diệp Tiểu Thiên giơ ngón tay cái với gã.

Hoa Tĩnh Phong chán ghét lùi lại hai bước, nói:

- Nhanh lên, mau đưa người ra ngoài.

Tô Tuần Thiên vội chạy đến, nói với hai bộ khoái:

- Dẫn hắn ra ngoài!

Mao Văn Trí trừng mắt nói:

- Ta còn chưa nói mà, sao lại bắt ta đi?

Tô Tuần Thiên trừng mắt quát:

- Đi ra ngoài!

Tô Tuần Thiên dẫn Mao Văn Trí ra khỏi Thiêm Áp phòng, Mao Văn Trí không kịp chờ đợi hỏi:

- Đại nhân, những gì ngài dạy ta còn chưa kịp nói, không phải ta không nói, là ngài không cho ta cơ hội nói, ngài đáp ứng rồi, chỉ cần ta nghe lời ngài,

ngài sẽ đề ta đi, nói là phải giữ lời?

Tô Tuần Thiên cười tủm tỉm gật đầu:

- Chắc chắn, đương nhiên chắc chắn! Ngươi yên tâm, án này, lập tức thả ngươi xéo đi!

Trong phòng Thiêm Áp chỉ còn Diệp Tiểu Thiên cùng Hoa Tĩnh Phong.

Hoa Tri huyện nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Bỏn quan thật sự không rõ, ngươi yên ổn sống làm Điền sử giả là được rồi, vốn ngươi không phải muốn làm kẻ giả mạo sao? Sao lại mang đến nhiều chuyện thị phi như vậy?

Diệp Tiểu Thiên trầm giọng nói:

- Việc không nên làm, cũng sẽ không làm! Trong lòng mỗi người đều có con đường riêng, không có con đường kia, ta có thể qua ngày nào thì hay ngày đó, ta có thể khéo đưa đẩy nhượng bộ. Đã qua con đường kia, cho dù chết, ta cũng muốn tranh giành một hồi! Không tranh giành, cũng chỉ có chết, ngươi nói có đúng không?

Hoa Tĩnh Phong yên lặng nhìn hắn, nghe lời này của hắn, trong lòng có chút khó chịu:

- Con đường kia của ta là ở đâu? Lúc nào, mới gặp được con đường trong lòng ta, để cho ta dù chết, cũng muốn tranh giành đây?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đại nhân?

Hoa Tĩnh Phong lắc đầu, buông bỏ tạp niệm, thờ dài nói:

- Bỏn quan ngăn không được ngươi, cho phép ngươi đi. Chẳng qua, ngươi không được quên, sau lưng y còn có Tề Mộc, ngươi bắt Mạnh Huyện thừa, cũng đụng đến con đường trong lòng kia của Tề Mộc!

Diệp Tiểu Thiên thân nhiên cười nói:

- Đụng phải thì sẽ chấp nhận thôi, kỳ thật cũng không có gì to tát! Huyện tôn đại nhân, ngài không cần cảm thấy như trời sập, có đôi khi cảm giác này, chỉ là vì...ngài đứng lệnh đường mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 32: Bằng chứng thép.

Người hầu ở Mạnh phủ chặn ngoài cửa, vừa sợ vừa giận nói:

- Các ngươi thật to gan, đây là nhà của Huyện thừa, các ngươi cũng dám lục soát.

- Lục soát chính là nhà Huyện thừa, cắt ngay cho ta!

Tô Tuần Thiên hung tợn đẩy người hầu của Mạnh phủ ra, vung tay lên, quát to:

- Lục soát!

Đám người Mã Huy, Hứa Hạo Nhiên kinh nghiệm phong phú, tuân bộ giả dạn kinh nghiệm phá án lập tức xông vào Mạnh Phủ, lập tức lục tung toàn bộ Mạnh phủ.

Tô Tuần Thiên lấy tất cả các chứng cứ giả trước đây, lừa Hoa Tri huyện mắt nhắm mắt mở coi như cũng được, chứ dùng để quật ngã một vị quan lại bát phẩm thì còn thiếu sót nhiều lắm, nói cách khác, khó mà cân nhắc được, bọn họ cần chứng cứ thực sự, chứng cứ của tội danh lớn thực sự.

Để có thể nắm bắt được chứng cứ thực sự có hiệu lực, Chu Ban đầu mang thương tích chạy tới, đích thân chỉ huy lục soát, hơn nữa đã điều đến toàn bộ những bộ khoái có kinh nghiệm lão luyện. Tuy vì nguyên nhân quan nha Hồ huyện quá yếu thế nên những nha sai này cả ngày chỉ lơ đãng sống cho qua ngày, nhưng tay nghề mà tổ tông họ truyền lại thì không bị mai một. Dựa vào con mắt đầy kinh nghiệm của họ, nếu Mạnh gia thực sự có bí mật thì, cho

đủ được giấu kỹ đến mấy bọn họ cũng có thể tìm ra.

Nhằm đề phòng rủi ro, Tô Tuần Thiên còn chuẩn bị mấy chứng cứ giả theo dặn dò của Diệp Tiểu Thiên, nếu như thực sự không lục ra được gì, thì có thể vu oan giáng họa thôi, loại việc này Chu Ban đầu rất thích làm.

Trong thư phòng, Mã Huy nhìn ngó khắp nơi, một chữ to cũng không biết không biết, cuối cùng vung tay lên, phân phó nói:

- Mặc kệ là đồ treo trên tường, trong ngăn bàn hay là đồ trong giá đỡ, phàm là bên trên có chữ, không quản là giấy hay đồ gốm sứ, công cụ bằng sắt bằng đồng, tất cả chuyển về nha huyện, mời Điền sử đại nhân kiểm tra xem!

Mạnh Huyện thừa có một vợ cả, ngoài ra có bốn tiểu thiếp khác, ngoại trừ chỗ ở của thê tử được coi là thanh lịch, nơi ở của bốn người thiếp đều là vàng son lộng lẫy, đồ dùng, tranh chữ, châu ngọc, đồ cổ các loại rục rờ muôn màu. Hứa Hạo Nhiên nhìn những thứ đồ này, cười lạnh nói:

- Một tháng năm tạ gạo, mà tích lũy được gia sản này? Đích thực là do tham ô mà có, tất cả chuyển đến nha huyện, mời Điền sử đại nhân xem qua!

Sau khi Tô Tuần Thiên chạy đến Mạnh gia, trước tiên đi vào nhà xí, gã từ nhà xí đi ra, vừa buộc dây lưng, vừa nhỏ giọng nói với một tên bộ khoái:

- Tìm thấy hầm của Mạnh gia chưa vậy? Lập tức đi tìm, tìm thấy rồi còn phải nguy trang thành dâm ô đấy.

Tô Tuần Thiên nói xong ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Hứa Hạo Nhiên chỉ huy Tào đãi khuôn đồ từ mấy phòng của thê thiếp Mạnh Huyện thừa ra ngoài. Bốn tiểu thiếp và mười mấy nha đầu của Mạnh Huyện thừa đều đứng ở sân, có người thần sắc thê lương, có người khóc lóc nỉ non.

Tô Tuần Thiên ngay lập tức hai mắt sáng lên, lớn giọng nói:

- Mạnh Khánh Duy nạp nhiều thê thiếp như vậy từ khi nào? Vì sao ta lại không biết? Ngươi xem, bao nhiêu đại cô nương ở nơi này, khó nói bên trong không có dân nữ bị hãm cướp về, tất cả áp tải về nha huyện, để bản Đô đầu thẩm vấn từng người một!

Lúc này, một tên bộ khoái chạy tới, hưng phấn nói với Tô Tuần Thiên:

- Tô Ban đầu, tìm được hầm rồi.

Tô Tuần Thiên vui mừng nói:

- Đi, đi xem nào!

Trước khi đi gã còn không quên dặn dò tên bộ khoái khác:

- Áp tải toàn bộ đám nữ nhân này về nha huyện, một người cũng không được thiếu!

Tô Tuần Thiên hào hứng chạy đến hậu viện của Mạnh gia. Đám bộ khoái tụ tập thành một đồng trên một búi cỏ ở hậu hoa viên, vừa mới cạy mở được một chỗ vào cửa hầm, tiện thể nhét thang vào, có người thò đầu vào trong thăm dò, nhìn thấy hầm rất rộng rãi, bên trong tối om om không chút ánh sáng, đành gọi người mang một bó đuốc tới, định đi vào kiểm tra.

- Để ta, để ta!

Tô Tuần Thiên lập tức hô lên một tiếng, đoạt lấy bó đuốc, trượt theo thang dẫn đầu leo xuống dưới.

- A, hầm lớn như vậy, không lẽ để chứa đồ ăn? Không thể nào, có vấn đề, nhất định có vấn đề!

Tô Tuần Thiên giờ bó đuốc soi trái soi phải, vẫn cảm thấy cái hầm tối om om này không giống như là hầm bình thường. Đợi vài tên Bộ khoái khác đi xuống, y mới giả vờ gan dạ sờ mó về phía trước.

- Ôi a, ở đây có mấy cái thùng!

Tô Tuần Thiên vỗ vỗ một thùng gỗ bên cạnh, nghe thấy thanh âm ồm ồm, hưng phấn nói:

- Thùng này không phải là thùng rỗng, bên trong có vấn đề, nhất định có vấn đề, mau mở ra!

Tô Tuần Thiên lấy tay móc nắp thùng, không mở được, lại gọi một tên bộ khoái đến, kêu tên bộ khoái đó cầm bó đuốc cho gã, gã rút dao ra, dùng đầu dao nhọn ra sức cạy. Tô Tuần Thiên cạy vài cái, đợi nắp thùng lỏng rồi, mới tra dao vào vỏ, mở nắp thùng ra, thò tay sờ vào bên trong, nhưng cảm giác mềm mềm vừa giống giấy lại vừa giống bông, tựa hồ phía dưới che giấu cái gì đó.

Tô Tuần Thiên thuận tay bới bông và giấy ra, nhìn thấy đồ bôi son đen phía dưới cũng không biết là thứ gì, giống như là một ít bột phấn màu đen. Gã túm lấy bó đuốc trên tay tên bộ khoái bên cạnh, soi kỹ, kinh ngạc bốc lên một nắm, rải trong lòng bàn tay, soi thật cẩn thận dưới ánh lửa:

- Ô, đây là cái quái gì vậy, chẳng lẽ là bột than?

- Oa!

Tên bộ khoái bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng kêu lớn giống như tiếng chó Tây Tạng, dọa Tô Tuần Thiên sợ tới mức run rẩy, bột than trên tay vãi ra khắp nơi. Tô Tuần Thiên tức giận mắng:

- Ngươi điên à? Kêu cái gì mà kêu, dọa người ta sợ chết khiếp ngươi có biết không?

Gã vừa mắng chửi vừa khua bó đuốc trên tay, khua đến nỗi đám lửa như hạt giống bay lên vù vù. Tên bộ khoái kia sợ tới mức hồn bay phách tán, vừa chạy té khỏi ra ngoài, vừa quay đầu kêu lớn:

- Ban đầu, hỏa được! Hỏa được! Đó là hỏa được!

Tô Tuần Thiên buồn bực giờ bó đuốc lên, nhìn về hướng tên bộ khoái đã chạy mất tăm không thấy bóng dáng, tự lẩm nhẩm một cách kỳ lạ:

- Được gì? Hửn là Mạnh Khánh Duy đang đầu cơ trục lợi thảo được? Đầu cơ bán được liệu...tội danh này hình như không đủ để lật đổ hửn rồi...Á?

A, a, a,~~~~~

Tô Tuần Thiên đột nhiên kịp phản ứng, thẳng lưng, kêu lớn liên tục mấy tiếng, lập tức co giò bỏ chạy. Tô Tuần Thiên chạy đến cửa hầm không cả cần tay vịn, một tay giờ bó đuốc, duỗi hai chân ra men theo thang chạy lên trên, bước đi cũng nhanh, động tác cũng linh hoạt, thật khiến người ta nhìn mà kinh ngạc.

Tô Tuần Thiên leo theo thang chạy ra khỏi miệng hầm, dừng cũng không dừng, chân không chạm đất đã tiếp tục chạy về phía trước, suýt chút nữa thì đâm đầu vào ngực người khác. Chính là Chu Ban đầu vừa chống nạng đến. Hai tên nha dịch nhanh chóng lui về sau đỡ lấy Chu Ban đầu. Chu Ban đầu nhìn Tô Tuần Thiên sắc mặt như màu đất, không vui nói:

- Tô Ban đầu, sao lại hoảng sợ?

Tô Tuần Thiên chỉ chỉ về phía sau, lại giờ giờ bó đuốc, miệng lắp bắp nói:

- Ngươi ngươi ngươi, ta ta ta, cẩn thận một chút, suýt chút nữa cháy rồi, lửa! Lửa lửa lửa lửa lửa....

Chu Ban đầu không nhịn được nói:

- Lửa lửa lửa lửa lửa...Lửa cái gì thế?

Tô Tuần Thiên giậm mạnh chân một cái, mới khắc phục được cái tật hể run một cái là cà lăm của mình:

- Hỏa được. Hỏa được!

Đế quốc Đại Minh nghiêm cấm bên ngoài vận chuyển các loại vật tư chủ yếu bao gồm muối, thép, hỏa được, hỏa được và trà, ngoài ra còn có cả tiền đồng. Đối với các quốc gia khác nhau, những hàng cấm này cũng có sự khác biệt, ví dụ như quốc gia phương bắc, muối và trà chính là hàng cấm, nhưng đối với quốc gia vùng duyên hải phía nam, cấm muối sẽ không có tác dụng gì rồi, cho nên biên ải phía nam tuyệt đối sẽ không kiểm tra những thứ này.

Nhưng có một thứ, Đại Minh không cần biết là quốc gia nào cũng đều khống chế nghiêm ngặt, đó chính là hỏa được. Loại vật tư này chỉ có quân đội sử dụng, bất kể là mua lên, tích lũy hay vận chuyển đều là tội lớn. Vậy mà bên trong hầm sâu ở sau cùng hậu hoa viên của Mạnh Huyện thừa phủ lại tích trữ mười mấy thùng hỏa được.

Trong hầm ngầm chứa một lượng hỏa được lớn, đương nhiên không thể lại thêm cái tội chứa hàng ỏ gái điểm cho Mạnh Khánh Duy nữa rồi, ai đi chọn những nơi này chơi bời? Trừ phi hửn muốn lên tiên thật trong lúc phiêu diêu dục tiên. Cho nên sự vụ oan của Tô Tuần Thiên sẽ rất dễ dàng bị vạch trần, nhưng...Bây giờ còn ai quan tâm đâu?

Mặc kệ Mạnh Khánh Duy tích trữ hỏa được là để bán cho bộ lạc vùng núi với giá cao, hay là thông qua dịch trạm Vân Nam vận chuyển đến các nước phía nam, đây đều là tội lớn không hơn không kém, bằng chứng như sơn, y chết chắc rồi!

Mạnh Huyện thừa bị bắt, hơn nữa bị thuộc hạ của y hạ lệnh bắt, sau đó từ trong nhà y tìm được bằng chứng thép vững chắc như núi, tin tức này nhanh chóng truyền đi khắp thành, mọi người đều đang bàn luận việc này một cách vui mừng, lúc nói tới Diệp Tiễn Thiên, không ai là không dựng thẳng ngón cái.

An Nam Thiên dựng thẳng ngón cái, khen liên môn:

- Tiểu tử tốt, rất có nghề! Dám hạ thủ với lãnh đạo trực tiếp, thế gian có thể có mấy người? Ngươi phải biết, không có cấp trên nào mà không kiêng kỵ kẻ từng lật đổ cấp trên. Con đường làm quan của vị Ngai Điện sử này, từ nay về sau khó khăn rồi, nhưng hửn vẫn như trước không ngừng làm việc nghĩa, đây chính là cái lợi hại của hửn.

Triển Ngưng Nhi bữu môi,nói:

- Giỏi như vậy, hôm đó ở trên Hoàng Đại Tiên linh chẳng phải sợ đến mức chạy té khỏi sao?

An Nam Thiên lắc đầu nói:

- Lời này sai rồi, ai không nghe thấy câu hảo nam bất hòa nữ đấu?

Triển Ngưng Nhi trừng mắt đẹp, quát:

- Huynh nói cái gì?

An Nam Thiên vội vàng nói:

- À, ý ta nói, chuyện gì cũng tranh giành, thì không phải là hảo hán, mà là lãng đầu thanh (tựa như trẻ trâu hiện nay), hoặc nói là lòng tham không đáy. Phải biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm, mới là đại trượng phu.

Triển Ngưng Nhi cười “xì” một tiếng, giọng mỉa mai nói:

- Đại trượng phu? Lúc trứng cổ độc của ta, hán chẳng phải một cái rắm cũng không dám đánh?

An Nam Thiên vuốt cằm, nói như có điều suy nghĩ:

- Đúng rồi! Từ về tâm đắc mà ta quan sát tỉ mỉ trên công đường, điều này cực kỳ không phù hợp với tính cách của người này, trừ phi...

Triển Ngưng Nhi nói:

- Trừ phi cái gì?

An Nam Thiên nói:

- Trừ phi, hán đã biết muối đang hù dọa hán!

Triển Ngưng Nhi thoáng giật mình:

- Hán có thể thông minh vậy sao?

An Nam Thiên nói:

- Lẽ nào muối cho rằng hán rất ngu?

Triển Ngưng Nhi ngẫm nghĩ, không nói tiếp nữa. An Nam Thiên biết về trầm mặc đó của biểu muối quen thói hiếu thắng mà nói, kỳ thực chính là ngầm đồng ý với cách nhìn của gã. An Nam Thiên cười cười, lại nói:

- Một người như thế, ta phải nhắc nhở Thái công chú ý một chút.

Triển Ngưng Nhi liếc gã nói:

- Một nhân vật nhỏ như vậy, có thể lọt vào con mắt của ông ngoại sao?

An Nam Thiên nói:

- Mỗi một nhân vật lớn, đều phải bắt đầu từ nhân vật nhỏ, cho dù là xuất thân giống như ta và muối, hay là dân chúng bình thường. Dù huyện Hồ vẫn bị xem là mảnh đất hẻo lánh, nhưng không hẳn là không thể sinh ra vài nhân tài kiệt xuất.

An Nam Thiên đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, chậm rãi bước đến cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ chính là đại lộ Thập Tự. Bọn họ đang ở tầng hai, từ trên cao nhìn xuống, thấy đám người hối hả như dòng nước chảy, An Nam Thiên ngậm ngùi nói:

- Nhân tài thật hiếm hoi...

Triển Ngưng Nhi cũng bước theo sau, khinh thường nói:

- Muối thấy tên này có xương ngược đấy, huynh muốn ca tụng hán, nhưng cẩn thận ăn phải quả lừa của hán.

An Nam Thiên ung dung cười, hát cảm lên một cách kiêu ngạo:

- Ta là ai hả?

Q.3 - Chương 33: Hữu bằng tự viễn phương lai...

Khi Triển Ngưng Nhi đang tranh luận với An Nam Thiên, thì dưới cửa sổ lầu của bọn họ có ba người đứng đó, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, xem ra là vừa đi chặng đường xa tới.

Người đứng giữa vóc dáng gầy gò, mặc bộ áo bào xanh tựa như cây gậy thanh trúc. Người đứng bên trái vừa mập vừa lùn, vai đeo một bao quần áo, tay chống một cây tiểu bổng (cây gậy hoặc cây côn để phòng thân lúc đi đường). Người bên phải có lẽ phải cao lớn gấp đôi, trong ngực ôm một đồng tiểu bổng, eo đeo một cây đao, tay cầm cái bánh bao ngọt mềm.

Người chính giữa cao gầy như cây gậy trúc dáng vẻ mong manh đến mức gió thổi nhẹ cũng có thể gãy eo, ảo não nói:

- Phu nhân lệnh một tiếng, chúng ta liền chạy gãy cả chân. Chạy một trận thiên nam địa bắc mới tới được huyện Hồ, cách lâu như vậy rồi, cũng không biết hán đã đi đâu. Biền người mệnh mông biết tìm đâu ra?

Gã đang ăn bánh bao hàm hồ nói:

- Tam quân gia, ngài cũng quá thành thật rồi. Ta tùy tiện ứng phó là được mà, nói không tìm được thì có sao? Làm như vậy có gì đáng gọi là cố chấp? Theo lý thuyết, hán cũng nên trở lại kinh thành rồi. Vì hán tránh chúng ta nên mới đi đến Tây Nam, đã lâu như vậy còn không tới

nơi sao?

Người gầy tức giận gõ vào đầu gã, cao giọng nói:

- Lão tử là Dương Tam Sầu, trong tên có một chữ tam. Nhưng lão tử là đại quân gia, không phải tam quân gia. Nói cho người nghe không biết bao nhiêu lần rồi, thế mà vẫn không nhớ được. Tại người không có màng nhĩ sao?

Gã đang ăn bánh bao vội vàng nhận sai:

- Vâng, Tam Sầu đại quân gia.

Dương Tam Sầu chán nản trừng mắt liếc gã:

- Nếu không phải mẹ người là biểu muội xa của ta, lão tử đã không mang người tới Dương gia làm việc, người ngu xuẩn lại còn suốt ngày ăn, người hầu gì mà thế hả?

Gã mập lùn nói:

- Đại quân gia, chúng ta không quen chỗ này, làm sao tìm hán? Chẳng lẽ đến từng nhà hỏi thăm? Nơi đây không thể so sánh với một sơn thôn nhỏ bé, việc nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã thông. Nơi này muốn nghe ngóng thông tin, chưa chắc đã có thể.

Dương Tam Sầu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đúng rồi, nơi đây có Tề Mộc, có chút quan hệ vắng lai với Dương gia. Ta từng gặp y, chúng ta tìm y nhờ giúp đỡ.

Mập lùn nói:

- Đại quân gia, phu nhân chúng ta còn có thể nói chuyện, chứ chúng ta...

Dương Tam Sầu nói:

- Không gặp thầy chùa thì xem mặt Phật, hỏi thăm một người là chuyện nhỏ, chẳng lẽ y không đáp ứng?

Dương Tam Sầu nói xong liền chặn một người đi đường lại, hỏi bán địa đại thân hào Tề Mộc gia.

Dương Tam Sầu cũng không hiểu vì sao Dương phu nhân phải dồn Tiết Thủy Vũ cô nhi quả mẫu bỏ trốn kia vào chỗ chết. Nhưng là phận dưới, y cũng chỉ biết chấp hành.

Những ngày này, y đi khắp nơi tìm kiếm, nghe ngóng, chịu bao đau khổ, cũng may sơn thôn hương trấn đi qua cũng nhiều. Mà một nhà Diệp Tiểu Thiên ba người đi cùng nhau như vậy cũng là hi hữu, nên rất nhiều người dân còn nhớ đến. Vì vậy, bọn họ mới lần mò đến huyện Hồ.

Hai người đồng hành với y, tên mập lùn tên là Nhạc Minh. Người kia là Hình Trụ, cũng coi như là hai tâm phúc của y. Mặc dù nói là làm việc cho phu nhân nhưng lần này là làm việc giết người, người không tin tưởng tuyệt đối thì y không dám dùng.

Trong đại sảnh Tề phủ, Tề Mộc đang nổi trận lôi đình với La Tiểu Diệp:

- Thế chất, trong tay ngươi tốt xấu gì cũng có mấy trăm tên lính, thế mà con mẹ nó ngươi làm ăn thế nào hả? Hà? Bảo ngươi làm chút chuyện như vậy, ngươi cũng không làm được. Đến bây giờ vẫn không có được một chút tin tức gì về Hoa Vân Phi. Kỳ thật, ta vốn không trông cậy gì vào ngươi. Ngươi kém xa cha ngươi. Nếu không phải chức quan của ngươi là do truyền thừa, chỉ sợ cái đầu ngu như gấu này cũng không thể đảm đương cái vị trí Tuần kiểm ti kia. Bây giờ Mạnh Khánh Duy xảy ra chuyện, ta không thể không cứu. Nhưng lại không có cách nào phân thân. Chuyện tìm Hoa Vân Phi, ngươi phải dốc toàn lực lo liệu.

La Tuấn Kiểm bị Tề Mộc giáo huấn mặt đỏ đến tận mang tai.

Cha của Tề Mộc vì cứu gia gia La Tiểu Diệp khỏi một cuộc bạo loạn của người miền núi mà chết, từ đó về sau La gia xem Tề gia là ân nhân cứu mạng. Cha Tề Mộc lúc đó là một quan binh Tuần kiểm ty bình thường, được gia gia La Tiểu Diệp đề bạt làm thủ lĩnh. Sau khi y chết, thì cho con trai trưởng kế thừa quan chức. Quan hệ giữa Tề gia và La gia càng thêm thân thiết.

Thế nhưng, thời thế thay đổi, qua mấy thập niên, gia gia La Tiểu Diệp qua đời, phụ thân cũng chết trẻ, La Tiểu Diệp mới 15 tuổi liền kế thừa chức quan Tuần kiểm. Khi đó, so với La Tiểu Diệp, Tề Mộc cũng không lớn hơn bao nhiêu, nhưng luận về vai vế thì gọi là thúc phụ cũng hợp lý.

Ý vào ca ca làm trong Tuần kiểm ti, Tề gia lại là đại ân nhân của La gia, Tề Mộc tự sinh mưu kế, triệu tập một đám kiêu phu, dưới sự ủng hộ của Tuần kiểm ti, vận chuyển buôn bán qua đường núi. Trong quá trình này, vì muốn độc bá dịch trạm Hoàng Kim đi qua Hồ huyện, y bèn dùng thủ đoạn, hoặc chiếm đoạt hoặc chèn ép các thương nhân vận chuyển hàng qua đường núi khác. Thậm chí không ngại xuống tay với họ.

Đầy tay máu tanh, rớt cuộc, Tề Mộc cũng độc chiếm thương lộ Hoàng Kim. Cũng bởi vậy, đem đến cho y vị trí số 1 tại huyện Hồ. La gia vốn là thủ trưởng của Tề gia, về sau biến thành thế giao. Đến nay thì Tề Mộc đã hoàn toàn áp chế La gia.

Tề Mộc vẫn tự cho mình là ân nhân của La gia. La Tiểu Diệp lại đảm nhiệm chức Tuần kiểm ti khi chưa đến 16 tuổi. Trong quá trình độc chiếm dịch lộ Hoàng Kim, Tề Mộc kết giao với tam sơn ngũ nhạc.

Bằng những nguyên nhân đó, đúng là đã ép La Tiểu Diệp đến bước đường cùng, vẫn một mực hất hàm sai khiến, đôi khi còn biến gã thành thuộc hạ của mình. Đây cũng chính là nguyên nhân mà ngày đó Diệp đại nương đã ngầm giáo huấn con trai. Hoàn cảnh của nhi tử, Diệp đại nương cũng không phải là không biết gì.

La Tiểu Diệp bị răn dạy đến nỗi mặt hết đỏ lại trắng, lưng túng giải thích:

- Bất kể thủ ác, cố nhiên là trách nhiệm của Tuần kiểm ti, chỉ là, sau khi xuất thủ thành công, Hoa Vân Phi kia liền trốn biệt tích, tiểu chất thực sự...

Tề Mộc không nhịn được nữa, ngắt lời gã:

- Được rồi, được rồi, ngươi không cần nói nữa. Tóm lại, ngươi phải dốc toàn lực ứng phó. Làm gì cũng được, miễn là phải tìm ra tung tích của gã cho ta. Đi đi, ta còn có việc phải xử lý.

La Tiểu Diệp nuốt cục hận xuống, khép nép nói:

- Vâng... thế bá... tiểu chất cáo từ.

Tề Mộc không tiễn gã, chỉ phát tay như đuổi ruồi. Y sớm đã hình thành thái độ như vậy với La Tiểu Diệp. Đợi đến khi La Tiểu Diệp rời khỏi, Tề Mộc mới thờ dài một hơi, vỗ trán suy nghĩ một lát rồi ra lệnh cho quân gia:

- Chuẩn bị một phần hậu lễ, ta muốn đi gặp Vương Chủ bộ.

Quân gia đã theo chân Tề Mộc chém chém giết giết, từ một kiêu phu dịch trạm nho nhỏ, từng bước từng bước dẫm bàn chân đầy máu leo lên vị trí tâm phúc của đại gia. Lúc này, gã nhện không được, buột mồm nói:

- Đại gia, Tề gia chúng ta mà cũng cần phải tặng lễ cho quan lại huyện Hồ sao? Bọn họ...

Tề Mộc âm u nói:

- Mỗi thời một khác. Cái tên Điền sử chết tiết kia, ta muốn giết chết hắn như di chết một con kiến. Nhưng ta lại không thể giết hắn, trừ phi ta muốn tạo phản. Hắn là người trong quan trường, nhưng cách làm việc thì không theo quy củ quan trường, vì thế khiến ta luống cuống. Hắc hắc, loạn quyền đã chết sự phụ gia a. Tạm thời nhân vậy. Chúng ta vẫn cần một nhân vật quan lại. Mạnh Khánh Duy không thể vứt bỏ. Hoa Tinh Phong rõ ràng là muốn đứng ngoài cuộc, chỉ dựa vào áp lực của Tề mỗ, chỉ sợ không ép được y thả Mạnh Khánh Duy ra. Huống hồ, ta hoài nghi, cho dù y chịu thả người thì tên Điền sử điền kia có đáp ứng hay không? Trước mắt, chỉ có thể liên thủ với Vương chủ bộ, mới có khả năng khiến cho Ngải điền kia chịu thả người. Chỉ cần Mạnh Khánh Duy được thả, ta sẽ toàn lực trợ giúp y đưa Ngải Điền sử vào chỗ chết. Quan đầu quan, chúng ta mới an toàn. Hôm nay cần nhẫn, ta sẽ nhẫn. Năm đó, cũng vì chúng ta giới nhẫn, mới giành được thắng lợi. Bách nhẫn thành Phật.

Đại quân gia nghe y nói như vậy, đành gật đầu:

- Đi, thuộc hạ sẽ làm ngay.

Đại quân gia vừa mới ra đến đại sảnh, liền có gia đình chạy sắp ngửa tới, thờ hồng hộc:

- Đại gia, việc lớn không tốt. Bộ khoái bắt bớ mấy huynh đệ của chúng ta, nói là bọn họ có cấu kết với Từ Lâm, đánh Huyện thừa đại nhân.

Tề Mộc nghe xong, nhất thời không nhận được nữa, nổi trận lôi đình:

- Cái tên điên này thật quá quái, có thể nhẫn nhưng không thể nhục. Triệu tập nhân thủ, lão tử đi huyện nha.

Đại quân gia nghe thấy vậy, chạy về khuyên:

- Đại gia, ngài vừa mới nói, phải nhẫn, bách nhẫn thành Phật mà.

Tề Mộc giận không kiềm chế nổi nữa:

- Phật cũng không thể tha thứ cho người ỉa đái trên đầu mình. Nếu như lão tử tiếp tục nhịn, thì không thể lẫn lộn Hồ huyện. Gọi người cho ta.

Gia đình kia vội đáp ứng, hoảng loạn lui xuống.

Ngoài cửa Tề phủ, Dương Tam Sầu ngẩng đầu quan sát Tề phủ, nói với Hình Trụ:

- Nhìn vô cùng khí phái, dù thấy Tề Mộc ở nơi này là một đại nhân vật. Tuy nhiên không thể so sánh với nhà chúng ta. Không có sắc thái riêng.

Hình Trụ nuốt vội miếng bánh bao, hàm hồ nói:

- Đúng thế nhà chúng ta là nhà quan, lão gia làm quan trong kinh thành đấy, cái họ Tề này so sao được?

Gần đây gặp nhiều chuyện, nên trước cửa Tề phủ hộ vệ nghiêm ngặt.

Ba người đứng ở đó bình bình phẩm phẩm, lập tức khiến hộ vệ chú ý.

Có bốn võ sĩ cầm đao đi đến gần, cảnh giác quát hỏi:

- Đang làm gì?

Dương Tam Sầu vội vàng chấp tay:

- A, làm phiền tráng sĩ thông báo một tiếng, có Dương gia ở Tĩnh gia.

Y vừa nói đến đó, thì có một đám bảo tiêu khí thế hùng hăng đi ra cửa, vây quanh Tề Mộc ở giữa. Võ sĩ thủ vệ nhao nhao chấp tay thi lễ:

- Đại gia!

Phía con đường đối diện có một bó củi lớn chất ở góc tường một gia đình. Hoa Vân Phi nấp bên trong sớm đã mất hết kiên nhẫn vì chờ đợi, vừa thấy Tề Mộc đi ra, lập tức tháo cung tên xuống, cài tên giương cung, nhắm thẳng vào cổ họng Tề Mộc.

Dương Tam Sầu nghe tiếng ngẩng đầu lên nhìn, thấy về ngoài người đó, không chút hoài nghi, vui mừng bước lên hai bước, lạy dài thi lễ, cao giọng nói:

- Quân sự Dương gia Tĩnh Châu Dương Tam Sầu, bái kiến Tề đại gia.

- Hà?

Tề Mộc quay đầu nhìn về phía Dương Tam Sầu. Đúng lúc đó, một mũi tên từ trong đồng củi phóng vút ra...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 34: Nhất tiễn thương tâm.

Một mũi tên bắn ra, trong lòng Hoa Vân Phi thầm kêu không xong rồi.

Mũi tên này gã vốn chắc chắn sẽ trúng đích, tuy nói Tề Mộc có nhiều thị vệ thân hình cao to túm tụm che chắn, thân người không ngừng di chuyển. Nếu muốn bắn trúng Tề Mộc, nhất là chỗ từ huyết của y thì cực kỳ khó khăn, nhưng với tiền thuật của Hoa Vân Phi mà nói thì không có gì khó khăn.

Khi Tề Mộc cất bước đi xuống bậc thang, đi phía trước có sáu gã bảo tiêu, nhưng bậc thang cao thấp nên chỉ có hai người cầm khiên che được đầu của y. Hai người này đi lên phía trước, thân thể lắc lư lộ ra khe hở ở giữa chỉ trong nháy mắt, nhưng với cặp mắt mãnh hổ cùng tài bắn cung của Hoa Vân Phi thì chỉ bao nhiêu đó là đủ.

Hoa Vân Phi bắt được thời cơ này một cách chuẩn xác, cũng kịp thời bắn tên nhưng ngay lúc đó Dương Tam Sầu lại hô gọi Tề Mộc. Khi Tề Mộc quay đầu lại là lúc mũi tên trong tay Hoa Vân Phi vụt đi.

Mũi tên rất nhanh, khiến người ta không thể phản ứng kịp. Hành động của đối phương và mũi tên của gã rời dây cung là cùng thời khắc. Mũi tên bắn ra bằng tốc độ ánh sáng, làm sao có thể không thất thủ?

Chẳng những Hoa Vân Phi bắt được khoảnh khắc kẽ hở giữa thân hình lắc lư, hơn nữa dự toán trước tốc độ bước lên của Tề Mộc, vừa vận xuyên thủng cổ họng của hắn.

Nhưng Tề Mộc quay đầu, vừa vận tránh khỏi chỗ nguy hiểm, ánh mắt vừa nhìn thấy Dương Tam Sầu cùng là lúc mũi tên bay đến.

Huyết quang bắn ra!

Mũi tên nhọn xuyên qua má phải Tề Mộc, đâm gãy bốn cái răng rồi xuyên hẳn qua má trái, bởi vì có răng đỡ lại nên mũi tên đến một nửa thì ngừng lại. Tề Mộc đau đến rống to, không biết vì sao má lại bị mũi tên nhọn xuyên thủng, há miệng ra rống to lại tác động cơ bắp trên má, thống khổ vô cùng.

Tề Mộc có được ngày hôm nay, cũng là nhờ trải qua núi đao biển máu, phản ứng cực kỳ nhạy bén. Sống chết trước mặt y kinh mà không loạn, lập tức tự bảo vệ tính mạng dùng thân thể bảo tiêu che chở chính mình. Đám bảo tiêu cũng kịp phản ứng, bảy tám người xông về phía Tề Mộc bao bọc y, những người còn lại tìm theo hướng mũi tên bay ra mà nhào tới.

Tề Mộc rất coi trọng tính mạng của mình, phòng vệ rất cẩn thận, Hoa Phi chỉ có một cơ hội, mũi tên này thất thủ, Hoa Vân Phi cũng không định liều mạng tiếp, lập tức tìm đường bỏ trốn.

Mấy người hộ vệ kia vừa chạy đến giữa đường lớn, chỉ thấy nhà kho của một ngôi nhà con đường đối diện ‘rầm’ một tiếng, mấy bó củi bay lên hiện ra một nhân ảnh, chạy như bay về phía trước.

Hoa Vân Phi chạy xa hơn ba trượng, phía trước là một vách tường cao hơn một trượng, Hoa Vân Phi giữa không trung dùng sức đập vào bức tường, dựa vào thêm một lần nữa bay vút lên, hai tay tìm tòi, bắt được một thân cây thò đầu ra khỏi tường. Thân hình gã giống như linh vượn bay giữa không trung, mượn nhánh cây co giãn, quăng về phía một cây đại thụ khác.

Chờ những người hộ vệ kia hung hăng chạy đến, chỉ thấy nhánh cây chấp chờn, lá cây lượn quanh còn bóng dáng thích khách đã biến mất.

- Đại gia bị thương, đại gia bị thương...

Bọn bảo tiêu kêu to, nâng Tề Mộc dậy, vây quanh y ba lớp, diu về phía nội viện. Rầm một tiếng, cửa lớn liền đóng lại.

Dương Tam Sầu đột nhiên thấy biến cố như vậy, đứng đằng kia mà sợ đến chân tay lạnh buốt, trợn mắt há mồm. Hình nhị Trụ khiếp đảm tiến đến bên cạnh y, thay đổi âm sắc nói:

- Đại chương quỹ đấy, huyện Hồ thực sự quá nguy hiểm, hay là chúng ta về Tĩnh Châu đi.

- Về Tĩnh Châu, chúng ta về Tĩnh Châu thôi!

Dương Tam Sầu cũng sợ hãi, nghe xong lời này như bị gãi đúng chỗ ngứa, lập tức gật đầu nói phải, y vừa mới quay người, đột nhiên kịp phản ứng đưa tay vỗ một phát lên đầu Hình Nhị Trụ, mắng:

- Đồ hỗn trướng, cái gì mà Đại chương quỹ, là Đại đương gia.

Hình Nhị Trụ ừy khuất sờ đầu, nói:

- Vâng! Đại đương gia.

Nhạc Minh tăng háng một cái, nói:

- Đại quân gia! Chúng ta sợ là không đi được đâu.

Dương Tam Sầu giận nói:

- Sao lại không đi được?

Nhạc Minh bắt đắc dĩ nói:

- Người xem!

Dương Tam Sầu ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bảy tám tên bảo tiêu Tề phủ mang đao thương côn bổng, sắc mặt khó coi đứng trước mặt.

Dương Tam Sầu tranh thủ thời gian cười nói:

- Mấy vị tráng sĩ, tại hạ là quan sự của Tỉnh Châu Dương phủ, trên đường đi qua đây vốn có chút việc muốn nhờ đại gia giúp một tay, không ngờ đại gia bị thương, tiểu nhân cũng không nên quấy rầy nữa, vậy liền cáo từ, cáo từ!

Dương Tam Sầu nói xong đã muốn lên qua đám người bảo tiêu Tề phủ.

Một tên đầu lĩnh bảo tiêu giờ Cửu hoàn đại khám đao ra, cản y lại, cười âm hiểm nói:

- Đại quan sự? Ta vừa mới rõ ràng nghe được thủ hạ của người gọi người là Đại đương gia mà.

Dương Tam Sầu nghiêm mặt nói:

- Sai rồi sai rồi, hần mới vừa rồi gọi ta là Đại chương quỹ, cũng là do sợ hãi mà gọi sai. Ta cũng nói sai luôn, tự xưng chính mình là Đại đương gia.

Đầu lĩnh hộ vệ kia cười hắc hắc:

- Đại chương quỹ hay là đại đương gia? Không biết vị huynh đệ này có phải là hảo hán từ trên núi xuống không, nhìn có chút lạ lẫm.

Dương Tam Sầu bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Vị tráng sĩ này, Dương mỗ không phải lẫn lộn giang hồ đâu, thật sự là hiểu lầm.

Đầu lĩnh hộ vệ kia vung tay lên, quát:

- Lại đứng lúc đại gia chúng ta gặp chuyện, đòi chạy đi? Không có cửa đâu! Có phải hiểu lầm hay không chờ chúng ta điều tra rồi nói sau! Áp tải bọn họ vào thủy lao.

Dương Tam Sầu kinh hãi, nói:

- Á? Nhốt vào thủy lao? Đừng a, ta và đại gia các người có...

Một đám bảo tiêu cùng nhau tiến lên, đem ba người bọn họ xô xô đẩy đẩy về hướng phủ:

- Có hay không... Chờ chúng ta hỏi qua đại gia rồi nói sau.

Huyện nha, Hoa Tĩnh Phong liếc nhìn hồ sơ từng việc, càng không ngừng giờ tay lau mồ hôi.

Diệp Tiểu Thiên ngồi ở dưới, nói:

- Những thứ này đều là chứng cứ phạm tội của hạ quan tham nhũng. Huyện tôn đại nhân, chứng cứ phạm tội của Mạnh Khánh Duy vô cùng xác thực, không còn gì để nghi ngờ, không thể nghi ngờ, y lén lút kiểm soát món lợi kén xù thông qua vật phẩm bị cấm. Hần là hàng hóa của Tề Mộc. Hạ quan đề nghị, lập tức mời Tề Mộc ra làm chứng.

Hoa Tĩnh Phong cảm khẩn xoa xoa trán, khẩn trương nói:

- Người chắc chắn chứ? Mạnh Huyện thừa...A! Mạnh Khánh Duy đã cung khai?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Y còn đang chờ Tề Mộc cứu hần ra ngoài, làm sao có thể cung khai? Bất quá đồng bọn của y còn có thể là ai khác sao, rõ ràng chính là Tề Mộc.

Hoa Tĩnh Phong nói:

- Quả nhiên có đạo lý, nhưng chúng ta là quan phủ, thì cũng cần có bằng chứng, một khi không có mà mời Tề Mộc đến, vạn nhất không có được chứng cứ rõ ràng... đến lúc đó...

Diệp Tiểu Thiên chăm chăm nhìn Hoa Tĩnh Phong, thanh âm rất nhẹ nhưng mỗi chữ phi thường hữu lực:

- Huyện tôn đại nhân, đây chính là cơ hội tốt của người!

Hoa Tĩnh Phong chấn động, thất thanh nói:

- Chuyện gì?

Diệp Tiểu Thiên thu hồi ánh mắt, nhìn qua giàn dây leo đối diện chậm rãi nói:

- Kiểm chế Huyện tôn đại nhân, là Mạnh Khánh Duy với Vương Ninh. Trong hai người kia thì Mạnh Khánh Duy có uy quyền nhất, nếu như thời điểm này Huyện tôn đại nhân có thể quyết đoán đứng ra, thu phục nhân tâm, dựng nên uy vọng, lật đổ Mạnh Khánh Duy cùng Tề Mộc, thì Vương Chủ bộ cũng sẽ không dám xem thường Huyện tôn ngài nữa. Khi đó, dựa vào thanh danh Huyện tôn thất phẩm, hơn nữa đoạt lại quyền lực từ trong tay Mạnh Khánh Duy, Vương Chủ bộ tuy có bộ lạc trong núi ủng hộ, cũng phải tạm thời nhượng bộ. Đến lúc đó, huyện tôn đại nhân ít nhất có thể cầm lại sáu phần quyền lực, đủ để nắm Hồ huyện trong tay mình rồi.

Hoa Tinh Phong nghe được tin đập thình thịch, nhưng nghĩ đến tên Tề Mộc kia thủ đoạn liêu mạng, Hoa Tinh Phong lại do dự, chần chờ sau nửa ngày mới nói:

- Người... Người có nắm chắc không?

Diệp Tiểu Thiên nhún nhún mày, nói:

- Nắm chắc cái gì?

Hoa Tinh Phong nói:

- Trừng phạt Tề Mộc... Tề Mộc có rất nhiều thuộc hạ liêu mạng vô cùng, Tuấn kiểm ti lại về phe y, bốn huyện căn bản không có lực lượng để đối phó y, người... Người lấy gì ra để nắm chắc, đưa y ra công lý.

Diệp Tiểu Thiên nhìn Hoa Tinh Phong, ánh mắt dần thương cảm, hần nhẹ nhàng lắc đầu nói với Hoa Tinh Phong:

- Huyện tôn đại nhân, nếu như việc gì làm cũng dám chắc một trăm phần trăm chiến thắng, thì Tề Mộc kia đã sớm chủ động nhận thua, còn cần ta đánh cược với bọn hắn một lần? Tình hình Hồ huyện đang rối ren như vậy, có được một cơ hội tuyệt hảo,...! Huyện tôn đại nhân, lúc này ngài đứng ra thì có sao đâu? Thành công, cho thanh danh vô lượng, còn thất bại thì người đồ hết lên đầu ta đi. Tề Mộc kia tuy trong ngành, nhưng gia nghiệp của y lớn, không có khả năng tạo phản, thì có thể hung hăng can quấy đến mức nào? Ngay cả ta cũng không dám giết, còn dám động tới ngài sao Huyện thái gia?

Hoa Tinh Phong đỏ bừng mặt, ngại ngùng nói:

- Bốn huyện không phải sợ, chỉ là...Bốn quan thân là một huyện tôn, nếu như bất hần cuối cùng không có bằng chứng sẽ phải tha hần, vậy uy nghiêm còn đâu, bốn huyện vẫn thấy là...hay bày mưu rồi hăng hành động thì tốt hơn.

Phía sau bình phong, Tô Nhã yên lặng khẽ thở dài, nhẹ nhàng rung rung đầu, trong nội tâm có sự mất mát nhẹ. Tuy rằng một mực hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng trọng phụ. Nhưng đến bước này, có Diệp Tiểu Thiên đầu tranh anh đứng đi trước một bước, hần vẫn trước sợ lang sau sợ hổ, Tô Nhã thật sự thấy thất vọng.

Cho tới nay, nàng cảm thấy trọng phụ cẩn thận chỉ là do tình thế bất buộc, không thể không ản nhẫn nhượng bộ. Nhưng hôm nay nàng đã nhìn thấu, người này thực chất nhất gan bản tính trời sinh. Tô Nhã khổ sở rồi đi, lặng yên không một tiếng động vào cửa sau, đi vào vườn, lặng yên ngắm nhìn một hồ sen yên tĩnh.

Hành lang uốn khúc, Tô Tuấn Thiên mặt mày hớn hờ đi tới. Diệp Tiểu Thiên bị thương mấy ngày nay không đi vẫn an Tiêt Thủy Vũ nên mới phân phó gã tới. Còn nghiêm túc dặn gã chớ đem việc này nói cho Tiêt Thủy Vũ. Xem ra, Diệp Tiểu Thiên đã vẽ con đường chói lọi trước mặt cho nữ nhân của hắn. Bản thân mình chịu uất ức khinh bỉ cũng nuốt vào lòng.

Tô Tuấn Thiên đối với yêu cầu của vị Đại cữu ca đương nhiên tuân theo ngay lập tức. Hôm nay gã đi đến hậu viện thăm Tiêt Thủy Vũ.

Gần đây, Thủy Vũ vẫn không hề để ý tới gã, hôm nay vì hỏi thăm tình hình “huynh trưởng” nên mới tươi cười với gã hơn, nói chuyện với gã cũng nhiều hơn làm Tô Tuấn Thiên mừng đến mức cò trong bụng.

Tô Thuận Thiên hào hứng đi tới, ngẩng đầu nhìn thấy tỷ tỷ mặt tiêu điều đứng bên ao sen, không khỏi giật mình, thả bước đi qua nhẹ giọng kêu:

- Tỷ tỷ?

- A?

Tô Nhã đang khổ sở vô cùng, bỗng nhiên bị đệ đệ gọi, lập tức tỉnh táo, lấy lại bình tĩnh nói:

- Tô Tuấn Thiên, lại đi thăm Tiêt cô nương sao?

Tô Tuấn Thiên nói:

- Vâng! Nhìn tỷ khí sắc không được tốt, tỷ giận gì tỷ phụ sao?

Tô Nhã cười khổ một tiếng, vừa muốn thuận miệng giải thích vài câu, chợt nghe phía trước “tùng tùng tùng” một hồi trống, Tô Nhã ngạc nhiên nói:

- Lúc này rồi còn có người phương nào đánh trống cáo trạng?

Trên tam đường, Hoa Tĩnh Phong đột nhiên nghe tiếng trống lại càng hoảng sợ, mấy năm này y nằm mơ đều ngóng trông được ngồi công đường là chủ chánh vụ. Nhưng lần trước sau khi thăng đường làm cho cả huyện Hồ thất vọng, bây giờ y có chút sợ hãi việc thăng đường.

Hoa Tĩnh Phong thấp thòm trong lòng, vừa mới đứng lên, chỉ thấy một nha dịch bay từ ngoài vào, thờ hồng học bẩm:

- Đại lão gia, Tề...Tề Mộc đã đến, Tề Mộc...đang đánh trống kêu oan!

Hoa Tĩnh Phong nghe xong lời này không khỏi chấn động, miệng há hốc “răng rắc”, cái cảm muốn trật khớp.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 35: Lông gà hóa tiền lệth.

Hoa Tĩnh Phong kinh ngạc hồi lâu mới tiếp nhận sự thật: Tề Mộc cũng biết đánh trống kêu oan!

Tề Mộc muốn tố cáo ai? Ai có thể xử lý được án cho Tề Mộc? Ông trời sao?

Hoa Tĩnh Phong nghi hoặc đầy bụng, cũng không dám thất lễ, tranh thủ thời gian mặc quần áo vào, sai người thăng đường.

Diệp Tiểu Thiên nghe xong cũng cảm thấy hơi quái lạ, Tề Mộc đánh trống kêu oan? Hẳn đây là biện pháp gì đấy lấy lùi để tiến? Nhất thời Diệp Tiểu Thiên không nghĩ ra được huyền cơ bên trong, cũng theo Hoa Tĩnh Phong đến đại đường. Tri huyện thăng đường hẳn không nên ở đây, nhưng tránh ở đằng sau xem phán xét thật sự không khó, tất nhiên không ai ngăn cản Điền sử bốn huyện hẳn đây.

Tề Mộc cũng không đến, người đến là đại quản gia Phạm Lôi của hắn.

Hoa Vân Phi bản mũi tên kia không nguy hiểm đối với Tề Mộc, chỉ dọa y hoảng sợ một phen mà thôi. Loại thương thế này tất nhiên không nghiêm trọng, nhờ mũi tên nhọn đi, đâm thuốc Kim Sang lên, tạm thời không nói được, chỉ có thể ăn chút thức ăn lỏng mà thôi, nhưng sau này hai mắt sẽ có lúm đồng tiền khó nhìn. Tề đại gia cũng không phải dựa vào khuôn mặt mà có cái ăn, đương nhiên không quan tâm.

Tề Mộc băng bó vết thương kỹ, lập tức nổi giận dùng dùng đánh thuốc hạ, sai bọn họ lục soát toàn thành một lần nữa, tìm kiếm âm hồn bắt tán Hoa Vân Phi kia. Đám thuốc hạ chấp tay nhận lệnh, Tề Mộc nghĩ lại, bỗng nghĩ tới việc có thể thừa dịp này phản kích Diệp Tiểu Thiên:

- Tên điên này không phải luôn mồm nói muốn giữ quốc pháp nghiêm minh sao, vậy để cho hắn vì mình mà cống hiến sức lực đi!

Lúc đầu Tề Mộc giấu diếm sự tồn tại của Hoa Vân Phi, là muốn Mạnh huyện thừa lợi dụng việc này đẩy ngã Diệp Tiểu Thiên. Cho dù không thể đẩy hắn ngã, chỉ cần có thể khiến hắn tạm thời bị cách chức, không làm vương tay vương chân y là được. Lại không nghĩ đến Mạnh Huyện thừa gặp phải Diệp Tiểu Thiên không tâm thương, chẳng những không thể đẩy ngã Diệp Tiểu Thiên, mà còn bị hắn nhốt lại.

Hôm nay vừa may lợi dụng việc này phản kích lại Diệp Tiểu Thiên, nghĩ đến Diệp Tiểu Thiên một lòng đối phó bản thân không thể không buồn bực mà mang người đi giúp mình truy nã hung thủ, trong lòng Tề Mộc liền đắc ý. Vì vậy, Phạm Lôi liền mang theo ý của Tề đại gia, tới huyện nha huyện Hồ đánh trống kêu oan.

- Oành! Oành! Oành! Oành...

Phạm đại quản gia chấp một tay sau lưng, một tay giơ dùi trống, dùng sức đánh gõ một hồi:

- Thành thành thành thành.

Tiền tay quăng dùi trống đi, y ngao nghể đi lên đại đường.

Hoa Tĩnh Phong luống cuống đi ra từ sau tấm bình phong, vừa chỉnh mũ quan, vừa đón tiếp Phạm Lôi, vừa muốn chấp tay, chợt phát hiện người tới không phải Tề Mộc, không khỏi giật mình.

Phạm Lôi nói:

- Huyện thái gia, ta muốn cáo trạng!

Hoa Tĩnh Phong ngạc nhiên nói:

- Không phải nói Tề tiên sinh muốn tới cáo trạng sao? Sao lại...

Phạm Lôi từ từ nói:

- Ta là quan gia Tề phủ, thay chủ nhân đến cáo trạng, không được sao?

- Ah! Có thể, có thể!

Hoa Tĩnh Phong đi nhanh ra phía sau bàn xử án, giờ kinh đường mộc lên ra lệnh:

- Thăng đường.

Phạm Lôi không nhịn được nói:

- Huyện thái gia, ngài cũng đừng thăng đường, ta tới báo án, phạm nhân còn cần quan phủ các người đi bắt, trước khi chưa bắt được phạm nhân, ngài có cái gì để thẩm vấn?

Hoa Tĩnh Phong ngượng ngừng buông kinh đường mộc, nói:

- Thì ra là thế, vậy... đại quan gia muốn tố cáo người nào, mời nói rõ ràng.

Phạm Lôi tăng hăng một cái, nói:

- Huyện thái gia, lão gia nhà ta hiện đã tra ra, mấy người Tường Ca, Từ Lâm ngày đó chết trong mưa, là bị thiếu niên Hoa Vân Phi giết chết!

Hoa Tĩnh Phong “ah” một tiếng, nói:

- Lại có chuyện như thế? Nói như vậy, Ngài Điện sử huyện ta có thể bỏ đi sự nghi ngờ rồi.

Phạm Lôi nói:

- Hoa Vân Phi này, là thợ săn trên núi, tính tình quái đản, trời sinh tính thô bạo, vì buôn bán một tấm da hổ cho Tề phủ mà xảy ra tranh chấp. Về sau cha mẹ qua đời ngoài ý muốn, cho nên hắn giận chó đánh mèo, sát hại bọn người Từ Lâm cùng mấy người Tường Ca. Chỉ vì muốn hả giận. Hoa Vân Phi này hại mấy mạng người còn chưa đủ, hôm nay dám mai phục ngoài cửa Tề phủ, thừa dịp lúc chủ nhân ta ra ngoài, dùng cung săn hành thích...

Hoa Tĩnh Phong nghe xong vui mừng, không kịp chờ đợi liền hỏi:

- Tề Mộc chết rồi?

- Ấy..., Tề tiên sinh không việc gì chứ?

Nhìn thấy ánh mắt quái dị của Phạm Lôi, Hoa Tĩnh Phong đột nhiên cảm thấy thái độ của mình có điểm lạ, tranh thủ thời gian lại làm ra vẻ ân cần giả.

Phạm Lôi trầm mặt nói:

- Cảm ơn lời hỏi thăm của huyện thái gia, lão gia nhà ta bình yên vô sự.

Hoa Tĩnh Phong suy sụp cúi mặt, nghĩ một đằng nói một nẻo:

- Ah! Như thế...thì thật tốt, ha ha, người hiền đều có trời giúp ah!

Phạm Lôi nặng nề hừ một tiếng, nói:

- Hoa Vân Phi này năm lần bảy lượt giết người, tổn hại vương pháp, coi thường triều đình, thân sĩ bốn huyện cảm thấy bất an. Chủ nhân nhà ta hy vọng huyện thái gia có thể lập tức phái tuần bộ, tráng dân, sau đó liên lạc với nhau, bố trí thiên la địa võng khắp huyện Hồ để bắt hung thủ. Người này vô cùng nguy hiểm, vạn lần không thể xem nhẹ.

Hoa Tĩnh Phong quen đánh “Thái Cực Quyền”, hơn nữa trong lòng y ước gì Tề Mộc chết sớm một chút, cho nên lại muốn theo kỹ năng mà làm, dùn dẩy trách nhiệm. Hoa Tĩnh Phong nói:

- Ah! Đây là tất nhiên, bốn huyện...bốn huyện trấn thủ nơi đây, có nghĩa vụ phải bảo vệ bách tính huyện Hồ. Cái này... cái này cái này..., bốn huyện lập tức cho người triệu tập tất cả quan đứng đầu, các phó quan các phòng cùng thương nghị...

Phạm Lôi trừng mắt, lạnh lùng quát:

- Chuyện gấp như lửa, huyện thái gia còn phải triệu tập tất cả trưởng quan các phòng thương nghị? Lẽ nào lại có cái lý đó!

Diệp Tiểu Thiên nấp ở phía sau, phía trước có hàng rào chống đỡ, phía trước hàng rào dựng một tấm biển, cho nên Phạm Lôi không nhìn thấy hắn. Diệp

Tiểu Thiên đứng ở đằng sau nghe nói Hoa Vân Phi bắn Tề Mộc, hơn nữa bọn du côn Từ Lâm, Tường Ca cũng bị Hoa Vân Phi giết, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Dù Diệp Tiểu Thiên chỉ tiếp xúc với Hoa Vân Phi hai lần, nhưng hẳn hiểu rõ thiếu niên này, Hoa Vân Phi chất phác ngây thơ, đơn thuần nhiệt huyết, đáng mặt thiếu niên, đồng thời vì trẻ tuổi lo liệu việc nhà, lại là thợ săn giỏi, có được sự tinh táo cùng nhạy bén mà người trưởng thành cũng khó sánh bằng. Một người như vậy, sẽ là một hung thủ giết người thô bạo sao? Nguyên nhân gì khiến gã đại

khai sát giới?

Trong lòng Diệp Tiểu Thiên không khỏi nghi ngờ, sau khi nghe Phạm Lôi chất vấn Hoa Tinh Phong, Diệp Tiểu Thiên lập tức tiếp lời:

- Không sai! Chuyện rất khẩn cấp, đề phòng hung thủ giết người một lần nữa, cần lập tức sử dụng toàn người của huyện, toàn lực ứng phó truy bắt hung thủ mới được.

Phạm Lôi bỗng chuyển qua hướng hàng rào, lạnh lùng quát:

- Ai?

Diệp Tiểu Thiên đi ra từ phía sau hàng rào, vượt qua hàng rào đi đến trước người Phạm Lôi, tủm tỉm cười nói:

- Bỏn quan chính là Điền sử bỏn huyện, phụ trách bắt trộm cướp truy nã tội phạm.

Ánh mắt Phạm Lôi đột nhiên co rút lại, y nhận ra Diệp Tiểu Thiên.

Phạm Lôi cười lạnh:

- Tốt! Điền sử đại nhân đã nói lời này, Phạm mỗ nhớ kỹ! Nếu như hung thủ không thể bị bắt về quy án, để hấn một lần nữa xuống tay giết người, đến lúc đó, lão gia nhà ta sẽ liên danh tất cả thân sĩ, tố cáo ngươi lên Bô chính ti và Án sát ti.

Dứt lời, Phạm Lôi phất ống tay áo một cái, bỏ đi.

Diệp Tiểu Thiên thở dài, nói với Hoa tri huyện:

- Đại nhân, người xem xem, một quản gia của Tề gia, dám ra oai ngay trong nha môn chúng ta, người biết hấn thì sẽ hiểu y chỉ là một quản gia mới nổi, người không biết còn tưởng y tề tướng gì đấy.

Hoa Tinh Phong nghe hấn chế nhạo, trong lòng xấu hổ không chịu nổi, mặt đỏ lên, tranh thủ thời gian, chuyển ánh mắt nói:

- Hoa Vân Phi này là thợ săn trong núi, sao lại kết thù chuốc oán với Tề Mộc, chỉ sợ có ẩn tình gì trong đó, người thật sự muốn giúp Tề Mộc bắt được người?

Diệp Tiểu Thiên nghiêm mặt nói:

- Huyện tôn đại nhân, cho dù Tề Mộc tội ác chồng chất, cũng nên do quan phủ xử theo luật pháp, há có thể tùy ý khiến dân chúng lấy bạo trị bạo. Nếu như người người đều biết, thiên hạ còn không loạn chắc, vương pháp đề ở đâu? Cho nên dù Tề Mộc muốn làm việc tổn hại vương pháp này, tùy ý làm bậy bắt cóc trẻ em, cũng nhất định phải nắm chắc! Chỉ có điều, Hoa Vân Phi này xuất thân thợ săn, chắc cực kỳ am hiểu việc giấu tung tích, nếu muốn bắt gã, cần phải động viên lực lượng. Kính xin huyện tôn đại nhân hạ lệnh, ty chức bụng lăm dạ chịu, lập tức dẫn người đi truy bắt hung thủ.

Lời nói này của Diệp Tiểu Thiên là đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, may mắn Hoa Tinh Phong chưa từng nghe tới cáo kiến lấy bạo chế bạo sống nhấm nhịn tạm bợ của đám tiểu dân mà Diệp Tiểu Thiên từng nói với Mạnh huyện thừa, nếu không còn không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Hoa Tinh Phong trầm nghĩ: “Hắn vốn một lòng muốn đối phó với Tề Mộc, sao bây giờ lại phải giúp Tề Mộc bắt người? Dích thị là vì mình không chịu giúp hấn, nên sinh ra khiph ý, không dám đối phó với Tề Mộc lần nữa, liền tự tìm cho mình cái thang để bước xuống.

Đồng thời, Hoa Vân Phi kia thực sự có thể làm thịt Tề Mộc, thì tất nhiên khắp nơi vui mừng. Trong trường hợp Diệp Tiểu Thiên có thể bắt được Hoa Vân Phi, thì mình lại không đắc tội với Tề Mộc, cũng tốt cho việc hòa hoãn quan hệ của nhau.

Nghĩ tới đây, Hoa Tinh Phong rất sung sướng mà nói:

- Nói có lý! Đã như vậy, bỏn huyện lập tức ký tên ra lệnh, lệnh người toàn quyền phụ trách việc truy bắt hung thủ giết người Hoa Vân Phi.

Hoa Tinh Phong hoặc là khoanh tay nhắm mắt, còn nếu đã làm việc thì thật sự muốn đẩy sự việc đến mức sấm rền gió cuốn. Y ngồi ở đại sảnh mở một tấm thẻ, đóng kín ấn rồi giao cho Diệp Tiểu Thiên.

Mặc dù Diệp Tiểu Thiên là Điền sử phụ trách truy nã hung thủ bắt trộm cướp, nhưng bình thường người hấn có thể điều động bên trong 3 ban sai nha, chính là bộ khoái.

Bên trong 3 ban sai nha, tạo dáng giống như cảnh sát tòa án, bộ khoái như cảnh sát hình sự, dân tráng tương tự vũ cảnh. Những người khác như lính canh

ngục, lao đầu, khổ đĩnh... gọi chung là nha dịch. Ngoại trừ bộ khoái, những người này Diệp Tiểu Thiên không có quyền điều động. Lần trước đi đĩnh Hoàng Đại Tiên ngăn hai phái tú tài quyết đấu, cũng vì có Hoa Tri huyện ra mặt, hần mới có thể điều động gần trăm tên dân tráng, hôm nay có tám thẻ này, hần có thể danh chính ngôn thuận điều động toàn bộ lực lượng “3 ban”.

Cái này không tính, nội dung của “tám thẻ” này rất rộng, vì thay đổi lực lượng truy bắt hung thủ toàn huyện, nên Diệp Tiểu Thiên chẳng những có thể thay đổi 3 ban nha dịch, lúc thiết yếu còn có thể đưa ra tám thẻ này, yêu cầu quân địa phương cùng tuần kiểm ti cùng đi bắt người.

Đồng thời, hần còn có thể lợi dụng tám thẻ này, ra lệnh

cho nhóm người “trường bảo”.

Diệp Tiểu Thiên ước lượng tám thẻ rồi đi ra đại đường, nụ cười lơ đãng treo trên mặt. Mặc hần tận tình khuyên bảo một phen, thằng ngu này vẫn không chịu đứng ra, hiện giờ thì tốt rồi, cái lông gà trong tay Hoa tri huyện là lông gà, đến trong tay hần, liền biến thành mệnh lệnh phát binh!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 36: Bình an vô sự.

Diệp Tiểu Thiên nhận được tám thẻ bài của Hoa tri huyện lập tức lên đường. Sáng hôm sau, điều tạo đãi đến, ngoài dân tráng cùng sai dịch còn có lý chính các thị trấn nhỏ thuộc bản huyện. Tất cả nhao nhao chạy tới đại thao trường huyện học chờ Điền sử đại nhân phân công.

Thương thế của Diệp Tiểu Thiên mặc dù nhìn khá dọa người nhưng hần bảo vệ những chỗ yếu hại rất tốt nên thương thế cũng không nặng. Trước kia hần thường chống gậy cũng có nguyên nhân nguy trang bên trong. Lúc này phải điều binh khiển tướng, hần đương nhiên sẽ không chống gậy mà để ảnh hưởng đến sĩ khí.

Khi Diệp Tiểu Thiên bước lên bục giảng tinh thần vô cùng phấn chấn, ý chí chiến đấu sục sôi. Ngược lại, Chu Ban đầu cùng chống quái trọng theo đuôi phía sau vẫn phải khập khiễng bước đi. Đùi y trước đây bị đánh gãy. Theo sau Diệp Tiểu Thiên ngoài Chu Ban đầu còn có Tô Ban đầu Tô Tuần Thiên ưỡn ngực ngẩng cao đầu, tinh thần dồi dào chưa từng có.

Diệp Tiểu Thiên đứng trên bục giảng nhìn xuống, một mảng đen kịt, rất đông binh hùng tướng mạnh. Chỉ là luồng khí thế này qua cặp mắt của Cẩm quân Diệp Tiểu Thiên thật sự phân tán không ra dáng vẻ của binh vương.

Luận chiến lược, vũ khí của “cẩm quân” cũng chỉ là “súng dôm, tuy nhiên, tư trang quân đội cũng không tệ lắm.

“Bọn họ không phải quân đội, ta cũng không nên quá kỳ vọng.”

Diệp Tiểu Thiên tự an ủi mình như vậy, cất cao giọng nói:

- Chư vị, nay có thợ săn ở khe Thanh Sơn Hoa Vân Phi giết chết Từ Lâm và bảy người Tường ca một cách tàn bạo, sau đó lại có ý đồ ám sát thân sĩ bản huyện Tề Mộc. Ngải mổ được sự phản phó của Tri huyện đại lão gia toàn quyền phụ trách truy nã, lòng bất hung thủ. Kể từ hôm nay, các người đều nhận lệnh của bản quan phân công. Ai dám chậm trễ, bản quan sẽ không khách khí.

Diệp Tiểu Thiên chậm rãi bước thong thả trên bục giảng, chuyển giọng nói:

- Lần này giống trống khua chiêng nhìn có chút hao người tổn của đúng không? Kỳ thật, thủ đoạn của kẻ này quả là tàn bạo khiến lòng người huyện Hồ hoang mang. Nếu không bắt hần về quy án còn không biết gã sẽ gây ra chuyện gì nữa. Để bảo vệ sự bình yên của nơi đây, bản quan quyết định huy động lực lượng toàn huyện bắt gã về quy án. Đương nhiên, nếu đã huy động lực lượng toàn huyện mà không thể làm được việc này thì như bản quan nói trước đó, phải nghiêm khắc chống các hoạt động phạm tội của huyện. Mạnh Khánh Duy thân là Huyện thừa lại lén lút buôn lậu. Hơn nữa lại là buôn hỏa được mà triều đình cấm nghiêm ngặt, có thể thấy dưới bầu trời bản huyện tội phạm thật ngang ngược.

- Hôm nay đã dùng lực lượng toàn huyện từ trên xuống dưới triệt để thực hiện trận căn quét lần thứ nhất. Cụ thể hành động thế nào, bản quan đã chỉ dẫn cho các bộ khoái. Các người sẽ được phân công dưới trướng bọn họ, do bọn họ chỉ huy hành động, từ huyện, xã, thôn, mỗi con đường, mỗi gia đình, toàn bộ đều căn quét triệt để. Toàn bộ những nơi giấu diếm dơ bẩn, toàn bộ bọn đầu trâu mặt ngựa, toàn bộ phần tử phạm pháp đều nghiêm khắc đã kích.

- Các người có người nhiều đời con cháu đều sống ở đây, nhiều người khi Đại Minh khai quốc, tổ tiên đã là quân của Đại Minh cầm kiếm girom khai khẩn, bôn bề nơi đây. Có người là do thiên tai nhân họa không thể ở lại quê hương mà đến đây. Cho dù các người vì lý do gì mà đến đây, các người đã định cư tại đây thì đây xem như là quê các người. Huyện Hồ là nhà các người, sự tối tăm rối loạn hiện nay của huyện Hồ phải được quét sạch. Hãy cầm lấy cây chổi của các người, bắt kẻ là tro bụi, con gián, mạng nhện đều quét sạch cho ta.

Trước khi tổng động viên chiến đấu, dù Diệp Tiểu Thiên có kích động hiệu quả khiến toàn bộ bộ khoái ngày đó nhiệt huyết sôi sục, bùng bùng đánh cảnh giới đánh Mạnh Huyện thừa nát bét, nhưng rất nhiều nha môn xưa nay không quan hệ đến Diệp Tiểu Thiên không hề màng đến. Tạo đãi, dân tráng,

nhất là lý tưởng, bảo chính các huyện điều xuống càng nghe càng đỡ dần.

Mất thấy nguyên một đám bộ khoái chia nhau xuống dưới lĩnh người, Chu Ban đầu khắp khênh đến bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, thấp giọng nói:

- Đại nhân, theo ty chức thấy, lực lượng chúng ta có thể dùng cũng chỉ có các bộ khoái. Để bọn họ nắm thành một nắm đấm, thì mới đủ sức đối kháng với Tề Mộc. Hôm nay, tách bọn họ ra, để bọn họ dẫn đầu đám tạo phản, hương đình cừ non kia, liệu có ổn không?

Tô Tuần Thiên cũng ở đó lo lắng nói:

- Đúng vậy, đại nhân, ngài xem bọn họ như phường giá áo túi cơm, chỉ có tập hợp bộ khoái chúng tôi lại mới có thể đủ một trận chiến với Tề Mộc.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu nói:

- Số người trong bộ khoái của bản huyện tổng cộng chỉ khoảng hai mươi lăm người, trừ mấy người già yếu, còn lại bảy tám người cùng vài chục thanh đao có thể đối phó cùng Tề Mộc sao?

- Chuyện này...

Tô Tuần Thiên cùng Chu Tư Vũ liếc nhau một nhau rồi lắc đầu.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tề Mộc hoành hành huyện Hồ đã nhiều năm, cây lớn rễ sâu không dễ đánh gãy. Hiện nay, mặc dù Mạnh Huyện thừa bị bề quan, Tề Mộc rất khó lấy được trợ lực, nhưng điều này cũng không chứng minh y dễ đối phó, chúng ta muốn một lần diệt trừ y, nhô cò tận gốc thì nhất định phải làm hai việc.

Tô Tuần Thiên hỏi:

- Hai chuyện gì vậy?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Mặc dù Mạnh Huyện thừa đã bị bắt, mà còn tìm thấy bằng chứng trong nhà y nhưng dù y chết cũng không mở miệng, không có lời khai của y chúng ta không cách nào chạm đến người của Tề Mộc, không thể muốn làm gì thì làm được.

- Những kẻ du côn bị bắt kia cũng vậy. Huống hồ những điều bọn họ biết có hạn, cho dù chịu nhận tội, e rằng cũng không cung cấp được mấy thứ hữu dụng. Những người bị Tề Mộc hãm hại hiện tại có nhiều e sợ. Mặc dù được chúng ta liên tục cổ vũ họ cũng không chịu ra mặt tố cáo. Vì vậy, việc đầu tiên chúng ta phải làm là tìm ra một tội danh mà chúng ta có lý do đầy đủ để làm khó dễ y.

Tô Tuần Thiên và Chu Tư Vũ nghe xong yên lặng gật đầu. Mặc dù Diệp Tiểu Thiên làm việc liều lĩnh thế nào cuối cùng cũng không thể thoát khỏi một chữ quan. Điều này bảo vệ hẩn, khiến cho Tề Mộc không thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào đối với hẩn, đồng thời cũng là sự ràng buộc, có một vài quy tắc hẩn vẫn phải tuân theo.

Chứng cứ là bắt buộc, hơn nữa muốn đối phó với Mạnh Huyện thừa trước tiên phải tạo ra một phần chứng cứ giả để bắt Tề Mộc lại, sau đó sẽ thu thập chứng cứ thật của Tề Mộc. Biện pháp như vậy cũng không dễ thực hiện được. Tề Mộc là kẻ liều mạng, y tuyệt đối sẽ không khoanh tay chờ chết.

Nếu gán cho y một tội danh giả, gã sẽ phản kháng không chút lo ngại. Một khi y dùng bạo lực gây ra thương vong lớn thì triều đình sẽ truy cứu xuống, lại phát hiện chứng cứ quan phủ phát hiện là giả thì khó tránh khỏi tội danh bức phản bách tính, đó gọi là mình làm mình chịu.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Điều thứ hai, bất kể chúng ta có chứng cứ chính xác hay không, một khi muốn chạm vào Tề Mộc đều phải dùng vũ lực, kẻ liều mạng như Tề Mộc nhất định sẽ phản kháng. Y có rất nhiều tay chân, chỉ dựa vào hơn hai mươi sai dịch của huyện có thể tấn công vào Tề gia sao?

Tô Tuần Thiên và Chu Tư Vũ lại lắc đầu, Diệp Tiểu Thiên chỉ dưới đài nói:

- Cho nên, chúng ta cần bọn họ. Các người chớ xem bọn họ như cái xác không hồn, lẽ nào bộ dạng ngây ngô trước kia của các người hơn bọn họ sao?

Tô Tuần Thiên nhíu mày nói:

- Những người này đến từ các nha môn khác nhau, có người đến từ nông thôn, đại nhân muốn lấy lòng để bọn họ làm việc cho đại nhân e rằng cần có thời gian.

Diệp Tiểu Thiên ha ha cười nói:

- Ta không cần bọn họ làm việc cho ta, ta chỉ cần bọn họ cảm hận Tề Mộc là được. Tề Mộc hiện nay không còn là Tề Mộc nói một là một hai là hai ở huyện Hồ lúc trước. Qua việc Từ Lâm, Tường Ca và Mạnh Huyện thừa bị bắt, Tề Mộc đã không thể che giấu cái hình tượng giả của mình.

- Tề Mộc dễ dàng nhận ra điều này, y đang liều mạng đoạt lại vinh quang ngày xưa. Lúc này ta để những người này đi gây phiền phức cho Tề Mộc, mặc

dù bọn họ chỉ muốn qua loa cho xong chuyện, Tề Mộc giống như một con thú bị bùa vây sẽ nuốt giận được sao?

Tô Tuấn Thiên và Chu Tư Vũ nghe đến đó như bưng tỉnh ngộ.

Tô Tuấn Thiên giờ ngón tay cái tán thưởng:

- Cao tay thực sự là cao tay.

Việc mà Diệp Tiểu Thiên muốn làm bây giờ nói trắng ra không đáng một đồng, không phải là chí khí binh lính không thể dùng sao? Đó chính là mượn tay đối thủ rèn rũa bọn chúng cho đến khi máu chảy. Chờ đến khi thịnh nộ đã đủ sẽ dẫn đến bạo kích lớn, Tề Mộc là kẻ cầm đầu cho dù không chết cũng phải đổ máu.

Đêm mưa to.

Mưa lớn bắn tung tóe trên những tảng đá lớn, từng đám bong bóng hiện rồi lại tan. Dưới mái hiên cặp đèn lồng chao đảo trong bão tố, ánh đèn yếu ớt chiếu lên những giọt nước mưa một tầng ánh sáng chập chòn, lại khiến cho buổi đêm mưa gió thêm sâu thẳm.

Bang bang bang...

Thời tiết khô hanh cẩn thận củi lửa, bình an vô sự.

Lão phu canh khoác áo toi khom người, một tay nhắc đèn treo mỡ tay kia nắm lấy cái dùi trúc đánh từng nhịp từ xa bước đến, miệng hô mỗi một câu, hoàn toàn không hề để ý tới trời mưa như trút nước.

Phía dưới đèn lồng là cánh cửa nước sơn đã loang lổ, cánh cửa đóng chặt, trong phòng là ngọn đèn dầu trong suốt, hơn mười bàn đánh bạc chập kín đặt ở đây, mỗi bàn đều tụ tập con bạc đỏ mắt vì thua hoặc thắng mà mặt mày hớn hờ.

Lý Duyệt sắc mặt ủ rũ, gãi căng thẳng dùng ngón tay dày mỡ hời bời qua mặt bài, đột nhiên khuôn mặt đỏ lừ hưng phấn, gãi đem bài bỏ lên bàn dùng sức vỗ mạnh nói:

- Đầu hỏ.

Lý Duyệt nói xong liền giang hai cánh tay cười lớn ôm đồng tiền trên bàn.

- Khoan đã.

Một kẻ mặt đỏ ngồi đối diện cười hi hi đỡ lấy tay gãi, đặc ý nghiêng mắt nhìn liếc gãi, thông thả mở ra một con bài, toàn bộ là màu đỏ sáu điểm đỏ. Kẻ mặt đỏ lại chậm rãi lật con thứ hai, toàn bộ là đen, sáu điểm đen.

Lý Duyệt đứng người, chán nản thất vọng nói:

- Thiên bài.

Kẻ mặt đỏ cười hi hi nói:

- Thật xin lỗi, đầu hỏ của người nhìn thấy thiên bài của ta cũng phải nhường lỗi.

Nói xong cũng giang hai cánh tay ôm hết tiền trên bàn vào ngực, như con vịt quạc quạc cười rộ lên.

- Bang, bang, bang.

Một hồi mỡ từ xa truyền đến:

- Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa, bình an vô sự.

Lý Duyệt tức giận mắng:

- Mưa như trút nước vậy, hanh khô cái con khi.

Kẻ mặt đỏ cười khà khà nói:

- Có để hân hô “chúc phát tài” người cũng không thắng được ta. Ta nói người đã nợ ta tám mươi đồng rồi, còn đánh hay không? Nếu không còn tiền thì rút đi.

Lý Duyệt cắn răng nện một đấm xuống bàn:

- Quy củ cũ, thua một trăm đồng thì tối nay người đến nhà ta ngủ.

Kẻ mặt rõ cười hà hà:

- Khoan hãy nói, nương tử của ngươi quả thật rất tuyệt. Nào, tiếp tục.

Trên đường dài, phu canh khoác áo mưa, mang theo đèn lồng chậm rãi đi đến căn phòng phía trước nhìn hai bên thấy mưa to như trút nước cũng muốn vào phòng trú mưa, lập tức cầm đèn hướng xa xa quẹo trái ba vòng, quẹo phải ba vòng.

Sau một lát, một đám mang theo khóa sắt khóa sắt, gõng xiêng, vác theo đao gươm, dẫn theo dân cường tráng dưới sự chỉ huy của bộ khoái Mã Huy mãnh liệt nhào về phía trước. Âm một tiếng, cửa phòng bị đập đổ, Mã Huy xung trận ngựa lên trước, gươm đao xông vào sòng bạc cao giọng nói:

- Quân phủ phá án, người không phận sự tránh ra.

Trong phòng này đâu có ai rảnh rỗi, mọi người đều rất bận rộn. Lý Duyệt thua đến nỗi nóng nảy nhảy lên một cái quơ mấy khối bài làm ám khí ném qua hướng Mã Huy mắng to:

- Con mẹ nó. Theo một tên Ngải Điền sử không biết sống chết, các người bị điên theo hắn luôn rồi à? Có biết đây là địa phận của ai không?

- Ôi...

Trên óc Mã Huy trúng một quân bài liền như bị Phiền Thiên Ân đánh trúng lập tức buông ra lùi về phía sau, từ thế xông vào trước giờ trở thành đứng sau dân tráng họ to gọi nhỏ nói:

- Du côn tập kích người phá án, mau bắt tất cả bọn chúng lại.

Mặc dù nói gần đây địa vị quan phủ huyện Hồ trong lòng bách tính có chút tăng lên nhưng những con bạc này không hề để họ vào mắt. Lúc này họ bàn ghế xông lên, dân tráng mặc có nguyện ý hay không, mắt thấy tình cảnh đó cũng đành ngghen chiến, hai bên nhất thời thành một hỗn độn.

Cảnh tượng huyện Hồ hỗn loạn, mờ mịt từ đó...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 37: Thần thông quảng đại.

Đúng lúc Tề Mộc khéo léo tính kế với hắn, khiến Diệp Tiểu Thiên phải vì y mà chạy loạn lên, đang dương dương tự đắc, thì dưới trướng của y, từ thanh lâu kỹ viện, quán trà quán rượu, nhà trọ, sòng bạc đều lâm vào phiền toái, hoành hành gây rối liên tiếp, bị gây khó dễ không ngừng, chỉ chưa có chuyện bị tổng giam vào ngục mà thôi. Cứ một tuần trà người ta lại đến tra một hồi, hỏi làm sao còn buôn bán được.

Tề Mộc phát hiện mình lại tự đem đá đập vào chân mình, cũng may y phát lên căn bản nhờ vận dịch trạm lộ vận chuyển. Chỉ cần cái cọc kiếm tiền ấy vẫn nằm chắc trong tay y thì sẽ không dao động vốn liếng của y, mà ở phương diện này, Diệp Tiểu Thiên với thân phận là Điền sử không thể chạm tay vào, trừ phi Tuần kiểm ti chịu phối hợp với hắn. Nhưng Tuần kiểm ti là vườn rau xanh của Tề Mộc, Tề Mộc muốn hái thì hái, muốn nhổ thì nhổ đương nhiên sẽ không lo lắng Diệp Tiểu Thiên có thể chen chân vào, vì vậy Tề Mộc không hề rối loạn.

Mặt y đã dùng khăn thuốc bao lấy toàn bộ, trừ lúc ăn uống phải tháo ra thì lúc bình thường đều che mặt như vậy chỉ thấy hai con mắt cùng hai lỗ mũi tối om. Tề Mộc không thể nói chuyện cũng may vẫn viết được chữ thế là vị đại hào của huyện Hồ quen thói to giọng ra lệnh giờ như một vị tướng quân ngồi ở vị trí chủ soái, bắt đầu múa bút vẩy mực, bắt đầu chỉ huy theo một loại khác.

Dưới mưu kế của y, đám du côn huyện Hồ nhao nhao hành động, gây chuyện sinh sự, nhất thời đủ loại đánh lộn, ẩu đả ở huyện Hồ náo loạn, hăm hại phụ nữ.

Diệp Tiểu Thiên không hề mơ hồ, hắn ra mệnh lệnh kẻ nào dám cả gan gây án, bắt kẻ là án to hay nhỏ đều bắt trước thẩm sau, không có thời gian sẽ không thăm vấn nhốt vào ngục trước nói sau.

Hai vị lão đại này vật cô tay, khiến huyện Hồ tình cảnh gà bay chó chạy, nhất thời đại lao chật hẹp của huyện Hồ chật kín người.

Những tên lính canh ngục không để ý đến tình trạng vệ sinh thế nào, phòng giam có đủ hay không, cứ vậy là nhét người vào. Đại lao của huyện Hồ tổng cộng có tám phòng nhỏ, bình thường thừa để sử dụng, lúc này nhét 127 người, bình quân nhốt 15 đến 16 người một phòng.

Cái khác khó xử không cần nói, nhiều phạm nhân như vậy chỉ ngủ cũng đã không thể giải quyết, diện tích nhà tù bé vậy, mặt đất không đủ để bọn họ nằm, vì vậy Diệp Tiểu Thiên xuất thân từ lính canh ngục bèn đưa ra một chế độ mới cho bọn họ là cắt lượt ngủ.

Một gian tù 15, 16 người phân làm ba ca ngủ, khi một trong ba phần phạm nhân nằm ngủ, hơn mười khác dán vào bốn vách tường cúi đầu nhìn bọn họ, mũi chân chỉ cần động một chút là dẫm lên người, cho nên bọn họ chỉ có thể không nhúc nhích như thể mặc niệm.

Lần ngầm đấu đá này của Diệp Tiểu Thiên và Tề Mộc tuy cả hai đều không ra mặt nhưng người dưới bọn họ đấu đến hừng hực khí thế, ngay từ đầu, những tên tạo đài, dân trắng, nha dịch và đám hương đình còn tương đối tiết chế, bọn họ không muốn kết thù với Tề Mộc, nhưng cuối cùng cũng không chịu được đám thù hạ chó điên của Tề Mộc, bị cắn nhiều rồi nên bọn họ cũng bắt đầu nổi điên.

Vì vậy mỗi ngày đều có người bị nhét vào ngục giam, mỗi ngày đều có công sai bị đả thương. Bây giờ thì mỗi sáng sớm ra ngoài, dân chúng huyện Hồ nhìn thấy người khác, việc đầu tiên không phải là chào hỏi mà là thông báo tin tức cho nhau. Ví dụ như, Tề gia lại có tay chân nào, quan phủ lại có tuần bộ nào bị đánh.

Những tuần bộ đó mỗi ngày khi ra phố đều phải đề phòng những viên gạch ném ra từ những góc ngõ tối. Cho dù thế nào, vẫn như trước rất khó phòng bị nhưng bọn họ phát hiện thái độ của dân chúng huyện Hồ với bọn họ rất khác trước đây, hàng xóm gặp bọn họ không còn về mặt khinh thường xa lánh nữa, người qua đường thấy bọn họ thì ôn hòa cung kính rất nhiều.

Lang trung trị vết thương cho Diệp Tiểu Thiên lần trước là thầy thuốc bị đánh nhiều nhất trong huyện Hồ vì nha môn nhiều lần mời lão về chữa trị vết thương cho sai nha, nhưng Diệp Tiểu Thiên và lão đã thương thượng trước, dứt khoát để lão tiến vào chiếm giữ nha môn trong huyện nha, ngay trong huyện nha mở “điệt đà y quán”.

Lão lang trung có ấn tượng rất tốt với Diệp Tiểu Thiên, từ khi tên Diên sử điên rồ đến huyện Hồ kinh doanh của lão ngày càng tốt. Vì vậy lão tiên sinh có đi có lại, lúc đến huyện nha, lão thần bí tặng cho Diệp Tiểu Thiên một bình rượu ba cân, bốc phét nói đây là rượu thuốc tổ tiên truyền lại, bổ thận tráng dương, kim thương không ngã, hiệu quả cực tốt.

Nhưng phương thuốc này phải ngâm ít nhất trên mười năm mới có hiệu quả. Nên cái bình này có thể nói là cực quý, lão đã nâng niu 30 năm, ngay cả bản thân lão cũng không có bình thứ hai. Diệp Tiểu Thiên cũng không hoàn toàn tin rượu này có hiệu quả thần kỳ như lão nói, nên hẩn tiện tay đổ ra hai cân còn lại thì đưa cho Tô Tuần Thiên.

Nửa đêm trở lại chỗ ở, Diệp Tiểu Thiên mua nửa cân thịt lợn trên phố, trộn cùng hai cái tai lợn để uống một bữa rượu ngon, hậu quả là đêm đó Diệp Tiểu Thiên và đệ đệ Tiểu Thiên đều rất cao hứng một đêm không ngủ, sáng hôm sau tinh thần còn rất tỉnh táo.

Lúc này Diệp Tiểu Thiên mới tin bình rượu được tặng là rượu tốt, vội vàng đi tìm Tô tuần Thiên muốn lấy lại rượu, hiện nay hẩn còn trẻ, sau này lớn tuổi thì sao đây, nghĩ cũng nên phòng ngừa chu đáo mới được.

Không ngờ lúc Diệp Tiểu Thiên vội vã tìm được Tô Tuần Thiên thì Tô Tuần Thiên đang vịn tường từng bước từng bước từ bên ngoài về, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, môi tím ngắt, đi một bước thở gấp ba tiếng, hai chân mềm nhũn như sợi mì.

Quan tâm đến trận đấu đá này không chỉ là dân chúng huyện Hồ, Triền Ngưng Nhi đã chuẩn bị hành trang để đi Đồng Nhân, An Nam Thiên vốn dĩ cũng đi cùng nàng nhưng quyết định ở lại mấy ngày, xem đại chiến huyện Hồ.

Ngoài An Nam Thiên, còn có một người khác cũng đang chăm chú quan sát mọi phát sinh của huyện Hồ, người đó chính là Hồ Bách Xuyên. Khi đám thương nhân huyện Hồ chỉ quan tâm cuộc chiến hỗn loạn này có ảnh hưởng đến kinh doanh của bọn chúng không thì Hồng Bách Xuyên lại quan tâm đến việc này có ảnh hưởng đặc biệt đến chính trị trong tương lai của huyện Hồ không?

Hồng Bách Xuyên ngồi trên ghế vừa nói vừa vuốt râu gật đầu, nét mặt vui mừng:

- Ta xem thường hẩn rồi, không ngờ trong hoàn cảnh như vậy hẩn vẫn có thể tạo nên cục diện như vậy. Nếu cứ để cho hẩn làm, nói không chừng...

Lão quản gia đứng cạnh Hồng Bách Xuyên cười híp mắt nói:

- Vâng, lão gia cũng cảm thấy bất ngờ à?

Hồng Bách Xuyên gật đầu nói:

- Bất ngờ, cực kỳ bất ngờ. Tiểu tử này quả không đơn giản.

Lão quản gia cũng cười:

- Đương nhiên rồi, người xưa nói rất đúng - long sinh long phượng sinh phượng, con của chuột phải biết đào hang. Lời này không hề nói suông. Đại thiếu gia là con trai ngài coi như mưa dầm thấm lâu, đạo kinh doanh cũng không có kém.

Hồng Bách Xuyên đột nhiên biến sắc:

- Sao, người nói Đại Hanh.

Lão quản gia ngạc nhiên nói:

- Sao vậy, người lão gia khen ngợi này giờ không phải thiếu gia sao?

Hồng Bách Xuyên cười khò một tiếng lắc đầu.

Lão quản gia nói:

- Lão gia, đại thiếu gia nhà chúng ta...

Hồng Bách Xuyên cả kinh:

- Đừng nói về nó với ta, bệnh tim của ta gần đây mới tốt hơn một chút.

Hồng Bách Xuyên dứt lời liền bịt tai bỏ chạy, đối với đứa con bảo bối này thật sự nghe tiếng đã biến sắc rồi. Lão quản gia đứng ở đó không nói lên lời.

Ít nhất cũng có chút thần khí, lớn nhỏ cũng là quan.

Sáng sớm ra khỏi nhà, Diệp Tiểu Thiên thấy hai câu đối dán tại cửa nhà mình liền cười ha ha. Lý Vân Thông thì tức giận nói:

- Đại nhân, có kẻ cười nhạo ngài. Đây là câu đối dán tại miếu thờ thổ địa.

Lý Vân Thông nói xong liền tiến lên xé toang câu đối đó, Diệp Tiểu Thiên ngăn y lại nói:

- Thổ địa công là thần nhỏ nhất, Diên sử ta cũng là quan nhỏ nhất. Miếu thổ địa dán câu đối này không cảm thấy nhục nhã. Lẽ nào tiểu quan ta uy phong hơn thần sao? Thôi, cứ dán như vậy đi, dán đúng vào.

Diệp Tiểu Thiên thấy Lý Vân Thông tức giận liền nói với y:

- Không nên tức giận, đây là việc tốt, đối lại trước kia Tề Mộc sẽ dùng thủ đoạn này để hạ giận sao?

Lý Vân Thông ngậm lại gật đầu nói:

- Đại nhân nói đúng lắm, nếu là trước kia, có kẻ nào dám cả gan khiêu khích Tề Mộc, Tề Mộc đã sớm đánh tới cửa, làm sao giống như bây giờ được.

Lý Vân Thông nói đến đây ngừng lại một chút, khâm phục nhìn Diệp Tiểu Thiên:

- Ty chức không ngờ ngay cả Huyện thái Gia cũng không làm gì được y, nhưng Diên sử đại nhân ngài lại có thể khiến y đại loạn.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Huyện thái gia chúng ta thì nói làm gì, ông ta không rề không đây, không quyền không thế lại nhất gan, không biết dựa thế tạo thế nói cho cũng cũng chỉ là một kẻ một sách, sao đối phó lại Tề Mộc chứ. Ngược lại chỉ có Mạnh Huyện thừa là có thể đối phó Tề Mộc, lại không nghĩ Tề Mộc đã biến y thành môn hạ.

Lý Vân Thông nói:

- Mạnh Huyện thừa đối phó Tề Mộc thì có ích lợi gì? Phối hợp với y mới là có lợi ích. Chỉ là không ngờ tới rằng, một khi đã bị Tề Mộc nắm thóp thì sau đó cũng chỉ là tay sai của Tề Mộc.

Diệp Tiểu Thiên nhẹ gật đầu, trầm ngâm một lát, chậm rãi hỏi:

- Sĩ khí của chúng ta đủ dùng chưa?

Gương mặt Lý Vân Thông lộ nét cười, y nói:

- Lần này, bọn chúng bị trêu tức đủ rồi, rất nhiều người đều xắn tay áo lên nói là hận không thể để Diên sử đại nhân ra mặt, dẫn bọn họ đánh thẳng vào Tề phủ cho Tề Mộc xem. Chỉ có điều...

Diệp Tiểu Thiên nhún mày hỏi:

- Chỉ có điều gì?

Lý Vân Thông nói:

- Chỉ có điều chúng ta vẫn chưa tìm được chứng cứ để có thể đối phó với Tề Mộc.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Việc này phải nắm chắc, ta nghe nói lúc trước đây, vì tranh đoạt đường vận chuyển hàng hóa qua núi mà Tề Mộc đã xử mấy người đồng hành, trong đó có hai người có kết cục vô cùng thảm, nát cửa tan nhà. Bọn họ may mắn sống sót dẫn người nhà đến huyện lân cận, người sai người đi tìm hiểu một chút, biết đâu họ sẽ trở thành nhân chứng hữu hiệu của chúng ta.

Lý Vân Thông nói:

- Vâng, ti chức sẽ phái người đi điều tra ngay.

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Ta có thể đi, toàn bộ nha môn thì không thể đi cùng ta, vì vậy, chúng ta phải ra tay trước, cần có một danh nghĩa. Chuyện này ngươi để tâm một chút.

Diệp Tiểu Thiên nói xong, bỗng cảm thấy bên người như thiếu gì đó, hắn nhìn xung quanh hỏi:

- Tô Tuấn Thiên đâu?

Lý Vân Thông kỳ quái nói:

- Mới vừa rồi còn đi theo ta, trong chớp lát đã không thấy.

Lý Vân Thông vừa muốn quay đầu, chợt nghe âm thanh yếu ớt:

- Ta ở đây... Ngươi đi nhanh quá.

Nói xong Tô Tuấn Thiên chậm chạp đi tới.

Diệp Tiểu Thiên cau mày nói:

- Đã ba ngày rồi, sao ngươi vẫn như thế hả?

Tô Tuấn Thiên thờ dãi nói:

- Bỏ chưa thấy đâu mà tổn hại thì có thừa. Nói toạc ra chính là chặt đầu cá và đầu tôm, thành Đông hủ đi thì thành Tây sẽ không có. Một đêm, suốt một đêm, mười tám lần, liên tục 18 lần, Tô mỗ may mắn không chết đã là cảm ơn trời đất. Mấy ngày nay cứ đêm đến là ta phải đắp hai chân, dương hỏa cạn kiệt toàn thân đều rét run.

Lý Vân Thông thoáng phát ra tiếng cười, Diệp Tiểu Thiên tò mò hỏi:

- Không phải rượu này có hiệu quả kỳ diệu sao?

Tô Tuấn Thiên sầm khỏ nói:

- Có Tô mỗ là nhân chứng sống mà Diên sử đại nhân còn không tin sao?

Lý Vân Thông liếc môi một cái nói:

- Rượu đó...

Rồi quả quyết:

- Người uống hết hết sao? Nếu không phải uống cạn trong một đêm, thì nguyên khí bị tổn thương sao được?

Lý Vân Thông liếc mắt, cảm hận nói:

- Ngươi tham ăn vậy sao không chết trong bụng mẹ luôn đi.

Tô Tuấn Thiên cười:

- Lý đại thúc, việc này, người đừng hâm mộ làm gì. Rượu này chính là để người uống, người còn không thể thi triển hùng phong như ta đâu.

Tô Tuấn thiên nói chưa dứt lời, Mã Huy chạy như bay từ đằng xa tới, vừa chạy vừa hô:

- Đại nhân, đã bắt được Hoa Vân Phi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 38: Thân bị vây hãm.

Mã Huy chạy đến báo với Diệp Tiểu Thiên, khi nói Hoa Vân Phi đã bị bắt giữ, thực chất Hoa Vân Phi vẫn chưa bị bắt, mà là bị nhốt lại.

Hoa Vân Phi là thợ săn ưu tú, giỏi tác chiến ở vùng sơn địa từng lâm, ứng biến linh hoạt nhạy bén, thoát ần hiện như ma quỷ, nói không khoa trương chút nào, một khi tiến vào vùng rừng núi, gã liền thành thần thánh không chế sinh tử, thành cao thủ quyền thuật chân chính, võ lực cao hơn vài lần thậm chí vài chục lần.

Nhưng, huyện Hồ không phải là vùng rừng núi, người trong huyện Hồ cũng không phải là cò trên núi.

Hoa Vân Phi dùng kinh nghiệm và thủ đoạn của thợ săn để đối phó với Tề Mộc, ban đầu được coi là thuận buồm xuôi gió, nhưng đến khi Tề Mộc phát động toàn bộ thủ hạ, vừa mềm vừa rắn, linh hoạt điều động người ở Tuần kiểm ti truy bắt gã khắp thành phố thì cảm thấy hơi vất vả.

Diệp Tiểu Thiên thông qua lực lượng quan địa phương phát động, tuy mục đích là tấn công Tề Mộc nhưng giả trang bề ngoài là lùng bắt Hoa Vân Phi, đương nhiên không thể chỉ tấn công hạ thủ sản nghiệp của Tề Mộc. Như thế, Hoa Vân Phi lẩn trốn đông tây, sẽ càng mệt mỏi ứng phò.

Gã muốn giấu mình ở huyện thành này rất khó. Ở trên núi, gã đào cái hố hoặc trèo lên một thân cây, bố trí tốt xung quanh thì có thể an tâm ngủ một giấc. Nhưng ở đây thì không được.

Nhà kho máy là nơi lúc bình thường, không có quá nhiều người qua lại, đến nay cũng có từng nhóm, từng nhóm ít người đi lại tìm kiếm, nơi nhiều người qua lại, một đứa trẻ choai choai chưa thành niên như gã, mục tiêu càng cực kỳ rõ ràng. Những bọn mượn thể làm càn, du côn đều có một loại khuru giác rất nhạy cảm khi có người lạ mặt ở đây.

Hoa Vân Phi là một tay bắn tỉa xuất sắc nhất. Gã cần một căn cứ hậu cần có thể đảm bảo cung cấp đầy đủ cho gã thì gã mới có thể phát huy uy lực của mình. Nhưng ở đây không có cái gì, không có bất cứ một trợ lực nào. Gã chỉ còn cách một mình hăng hái chiến đấu.

Gã muốn trở về bên núi rừng cũng không thực hiện được. Một tòa thành bé con con, chỗ ra vào bố trí đầy tai mắt của Tề gia. Gã lại mang theo ít vũ khí, lúc ra vào nếu không muốn bị phát hiện thì thật khó như lên trời. Cho dù như vậy, ở huyện Hồ, đối với Tề Mộc mà nói, dường như chẳng có bí mật gì. Gã vẫn trốn tránh rất lâu, nhưng trong quá trình này, gã cũng đã mệt mỏi sức tàn lực kiệt rồi.

Hoa Vân Phi hôm nay bị phát hiện, không phải trong lúc ám sát Tề Mộc bị trúng bẫy, cũng không phải bị những kẻ dò thám như thần, lần theo dấu vết, suy lý phân tích phát hiện ra, mà cuối cùng phán đoán chính xác ra chỗ ở của gã là một tên nát bạc đánh nhảm đánh lộn làm phát tác.

Tên bọn nát bạc này chính đêm mưa hôm trước, Diệp Tiểu Thiên phát động tiến công kỹ quán, sòng bạc, trà tử tửu lâu, của Tề Mộc, sòng bạc lấy bài chín làm ám khí, hướng về phía Mã Huy, phát động tập kích, chính là Lý Duyệt.

Lúc đó, Lý Duyệt bị bắt lại, nhưng tội lỗi của y không lớn. Trong tình cảnh ngục giam chật kín tội phạm, bọn ngục tốt dùng một trận đánh tê người làm hình phạt, xong việc thì phóng thích.

Sau khi Lý Duyệt ra ngoài, Mặt rở lại đến gây phiền toái. Gã đến đòi nợ.

Lý Duyệt định thua bạc thì đền thân, dùng vợ mình để trả nợ, nhưng lúc đó Mặt rở lại không làm được. Mặt rở bởi vì đêm hôm đó tiền vốn bạc và tiền lãi đều không còn a. Những số tiền này không cần hỏi, tự nhiên rơi vào tay bộ khoái tạo đãi kia. Mặt rở mặt trắng. Y cho rằng nếu không phải Lý Duyệt tập kích bộ khoái, thì bộ khoái sẽ không ra tay, mạnh như vậy. Bộ khoái không đánh đập tàn nhẫn, thì số tiền y thắng được sẽ không bị bộ khoái mượn gió bẻ măng. Cho nên món nợ này xét cho đến cùng đương nhiên phải tính lên đầu Lý Duyệt.

Lý Duyệt làm gì có tiền trả cho y. Nghe nói Mặt rở tuyên bố trong vòng ba ngày nếu không trả tiền sẽ tháo một chân của gã. Trong tình huống cấp bách, gã bèn tin vào thuật sĩ giang hồ, phải đi ngủ trên tám quan tài thì mới thắng bạc. Nghe nói nếu có thể một mình ngủ một giấc trên tám quan tài đang để thi thể, thì đánh bạc không bài nào không thắng.

Nhưng người chết là quan trọng, nhà ai có người chết chịu để cho gã leo lên trên quan tài ngủ một giấc? Trừ phi quan tài vô chủ, mà huyện Hồ thì vừa hay có một chỗ như vậy: “Nghĩa trang”. Nghĩa trang này là Hồng Bách Xuyên bỏ vốn quyền góp xây dựng. Hồng Bách Xuyên là đại thiện nhân nổi tiếng trong huyện Hồ.

Lý Duyệt đấu tranh tư tưởng suốt nửa đêm. Cuối cùng bạo gan bật dậy lén lút lút lần vào “nghĩa trang”, lúc đó Hoa Vân Phi cũng đang nấu mình ở nghĩa trang. Đây vốn là một trong số ít nơi ở huyện thành có thể cho gã chỗ nấu thân an toàn. Nghĩa trang, kỳ thực cũng là nơi bọn lưu manh thường hay qua lại sục sạo. Có điều ở đây là nơi chôn cất thi thể người chết, dù sao người ta cũng kiêng kỵ hơn. Cho nên người đến đây cũng tương đối ít, tìm kiếm tra xét cũng không kỹ lưỡng.

Mấy ngày hôm nay Hoa Vân Phi ẩn trốn ngủ cũng không được yên giấc, mệt đến nỗi sức tàn lực kiệt, trần trọc lẫn lộn. Cuối cùng gã lại mò đến “nghĩa trang”. Buổi tối gã vẫn còn tỉnh táo, càng về đêm gã mới càng thấy mệt mỏi dần, lại nghĩ ở nơi này sẽ không có người nào đến điều tra, bèn nằm trên xà nhà đánh một giấc.

Lý Duyệt né qua người công nghĩa trang, lặng lẽ mò vào nơi đặt quan tài. Ở nơi tắt lửa tối đèn, ngũ quan trở lên linh cảm khác thường. Đột nhiên nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ, Lý Duyệt sợ tới mức hồn bay phách lạc, liền quay người muốn bỏ chạy. Chợt nghĩ làm sao mà có thể thờ được, không lẽ gặp

được người “đồng hành”?

Lý Duyệt thực sự cũng là đến bước đường cùng rồi, bèn cứng rắn ngẩng đầu mò vào. Y không dám cầm đèn, may mà trước đây từng đi với thủ hạ của Tề đại gia đến đây điều tra, quen tình hình ở đây, biết ở đây hiện nay có đặt tổng cộng ba cỗ quan tài, vị trí không nhớ rõ lắm.

Lý Duyệt lần theo từng cỗ quan tài, trên các tấm quan tài đều trống trơn, xung quanh đều không trông thấy người, lại nghe thấy tiếng ngáy tựa hồ như phát ra từ trên xà ngang, trong lòng nảy sinh nghi ngờ: kẻ đầu trộm đuôi cướp nào mà phải chạy đến ẩn nấp nơi này? Trừ phi...

Lý Duyệt cũng không cần biết mình phán đoán đúng hay sai, chỉ nghĩ đến món tiền thưởng khổng lồ mà Tề đại gia từng tuyên bố, lòng y như muốn nổ tung vì vui mừng. Lý Duyệt lập tức vội vàng chạy về phía Tề phủ. Vì quá vội nên không kịp thông báo thân phận, suýt chút nữa thì bị đội canh phòng nghiêm ngặt của Tề phủ tưởng là thích khách, chém cho một đao.

Đại quân sự Phạm Lôi của Tề phủ nghe y kể về tình hình ở nghĩa trang, chợt cảm thấy có nhiều khả năng, liền vội vàng điều động người đến đó. Nhưng nghĩ đến đối phương dù chỉ có một người, nhưng quan sát biểu hiện trong mấy ngày gần đây, thì thấy gã già hoạt như cáo, hành động như sói, tuyệt đối không thể coi thường, giờ đang là ban đêm, nghĩa trang lại là nơi tương đối xa xôi hẻo lánh, dễ thoát thân. Vì lý do an toàn, Phạm Lôi lập tức báo rõ Tề Mộc. Ngay tức khắc, Tề Mộc sai lão đi tìm La Tiểu Diệp, điều động quan binh Tuần kiểm ti đến phối hợp bắt người.

Đội Phạm Lôi điều động đủ nhân lực, Tề Mộc lại ép La Tiểu Diệp điều đủ binh lính, hai bên hợp tác chung đường, trời sắp sáng rồi, họ dồn binh cùng đến nghĩa trang, trước tiên không chế lão già trông coi nghĩa trang, sau đó bao vây toàn bộ nghĩa trang, mưa gió cũng không để lọt.

Chờ đến khi họ bố trí hoàn tất, mới bắt đầu phát động tiến công vào nghĩa trang. Hoa Vân Phi đã có cảm giác rồi. Kỹ thuật bắn cung của Hoa Vân Phi vô song, một khi cung trên tay, mũi tên không hụt phát nào. Thủ hạ của Tề Mộc cho dù đứng mảnh cỡ nào cũng liên tiếp bị bắn bay ra, phải chặt vật đỡ ván cửa làm lá chắn.

Kể từ đó, hai bên giằng co đến sáng, đến khi dân chúng khắp nơi biết tin này, họ như giặc lớn chen đến vây quanh nhà chứa thi hài lạnh lẽo ở trong sân nghĩa trang, chặt kín đến mức không thể tiến thêm phân nào.

Mã Huy đang trên đường đến nha môn thì được biết tin này, lập tức chạy đến báo cho Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên mới nghe qua, thần sắc run sợ, lập tức phân công:

- Mau, điều động tập hợp nhân thủ, lập tức đến nghĩa trang.

Vừa đến nơi, vẫn chưa đều nhịp thở, Tô Tuần Thiên đã lâm bầm kêu khổ. Bỗng gặp một lão phu dẫn con lừa qua đường. Hai mắt Tô Tuần Thiên lóe lên, chỉ tay vào ông ta kêu lên:

- Ông lão, đến đây!

Tề Mộc hiện nay hận nhất ba người, Diệp Tiểu Thiên và Hoa Vân Phi là hai người trong số đó, còn một người nữa là Vương Chủ bộ.

Hai ngày trước Tề Mộc chuẩn bị lễ lạt hậu hĩnh định đi thăm Vương Chủ bộ, y vốn định mời Vương Chủ bộ ra tay, để tạo động tĩnh trong bộ lạc trên núi, phối hợp với mình phát động hỗn loạn, làm tăng áp lực đối với quan phủ. Đến lúc đó Hoa Tri huyện được cái này mất cái kia, vì sợ sự việc lớn dần thành bạo loạn, phủ quan ắt phải ngăn cản Diệp Tiểu Thiên nổi cơn điên.

Cái này giống như một ván cờ đấu thú. Voi hàng sư tử, sư tử hàng sói, sói hàng chó, chó hàng mèo, mèo hàng chuột, chuột hàng voi...

Y không làm gì được Điền sử điên kia, nhưng trong mắt y, tên Hoa tri huyện kia lại có thể.

Tề Mộc vốn cho rằng Vương Chủ bộ nhất định sẽ vui vẻ đáp ứng.

Bởi vì kẻ điên kia, nhất cử nhất động của hắn đều có lợi cho Hoa tri huyện nhất. Hắn đã lật đổ Mạnh huyện thừa, nếu lại lật đổ mình, thì sông núi huyện Hồ sẽ rơi vào tay Hoa Tri huyện. Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ luôn tìm mọi cách để chống lại điều này.

Nhưng không ngờ Tề Mộc đến Vương phủ, Vương Chủ bộ hơ hơ ha ha, thái độ phô diễn quá rõ qua ngôn ngữ lời nói. Tề Mộc bị thương, không nói lưu loát được, chỉ có thể nhờ Phạm Lôi nói giúp.

Mất thấy Vương Chủ bộ hứa suông việc đó, thậm chí ngay cả biểu hiện cười trên nỗi đau của người khác còn lười diễn kịch để che giấu, Tề Mộc tức giận ra về.

Có điều sự việc nặng nề gấp gấp hay thư thả y vẫn phân biệt được rõ ràng. Nhiệm vụ cấp thiết trước tiên là phải bắt được thích khách âm hồn bất tán Hoa Vân Phi kia. Tiếp theo chính là đầu Điền sử điên, cứu Mạnh Huyện thừa ra. Đến lúc đó sẽ đối phó với lão già hồ ly Vương Chủ bộ cũng không muộn.

Nửa đêm nghe tin phát hiện ra tung tích Hoa Vân Phi, Tề Mộc vui mừng quá đổi. Nhưng lúc đó Tề Mộc chỉ dặn dò Phạm Lôi đi triệu tập nhân lực bao vây nghĩa trang, còn bản thân y thì chưa lộ diện.

Lý do rất buồn cười. Số là, lúc đầu, khi Tề đại gia giành chính quyền, anh dũng tiến lên, không sợ chết, đến nay sống an nhàn sung sướng, phú quý vinh hoa, hưởng dùng không hết, tính tình cũng thay đổi. Y lo lắng đó là kẻ sách của Hoa Vân Phi, lo lắng lúc tới lửa tắt đèn, không biết từ chỗ nào thỉnh linh

bắn ra một mũi tên nhọn.

Đợi đến khi trời sáng choang, Tề Mộc mới dẫn theo một đám thị vệ, ngồi lên xe con đặc chế chạy đến nghĩa trang, dọc đường người hồi báo không dứt, nói Hoa Vân Phi đã bị trùng trùng lớp lớp bao vây, có mọc thêm cánh cũng khó bay được. Tề Mộc trong lòng hoàn toàn yên tâm, hung dữ hướng về phía thủ hạ ra hiệu. Những kẻ tâm phục hội ý nói:

- Đúng, việc này phải giải quyết!

Tề Mộc dùng cử chỉ chân tay ra hiệu cho thủ hạ đi lấy cung tên, nghe nói Hoa Vân Phi vì tài bắn cung tên mà nổi tiếng. Tề Mộc liền chủ ý sẽ dùng cung tên.

Cung tên, áo giáp, giáo mác, những loại vũ khí này nghiêm cấm cá nhân tồn chứa, nếu không sẽ bị coi là mưu phản. Nhưng lúc đó luật lệ Đại Minh không nghiêm ngặt bằng đầu triều Minh, lại thêm ở khu vực Quý Châu lại có cục diện chính trị riêng, nên Tề Mộc đã ngầm chế tác ra mấy chục bộ cung nỏ.

Tề Mộc chế tác cung nỏ hoàn toàn không phải là tạo phản, cho dù thế lực của Tề Mộc hiện tại rất lớn. Nhưng trong quá trình vận chuyển hàng hóa qua dịch trạm, đường xá vẫn còn có một số ít dân lưu manh muốn đánh cướp hàng hóa. Cung nỏ chính là một loại vũ khí tự vệ sắc bén nhất. Tề Mộc làm sao có thể vứt bỏ không dùng đến.

Thủ hạ lĩnh mệnh đi ra, Tề Mộc liền tăng tốc độ thẳng đến nghĩa trang. Lúc đó Diệp Tiểu Thiên từ hướng khác cũng đang tăng tốc tiến đến nghĩa trang. Từ xa nhìn về phía nghĩa trang, đã thấy một đám khói dày đặc cuộn cuộn lên, phảng phất có một làn khói bay thẳng lên mây.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 39: Đồi đầu.

Khói đặc cuộn cuộn. Trong nhà chứa quan tài, Hoa Vân Phi cố hết sức cúi rạp người xuống, nhẹ nhàng mân mê mũi tên bằng gỗ Hoàng Dương trong bóng. Đây là mũi tên cuối cùng của gã.

Bao đựng tên của Hoa Vân Phi tổng cộng có 20 mũi tên. Mũi tên tốt nhất không phải đơn giản có thể chế tạo ra được. Bao đựng mũi tên này, khi sẵn bắn thủ rừng già vẫn thường thu về tái sử dụng.

Đầu nhọn mũi tên cùn thì lại mài sắc. Trong hai mươi mũi tên, có cái mới bổ sung. Lại có cái truyền từ đời ông cha lưu lại. Gã vô cùng quý trọng.

Hai mươi mũi tên, nếu hôm nay bắn ra 19 mũi, trong đó chỉ có một mũi bị người ta dùng tấm ván cửa chắn kín. Mười tám mũi tên khác đều là mũi tên có số mệnh quan trọng định sẵn, người bị trúng mũi tên đó đều mất mạng tại chỗ.

Hoa Vân Phi ho khan mấy tiếng, vuốt vuốt con mắt bị hun khói đỏ hoe, làm chảy ướt cả mắt, gã tự cười nói:

- Liên tiếp giết 18 người, đủ bản lĩnh đấy! Chỉ tiếc, không thể tận tay đâm lão tặc Tề Mộc, để báo thù cho cha mẹ ta!

Gã dùng cung tên không bậy bạ chút nào. Mỗi người bị bắn chết đều là cầm đầu hoặc là xông lên trước mặt. Nên gã cần phải thị uy, trấn nhiếp đối phương khiến chúng không dám tiến công vào. Hoa Vân Phi chỉ có 20 mũi tên, ắt phải dùng tiết kiệm. Gã muốn trong thời gian này tìm được một cơ hội thoát thân. Nhưng đáng tiếc cơ hội mãi vẫn chưa đến, mà người vây bắt thì càng lúc càng nhiều.

May mà người ty tuần kiểm dường như không để bụng lắm đến việc này, cứ đứng ngoài khoe khoang hù dọa, chưa có hành động gì cụ thể, cho đến khi Phạm Lô ra mặt bức bách, bọn lính mới đi ôm một đồng các vật dễ cháy đến, phóng hỏa tạo khói trước đầu gió. Bọn họ vẫn một mực như trước, không chịu gia nhập vào hàng ngũ tiến công, không thì Hoa Vân Phi được cái nọ mất cái kia, không thể giữ được cả hai.

Tề Mộc đã kịp đến. Từ xa đã dừng lại, nhìn thấy hiện trường bày thế trận lớn như vậy, rõ ràng là quang cảnh hai quân khai chiến.

Kết quả nhà chứa thi hài đó vẫn không thay đổi. Hoa Vân Phi vẫn an nhiên tự tại ở trong phòng. Sắc mặt y bỗng trầm xuống.

Y đi xe đến, vẻ mặt không vui. Lúc này, thủ hạ nhận mệnh lệnh của y đi lấy cung nỏ đã dẫn vài người cưỡi ngựa kịp đến nơi. Tề Mộc lập tức lệnh cho họ trang bị cung nỏ chuẩn bị tiến công. Đợi khi cung nỏ trang bị đầy đủ, Phạm Lô chỉ cần giơ tay thì một loạt cung tên sẽ rào rào bắn ra.

Mùa đông ở Quý Châu không lạnh lắm. Bởi vậy ngay cả vách tường dân cư cũng không dày dặn, thì hướng hồ đây là nhà chứa thi hài.

Nóc nhà và tường đều có thể bị cung dài xuyên thủng. Một loạt mũi tên này bắn ra, Hoa Vân Phi không kịp đề phòng, bả vai liền bị ăn một mũi tên khiến gã không khỏi kinh hoàng.

Hoa Vân Phi vội vàng lăn mình vào phía sau một cỗ quan tài, dùng chân mở nắp quan tài chấn lên mình. Ván gỗ quan tài tuy mỏng, nhưng mũi tên xuyên

qua tường nhà chứa thi hài đã bị cản lại một lần, cường độ đã yếu hơn, lại dùng tấm ván áo quan che chắn, thì có thể bảo vệ quanh người được. Nhưng nếu cung nỏ cứ bắn ra như mưa thế, thì gã cũng không thể cản trở được. Đối phương lợi dụng làn mũi tên yểm hộ tiến gần lại, không khỏi âm thầm lo lắng.

Ah!

Quan binh ty tuần kiểm đang phóng hỏa ở đầu gió, bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Một tên binh lính bị trúng tên ngay trước ngực, ngã mặt ngã lộn xuống. Cũng không biết do tên khốn nào bắn cao hơn một chút khiến mũi tên đã xuyên qua tường, bắn thẳng vào đội ngũ quan binh ty tuần kiểm đang đốt lửa ở phía đối diện.

- Mau né ra ngoài, giờ lá chắn chắn lên! Giờ lá chắn lên!

Ban đầu La Tiểu Diệp còn cho rằng Hoa Vân Phi muốn phá vòng vây, phát động tấn công mạnh về bên này, vội vàng hiệu lệnh mọi người phục thấp xuống, giờ tấm chắn bằng mây để phòng bị. Đồng thời nhanh chóng khom người trườn đến bên cạnh viên quan binh bị trúng tên. Mới nhìn mũi tên bắn trúng ngực hắn, La Tiểu Diệp liền tức giận nổi phôi. Cung tên và phương thức chế tạo cung tên không giống nhau, Hoa Vân Phi dùng cung tên đi săn. Mũi tên này khác nhau rõ ràng.

Tên lính bị trúng tên ở ngực nằm trên mặt đất, đang hấp hối. La Tiểu Diệp vừa hận vừa xấu hổ, nuốt nước mắt kêu tên gã:

- Đan Chấn Nghiễm, ngươi... ngươi...

Đan Chấn Nghiễm môi mấp máy vài cái, nhìn La Tiểu Diệp, cười vẻ sâu thẳm, đầu hơi nghiêng sang một bên thờ hất ra. La Tiểu Thiên mắt đỏ hoe, chậm rãi siết chặt một nắm đất, dùng sức đập nát trên nền đất.

- Xong vào đi!

Phạm Lô dẫn theo một nhóm người, trên đầu đội ván gỗ, với sự yểm hộ của cung nỏ, nhanh chóng vây kín nhà chứa quan tài. Y dùng chân đạp mạnh, cửa mở toang ra, tay cầm dao múa thành một luồng ánh sáng, cả người như một chiếc quạt gió lùa vào. Ai cũng không ngờ người quản gia đáng báo thù này lại là một cao thủ về đạo pháp nằm đất.

Tề Mộc giờ tay lên, thủ hạ liền dừng bắn tên. Chỉ nghe thấy âm thanh leng keng của binh khí, trong ngôi nhà chứa thi hài vọng ra tiếng mắng nhiếc chửi rủa, Tề Mộc cười lạnh lùng, rồi lại giờ tay vẫy vẫy về phía trước. Một đám côn đồ hung dữ như sói nhưng nhúc nhích đi ra.

La Tiểu Diệp nắm chặt đao, mắt đỏ hoe, khí thế hung hăng đi về phía Tề Mộc. Theo sau là một đoàn binh sĩ mặt đầy bị phần cảm hờn. Trong đó có bốn tên khiên thi thể Đan Chấn Nghiễm.

- Tề thế bá!

La Tiểu Diệp đứng vững chãi, cứng rắn nói:

- Tiểu chất dẫn người đến trước để hiệp trợ người. Nhưng trước khi bắn tên, các ngươi không hề thông báo cho chúng ta biết để né tránh. Hiện tại người của chúng ta bị bắn chết rồi. Thế bá bảo tiểu chất phải ăn nói như thế nào với anh em?

Gần đây công việc của Tề Mộc không được thuận lợi lắm nên trong lòng y lửa giận vẫn ngùn ngụt chưa nguôi, mới nhìn thấy La Tiểu Diệp từ xưa đến nay vốn cung thuận mà nay lại dám nói chuyện với y bằng khẩu khí như vậy, khiến y càng bùng lên giận dữ. Y lạnh lùng nhìn La Tiểu Diệp, thò tay ngăn thủ hạ lại, cũng không dùng động tác chặn tay như trước nữa, mà dùng âm thanh ậm ừ, từng chữ từng câu trách mắng:

- Ngươi, làm việc... không làm xong, làm người... cũng không làm được!

La Tiểu Diệp mặt lạnh đi một chút rồi đỏ như mào gà. Gã run giọng nói:

- Tề thế bá!

Tề Mộc lạnh lùng liếc nhìn thi thể một cái, nói:

- Người, là do Hoa Vân Phi bắn chết!

La Tiểu Diệp tức giận toàn thân run lên. Quay mặt chỉ vào thi thể Đan Chấn Nghiễm, gã nghiêm nghị nói:

- Tề thế bá, xin mời thế bá nhìn cho rõ. Đây là mũi tên của các ngươi bắn ra.

Tề Mộc bước lên trước vài bước, bỗng nhiên hơi cúi xuống, nhờ một mũi tên của Hoa Vân Phi từ trên thi thể thủ hạ bị trúng ở yết hầu ra, rồi lại quay người, nhờ mũi tên trên thi thể Đan Chấn Nghiễm, lập tức “phù” một tiếng, liền cầm mũi tên đi săn xuyên vào chỗ Đan Chấn Nghiễm trúng tên, thản nhiên nói:

- Bây giờ là do Hoa Vân Phi giết nhé!

Tề Mộc nói xong liền không thèm nhìn La Tiểu Diệp một cái, thẳng hướng nhà chứa quan tài bước đi. Vì y nhìn thấy mấy thủ hạ đang lắc lắc đưa một

thiếu niên từ trong nhà chứa thi hài đi ra. La Tiểu Diệp cảm giận, trừng trừng nhìn theo bóng lưng lão ta, hai mắt muốn rách toác ra, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay. La Tiểu Diệp không thấy có cảm giác gì. Mắt gã từng lúc từng lúc nhìn thấy phía trước tối đen lại, rồi nhất thời không nhìn thấy gì nữa.

Nếu Hoa Vân Phi thật sự muốn độ vũ khí khác, thì rõ ràng không phải là đối thủ của Phạm Lôi. Có điều nhờ vào môi trường núi rừng rèn luyện nên thân thủ nhanh nhẹn miễn tiện, thì cũng có thể miễn cưỡng có thể đánh cược một lần, nhưng vai gã bị thương, đối phương người đồng thể mạnh, cuối cùng chỉ dùng dao ngắn đâm bị thương một người, còn bản thân cũng bị ăn một mũi dao vào đùi, bị Phạm Lôi lật té xuống đất bất sống.

Tề Mộc bước đến trước mặt Hoa Vân Phi. Hoa Vân Phi vừa mới nhìn thấy kẻ thù lớn không đội trời chung, liền nghiêng răng nghiêng lợi, liều mạng giãy dụa muốn bỏ vào người y. Mấy tên côn đồ của Tề phủ dữ dằn giữ cánh tay gã, lại dùng chuôi dao, chuôi côn ra sức đập vào đầu gối gã, nhưng vẫn không cách nào khuất phục được tên thiếu niên giận dữ lòi đình ấy.

Tề Mộc nhìn Hoa Vân Phi với đôi mắt đầy hận thù, cười lạnh lùng, đột nhiên vùng bàn tay lên, tát liên hồi vào mặt Hoa Vân Phi, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đưa nó về! Để từ từ tiêu khiển nó!

- Dừng tay! Ai dám lạm dụng hình phạt riêng như vậy? Giao phạm nhân cho ta!

Nghe thấy câu thét lớn, Tề Mộc dướn mày lên, phóng tầm mắt nhìn khắp huyện Hồ, dám can đảm dùng ngữ khí này để nói chuyện với ta, ngoài Điển sử điển, còn có kẻ thứ hai nào nữa?

Tề Mộc hơi nheo mắt, chậm rãi xoay người lại, liền thấy Diệp Tiểu Thiên cầm sẵn dao, cả người Điển sử mặc bộ áo xanh, khí thế nghiêm nghị bước về phía y. Theo sau Diệp Tiểu Thiên là rất nhiều bộ khoái mang đao, tạo đài cầm gong và dân tráng cầm trúc thương, tay cầm tẩm chắn.

Tề Mộc lập tức nháy mắt về phía Phạm Lôi. Phạm Lôi hiểu ý, liền ra hiệu ám chỉ cho các tay bắn cung nó còn đứng ở đằng xa rút lui ra sau. Tề Mộc bây giờ không muốn Diệp Tiểu Thiên bắt được bất kỳ chuôi cán gì của lão.

Diệp Tiểu Thiên nhanh chóng nhìn lướt qua Hoa Vân Phi, rồi đưa mắt tập trung vào Tề Mộc, không chút khách khí nói:

- Giao người ra đây!

Tề Mộc thờ dài một hơi, mắt hơi nhắm lại, rồi lại chậm rãi mở ra, vẫy tay về phía Phạm Lôi, tỏ ý gọi Phạm Lôi lên trước nói chuyện.

Bây giờ Tề Mộc nói chuyện rất mệt hơn nửa y cũng hiểu rất rõ đối đáp với tên Điển sử bị điển này, nhất định rất “vất vả”.

Phạm Lôi trầm sắc mặt nói:

- Điển sử đại nhân, người này là do chúng tôi bắt được.

Diệp Tiểu Thiên mỉm cười nói:

- Tề gia với tư cách là khổ chủ, có thể tự mình bắt hung thủ, khiến quan phủ chúng ta phải đứng đằng sau, bản quan rất lấy làm hổ thẹn!

Phạm Lôi lông mày dướn cao lên một nhịp, trầm giọng nói:

- Hắn đã giết mấy chục anh em chúng ta, lại còn mưu đồ thích sát lão gia chúng ta.

Diệp Tiểu Thiên gật đầu, dõng giọng quan phủ nói:

- Đúng vậy, thật sự là tội ác tày trời! Bỏn huyện dân phong thuần phác, không ngờ lại xuất hiện một người điển cuồng táng tận lương tâm đến vậy. Người yên tâm, quan phủ nhất định sẽ nghiêm khắc trừng trị hung thủ.

Phạm Lôi thấy hắn nói giọng chế giễu, không kim được con giận, quát lớn:

- Tên khốn, lẽ nào ngươi không hiểu lời ta nói? Ngươi giữ chức Điển sử tiểu tốt, lại dám đùa với ta! Kẻ này đã giết người Tề phủ, chính người Tề phủ bắt được thì chúng ta tự giải quyết dứt đoạn ân oán này, không cần quan phủ các ngươi xen vào...

Hắn vẫn chưa nói xong, Diệp Tiểu Thiên liền quạt cho một cái bạt tai. “Bộp”. Một tiếng tát mạnh vang dội hung dữ choáng vào mặt Phạm Lôi, dù là người nổi danh hào kiệt một phương, cao thủ quyền thuật, cũng không kịp phản ứng lại. Lão bị Diệp Tiểu Thiên cho một chưởng đứng ngây người.

- Cái đồ khốn này, ai cho ngươi lá gan, dám nhục mạ bản quan!

Diệp Tiểu Thiên vừa nói vừa... lùi lại phía sau:

- Người này hành hung giết người, sẽ có quan pháp xử trí, ai cho phép ngươi tự thiết lập công đường, bắt chấp vương pháp, to gan che cả bầu trời?

Diệp Tiểu Thiên đứng vững trong đám người, cuối cùng không lo lắng bị một chân đạp bay. Nếu động võ, hắn lại là tên cận bã. Điểm này hắn tự rõ. Diệp Tiểu Thiên đứng giữa đám người, uy phong凛凛 nhìn tám phía nói:

- Lại đây! Giao hung phạm, giải về nha huyện, kẻ nào cản trở quấy rối, giết sạch không cần luận tội!

Lý Văn Thông càng hoảng sợ, vội vàng che miệng nói:

- Đại nhân, ngài thật sự coi mình là Khâm sai ư?

Diệp Tiểu Thiên ho khan một tiếng, nói:

- Kẻ nào dám cản trở phiên toái, bắt tất cả lại. Nếu người nào dùng vũ khí kháng cự giết ngay tại trận!

Nếu không phải Diệp Tiểu Thiên phù dụ đám tạo đài, dân tráng từ trước, một tiếng ra lệnh này, những người chịu phục tùng mệnh lệnh của hắn có lẽ chỉ có hơn 20 tên bộ khoái. Nhưng đến giờ bọn tạo đài và dân tráng đã lừa giận đầy mình, chỉ hận không ai hỗ trợ, không ai dẫn đầu. Diệp Tiểu Thiên ra lệnh một tiếng trên dưới trăm dân cường tráng cùng hét to: “Giết!”

Hàng trăm mũi trúc sắc bén liền hợp thành một rừng súng, bọn tạo đài, bộ khoái rút đao ra, nâng gông lên xuống, đều tỏ sát khí đằng đằng. Bọn côn đồ thủ hạ Tề Mộc cũng lập tức giơ đao thương, giương cung nỏ đối đầu lại với đám tuần bảo và dân tráng.

Cuối cùng La Tiểu Diệp dần bình tĩnh lại, dẫn theo quan binh của ty tuần kiểm đứng bên sườn hai bên đang đối đầu nhất cử bất động.

Hai mắt trông về cổ quái lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Tề Mộc, cũng không biết gã có tính toán gì.

Trong lòng Tề Mộc hơi ớn lạnh, bỗng nảy sinh cảm giác bất an mà từ trước chưa từng có. Lão biết rất rõ, nếu giao Hoa Văn Phi cho quan phủ, thì sẽ là một đòn đá kích nghiêm khắc đối với uy vọng của lão, nhưng trong tình thế này hoàn cảnh này, khiến lão không có cách nào nảy sinh tinh thần phản kháng được.

“Lẽ nào người này chính là trời phái xuống thu phục ta sao?”

Tề Mộc bỗng nảy sinh cảm giác anh hùng tuổi xế chiều. (hehe, từ chap này gọi Tề Mộc là lão cho tương xứng)

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 40: Tất cả ra đòn sát thủ.

Tề Mộc quả thực chưa từng hoài nghi Diệp Tiểu Thiên cùng thợ săn thiếu niên Thanh Sơn câu này có quan hệ sâu xa gì, mặc dù biết rõ cũng sẽ không bởi vậy mà hoài nghi Diệp Tiểu Thiên dám biết pháp trái pháp, đây chính là hơn hai mươi mạng người, cho dù lão kiêu ngạo như vậy cũng không dám trắng trợn tạo ra vụ án nhiều mạng người như vậy mà bình an vô sự. Huống chi khổ chủ như lão cũng không phải kẻ lương thiện mặc người khác định đoạt.

Lão cho rằng Diệp Tiểu Thiên muốn mang Hoa Văn Phi đi chỉ là đá kích thêm một bước đối với uy tín của lão. Nếu để Diệp Tiểu Thiên mang người đi, một khi Hoa Văn Phi nói ra huyết án Thanh Sơn câu với tên Diên sử diên này thì làm sao bây giờ? Nhưng mà có lý do gì cự tuyệt quan phủ tiếp thu phạm nhân? Xem tư thế của kẻ diên này, chỉ cần Tề Mộc lão dám cự tuyệt, lập tức sẽ là một trận 'Toàn vũ hành'!

Trong chuyện này, Diệp Tiểu Thiên chiếm danh phận đại nghĩa, lại có hơn trăm tên dân tráng, sai dịch, bộ khoái làm đồng lõa, thực lực không dưới nhân thủ lão mang tới. Tên khốn La Tiểu Diệp kia về mặt bất thiện, hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện vừa rồi, muốn gỡ ra tay giúp đỡ sợ cũng hơi khó khăn.

Tề Mộc suy nghĩ trong đầu: “Thôi vậy, cho dù Hoa Văn Phi nói cho hắn huyết án Thanh Sơn Câu thì sao chứ? Cuối cùng chỉ là lời nói từ một phía Hoa Văn Phi; Từ Lâm và đám người Tường ca đều đã chết rồi, tên diên này muốn nắm được chứng cứ rõ ràng để như vậy sao. Trong thời gian này, mình sẽ vận dụng đòn sát thủ, khiến Hoa Tri huyện giải trừ chức vụ của hắn, đến lúc đó con cọp không răng này còn không phải mặc ta bài bố?”

Sau khi cân nhắc lợi hại một phen, Tề Mộc cắn chặt răng khoát tay, ý bảo giao người!

Da mặt lão nóng hừng hực, từ sau khi lão cười gần đâm một đao vào tim Trình lão đại bảy năm trước, tình cảnh nuốt nuốt nhục đánh rớt hàm răng và máu trước mặt cường giả này lão chưa từng phải nhận, nhưng hôm nay loại cảm giác nuốt nhục này lại dâng lên trong lòng.

Ánh mắt Tề Mộc giống như rắn độc, lạnh lùng nhìn Diệp Tiểu Thiên. Lão tin tưởng không bao lâu nữa lão có thể làm thịt Diệp Tiểu Thiên gọn gàng sạch sẽ giống như làm thịt Trình lão đại năm đó, nhưng hiện giờ còn chưa phải lúc, trước tiên phải cắt đứt chức quan và tiền đồ của tên diên này, nếu không hậu họa vô cùng.

Phạm Lô thấy lão đại nhượng bộ rồi, ôm hận lui lại hai bước, hung ác nói:

- Giao người cho họ!

Thấy Tề Mộc mang theo thủ hạ của lão xám xịt rời đi, đám người sai dịch, dân tráng, hương đình đều quơ vũ khí hoan hô, lần đầu tiên họ có cảm giác hân diện như vậy, họ rút cuộc hiểu được hóa ra Tề Mộc cũng không phải không thể chiến thắng.

Diệp Tiểu Thiên nhìn dáng vẻ hưng phấn của họ cũng cười theo, hắn biết rõ hắn đã thành công khi chôn xuống một hạt giống trong nội tâm những người này, chẳng mấy chốc nữa hạt giống này sẽ mọc rễ nảy mầm, nhìn như chồi non yếu ớt, lại có thể đâm tượng đá nặng nề đặt trên đầu họ.

Lúc hắn quay người nhìn về phía Hoa Vân Phi, vẻ vui vẻ liền thu lại.

Không chờ Diệp Tiểu Thiên hỏi thăm, Hoa Vân Phi bình tĩnh nói:

- Ta quả thực giết hơn hai mươi người.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Chắc chắn không thể giết người không có lý do!

Trong mắt Hoa Vân Phi lóe lên chút ôn hòa, lại nói:

- Giết người thì đền mạng, ta đáng chết! Người là quan, người bắt ta... ta không oán người. Chỉ là ta tiếc nuối, còn một người đáng chết nhất, nhưng hắn còn chưa chết!

Diệp Tiểu Thiên trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:

- Người kia, quả thực đáng chết! Người đáng chết, thì không nên để cho hắn nằm trên giường sống thọ chết ở nhà.

Hoa Vân Phi kinh ngạc nhìn Diệp Tiểu Thiên, gã không nghĩ tới Diệp Tiểu Thiên lại nói ra mấy câu như vậy.

Diệp Tiểu Thiên quay qua nói với Tô Tuần Thiên:

- Dẫn hắn trở về thu xếp cho tốt, sau này ta muốn thăm vấn!

Lúc Tô Tuần Thiên nghe hai người nói chuyện, trông mắt vẫn đảo quanh, lúc này vội đáp lại một tiếng, vẫy tay với đám bộ khoái, một bộ gong xiêng đã tới chỗ Hoa Vân Phi. Hoa Vân Phi không giây dụa, chỉ nhìn Diệp Tiểu Thiên, quay người rời đi với đám bộ khoái.

Diệp Tiểu Thiên đang xuất thần nhìn bóng lưng đi xa của Hoa Vân Phi, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng bước chân nặng nề. Hắn quay người lại, trông thấy La Tiểu Diệp đang đi về phía hắn, đôi mắt đỏ lên, có vệt nước mắt không rõ ràng.

Diệp Tiểu Thiên hơi kỳ quái, hết thấy xảy ra trước đây hắn cũng không chứng kiến, cho nên hắn cảm thấy hơi kinh ngạc khi chứng kiến thần sắc của La Tiểu Diệp. La Tiểu Diệp nhìn Diệp Tiểu Thiên bằng đôi mắt đỏ ngầu nói:

- Ta với người đánh một trận. Nếu vì phạm thể này, sẽ giống như đao này!

La Tiểu Diệp nói xong, rút trường đao trong vỏ ra, một tay nắm chuôi đao, một tay dùng ngón trỏ và ngón cái nắm lấy mũi đao, dùng sức bẻ một cái. Một tiếng bang vang lên, một thanh đao thép chất lượng rất tốt đã vỡ thành nhiều mảnh bay đầy trời.

Diệp Tiểu Thiên sắc mặt nghiêm túc, không nói một lời!

La Tiểu Diệp gật đầu với hắn, trầm giọng nói:

- La mỗ đi xử lý hậu sự cho huynh đệ trước! Khi nào đại nhân có phân công, chỉ cần một câu, cáo từ!

La Tiểu Diệp xoay người rời đi, Lý Vân Thông lặng lẽ tới gần Diệp Tiểu Thiên, hoang mang nói:

- La Tuần kiểm nói gì vậy, tại sao lại không đầu không đuôi.

Diệp Tiểu Thiên nhẹ nhàng sờ cằm, trầm ngâm nói:

- Ta cũng đang muốn biết rõ ràng.

Lý Vân Thông ngạc nhiên nói:

- Đại nhân cũng không hiểu? Vậy tại sao thần sắc của đại nhân lại ngưng trọng như vậy?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đây không phải là ngưng trọng, là bị dọa.

Lý Vân Thông:

- Hà?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nếu có người đứng trước mặt ngươi bẻ đao, mảnh đao như phi đao bay xẹt qua thái dương của ngươi, ngươi cũng sẽ có sắc mặt nghiêm túc như vậy.

Lý Vân Thông:

- ...

Diệp Tiểu Thiên đương nhiên hiểu được câu nói của La Tiểu Diệp có ý gì.

Sau khi Diệp Tiểu Thiên quyết tâm đối phó Tề Mộc, hắn từng bãi phòng mấy người, trong đó có mấy nhân vật cực kỳ trọng yếu, một là Vương Chủ bộ gần đây ít xuất hiện, người khác là La Tiểu Diệp.

Lúc trước vì khuyên bảo La Tiểu Diệp xuất binh trợ giúp hắn giải quyết khó khăn ở Hoàng Đại Tiên linh, Diệp Tiểu Thiên từng tới La gia, chính tai nghe Diệp đại nương bóng gió răn dạy, sau đó Diệp Tiểu Thiên cố ý điều tra một chút, dĩ nhiên biết rõ quan hệ giữa La Tiểu Diệp và Tề Mộc.

Lần này Diệp Tiểu Thiên lại tới thăm La gia, hy vọng có thể thuyết phục La Tiểu Diệp đứng ở phía hắn, cùng hắn đối phó Tề Mộc. Diệp đại nương cực kỳ tán thành việc này, nhưng La Tiểu Diệp lại cự tuyệt.

La Tiểu Diệp đương nhiên cũng rất phản cảm đối với việc bị Tề Mộc ngang nhiên ức hiếp, khúc mắc giữa hai người cũng rất sâu, nhưng điều này còn chưa đủ để gã nhắm vào Tề Mộc. Nguyên nhân không phải vì gã nhất gan, mà vì một ý niệm có on tất báo trong đầu. Gã không muốn giao tình ba đời tổ tôn giữa hai nhà La Tề bị mất trong tay gã, gã không hy vọng người khác mắng gã vong ân phụ nghĩa, cho nên gã chỉ tỏ vẻ có thể giữ thể trung lập.

Hôm nay lại không biết vì duyên cớ nào, La Tiểu Diệp lại thể hiện thái độ rõ ràng, muốn kiên định đứng bên hắn cùng đối phó Tề Mộc.

Tuần Kiểm Ti đứng về phía hắn, không thể nghi ngờ sắp trở thành một đòn sát thủ giúp Diệp Tiểu Thiên để đối phó Tề Mộc.

Ai dám nói đòn sát thủ này ra khỏi miệng, không đến tai người khác sao? Cho nên Diệp Tiểu Thiên không có để lộ tình hình cụ thể với Lý Vân Thông, nhưng đối với việc La Tiểu Diệp tỏ thái độ lần này, tâm tình Diệp Tiểu Thiên thoáng chốc trầm tĩnh lại, hiện giờ quyết chiến với Tề Mộc, hắn càng nắm chắc hơn!

Nắm đầm đã siết chặt, hơn nữa không chỉ một nắm đầm mà là hai, mà hai cái, như vậy... danh tiếng xuất sư thì sao?

Diệp Tiểu Thiên hơi nheo mắt lại, nhìn hướng Hoa Vân Phi rời đi.

Thiếu niên thuần phác trong núi này, rốt cuộc vì sao lại sinh ra cừu hận thấu xương với Tề Mộc như vậy? Có lẽ nguyên do cuối cùng của trận chiến này, sẽ ở trên người gã rồi!

Trong đại lao Hồ huyện, chen chúc không chịu nổi, mùi hun người, các phạm nhân bị hoàn cảnh này tra tấn ngay cả khí lực mắng chửi người cũng không có.

Lúc Tô Tuần Thiên sai người mở cửa lớn đại lao, trong các phòng giam tình hình đều giống nhau, sáu bảy người nằm trên mặt đất, vai sọng vai, chân kê chân, phát ra tiếng khò khè kỳ quái, còn những người khác thì dựa vào tường, tựa như những pho tượng.

Cửa lớn vừa mở ra, vài tên lính canh ngục giải Hoa Vân Phi đóng gông đi tới, Tô Tuần Thiên và vài bộ khoái đi theo sau, các phạm nhân trong phòng giam nhìn thoáng qua bên ngoài, thấy một thiếu niên tuổi tác không lớn, mỗi người đều thờ ra nhẹ nhàng:

- May mà chỉ có một người, nếu lúc này lại nhét vào mười người tám người, vậy thì mọi người đành phải xếp chồng người rồi.

Một tên ngục tốt dừng lại, nhìn tám phòng giam, chọn phòng giam số một gần bên ngoài nhất, điều kiện thông gió và ánh sáng đều tương đối tốt. Gã móc chìa khóa mở cửa nhà lao, Tô Tuần Thiên hô vào trong:

- Còn ngây ngốc ở đó làm gì, hết thấy cút ra đây!

Phạm nhân trong phòng giam nghe xong liền hưng phấn hỏi:

- Sai gia, chúng tôi được thả sao?

- Ha ha, cảm ơn sai gia! Cảm ơn trời đất, cuối cùng chúng ta cũng có thể đi ra!

- Ta không ngờ phòng giam lại đáng sợ như vậy, ta không bao giờ muốn tới nữa.

Tô Tuấn Thiên hét lớn một tiếng, cắt đứt lời họ nói:

- Ai nói cho các ngươi đi? Nhét bọn chúng vào mấy phòng giam khác đi.

Đám tù phạm nghe xong lập tức ầm lên, có người không phục gào lên:

- Nhét chúng ta vào phòng giam khác, để trống gian phòng này là vì nhốt tù từ này sao? Hắn là ai, dựa vào cái gì lại được ưu đãi hơn chúng ta, chẳng lẽ hắn là em vợ Huyện thái gia?

Tô Tuấn Thiên cho gã một cái tát:

- Con bà tên què nguoi đánh rắm! Lão tử đúng là em vợ Huyện thái gia!

Người trúng một cái tát, ôm mặt không dám phản kháng, đành buồn bực nói:

- Tất cả mọi người đều ngồi tù, dựa vào cái gì mà hắn có thể một mình ở trong một phòng giam, ngoài không thấy mấy phòng giam khác, bên trong còn có thể thêm người ở sao?

Tô Tuấn Thiên cười lạnh nói:

- Dựa vào cái gì? Chỉ vì hắn tuổi còn nhỏ đã dám đi ám sát Tề Mộc! Chỉ vì một mình hắn đã có thể tiêu diệt hơn hai mươi cao thủ của Tề Mộc, hắn có tư cách này!

Đám tù phạm nghe xong đều hoảng sợ, một thiếu niên có vẻ ngây thơ như vậy chính là Hoa Vân Phi mà Tề đại gia lên trời xuống đất muốn tìm được sao? Một mình gã mà giết chết hơn hai mươi người của Tề đại gia?

Các phạm nhân phòng giam số một sợ ngây người, sau một lát họ lặng lẽ đi về phía mấy phòng giam khác, một đám chen chúc với nhau nhưng không người nào lộ vẻ nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 41: Uống rượu với đầu người.

Tề Mộc trở về phủ đệ, trực tiếp tới thư phòng, sắc mặt âm trầm.

Lão ngồi xuống ghế, nhắm mắt trầm tư trong một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói:

- Căn dặn mọi người phong tỏa đường núi.

Phạm Lôi vẫn đứng bên cạnh lão từ lúc này tới giờ không khỏi giật mình lấp bắp hỏi lại:

- Phong tỏa đường núi? Đại ca, chuyện làm ăn của chúng ta có đến chín phần là dựa vào con đường núi này, giờ lấp đi. Đây... đây không phải là giết được ngàn địch thì ta cũng chết tới tám trăm sao.

Tề Mộc cười thâm hiểm nói:

- Tồn tại tới 800 thì không phải ta vẫn còn 200 sao. Cứ dây dưa mãi với con chó điên đó sao được. Chỉ dùng biện pháp này mới có thể diệt trừ nó đi. Nếu không, nó vẫn sẽ còn tiếp tục cắn người. Chỉ cần nó đó là huyện Hồ lại là địa bàn của chúng ta. Đến lúc đó ta mở lại dịch lộ, hồi phục lại vinh quang chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Hai má Tề Mộc bị thương, nên lão nói rất chậm, hơn thế âm thanh có chút không sắc nét. Nhưng, ý của lão biểu đạt rất rõ ràng. Phạm Lôi suy nghĩ trong phút chốc rồi cắn răng nói:

- Đành vậy, để thuộc hạ đi căn dặn mọi người.

Tề Mộc gật đầu tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, còn Phạm Lôi vội vàng đi ra ngoài.

Thông ra bên ngoài từ Quý Châu chủ yếu có hai con đường, một từ Nam sang Bắc, một từ Đông sang Tây. Cả hai con đường đều do Xa Hương phu nhân đứng đầu chịu lo việc tu sửa sau khi Đại Minh thành lập. Xa Hương là người dân tộc Di, Di Xá Tư, vốn là con gái của một đại thổ ty của dân tộc Di ở Xuyên Nam. 14 tuổi, bà được gả cho đại thổ ty Lũng Tán.

Vài năm sau, sau khi Ái Thúy chết, do con trai tuổi còn nhỏ, Xa Hương phu đứng quyền nhiếp chính. Đúng vào thời điểm Chu Nguyên Chương giành được thiên hạ. Xa Hương phu nhân xem xét thời thế và quyết định sáp nhập bộ tộc của mình vào Đại Minh, phối hợp với quân đội của Đại Minh tiêu diệt hết những tàn dư của triều Nguyên còn lại, rồi cống ngựa, hiến lương thực, thông đường.

Trong việc tiến quân Vân Nam chiếm lĩnh Quý Châu của nhà Minh, bà đã lập được công lao lớn.

Nhưng điều lớn nhất mà bà để lại cho hậu thế chính là việc xây dựng hai đường núi thông qua Quý Châu. Lúc đó, Quý Châu vẫn là một chốn hồng hoang cỏ dại, đường xá gập ghềnh nguy hiểm, rừng núi hoang vu, toàn cỏ cây gai góc. Nơi đây vốn không thể đi cho cả một đội quân lớn tiến qua hay có thể vận chuyển đồ được. Nếu làm một con đường xuyên qua núi thì phải đi xuyên qua rất nhiều khu dân cư của các bộ lạc. Nếu không phải là Xa Hương phu nhân với thân phận đặc biệt của bà thì không thể hoàn thành được công việc đó.

Dưới sự chỉ huy của Xa Hương phu nhân, hai đường núi lớn của Quý Châu đã được khai thông. Từ đó, nó trở thành con đường lớn của Tây Nam, vào Đông ra Tây, từ Nam chí Bắc đều phải đi qua Quý Châu. Nó cũng trở thành lối đi chính của quân Đại Minh trong mỗi lần Nam tiến.

Chính lệnh thông suốt, quân sự mạnh mẽ, kinh tế thịnh vượng, tất cả đều không thể bỏ qua con đường đó được. Mà nay, Tề Mộc chặt đứt con đường này chẳng khác chẳng khác nào bóp chết con đường giao thông nam bắc vô cùng quan trọng.

Hậu quả của nó không những nghiêm trọng mà chỉ cần duy trì cục diện này trong vòng nửa tháng sẽ kinh động tới triều đình. Mà cũng chưa đợi tới lúc kinh động tới triều đình thì các quan viên và thổ ty ở địa phương đã không thể ngồi yên rồi. Đến lúc đó thì quan Điền sử bị cách chức chứ chả chơi.

Đối với hậu quả nghiêm trọng của việc này, Tề Mộc đương nhiên là nắm rất rõ. Nhưng, lão đã kinh doanh vận chuyển qua dịch đạo nhiều năm, muốn phá hoại thì lão không thiếu thủ đoạn. Lão thừa biết cách tạo ra có vô số thị phi khiến cho nòi nước sôi không đổ lên đầu mình.

Đám thương nhân có nhu cầu thông thương Bắc Nam tự nhiên sẽ lên tiếng oán thán. Dịch đạo của triều đình bị đứt đoạn, chính lệnh không thông, quan viên quá cảnh đình trệ, vật tư quân dụng không vận chuyển được tất sẽ chất vắn đến Hồ huyện. Đến lúc đó thì không phải chỉ một mình Điền sử nho nhò thôi mà ngay cả quan thất phẩm chính ấn kia cũng khó lòng mà giữ được chức.

Theo lệnh của Tề Mộc, đoạn đường do lão khống chế bắt đầu có sự thay đổi bất ngờ. Ngay ngày hôm sau trên đường dịch trạm truyền tin rằng mấy đoạn đường trong rừng sâu núi thẳm xuất hiện dấu tích của sơn tặc. Mấy đội vận chuyển của Tề gia đều bị tiêu diệt cả.

Những đoạn đường này nằm ở khu vực núi cao rừng rậm, đường hẹp, đại đội quan binh không thể triển khai được mà đội quân nhỏ đi thì lại không tác dụng gì. Thế nên tin tức truyền ra khiến cho lòng người vô cùng hoang mang lo sợ.

Rất nhiều thương nhân đang chuẩn bị xuôi về phía nam đều dừng cả lại ở thị trấn để nghe ngóng tình hình. Nhưng hàng hóa chậm một ngày sẽ mang lại tổn thất rất lớn, nhất là đối với những thương nhân có mặt hàng cần giữ tươi sống không thể để lâu được thì lại càng như kiến bò trong chảo nóng. Trong con thịnh nộ, bọn họ tức khắc tạo áp lực lên tri huyện họ Hoa.

Lúc này lại có tin báo rằng do mấy ngày liên mưa to, nên có đoạn đường núi đột nhiên bị lở. Để sửa đoạn đường đó cần rất nhiều nhân công, tốn nhiều thời gian. Trên dưới Hồ huyện nghe được tin này đều tất thấy đều nhao nhao ầm ĩ cả lên.

Việc này dù chẳng can hệ gì tới Diệp Tiểu Thiên nhưng những người đã quá quen với thủ đoạn của Tề Mộc và những người biết rõ mối liên hệ giữa hai người thì sẽ rất nhanh liên hệ hai việc này với nhau. Họ đều rõ một điều rằng:

- Tề đại gia đang chơi khăm ngài Điền sử họ Ngải rồi.

Đến lúc này, không chỉ những thương khách có nhu cầu vận chuyển mà cả đám binh lính triều đình và bọn quan viên qua đường đều nhao nhao gây áp lực cho Hoa tri huyện. Ngay cả bọn thân sĩ trong huyện hay dân chúng thì hầu hết cũng đều cảm thấy bất mãn. Họ không những cảm thấy bất mãn với cách hành xử của Hoa tri huyện mà ngay cả với Diệp Tiểu Thiên cũng có chút không hài lòng. Những người này nếu không là dân buôn bán thì hầu hết đều sống dựa vào nghề vận chuyển.

Trong bọn chúng, tuy có nhiều kẻ đã bị Tề Mộc ức hiếp, tuy có nhiều kẻ bị Tề Mộc bóc lột, khi Diệp Tiểu Thiên đứng ra đấu với Tề Mộc chúng đã đứng ra vỗ tay cổ vũ. Nhưng chỉ cần ảnh hưởng tới lợi ích cá nhân của chúng, chúng lập tức quên ngay những nỗi thống khổ mà Tề Mộc đã từng gây ra.

Chúng chỉ biết một điều rằng không kiếm được cơm ăn là do Diệp Tiểu Thiên đứng ra đối nghịch với Tề đại gia. Loại người này tuy không phải là tất cả nhưng chiếm phần đông tạo tình thế dân bất lợi cho Diệp Tiểu Thiên.

Tề Mộc nghe tin từ đám thù hạ phản hồi về liên tục cười lạnh. Lão sớm đã nhìn thấu đám người đáng thương đó, những kẻ ngu ngốc chỉ biết đến cái ăn trước mắt! Lão mong mỏi nhanh đến cái ngày tên Điền sử điên cuồng kia bị chúng bạn xa lánh, trở thành một người cô độc. Đến lúc đó.... Tề Mộc cười gần giờ tay đẩy cửa sổ. Đám mây đen vần vũ bên ngoài báo hiệu một cơn mưa to sắp tới.

Tề Mộc bỗng nhiên kéo phanh áo bào ra, để lộ một vùng ngực lông rậm rạp, ngựa cổ nhìn lên trời như thẳm thách thức trước trời cao.

Trong đại lao, Diệp Tiểu Thiên và Hoa Văn Phi ngồi đối diện với nhau, trước mặt là một hộp cơm. Bên trong hộp xếp vài món nhắm, bên cạnh còn có một vỏ rượu nhỏ.

Trong phòng giam rất yên tĩnh. Đám lâu la đã được Diệp Tiểu Thiên thả ra ngoài hết cả. Thời khắc quyết chiến đã sắp tới, mục đích khích lệ sĩ khí đã đạt được, để những đám ngu dốt kia ở lại làm gì cho tốn cơm. Tình hình tài chính của huyện Hồ đang rất căng.

Hiện trong đại lao chỉ còn ba phạm nhân. Phạm nhân ở phòng trong cùng là Mạnh Huyện thừa, ở gian bên ngoài cùng là Hoa Vân Phi, còn ở ngay gian bên cạnh chính là Mao Văn Trí.

Mao Văn Trí vẫn trần như nhộng, không mảnh vải che thân. Không hiểu là y vẫn còn chút điên điên khùng khùng hay không. Có điều, trước đó y đã được Tô Tuần Thiên cho biết trước. Y biết gã thanh niên phòng bên cạnh đang cười tùm tùm kia chính là Điền sử của huyện này, thế nên không dám cử động. Chính vì vậy cứ phải nửa đứng nửa ngồi thế này khiến y rất khó chịu.

Diệp Tiểu Thiên rót cho Hoa Vân Phi một chén rượu đầy, Hoa Vân Phi hơi nhú mồm nói:

- Đại ca, ta không biết uống rượu.

Diệp Tiểu Thiên mỉm cười nói:

- Thử chút thôi, giờ đệ còn ít tuổi, nhưng trước sau gì chẳng phải lớn. Đàn ông là phải biết uống rượu. Giết người đệ còn làm được thì việc gì phải sợ rượu?

Hoa Vân Phi không nói thêm gì nữa, sáng khoáy bụng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. Hơi rượu cay xộc vào cổ họng khiến gã bật ho khan, nước mắt trào ra.

Diệp Tiểu Thiên nhìn khuôn mặt đỏ như của gã, đưa chén lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu rồi nói giọng thần nhiên:

- Cái thứ này phải uống từ từ. Phải chờ tới bao giờ người uống mà cảm giác chẳng khác gì uống nước thì hãy uống cả chén như vậy.

Hoa Vân Phi vội vàng ngậm chặt miệng lại, đợi khi hơi cay của rượu tự động tan đi hết, thì trong lồng ngực và bụng gã lại như có một đóm lửa nhỏ bùng lên, thiêu đốt đôi mắt của gã khiến gã đỏ ngầu cả mắt. Hắn nói:

- Không ngon chút nào. Ta không uống đâu.

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Được. Vậy người nói đi. Tại sao lại phải giết Tề Mộc?

Hoa Vân Phi trầm mặc không nói gì. Nhưng, ánh mắt gã càng ngày càng đỏ. Một lúc lâu sau, hai hàng nước mắt đột nhiên lăn rơi xuống.

Diệp Tiểu Thiên không nói gì, chỉ kiên nhẫn chờ đợi. Một lúc lâu sau, cuối cùng Hoa Vân Phi bắt đầu cất tiếng. Giọng gã rất nhẹ nhàng, chậm rãi, miêu tả rất kỹ càng, tỉ mỉ câu chuyện bi thảm kia, giống hệt như đang kể lại câu chuyện của người khác vậy.

Diệp Tiểu Thiên hiểu rõ, chắc chắn trong lòng Hoa Vân Phi phải hận lắm mới có thể dùng ngữ khí bình tĩnh tới mức lạnh lùng như vậy được. Sau khi Hoa Vân Phi thuật lại một lượt, Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Vì sao người phải báo thù riêng mà không báo quan?

Hoa Vân Phi mím chặt môi, ánh mắt lộ ra vẻ bi ai bất đắc dĩ cùng chút mỉa mai. Báo quan? Là mấy vị quan của huyện Hồ này sao?

Nếu không phải là quân bài của Tề Mộc thì cũng là dạng tham quan ô lại. Cáo quan thì được tác dụng gì? Chỉ sợ rằng lúc đó lại tự đem mình vào nộp mạng cho cọp thôi.

Diệp Tiểu Thiên dường như không hiểu được ánh mắt của gã, hỏi lại rất chân thành:

- Vì sao không báo quan?

Hoa Vân Phi nhú mồm. Những ngày này, gã đều trốn chui trốn lủi nên ít có cơ hội tiếp xúc với mọi người. Tuy nhiên, gã cũng nghe được chút ít tin tức về chuyện giữa Diệp Tiểu Thiên và Tề Mộc cũng như cục diện giữa hai bên. Chẳng nhẽ Diệp Tiểu Thiên lại không biết được thế lực của Tề Mộc ở huyện Hồ này sao?

Hoa Vân Phi muốn giải thích một chút. Nhưng gã còn chưa kịp mở miệng thì Diệp Tiểu Thiên đã nói:

- Người muốn báo quan! Báo luôn, ta sẽ cho người đưa người ra ngoài, đến công đường báo quan. Người nhớ rõ, ta chính là quan. Ít nhiều gì thì cũng là quan, lớn nhỏ cũng là một quan Điền sử.

Hoa Vân Phi ngạc nhiên nhìn Diệp Tiểu Thiên. Một lúc sau, dường như gã đã hiểu ra, đôi mắt long lánh nước về kích động nói:

- Đại ca, nói như huynh thì quả thật có thể đem hán mạng ra xử theo luật pháp?

Diệp Tiểu Thiên cười không đáp, đứng dậy đi ra ngoài, từng bước một vừa đi vừa nói:

- Hôm đó ở trên núi, người đã cho ta bốn con cá. Nhận mà không trả lễ thì không hay. Sau này, ta sẽ tiễn người một con cá.

Hoa Vân Phi ban đầu còn ngẩn ngơ ra, sau đó gã giật mình tỉnh ra. Ý của đại ca muốn nói chính là com chia tay. Gã xúc động nói:

- Tốt, đợi tới lúc đó ta sẽ uống một trận rượu cho ra uống. Cá là phải ăn nhưng ta hi vọng có thể dùng cái đầu của lão tặc họ Tề kia để nhắm rượu chơi.

Diệp Tiểu Thiên đi ra ngoài, cửa nhà lao phía sau lưng hắn đóng sập lại rầm một tiếng. Diệp Tiểu Thiên quay đầu cười nói:

- Tới lúc đó, ta sẽ tiễn người một con cá chép vàng.

- Cá chép vàng?

Hoa Vân Phi ngờ ngác nhìn theo bóng lưng Diệp Tiểu Thiên. Gã không hiểu sao vị đại ca này lúc nói chuyện lại luôn cao thâm khó đoán.

Mao Vấn Trí vẫn làm bộ ngồi im ở phòng giam bên cạnh trông như một con tỉnh tỉnh kia, thấy Diệp Tiểu Thiên rời đi như đã trút được gánh nặng. Y bỏ nhào sang rào chắn bên cạnh cười hi hi với Hoa Vân Phi nói:

- Ta nói với đại huynh đệ, sao người lại đàn thế! Nói đến chuyện câu cá chép thì chỉ có một đi không trở lại. Nói thế người có hiểu không? Cá chép vàng ư, người có biết ý của nó là gì không?

Hoa Vân Phi đáng thương một chữ cũng không biết kia nào biết được hàm ý của câu nói đó. Gã lắc lắc mạnh đầu hỏi với về khó hiểu?

- Làm bằng vàng à? Có ăn được không?

Mao Vấn Trí vỗ đùi, vội la lên:

- Ai da má ơi, không có học hành gì quả thật là đáng sợ !

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 42: Chúng ta quyết đấu đi.

Mưa như trút nước cũng không cản được đám người đang tiến về huyện nha để kháng nghị, khiển trách, năn nỉ, tạo áp lực. Thời gian mỗi một giây đang trôi qua. Mưa mỗi lúc mỗi lớn, trắng xóa tựa như bầu trời cũng đang rơi lệ, ai lại không đau lòng?

Các thân sĩ trong khu vực và ngoài khu vực tạo áp lực với Hoa tri huyện, còn khiển trách Hoa tri huyện chính là các tiền bối trí sĩ, phần nộ kháng nghị với Hoa tri huyện là đông đảo thương nhân; đau khổ năn nỉ chính là dân chúng đi ngang qua dịch trạm, hiển hiện mỗi người một vẻ.

Mà ngay cả chương quỹ của khách điểm, của quán com cũng chạy đến, mặc kệ sinh ý lời lỗ của bọn họ hôm nay, hết thầy chỉ là tạm thời, bọn họ biết rõ nếu như dịch trạm không được thông qua, huyện Hồ chẳng mấy chốc sẽ trở thành tử địa, trở về cảnh cô sơn dã lĩnh như năm nào.

Đủ loại mâu thuẫn, áp lực đều đặt trên đầu Hoa Tri huyện, làm y muốn sứt đầu mẻ trán, đầu óc choáng váng. Y là kiểu người không có trách nhiệm, tự nhiên sẽ đem hết thầy quăng lại cho Diệp Tiểu Thiên.

Chỉ là mấy người đến gây chuyện đều hiểu rõ cá tính của Diệp Tiểu Thiên, ai dám làm phiền đến người kia để tự làm mất mặt, đương nhiên sẽ nắm chặt lấy Hoa tri huyện không tha, quả hồng mềm ai mà chẳng chọn để niết. Hoa Tình Phong bất đắc dĩ đành phải nhờ người đi tìm Diệp Tiểu Thiên.

Gặp phải lúc Diệp Tiểu Thiên đang muốn đi đến đại lao, chỉ trả lời một câu:

- Bỏ quan đang bận, chờ ta hết bận thì ta sẽ đến huyện nha!

Sau đó thì đuôi người của y về hết. Những lời này người khác có lẽ không có tư cách nói, nhưng đây là Diệp Tiểu Thiên, Hoa Tình Phong cũng không dám chất vấn lại.

Sở tác sở vi của Diệp Tiểu Thiên so với y kiên cường hơn nhiều, rất nhiều chuyện vốn chính y phải ra tay lập lại trật tự, hiện tại thì cũng do Diệp Tiểu Thiên làm hết. Diệp Tiểu Thiên đã được huyện nha cao thấp nhất trí ủng hộ, nếu như không phải biết rõ chức Điện sử này của Diệp Tiểu Thiên làm không lâu dài, Vương Chủ bộ đã sớm đã xem Diệp Tiểu Thiên là thành uy hiếp lớn nhất, há có thể hợp tác với hắn?

Còn nữa, Diệp Tiểu Thiên biết mình cũng không làm lâu, chỉ muốn trước khi đi, thống thống khoái khoái giải quyết hết việc ở đây. Nên căn bản không cần nỗ lực Hoa Tri huyện cũng như các đồng僚, làm việc không cần đề ý xung quanh. Hoa Tình Phong nghe xong tức giận không thôi, nhưng cũng chỉ

có cách phải người khác đi thúc giục. Y không thể chống cự sự công kích điên cuồng của nhiều người như vậy.

Diệp Tiểu Thiên từ trong nhà giam đi ra, lập tức gọi đội trưởng nhà lao tùy cơ hành động, tên đội trưởng kia cũng tỉnh táo hiện ngọn gió mạnh nhất của Hồ huyện là ai. Ai cũng nói vị Diên sử đại nhân này hơi bị điên làm cho Huyện thái gia cũng phải bó tay, Tề đại gia phải đau đầu, gã đương nhiên không dám đắc tội, tự nhiên vâng vâng dạ dạ nghe lệnh làm việc lập tức phải người đi kêu phạm nhân Hoa Vân Phi.

Diệp Tiểu Thiên dẫn dò xong đội trưởng nhà lao rồi tiếp theo là Lý Văn Thông, Tô Tuấn Thiên, Mã Huy, Hứa Hạo Nhiên, đội nhân mã này mạo hiểm đi ra khỏi ngục giam, dựa theo phân phó của Diệp Tiểu Thiên mà làm việc.

Làm xong đầu đó hết thấy thì đội trưởng nhà lao cũng đem Hoa Vân Phi đến, Diệp Tiểu Thiên cũng không cùng Hoa Vân Phi nhiều lời liền phủ thêm áo to, cùng Chu Ban đầu với mười bộ khoái lên xe áp giải Hoa Vân Phi đến huyện nha.

Lúc này, trên đỉnh Hoàng Đại Tiên...

Mưa to như trút nước, sấm đánh rầm rầm.

Hai người mặc áo to đứng ngạo nghễ trên một khối đá nhô ra ở đỉnh Hoàng Đại Tiên.

Một người là thiếu niên anh tuấn, bên hông áo to lộ ra một chuỗi đao gắn gai vô cùng sắc bén, dưới chân một đôi dép vải có gai, mưa như trút nước, thiếu niên vẫn đứng ở đó không nhúc nhích.

Bên cạnh đó xa hơn nửa trượng là một cây tùng cổ thụ, đứng đấy là một thiếu niên khoác áo to khác, tai trái gã đeo một chuỗi hạt châu đỏ, dưới hạt châu còn xuyên lấy một chùm tua màu đỏ.

Gió núi gào thét, mưa to như trút nước, hai người đứng lẻ loi lơ lửng trên đỉnh núi.

Thiếu niên mang bội đao nhũ mây, dưới mưa to la lớn:

- Hai người chúng ta nói chuyện tại sao phải chọn nơi như thế này, hơn nữa còn trong thời tiết như vậy? Ta cảm giác hơi ngu thì phải?

Thiếu niên kia nói:

- Ngươi thì biết gì! Ta xem mấy truyền kỳ, tổng thoại bản, phạm là kỳ nhân giang hồ sẽ không bao giờ tới mấy địa phương bình thường mà nói chuyện, giống như phải chọn mấy vách núi cheo leo... vân vân, cái này gọi là “ý cảnh”.

Thiếu niên mang bội đao nói:

- Kể cả lúc mưa rào tầm tã sao?

Đáp:

- Làm sao tính được số trời!

Thiếu niên mang bội đao nặng nề hừ một tiếng, nói:

- Ngươi thiệt có bệnh! Tề Mộc phong tỏa đường núi rồi, ngươi có nghe chưa?

- Gã lớn mặt thật! Hôm nay là ngày mà chúng ta trông mong!

Thiếu niên mang bội đao nói:

- Ngươi bên kia tìm được bao nhiêu người?

- Không cần hỏi, vậy là đủ rồi. Ngươi thì sao?

- Cần gì phải hỏi, chẳng lẽ có thể ít hơn so với bên ngươi?

- Hừ!

- Hừ!

Hai người trầm mặc một hồi, thiếu niên mang bội đao lại nói:

- Về sau hai người chúng ta không nên đối chọi gay gắt, phải hợp tác chân thành.

- Chuyện này cần phải sắp xếp mối quan hệ trên từng phương diện, cũng không dễ dàng gì. Giao hảo với đám người Miêu, ngươi ra mặt! Cùng Di trại giao hảo, ta ra mặt. Bộ mặt quan hệ với công chúng, Vương Chủ bộ ra mặt. Về sinh ý, Đại Hanh ra mặt. Dám đụng tới chúng ta, đao thương ra mặt. Tỉn chắc rằng sắp xếp hợp lý từng phương diện như vậy đối phó với Tề Mộc, chúng ta sẽ dễ đối phó hơn.

Thiếu niên mang bội đao nói:

- Đường vận chuyển qua dịch trạm rất có quy củ, ngươi hiểu không?
- Trong hai bộ lạc, ta và ngươi đều có không ít con dân làm thù hạ của Tề Mộc kiếm ăn, những người này chúng ta khó mà có thể nói cho họ tiếp nhận.

Bội đao thiếu niên nói:

- Nói cũng đúng, cẩn thận mà nghĩ thì chủ ý của y coi như không tệ. Qua nhiều năm không ít người trong bộ lạc chúng ta làm thù hạ cho Tề Mộc vận chuyển hàng hóa để kiếm ăn, sao ta chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ vận chuyển đường núi của riêng mình?

Thiếu niên kia cười cợt nói:

- Thiệt không có kiến thức, trông trọt quen tay nay lại nghĩ đến đi đánh cá à?
- Mới vừa nói chân thành hợp tác, ngươi liền vũ nhục ta... ta muốn quyết đấu với ngươi!
- Thích thì chịu à! Ta tiếp nhận lời thách đấu của ngươi!

Keng!

Đao đã được rút ra khỏi vỏ, hẹp dài giống như lá liễu.

- Xoẹt!

Đao ra khỏi vỏ, trên sóng đao có chín cái vòng sắt vang vọng một hồi.

- Rầm rầm ào!

Một tia sét bổ trúng cây tùng cổ thụ trên đỉnh núi, tia lửa bốc lên làm hai vị nào đó đang tính quyết đấu giang hồ sợ chạy trời chết...

Ha ha ha...

Dưới mái hiên, Tề Mộc không kiềm nén được sự vui vẻ trong lòng, vết thương trên má chưa lành, chỉ có thể phát ra tiếng cười ha ha.

Tề Mộc cười to xong, nói:

- Mưa to như thế bọn hần còn đi huyện nha bức cung, xem ra thật sự là lòng nóng như lửa đốt.

Phạm Lôi cười nói:

- Người của chúng ta tự nhiên sẽ trợ giúp, khích vài câu là khiến bọn họ sốt ruột ngay.
- Chữ lợi đặt hàng đầu, há có thể không vội vàng!

Tề Mộc bước thong thả trong sảnh, trên mặt dần hiện ra vẻ âm độc:

- Ta thay đổi chủ ý!

Phạm Lôi kinh ngạc nói:

- Đại ca tính sửa ý định gì vậy?

Tề Mộc nói:

- Đợi đến lúc kinh động đến Bồ chánh sử nha môn cùng mấy vị thổ ty cấp cao, chiếm chức quan của hần còn cần một khoảng thời gian, ta lại không đợi được, đó là thứ nhất. Thứ hai, trong khoảng thời gian này, tổn thất của chúng ta thực không nhỏ, so với dự đoán của ta còn lớn hơn, những đại nhân vật bên trên kia có thể không phát hiện được ta đã động tay động chân. Nếu ảnh hưởng đến lợi ích của bọn hần, khó tránh khỏi sẽ sinh bất mãn với ta, việc này lẽ ra phải tốc chiến tốc thắng mới đúng.

Phạm Lôi cau mày:

- Thế nhưng mà, hần có viên chức che chở, chúng ta có thể làm gì đây? Cũng không thể trắng trợn...

Tề Mộc ngắt lời nói:

- Không...! Chính là muốn trắng trợn đấy. Pháp không trách chúng, những lời đó chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe?

Phạm Lôi hai mắt sáng ngời:

- Ý đại ca là?

Tề Mộc nói:

- Triều đình là như thế nào, người rất rõ ràng. Nơi này thật ra là bọn họ không muốn dùng sức mạnh, một khi đẩy lên chiến hỏa, chính là một cái vùng bùn, binh mã thuế ruộng tiêu hao như nước, có thể đòi lấy gì đây? Cho nên triều đình đối với việc này một mực im ắng, nếu có người đi ngược lại, làm cho dân chúng sôi trào, một tên Điển sử nhỏ nhỏ bị đánh chết, triều đình tuyệt đối sẽ không giải quyết được gì. Dùng mệnh của một Điển sử, đòi lấy địa phương yên ổn, trong mắt chư công ở triều đình xem ra là đáng giá!

Phạm Lôi hưng phấn nói:

- Hiểu rồi, chúng ta không ra mặt, lợi dụng đám người đi huyện nha tạo áp lực...

Tề Mộc âm trầm nói:

- Đương nhiên, chỉ cần khéo léo chọn thời điểm, duỗi duỗi tay cái là xong.

Phạm Lôi hiểu ý nói:

- Tiểu nhân minh bạch! Tiểu nhân đi ngay đây!

Phạm Lôi quay người bước nhanh rồi đi, Tề Mộc chậm rãi bước thong thả ra hành lang nhìn xuyên qua màn mưa, thần nhiên nói:

- Do dân vì dân, lại bị dân chúng tức giận đánh chết vứt xác trong mưa, kết cục như vậy, rất thú vị nhỉ...

Trong cơn mưa to, Diệp Tiểu Thiên còn không biết Tề Mộc với hắn tâm linh tương thông, cũng chọn hôm nay quyết chiến.

Hắn bước nông bước cạn trong mưa, nói với Chu Ban đầu đang đi bên cạnh:

- Trời mưa? Trời mưa mới tốt! Người không phải nói bọn hắn có cung nỏ sao, thời tiết như vậy thì bọn hắn không cách nào dùng cung nỏ, chúng ta mới giảm bớt được thương vong. Hơn nữa ngày mưa to đột nhiên phát động, có thể có hiệu quả bất ngờ thì sao! Hiện tại Hoa Vân Phi đã bị bắt, bên trong Tề phủ hắn sẽ không có nhiều hộ vệ, chúng ta lúc này xuất kích sẽ dễ dàng đắc thủ. Một khi Tề Mộc bị bắt, đầu đảng bị bắt, thì tự nhiên băng đảng chia rẽ, liền không đáng lo rồi!

- Điển sử đại nhân đã về rồi! Điển sử đại nhân đã về rồi!

Lão Lô hôm nay không có việc gì làm, đang khoanh tay đứng ở hành lang ngắm mưa, nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên trở về lập tức chạy thục mạng vào sảnh gào thét. Chỉ một câu nói, cả đám người đang vây quanh Hoa tri huyện lập tức lặng ngắt như tờ.

Hoa tri huyện như trút được gánh nặng, quan bào bị người kéo kéo lôi lôi nhăn nhúm, chính ngay ngăn lại mũ quan, ác ý nghĩ:

- Nhao nhao cái gì! Các người tiếp tục làm loạn đi! Có bản lĩnh thì tiếp tục làm người điên khóc lóc om sòm đi, hắn không tặng lại các người mấy cái bạt tai mới là lạ!

Hoa tri huyện sửa lại dung nhan, trầm giọng quát:

- Đến đây! Mau truyền Ngải Điển sử lên đây, bốn quan có chuyện hỏi hắn!

Hoa Tĩnh Phong chưa nói xong một câu thì chợt nghe: Oành!. Một âm thanh vang lên khiến y sợ run cả người, đây không phải là tiếng sấm, đây là tiếng trống, dưới cơn mưa to đầy sấm sao lại có người đánh trống chứ!

Tiếng trống vang lên quang quắn trên đại sảnh, mọi người nhìn nhau, Diệp Tiểu Thiên một người ướt mưa theo tiếng trống từ bên ngoài bước đến, lưu lại từng dấu chân.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 43: Tổng động viên bá đạo.

Hoa tri huyện vừa nghe tiếng trống liền có cảm giác run sợ, trong những ngày mưa to như trút nước lại có người đến huyện nha đánh trống, trong lòng lại

càng cảm thấy bất thường. Lúc này lại thấy thái độ của Diệp Tiểu Thiên, y biết rõ là nhất định có việc, nhưng chỉ có thể bất chấp đến cùng hỏi:

- Ngài Điền sử, ai đánh trống kêu oan vậy?

Diệp Tiểu Thiên chấp tay nói:

- Người đánh trống kêu oan là Hoa Vân Phi ở Thanh Sơn cầu.

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường đều náo động, xen lẫn trong những quan thân, thương nhân, dân chúng, vây cánh của Tề Mộc đang đứng trong đám đông kích động mọi người lập tức cao giọng reo lên:

- Hoa Vân Phi sao? Kẻ giết người đó không phải đã bị bắt giam vào ngục rồi sao? Từ từ sẽ bị trả lại chạy đến nha môn cáo trạng ư? Nha môn bắt công, nha môn bắt công.

Ánh mắt sắc bén của Diệp Tiểu Thiên nhìn qua một vòng, tiếng kêu gào lập tức dừng lại. Kẻ dám đầu đao, đầu thương khiêu chiến với Tề Mộc, dám đánh đại quân Phạm Lôi một bạt tai, bọn họ sao dám đắc tội chứ. Diệp Tiểu Thiên nói từng câu từng chữ:

- Hoa Vân Phi đích thật là tử tù, nhưng tử tù cũng là người, có oan dĩ nhiên phải tố.

Hoa Tri huyện lúng túng hỏi:

- Chỉ là không biết, Hoa Vân Phi kiện ai?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đại lão gia thẳng đường hỏi chẳng phải sẽ biết sao?

Hoa Tri huyện hậm hực trong lòng, sớm biết Diệp Tiểu Thiên muốn gây khó dễ cho mình, y thà kiên trì mặt dày đến cùng để những quan thân này mắng chửi còn hơn là đi tìm kẻ điên này trở về.

Hôm nay, Diệp Tiểu Thiên chỉ mang theo một quân, Hoa tri huyện phân phó nói:

- Người đâu, thẳng đường.

Gặp phải mưa to, bình thường bọn nha dịch đều tản ra tất cả các phòng nghỉ ngơi, muốn triệu tập lại cũng không phải chuyện dễ nhưng hôm nay không như vậy. Hoa Tri huyện chỉ phân phó một tiếng, còn không đợi người đi gọi đến, hai đoàn nha dịch liền nắm đại trượng trong tay âm âm xông vào.

Bọn nha dịch vừa lên công đường đã nhanh chóng dọn sạch, dồn tất cả các quan thân, bách tính xuống dưới công đường, đuổi đến đứng ở hàng rào bên ngoài mái hiên mưa. Còn bọn họ thì lập tức phân thành hai hàng đứng nghiêm, hùng hổ gõ đại côn như phát ra âm thanh vang dội, uy vũ.

- Hoa Tri huyện thấy tình hình này trong lòng có chút hồi hộp: “Quả nhiên là hần đã có chuẩn bị”.

Diệp Tiểu Thiên cởi áo toạt ướt đầm xuống, Tô Tuần Thiên lập tức bước lên hai bước nhận lấy, Hoa Tình Phong ngồi sau bàn án thấy cảnh tượng đó, trong lòng mắng thầm “Đồ hỗn trưởng, anh rể ta đối xử với người tốt như vậy, cũng không được người ân cần lại một chút. Biết rõ hần là Điền sử giả, người còn nịnh nọt làm gì”.

Đội trưởng nhà giam tự mình giải Hoa Vân Phong lên công đường, chấp tay với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại nhân, nhiệm vụ của thuộc hạ là bắt cường đạo, quản lý nhà giam. Kẻ cáo trạng hôm nay là tù nhân, bởi gã kêu oan nên hạ quan cả gan dẫn gã đến gặp huyện tôn đại lão gia. Tên tù nhân này là trọng phạm giết mấy chục nhân mạng, vì lý do an toàn hạ quan thỉnh cầu đại nhân thẩm tra ngay.

Hoa Tình Phong trầm nghĩ: “Nói khách khí quá nhỉ. Nếu ta không đồng ý, thì người nổi điên như con lừa bị đùa bỡn, bản quan cũng không làm gì được người sao?”

Hoa Tình Phong hắng giọng một cái nói:

- Đứng, ban ghế ngồi.

Diệp Tiểu Thiên chấp tay nói:

- Tạ đại nhân.

Lý Văn Thông nhanh chóng mang ghế tới, lại dùng tay áo phui phui, niềm nở nói:

- Đại nhân, mời ngồi.

Hoa Tình Phong càng nhìn càng bức.

Hoa Vân Phi được xe tù áp tới, xe tù đó không có gì che đậy, toàn thân gã ướt đẫm. Bởi gã là trọng phạm giết mấy chục người nên khi áp tải khỏi phòng giam phải đeo lên người gông và xích. Nhìn cũng không thấy lộ vẻ một thiếu niên cường tráng, đeo lên người gông xiềng đứng ở đằng kia, tóc ướt dính trên mặt, càng nổi bật lên gò má gầy có chút tái nhợt.

Hoa Tĩnh Phong đã trót làm nên phải làm đến cùng, đành ngồi vào chỗ thẳng đường, vỗ kinh đường mộc, nói với Hoa Vân Phi:

- Hoa Vân Phi, ngươi kiện ai? Vì tội trạng gì? Nói, trên công đường không thể nói bừa, nếu có ý định vu cáo, tội nặng thêm một bậc.

Hoa Vân Phi hai tay đeo gông lớn tiếng nói:

- Đại nhân, thảo dân kiện quân hộ của bản huyện Tề Mộc, vì âm mưu đoạt miếng da hổ của nhà thảo dân mà giết hết song thân phụ mẫu thảo dân.

Đám người đứng vây quanh hàng rào bên ngoài lập tức gây rối, trong đó mấy tên thủ hạ của Tề Mộc lập tức hô lớn:

- Gã là hung thủ giết người, giết chết mấy chục người của Tề gia, kết thù oán với Tề gia bây giờ còn tố cáo Tề gia, đây chính là ôm hận báo thù, là vu khống, vu khống.

Diệp Tiểu Thiên ngồi ở một bên, đã sớm để ý đến phía bên ngoài, lúc này bỗng nhiên đứng lên, chỉ ngón trỏ ra bên ngoài nói:

- Tên này, tên kia và đằng kia nữa, gào thét nơi công đường quấy nhiễu đại gia thẩm án, lôi ra đánh mỗi người hai mươi trượng.

Chu Ban đầu vung tay lên, mấy tên bộ khoái lập tức tiến lên lôi ra ba tên mà Diệp Tiểu Thiên chỉ trong đám người, không nói tiếng nào liền kéo xuống án ngã xuống đất, mấy tên bộ khoái khác nhào tới vùng đại còn đánh. Mấy người đó lúc đầu còn lớn tiếng kháng nghị về sau chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết, máu từ trên người chảy ra nhanh chóng bị nước mưa cuốn đi, trông thấy mà giật mình.

Những người đứng ngoài thăm kinh hãi, cái tên Điền sử điền rõ này quả nhiên “tâm ngoan thủ lạt”.

Hoa Tĩnh Phong buồn bực nghĩ thầm “Ngồi ở công đường xử án rồi cuộc là người hay ta đây? Là người thẩm án hay ta, muốn hạ lệnh đánh người cũng nên do ta hạ lệnh, người làm vậy thì đặt ta ở chỗ nào.”

Chỉ là chức quan của Diệp Tiểu Thiên cho dù là giả, nhưng khí thế càng lúc càng mạnh mẽ, Hoa Tĩnh Phong cũng không hề dám trách móc. Y háng giọng một cái, giả bộ không thấy Diệp Tiểu Thiên vượt quyền, nói với Hoa Vân Phi:

- Tề Mộc giết cha mẹ người thế nào, kể kỹ càng tình hình ta xem.

Hoa Vân Phi bắt đầu kể từ chuyện gã săn được một con mãnh hổ, bán hổ trên phố lần đầu đã khiến Tề Mộc chú ý tới, rồi kể đến chuyện cha mẹ gã bị sát hại, Hoa Vân Phi chần chờ một chút, nhớ tới những lời trên đường Diệp Tiểu Thiên nói với gã: “Thù đoạn gì cũng không quan trọng, quan trọng là ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ ngươi định dùng quy tắc quy củ nói chuyện với đám lưu manh sao?”

Hoa Vân Phi cắn răng lớn tiếng nói:

- Thảo dân... tận mắt thấy Tề Mộc dẫn người xông đến nhà thảo dân tìm da hổ rồi ra lệnh cho Từ Lâm và bọn người của Tường ca dùng cực hình giết chết cha mẹ thảo dân.

Hoa Tĩnh Phong cả kinh đứng bật dậy, nghiêng người về phía trước, vội vàng nói:

- Ngươi nói... ngươi tận mắt nhìn thấy.

Hoa Vân Phi nói:

- Không sai.

Trong đám người còn mấy tên thủ hạ của Tề Mộc, đang khiếp sợ uy phong của Diệp Tiểu Thiên vừa rồi không dám hé răng, giờ nghe Hoa Vân Phi nói lúc đó Tề Mộc có ở hiện trường giết người, hơn nữa gã chính mắt chứng kiến, trong lòng nhất thời luống cuống.

Bọn chúng quen thói hành xử với dân chúng lương thiện theo kiểu muốn làm gì là làm, quen dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào để đạt được mục đích, quen ép dân chúng lương thiện vào đủ thứ quy củ, trói tay chân mặc cho bọn chúng ức hiếp. Bọn chúng thật sự không hề nghĩ sẽ có người dùng những thủ đoạn đó để đối phó với chúng.

Không nên, Hoa Vân Phi không phải là cần phải ăn ngay nói thật sao? Từ Lâm và đám người Tường ca đã chết. Chỉ cần gã nói thật là thật thì Bao Thanh Thiên sẽ cho bọn họ sống lại sao. Món nợ này không dễ mà đổ lên đầu Tề đại gia, cứ xem như tìm được tấm da hổ trong Tề phủ cũng chỉ xem như Tề đại gia mua lầm tang vật thôi, sao lại trở thành như vậy?

Một người của Tề phủ nhịn không được kêu to:

- Gã nói dối, nếu gã ở hiện trường sao không ra tay cứu cha mẹ gã. Từ Lâm và mấy người Tường ca đang yên đang lành, vì sao mấy ngày sau gã mới vào thành tìm người báo thù.

Hoa Vân Phi lớn tiếng nói:

- Bởi vì, bọn chúng bị ỉm cho thuốc mê vào chum nước nhà thảo dân, lúc đó thảo dân cũng trúng thuốc mê, thừa dịp thuốc chưa phát tác, chạy ra ra sân trốn sau đồng cùi. Khi bọn chúng giết cha mẹ thảo dân, mặc dù thảo dân đã tỉnh nhưng tứ chi không còn chút lực nào nên không cách nào cứu người.

Hoa Tình Phong lấy lại bình tĩnh nói:

- Đã như vậy, sao ngươi không báo quan.

Vừa nói xong những lời này, Hoa Tình Phong liền muốn cho chính mình một cái bạt tai. Đúng như dự đoán, Hoa Vân Phi châm biếm nói:

- Tề Mộc làm mưa làm gió, hiếp đáp dân lành, làm nhiều việc táng tận lương tâm, quan lại huyện Hồ có bao giờ giúp dân lấy lại công đạo. Hôm nay nếu không có thanh thiên Diên sử, Hoa Vân Phi ta làm sao có thể báo thù, chết cũng chết rồi, sao có thể tố cáo tại công đường.

Hoa Tình Phong thẹn quá hóa giận, thoáng cái đứng lên dùng sức vỗ cây đường mộc quát to:

- Ngươi to gan thật.

Diệp Tiểu Thiên chậm rãi đứng dậy, trầm giọng nói:

- Đại nhân, theo điều tra, vợ chồng Hoa thị ở Thanh Sơn câu xác thực bị dùng bạo lực mà chết, thi thể vô cùng thê thảm. Mà sau khi Hoa Vân Phi vào thành, chỉ nhằm vào thù hận của Tề Mộc. Từ Lâm và đám người của Tường ca chết giống với cha mẹ của gã, có thể thấy chỉ là do báo thù rửa hận. Hoa Vân Phi giết hại người tuy đáng chết nhưng không thể vì đó mà xóa bỏ sự thật cha mẹ gã bị sát hại. Hoa Vân Phi đã chính mắt nhìn thấy hung thủ giết người, hạ quan cho rằng phải lập tức đem hung thủ ra công lý. Một khi tin tức lộ ra, hung thủ chạy mất hậu quả khó mà lường được.

Hoa Tình Phong nhìn Diệp Tiểu Thiên, bỗng nhiên hiểu ra tất cả, cái gì mà Hoa Vân Phong đánh trống kêu oan, chẳng qua chỉ là màn kịch do Diệp Tiểu Thiên đạo diễn, cuộc tranh giành giữa Diệp Tiểu Thiên cùng Tề Mộc nay đã đến hồi gay cấn, mà vai trò huyện thái gia của y chỉ có thể đóng vai trò là người công chứng giống như La Đại Hạnh trên núi Hoàng Đại Tiên. Trận đấu này đấu hay không đấu căn bản không do y quyết định.

Hoa Tình Phong vô lực ngồi xuống, cúi thấp đầu trầm mặc một lúc nhẹ nhàng khoát tay nói:

- Ngươi đi đi.

Khóc mũi Diệp Tiểu Thiên khẽ nhếch lên, chấp tay hướng Hoa Tình Phong, lui từng bước ra khỏi công đường, lui cách cửa nha môn khoảng ba bước, Diệp Tiểu Thiên đột nhiên phát ông tay áo, quay người khỏi công đường.

Bên ngoài công đường, trong đình viện, mưa to xối xuống, không biết lúc nào dân tráng, bộ khoái, tạo đãi, dân tráng đã được triệu tập đầy sân nhỏ, nước mưa ào ào dội vào người bọn họ, nhưng bọn họ vẫn thẳng tắp đứng đó, không hề nhúc nhích.

Diệp Tiểu Thiên đứng dưới mái hiên lẳng lặng nhìn bọn họ, nhìn trong chớp lát rồi bước ra ngoài đứng cùng bọn họ đứng dưới mưa.

Trong khoảnh khắc, Diệp Tiểu Thiên bị mưa hắt vào, hạt mưa lớn chùng hạt đậu quất vào mặt hấn đến đau nhức.

Diệp Tiểu Thiên mím môi, nước mưa dọc theo đôi gò má chảy xuống. Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Tiểu Thiên, như cọc tựa đứng cạnh người đó, trong giây phút nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên, ánh mắt tựa ánh hào quang, cả người phát ra sinh lực dồi dào.

Diệp Tiểu Thiên chỉnh giọng nói:

- Tề Mộc hoành hành, hiếp đáp dân chúng, hành vi phạm tội chồng chất, không biết đã có biết bao người bị hại thê thảm. Sao có thể tiêu dao đến tận bây giờ.

Không có ai đáp lại, chỉ có tiếng mưa không ngừng, thân sĩ, thương nhân dưới mái hiên cũng nín thở lắng nghe.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Vì Tề Mộc có tiền, có quyền, có vô số thù đoạn nham hiểm. Song đây là lý do có thể từ chối sao, là lý do các người nên từ chối sao?

Diệp Tiểu Thiên chỉ vào đám bộ khoái, dân tráng đứng trong mưa nói:

- Các ngươi đại diện cho triều đình, dưới ngời bút văn nhân được gọi là có nanh vuốt chim ưng sức mạnh của hổ báo. Cách gọi này quả là không dễ nghe phải không? Nhưng nếu với tư cách là người chấp pháp, một chút sĩ khí của lang hổ các ngươi cũng không có, đó mới là sỉ nhục lớn nhất. Ai cũng có thể sợ Tề Mộc, duy chỉ có các ngươi là không thể. Nếu như làm sai nha mà lại kém cỏi, ngoan ngoãn giống như con cừu nhỏ thì làm sao triều đình có thể trông cậy vào các ngươi. Dân chúng nhờ các ngươi đòi công đạo vậy các ngươi nhờ ai lấy công đạo đây.

Diệp Tiểu Thiên lau nước mưa trên mặt tiếp tục nói:

- Trong tay chúng ta có dấu của cơ quan chính quyền, có đao gươm, có vương pháp thì cần gì sợ Tề lão. Điều các ngươi thiếu là dũng khí, chính là sự bá đạo. Cái gì là bá đạo? Chính là nếu lão không khuất phục thì đánh cho lão phải khuất phục. Lấy hết dũng khí của các ngươi ra, đối với người như Tề

Mộc phải cường bạo hơn lão thì lão mới ngoan ngoãn như thỏ trắng. Vì sao, tại huyện Hồ lão dám một tay che cả bầu trời? Thật nực cười, lão nhiều lắm cũng chỉ như một đám mây đen, khi mây đen tản đi, mưa sẽ không rơi nữa.

Diệp Tiểu Thiên nói đến đây, mưa to cũng đột nhiên dừng. Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc suýt nữa nhảy dựng lên: “Xuất hiện kỳ tích. Lẽ nào ta là con riêng của trời sao?”

Nhưng hần lập tức phát giác có điều không ổn. Mưa chỉ ngừng rơi trên đỉnh đầu hần, bọn nha dịch vẫn đứng trong mưa tầm tã.

Diệp Tiểu Thiên vừa nghiêng đầu đã thấy La Đại Hạnh đứng bên cạnh, trong tay cầm một cái dù lớn, mặt mày hớn hờ nhìn hần.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 44: Chúng ta phải bá đạo.

Diệp Tiểu Thiên vừa thấy La Đại Hạnh thì không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Sao ngươi lại ở đây?

Đại Hạnh mỉm cười nói:

- Bởi vì hôm nay mưa to.

Cho dù Diệp Tiểu Thiên sớm quen với lối tư duy nhảy nhót như vượn của gã nhưng nghe những lời này vẫn phải liếc mắt nhìn:

- Mưa lớn thì có liên quan gì đến việc này?

Đại Hạnh chậm rãi nói:

- Vì mưa to nên không buôn bán được. Vì không buôn bán nên ta rất rảnh, rất rảnh nên ta đến thăm huynh.

Diệp Tiểu Thiên vô lực đỡ trán, nỗ lực động viên trước cuộc chiến đầu đường như bị cái đề ngữ này phá hỏng. Cũng may lời nói của La Đại Hạnh không quá lớn cộng với việc mưa lớn nên có lẽ mọi người sẽ không nghe thấy.

Diệp Tiểu Thiên ôm một tia hi vọng ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên La Đại Hạnh nắm quyền hô lớn:

- Phải bá đạo! Phải bá đạo! Phải bá đạo!

Nhiệt huyết sôi sục trong lòng các bộ khoái, tạo đài vừa rồi bị cuộc nói chuyện của Diệp Tiểu Thiên làm nghẹn thở, vì câu nói này của Đại Hạnh cuối cùng cũng có thể phát ra miệng, tất cả mọi người vùng tay hô lớn:

- Phải bá đạo! Phải bá đạo!

Diệp Tiểu Thiên thừa cơ vùng tay hô lớn:

- Xuất phát.

Cửa phủ huyện nha mở rộng, đại đội người ngựa như thủy triều tuôn ra từ cửa lớn, khiến đám dân chúng chuẩn bị gây chuyện phải trở mắt. Những người này có người che ô, có người mặc áo to, đủ loại quần áo và nhân vật, trong đó chỉ có hai người găm dao ngắn ý định khơi mào rối loạn nếu người khác không góp sức, thừa dịp loạn cho Diệp Tiểu Thiên một đao trí mạng.

Vừa thấy thái độ hung hổ đỏ của bọn bộ khoái, hai tên sát thủ nào linh hoạt phản ứng lại. Mưa to tầm tã mà lại có nhiều người ngựa như vậy trừ việc đi đối phó với Tề đại gia thì còn có thể là ai khác sao? Gã lập tức vùng tay cao giọng nói:

- Tên Điển sử điển ức hiếp người dân lương thiện, người người oán trách khiến dịch lệ bễ tắc, chúng ta...

- Phải bá đạo! Đi qua đây! Muốn bá đạo, thì qua đây...

Mấy tên bộ khoái, sai nha bị buổi nói chuyện của Diệp Tiểu Thiên kích động đỏ cả mắt, bọn họ nói không lên lời nào khác. Chỉ biết dùng những từ đơn giản như vậy để phát tiết lửa giận của bọn họ, kích thích ý chí chiến đấu của bọn họ, cho nên bọn họ tựa như đám trâu đực tức giận, vừa hô hào khẩu hiệu vừa ầm ầm bước đi.

Những kẻ chạy đến nha môn gây chuyện đều là nghe theo lệnh của Tề Mộc, nhưng đến 99% người trong đó không thể đánh, đây đều là kẻ nghiện tửu

sắc, những kẻ bị móc rỗng túi, Tề Mộc chọn bọn chúng là để tránh sau khi chuyện phát sinh bị người khác nghi ngờ.

Đám người này trước mặt bọn sai nha hung phấn gào thét tự nhiên không thể có lực ra tay, lập tức bị xô tới thất linh bát lạc, kẻ hô hào đó trực tiếp bị Mã Huy cố tình đạp xuống đất. Đến khi tất cả mọi người chạy qua người gã, gã muốn bò dậy cũng không bò nổi, đến khi Đại Hanh khiêng một cái dù lớn chạy qua người gã, với sức nặng đó, tên nhãi này có thể chống đỡ sao? Nếu không có một tên sát thủ khác kịp thời đỡ gã dậy, gã đã trở thành tên sát thủ đầu tiên trong lịch sử chết chìm trong mưa rồi.

Bộ khoái, sai nha lao ra, cái gọi là đám người kháng nghị giống như một đoàn tàu hỏa không ngừng chế được ầm ầm tiến đến Tề phủ.

Trong đội ngũ kháng nghị bị tách ra có kẻ chạy về Tề phủ báo tin, Tề Mộc vừa nghe xong quá sợ hãi, trong phủ của lão không thể nuôi nhiều người đến vậy. Suốt ngày ở trong phủ đao thương kiếm kích, nên càng lúc số lượng tay chân thủ hạ càng giảm.

Sau khi Hoa Vân Phi bị bắt, rất nhiều võ sĩ được chiêu mộ lúc trước đều rời khỏi Tề phủ, lực lượng hộ vệ lúc này trong Tề phủ ngang bằng với lúc trước, chỉ dùng để ra oai phòng ăn trộm cùng đám tiểu tặc, chọn người như vậy căn bản không thể đối kháng cùng Diệp Tiểu Thiên, huống hồ luân phiên giao chiến nhiều lần phải nhượng bộ, nhục khí của Tề Mộc dần dần mất đi, đã không còn đủ dũng khí đối kháng với Diệp Tiểu Thiên nữa.

Tề Mộc vội vàng suy nghĩ, lập tức kêu Phạm Lô đến thư phòng. Phạm Lô cũng biết chuyện khẩn cấp, sau khi nghe Tề Mộc giao phó tùy cơ hành sự thì lập tức lĩnh mệnh rời đi. Tề Mộc rời thư phòng tới sảnh, nghe trước cửa bên ngoài truyền đến một hồi hò hét quát mắng, không khỏi cười lạnh, quay người rời đi.

- Đại nhân, đại nhân.

Diệp Tiểu Thiên sai người phá cửa chính, sau khi bắt giữ mấy gia đình dám cầm vũ khí chống lại liền tiến công thần tốc, xông thẳng phòng khách của Tề phủ. Nhị quân gia Tề phủ nhắm mắt đuổi theo sát phía sau, liên tục kêu gọi nhưng Diệp Tiểu Thiên không hề để ý.

- Đại nhân nhà sau không có Tề Mộc.

- Đại nhân, phòng khách mọi chỗ đều đã lục soát không thấy Tề Mộc.

- Đại nhân, không có...

Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên chuyển hướng sang nhị quân gia của Tề Mộc, lãnh đạm hỏi:

- Tề Mộc đâu?

Nhị quân gia của Tề Mộc ngoài cười trong không cười nói:

- Gần đây, sơn tặc hung hăng ngang ngược làm tắc nghẽn dịch trạm, đội xe ngựa của Tề gia bị đánh cướp mấy lần, quan phủ không làm được gì, chỉ đành tự mình nghĩ cách. Lão gia chúng tôi đã rời huyện thành vào hai ngày trước đến nơi xảy ra sự cố rồi.

- Thật sao?

Diệp Tiểu Thiên ngoài cười trong không cười nhìn nhị quân gia, thần sắc gian trá hơn gã vài phần:

- Người đâu! Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài tìm kỹ cho ta.

Diệp Tiểu Thiên vừa ra khẩu lệnh hết như vượn tay vẽ một cái vòng tròn tiêu chuẩn lên tường, bên trong lại điền thêm một chữ - Hủy theo lối chữ khải, đám bộ khoái, sai nha, dân tráng nhận lệnh, một hồi oanh oanh liệt liệt bắt đầu phá nhà.

Đồ đạc trong phòng đều chuyển hết ra sân, nghe nói là để phòng có người ẩn náu, người trong phòng đương nhiên cũng bị đuổi ra ngoài. Ngồi trên nóc nhà cũng bị xô lên từng mảng, không hiểu đây là tìm Tề Mộc hay tìm chim sẻ. Trận mưa to này đã rửa sạch cả trong ngoài Tề gia, quả nhiên là bất luận là cái gì dơ bẩn đều rửa sạch hết.

Nhị quân gia Tề phủ tuyệt đối không nghĩ tới tên Điển sử điên rồ này lại nảy ra chủ ý tổn hại như vậy, viên quan nào có thể làm ra chuyện đó chứ?

Diệp Tiểu Thiên làm như vậy không phải vì ấu trĩ đơn thuần để hả giận mà là thêm một bước làm tan rã sĩ khí quân Tề Mộc, đã kích uy danh của lão, để sau khi đập tan Tề Mộc thì Lý Bá Hạo, Cao Nhai và La Đại Hanh càng dễ tiếp nhận nền tảng lực lượng của Tề Mộc.

Diệp Tiểu Thiên đã sớm đoán Tề Mộc có nhiều nơi ẩn nấp, nên căn bản không nghĩ đến việc bắt được Tề Mộc ở Tề phủ. Mà Tề Mộc hiện nay mới chỉ là nghi phạm, nếu không bắt được lão thì chỉ có thể lui quân, không thể niêm phong phủ đệ hoặc bắt người trong phủ của lão. Như vậy với đối phương cũng bị đã kích trầm trọng rồi.

Diệp Tiểu Thiên tựa như một thương gia, nhìn thì lỗ mãng điên cuồng nhưng mỗi bước hành động đều có mưu đồ, có thể dùng một hình ảnh ví von hơi khó nghe để hình dung, hắn hiện tại giống một tên chó săn điên cuồng, một miếng cắn không chết người thì cũng phải cắn được một miếng thịt hoặc một vết cào nếu không sẽ không cho người qua.

Toàn bộ Tề phủ còn thảm hơn gấp cướp, toàn bộ đồ đạc đều ngâm trong nước, tất cả mọi người đều ướt sũng. Tất cả phòng ở đều bị mưa lớn chảy qua như vừa trải qua trận hồng thủy. Khi Diệp Tiểu Thiên dẫn đầu đội quân ướt như chuột lột, sĩ khí hào hứng rời khỏi, không khí ở Tề phủ trầm xuống rất

nhiều, các tay chân trung thành nhất của Tề gia, trong lòng cũng không khỏi nghi vấn:

- Tề gia, thật sự sụp đổ rồi sao?

Diệp Tiểu Thiên dẫn người ùn ùn kéo đến, lúc mang tất cả đi, để lại Tề phủ ngổn ngang như một bãi chiến trường.

Những người nhốt trong thủy lao của Tề gia đều được thả ra, trong đó có kẻ hầu mắc tội liếc mắt đưa tình với nha hoàn, có tiểu thư khi vận chuyển đồ cho Tề gia tay chân không sạch sẽ, Tô Tuần Thiên tiện tay hứa cấp thêm cho Tề Mộc một ván bài. Mọi người vô cùng vui vẻ, khai hết mọi chuyện.

Giám cầm bọn họ không phải tội lớn, tở lên công đường bắt quả cũng chỉ tăng thêm chút tội danh cho Tề Mộc. Tề Mộc gánh chịu tội danh giết người, tiểu tiết này không ảnh hưởng đến đại cục. Tô Tuần Thiên cũng chẳng buồn mang họ đến nha môn nhưng Tô Tuần Thiên không nghĩ đến trong đó có ba kẻ lần lượt là Dương Tam Sầu, Hình Nhị Trụ và Nhạc Minh.

Dương Tam Sầu bây giờ không gầy, trắng trắng mập mập, có phần phát tướng, y bị ngâm trong ngục nước đến sưng phù đến nổi mập hơn Nhạc Minh, cả người giống như một trái bí đao.

Sau khi ba người này bị nhốt vào thủy lao, hộ viện Tề phủ là đúng là có hỏi qua Tề Mộc. Lúc đó, Tề Mộc đang bôi thuốc, nghe bẩm báo Tĩnh Châu Dương phủ gì đó, người nhà nào đó, lão cùng Dương gia chỉ là quan hệ làm ăn, không có thân thiết, khi đó lại đang nổi cáu không đợi hộ viện nói xong liền phát tay ý bảo gã câm miệng.

Tề Mộc chỉ nói với hộ viện kia đi truyền lại với tên quản gia Dương phủ là khi khác tới gặp, lúc này lão không có tâm trạng, nhưng lại không biết người kia đã bị thuộc hạ của mình nhốt lại, vì vậy đến tận hôm nay may mà gặp được Diệp Tiểu Thiên ba người Dương Tam Sầu mới nhìn thấy ánh mặt trời.

Lúc ba người chạy đến đường lớn, mưa cũng đã nhỏ hơn, ba người xếp thành một hàng, ưỡn cái bụng đứng ở dưới mái hiên, Hình Nhị Trụ khiếp vía nói:

- Tam quản... Tam Sầu quản... biểu cữu... huyện Hồ quả là nguy hiểm, chúng ta nên trở về Tĩnh Châu thôi.

Dương Tam Sầu buồn rầu nói:

- Về thôi, không về cũng không được, tiền đều mất hết, không trở về thì có thể thế nào chứ? Nhưng là... trở về Tĩnh Châu cũng cần tiền.

Lúc này, cửa phía sau có tiếng mở cửa, âm thanh của một người phụ nữ:

- Ô. Ai mà không có phép tắc như vậy, chặn cửa - Nguyệt uyển của chúng tôi, để người ta buôn bán thế nào?

Ba người Tam Sầu vừa quay đầu lại liền trông thấy một người mập lùn, phấn trên mặt nếu bán cũng được cả ký, son môi hồng rực giống hệt như máng trẻ con. Rõ ràng là nam nhân lại son phấn như phụ nữ, tóc mai còn cài một đóa hoa hồng lớn. Người này cứ nhìn một lượt ba người Tam Sầu rồi lấy khăn che miệng cười khanh khách:

- Hóa ra là mập trắng, thiếu tiền tiêu sao? Có cần đại ca chỉ cho các ngươi một con đường đi không?

Dương Tam Sầu nhìn người này có cảm thấy có chút gian tà, đang muốn thuận miệng ứng phó hai câu rồi rời khỏi cửa nhà người ta thì Hình Nhị Trụ đột nhiên dùng cùi chỏ đụng vào y. Dương Tam Sầu bức mình trừng mắt muốn cho gã một cái bạt tai thì thấy Hình Nhị Trụ chỉ về phía xa xa, mồm há hồng hồng cứng cả họng.

Lúc này, Diệp Tiểu Thiên đang dẫn đội người ngựa quay lại huyện nha. Diệp Tiểu Thiên không để ý đến ba người Dương Tam Sầu đứng dưới mái hiên che mưa. Hình Nhị Trụ lại thấy Diệp Tiểu Thiên phong độ nhất đi trước đội quân. Dương Tam Sầu nhìn theo ánh mắt Hình Nhị Trụ, ánh mắt cũng ngày ra.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 45: Tiến thoái lưỡng nan.

Hôm nay mưa to, Vương Chủ bộ ngồi bên trong Thiêm Áp phòng không có việc gì làm. Khi Diệp Tiểu Thiên dẫn người rời khỏi huyện nha phóng đến Tề phủ, Vương Chủ bộ đột nhiên thấy hào hứng, thích thú mang cây đàn cổ ra bên cạnh cửa sổ, thấp đàn hương, rửa tay, dưới trời mưa to, dạo bản “Thập diện mai phục”.

“Thập diện mai phục” vốn là một khúc tỳ bà. Vương Chủ bộ dùng cổ cầm tạo nên những âm thanh sát phạt liên hồi. Chơi hết một khúc, Vương Chủ vẫn chưa thỏa mãn, y lấy lại dây đàn, chơi tiếp bản “Dương quan tam điệp”. Tiếng đàn bong bong, đang thả hồn nhập tâm thì có một gã tâm phúc bẩm báo:

- Đại nhân, bên ngoài có một người họ Thái cầu kiến, nói là... đến từ Tề phủ.

Vương Chủ bộ đưa hai tay lên, mỉm cười nhún xuống phím đàn, tiếng đàn đầy trời lập tức biến mất, chỉ còn tiếng mưa xuyên ào ào qua cửa sổ. Vương Chủ bộ cười:

- Y vẫn còn chưa hết hi vọng sao?

Thuộc hạ đáp:

- Đại nhân, họ Thái nói, Tề đại gia và Mạnh Huyện thừa cùng đại nhân ngày thường có chút khúc mắc, nhưng gắn bó như môi với răng, không ai có thể ngăn cản. Đại nhân phải hiểu đạo lý môi hở răng lạnh.

Vương Chủ bộ ung dung nói:

- Điều đó mà còn cần y phải dạy ta? Huyện thái gia của chúng ta chỉ khí sớm đã tiêu ma rồi. Cho dù không có Mạnh Huyện thừa liên thủ, ngại cho rằng huyện tôn đại nhân có thể độ sức với ta sao? Mạnh Huyện thừa và Tề Mộc mới là cái đinh trong mắt ta. Cho nên...

Tên kia vội hỏi:

- Cho nên...?

Vương Chủ bộ khẽ nâng tay lên, một khúc “Quảng Lăng tán” liền dương dương sái sái hòa vào màn mưa:

- Cho nên, cứ để y chết đi.

Sau một trận mưa to, huyện Hồ liền biến thành vùng biển mênh mông.

Đại khái khoảng nửa ngày, nước trong thành mới bắt đầu thoát chảy về sông. Tuy nhiên, nhà cửa của Tề gia ở vào vị trí tương đối cao của huyện thành, cho nên nước ngập cũng không quá mu bàn chân.

Đoàn người Diệp Tiểu Thiên chạy một mạch về nha môn, đập trên tầng nước mưa đục ngầu mỏng manh, giống như lướt sóng mà đi.

Lý Văn Thông vừa chạy vừa phân tích:

- Nhất định Tề Mộc còn trong thành.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Y ở trong thành là chắc chắn rồi. Nhưng y không biết rõ ở đây đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa, trước khi nghĩ ra biện pháp ứng phó, nhất định y sẽ ly khai.

Tô Tuấn Thiên nói:

- Nhận mệnh của đại nhân, ty chức đã triệu tập nhân thủ bảo vệ bốn cửa thành, Tề Mộc không thể thoát được.

Mưa đã tạnh, Đại Hanh xếp cây dù khổng lồ của mình lại, không ngừng lắc lắc cổ tay, để nước mưa còn sót lại trong dù chảy ra hết. Nghe Tô Tuấn Thiên nói như vậy, gã đột nhiên ngừng đầu, xen vào một câu:

- Tề Mộc nhất định sẽ đi.

Tô Tuấn Thiên khinh thường nói:

- Tiểu đầu từ mặt còn lông măng như người biết gì mà nói?

Diệp Tiểu Thiên cười:

- Đại Hanh có cao kiến gì à, nói nghe chút coi.

Đại Hanh nói:

- Mặc kệ ta gây ra bao nhiêu tai họa, trong lòng ta hiểu rõ cha ta sẽ không làm gì ta. Nhưng vào thời điểm cha không chú ý ta còn gạt được, có thể trốn lao chạy đi, nếu ta lén lút không coi lao ra gì để ra ngoài, ta sẽ không thoát được. Tề Mộc cũng vậy thôi. Cho dù y ở huyện Hồ có thể một tay che bầu trời, nhưng nếu là người làm việc mờ ám, nhất định sẽ có sự chuẩn bị rủi ro, muốn rời khỏi tòa thành có bốn cổng như vậy, chẳng lẽ không có cách phá thành mà đi? Các người không nên chủ quan.

Tô Tuấn Thiên và Lý Văn Thông kinh ngạc nhìn Đại Hanh. Đại Hanh đắc ý nói:

- Thế nào, ta nói có lý chứ?

Tô Tuấn Thiên lắc đầu:

- Không phải, chẳng qua là ta thấy, người nói chuyện rõ ràng là chẳng giống ai.

Lý Vân Thông gật đầu:

- Đúng vậy!

Đại Hanh ủy khuất nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, huynh thấy ta nói chuyện có gì không ổn không?

Diệp Tiểu Thiên an ủi:

- Hôm nay người rất là có tâm nhin.

Đại Hanh:

- ...

Diệp Tiểu Thiên ngẫm nghĩ chợt dừng bước, nói với Tô Tuấn Thiên:

- Đại Hanh nói có lý, người kêu người của chúng ta đang canh gác bốn phía về hết đi.

Tô Tuấn Tiên kinh ngạc hỏi:

- Rút toàn bộ về?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Rút toàn bộ về.

Khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên, mang theo vẻ thần bí khó lường. Tô Tuấn Thiên thấy hắn cười như vậy, biết chắc hắn lại đang có quỷ kế gì rồi.

Thành Nam huyện Hồ, cách cửa thành chỉ có hai ngã tư, có một cửa hàng bán thịt. Chủ tiệm mang một cái họ hiếm thấy, họ Thiên, tên là Thiên Tinh. Cửa hàng thịt của lão mặt tiền không lớn, nhưng hậu viện rất lớn. Bởi vì chủ tiệm còn kiêm cả nghề đồ tể, chuyên mổ heo làm thịt dê, đôi khi còn lén lút bán cả thịt bò.

Cửa hàng kinh doanh thuận lợi, nghe nói tiệm này đã có trên trăm năm lịch sử ở Tương Tây. Vài thập niên trước xảy ra chiến loạn, tổ tiên Thiên gia cái gì cũng không cần, chỉ cống trên lưng một nồi thịt kho súp tổ truyền chạy tới huyện Hồ. Thịt kho súp truyền thừa trên trăm năm tư vị đúng là không giống ai, cho nên dù tiểu điểm nhỏ nhỏ nhưng kinh doanh tương đối tốt.

Mặt tiền cửa hàng treo hai cái đèn lồng đã bị khói hun thành màu xám đen, trên mặt đất bày biện năm sau cái bàn nhỏ, bên cạnh có mấy băng ghế. Chưa tới giờ cơm nên chỉ có ba thực khách. Dương Tam Sầu, Hình Nhị Trụ và Minh Nhạc, ba người ngồi như mây ngồi ở đó.

Thiên Tinh bung hai chén thịt kho, hai cái bát mì tới đặt trước mặt bọn họ rồi khinh thường liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Mùi cơm chín xộc lên mũi, ba người lập tức hưng phấn trở lại, ngồi thẳng người lên. Hình Nhị Trụ nói:

- Chương quỹ, lấy thêm cái chén không và đôi đũa.

Thiên Tinh tức giận cầm thêm một cái chén không, dùng cái tạp dề lau sơ qua, lại cầm thêm đôi đũa đặt cái cách trước mắt Hình Nhị Trụ. Hình Nhị Trụ hưng phấn nhìn tô mì. Cả ba người, tìm khắp toàn thân cũng chỉ có chút đồ đáng giá, đủ để đổi lấy hai tô mì này.

Chờ đến khi bụng đã lưng lửng, tinh thần cũng phấn chấn hơn đôi chút, lúc này mới bắt đầu nói chuyện:

- Tam... Biểu cữu, ta thấy rõ ràng, người kia nhất định là hắn.

Dương Tam Sầu nhú mày:

- Người chỉ thấy qua hắn, còn ta đã từng nói chuyện với, làm sao không biết? Nếu như nói có người giống người thì cũng không thể nào giống đến mức đó được. Nhất định là hắn.

Nhạc Minh đằng hắng một tiếng, hạ giọng:

- Đại quân sự, chúng tôi nghe ngóng được, người ta gọi hắn là Ngải Phong, là Điển sử bốn huyện, chẳng những khác tên họ mà còn là một chức quan. Không có bằng chứng, sao khiến người khác tin tưởng?

Dương Tam Sầu nhú lông mày thật chặt:

- Không có đạo ký, chẳng những tướng mạo lẫn phong thái giống người nọ như đúc, mà ngay cả thời gian đến huyện Hồ nhậm chức cũng trùng nhau. Chẳng lẽ... là thứ đồ giả?

Câu này vừa bay khỏi miệng, Dương Tam Sầu càng hoảng sợ. Giả mạo mệnh quan triều đình, cái này không phải là diễn tuồng nha, không thể nào có chuyện như vậy chứ?

Nhạc Minh nói:

- Không có khả năng. Hơn nữa, chúng ta cũng không thấy Thủy Vũ.

Gã nhìn hai bên, hạ thấp giọng xuống thì thầm:

- Không thấy Thủy Vũ đi cùng hần.

Dương Tam Sầu sờ cằm, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chúng ta đã hỏi qua mấy người dân rồi, nhưng tiếc là hoàn cảnh gia đình Ngải Diễm sử như thế nào bọn họ cũng không biết. Hay là, chúng ta tìm hỏi người trong nha môn?

Nhạc Minh vội vàng nói:

- Đứng đại quân gia không thấy người dân huyện Hồ yêu mến hần như thế nào à? Nếu có kẻ nào đứng giữa đường hô lên hần là giả có khi sẽ bị đánh chết ngay lập tức. Người trong nha môn càng không phải nói. Bọn họ còn không thèm nghe lời huyện đại lão gia, đối với họ, chỉ có duy nhất cái tên họ Ngải này rầm rập nghe lời. Những người kia đang rất đặc ý, một khi để bọn họ phát giác ý đồ của chúng ta khi đến đâu, sẽ tùy tiện tìm một tội danh tống chúng ta vào ngục.

Dương Tam Sầu đau khổ:

- Nhưng... đã tìm thấy người, chẳng lẽ chúng ta cứ thế rồi bỏ đi. Không được. Nhất định phải làm cho rõ ràng. Đến cuối cùng, hần có phải là người mà chúng ta đang tìm kiếm hay không?

Hình Nhị Trụ nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng. Dương Tam Sầu liếc nhìn gã hỏi:

- Người có gì muốn nói?

Hình Nhị Trụ nói:

- Đúng vậy. Biểu cữu, bữa cơm sau chúng ta còn chưa có manh mối, nếu ở lại huyện Hồ thì tìm kiếm hần thì lấy gì ăn?

- Người...

Dương Tam Sầu tức giận vô cùng, giọng lên, ngẩng lên thấy không ổn lại hận hận buông đầu, mắng:

- Cái đầu heo nhà ngươi chỉ biết ăn và ăn.

Hình Nhị Trụ liếc môi một cái:

- Biểu cữu, người ta nói đúng thực tế mà.

Dương Tam Sầu không thể nhịn được nữa, quát cái đầu xuống.

Trong khi ba người ngồi xỏm trên chiếc băng ghế nhỏ bàn bạc xem có cách nào xác minh thân thân Diệp Tiểu Thiên, thì trong cái sân chật đầy da heo da dê khuất sâu trong tiệm thịt kho, trong một căn phòng hơi tối chật chội, Tề Mộc sắc mặt âm trầm nghe thuộc hạ báo cáo.

Ai ngờ tới đường đường Tề đại lão gia lại phải ở một nơi như vậy. Nhưng cũng có mấy người nhớ rằng năm đó, Tề Mộc làm phu xe đường dài, cũng từng phải sống cuộc sống khổ cực như vậy. Sau khi lão phát đạt, tuy rằng cực kỳ sung sướng nhưng không có nghĩa khi cần thiết lão không thể sống cuộc sống khổ cực đó.

Nghe thuộc hạ nói xong, Tề Mộc cắn răng nghiêng lợi:

- May mắn ta tính toán từ sớm, tiểu tử này đúng là không từ thủ đoạn nào, rõ ràng giật dây Hoa Vân Phi giả họa cho ta. Nếu như ta bị hần bắt, lại bị ép cung như thế thì đúng là hết đường chối cãi rồi.

Người đối diện thấp giọng nói:

- Bọn họ phải người canh gác bốn phía cửa thành, giống như là phòng ngừa đại gia ngài ra khỏi thành. Nhưng chẳng hiểu vì sao, Diễm sử kia đột nhiên hạ lệnh hủy bỏ việc canh gác, hôm nay bốn cửa thành thông suốt, có thể tùy ý xuất nhập rồi. Thuộc hạ cho rằng, trong đó tất có điểm kỳ quái.

Tề Mộc nheo mắt lại:

- Ủm, cái thằng này mặc dù điên khùng nhưng tâm tư kín đáo, làm việc khác thường. Hắn làm như vậy nhất định là có mưu mô quỷ kế, chỉ có điều, đến tột cùng là hắn muốn làm gì?

Tề Mộc nhíu mày suy tư nửa ngày, vẫn không tìm ra đầu mối, trong lòng bất an:

- Không được, gọi Phạm Lô đến đây, ta phải rời khỏi thị trấn.

Người đối diện đứng lên:

- Đại gia định đi lúc nào? Ta lập tức sắp xếp.

Tề Mộc lắc đầu:

- Không! Nhất thời vẫn cứ ở đây, chống cự hai ngày, xem tình hình thế nào đã, nếu đi, thì cũng đợi đến khi bọn họ nguời thì kiệt sức ngựa hết hơi mới đi.

Trong khi Tề Mộc và thủ hạ bàn bạc chuyện rời khỏi huyện Hồ, Dương Tam Sầu và hai tùy tùng bán loạn không biết nên ở lại hay về Tĩnh Châu, Diệp Tiểu Thiên đã về tới huyện nha. Hắn trở lại Thiêm Áp phòng, một mình suy tư thật lâu rồi gọi Lý Vân Thông vào.

Lý Vân Thông thấy nguời trong Thiêm Áp phòng đều bị đuổi ra ngoài, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái, chấp tay nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Không biết đại nhân có gì phân phó?

Diệp Tiểu Thiên nhìn y, nói thẳng:

- Ta có một việc bất hợp pháp muốn nguời làm, không biết nguời có bằng lòng không?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 46: Thập diện mai phục.

Lý Vân Thông nghe Diệp Tiểu Thiên nói vậy cũng hơi giật mình, sắc mặt cũng thoáng biến. Diệp Tiểu Thiên chăm chăm nhìn thẳng mặt y, nhìn đến rõ cả từng sợi lông tơ rung rinh. Hắn muốn đảm bảo Lý Vân Thông chịu làm việc này vì mình, cho dù y có một tia không tình nguyện, hắn cũng có thể tìm biện pháp khác.

Một mặt là vì hắn không muốn để lại hậu họa, cho nên nguời làm việc cho hắn phải cam tâm tình nguyện. Mặt khác, hắn cũng không muốn ép buộc. Hắn là đồ giả, sớm muộn gì cũng phải đi, mặc kệ ở đây xảy ra bao nhiêu tai họa cũng chỉ cần phui mông một cái là xong. Nhưng Lý Vân Thông vẫn còn phải tiếp tục ở lại đây, không thể giống như mình, không kiêng không nể, muốn làm gì thì làm.

Lý Vân Thông chỉ hơi chớp mắt do dự, rồi thoải mái cười rộ lên:

- Từ khi đại nhân nhậm chức tới nay có việc nào là hợp lý hợp pháp đâu? Nhưng, bất kể đại nhân làm gì, cũng đều có thể khiến cho nguời ta sáng khoái! Máy tháng nay quả thực Lý mỗ sống còn đáng nhớ hơn cả mấy chục năm qua. Cho nên, đại nhân có gì cần dặn dò cứ dặn đi!

Diệp Tiểu Thiên nghe những lời nói tận đáy lòng này, cười hơn hờ, ngoắc ngoắc:

- Ghé tai lại đây...

Hai ngày sau, Tây Giao huyện Hồ.

Một thương đội vội vã rời thị trấn huyện Hồ, cảnh đó gần đây cũng rất thông thường.

Tề Mộc ra đòn sát thủ chặn dịch lộ này, có ý đồ tạo áp lực cho quan huyện phủ huyện Hồ, không ngờ một chiêu rút cùi dưới đáy nồi của Diệp Tiểu Thiên đã hóa giải dễ dàng.

Diệp Tiểu Thiên rất khéo léo lợi dụng điều kiện ưu thế bản địa của hai tộc Di Miêu. Ở đây, nhân khẩu của bọn họ chiếm tuyệt đại đa số, nắm rộng thàng dài, cũng không phải tất cả đều sống trong núi sâu, chắc chắn sẽ có một vài nguời trẻ tuổi ra ngoài, dần dần hòa với cuộc sống của nguời Hán.

Cho nên, trong số những nguời kiếm sống trên dịch lộ cũng có không ít nguời thuộc hai tộc Di Miêu. Lý Bá Hạo và Cao Nhai giương cao cờ hiệu của một vài tù trưởng, đương nhiên không đánh mà thắng, chiêu an được bọn họ. Những nguời này chiếm được một phần ba dịch lộ huyện Hồ, thoáng cái đã

ổn định cục diện.

Vì ba chiêu liên tiếp của Diệp Tiểu Thiên, uy vọng của Tề Mộc rơi xuống tận đáy cốc, gần đây đế quốc Tề thị vẫn dựa vào bá quyền áp chế cũng nhanh chóng sụp đổ. Lại thêm cái tội danh giết người Diệp Tiểu Thiên thù hận cho khiến y chỉ có đường chui xuống đất, dịch lộ của huyện Hồ lại càng như rắn mất đầu.

Lúc này, Vương Chủ bộ bắt đầu ra mặt. Y chính thức thay mặt cho quan lại địa phương mời La Đại Hanh là đại diện giới kinh doanh, Lý Bá Hạo và Cao Nhai với tư cách là đối tác quan trọng của Đại Hanh, ra mặt tiếp nhận thế lực của Tề Mộc. Tới nước này, một phần thủ hạ của Tề Mộc đành quay đầu quy phục, ai không chịu quy thuận đều bị bọn họ dùng thủ đoạn cứng rắn nhanh chóng dọn dẹp, hoàn toàn tiếp nhận sự nghiệp kinh doanh trên lộ trạm của Tề Mộc.

Nhờ vậy, người có quyền dùng quyền, người có tiền dùng tiền, người có mối quan hệ dùng mối quan hệ, con đường núi huyện Hồ rất nhanh chóng được thông xe, rất nhiều thương nhân mắc kẹt tại đây có thể rời đi. Trong vòng mấy ngày, thường xuyên có thể thấy cảnh đội ngũ rồng rắn nối đuôi nhau.

Thủ lĩnh thương đội này họ Phiền, Phiền chương quỹ nhìn sắc mặt Tề Mộc ngồi bên cạnh vô cùng căng thẳng bèn an ủi:

- Tề đại ca, huynh yên tâm đi, một huyện Hồ nhỏ nhỏ có thể lớn bao nhiêu? Tay bọn họ cũng không đuổi xa được như vậy đâu.

Tề Mộc lo lắng như vậy là đúng. Diệp Tiểu Thiên đường hoàng rút hết tuần bộ ở bốn thành, lại lên phái rất nhiều bộ khoái mặc thường phục lượn lờ trong các thị trấn xung quanh. Hẳn biết rõ, nếu Tề Mộc muốn ra khỏi thành nhất định sẽ có nhiều biện pháp, dứt khoát không ngồi chờ vô ích, mà đối thành kẻ sách tuấn thủ.

Nhưng Tề Mộc đã kinh doanh ở huyện Hồ nhiều năm. Tuy bị Diệp Tiểu Thiên bức tới phải chui xuống đất nhưng trong tay vẫn có thế lực ngầm cực lớn, chẳng bao lâu sau y đã biết rõ mục đích của hắn, bèn lập kế hoạch chặt chẽ để trốn đi.

Diệp Tiểu Thiên lại bày phòng tuyến ở huyện Hồ, gần như sắp một cái bẫy dành cho y.

Tề Mộc nói:

- Cần thận sẽ không gây ra họa lớn! Mấy hôm nay ta đã nhiều lần nghĩ lại, rơi vào tình cảnh này, đương nhiên là vì cái tên điên kia chơi chiêu không theo đường lối nào hết, đánh cho ta trở tay không kịp. Cũng vì mấy năm nay ta thuận buồm xuôi gió việc gì cũng như ý nên không còn giữ được sự cẩn thận như năm đó nữa.

Y chậm chậm dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, nặng nề nói tiếp:

- Hẳn biết rõ, ta rời đi chỉ là tạm thời, tới khi ta chuẩn bị tốt sẽ ngóc đầu quay lại. Cho nên, bốn đường đông tây nam bắc, ta sẽ không chọn hướng bắc, men theo đường núi dài dằng dặc mà vào Trung Nguyên chẳng có ích gì với ta. Cũng vì nguyên nhân đó, ta cũng sẽ không cần cân nhắc chọn lựa hướng đông, nên chỉ có thể đi theo hướng nam hoặc tây. Hướng nam là đường núi. Đường núi đã bị Vương Chủ bộ khống chế, y sẽ không cho phép ta rời đi, cho nên gần đây kiểm tra rất nghiêm, lựa chọn duy nhất của chúng ta cũng chỉ có hướng tây. Hướng tây có thể tới Thủy Tây, nha môn Bộ Chính Ti ở đó, mấy vị đại thổ ty cũng ở đó. Ta chỉ cần tới đó tìm được một đại nhân vật làm chỗ dựa, một huyện Hồ nhỏ nhỏ chẳng còn ai dám động đến ta.

- Những điều này, ta hiểu, đương nhiên thằng điên Điện sử kia cũng đoán được, cho nên nhất định sẽ sắp đặt chốt kiểm tra tập trung nhất ở hướng tây. Cho nên, mặc dù chúng ta đã ra khỏi được vòng vây cũng phải liên tục cẩn thận đề phòng. Người này thường có hành động khác người, ta đã lĩnh giáo qua không phải chỉ một lần.

Thái chương quỹ gật đầu:

- Đại ca yên tâm, đi thêm ba dặm nữa là đến khe núi, chúng ta đổi trang phục, đoàn xe rẽ vào đường núi. Mấy người chúng ta giả trang thành người Di, theo đường nhỏ mà đi, tới Đồng Nhân lại đổi xe ngựa đi tới Thủy Tây.

Bên dưới vách núi có một rừng cây, một sơn dân đang ngồi trên cành cây vung đao chặt. Thái chương quỹ lạnh lẽo nhìn gã một cái, thấy khuôn mặt bị gió thổi đến mức thô ráp cùng động tác đốn củi thành thạo liền thu lại ánh mắt nhạy cảm.

Nhưng bọn họ vừa đi qua không lâu, sơn dân nọ liền móc một cây tiêu trúc từ trong lồng ngực, bạnh quai hàm thổi lớn. Là một điều, rõ là gã đã dồn hết sức đến mức đỏ bừng mặt mũi mà không phát ra tiếng nào. Ở huyện Hồ chẳng có mấy nơi là bình địa, số lượng sơn cốc có giới hạn đều bị dân cư thị trấn và ngoại ô chiếm dụng, ở giữa chỉ có một chút đồng áng trồng mấy thứ rau dưa linh tinh, phần lớn nông dân đều ở trên rẫy, mở ruộng bậc thang dọc theo sườn núi.

Trên ruộng bậc thang, ba người nông dân đội nón vành lá trúc xắn ông quần đang cuốc đất. Một người da đen thoạt nhìn giống như một chàng thanh niên mới lớn, chính là Diệp Tiểu Thiên cải trang. Hai người trái phải là Lý Văn Thông và Tô Tuấn Thiên, cả hai đều mặc đồ nông dân, cùng làm việc với Diệp Tiểu Thiên. Nhìn ba người thật giống một người cha dẫn theo hai đứa con trai, một cảnh tượng cảnh điền rất tầm thường.

Lý Văn Thông háng giọng một cái:

- Đại nhân, ngài cuốc phải mầm cây rồi.

Diệp Tiểu Thiên hơi đỏ mặt, may sao trên mặt đầy tro than, đủ đen, không lộ đỏ:

- A! Cái này... thôi sau này đền cho nhà họ ít tiền đi, chăm sóc ruộng đồng cũng không dễ dàng.

Lý Văn Thông quay sang nói với Tô Tuần Thiên:

- Tô Ban đầu, cô phải cuốc, không phải bào. Người làm vậy là bào rồi, muốn phá nát đất đai họ thành cái gì đây.

Tô Tuần Thiên dừng tay ngược ngược:

- Khụ, không ngờ trông trọt cũng rắc rối như thế.

Xa xa, đột nhiên một tiểu đồng vội vàng xua dế lên núi rồi chạy lại, quơ quơ nắm tay nhỏ hô lên với bọn họ:

- Chính chủ đến rồi!

Tô Tuần Thiên và Lý Văn Thông lập tức khản trương. Tô Tuần Thiên nói:

- Đại nhân, y vừa đến chúng ta sẽ hạ thủ luôn chứ?

- Không vội, xem mặt ta mà làm việc

Tô Tuần Thiên nhìn sang khuôn mặt đen thui của hắn mà hỏi:

- Đại nhân nói chờ tới khi trời tối mới ra tay sao?

Hắn trợn trừng đến trắng mắt, vì mặt bôi than đen nên mắt lại càng trắng:

- Người còn nói làm nhảm được, xem ra không lo lắng chút nào nhỉ.

Tô Tuần Thiên nhếch miệng cười:

- Hiện giờ Tề Mộc chỉ là một con chó chạy loạn, có gì mà phải sợ?

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu:

- Rắn chết vẫn còn nọc, cẩn thận vẫn hơn.

Diệp Tiểu Thiên thực sự không đủ người để giám thị Tề Mộc, dù hắn đã rút người ở khắp bốn cửa thành, để bọn họ đôi thường phục tăn ra những con đường quan trọng bên ngoài thành.

Hắn lại không chế được Lý Bá Hạo và Cao Nhai, chẳng khác nào nắm giữ hai tộc người lớn nhất ở đây. Giống như ở một vài vùng quê hẻo lánh ở Trung Nguyên, chỉ cần một gia đình nào đó có gió thổi cỏ lay, lập tức sẽ lan ra khắp thôn. Chỉ cần có thể khống chế được khoảng bảy phần tộc dân hai tộc Di, Mâm, Diệp Tiểu Thiên cũng biến thành Quan Âm Bồ tát ngàn mắt ngàn tay rồi, Tề Mộc đừng có mơ lẫn trốn khỏi mắt hắn.

Nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai nghĩ đến việc sử dụng sức mạnh này, bọn họ xưa nay cũng không có hành động phối hợp nào với quan phủ. Cho nên, mặc dù biết hai vị thiếu tù trưởng Lý Bá Hạo và Cao Nhai cùng với La Đại Hạnh đã hợp thành một phe ba người lo việc vận chuyển của huyện Hồ, Tề Mộc vẫn cho rằng ba thiếu niên chưa đủ lòng đủ cánh này vẫn đang bận rộn kiếm tiền trên dịch trạm, không ngờ Diệp Tiểu Thiên đã rèn bọn họ phải cúi đầu sụp tạ.

Trông trọt đấy, đốn củi đấy, chăn thả đấy, thậm chí là lão phụ nhân, tiểu tức phụ cười lả đi thăm người thân trên đường, đều là tai mắt của Diệp Tiểu Thiên. Bọn họ có phương thức truyền tin chỉ người sống trên núi mới biết. Dưới thiên la địa võng như vậy, Tề Mộc sao có thể trốn?

Phía trước đã đến sơn khẩu, có một con đường dẫn vào khe núi, ngã ba bên trái, qua góc núi một chút là một con đường hẹp quanh co, bên phải là một đoạn núi dốc thoải. Thái chương quỹ nói:

- Tề đại ca, chúng ta đã đến nơi!

Gã cho người ghim chặt cương ngựa, lấy ra một cái túi lớn từ bên trong xe. Tề Mộc cũng nhảy khỏi xe, mấy thị vệ thiếp thân nhanh chóng vây tới, mở bao, bên trong là mấy bộ trang phục người Di màu xanh đen, có cả khăn đen trùm đầu, cả khuyên tai vàng đỏ đúng kiểu người Di thích.

Tề Mộc lập tức cởi áo nói dây lưng, thay trang phục ngay tại chỗ. Mấy hộ vệ cũng lần lượt mặc đồ vào. Thái chương quỹ không mặc vội mà giúp Tề Mộc thay đồ trước.

Gã trùm khăn nhón lên đầu Tề Mộc, lại đeo chuỗi hạt vàng đỏ lên, cẩn thận sửa soạn xong, gã cười:

- Chà chà, Tề đại ca cải trang như vậy thật giống một nam nhân người Di uy vũ hùng tráng.

Tề Mộc được khen toét miệng cười, nhưng nếp nhăn vừa mới được nụ cười tách ra lại đông cứng lại trên khuôn mặt lão, ánh mắt lão trở nên hoảng sợ. Chính là tên Điền sử điền âm hồn bất tán kia lại bất ngờ xuất hiện!

Trong khe núi, Diệp Tiểu Thiên chấp hai tay thân nhiên bước lại. Lý Văn Thông, Tô Tuần Thiên hằm hằm đi theo sát, đằng sau là hơn mười bộ khoái tay cầm bội đao, sau cùng là một đoàn dân trắng mặt mày đen thui tay cầm gậy trúc. Con đường phía trước đã tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 47: Gà con chạy nhanh.

Tề Mộc cũng chưa từng nghĩ đến lại có lúc mình khổ sở thế này. Năm đó khi tranh quyền không chế dịch trạm với các hào kiệt khác, y thắng mấy ván thua mấy trận, vào thời điểm vất vả nhất cũng chưa từng thế thảm như bây giờ.

Tề Mộc mang theo một ít cung nỏ, nhưng Diệp Tiểu Thiên lại chuẩn bị lao, dùng trúc làm lao chỉ mất chút công thôi, không phí đồng nào. Mấy trăm người cùng cầm lao, khí thế kinh người.

Rõ ràng là bộ khoái, lại dùng như quân đội. Rõ ràng là bắt người, nhưng vừa động thủ đã giết sạch. Tề Mộc cũng mới gặp một Điền sử như vậy, nếu không phải vì lão đủ linh hoạt thấy tình thế không ổn lập tức trốn sau lưng mấy bảo tiêu đã bị bắn chết tại chỗ rồi.

Đuổi giết suốt một quãng đường, Tề Mộc vẫn luôn hoảng sợ. Mấy thị vệ cuối cùng bên người lần lượt bị giết, hiện giờ bên cạnh lão chỉ còn lại một mình Thái chương quỹ toàn thân đầm máu.

Hai người đã chặt cương cướp ngựa mà chạy, giờ ngựa cũng bị mất. Khi bọn họ cưỡi ngựa qua một con sông lớn, truy binh hai bên bờ ném lao, hai người ngồi trên lưng ngựa làm bia ngắm quá rõ nên đành bỏ ngựa lại mà bơi qua. Cho dù vậy Thái chương quỹ cũng bị một vết thương ở vai trái, máu me đầm đìa.

- Nhanh! Chúng ta tới Tuần Kiểm Ti!

Tranh thủ đám người Diệp Tiểu Thiên lên hạ du tìm cầu, Tề Mộc quyết định trốn tới Tuần Kiểm Ti gần nhất.

Quân doanh Tuần Kiểm Ti nằm ngay gần đó, lão chọn đi tới Thủy Tây, ngoài các lý do ở trên, thực ra còn một lý do nữa: Nếu xảy ra tình huống ngoài ý muốn không thể đoán trước, có thể tới Tuần Kiểm Ti tị nạn.

- Tề đại ca, thuộc hạ sợ... không chạy đến được Tuần Kiểm Ti.

Thái chương quỹ ho ra máu khó khăn mới nói được hết một câu. Cây lao kia ném nghiêng xiên vào vai y từ đằng sau, nên đã xuyên qua ngực trái, đã khiến cho phổi của y bị tổn thương. Y lại còn cố giả dựa boi, lên đến bờ, thương thế không thể không chế nữa.

Tề Mộc quay lại nhìn y, dậm chân, bước nhanh hơn.

Thái chương quỹ kêu lên:

- Tề đại ca, đừng bỏ lại ta... Khục khục...

Tề Mộc chạy được vài bước, đột nhiên đảo mắt một cái, lại quay người chạy về. Thái chương quỹ tưởng lão muốn chạy trốn một mình, mặc cho mình chết, sắc mặt trở nên tuyệt vọng, đột nhiên thấy lão quay lại, trong lòng mừng rỡ.

Tề Mộc khom người đặt cánh tay y lên vai mình. Thái chương quỹ cảm kích:

- Đại ca, hôm nay ngươi không vứt bỏ ta mà đi, cả đời này ngươi là đại ca của ta... A!

Y còn chưa nói hết câu, đột nhiên hai mắt trợn trừng nhìn Tề Mộc. Một thanh đoản đao đã đâm thật sâu vào sườn y, trúng ngay tim. Y mấp máy vài cái, chẳng nói được gì, toàn thân mềm nhũn ngã xuống.

Tề Mộc cắn răng túm lưng quần y kéo trên con đường nhỏ rồi ném xuống đất, sắp xếp thi thể y như thể đang chạy trốn đột nhiên tuyệt khí mà chết, còn kéo một tay y đuổi dài về phía trước. Nhìn đi nhìn lại không thấy sơ hở gì, lão lại chạy trốn chết, xuyên qua con đường đầy cỏ dại, chạy về hướng Tuần Kiểm Ti đóng quân.

- Mau mở cửa cho ta vào!

Tề Mộc tóc tai bù xù lao đảo chạy tới quân doanh Tuần Kiểm Ti. Nhìn lại thấy một vết đen phía xa xa, là Diệp Tiểu Thiên dẫn người đuổi tới, lão sợ hãi vội vàng kêu gọi người trong quân doanh. Một lát sau, La Tiểu Diệp và mấy lại mục chạy đến, leo lên đài quan sát.

Vừa thấy La Tiểu Diệp, Tề Mộc đại hỉ, vội vàng vén vén đám tóc ướt đầm lòa xoa trước mặt, ngựa cổ lên gọi:

- Tiểu Diệp, mở cửa nhanh, ta là Tề thế bá của ngươi đây.

La Tiểu Diệp trầm tư, đứng trên đài quan sát không nói nửa lời. Tề Mộc hơi hốt hoảng lớn tiếng gọi:

- Tiểu Diệp, ngươi còn nhìn cái gì? Mở cửa nhanh đi!

La Tiểu Diệp thông thả đáp:

- La mỗ vừa mới đi viếng huynh đệ về!

Tề Mộc ngăn ra, vội hỏi lại:

- Viếng huynh đệ nào? Tuần Kiểm Ti các ngươi có người chết sao? Nhưng việc này chúng ta nói sau đi, ngươi cứ cho ta vào đã!

Khóe miệng La Tiểu Diệp khẽ cong lên một tia mỉa mai:

- Vị huynh đệ ta vừa viếng chính là người đã bị tay chân của thế bá ngài dùng tên bắn chết!

Tề Mộc ngậy ra, đột nhiên lão nhớ lại chuyện vừa rồi, nhưng lại rất nhanh đáp lại:

- Thế chắt, chuyện này ngươi không thể trách ta. Ngươi phải biết, thù hạ của thế bá có nhiều người như vậy, đôi khi cũng bị bắt buộc phải làm một số chuyện mới có thể giữ được uy vọng của ta...

La Tiểu Diệp phát run lên, khăn giọng hét lớn:

- Còn ta thì sao? La Tiểu Diệp ta là kẻ cầm binh, thuộc hạ mấy trăm huynh đệ, thế bá ngươi coi La Tiểu Diệp ta vào đâu?

Tề Mộc miễn cưỡng gượng cười:

- Đúng, chuyện này thế bá làm... hơi không thỏa đáng. Ngươi cứ cho ta vào trước, chuyện này nhất định thế bá sẽ cho ngươi một câu trả lời hài lòng.

Cơ bắp trên khuôn mặt La Tiểu Diệp căng ra, trầm giọng hỏi:

- Không biết thế bá ngài định trả lời ta thế nào?

Tề Mộc vội vàng quay đầu lại nhìn, thấy dải màu đen đằng sau càng lúc càng gần, có thể nhìn rõ từng dáng người rồi, gấp lại càng gấp, vội vàng nói:

- Ta... ta ra một trăm lượng. Không, một ngàn lượng! Ta sẽ trợ cấp một ngàn lượng, thế nào? Có số tiền ấy, cho dù nam nhân nhà họ có chết hết họ cũng có thể sống rất tốt.

La Tiểu Diệp vịn vào đài quan sát cười lên ha hả. Trước kia gã vẫn thấy Tề Mộc có thủ đoạn, có thế lực, là kẻ ngang ngược không ai bì nổi, nhưng tới bây giờ, thấy Tề Mộc chật vật khổ sở đến thế này, khi lão đang hoang mang lo sợ cho tính mạng của mình lại đáng thương như một con sâu thế này, càng không thể ngờ lão lại không biết nói lý đến như vậy.

Tề Mộc nghe tiếng cười đầy phần uất của La Tiểu Diệp, đằng xa đã vang lên tiếng hò hét của bộ khoái “Tề Mộc không được chạy!”, lão vừa vội lại vừa sợ, nhịn không được nhảy dựng lên nống to:

- La Tiểu Diệp, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn thế bá đi chết? Ngươi là cái thứ vong ân phụ nghĩa. Chớ có quên, Tề gia ta là đại ân nhân của La gia các ngươi. Cha ta vì cứu gia gia của ngươi mà chết, ngươi nhận ơn phải báo, không thể trơ mắt nhìn ta bị kẻ điên kia bắt đi được!

La Tiểu Diệp không cười, chỉ nhìn thẳng lại lão.

Tề Mộc hoảng sợ. La Tiểu Diệp mười sáu tuổi đã nghe theo sự sắp xếp của lão, mặc cho lão khi dễ. Trong suy nghĩ của lão, La Tiểu Diệp vẫn luôn là một kẻ biết nghe lời, chưa bao giờ lão nghĩ tới chuyện gã có tâm phản bội mình, dám phản bội mình. Nhưng hôm nay La Tiểu Diệp lại thẳng lưng trước mặt lão, bắt lão phải nhìn lên.

- Đại trưởng phu cơ được giãn được, hôm nay chịu nhục dưới khổ ngươi, ngày sau nhất định ta sẽ trả lại gấp trăm lần!

Tề Mộc hung tợn nghĩ vậy, nhưng lại bất ngờ quỳ gối trước cửa doanh trại, trông cực kỳ đáng thương, khăn giọng hét lớn:

- Cha ta đã cứu mạng gia gia ngươi đó! Cha ta đã dùng mạng mình đổi lấy một mạng của gia gia ngươi! Khi lâm chung gia gia ngươi đã dặn cha con ngươi phải báo đáp Tề gia chúng ta, phải đời đời kiếp kiếp giao hảo với Tề gia chúng ta. Đây là tổ huấn của La gia ngươi, ngươi còn nhớ không? Ngươi có nhớ không?

La Tiểu Diệp nhả từng tiếng:

- Tề Mộc, trên đời này không có ân tình nào không thể trả!

Tề Mộc vội bò lên hai bước, đón lấy câu nói đó của La Tiểu Diệp, reo lên:

- Đây là ơn cứu mạng! Ngươi không trả được, ngươi không thể trả được. Trừ phi... trừ phi ngươi trả cho ta một mạng! Cha ta cứu một mạng của gia gia ngươi, ngươi trả cho ta một con đường sống, coi như trả phần ân tình này. Từ nay về sau ngươi và ta hai nhà không còn thiếu nợ nhau, được không?

Thấy La Tiểu Diệp mím môi không nói, Tề Mộc cũng thực sự là một kẻ cảm được buông được, vội vàng gào lên:

- Ngươi trả cho ta một mạng coi như trả hết nợ nần! Đây là ơn cứu mạng, ngươi không thể không báo! Gia gia của ngươi đã để lại tổ huấn, ngươi không thể không theo, không thể không theo!

La Tiểu Diệp hơi nheo mắt, trầm giọng nói:

- Mở cửa!

Mấy lại mục hai bên đã hận Tề Mộc tới tận xương, nghe vậy vội la lên:

- Đại nhân nghĩ lại, y bị người ta đuổi giết như vậy có thể không phải vì thù riêng mà đã xúc phạm tới vương pháp!

La Tiểu Diệp quát lên chói tai:

- Mở cửa!

Thù hạ chẳng làm gì được, không dám nói gì nữa. Lập tức có thân binh của La Tiểu Diệp chạy xuống chấp hành quân lệnh. La Tiểu Diệp cao giọng nói về phía dưới doanh trại:

- Tề Mộc, ngươi đã phạm vào vương pháp. Đây là quân doanh, không thể trở thành nơi cứu mạng của ngươi. Ta sẽ để ngươi qua, ân tình tổ tông giữa ta và ngươi coi như xóa bỏ.

Tề Mộc nghĩ thầm “nếu sớm biết tiểu tử ngươi là kẻ trắng mắt như thế lão tử cũng chẳng thèm đến Tuần Kiểm Ti, đến mức bây giờ tiền thối lờng nan”.

Tuần Kiểm Ti này xây dựa vào núi, đằng sau là núi cao rậm rạp, chỉ cần lão trốn lên núi, chiến thuật biến người của Diệp Tiểu Thiên coi như mất tác dụng, cơ hội đào tẩu của lão ít nhất cũng cao đến tám phần. Nhiều đó cũng đủ để cho Tề Mộc không tiếp tục mặc cả nữa, liên tục gật đầu.

- Chỉ cần ngươi cho ta đi qua, hai nhà Tề La chúng ta từ nay về sau không có quan hệ gì nữa!

Quay đầu lại nhìn một cái, thấy mấy bộ khoái chạy đầu chỉ còn cách mình một khoảng bằng ba mũi tên, Tề Mộc cuống lên, cánh cửa kia mới chỉ mở được một chút, lão đã xông vào lách qua, dồn hết sức lực từ khi còn bú sữa mẹ lên chạy ra sau núi.

Tất cả quan binh Tuần Kiểm Ti đều đã nghe hết câu chuyện, bọn họ cũng biết huynh đệ của mình đã bị thù hạ của người này bắn chết, mà chẳng những lão không giao ra hung thủ, ngược lại còn đâm mũi tên vào thi thể, làm nhục tất cả Tuần Kiểm Ti từ trên xuống dưới.

Bởi vậy, thấy Tề Mộc, tất cả quan binh đều đen mặt lại, nhưng trên có quân lệnh họ không thể làm được gì. Các binh sĩ Tuần Kiểm Ti khoanh tay lạnh lùng nhìn lão, chỉ chờ đợi cho một con đường nhỏ chính giữa.

Tề Mộc liều mạng chạy như điên giữa hai hàng người.

Rất xa, Tô Tuần Thiên thấy cửa mở ra, giật tím mặt:

- La Tuần kiểm làm cái gì thế kia? Sao lại mở cửa?

Thấy Tề Mộc sắp chạy thoát, Diệp Tiểu Thiên lại thả chậm bước chân, khuôn mặt hé ra nụ cười nhẹ nhõm:

- Cứ để cho lão chạy, xem lão có thể chạy được bao xa!

Tô Tuần Thiên kỳ quái liếc sang Diệp Tiểu Thiên, thấy nụ cười đó, như đã hiểu ra điều gì, cũng chạy chậm lại.

Tề Mộc chạy qua giữa hai bên tường người, tới hàng rào của Tuần Kiểm Ti, quay đầu lại thấy các bộ khoái mới chỉ vào đến cửa, lão cười ha ha, đẩy cửa hàng rào phóng vào trong khu rừng rậm rạp.

- A!

Tề Mộc giang hai tay tách hai cành tùng, thì thấy một khuôn mặt cười híp mắt xuất hiện trước mặt. Lúc này đột nhiên thấy một khuôn mặt người thực ra còn sợ hơn cả thấy rắn độc, Tề Mộc hét lên một tiếng.

Người trong rừng nọ bay lên, một cước đạp trúng ngực Tề Mộc, đá cho lão bay lên, rồi ngã xuống cách đó hơn một trượng.

Rừng cây lao xao, từ bên trong chui ra bốn người vạm vỡ mặc quân phục Tuần Kiểm Ti, một người trong đó còn cầm dây thừng trong tay. Bốn người

tiến lại bắt Tề Mộc trói quặt cánh gà.

- Các ngươi làm gì? Thả ta ra. La Tuấn kiểm của các ngươi thả ta đấy! Thả ta ra...

Từ chi không chạm đất, Tề Mộc bị bốn đại hán khiêng về Tuấn Kiểm Ti, quay lại lại thấy thêm mười mấy bộ khoái đã giương mắt hổ nhìn mình, lại nhìn lên La Tiểu Diệp vẫn đang ở trên đài quan sát nhìn mình, Tề Mộc gào lên:

- La Tiểu Diệp, ngươi nuốt lời! Vì sao ngươi còn bắt ta về?

La Tiểu Diệp lạnh lùng nhìn lão, hỏi lại:

- Ta đã để cho ngươi qua chưa?

- Ngươi...

Tề Mộc nghẹn lời, đột nhiên, như có cảm ứng, y quay phắt lại, thấy Diệp Tiểu Thiên đã đến cửa, thân nhiên vào trong. Y cảm thấy, ở chung lâu với Diệp Tiểu Thiên, mặc kệ là địch hay bạn đều sẽ trở nên vô sỉ hơn, ví dụ như Hạ Quý của Tha Phương Tài, ví dụ như La Tiểu Diệp vừa nuốt lời kia.

Tề Mộc khóc không ra nước mắt, mắt không thiếu đủ lời ác độc, lúc này chỉ có thể nhai đi nhai lại:

- Ngươi là kẻ nuốt lời! Ngươi hèn hạ...

La Tiểu Diệp còn ung dung đáp lại:

- Rõ là ngươi ngu! Râu ta ngắn như vậy, còn cho ta là Quan Văn Trường sao?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 48: Phong ba tái khởi.

“Tiệm tạp hóa Nữ Nữ” và tiệm bên cạnh đã được gộp làm một, trên đó treo năm chữ to đẹp như rồng bay phượng múa “Tiệm tạp hóa Đại Hanh” do gã xin Giáo dụ của Huyện học Cổ Thanh Ca viết cho, nhưng không để lại lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ).

Có đánh chết Cổ Thanh Ca cũng không ký tên, tuy y cũng không giàu nhưng Đại Hanh cũng không thể chi nổi tiền, là văn nhân có khí khái của văn nhân, viết biển tên cho một tiệm tạp hóa, chuyện mất mặt như vậy, không làm được. Thậm chí y còn chẳng muốn viết đề tự cho Đại Hanh, vậy mà một cái tiệm tạp hóa cũng dám nhờ y viết sao?

Nhưng khi y đang tắm, nha hoàn thiếp thân của y đang kỳ lưng, nam nhân nữ nhân cùng ở trong một thùng, khi thì ngươi xoa, khi thì ta xoa, khi thì xoa bên ngoài, lúc thì xoa bên trong, xoa xoa xoa xoa nhịp nhịp nhàng nhàng, nào ngờ Đại Hanh nhẹ nhàng lại gần, lại đột ngột xuất hiện ngay trước mặt y.

Tắm yên ương là vết nhơ không cạo nổi, nếu không chịu viết đề tự cho gã, có lẽ đại nha đầu còn phát hết xuân quang ra ngoài mắt, vì vậy, sau khi dùng cái chét để mặc cả bằng được đề không phải đề lạc khoản, y đành khoác khăn tắm bước vào thư phòng, trong con lửa giận vạn trượng viết xuống năm chữ to “Tiệm tạp hóa Đại Hanh”.

Lúc này, trong quầy tiệm tạp hóa, Đại Hanh gác cằm lên bàn tay mập mập đang đầu mảy cuối mắt với một đại cô nương.

Khuôn mặt đại cô nương như trăng tròn, chân mày lá liễu, đôi môi đầy đặn rất có phúc tướng. Nàng cũng ghé sát vào quầy của Đại Hanh, hai tay nâng cằm, bờ eo nhỏ cong xuống như một mảnh trăng mềm mại.

Diệp đại nương đi vào từ ngoài cửa nhìn thấy, quay sang nói với một vị phu nhân:

- Khuê nữ nhà này mấn đề lắm đây!

Đại cô nương là Nữ Nữ, là người bán của tiệm cho Đại Hanh. Mẹ con các nàng chuyển tới đầu ngõ Tam Điều vẫn mở tiệm tạp hóa, buôn bán cũng không tệ lắm. Vì đây là nơi nàng sống hơn mười năm, nên cũng không tránh được tình cảm lưu luyến, cho nên thi thoảng vẫn quay lại thăm, thường xuyên qua lại, hai người lại trở nên quen thân.

- Đại Hanh ca ca, gần đây bạn lắm sao?

- Bạn lắm, chạy chân chạm tóc, ta bạn đến sắp chết rồi.

Đại Hanh thờ dài ừ ề nói:

- Mở cửa hàng buôn bán, khách qua lại như mây. Mỗi ngày kiếm một đầu vàng, phải nhớ giá mua, phải nhớ giá bán, phải tiếp đón khách chứ. Gần đây ta bận đến cơm chẳng buồn ăn, cũng gầy đi rất nhiều, nàng có nhận ra không?

Ánh mắt của Nữ Nữ vừa quét một vòng thăm dò cửa hàng vừa vặn nhìn vào thứ đồ mà nàng thấy đắt nhất, khe khẽ thở dài:

- Đúng vậy, gầy! Trước kia người có ba cái cằm, bây giờ nhìn lại, gần như chỉ còn hai thôi.

- Cũng không phải! Mở hàng bận bịu, đóng cửa hàng cũng bận bịu. Khuê nữ tiệm vải Tống gia bán tơ lụa bên kia vẫn bảo ta tới, nói rằng tùy ý ta chọn, sẽ tự tay may cho ta một bộ xiêm y khí phái. Tiểu nha đầu Sa gia bên đối diện ngày nào cũng mang cho ta một bát mì hoành thánh to, bên trong không có canh, tất cả đều là thịt. Ta lại chỉ ăn sủi cảo, rất bận!

Nữ Nữ phì cười:

- Đại Hạnh ca ca, ta thực hiếm thấy ai như người, không ai theo đuổi còn có thể bịa!

Đại Hạnh da trâu bị vạch trần cũng không thèm đỏ mặt, vẫn rất hưng phấn:

- Nàng chưa thấy ai như ta sao? Ta cũng là người rất hiếm có, nàng xem, tiệm này của ta bận rộn như vậy, một mình sợ lo không nổi. Hay nàng đến giúp ta đi, tiền công gấp đôi!

Nữ Nữ vừa định đáp lời, chợt nghe một tiếng thét vang lên rất to.

Nàng bất ngờ quay đầu sang, Đại Hạnh cũng nhồm đậy nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy một tiểu nha đầu trong tiệm quà vật Sa gia bên phía đối diện hai tay ôm ngực, tiếng thét chói lói kia vẫn đang rung lên những âm cuối.

Nếu bây giờ Marco Polo có thể sống đến bây giờ, và có bản lĩnh xuyên việt tới tương lai, nghe hết một màn “Mặt trời của ta” kia, nghe một tiếng thét này, hẳn sẽ nhớ mãi về tiên sinh Pavarotti. (Marco Polo: Một thương gia kiêm du hành gia thời Thành Cát Tư Hãn, là người châu Âu đầu tiên đến Trung Quốc. Pavarotti: Giọng ca opera nam cao người Ý)

Cô nương kia thét lên một tiếng thật to thật dài, lại hít một hơi thật sâu, sau đó lại gào lên với một độ cao như muốn rách cổ họng:

- Tề Mộc bị bắt rồi! Tề Mộc đang bị áp giải về thành!

Vừa dứt lời, đoàn người trên đường cái đều bỏ nhào tới nàng, nhanh chóng nuốt trọn bóng dáng cô nương. Nữ Nữ cũng chạy ra nháp nhồm nhảy tới nhảy lui giữa đoàn người nhưng không thể chen vào được. Khi đang nóng nảy, nàng thấy đoàn người đột nhiên bị vạt ra như sóng, thì ra đã bị Đại Hạnh ép lại.

Nàng tròn mắt nhìn:

- Gia hỏa này xuất quỷ nhập thần thật, lại có thân hình thể này, chắc chắc...

Đại Hạnh bước tới bên cạnh nàng, cười toe toét:

- Tề Mộc bị bắt rồi!

Nàng mừng tới mức tim muốn nhảy ra ngoài, giữ chặt hai tay gã, vội vàng hỏi lại:

- Ở đâu? Ở đâu?

Đại Hạnh dương dương đắc ý hỏi lại:

- Biết ai bắt lão không?

Không chờ nàng hỏi lại, gã giơ ba ngón tay, thần nhiên tự trả lời:

- Đại ca ta!

Xe tù áp giải Tề Mộc còn chưa vào thành, dân chúng bên đường thấy vậy đều cuồng chân chạy vào thành điên cuồng gào thét. Chẳng mấy chốc, dân chúng toàn thành đều phát điên lên, phát điên chạy đi báo tin, phát điên xông ra đường cái, trợn mắt nhìn con đường mà bọn Diệp Tiểu Thiên sẽ phải đi qua.

Diệp Tiểu Thiên mang theo bộ khoái, dân tráng, với sự phối hợp của quan binh Tuân Kiểm Ti áp giải Tề Mộc về thành. Xe áp giải Tề Mộc là xe ba gác của Tuân Kiểm Ti vẫn thường dùng để vào thành mua sắm vật liệu, con la kéo xe thì thoảng lại phát đuôi, lông đuôi phẩy qua mặt Tề Mộc khiến cho lão hắt xì liên tục.

- Tề Mộc bị bắt thật rồi!

Dân chúng huyện Hồ chen lấn đẩy bên đường, ngơ ngác nhìn tên đại gian ác trong mắt mình bây giờ bị trói chặt hai tay chặt vật ngồi dí trên xe la kéo, nhìn như không thể chịu nổi một đòn, thậm chí còn không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

Bỗng nhiên, trong đám người, chẳng biết là ai đột nhiên reo lên:

- Ác giả ác báo!

Sau đó một quả trứng gà bay ra ngoài trúng vào thùng gỗ, lòng đỏ lòng trắng nát lẫn vào nhau. Hai quan binh Tuần Kiểm Ti ngồi trên xe lập tức nhanh nhẩu nhảy xuống tránh được nguy hiểm, lập tức đồ ăn hồng, trứng thối ừn ừn kéo đến.

La Đại Hanh nắm chặt bàn tay mềm mại của Nữu Nữu đứng trong đám người, một tay giơ cao kịch liệt chào hỏi Diệp Tiểu Thiên mặc dù hẳn cũng chẳng nhận ra mình trong đám người nhốn nháo.

- Nữu Nữu, có một vấn đề ta vẫn nghĩ không ra!

Nữu Nữu đang vui vẻ nhảy nhót nghe vậy kinh ngạc hỏi:

- Vấn đề gì?

- Mấy thứ đồ ăn hồng, trứng thối này, từ đâu ra? Chẳng lẽ những người dân này bình thường vẫn cất trữ chúng chờ đến lúc ném người sao?

- A...

La Đại Hanh nắm chặt nắm tay, trầm ngâm:

- Lúc này cần phải ném gạch mới đúng!

Còn chưa dứt câu, chợt một cục gạch từ trong đám người bay lên, “xoạch” một cái ném lên sàn xe, suýt trúng mõng con la.

La Đại Hanh lập tức thanh minh:

- Không phải ta ném. Cục gạch của ta vẫn còn trong túi!

Gã giờ túi lên ý muốn cho nàng biết.

Vừa thấy có người bắt đầu ném “vũ khí hạng nặng” này, quan binh Tuần Kiểm Ti và các bộ khoái bắt đầu hét lớn ngăn lại. Phạm nhân đã bị khống chế, bọn họ cũng không thể giương mắt nhìn phạm nhân bị dân chúng đánh từ sống thành chết, chưa kể, loạn thế này, mấy thứ kia ném qua ném lại cũng không chính xác, khéo còn ngộ thương người.

Tô Tuần Thiên và Lý Văn Thông ở hai bên Diệp Tiểu Thiên, đi giữa đội ngũ. Nhìn đầu đường náo loạn, Tô Tuần Thiên tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc không thể giết kẻ này khi lão đang chạy trốn. Bị bắt rồi, bao nhiêu người nhìn vào, cũng không tiện ra tay, ai biết được trong đó có ai còn thông đồng với lão nữa hay không!

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Án mạng ở Hoa gia, có Hoa Văn Phi làm chứng. Bây giờ Tề Mộc bị bắt, xem phản ứng của dân chúng có vẻ gan cũng to hơn rồi. Ta muốn... chính dân chúng bị Tề Mộc hại trong suốt thời gian qua lúc này phải có dũng khí kiện lên quan phủ!

Lúc này, ở đầu con hẻm phía trước đột nhiên xuất hiện hai người. Một người áo xanh, sau vai đeo một thanh đao, người kia tay cầm quạt xếp có vẻ như một thư sinh yếu đuối. Hai người nhìn đại đội nhân mã phía trước, nghênh ngang chờ đón.

Rất nhiều dân chúng vây xem không nhận ra bọn họ, cũng không chú ý tới bọn họ. Nhưng khi thấy đội xe áp giải dừng lại, Diệp Tiểu Thiên tiến ra đón, bọn họ cũng nhận ra có sự lạ, ai nấy thôi hò hét huyên náo, một vài người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Một tin tức loang ra rất nhanh trong đoàn người, đại hán chặn xe chờ tù chính là đại quân gia Tề phủ Phạm Lôi. Một vài người gào lên trong cơn hưng phấn:

- Phạm Lôi này muốn làm gì đây? Muốn cướp xe chờ tù sao? Một người đối phó với nhiều người như vậy thật can đảm! Có trò hay để xem rồi!

Nhưng chỉ cần là người tinh ý nghĩ một chút thôi sẽ cảm thấy e là chuyện đã xảy ra biến hóa khó lường. Hào khí đầu đường bắt đầu căng thẳng.

Diệp Tiểu Thiên hơi nheo mắt, nhìn Phạm Lôi đang bước lại gần, không tiến thêm nữa, nhớ đầu gã này thực sự là một trung bộc, mình lại gần quá, bị gã một đao chém chết thì biết kêu oan với ai? Diệp Tiểu Thiên hẳn không làm được chuyện thiên tài không làm được.

Cách xa năm bước, Phạm Lôi đứng thẳng, lạnh lùng hỏi:

- Ta muốn gặp lão gia!

- Chủ nhân nhà người bị tình nghi giết người, người muốn gặp lão, cứ đợi đại lão gia thăm vấn đã.

- Ai nói Huyện thái gia thăm vấn xong mới được gặp?

Thư sinh phe phẩy quạt xếp kia đột nhiên xếp quạt lại, dùng cán quạt khẽ đẩy Phạm Lôi ra, ngao nghễ nói:

- Đi gặp lão gia nhà người đi, ta tới nói chuyện với hắn.

Người nọ lại mở quạt ra đánh “xoạch” một tiếng, nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt bước tới bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, kiêu căng chấp tay:

- Lý Thu Trì Thủy Tây bá kiến Điện sử đại nhân!

Diệp Tiểu Thiên biết Thủy Tây là bảo địa phong thủy của Quý Châu, gần như tất cả đại nhân vật đều tập trung ở đó, cho dù không ở lâu cũng phải xây một tòa phủ đệ tượng trưng ở đó, thi thoảng đi ra đi vào một lượt. Đó là sân khấu quyền lực của Quý Châu, là nơi thể hiện rõ địa vị của mỗi người ở Vương quốc này.

Nghe thấy cái tên Thủy Tây, Diệp Tiểu Thiên cũng hơi đau đầu, hắn nghiêng đầu sang nhìn Lý Vân Thông, Y nghiêm túc báo:

- Đại nhân, Lý Thu Trì là đệ nhất tụng sư (thầy kiện = luật sư thời nay?) của Quý Châu, rất nhiều hào phú không ra gì cũng đổ một đồng tiền ra thuê y ra mặt giải quyết. Y có thân phận cử nhân, giao du rộng lớn, có quan hệ qua lại với rất nhiều hào phú, thực ra còn lên buôn quan bán tước...

Lý Thu Trì xếp quạt lại, liếc Diệp Tiểu Thiên:

- Biết thân phận của bản nhân ra sao rồi chứ gì? Đúng vậy, Lý mỗ là tụng sư, được Tề gia mời đến huyện Hồ tranh kiện! Người là Ngài Điện sử sao? Về chuyện người ta được ủy thác bị vu cáo, ta có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo người một chút...

Khi Lý Thu Trì nói chuyện với Diệp Tiểu Thiên, Phạm Lôi đã leo lên xe, thò tay vào giỏ đủ thứ vỏ trứng rau thối trên đầu Tề Mộc xuống. Tề Mộc mặc kệ, hạ giọng vội vàng hỏi:

- Sao rồi?

Phạm Lôi hạ thật thấp giọng nói của mình, đáp:

- Tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng!

Khuôn mặt Tề Mộc nở một nụ cười dữ tợn...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 49: Người vô pháp. Ta vô thiên.

Phạm Lôi cũng biết tình hình cấp bách, chỉ cần bên phía Diệp Tiểu Thiên kịp phản ứng sẽ không cho hai người bọn họ có cơ hội tiếp xúc, nên vội vàng báo lại những chuyện tốt đã làm hai ngày hôm nay:

- Điện gia đã đồng ý, chỉ cần sau này ta chia cho bọn họ ba phần thu nhập từ dịch trạm, sẽ đảm bảo ngài không sao.

Tề Mộc cắn răng:

- Có người xử lý mọi chuyện trong triều, chia cho lão ba phần cũng không hẳn là thiệt.

- Vâng! Nô tài cũng đã chuẩn bị bên phía Đề Hình Tì cũng, lại mời Lý tụng sư đến tham chiến.

Tề Mộc nhướn mày hỏi:

- Hoa Vân Phi kia vẫn một mực khẳng định chính ta có mặt tại hiện trường, mời tụng sư đến giải quyết được gì?

Phạm Lôi cười hắc hắc:

- Chuyện kiểu này, người cửa công còn rành đường hơn chúng ta. Đề Hình Tì đã thu tiền, lại chỉ cho chúng ta một con đường, nô tài đã mua được mấy tử tù, bọn họ đang được giải tới huyện Hồ. Đến lúc đó, bọn họ sẽ khẳng định là vợ chồng Hoa thị là do mình giết, Hoa Vân Phi nói đại ca ngài giết, mấy tử tù kia lại khẳng định bọn họ giết, cuối cùng là ai giết? Cứ chờ xem ai đủ cứng.

Tề Mộc nghe vậy cười lên âm hiểm.

Lý Thu Trì đúng là khéo ăn khéo nói, để kéo dài thời gian, y lúi đù thứ nhăng cuội ra nói, chỉ riêng “Đại Minh luật” cũng thao thao bất tuyệt mười lăm, mười sáu đề mục. Cho dù Diệp Tiểu Thiên có tinh thông luật pháp nhưng cũng không nắm chắc đầu mục, bị y nói cho choáng váng đầu óc.

Nhưng hẳn lại là kẻ nhanh trí, ban đầu còn định phản bác tranh luận, nghe vài câu đã biết mình bị mắc lừa. Rõ ràng Lý Thu Trì đang bày kế hoãn binh! Hắn hơi nghiêng đầu, vừa kịp thấy nụ cười âm hiểm của Tề Mộc, lập tức lòng chùng xuống, cao giọng quát:

- Tách bọn họ ra!

Lý Thu Trì cao giọng kháng nghị:

- Người nhà Tề phù gặp chủ nhân có gì không ổn? Các người có chứng cứ, đương nhiên có thể kiện y, nhưng làm nghiêm trọng như vậy, hẳn là muốn làm trái pháp luật sao?

- Kéo tiểu tử này ra một bên!

Lý Văn Thông và Tô Tuần Thiên không nói hai lời, lập tức bước lên đuổi người. Lý Thu Trì kêu lớn:

- Làm cái gì vậy? Nhục nhĩ văn nhân! A! Dù sao người cũng là kẻ đọc sách...

Y vừa kêu gào vừa bị lôi sang bên đường, nhưng mục đích đã đạt, không có phản ứng gì hơn.

Bên kia, Chu Ban đầu và La Tuần kiểm cũng kéo Phạm Lô ra, áp giải Tề Mộc tiếp tục lên đường. Khi đội ngũ đi qua, Lý Thu Trì nhảy ra giữa đường kêu gào theo:

- Ngải Diễm sử, muốn so chiêu cùng Lý mẫu, người vẫn còn non lắm. Có Lý mẫu ta ra tay, Tề Mộc nhất định bình yên vô sự. Ha ha ha...

Tiếng cười ngạo mạn vang vọng khắp không trung, dân chúng hai bên lặng ngắt như tờ. Dần dần, bắt đầu có người lặng lẽ rời đi, càng lúc người đi càng nhiều, La Đại Hanh nhủ mảy:

- Đại ca ta toàn thích làm chuyện khó. Những người này cũng thực là không muốn rắc rối, chỉ dọa một tí đã biến hết thành rùa đen rồi sao?

Sóng mắt dịu dàng của Nữ Nữu thoáng nhìn lên gã, nàng cười chế nhạo:

- Vừa rồi người còn nói đại ca người bản lĩnh lắm, giờ thì sao?

La Đại Hanh vẫn tràn đầy lòng tin:

- Đại ca ta sẽ không chịu thua đâu!

Xe chở tù tiếp tục đi dọc theo con phố, Tề Mộc ngồi xuống sàn xe, bắt đầu suông sã cười to. Nghe tiếng cười chói tai đó, Diệp Tiểu Thiên thở dài, quay đầu sang nhìn Lý Văn Thông. Lý Văn Thông lẳng lẳng gật đầu, lẳng lẳng rời đội ngũ...

Đội ngũ áp giải Tề Mộc còn chưa về thành đã có người chạy đi báo tin cho Hoa Tri huyện. Hoa Tri huyện đại hỉ, lập tức thay bộ quan bào mới tinh, tập hợp Vương Chủ bộ, Cố Giáo dụ, thuế khóa Đại sử đủ loại quan viên, yên lặng chờ trong huyện nha.

Hoa Tinh Phong đang thấp thỏm chờ đợi, bỗng nhiên có nha dịch từ bên nhà chạy vào thì thầm vài tai vài câu. Nghe xong chuyện xảy ra trên đường, sắc mặt Hoa Tinh Phong đại biến.

Y mặc quan bào mới toanh ngồi trên công đường vốn định dựng lên uy phong, thăm vấn Tề Mộc cho ra đầu ra đuôi, phát tiết hết oan ức phải chịu suốt mấy năm qua. Đột nhiên nghe nói biến cố như vậy, lại nhận ra mình vẫn chưa hiểu hết sự ương ngạnh và đáng sợ của Tề Mộc, y đứng ngồi không yên, nhấp nhồm nửa ngày, đột nhiên ôm trán rên rĩ.

Cố Giáo dụ kinh ngạc hỏi:

- Huyện tôn làm sao vậy?

Hoa Tinh Phong ôm trán:

- Bệnh đau nửa đầu của bốn quan lại tái phát. Ôi... Đau quá, không ổn không ổn, ta phải vào trong nghỉ ngơi một lát. Có ai không, mau đi tìm lang trung!

Dứt lời, y đứng dậy đi ra đằng sau. Cố Giáo dụ đứng lên gọi:

- Huyện tôn đại nhân, Ngải Diễm sử đang áp giải...

Y còn chưa nói hết câu, Hoa Tinh Phong đã xầm xầm vào đến đằng sau tấm bình phong. Lúc này, Vương Chủ bộ cũng mới nghe người bẩm báo chuyện

xảy ra trên đường, thấy Huyện tôn đại nhân như vậy mà cười lạnh, nhủ mảy: “Không tưởng được Tề Mộc còn lưu lại một tay. Chuyện này không còn dễ nữa rồi...”

Diệp Tiểu Thiên áp giải Tề Mộc đến huyện nha, chỉ có Vương Chủ bộ dẫn theo Cố Giáo dụ, Thuế khóa đại sử và chư vị quan viên khác ra đón, nói mấy câu vắn vắn với hắn.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Huyện tôn đại nhân đâu rồi? Thủ phạm đã bị bắt, đại lão gia nên rèn sắt khi còn nóng, lập tức thẳng đường thăm vấn mới đúng.

Vương Chủ bộ đáp:

- Huyện tôn đại nhân đã y trang chỉnh tề thẳng đường, đợi đại giá của Điển sử đại nhân, không ngờ bệnh cũ lại phát tác, giờ đã quay về hậu trạch tìm lang trung chữa bệnh.

Diệp Tiểu Thiên giật mình:

- Bệnh đau nửa đầu phát tác?

Vương Chủ bộ như cười như không, trả lời đầy mỉa mai:

- Đúng vậy! Mới có người rỉ tai ngài ấy mấy câu, không biết chuyện gì mà bệnh đau nửa đầu của Huyện tôn đại nhân lập tức tái phát. Chắc vì lúc này người nọ thì thâm cái gì đó không nên nói, khiến cho lão gia không thoải mái.

- Há?

Hai mắt Diệp Tiểu Thiên sáng lóe lên một cái, thân nhiên nói:

- Vậy để hạ quan cho người vào mời gấp một lần, nếu Huyện tôn đại nhân có việc gì, hôm nay thực sự không thẳng đường được, thì sẽ tạm thời giam nghi phạm lại, ngày khác tái thẩm cũng được.

Vương Chủ bộ khẽ giật mình, y vốn tưởng Diệp Tiểu Thiên nghe vậy sẽ hiểu Hoa Tình Phong muốn lui binh, với tính cách con lừa của hắn lập tức sẽ không nhin được mà xông vào hậu đường, không biết dùng cách gì nhưng sẽ lòi bằng được con rùa đen rút cổ kia ra. Không ngờ hắn lại trở nên dễ nói chuyện như vậy, chẳng lẽ hắn cho rằng bắt được Tề Mộc rồi án này sẽ định như quan tài đập nắp, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì sao?

Y muốn nhắc Diệp Tiểu Thiên vài câu nhưng lời ra đến miệng lại đột nhiên nuốt trở vào. Diệp Tiểu Thiên chấp tay với y và mấy vị quan viên, lại quay đi thu xếp. Vương Chủ bộ nhìn theo bóng lưng hắn, ánh mắt dần trở nên sâu xa.

Diệp Tiểu Thiên cho Tô Tuần Thiên gấp rút đi mời Huyện tôn thẳng đường. Sau chừng nửa canh giờ sau, Tô Tuần Thiên quay ra, mặt đỏ bừng bừng nổi gân đùng đùng, thấy Diệp Tiểu Thiên, gãi khựng lại, chân chừ một chút mới lại cúi đầu đi tới, hơi mất tự nhiên báo:

- Đại nhân, Huyện tôn lão gia... đau... đầu dữ dội. Hôm nay thực sự không thẳng đường được, ngài xem thế nào...

Diệp Tiểu Thiên mỉm cười:

- Nếu vậy để ngày khác thẳng đường cũng được.

Hắn nói với La Tuần kiểm và Chu Ban đầu:

- La huynh, phiền huynh giúp Chu Ban đầu đưa người vào đại lao. Huyện tôn đại nhân bị bệnh, ta đi thăm một chút.

La Tiểu Diệp nghe giọng Tô Tuần Thiên áp a áp ứng đã biết lão Huyện lệnh rùa đen kia lại tái phát bệnh nhất gan, nhưng thấy Diệp Tiểu Thiên vẫn thân nhiên chẳng chút tức giận, nên cũng không tiện phát tác, đành gật gật đầu, cùng Chu Ban đầu đưa xe chở Tề Mộc vào đại lao.

Diệp Tiểu Thiên quay lại nói với Tô Tuần Thiên:

- Đại lão gia vẫn ở tam đường hay ở hậu trạch? Nếu ở hậu trạch ta cũng không tiện đi thăm.

Tô Tuần Thiên hậm hực:

- Đương nhiên là hậu trạch. Ngài cho rằng lão trốn ở tam đường lại không sợ ngài đến tìm sao? Cứ đi đi không sao đâu, tỷ tỷ của ta cũng là nữ nhân đã từng ra ngoài, không sợ gặp người ngoài đâu. Và lại, gần đây đại nhân cũng bận rộn, mấy hôm không gặp lệnh muội, các nàng vẫn thường hỏi ta về ngài.

Diệp Tiểu Thiên cười:

- Nếu vậy chúng ta đi thăm đại lão gia nào!

La Tiểu Diệp và Chu Ban đầu áp giải Tề Mộc vào đại lao. Chu Ban đầu phần uất nói với La Tiểu Diệp:

- Đại lão gia nhà ta đúng là con rùa đen! Lần này... không phải Tề Mộc lại sống tiếp chứ?

Sắc mặt La Tiểu Diệp cũng sa sầm, nhưng vẫn an ủi:

- Yên tâm. Ngải Diễm sử không phải kẻ dễ từ bỏ vậy đâu!

Chu ban đầu gật gật đầu, trong thâm tâm lại bất giác tràn đầy hy vọng. Còn La Tiểu Diệp vừa an ủi người khác xong nhưng sắc mặt lại tối tăm phiền muộn, tâm sự nặng nề.

Khi bọn họ tới đại lao, Phạm Lôi và Lý Thu Tri cũng đến nhưng bị bọn bộ khoái ngăn cản bên ngoài. Lý Thu Tri đứng ngoài bức tường người chấp tay một cái chào Tề Mộc, cao giọng nói:

- Tề lão gia bình tĩnh chờ nóng, tối đa là ba đến năm ngày Lý mỗ sẽ cứu ngài ra ngoài!

Tề Mộc cao giọng đáp:

- Làm phiền Lý tụng sư rồi.

Lão ghim con mắt đầy oán độc nhìn La Tiểu Diệp, đột nhiên lại cất tiếng cười to. Xe chò từ đi vào trong nhà lao, nhưng lão vẫn hiên ngang như vào phủ đệ của mình.

Chẳng biết từ khi nào trong phòng giam đã kín hết người. Tám phòng giam, bảy gian đã chật đầy người, một đám người kêu kêu gào gào, kẻ thì chỉ vào miệng đòi thức ăn, có kẻ kêu oan chỉ sờ tiểu cô nương nhà người ta một cái thôi, lại có kẻ kêu gào chỉ vì đánh nhau với trẻ con nhà hàng xóm mà bị bắt. Tề Mộc vừa đi vào đã bị choáng váng đầu óc quay cuồng, bất giác nhíu mày.

Trong nhà lao, có một phòng giam rất trống trải, bên trong chỉ có hai người. Một người đang khoanh chân ngồi trong góc, cúi thấp đầu, tóc tai bù xù không nhận ra là ai. Một người khác ngồi phía đối diện, co rúm hai chân, bộ dáng tiều tụy, có vẻ hơi sợ hãi.

Tề Mộc nhìn người này, thất thanh gọi:

- Khánh Duy?

Mạnh Huyện thừa nghe giọng nói này ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng đứng lên mừng rỡ chào:

- Tề tiên sinh, ngài tới đón ta sao? Ngài... a... sao ngài?

Thấy Tề Mộc tay đeo gông chân đeo xiềng mà gã ngẩn người. Lúc này, một lính canh mở cửa nhà lao, chẳng biết từ khi nào Lý Vân Thông đã xuất hiện đằng sau, đẩy mạnh lưng Tề Mộc quát:

- Đi vào!

Tề Mộc lão đảo bước vào trong gian phòng giam. Lão đứng vững lại, quay đầu lạnh lùng nhìn Lý Vân Thông. Nhưng Lý Vân Thông chẳng buồn để ý tới lão. “Rào rạo” một hồi, cửa đã bị khóa, cả ban bộ khoái và lính canh ngục liền đi ra ngoài.

Tề Mộc nặng nề khẽ hừ một tiếng, quay sang Mạnh Huyện thừa nói:

- Ngươi không cần lo lắng, chậm nhất ba năm ngày nữa ta sẽ có thể ra ngoài. Đến lúc đó ta sẽ cứu ngươi ra...

Mới nói tới đây, lão bất ngờ im bật. Sau khi đám ngục tốt rời đi, người ngồi trong góc tường đối diện từ từ ngẩng đầu lên, duỗi hai tay vén đám tóc lòa xòa trước trán sang hai bên, lộ ra một khuôn mặt trẻ măng. Đó là một thiếu niên có đôi mắt đáng sợ như chó sói.

Đồng tử Tề Mộc đột nhiên co rút lại, nghẹn giọng kêu lên:

- Hoa Vân Phi!

Hoa Vân Phi cười lạnh, nhảy lên như một con sói...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 50: Chuông Phật im ắng.

Đột nhiên có tiếng của Tô Tuần Thiên bên ngoài, Hoa Tri huyện đang ngồi trên bàn uống trà nghe vậy kinh hãi, nhanh chóng vọt lên giường, kéo chiếc áo ngủ bằng gấm đắp lên người, nhắm mắt bắt đầu rên rỉ.

Tô Nhã thấy thái độ của y như vậy cũng buồn cười, lại thêm vài phần sầu não.

Có người ngoài đến, nàng ý tứ muốn tránh đi. Nhưng trượng phu phát bệnh đau nửa đầu, lại nặng như vậy, bên cạnh lại không có ai, nàng cứ thế rời đi cũng hơi quá, nên đành bước tới ngồi xuống bên giường.

Diệp Tiểu Thiên theo Tô Tuần Thiên vào phòng, qua bức bình phong vào phòng ngủ, liếc thấy một mỹ nhân ngồi bên giường. Hắn cũng chẳng nhìn kỹ, vội tới vài dài cung kính chào:

- Xin chào phu nhân!

Tô Nhã chân thành đứng dậy, ôn nhu nói:

- Điển sử đại nhân không cần giữ lễ. Tuần Thiên, người và Điển sử đại nhân ngồi đi, ta xem lang trung có tới không.

Dứt lời, nàng lách mình đi ra, nhưng vẫn chưa đi hẳn, vừa ra khỏi cửa nàng lại vòng ra cửa sau lặng lẽ trốn sau màn.

Diệp Tiểu Thiên đi tới bên giường, Hoa Tình Phong đang nhắm mắt, nghe tiếng bước chân tới gần, rên rỉ lại càng to hơn. Tô Tuần Thiên mang tới một cái ghế cho Diệp Tiểu Thiên. Hắn nhìn Hoa Tình Phong mặt mày nhăn nhó đầy đau đớn, khẽ háng giọng, gọi:

- Huyện tôn đại nhân!

- Hừ... hừ... A, Ngài Điển sử tới rồi. Ngồi đi. Ôi cái bệnh đau đầu này, ôi...

- Hạ quan vừa bắt Tề Mộc, không ngờ Huyện tôn đại nhân lại bị bệnh. Hôm nay hạ quan đã sai người nhốt Tề Mộc vào đại lao, mong Huyện tôn đại nhân sớm tái thẩm.

Thấy hôm nay hắn không làm khó mình, Hoa Tri huyện cũng nhẹ cả người, vội gượng ngồi dậy:

- Chuyện công quan trọng hơn, bốn quan... sao có thể vì việc tư mà bỏ bê việc công. Án này của Tề Mộc muôn người chú ý, vẫn phải sớm thẩm tra xử lý cho thỏa đáng.

Tô Tuần Thiên nhìn tỷ phu giả vờ giả vệt như vậy cũng chán nản, khẽ nhếch miệng. Gã thầm nghĩ “Làm trò! Người cứ tiếp tục giả vờ đi! Nếu người ta cứ thực sự áp giải phạm nhân tới, khẳng định người sẽ bệnh nặng không dậy nổi!”

Diệp Tiểu Thiên vội dè Hoa Tri huyện xuống:

- Ài, dù sao hiện giờ cũng không gấp.

Diệp Tiểu Thiên cười đầy ẩn ý với Hoa Tri huyện, nói một câu hai nghĩa:

- Đại lão gia ngài bị bệnh rồi, bệnh rất nặng rồi!

Sau màn, Tô Nhã nghe câu nói hàm ẩn sự chế nhạo này mà đỏ mặt.

Đúng vậy, Tình Phong thực sự bệnh rồi, là bệnh “mềm xương”. Một đại nam nhân mắc phải bệnh này sao còn có thể đình thiên lập địa?

Đương nhiên Hoa Tình Phong cũng nghe ra ý trào phúng trong lời nói của hắn, chỉ là vẫn giả vờ không biết. Ba năm qua, y ở huyện Hồ này, mãi mòn nhụt khí, nhưng lại bồi thêm da mặt.

Sau khi nói câu đó, Diệp Tiểu Thiên cũng không châm chọc khiêu khích gì nữa, chỉ đơn giản hỏi thăm bệnh tình của y một chút, rồi bắt đầu bàn chi tiết tỉ mỉ về án của Tề Mộc.

Hoa Tình Phong thầm nghĩ “Hiển nhiên Tề Mộc đã sớm có chuẩn bị, lại có cứu binh không biết từ đâu tới, người còn muốn đối phó với y sao? Chỉ sợ không được bao lâu nữa người sẽ phải nghênh đón sự trả thù như cuồng phong bạo vũ của y”.

Đương nhiên ngoài mặt y không thể hiện ra, còn giả vờ một thân trọng bệnh, cố gắng bàn bạc với Diệp Tiểu Thiên. Hai người giả vờ giả vệt nói chuyện một hồi, Tô Tuần Thiên chờ đến phát chán, ngồi một bên uống trà.

Tô Nhã ở sau giường nghe trộm thật lâu, thấy gã điển tự nhận Ngài Điển sử này không làm khó trượng phu, cũng thầm yên tâm, đang định quay người rời đi, chợt nghe bên ngoài có tiếng hô to:

- Đại lão gia, đại lão gia, việc lớn không ổn!

Hoa Tình Phong nghe thấy câu “việc lớn không ổn” đã hãi hùng khiếp vía, theo bản năng ngồi bật dậy, chẳng kịp vờ vịt bệnh tật gì nữa, kinh hãi hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Vào nói xem nào.

Hoa Tĩnh Phong nhận ra đây là giọng của tùy tùng thiếp thân, bèn cho gã tiến vào. Người nọ vội vàng chạy vào bẩm báo:

- Đại lão gia, việc lớn không ổn rồi! Trước nhà môn có tin, báo rằng Tề Mộc kia vừa mới bị tổng vào tù, Hoa Vân Phi đã nổi điên đi đánh lén, Mạnh Huyện thừa bị nhốt chung một phòng giam với y cũng bị Hoa Vân Phi giết nốt. Tất cả phạm nhân trong phòng giam đều vượt ngục, giờ đều chạy tứ tán!

- A?

Hoa Tĩnh Phong ngỡ ngàng đứng lạng bên giường cả nửa ngày.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc hỏi lại:

- Hoa Vân Phi giết Tề Mộc và Mạnh Huyện thừa?

Gã tùy tùng kia gật đầu rối rít:

- Không sai! Bên đại lao còn báo tin Tề Mộc và Mạnh Huyện thừa cùng chết chung một chỗ...

Hoa Tĩnh Phong nổi giận:

- Sao có thể để xảy ra chuyện như vậy? Người báo tin đâu?

Người kia đáp:

- Đang đợi bên ngoài, là đội trưởng nhà lao tự mình tới báo tin.

Hoa Tĩnh Phong nổi điên thét lên:

- Gọi gã lẫn tới đây nói chuyện!

Một lát sau, gã đội trưởng nhà lao đã tới. Thực ra gã cũng chẳng thêm để con rồi Huyện Thái gia này vào mắt, nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ ý tứ, bèn tất cung tất kính tiến lên thi lễ, lại ra vẻ kính sợ đứng thông tay.

Tuy Hoa Tĩnh Phong chỉ hận không thể giết Tề Mộc chết sớm, nhưng cũng không muốn gánh tí trách nhiệm nào, mà phạm nhân người chết trong ngục, người vượt ngục thành công, việc này y sao có thể thoát khỏi liên quan. Đương nhiên, người của ti giám ngục trực tiếp là người chịu trách nhiệm lớn hơn.

Nhưng quản lý tư pháp huyện Hồ có hai người, một là Mạnh Huyện thừa, một là Diệp Tiểu Thiên. Mạnh Huyện thừa... thôi, gã đã chết trong ngục với tư cách là nghi phạm Ngải Điện sử... cũng thôi đi, tên hỗn đản này lại chọn chết đúng vào lúc không nên chết, đến lúc nên chết lại chẳng bao giờ chết thế này?

Hoa Tĩnh Phong nổi giận vỗ bàn:

- Tại sao lại giam ba người bọn họ chung một phòng?

Y vỗ bàn khá mạnh, chén trà cũng nảy lên, khiến cho Tô Tuần Thiên giật mình, nước trà nóng sánh ra tay. Gã bị bóng nhảy dựng lên phẩy tay gọi “Tuyệt! Tuyệt”, lại bực mình trừng mắt nhìn tỷ phụ.

Gã đội trưởng nhà lao đau khổ nói:

- Đại lão gia, nhà tù đầy chật rồi. Ty chức đã khẩn xin Đại lão gia ngài sáu lần xin cấp tiền tu sửa xây thêm phòng giam, Đại lão gia vẫn luôn nói tài chính bản huyện thiếu thốn. Tài chính của huyện thiếu thốn, nhà lao của ty chức lại càng thiếu thốn hơn...

Hoa Tĩnh Phong ngẩn ngơ, ngạc nhiên hỏi:

- Nhà lao của chúng ta giam quá đông người sao?

Diệp Tiểu Thiên hăng giọng một cái, nói:

- Từ khi đến huyện Hồ, hạ quan cũng đã nói phải nghiêm túc xử lý tất cả những chuyện phi pháp sao? Huyện tôn đại nhân còn cố ý gài thiệp bố cáo, nghiêm khắc thực hiện, đương nhiên phạm nhân trong các lao sẽ đông hơn. Chẳng lẽ Huyện tôn đại nhân quên rồi?

- Chuyện này...

Hoa Tĩnh Phong á khẩu, nổi giận quay sang gã quản lao:

- Vậy cũng không thể giam ba người bọn họ chung một phòng!

Gã quán lao vẫn nhăn nhó đau khổ:

- Lão gia, các phòng giam khác đã đầy cả rồi, thực sự là không nhét thêm được ai nữa, lại không thể giam chung ba trọng phạm này với phạm nhân bình thường. Phòng giam này, ty chức cũng rất vất vả mới dọn ra được, có điều, ty chức đã đeo thêm gông xiềng cho bọn họ, theo lý, cho dù giam chung một phòng cũng sẽ không sao.

Hoa Tĩnh Phong nổi giận:

- Nhưng bây giờ thì có sao rồi đây! Hoa Vân Phi đã đeo gông xiềng, sao còn có thể ghê gớm như vậy? Theo như ta biết, Mạnh Huyện thừa cũng biết chút võ công, mà võ công của Tề Mộc còn cao hơn kia.

Gã quán lao cúi đầu cụp mắt:

- Ty chức cũng lo lắng không hiểu tại sao gông xiềng của y lại được mở ra? Lại nghĩ chắc người này đã lên mở khóa, quả nhiên không phải kẻ lương thiện gì. Ài, y thoát khỏi xiềng xích, Mạnh Huyện thừa và Tề Mộc vẫn bị xích, kết quả là...

Hoa Tĩnh Phong nổi giận suýt ngất, thở hồng hộc vài hơi, vịn vào bàn, run rẩy hỏi:

- Được! Hoa Vân Phi đã giết Mạnh Duy Khánh và Tề Mộc, vậy thì thôi. Nhưng vì sao gã lại thả cho người khác vượt ngục?

- Phạm nhân gian lao giữa thực sự rất đông. Hoa Vân Phi nổi điên giết người, có người hò reo khen ngợi, có người hoảng sợ huyền ảo, phòng giam nào loạn. Kết quả... chen sập tường..

- ...

Gã quán lao nhướn mày hỏi thăm dò:

- Đại nhân?

Hai mắt Hoa Tĩnh Phong tròn trũng như muốn lọt ra ngoài, không dám tin mà hỏi lại:

- Tường... sập? Người nói tường nhà lao... sập?

Gã quán lao gật gật, bộ dáng như chuyện hiển nhiên:

- Đúng vậy, đại nhân.

Khóe miệng Hoa Tĩnh Phong co gập vài cái, lại đột nhiên điên cuồng hét lên:

- Tường lao bị sập? Tường lao có thể bị sập sao? Các người... các người...

Y bước lùi lại hai bước, hai mắt nổi đom đóm, trời đất quay cuồng.

Gã quán lao nhẹ giọng chậm chậm nhắc lại:

- Đúng vậy, Đại lão gia. Nhà tù đã quá chật, ty chức đã xin Đại lão gia ngài sáu lần xin cấp phát tiền tu sửa xây thêm phòng giam, nhưng Đại lão gia luôn nói tài chính bốn Huyện thiếu thốn. Tài chính bốn Huyện thiếu thốn, nhà lao cũng đành thiếu thốn hơn...

Hoa Tĩnh Phong hoa mắt, ngất đi.

Cái tin Tề Mộc và Mạnh Huyện thừa chết trong ngục, trọng phạm Hoa Vân Phi chạy trốn lập tức được truyền ra, huyện Hồ lặng lẽ lại một lần nữa sôi trào. Dân chúng toàn huyện vui như Tết, khắp nơi giăng đèn kết hoa, khắp nơi đi ùng pháo nổ, còn có đội vũ long vũ sư do các thôn các xóm tự tổ chức đi quanh thành biểu diễn.

An Nam Thiên nghe tin này cười ha hả:

- Tốt! Ta ở lại huyện Hồ là đúng rồi, vừa thấy được trò hay như vậy. Ngưng Nhi tới Đồng Nhân trước thực đáng tiếc.

Y đứng dậy cười tùm ra lệnh:

- Chuẩn bị ít hành trang, chúng ta cũng đi thôi. Tới Đồng Nhân bái vọng lão gia tử Thần thị một chút. Ngoài ra, báo hết mọi chuyện có liên quan đến gã Ngải Diễm sử này cho Thái công, xem ý lão nhân gia ngài thế nào.

Hồng Bách Xuyên biết chuyện Tề Mộc cũng cười lớn đầy khoan khoái, nhưng sau đó lại có chút không vui. Lão trầm ngâm một hồi lâu mới thở dài thật sâu:

- Đáng tiếc, thật đáng tiếc, tiếc là không thể làm một viên quan tốt như vậy. Nếu người này cứ thế mà bước trên con đường làm quan, có lẽ...

Hồng Bách Xuyên dừng lại một chút, lắc đầu, lại cười cười:

- Đây cũng không phải chuyện ta cần lo lắng. Thượng cấp phân phó thế nào, ta cứ làm như vậy đi..

Lão thử dài một tiếng đứng dậy, định bước ra ngoài, đột nhiên dừng lại, nghĩ nghĩ gì đó một chút, lại vỗ mạnh vào trán:

- Ui chà, đúng là già rồi, nhớ nhớ quên quên, không phải hai hôm nữa Đại Hanh đã khai trương được một tháng sao? Không hiểu cuối cùng đứa nhỏ này... Ôi, đứa nhỏ này...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 51: Ta muốn đi.

Tề phu mây mù giăng kín. Tề phu nhân khóc sụt sùi, đám thiếp thân tỷ nữ kia tuy không bị thương đến mức như Tề phu nhân nhưng cũng đầy vết đau thương. Vận mệnh của bọn họ như nhánh lục bình, rời khỏi gốc đại thụ này, lại có thể dựa vào người nào đây?

Lý Thu Trì mang theo một tiểu thư đồng đi từ bên cạnh phòng khách tới, lạnh lùng nhìn phòng khách rồi đi ra ngoài, vừa vắn nói đôi lời an ủi Tề phu nhân. Phạm Lôi thấy thế vội vàng chạy theo,

- Lý tụng sư, người định đi đâu?

Lý Thu Trì dừng bước, nhàn nhạt nói:

- Tất nhiên là quay về Thủy Tây.

Phạm Lôi ngạc nhiên nói:

- Chuyện của đại ca ta, Lý tụng sư mặc kệ sao?

Lý Thu Trì quay tít cái quạt xếp một vòng trong lòng bàn tay, “phập” một cái lại cầm chặt cán quạt, quay sang Phạm Lôi nói:

- Tề Mộc đã chết, Tề gia đã không còn giá trị lợi dụng, Lý mẫu nhận sự ủy thác của Điền gia đến để giúp các người, hôm nay còn cần thiết ở lại chỗ này sao?

Phạm Lôi vừa sợ vừa giận nói:

- Rõ ràng đại ca ta bị quý khách của tên điền đó hại chết, Lý tụng sư không đoái hoài gì nữa sao?

Lý Thu Trì thản nhiên nói:

- Nếu có lợi, cho dù là trời, Lý mẫu cũng dám chọc thủng. Không có lợi, ngay cả một người dân thường, Lý mẫu cũng sẽ không dắc tội. Cáo từ!

Lý Thu Trì chấp tay chào Phạm Lôi, dẫn theo tiểu thư đồng nghênh ngang rời đi. Phạm Lôi nhìn chăm chăm theo bóng lưng y mà tức giận đến phát run. Tề phu nhân nước mắt lăn dài đuổi theo đến nơi, nghẹn ngào nói:

- Đại quân sự, lão gia mất rồi, Tề gia chúng ta phải làm sao đây...!

Phạm Lôi cắn răng nói:

- Phu nhân yên tâm, ta và đại ca tình như thủ túc, thù này ta nhất định sẽ báo!

Phạm Lôi cúi đầu suy nghĩ, dậm mạnh chân một cái, nói:

- Phu nhân, xin hãy chuẩn bị cho ta một món tiền lớn.

Tề phu nhân lau nước mắt, kinh ngạc nói:

- Đại quân sự muốn làm gì vậy?

Phạm Lôi nói:

- Vùng Quý Châu của ta có một nhóm hãn phi, đi lại không dấu vết, thân thủ cao minh, được xưng là “Nhất oa phong”. Ta muốn tìm bọn chúng, mời bọn

chúng tay giết chết tên cầu quan đó! Chỉ cần tên cầu quan đó chết, huyện Hồ này vẫn sẽ là thiên hạ của Tề gia!

Lý Thu Trì dẫn theo thư đồng bước trên phố. Lúc đi ngang qua huyện nha, y dừng bước, thất thần nhìn cửa nha môn như có điều gì suy nghĩ. Lúc này bên cạnh có người cười nói:

- Đây chẳng phải Lý tụng sư đại danh鼎鼎 sao? Lại có người nhờ người đi kiện à? Nếu người không biết cửa vào nha môn như thế nào, bổn quan dẫn người vào!

Lý Thu Trì xoay người lại, vừa vặn nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên mang theo mấy tên bộ khoái Mã Huy, Hứa Hạo Nhiên đang bước tới. Lý Thu Trì vẻ mặt tươi cười nhưng trong lòng thì không cười, lạnh lùng nói:

- Ngài Điển sử, hảo thủ đoạn!

Diệp Tiểu Thiên cười ha ha:

- Lý tụng sư, quá khen, quá khen!

Lý Thu Trì nói:

- Lần này, Lý mõ thực sự thụ giáo rồi. Quả nhiên là chỗ càng nhỏ thì càng không có quy tắc, càng là tiểu quan càng xem vương pháp như không.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Hẳn là Lý tụng sư bị dọa rồi? Nhìn bộ dáng này của người, chắc định về Thủy Tây hả?

Lý Thu Trì không buồn không giận, cười tủm tỉm nói:

- Không sai, Tề Mộc đã chết, Lý mõ ở lại nơi này đã không còn ý nghĩa. Bây giờ Lý mõ phải quay về Thủy Tây, sau này Ngài đại nhân có cơ hội tới Thủy Tây, nhất định phải báo cho Lý mõ một tiếng, Lý mõ ta... sẽ tiếp đãi ngài thật tốt!

Diệp Tiểu Thiên cũng đầy vẻ tươi cười, vô cùng thân thiết nói:

- Được rồi! Ngài mỗi mấy hôm nay thực sự quá bận rộn, vốn cũng định lúc nào rảnh bày một bàn tiệc, tiếp đãi vị khách quý đến từ Thủy Tây là người đây cho tốt một chút, không nghĩ người đã vội đi rồi. Nếu như sau này Lý tụng sư lại có cơ duyên đến Hồ huyện, cũng mong Lý tụng sư cho Ngài mỗi ta biết một tiếng, Ngài mỗi cũng sẽ tiếp đãi long trọng.

- Ha ha, không dám! Cáo từ!

Lý Thu Trì chấp tay cười với Diệp Tiểu Thiên, xoay người rời đi, sắc mặt tái nhợt. Diệp Tiểu Thiên cười tủm tỉm nhìn Lý Thu Trì bước đi xa rồi nói với Tô Tuần Thiên và Lý Văn Thông:

- Hôm nay chắc không có việc gì rồi, hai người các người nghỉ ngơi đi.

Lý Văn Thông hỏi:

- Đại nhân đi đâu?

Diệp Tiểu Thiên nhìn sâu vào mắt y, nói:

- Ta đến hậu trạch nha huyện thăm xá muội.

Lý Văn Thông không nói gì, chỉ vái chào một cái thật sâu. Diệp Tiểu Thiên đi vào trong nha môn, Lý Văn Thông rướn người nhìn theo bóng lưng, cho đến khi hắt biến mất ở cửa nha môn, đột nhiên nói:

- Tô Ban đầu, người cảm thấy tên Diệp Tiểu Thiên này... đáng chết sao?

Tô Tuần Thiên thốt lên:

- Đương nhiên không đáng chết!

Ánh mắt Lý Văn Thông như thoáng ần giấu điều gì đó, chậm rãi nói:

- Nhưng các lão gia muốn hấn chết, tên quan nhỏ như ta và người có thể làm gì đây?

Tô Tuần Thiên ngẫm nghĩ những lời này của Lý Văn Thông, thời gian chậm chạp trôi, cũng trầm mặc...

Diệp Tiểu Thiên muốn tới hậu trạch, cũng không muốn đi qua chỗ ở của người nhà huyện thái gia, hấn đi thẳng theo lối hành lang bên cạnh, đến cửa ở góc cuối thì rẽ vào, chính là hậu trạch - là khu vực hẹp dài mà đám hạ nhân nô bộc ở.

Thủy Vũ đang cho Nhạc Điều chơi đùa trong vườn, Phúc Oa Nhi thì cầm một cây trúc non đang ngồi ở một bên ăn một cách ngon lành, bỗng nhiên, nó ngẩng đầu lên khịt khịt mũi, sau đó phát ra một tiếng kêu giống như con nít, tiếng kêu này tràn đầy ý vị vui sướng.

Phúc Oa Nhi ném cây trúc xuống rồi chạy theo hướng đường mòn phía trước, thân thể béo tròn kia khi chạy lại nhanh nhẹn như thỏ, giống hệt tên hải cẩu mập La Đại Hạnh khi chạy trốn vậy.

- Diệp đại ca!

Thủy Vũ quay đầu theo tiếng gọi, nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên đang từ con đường mòn đi tới, một niềm vui lớn bỗng nhiên lan khắp toàn thân nàng.

Mấy ngày này Diệp Tiểu Thiên thực sự rất bận, hơn nữa lại bị thương, không muốn nàng biết lại lo lắng, cho nên một mực không đến nhà sau. Thủy Vũ hàng ngày nhìn hắn cũng không thấy làm sao, nhưng đột nhiên không thấy người đến nữa nàng mới phát hiện nỗi nhớ kia bất tri bất giác như hạt giống cắm rễ động trong lòng nàng.

Thủy Vũ vẫn chưa chạy qua, Phúc Oa Nhi đã nhào tới bên người Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên cũng hoan hô, cúi thấp người nhào qua, sau đó...

Thủy Vũ và Điều Điều đang tươi cười nhào tới muốn đón hắn đột nhiên há hốc miệng nhìn hắn đâm sầm vào Phúc Oa Nhi ngã ngửa.

Phúc Oa Nhi vẫn còn nhỏ, vóc người đó không phải là đối thủ của Diệp Tiểu Thiên, tuy nhiên, nó da dày thịt béo, không cần lo lắng đụng bị thương.

Diệp Tiểu Thiên đụng Phúc Oa Nhi ngã xuống đất, sau đó giống như con lừa nhảy quanh Phúc Oa Nhi hai vòng, rồi làm bộ muốn nhảy lên trên bụng nó.

Thủy Vũ lúc này mới bừng tỉnh, lập tức xông lên phía trước ngăn hắn lại.

Điều Điều giống như con heo con đưa tay lên mân mê miệng, chạy lên phía trước đỡ Phúc Oa Nhi dậy, sáng giọng:

- Tiểu Thiên ca ca hư, vừa đến đã ăn hiếp Phúc Oa Nhi.

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Tên mập này, lần trước vừa thấy ta liền húc ta ngã nhào một cái, lần này lại muốn giở manh cũ, ta chỉ là tự vệ bằng cách tấn công trước mà thôi.

Phúc Oa Nhi lúc vừa bị Diệp Tiểu Thiên đụng ngã vẫn chưa hiểu, giờ đại khái hiểu ra, đột nhiên rất vui vẻ hướng về phía sau “oành” một tiếng té ngửa xuống đất, khiến Thủy Vũ và Nhạc Điều bị dọa một trận, còn cho rằng nó bị đụng nên choáng luôn rồi.

Sau khi Phúc Oa Nhi ngã liền dùng hai bàn chân gấu “bành bịch” vỗ vào cái bụng tròn vo, trông bộ dáng đó là rất hy vọng Diệp Tiểu Thiên tiến lên nhảy vài cái, Thủy Vũ không biết nên khóc hay nên cười, huych vào nó quát:

- Mau đứng lên, hai đứa nguoi à, một lớn một nhỏ, hoàn toàn không ra gì cả!

Thủy Vũ nói xong liền kéo Diệp Tiểu Thiên nói:

- Nhanh, vào trong nhà ngồi, muối vừa pha ấm trà. Nước vẫn còn ấm.

Thủy Vũ kéo Diệp Tiểu Thiên vào nhà, vội vã lấy cốc rót trà cho hắn, nói:

- Diệp đại ca, sao lâu như vậy đại ca không đến thăm bọn muội?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Haiz, là vì vụ này bề bọn a, ngày nào cũng về rất khuya, thực sự không quan tâm nổi...

Diệp Tiểu Thiên nói xong, đảo mắt nhìn thấy trên bàn có mấy hạt dẻ bé.

Hắn thuận tay nhặt một hạt lên bỏ vào miệng, nhai nhai, cau mày lại nhỏ ra, nói:

- Hạt dẻ này sao lại...

- Ai ăn xong sơn trà còn hạt lại để lại ở đây...

Thủy Vũ vừa châm trà, đang định đến trước mặt hắn, nhìn thấy hắn cầm hạt sơn trà nhai cả buổi, nhất thời vô cùng lúng túng, đó là cái nàng đã ăn qua, bên trên có thể còn có nước bọt của nàng nghĩ tới đó mặt đỏ tới mang tai.

Diệp Tiểu Thiên nhìn thấy sắc mặt nàng liền hiểu được, lập tức chuyển hướng sang Phúc Oa Nhi, lớn tiếng hỏi:

- Nói! Có phải là nguoi không!

Phúc Oa Nhi đang ngơ ngác ngồi xổm bên cạnh hân, hiển nhiên rất ưa thích vị nam chủ nhân đã lâu không gặp này, nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên hung dữ hỏi mình, nó trừng đôi mắt gấu mèo, nhìn hân một cách vô tội, hoàn toàn không hiểu được tại sao nam chủ nhân bỗng dưng mất hứng...

Diêu Diêu lại giống như con heo con nhếch miệng lên:

- Tiểu Thiên ca ca đúng là thích bắt nạt Phúc Oa Nhi.

Diệp Tiểu Thiên ha ha cười lớn:

- Được, vậy đại ca sẽ bắt nạt muội.

- A! Không được...

Diêu Diêu hét lên chói tai vừa định chạy trốn đã bị Diệp Tiểu Thiên duỗi tay, nắm vòng eo nhỏ của nó, ôm nó vào trong lòng mình, cọ cọ cái cằm lún phún râu trên khuôn mặt non choẹt của nó, cọ đến mức Diêu Diêu cười khanh khách, Thủy Vũ thừa cơ mặt đỏ bừng dọn hạt son trà đi.

Diệp Tiểu Thiên đùa cùng Diêu Diêu một hồi, bảo nó mang Phúc Oa Nhi ra ngoài sân chơi đùa, trong phòng chỉ còn lại hân và Thủy Vũ, hân hạ giọng nói với nàng:

- Máy ngày này ta sẽ sắp xếp, chúng ta nghĩ cách rời khỏi huyện Hồ.

Thủy Vũ vui mừng, hai mắt sáng lên, thốt lên:

- Thật không?

Diệp Tiểu Thiên ghen tức nói:

- Nàng muốn gặp tên Tiểu Phong ca ca như vậy sao?

Thủy Vũ hơi lúng túng giải thích:

- Không phải, người ta nhớ cha mẹ.

Sắc mặt Diệp Tiểu Thiên giãn ra, hân nói:

- A! Nhớ cha mẹ là việc nên làm, ta cũng nhớ cha mẹ ta, ta còn nhớ cha vợ và mẹ vợ ta nữa.

Thủy Vũ trừng mắt với hân một cái, rất lâu không nghe hân nói lời điên cuồng rồi, lúc này nghe xong không biết vì sao lại có một loại cảm giác đặc biệt thân thiết.

Diệp Tiểu Thiên cười cười nói:

- Nàng cũng không cần đặc biệt chuẩn bị gì, để tránh bị người ta nhìn ra sơ hở, cũng không cần nói với Diêu Diêu, con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhờ nói lỡ miệng. Nàng chỉ cần chuẩn bị tâm lý sẵn sàng là được rồi, bên ta chuẩn bị xong xuôi thì sẽ sắp xếp đưa nàng rời đi!

Thủy Vũ vui mừng gật đầu, nghĩ đến việc rất nhanh sẽ được gặp song thân phụ mẫu, trong lòng vui mừng không nói nên lời.

...

Phạm Lôi là anh em kết nghĩa của Tề Mộc. Tề phu nhân đối vô cùng tín nhiệm y, cho nên không chút do dự đưa cho y một số vàng bạc. Phạm Lôi bỏ vàng vào một cái bao, lặng lẽ rời huyện Hồ, bước vào cánh rừng rậm rạp.

Y đã từng nghe qua chuyện của hân phi “Nhất Oa Phong” nhưng không biết cách tìm bọn chúng. Y định rẽ sang đường nhỏ đi đến Đồng Nhân, nhờ một bằng hữu giao du từ hải ra mặt giúp y tìm “Nhất Oa Phong”. “Nhất Oa Phong” gan to mặt lớn, không có án gì mà bọn chúng không dám nhận, chỉ cần mời được bọn chúng, tên Điền sử điên đó...

Phạm Lôi nghĩ đến kết cục thê thảm của Diệp Tiểu Thiên thì không khỏi cười lạnh, nhưng ý cười vừa gọn lên trong mắt y, trong rừng rậm đột nhiên bay ra một mũi tên, mũi tên cắm vào mắt y, mũi tên đâm đĩa máu chui ra từ phía sau đầu y. Phạm Lôi không kịp nói gì ngửa mặt ngã vào trong rừng rậm.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 52: Nỗi khó xử của La Đại Hanh.

Những ngày này, Diệp Tiểu Thiên sớm tìm hiểu một cách kỹ lưỡng tình hình trong ngoài Hồ huyện. Hắn cũng tin tưởng ít nhất những người như Lý Văn Thông, Tô Tuấn Thiên, La Đại Hanh sẽ không phản đối việc hắn rời khỏi, đương nhiên lúc này hắn vẫn chưa biết Mạnh Huyện thừa đã cùng mọi người lên kế hoạch giết người diệt khẩu, nếu không, chuyện này so với tưởng tượng của hắn sẽ khó giải quyết hơn một chút.

Mặc dù Diệp Tiểu Thiên đang âm thầm lên kế hoạch rời đi nhưng về bề ngoài thì như cũ không chút thay đổi. Để làm tê liệt tai mắt có khả năng đang âm thầm nhắm vào hắn, thậm chí, hắn còn tranh thủ lúc rảnh rỗi đi tiếp tạp hóa của La Đại Hanh một chuyến.

Lúc Diệp Tiểu Thiên đi tới đại lộ Thập Tự La Đại Hanh rất nhàn nhã vắt chân trong quầy và nói chuyện cùng Nữ Nữ cô nương vừa đi qua đây.

Trong tiệm rất yên tĩnh, ngay cả một người khách cũng không có, chỉ có hai người này đang tán gẫu người hỏi kẻ trả lời.

- Nữ nữ cô nương, thật ra ta không phải là béo, chỉ là ta chẳng muốn gầy, nói ra thì chỉ cần cơ thể khỏe mạnh là được rồi, thân hình gầy trơ xương làm sao xứng với thân phận đại chương quỹ ta chứ.

Hai người nói chuyện với nhau rất hòa hợp, Đại Hanh thừa cơ nhắc đến nhược điểm lớn nhất của mình.

Diệp Tiểu Thiên bước vào tiệm tạp hóa, kinh ngạc nhìn cái tiệm tạp hóa cực kỳ có phong cách trước đây chưa từng thấy này, nhất thời nói không nên lời. Chỉ có mấy ngày không tới, hắn không ngờ Đại Hanh thực sự lại hoang phí như vậy. Tiệm tạp hóa “Đại Hanh” trông còn tao nhã hơn cả một tiệm đồ cổ cao cấp càng phải tao nhã. Ba ngàn lượng bạc... chỉ sợ là hơn đấy.

Đại Hanh và Nữ Nữ ánh mắt triển miên, tình ý đắm đuối, hoàn toàn không chú ý có người đã vào trong tiệm.

- Đúng vậy a, người ngược lại muốn gầy cơ mà, nhưng mà... kiếp sau đi!

Nữ Nữ trách móc La Đại Hanh một câu, nâng cằm lên ngẫm nghĩ, tròn mắt đảo một vòng, đột nhiên cảm thấy rất hứng thú mà hỏi:

- Nếu như có kiếp sau, người muốn được làm gì? Hay vẫn làm người?

Đại Hanh nói:

- Làm người không có ý nghĩa, nếu có kiếp sau thì ta muốn làm một con vịt, dọc theo đại giang đại hà, đi khắp toàn thiên hạ.

Nữ Nữ hai mắt bùng sáng, nói:

- Oa, thật là lãng mạn!

Đại Hanh hỏi:

- Còn nàng, nếu có kiếp sau, nàng muốn được làm gì?

Nữ Nữ ngẫm nghĩ, tràn đầy phấn khởi nói:

- Nếu như có kiếp sau, ta muốn làm một con gà. Mỗi sáng ò ó o để đánh thức tất cả mọi người!

Đại Hanh cười nói:

- Việc này không có ý nghĩa.

Nữ Nữ nói:

- Không có ý nghĩa ta mới làm, người không biết thôi, con gà mà hàng xóm nhà ta nuôi kia, hàng ngày, khi trời chưa sáng đã bắt đầu kêu, ồn ào chết đi được ấy, người ta thích nhất chính là ngủ mà.

Đại Hanh nâng cái cằm bóng mượt lên bắt đầu khiêu khích:

- Vậy người có thích ngủ trần không? Ta lại rất thích ngủ trần đấy, ngủ trần trường thoải mái nhất...

- Khụ!

Diệp Tiểu Thiên ho khan một tiếng, cắt đứt đoạn đối thoại của đôi nam nữ không biết xấu hổ này.

- A! Đại ca, huynh đúng là vị khách hiếm thấy nha! Từ lúc đệ mở tiệm này đại ca chỉ đến có hai lần, ha ha ha...

Đại Hanh da mặt dày, nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên không chút ngượng ngùng, lập tức cười ha ha mời hắn vào. Nữ Nữ mặt đỏ mặt bừng nói với Đại Hanh:

- Các người trò chuyện, ta đi trước.

Đại Hanh nói:

- Được, rảnh lại đến nhé!

Nữ Nữ làm làm mặt quỷ liếc nhìn gã, lúc đi qua Diệp Tiểu Thiên - đại nhân vật nổi danh của bốn huyện này, vừa tôn kính vừa sợ hãi nhìn hắn một cái, nhón gót chân nhẹ nhàng đi qua bên cạnh hắn, lúc này mới vụng trộm thè lưỡi, rồi đi như một làn khói.

Nữ Nữ vừa đi, lông mày của Diệp Tiểu Thiên liền vặn vẹo thành một cái mụn lớn, hỏi Đại Hanh:

- Trong tiệm sao chẳng có khách vậy?

Đại Hanh nói:

- Có chứ, chẳng qua buổi sáng thường không có khách, buổi chiều khách đông hơn một chút, hàng ngày đều có dăm ba người vào xem đấy.

- Dăm ba người...

Diệp Tiểu Thiên nhìn “tiệm tạp hóa” trống lẽ đường hoàng, lịch sự tao nhã, thuận tay quơ lấy một cái quạt bên trong khay chứa đồ, mở “xoạt” một cái, nhìn mặt quạt có phong cách rất đặc biệt đó, nói:

- Tiệm tạp hóa mà, nhập một đồng quạt hương bồ bán là được rồi. Cái quạt tinh xảo này đáng giá mười mấy văn tiền nhỉ, có người mua không?

Đại Hanh nói:

- Đại ca, quạt này hai trăm lượng bạc một chiếc đấy.

Diệp Tiểu Thiên không khỏi giật mình, lập tức gấp quạt lại, cung kính đặt xuống khay chứa đồ:

- Hai trăm lượng một cái quạt? Đại Hanh, người đang lừa người hay bị người lừa rồi?

Đại Hanh nói:

- Giá nhập đương nhiên không mắc như vậy rồi, đệ nhập vào hai mươi lượng một chiếc, chẳng qua đây lại là quạt của Đông Doanh Phù Tang quốc, bên trên lại quét hương liệu đến từ Thiên Phương quốc, tăng giá đương nhiên là muốn vợ vết nhiều hơn của cái của một số thương nữ lắm tiền.

Trong lòng Diệp Tiểu Thiên rất là bất đắc dĩ. Đối với việc Đại Hanh mở tiệm tuy hắn chẳng ôm hy vọng gì nhưng cũng không ngờ Đại Hanh lại biến tiệm thành một nơi như thế. Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Đồng đồ này có khi còn hơn ba ngàn lượng bạc ấy chứ?

Đại Hanh nói:

- Điều đó là đương nhiên rồi, đệ đã mua chịu không ít hàng!

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Người ta bán chịu cho đệ?

Đại Hanh đắc chí nói:

- Vốn là không chịu, chỉ có điều bọn họ vừa nghe Hồng đại thiện nhân là cha đệ thì đồng ý luôn.

Diệp Tiểu Thiên tuyệt vọng nói:

- Sắp đến thời hạn một tháng rồi chứ? Đến lúc đó cha người sẽ điên mất đấy.

Đại Hanh cười ha ha:

- Đệ cũng cảm thấy vậy. Hừ hừ, lúc nào cũng cảm thấy ta không được, đến lúc nghe ta buôn bán lãi được nhiều ngàn lượng như vậy không mừng đến phát điên mới lạ.

Diệp Tiểu Thiên mở hai mắt thật to nhìn gã, ngạc nhiên nói:

- Người có lãi rồi?

Đại Hanh nói một cách thần nhiên:

- Đó là điều đương nhiên! Từ ba ngày trước ta mới bắt đầu vào sổ, đến bây giờ lợi nhuận cũng phải một ngàn lượng rồi đấy.

Mắt của Diệp Tiểu Thiên tròn trĩnh đến độ sắp rớt xuống đất:

- Từ ba ngày trước mới bắt đầu kiếm tiền mà ngươi đã lời một ngàn lượng? Ngươi ăn cướp à!

Đại Hanh nói:

- Sao lại phải cướp? Người ta khóc lóc hô gào đưa tiền cho đệ thì đệ cũng không nỡ không nhận đúng không?

Diệp Tiểu Thiên:

- Đây là đồ chơi gì vậy?

- Lòng chim.

- Bằng đồng à? Ngược lại cũng rất đẹp.

- Ai nói là bằng đồng? Cái này bằng vàng đấy.

- Bằng vàng? Dùng vàng để đánh lòng chim, ngươi...

- Đại ca, tâm lý của kẻ có tiền đại ca không hiểu được đâu.

Ôi, tâm lý của loại người như ngươi, ta đích xác là vĩnh viễn không hiểu được.

Bên trong tiệm tạp hóa, Đại Hanh đang giới thiệu một cách ngon ngọt về kinh nghiệm làm ăn với Diệp Tiểu Thiên:

- Trực tiếp mua cửa hàng mặt tiền lớn, nó cần rất nhiều tiền đấy đại ca, cha đệ chỉ cho đệ có ba ngàn, đệ ghép hai gian nhỏ lại, diện tích tiệm cũng đủ lớn như nhau, nhưng giá tiền của việc tách biệt ra mua và trực tiếp mua một tiệm to chênh nhau rất nhiều. Hơn nữa, trên con phố này cửa tiệm lớn như vậy người ta đồng ý bán ra thì cũng chỉ có thể nhìn mà không thể mua nổi á!

Diệp Tiểu Thiên hơi nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào tên mập chét bầm này giống như là mới quen biết vậy:

- Cho nên, ngươi có ý muốn mở tiệm tạp hóa bên cạnh tiệm tạp hóa?

- Hừ!

Đại Hanh lập tức nhìn xung quanh bốn phía, xấu hổ ôm lấy ngón tay nói:

- Lúc đó người ta vẫn chưa thích Nữ Nữ đâu, nếu không thì kiểu gì cũng không đánh vào chủ ý của nhà ngươi ta đâu.

Diệp Tiểu Thiên thở hắt ra nói:

- Từ lúc bắt đầu đệ đã muốn mở một “tiệm tạp hóa” như thế này sao?

Đại Hanh mở hai tay ra, bắt đắc dĩ nói:

- Nếu không thì làm thế nào? Lẽ nào thực sự mở một sạp tạp hóa nhỏ? Vậy có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ, lợi nhuận một tháng còn không nhiều bằng tiền tiền tiêu vặt trong tháng của đệ. Nhưng khách điểm, quán rượu, kỹ viện, sông bạc tất cả đều có người mở rồi, kiếm tiền nhiều nhất đương nhiên là dịch lộ, thì đó, nó lại là của Tề Mộc. Ta không có cách nào kiếm tiền qua đường thương nhân, vậy chỉ có thể kiếm lời từ tiền của bọn chúng rồi.

Diệp Tiểu Thiên bội phục mà nói:

- Ý kiến hay. Bọn họ mở các loại sản nghiệp, đều là vì kiếm lợi nhuận từ thương nhân qua đường. Nhưng tiền mà bọn họ kiếm được sẽ tiêu như thế nào? Vì vậy đệ liền mở một tiệm tạp hóa lớn này chuyên cung cấp cho người bản địa giàu có vào xem để kiếm tiền từ bọn họ?

Đại Hanh vỗ tay nói:

- Không sai, chủ ý này của đệ không tồi chứ?

Diệp Tiểu Thiên vuốt vuốt cằm, chậm rãi nói:

- Trước đây ta có nghe qua một câu chuyện, nói là trên núi phát hiện có vàng, vì vậy rất nhiều dân đãi vàng đều chạy lên núi để đãi, nhưng đãi vàng khỏi nói đến vất vả, còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Cuối cùng chưa hẳn sẽ đào được vàng. Lúc này liền có một người khôn khéo, mở một cửa hàng ở chân núi, chuyên bán đồ cho những người đào vàng, sau đó có rất nhiều người đào vàng chẳng phát tài được, thậm chí bỏ mạng. Tên mở tiệm tạp hóa này ngược lại phát tài lớn. Khi mọi người đều để ánh mắt vào màu óng ánh của vàng, hẳn lại nhìn chăm chăm vào túi của đám người đó, Đại Hanh à, đệ và hẳn giống nhau đấy.

Cái mà Đại Hanh mở chính xác là một “tiệm tạp hóa”, gã không chuyên bán tơ lụa, cũng không chuyên bán trà, càng không chuyên bán châu báu, mà đồ gì gã cũng bán. Vậy còn không phải là “tiệm tạp hóa” thì là gì? Chẳng qua, gã chỉ bán những đồ hiếm nhất, quý nhất, “tiệm tạp hóa” của gã không phải mở cho những người bình thường mà là chuyên bán hàng xa xỉ phẩm cho những người giàu có, nên kiếm được món lợi kếch xù cũng là điều tất nhiên. Chả trách việc buôn bán của gã lại vắng vẻ như vậy, hóa ra cái gã làm chính là ba năm không mở cửa, mở cửa liền ngốn hết lợi nhuận của ba năm, lẽ nào một ngày chỉ có một giao dịch làm ăn, mà cũng nhiều hơn lợi nhuận của cả tháng vất vả của người ta?

Đại Hanh cũng học theo tác phong của Diệp Tiểu Thiên, vuốt vuốt cái cằm ba ngón của gã:

- Đệ chưa nghe câu chuyện này, nhưng nghe qua thì cách nghĩ của người này dường như đúng là giống như đệ nhỉ.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu, có chút không hiểu nói:

- Bộc lộ tài năng là bản lĩnh, nhưng trí lớn giả ngu, đó mới là cảnh giới. Đại Hanh à, người có bản lĩnh lớn như vậy, bình thường lại đại trí giả ngốc, ngốc đến nỗi đến cả cha người cũng vô cùng đau đớn?

Đại Hanh vẻ mặt mờ mịt:

- Đại ca, đệ đại trí giả ngốc gì chứ?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Bình thường người không biết điều như vậy...

Đại Hanh nói:

- Đệ chính là như thế đấy! Nếu không đệ phải như thế nào? Lẽ nào một tên thiếu niên còn phải cứng ngạnh giả trang thành bộ dáng của một ông già? Bình thường đệ như thế không liên quan gì đến việc đệ làm ăn a, đệ không phải là kẻ ngu, buôn bán cũng không biết sao?

Diệp Tiểu Thiên cười khổ nói:

- Nhưng bình thường biểu hiện như vậy, làm cho tất cả mọi người cho rằng người..., ngay cả ta ta cũng xem người như vậy. Cha đệ cả ngày lo nghĩ vì người chẳng phải là vì nguyên nhân này sao?

Đại Hanh đột nhiên lắc đầu trầm mặc, Diệp Tiểu Thiên nhạy bén nói:

- Người có tâm sự?

Đại Hanh quay ra phía sau quầy, chậm rãi gục xuống quầy, hai tay nâng cằm lên, khuôn mặt mập mạp bỗng biến dạng, nhìn giống như một con mèo đang cười khi khi, nhưng gã lại không phải đang cười, thần sắc ngược lại có chút cô đơn:

- Trước mặt cha đệ, đệ đích thực có chút... giả vờ giả vịt, kỳ thực cũng không tính là giả vờ giả vịt, chỉ có thể nói là cái chum vỡ bị bể vậy.

Diệp Tiểu Thiên ngồi xuống phía đối diện với gã, lặng lẽ nghe. Đại Hanh khẽ thở dài, khổ sở nói:

- Mẹ đệ mất sớm, nghe nói lúc sinh đệ bị đẻ khó nên mất, đệ... béo quá rồi...

Những lời này nghe có chút buồn cười. Nhưng Diệp Tiểu Thiên không cười nổi, Đại Hanh nói:

- Nghe nói khi lâm chung mẹ đệ để lại di ngôn, không hy vọng đệ trưởng thành giống như cha đệ bốn ba khắp nơi, bà hy vọng đệ học hành làm quan. Vì vậy, từ nhỏ cha đệ đã ra sức cho đệ đọc sách, đệ cũng từng rất cố gắng, thật sự...

Trông vẻ mặt bi thương của Đại Hanh, Diệp Tiểu Thiên đột nhiên có chút chua xót.

Đại Hanh lại thở dài, nói:

- Nhưng đệ thực sự không phải là một khối tài liệu, đệ đã từng rất cố gắng, rất khắc khổ nhưng đệ đọc sách không vào. Đệ sợ cha thất vọng nhưng nếu đệ tiếp tục học nhất định sẽ khiến ông thất vọng hơn, đệ không có cách nào khác chỉ có thể trốn học, bỏ học, muốn cha sớm thôi hấn ý nguyện này, có lẽ ông sẽ không phải cả ngày vì chuyện học hành của đệ mà hao tổn tâm cơ, mà đệ cũng không cần mỗi ngày phải nhìn bộ mặt thất vọng của ông..

Mỗi người làm cha mẹ đều hy vọng sắp xếp mọi thứ tốt nhất cho con, để cho một đời của con đi theo con đường mà mình chỉ định, tựa hồ như vậy con sẽ đạt được hạnh phúc, nhưng có ai biết rằng con cái của họ có thích con đường mà họ lựa chọn cho hay không, có thể bước tiếp trên con đường đó hay không?

Hy vọng quá nhiều sẽ trở thành áp lực nặng nề, phụ thân của Đại Hanh cả ngày lo lắng khổ sở, mà trong tâm lý của Đại Hanh, điều này cũng khiến cho gã gánh nặng như núi không thở nổi, Diệp Tiểu Thiên tuy chưa gặp phải chuyện như vậy nhưng nhìn thấy gương mặt bi thương của Đại Hanh, hẳn có thể tưởng tượng Đại Hanh đã từng chịu sự giày vò như thế nào, nếu bản thân Đại Hanh khẳng định không từ bỏ, tiếp tục đi trên con đường học hành cầu quan, Hồng Bách Xuyên đương nhiên vĩnh viễn không từ bỏ hy vọng, đôi phụ tử này sẽ tiếp tục nhận lấy sự giày vò, có lẽ còn nặng nề hơn hiện tại gấp trăm lần.

Diệp Tiểu Thiên lẳng lẳng nhìn gã, nhìn hồi lâu, bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Ba trăm sáu mươi độ, ngành nghề nào cũng có chuyên gia. Cho dù nói thế nào, đệ đã chứng minh đệ có thiên phú buôn bán, đệ không phải là phế vật, đệ có thể cầm theo sổ sách mà nói với cha đệ, đệ là thiên tài, chẳng qua chỉ là không thể hiện trên việc đọc sách mà là trên việc kinh doanh, cha đệ sẽ rất vui vẻ.

- Ừm!

Đôi mắt híp của Đại Hạnh lập tức có tia sáng:

- Đệ đang đếm đây, còn hai ngày nữa, hai ngày nữa cha đệ sẽ đến kiểm tra sổ sách, hiện tại đệ vui đến mức đêm đều ngủ không say, chính là đợi cha đến để cho ông một niềm vui bất ngờ.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Hà tất gì phải đợi thêm hai ngày, đệ đã đạt được điều kiện của cha đệ sớm hơn, sao không nói luôn với ông, cho ông được vui?

Đại Hạnh vẫn là một thiếu niên, có thể gã có khả năng buôn bán thiên phú, đối với việc kiếm tiền có mạch suy nghĩ rất độc đáo nhưng tính tình của gã nhanh nhẩu thậm chí có điểm buồn cười, Diệp Tiểu Thiên động viên như vậy, gã nhất thời không kiềm chế được:

- Vậy bây giờ sẽ đi nói cho cha biết sao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Bây giờ đi luôn, ta đi cùng đệ!

- Được!

Đại Hạnh nhảy dựng lên, tràn đầy phấn khởi.

Diệp Tiểu Thiên chân chừ nói:

- Nhưng tiệm này của đệ...

Đại Hạnh nói:

- Không sao, đóng cửa thôi. Huynh không cần lo lắng vấn đề buôn bán, những kẻ có tiền này càng đắt sẽ càng muốn mua, càng mua không nổi càng cảm thấy đáng mua. Chúng ta đóng cửa! Nếu thực sự có người đến đụng phải cái khóa cửa, ngày mai hẳn nhất định sẽ đến!

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu cười nói:

- Được! Phương diện này huynh có thể không hiểu bằng đệ, nghe theo đệ vậy.

Đại Hạnh lập tức mang vài vật phẩm quý cất vào trong hòm sắt, cho vào trong túi tiền lớn trên mặt đất, khóa lại, rồi khóa cửa tiệm vô cùng vui vẻ đi về nhà.

Nhìn thấy gã lại đeo túi sách lên theo thói quen, quả thực biến túi sách thành một phụ kiện hết sức đặc biệt, Diệp Tiểu Thiên lúc này nhẹ nhõm trong lòng. Tâm sự nặng nề của tên thiếu niên mập đại trí giả ngu vừa rồi nhạt dần trong lòng hắn, Đại Hạnh vẫn là Đại Hạnh mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 53: Cực phẩm phụ tử.

Diệp Tiểu Thiên cùng Đại Hạnh khóa cửa tiệm xong, liền đi về La gia, xuyên qua mấy con phố ngõ hẻm, còn chưa đến La gia, thì từ ngõ nhỏ bên cạnh đột nhiên chui ra một tên tu sĩ râu ria xồm xoàm, trên đầu tóc dài nửa thốn (tấc), mặc một bộ tăng bào rách rưới, dưới chân đi một đôi giày cũ mũi nhọn, tướng mạo vô cùng hung ác.

Tên hòa thượng giả này chẳng biết tại sao lại vội vàng đến thế, đụng Đại Hạnh một cái đầu điên, Tên hòa thượng dõm phả mùi rượu nồng nặc vào mặt Đại Hạnh.

Đại Hạnh ghê tởm đẩy y ra, tức giận nói:

- Hòa thượng dõm nhà người, không tuân thủ thanh quy, cũng dám tự xưng là người xuất gia sao?

Tên hòa thượng dõm uống rượu đến mặt mũi đỏ bừng, mắt say lơ lơ liếc nhìn Đại Hanh, tức giận nói:

- Phật gia tự đi con đường riêng, là người không có mắt, cả gan can đường Phật gia, người lại còn dám mở miệng kiêu ngạo, đáng đánh.

Đại Hanh bỗng nhiên mở to hai mắt, gã nhận ra tên hòa thượng dõm này rồi. Đây chẳng phải là cái tên hòa thượng lần trước hướng phụ thân gã hóa duyên sao. Đại Hanh đang muốn nói chuyện, hòa thượng dõm liền tiến lên đâm vào ngực Đại Hanh một quyền. Đại Hanh thịt dày, ngược lại không thấy đau đớn, nhưng trong con giận dữ lập tức đánh trả, hai người lao vào nhau.

Lúc đầu Diệp Tiểu Thiên còn muốn tiến lên khuyên giải vài câu, kéo hai người ra, không ngờ chẳng những không kéo được hai người ra, ngược lại còn bị tên hòa thượng dõm đánh cho một quyền, Diệp Tiểu Thiên tức giận, lập tức nhào tới cùng với Đại Hanh đánh tên hòa thượng dõm.

Ba người đang đánh nhau tụi bụi, Diệp Tiểu Thiên bỗng phát giác từ xa có người đang tiến tới, liền tập trung nhìn, thấy đó một người đàn ông trung niên mặc áo bào Viên ngoại đi lại thong dong, gặp người liền cười, trong tay niệm một chuỗi Phật châu (tràng hạt), mặt mũi hiền lành, đúng là Hồng đại thiện nhân rồi.

Diệp Tiểu Thiên hốt hoảng, mặc dù hắn không sợ Hồng Bách Xuyên, nhưng Hồng Bách Xuyên một lòng tin Phật giáo, đối với tăng lữ từ trước đến nay tất cung tất kính, vô cùng tôn thờ. Mà hôm nay Đại Hanh cùng với một tên hòa thượng đánh nhau tàn nhẫn, một khi để Hồng đại thiện nhân trông thấy, vốn dĩ đã không vừa mắt với con trai, chẳng hung hăng giáo huấn gã?

Diệp Tiểu Thiên tranh thủ thời gian kêu lên:

- Đại Hanh, đừng đánh nữa.

Đại Hanh đang đánh cao hứng, lúc này gã nắm chặt cổ áo tên hòa thượng dõm kia, đâm vào cái đầu trọc kia của y, nghe thấy tiếng của Diệp Tiểu Thiên, Đại Hanh thở phì phò đáp:

- Đại ca, người đừng quản chuyện này, hôm nay đệ nhất định phải đàng hoàng giáo huấn con lừa trọc đầu lừa đảo này một chút.

Tên hòa thượng dõm ra sức giãy giụa, cố thoát tay của Đại Hanh. Một quả pháo xung thiên đập vào mũi của Đại Hanh. Đại Hanh ối một tiếng, máu mũi chảy dài, vội giữ chặt mũi bại trận trốn đi. Tên hòa thượng dõm không buông tha lập tức đuổi theo vùng tay tung chân tiếp tục đâm đá.

Lúc này, Hồng đại thiện nhân đã bước tới gần, nhìn thấy con trai đánh nhau với người khác, không khỏi thất kinh, vội vàng kêu lớn:

- A Di Đà Phật, chớ động thù!

Lúc này vừa lúc tên hòa thượng dõm thoát khỏi tay của Đại Hanh, đâm đánh vào sống mũi Đại Hanh, đánh cho Đại Hanh lao đảo lùi về phía sau, Tên hòa thượng dõm theo sát phía sau hét to một tiếng:

- YA A A A A...

Thân hình y nhảy lên không trung, hai tay dang ra, phảng phất hình ảnh một con điều hâu tấn công thỏ, đầu gối đang ở giữa không trung liền khom lại, hung hăng đập xuống đầu Đại Hanh.

- *** mày!

Cùng với tiếng rống to ùng ùng như sét, từ trên cao bay tới một cái chân to. Tên hòa thượng dõm giống như con điều hâu đập xuống, vẫn chưa mở con gà béo như Đại Hanh, đã bị cái chân to kia đập trúng, xoay một vòng rồi bay ra ngoài, choáng váng đầu óc không cách nào bò dậy được.

Hồng đại thiện nhân như hung thần ác sát nhào tới, nhấc tay áo y lên rồi đập mạnh.

- Người đánh con của ta, dám đánh con ta. Con bà nó đúng là gan gấu, đến con của ta cũng dám đánh! Ta cho người đánh con của ta, A Di Đà Phật, ngã Phật từ bị, lão từ đánh cho cha mẹ người cũng không nhận ra người luôn.

Tên hòa thượng dõm bị Hồng Bách Xuyên liên tiếp xoay tròn rồi lại cực kỳ hung hãn đánh đến mức y phải gào khóc thảm thiết, phải trốn chạy để thoát chết, rồi lại bị Hồng Bách Xuyên ấn chặt, tiếp tục không buông tha mà đánh tiếp, Diệp Tiểu Thiên đứng bên cạnh ngây người nói:

- Hai cha con Đại Hanh thật đúng là cực phẩm.

Hồng đại thiện nhân chân liên tục vừa đá vừa đập, khiến tên hòa thượng dõm nằm rạp trên mặt đất hấp hối, lúc này mới tức giận dừng chân, đỏ mặt tía tai bước tới, thở hổn hển, rất ân cần mà nói với Đại Hanh:

- Đại Hanh, con không sao chứ?

Đại Hanh chẳng biết từ lúc nào đã lòi ra hai miếng giấy để bịt lỗ mũi, cùng Diệp Tiểu Thiên sóng vai đứng một bên, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cha gã phát uy, lúc này nghe cha hỏi vậy, nhanh chóng lắc đầu đáp:

- Hải nhi không có việc gì, ấy... cha à, y là người xuất gia...

Hồng đại thiện nhân hưng tợn nói:

- Người xuất gia sẽ không tự ý động thủ. Con thực sự không sao chứ?

Đại Hanh đưa cái mặt béo húp quay sang trái rồi phải, dùng dùng hết sức lắc đầu, Diệp Tiểu Thiên ho một cái, tiến đến chấp tay nói:

- Tráng sĩ, người có tin mừng á.

Hồng đại thiện nhân vội vã hỏi:

- Tin mừng từ đâu đến?

Diệp Tiểu Thiên cười híp mắt hướng về phía Đại Hanh đáp:

- Đại Hanh, nào, nói với cha đệ đi.

Đại Hanh nhất thời xấu hổ, hai tay bóp chặt cổ tay, một chân chích mũi trên mặt đất vạch thành vòng tròn, ngượng ngùng mà nói:

- Người ta thật không tiện nói ra, hay là đại ca thay đệ nói đi.

Hồng đại thiện nhân vừa lúc này tức đỏ cả mặt, vuốt một phát liền trắng rồi, hoài nghi không yên nói:

- Đại Hanh à, con lại gây họa gì rồi?

- Ha ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha...

Đáng thương cho Hồng đại thiện nhân bị kích thích, cứ đứng trên con đường lớn cứ như vậy cười, liên tục cười cho đến khi vào trong nhà, ngồi trong phòng khách vẫn cười không dừng. La Đại Hanh lo lắng nhìn cha, quay sang Diệp Tiểu Thiên thì thầm:

- Mấy hôm trước Lưu Hành bị mắc bệnh cười như điên như dại, không phải đã lấy sang cho cha đệ rồi chứ?

Hồng Đại thiện nhân vô cùng vui vẻ, lúc Đại Hanh còn nhỏ, lão thường dựa theo di nguyện của mẹ Đại Hanh, một lòng một dạ làm mọi cách con trai trở thành người đọc sách, tương lai gia nhập hàng ngũ quan tướng, xây dựng thư hương môn đệ. Nhưng đứa con trai này thực sự gây thất vọng, tiêu chuẩn trong lòng Hồng Bách Xuyên sớm đã hạ ngày một thấp, thấp đến không thể thấp hơn.

Mấy năm gần đây, tâm bệnh duy nhất của lão là đứa con trai vô dụng này, nhờ mà lão chết đi thì phải làm sao? Cho dù cho nó đại gia nghiệp thì rồi nó cũng làm xằng làm bậy mà phá gia bại sản thôi.

Hiện tại, lão còn sống, trong nhà không có kẻ nào dám làm trò quý, nhưng nếu như lão không còn nữa, đứa con đầu óc hồ đồ này, rồi cũng biến thành kẻ đập chân cho người lừa gạt, gia sản bạc triệu cũng sẽ biến thành hư không trong một sớm một chiều. Đến lúc đó nó sống thế nào được?

Tuyệt đối không thể ngờ, không thể tin được rằng con trai lão lại có khả năng buôn bán trời cho, Hồng Bách Xuyên đưa ra điều kiện cho con trai là có chút lãi nhỏ, thực ra trong đáy lòng mong đừng lỗ quá nhiều, có như vậy khi lão trăm tuổi, để lại gia tài bạc triệu cho con, thì cũng đủ để nó sống đến tuổi già. Nhưng lão vạn nhất không thể ngờ...

Con trai đã có tiền đồ, Hồng Bách Xuyên làm sao có thể không vui cho được? Lão cười cười, đột nhiên nhớ lại người vợ sớm qua đời, trong lúc nhất thời bi ai, vừa vui vừa thương xót, hai hàng lệ tong tong rơi xuống, nhưng miệng thì lại cười, lần này khiến chân tay Đại Hanh càng luống cuống.

Hồng Bách Xuyên vừa khóc vừa cười một lúc lâu, tâm trạng phấn kích mới bình thường trở lại, lão vui mừng nhìn con trai nói:

- Kể từ khi con chào đời đến nay, đây là chuyện vui nhất cha được nghe, đại hỷ sự a! Hôm nay cha muốn đãi tiệc, mời Diên sử đại nhân làm khách, hảo hảo chúc mừng một chút, Đại Hanh, con muốn ăn cái gì?

- Hừm..

Đại Hanh cắn ngón tay nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên hưng phấn nói:

- Bánh ngọt Hoa Quế.

Hồng Bách Xuyên:

- ...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Một bàn thịnh yến, thủy bộ bát trân, đặc biệt mỹ vị được bày lên, Hồng Bách Xuyên xem như đã bỏ đi được gánh nặng trong lòng, rượu rót uống cạn, uống đến thực sự sảng khoái.

Diệp Tiểu Thiên cũng uống cạn ly rượu giao bôi. Tuy Đại Hanh vẫn chưa thành niên, nhưng Hồng Bách Xuyên hôm nay cao hứng, nên đặc biệt phá lệ cho phép gã uống chút rượu, không biết làm sao mà Đại Hanh chỉ uống một ngụm, đã cảm thấy rất khó uống, vì vậy gã liền toàn tâm giải quyết bánh Hoa Quế.

Đào Tứ Nương lại bụng một bàn bánh ngọt Hoa Quế, thấy La Đại Hanh đang ăn như hổ đói, liền từ tốn khuyên nhủ:

- Đại Hanh thiếu gia không cần phải gấp như thế, nếu như người thích ăn, tứ nương lại làm tiếp là được.

La Đại Hanh mơ hồ đáp:

- Một tháng nay mỗi ngày ở trong tiệm tạp hóa, chỉ có mỗi lúc trời tối mới có thể ăn được bánh Hoa Quế sốt dẻo mới ra khỏi lò, thực sự thèm ăn quá rồi.

Hồng Bách Xuyên nhân từ liếc nhìn con trai, mỉm cười uống tiếp ly rượu.

Diệp Tiểu Thiên đột nhiên nhớ ra một chuyện, thấy Đào Tứ Nương khí sắc không tệ, liền nhỏ giọng hỏi:

- Tứ Nương, tướng công của người... không còn làm khó người nữa chứ?

Sắc mặt Đào Tứ Nương có chút buồn bã, lập tức thả lỏng tinh thần, hướng phía Diệp Tiểu Thiên thi lễ, hạ thấp giọng nói:

- Vẫn chưa cảm ơn đại nhân trượng nghĩa giúp đỡ. Từ Bá Di đã cùng nô tỳ chia tay rồi.

- Ồ...

Diệp Tiểu Thiên nhếch đuôi lông mày lên đáp:

- Chúc mừng Tứ Nương.

Đào Tứ Nương nghe xong lập tức sững sờ, từ khi nàng bị tổn thương, cuối cùng đồng ý rời xa Từ Bá Di, nhưng hễ ai nghe nói về việc này đều nói lời hay trấn an nàng, khi mới bắt đầu nghe những lời đó còn cảm thấy khoan khoái, nghe lâu rồi lỗ tai sinh ra kén chọn, hiện tại điều chán ghét nhất là lại nghe thấy những lời an ủi. Nàng thực sự không nghĩ tới Diệp Tiểu Thiên lại có phản ứng như vậy.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tứ Nương rời xa tên súc sinh ấy, từ nay về sau không cần gánh chịu sự hành hạ, vì vậy mà vui vẻ. Trong cuộc đời nữ nhân điều quan trọng nhất là chọn được một người chồng tốt, lập gia đình không khác gì lần thứ hai đầu thai, thật không may Tứ Nương tựa nhầm người. Hiện tại Tứ Nương vẫn đang lúc trẻ trung, tướng mạo xinh đẹp, tìm một người chồng tương xứng không khó. Nếu như kéo dài lâu ngày, lại bị Từ Bá Di tìm cách phá hoại, khi đó chẳng phải càng thêm thảm sao? Cho nên ta nói rời khỏi là tốt, rời khỏi đúng lúc, thế nên muốn chúc mừng Tứ Nương..

Đào Tứ Nương nghe xong cao kiến của Diệp Tiểu Thiên, gạt mình cả buổi, trong lòng không biết tại sao, bỗng nhiên sáng ra, tâm tình vốn tích tụ bỗng thông suốt, vui mừng hướng phía Diệp Tiểu Thiên vái lạy:

- Đa tạ lời chỉ bảo của Điện sử lão gia, nô tỳ hiểu ra rồi.

Đại Hanh vừa nhai bánh vừa băng quơ hỏi:

- Đúng rồi, Tứ Nương, sau khi hai người các người chia tay, thì bị tên vô liêm sỉ kia đuổi ra khỏi nhà phải không?

Đào Tứ Nương đang vui, nên nghe hỏi vậy cũng không âm đạm nữa, chỉ bình tĩnh đáp:

- Căn nhà, Từ Bá Di để lại cho nô tỳ rồi. Sau khi chuyện xấu của hắn bại lộ, huyện học cũng xem thường hắn, nên hắn không thể ở lại được huyện này nữa, vì thế, liền quán gởi châu báu nữ trang trong nhà, đi Thủy Tây rồi.

Diệp Tiểu Thiên nghe đến đó, thâm nghĩ: “Lý Thu Trì cái tên tưng sù mồm miệng xảo quyết lần này không công kích mà lui, là bị ta đắc tội quá rồi, không ngờ Từ Bá Di cái tên oan gia này cũng đã đi Thủy Tây. Thủy Tây sắp thành một trong những mảnh đất oan gia của ta rồi, may mắn ta không đi Thủy Tây, nếu không thì đám tiểu nhân nguy hiểm từ, tụ tập một chỗ còn không gặm ta đến cặn bã cũng không còn?”

Dĩ nhiên, Diệp Tiểu Thiên sẽ không nghĩ đến một lời nói của bản thân tựa như sấm, sau này Thủy Tây thực sự trở thành nơi mà hắn nhất định phải đến...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 54: Ta tới đây!

Mạnh Huyện thừa chết ở trong ngục, mà hung thủ giết người bỏ trốn không tung tích, nguyên nhân vượt ngục dĩ nhiên là bởi vì phạm nhân quá nhiều làm bức tường vững chãi bị phá đổ, cái lý do hoang đường chọc Hoa Tri huyện giận ngất tại chỗ.

Nhưng sau đó y đi đến đại lao xem xét, tường nhà lao quả thật quá mỏng, đơn giản, Quý Châu mùa đông không lạnh lắm, vì vậy ngay cả khi xây phòng gạch đá cũng không thể dày chắc như tường ở phương Bắc, có điều một nơi như đại lao nên phá lệ gia cô, chẳng qua là... bốn huyện lại không có tiền.

Hoa Tri huyện rút kinh nghiệm xương máu, quyết định đội năm nay triều đình phát bạc, bắt luận như thế nào cũng phải để ra một phần thấp nhất để tu sửa một lần cho nhà lao, cũng không thể đề xuất hiện thêm chuyện hoang đường nào nữa. Có điều, mất bò mới lo làm chuồng là chuyện sau này rồi, chuyện trước mắt vẫn còn phải giải quyết nữa.

Việc này báo lên triều đình, trên bài thi của y sẽ có một vết nhơ đó là điều không thể tránh khỏi, cũng may Mạnh Huyện thừa lúc này đã chịu tội ngồi lao, mà kẻ giết người lại là dân thường bị y cấu kết với đại hào địa phương ức hiếp, bức hại. Tính chất của việc báo thù cộng thêm việc thân phận lúc này của Mạnh Huyện thừa còn kém xa một Điền sử vừa nhậm chức đã bị cường đạo làm hại nghiêm trọng. Bởi thế, nỗi oan ức này, Hoa Tri huyện bịt mũi tự nhận.

Thế nhưng còn một chuyện khác y rất dễ bụng.

Diệp Tiểu Thiên là Điền sử già, theo kế hoạch ban đầu của Mạnh Huyện thừa thì sẽ đợi hán nhận chức được một thời gian ngắn, âm thầm mà giết hán đi, thật không ngờ con người Diệp Tiểu Thiên quá phiền phức, Mạnh Huyện thừa vẫn chưa giết hán, không lo phòng thân thì y đã chết rồi.

Hôm nay xảy ra chuyện lớn, phong ba mới ngừng, cho dù có dựa theo kế hoạch đã định mà hành sự thì cũng nên đợi một thời gian ngắn nữa, nhưng Hoa Tri huyện đợi không được rồi. Bởi vì lúc này y nhận được tin tức, Ngải gia cử đội quân người ngựa đang trên đường tiến thẳng đến Hồ huyện.

Ngải gia nghe nói Điền sử trên đường nhậm chức gặp nạn, người may mà chưa chết, người thân, hộ vệ tất cả đều gặp nạn, lập tức lo lắng. Tuy nhiên lúc ấy đang đi xa không thuận tiện tới huyện Hồ. Hôm nay, đệ đệ của Ngải Điền sử tự mình đến thăm, hơn nữa còn đem một vài hộ vệ tâm phúc.

Mặt khác, Hoa Tri huyện nhìn thấy hi vọng được lên nắm quyền một lần nữa, Diệp Tiểu Thiên lật đổ Mạnh Huyện thừa, giết chết Tề Mộc, trong suốt quá trình này tuy có Vương Chủ bộ âm thầm trợ giúp, có một chút tác dụng, hơn nữa tại dịch trạm trên đường vận chuyển cũng cướp được một tảng mỡ dày, nhưng cái danh hiệu này đã bị Diệp Tiểu Thiên đoạt lấy.

Khởi tư pháp vốn do Mạnh Huyện thừa nắm, bây giờ là đã trở thành bất khả xâm phạm, kim đảm không lọt, duy nhất bọn họ chỉ nghe lệnh Diệp Tiểu Thiên. Vương Chủ bộ cũng không có cơ hội nhúng tay vào, nhân dịp này giết chết Tiểu Thiên, thì y thì mới có khả năng tiếp quản quyền lực Mạnh Huyện thừa và Ngải Điền sử để lại sau khi chết.

Vì vậy, Hoa Tri huyện bí mật triệu tập tất cả quan lại, phó quan ngày đó thương lượng làm thế nào để mau chóng giải quyết vấn đề nan giải này.

Hoa Tri huyện ngồi ở vị trí quan tòa, bên tay trái liên tiếp ba vị trí, chỉ có một người ngồi ở giữa, đó là Vương Chủ bộ nhìn như một vị học giả. Vị trí của Mạnh Huyện thừa bỏ trống, chỗ ngồi của Ngải Điền sử cũng bỏ trống.

Tất cả các bậc nho học của bốn huyện như Giáo dụ Cố Thanh Ca, Huấn đạo Hoàng Huyền, Tuần kiểm La Tiểu Diệp, Dịch thừa, Thuế khóa đại sử... đều ngồi ở đó, yên lặng không nói gì, không khí nơi này vô cùng áp lực.

Trong số những người này, có người những ngày gần đây có giao tình rất sâu với Diệp Tiểu Thiên, tự nhiên sẽ không muốn có ý giết người, ví dụ như La Tuần kiểm. Còn có người đem tất cả những chuyện Diệp Tiểu Thiên làm gần đây đều xem xét kỹ càng, trong lòng tán thưởng, không đành lòng ám hại hán, ví dụ như Cố Giáo dụ và Hoàng Huấn đạo.

Những người khác đều có suy tính riêng, chẳng hạn như Vương Chủ bộ suy nghĩ lúc Diệp Tiểu Thiên biến mất người được lợi nhất có thể là Hoa Tri huyện? Lại có những người không muốn mạo hiểm làm người đầu tiên đề xuất chủ ý giết người.

Hoa Tri huyện đã ở Hồ huyện ba năm, trên vai gánh hai ngọn núi lớn là Mạnh Huyện thừa và Vương Chủ bộ, đầu bị Tề Mộc cười, sau lưng còn có các bộ lạc trong núi thỉnh thoảng gây sự, làm cho y sứt đầu mẻ trán, dần dần nhất gan bắt đầu sợ phiền phức, nhưng hôm nay một bên gánh nặng trên vai đột nhiên mất đi rồi, lập tức nhẹ hơn một nửa.

Mắt nhìn thấy mọi người đều trầm lặng không nói, một người gần đây không dám chủ động nói gì như Hoa Tri huyện thật không ngờ ho một tiếng, rất uy nghiêm mà nhìn về phía Vương Chủ bộ nói:

- Ngải gia đang đi trên đường rồi, rất nhanh thôi sẽ đến, đến khi bọn họ tới, sự tình lập tức rõ ràng. Ta, các người cũng khó tránh khỏi liên quan, việc cấp bách là mau chóng giải quyết chuyện này, Vương Chủ bộ nghĩ sao?

Trong lòng Vương Chủ bộ đương nhiên không muốn để Diệp Tiểu Thiên chết lúc này, nhưng khi nghĩ đến người nhà Ngải Điền sử, Vương Chủ bộ cũng thấy khó nghĩ, y hơi hơi nhíu mày lại, nhưng không lên tiếng, ngược lại La Tiểu Diệp kiểm chế không được, mở miệng nói:

- Đại nhân, lúc trước cùng bàn bạc cho Diệp Tiểu Thiên mạo danh đóng giả, vốn là chủ ý của Mạnh Khánh Duy. Hôm nay nghĩ đến, hạ quan cảm thấy không ổn, nhất định phải giết Diệp Tiểu Thiên sao? Hay là thả cho hắn đi, đối phó bên ngoài nói là Ngài Điện sử bệnh nặng không trị khỏi được nên chết. Chuyện này rất hệ trọng, lẽ nào Diệp Tiểu Thiên còn nói ra bên ngoài? Nếu như chúng ta đưa hắn một món tiền lớn...

Hoa Tri huyện trừng mắt lên, nói:

- La Tuần kiểm, ngươi có thể đảm bảo hắn tuyệt đối giữ bí mật? Lúc đắc ý quên đi chính mình, con người sẽ tiết lộ ra bí mật, lúc hắn say mềm không chú ý, hắn cũng sẽ tiết lộ bí mật. Về sau nếu như hắn sống khó khăn, khó nói sẽ không dùng cái bí mật này làm sức ép bắt chúng ta lo cho hắn nhiều lợi ích, hơn nữa không ngừng đòi hỏi nhiều hơn.

Cố Giáo dụ nói:

- Huyện tôn đạo nhân, Cố mỗ thấy người này đủ phẩm chất, không giống như loại người nói không giữ lời.

Hoa Tri huyện nghe xong những lời này, trong lòng có sự cảm thông mà thờ dài nói:

- Con người, nhất định sẽ thay đổi...

Đến lúc này, lời Cố Giáo dụ cũng không thể nói gì hơn.

Tô Tuần Thiên ở hậu viện khi thì ngồi, khi thì đứng dậy, khi thì đi bộ quanh hòn non bộ, khi thì run run đứng dưới gốc cây, với một bộ dạng thất thần.

Tô Nhã đem cá thả xuống ao, đùa vui khiến cá nhao nhao nhảy lên, làm cho nước ao không ngừng xao động, nàng mỉm cười vỗ tay, đưa mắt nhìn đệ đệ đứng ngồi không yên, trêu ghẹo nói:

- Muốn gặp Thủy Vũ cô nương rồi hả? Vậy thì đi gặp đi, ta không ngăn đệ mà.

Tô Tuần Thiên đáp:

- Không phải thế.

Tô Nhã mỉm cười:

- Thế thì là vì chuyện gì, đệ ở bên ngoài lại rước lấy phiền phức gì rồi?

Tô Tuần Thiên đáp:

- Đệ gần đây tuân thủ quy củ, có thể gây rắc rối gì đây?

Tô Nhã hỏi:

- Vậy thì chuyện gì?

Tô Tuần Thiên phiến nào hất tay đáp:

- Ai, chuyện này nữ nhân không thể hiểu rõ được.

Tô Tuần Thiên nói xong liền quay đầu bước đi, Tô Nhã ngăn người, bật cười lắc đầu.

Tô Tuần Thiên ra cửa sau, vượt qua tam đường nghị sự của Hoa Tri huyện, vừa mới qua cửa hai cửa đường môn, thì thấy Lý Vân Thông đang lạc mất linh hồn từng bước từng bước đi thong thả.

Hôm nay nghị sự, Hoa Tri huyện phái không ít người canh gác phong tỏa trước cửa tam đường, mà đến cả nhị đường cũng tăng thêm người canh giữ, có điều Tô Tuần Thiên và Lý Vân Thông đều là người biết chuyện, hơn nữa lại là người được bọn họ cử đi giám thị Diệp Tiểu Thiên, cho ngược lại cũng không hề bị đề phòng...

Tô Tuần Thiên đứng phía trước Lý Vân Thông, Lý Vân Thông chấp hai tay, ánh mắt đăm đăm, tựa như trước mặt có nhiều hơn một cây cột, theo bản năng vòng qua gã tiếp tục bước đi thong thả về phía trước, bước thong thả sáu, bảy bước, quay người thong thả bước trở lại, đã lại đến phía trước Tô Tuần Thiên, theo bản năng lại vòng qua, thong thả đi qua.

Tô Tuần Thiên thờ dài kêu:

- Lý Lại điện.

Lý Vân Thông mất diếu tại ngơ, Tô tuần bổ không kêu to không được:

- Lý Lại điện.

Lý Vân Thông ngăn người ra một chút, quay đầu thì thấy là Tô Tuần Thiên, sắc mặt lập tức suy sụp.

Tô Tuần Thiên hạ giọng nói:

- Tỷ phu của ta... đang triệu tập đội ngũ thương nghị làm cách nào để đối phó với hần.

Lý Vân Thông nói:

- Ta biết.

Tô Tuần Thiên liếc Lý Vân Thông nói:

- Lý Lại điển, Ta Tô Tuần Thiên chưa từng phục ai, duy nhất phục là hần. Mạnh Huyện thừa âm hiểm như vậy, Tề Mộc kiều ngạo như vậy, đều bị hần lật đổ rồi, nếu như cuối cùng hần phản bội, kiểu này... kiểu này...

Tô Tuần Thiên cắn răng nói:

- Nếu bị thủ đoạn tiểu nhân hãm hại, ta thật không cam lòng.

Lý Vân Thông mắt sáng rực lên:

- Hay là, chúng ta thông báo chuyện này cho hần?

Sắc mặt Tô Tuần Thiên hiện lên sự đấu tranh thống khổ:

- Thế nhưng mà, đó là tỷ phu của ta.

Lý Vân Thông nói:

- Vậy thì sao chứ, chúng ta nói cho hần biết, để cho hần sớm đào tẩu cũng là phải, chẳng lẽ hần còn có bản lĩnh đối phó với tỷ phu người sao?

Lý Vân Thông nắm hai tay vào nhau, nghiêng răng nghiêng lợi, dậm chân nói:

- Chúng ta đi tìm hần thôi.

Hai người vội vàng đi ra khỏi huyện nha. Trước tiên đi đến chỗ ở của Diệp Tiểu Thiên, băng qua một con đường, còn chưa tiến vào ngõ nhỏ, thì thấy Diệp Tiểu Thiên từ đằng xa đi tới. Diệp Tiểu Thiên đi dự tiệc về, Hồng Bách Xuyên say mềm không dậy nổi, được người dìu đi nghỉ, Diệp Tiểu Thiên với La Đại Hạnh lại nói chuyện một hồi, thấy trời không còn sớm nữa, liền đứng dậy cáo từ, vội về nhà.

Từ khi Tề Mộc bị giết đến nay, Tề gia đã tan đàn xẻ nghé, Diệp Tiểu Thiên đề phòng mấy ngày, chưa có gì nguy hiểm cả, lúc bình thường cũng không cần phải người đi theo, hần ưa thích tự do tự tại, luôn luôn bị người khác theo sát là cảm giác không hề dễ chịu.

Lúc này Diệp Tiểu Thiên hơi say rượu, tùy ý bước những bước chậm đến đầu đường, có một số người nhận ra hần liền cung kính thi lễ. Diệp Tiểu Thiên cũng mỉm cười gật đầu, trên đường đi có chút thích chí.

Tô Tuần Thiên và Lý Vân Thông nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên lập tức bước nhanh tới đón, một trái một phải đỡ lấy hần, Tô Tuần Thiên hạ thấp giọng:

- Đại nhân, xin dừng bước nói chuyện.

Diệp Tiểu Thiên thấy hai người thần sắc kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, cùng với họ rẽ vào một con phố nhỏ thừa thớt người, lập tức, Tô Tuần Thiên và Lý Vân Thông kể một câu, người kia một câu kể lại hết sự việc một lượt.

Diệp Tiểu Thiên nghe xong lập tức ngần ngại, hần cũng từng nghĩ đám quan viên này xấu xa, nhưng thật không ngờ rằng, tin của những kẻ này độc ác tới mức đó, gan lớn như vậy, có lẽ lời của tụng sư Thủy Tây Lý Thu Tri có đạo lý, càng ở xa hoàng đế, lá gan của quan viên càng lớn, càng là tiểu quan, càng cuồng vọng, ngang ngược.

Lý Vân Thông thúc giục nói:

- Người đi nhanh đi, ngoài trừ ta, vẫn còn có người phụng mệnh bám theo người, có điều yên tâm đi, có hai người bọn ta giúp đỡ, người nhất định sẽ rời khỏi an toàn, sẽ không bị người khác phát hiện, thực ra người bây giờ muốn đi, cho dù ngênh ngang đi, tin rằng cũng không có kẻ nào dám cản người.

Tô Tuần Thiên vội la lên:

- Đúng vậy đó, người đừng có ngại ngần nữa, thu dọn hành lý, lập tức lên đường.

Diệp Tiểu Thiên nhìn gã thật sâu rồi hỏi:

- Vậy em gái của ta phải làm sao?

Tô Tuần Thiên nghĩ đến cảnh Tiểu Thiên vừa đi, cô nương khả ái kia cũng đi đi theo, trong thâm tâm gã thật không nỡ, nhưng lẽ nào gã nín giữ người ở lại, chỉ biết nghiêng răng đáp:

- Ta giúp người đi đón nàng, ta không tin trong nhà có người dám ngăn cản ta.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu nhẹ nhàng nói:

- Ta từ Tĩnh Châu đến chỗ này, là trên đường bị người ta truy đuổi, ta không muốn lại bị người ta trên đường đuổi giết.

Lý Vân Thông vội vã đến độ đậm chân nói:

- Vậy người muốn thế nào?

Bên trong tam đường của huyện nha, vốn là nơi đại đường yên tĩnh giờ lại biến thành cái chợ bán thức ăn, đám quan viên bất đồng ý kiến, mỗi người một câu, tranh cãi đồ một tía tai. Hoa Tri huyện không có cách một lời mà quyết được, chỉ có thể ngồi một chỗ bất đắc dĩ nhìn mọi người tranh luận kịch liệt.

Lúc này, cái cửa lớn đang đóng chặt bỗng ầm ầm, có người đẩy ra, một tia màu hoàng kim phản chiếu vào, quan đường lập tức im lặng, mọi người đồng loạt hướng mắt nhìn lại ra cửa, liền thấy Diệp Tiểu Thiên khoác lên mình ánh nắng buổi chiều, cười tủm tỉm đi đến, chấp tay:

- Chào mọi người, đang bàn bạc làm sao để cho ta chết hả? Ta đến tìm cái chết đây.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 55: Ta đi mà.

Một đội ngũ hùng mạnh đi qua con phố dài, đứng đầu là hai đội “Khai lộ quý”, tay mỗi người chống một cây cờ phan, bên trên treo lụa đỏ, một mặt viết “Thi đậu Tiến sĩ”, một mặt viết “Điện sử huyện Hồ”, phía sau là một đôi chiêng lớn, một đội nhạc công đeo quần áo có số diễn tấu sáo và trống vô vùng nào nhiệt.

Sau đó là mấy đôi quan hàm bài (một trong những món đồ nghi trượng như cờ, quạt, dù... đội hộ vệ mang theo khi quan lại ngày xưa xuất hành) treo trên đỉnh kiệu phản hồn. (chỗ này hơi khó hiểu, đại để là nghi thức tang lễ ở vùng huyện Hồ thời cổ xưa)

Sau kiệu là đệ tử hai phái tăng ni, đạo sĩ, sau khi niệm kinh, chiêu hồn lại có vô số cờ màu trắng, tiền giấy tung lên như là tuyết rơi vậy. Trên con đường dài không ít dân chúng nhìn theo quan tài mà khóc lớn, quỳ xuống đất tế bái.

Nói là quan tài tốt nhất, là do Hồng đại thiện nhân quyền tặng, nhắc hòm quan tài chứa đầy gạch là huyện nha bộ khoái hoặc tạo lệ, tổng cộng ba mươi hai người, trong đó Chu Ban đầu cùng với Tô Ban đầu khiêng đầu hòm. Đây là lễ an táng chôn cất theo tiêu chuẩn cao nhất rồi, phải là người có tước vị mới có được.

Người giấy, hàng mã chùng trên trăm cái đều có người khiêng, phía trước quan tài Lý Vân Thông eo thắt khăn tang, tay cầm linh vị, phía trên khắc: Linh vị Hồ huyện Điện sử Ngải Phong.

Bởi vì Ngải Điện sử là người nơi khác, đội người nhà hẳn đến còn phải khiêng quan tài trở về quê hương, lúc này mai táng chỉ là một chút tấm lòng thành của huyện Hồ. Cho nên chọn địa điểm mai táng không quá xa, ở ngoại thành, cách mười dặm dưới chân núi Hoàng Đại Tiên, thanh sơn lục thủy bao quanh.

Hố chôn đã sớm đào xong rồi, vùi hòm quan tài, lấp đất, lấp bìa, cúng tế hoa quả, chút hương hỏa, sau khi xong xuôi, hòa thượng, ni cô, đạo sĩ lại đi quanh ba vòng, miệng niệm lăm lăm, rồi đem hàng trăm người giấy, ngựa giấy đốt thành ngọn lửa lớn cháy hừng hực. Vương Chủ bộ vịn vào Huyện thái gia đi phía trước mà khóc không thành tiếng, lệ rơi đầy mặt, tuyên đọc điều văn.

Phần eo của Hoa Tri huyện thắt một dải lụa trắng, mờ mờ vân điệu, giàn dựa nước mắt còn nóng hổi thì thầm

- Y! Ngày tháng năm này. Kính gửi rượu thịt tế trước vong linh Ngải Điện sử! Y! Quân có nghe thấy lời ấy. Ô hô ai tai...

Trong đám người phụ lễ, một tên tiểu quý đánh nhạc chiêu hồn đứng ở đằng kia, nghe thấy huyện thái gia đọc điều văn giọng trầm bổng du dương, khe khẽ thở dài, quay ra nhìn tên đại đầu quý ở bên cạnh hạ giọng nói:

- Đệ nói xem, lúc ta thực sự chết đi, liệu có được phong quang thế này không?

Đại đầu quý nói:

- Theo lý mà nói, không có khả năng! Sau này đại ca có khả năng làm quan sao? Không thể! Tương lai sẽ có quan lại toàn huyện, trăm dân vì huynh mà lo tang sự sao? Không thể có chuyện ấy! Vì vậy tang sự của huynh chỉ có thể làm như giống một người bình dân mà thôi.

Tiểu quý:

- ...

Đại đầu quý nhìn hấn lại an ủi:

- Có điều đại ca người cứ an tâm. Hiện tại đệ sẽ kiếm tiền, đợi lúc huynh chết nói với đệ một tiếng, đệ nhất định giúp huynh làm một lễ tang còn phong quang gấp thế này mười lần.

Tiểu quý:

- ...

Tên tiểu quý này dĩ nhiên là Diệp Tiểu Thiên, đại đầu quý dĩ nhiên là La Đại Hanh rồi. Ngày hôm đó, Diệp Tiểu Thiên không sợ mà xông vào tam đường huyện nha, đẩy cửa đại môn, dưới hoàng hôn chiều máu đỏ, đám người u mê trong đó lập tức như sư tử tuyết gặp lửa, rốt cuộc chuyện không thành rồi.

Bọn hấn thương lượng là làm thế nào để không phải gặp một người nữa, làm sao chịu nổi cảnh người mình đang suy tính âm mưu ám hại lại đột nhiên đang hoàng xông tới, chưa kể tới mấy ngày nay đây là tên quan khiến bọn họ bị chấn động tâm lý rất mạnh, cũng là người đem đến cho bọn họ uy vọng chưa từng thấy. Bọn họ cũng không rõ Diệp Tiểu Thiên đã biết đến âm mưu này chưa, còn có tay sau nào không? Nếu đã như vậy, sao còn dám đẩy hấn vào chỗ chết?

Diệp Tiểu Thiên cũng không thêm đề ý đến Hoa Tri huyện, và đám người Vương Chủ bộ đang lúng túng như gà mắc tóc, trực tiếp đề cập cách giải quyết vấn đề. Người nhà của Ngải Diên sử chẳng mấy chốc sẽ đến. Cái chức Diên sử này của hấn cũng sẽ chấm dứt. Hấn sẽ rời đi, tuyệt đối không đem chuyện mạo danh Diên sử lưu truyền đến hậu thế.

Đương nhiên chuyện sự tình đã đến bước này, đám người Hoa Tri huyện đối với lời hứa hẹn của Diệp Tiểu Thiên cũng đành phải tin, không tin cũng phải tin, bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác nữa rồi.

Vì vậy, hai ngày sau đó, một đoạn đường nguy hiểm ở dịch trạm Hồ huyện lại vì cơn mưa gột rửa mà sụp xuống. Ngải Diên sử tự mình dẫn người tiến về phía trước giải nguy, trong lúc ấy, vách núi đá vụn ở trên lăn xuống, Ngải Diên sử tránh không kịp, bị tảng đá to đè nát, vì nước quên thân.

Chuyện này Diệp Tiểu Thiên không có gạt Đại Hanh, vốn là hấn muốn lên lút mà trốn đi, nhưng nghĩ đã đi thì phải quang minh chính đại, thêm một người biết cái bí mật này cũng không sao cả.

Ngải Diên sử chết rồi, hơn nữa lại bị chết như thế..., bị trắng, cho dù người nhà Ngải gia có nghi ngờ, bọn họ muốn điều tra ra điều gì? Một thi thể đã bị nghiền nát, ai có bản lĩnh hoàn nguyên?

Về phần hai tiểu muội của Diệp Tiểu Thiên, trong quan phủ, những người tham dự bàn mưu biết đó là muội muội của hấn, thế nhưng bên ngoài đều truyền tin vì họ đã từng cứu Ngải Diên sử (lần tới nhậm chức gặp nạn trên đường), Ngải Diên sử nhớ ơn nên mang về huyện thành. Hai cô thôn nữ này rất được lòng Tri huyện phu nhân, đã ở lại nhà sau của huyện nha. Cho dù Ngải gia có hứng thú đối với hai cô nương này, nhưng nào có biết được hai cô nương đó từ lúc đến Hồ huyện rồi sống ở nhà huyện đáng về ra sao nữa?

Hoa Tri huyện đọc đến câu cuối cùng, đang hai cánh tay, hô lên một tiếng lớn:

- Ô hô ! Ngải công đột ngột ra đi, thẳng đường không còn nghe thấy tiếng của người nữa, bước vào nhà cũng không thấy người, thấy tình cảnh này thật chán nản, bị thương đau lòng. Nhắc đến vài câu, dùng hơi thở, linh hồn có biết đến hương.

Đại Hanh vịn vào cờ phan, thở dài một cái, nói thì thầm với Diệp Tiểu Thiên:

- Nếu như một ngày kia đệ chết đi, nhất định dặn dò con cháu tùy ý đào một cái hố đem chôn đệ là xong việc.

Diệp Tiểu Thiên thấy lạ mà hỏi:

- Chuyện gì đây?

Đại Hanh nói:

- Như thế này giày vò quá, sẽ làm ta mệt chết mất.

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Đại Hanh trầm lặng một lát rồi đột nhiên nói:

- Đại ca, huynh đi lần này, sẽ còn trở lại không?

Diệp Tiểu Thiên cũng yên lặng một hồi, nhẹ nhàng đáp:

- Lần này đi, e là không có cơ hội quay lại nữa.

Đại Hanh duỗi một tay, khoác lên vai Diệp Tiểu Thiên, động lòng nói:

- Đại ca, đệ sẽ nhớ huynh lắm.

Diệp Tiểu Thiên chứng kiến cảnh Đại Hanh trong mắt lờ mờ nước mắt, cũng đưa tay nắm chặt lấy bàn tay béo mập của gã đáp:

- Hàng ngày quen nghe đệ nói rồi, lần này đi ta vẫn sẽ nhớ, ta chắc sẽ không có cơ hội quay lại Hồ huyện, đợi đệ làm ăn lớn, lúc muốn đi ra ngoài, hãy nhớ đến thăm ta, đệ đến kinh thành, hỏi thăm Diệp gia ở phố Hình bộ, những người ở chỗ đó đều biết.

Đại Hanh dùng sức gật nhẹ đầu:

- Ừ.

Vốn dĩ muốn cố gắng kìm những giọt nước mắt nhưng cuối cùng không tự chủ được mà rơi xuống. Chỉ là, trong lúc vô cùng thương cảm này, Đại Hanh không thể ngờ được, Diệp Tiểu Thiên lại quay về nhanh như vậy, hơn nữa là dùng một thân phận không thể tưởng tượng được.

Hoa Tri huyện, đám người Vương Chủ bộ xấu hổ nhìn Diệp Tiểu Thiên. Tang lễ kết thúc, bọn họ liền nhao nhao trở về thành. Tham gia toàn bộ quá trình tang lễ của chính mình, Diệp Tiểu Thiên cùng Đại Hanh, Lý Văn Thông, Tô Tuần Thiên lệ rơi cáo biệt, bước chân chạy về hướng đường đi Đồng Nhân.

Một cỗ xe nhẹ đang chờ bên ven đường, ở trên xe, Thủy Vũ và Nhạc Điều đang chờ hân. Phúc Oa Nhi vốn thích ứng trong mọi tình cảnh, nhắc cái thân thể béo mập lên hòm xe, giờ một cảnh mắng lên trước mặt, găm lấy găm để.

- Ta biết ngay trong đó tất có gì đó kỳ quái.

Dương Tam Sấu đang đứng ở mảnh núi cao trên sườn núi trong một khu rừng rậm rạp. Nhìn đám người đưa tang lục đục tán đi, phát hiện ra Diệp Tiểu Thiên liền cất tiếng cười lạnh không ngớt.

Lúc mới đầu y còn chưa nhận ra Diệp Tiểu Thiên, nhưng khi y nhìn thấy trên xe ngựa là Thủy Vũ và Nhạc Điều làm sao mà đoán không ra cái chiêu hồn tiểu quỷ, nam nhân trên mỗi dãn hai bên rìa mép kia là ai.

Dương Tam Sấu đem theo hai tùy tùng, kiên cường bám lại huyện Hồ.

Bởi vì cái gọi là sói đi ngàn dặm ăn thịt, cẩu đi ngàn dặm ăn phân, như một người có bản lĩnh giống quản gia Tam Sấu, chuyện muốn sống ở nơi đất khách quê người làm sao có thể làm khó được hân?

Dựa vào thân thủ của Nhạc Minh và sự tàn bạo của Hình Nhị Trụ, Dương Tam Sấu chinh phục thành công đám ăn mày ở Hồ huyện, vinh dự trở thành thủ lĩnh đám ăn mày.

Y không cần mỗi ngày ra ngoài ăn xin, hơn nữa có rất nhiều tai mắt, chỉ là những tên tai mắt này có thân phận bình thường, không thể giúp y nghe ngóng quá nhiều tin tức. Bọn chúng chỉ nghe ngóng lúc Ngải Diên sử đến nhậm chức, tất cả người nhà đều gặp nạn, may được hai tỷ muội ở chôn thôn quê cứu giúp, Ngải Diên sử tri ân, có ân tất báo, đem hai tỷ muội họ vào thành, hiện đang làm việc trong phủ huyện thái gia.

Sau khi Dương Tam Sấu hỏi qua tuổi đại khái của tỷ muội hai thôn nữ kia, trong lòng mới nghi ngờ càng nhiều hơn. Sau khi nghe ngóng tin Ngải Diên sử chết tại hiện trường dịch lộ đang sửa chữa, y đương nhiên nảy sinh nghi ngờ. Vì vậy lập tức lệnh cho đám ăn mày giám sát chặt huyện nha.

Diệp Tiểu Thiên bất luận thế nào cũng không thể ngờ Dương Tam Sấu không từ bỏ, kiên nhẫn mà đuổi tới Hồ huyện, hơn nữa đã trở thành thủ lĩnh đám ăn mày. Đối với những tên ăn mày ở đầu đường nào có đề phòng. Những tên ăn mày kia tuy không canh chừng được hân, nhưng muốn canh chừng hai cô nương một lớn một nhỏ lại là điều rất dễ dàng, huống chi hai nữ nhân này còn đem theo một con gấu trúc béo mập nữa.

Dương Tam Sấu cười gằn:

- Cái tên này bản lãnh lớn, không hiểu dùng thủ đoạn gì để mạo danh thế thân làm chức Diên sử lâu như vậy, hôm nay lại giả chết để rời đi. Lần này xem hân có thể chạy đi đâu.

Nhạc Minh nhíu mày nói:

- Đại quản gia, chúng ta đứng chỗ này không đúng rồi, nhìn xe ngựa thì thấy đang đi về hướng Đồng Nhân, chúng ta đứng ở trên ngọn núi hướng ngược lại, đợi đến khi chúng ta đuổi theo, xe ngựa của bọn chúng đã sớm chạy đến nơi nào rồi.

Dương Tam Sấu không vui đáp:

- Đồ ngu! Gần đây chỉ có chỗ này thích hợp, không đứng ở đây, chúng ta có thể nhìn thấy hành tung của hắn sao? Đi, vòng xuống núi, theo hướng đó chỉ có thể là đi Đồng Nhân, biết nơi chúng muốn đi, bọn chúng có thể chạy thoát sao? Chúng ta mau đuổi theo.

Hình Nhị Trạ nghe xong lập tức lo lắng:

- Tam cữu, chúng ta còn phải đuổi đến Đồng Nhân à, đến nơi đó chúng ta sẽ ăn gì?

Diệp Tiểu Thiên hồn nhiên không hề hay biết ba người Dương Tam Sầu đang âm thầm bám sát hắn, hắn ngồi trên cang xe ngựa, vung roi lên, nghe móng ngựa kêu lộc cộc tặc, trong lòng rất thoải mái.

Mặc dù nói đi đường phong ba không ngừng, nhưng hôm nay cuối cùng cũng sắp thành chính quả rồi, đến được Đồng Nhân rồi gặp phụ mẫu của Thủy Vũ, thuyết phục bọn họ gả con gái cho hắn, thì có thể đem tân nương xinh đẹp quay về kinh thành rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Tiểu Thiên vui mừng không thôi, hất roi ngựa lên, đánh xuống cang xe kêu cái chát, vui vẻ hát son ca:

- Không thấy nữ tình nhân, trong lòng đau, dùng tâm mô phỏng cũng bình thường thôi, nhắm mắt lại nhìn trời hôn nhẹ, liền tiếp gọi câu xinh đẹp tâm can...

Trên xe Thủy Vũ nghe thấy được bài hát này, nhất thời xấu hổ đỏ mặt, âm thầm mắng hắn một câu. Tiếng ca quanh quẩn giữa sơn cốc, trong rừng cây rậm rạp, đang có một bóng người bám theo họ không rời, một nam nhân vai đeo chiếc cung săn, trong bụi cây ngai như ẩn như hiện...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 56: Đi Đồng Nhân.

Huyện Hồ cách Đồng Nhân không xa, đi đường thẳng chỉ khoảng một ngày là đến, nhưng con đường lại ngoắt ngoéo vòng quanh sơn thủy, tuy xe ngựa của ba người Diệp Tiểu Thiên cũng không chậm nhưng cũng phải mất hai ngày rưỡi mới tới nơi.

Quả nhiên Dương Tam Sầu đang truy tìm Diệp Tiểu Thiên, y vô cùng dè dặt, một đường đuổi tới Đồng Nhân không bỏ, trưa hôm sau đã lại phát hiện ra tung tích ba người Diệp Tiểu Thiên. Có điều, lúc này trên đường không ít người, mà Diệp Tiểu Thiên lại đi lẫn vào một thương đội nhỏ, một đường đồng hành, cười cười nói nói, Dương Tam Sầu không có cách nào ra tay, đành âm thầm theo dõi.

Bọn Diệp Tiểu Thiên đi bằng xe ngựa, còn bọn họ bò bằng hai cái đùi, nếu Diệp Tiểu Thiên dốc toàn lực chạy chắc chắn y sẽ không đuổi kịp, cũng may, hắn lại biết lộ trình sẽ phải mất ít nhất là hai ngày, ngựa này là ngựa tồi, không đi được đường trường nên đi thong thả, bọn họ mới cố gắng theo kịp được.

Nhưng đến buổi sáng ngày thứ ba, đoán hôm nay có thể tới được Đồng Nhân nên Diệp Tiểu Thiên đi nhanh hơn. Ba người Dương Tam Sầu vội vàng đuổi theo nhưng vẫn bị bỏ lại xa.

Sau giờ ngo, Diệp Tiểu Thiên và Tiết Thủy Vũ cùng Nhạc Diêu đã đến được Đồng Nhân. Nàng và Nhạc Diêu vừa vào trong thành Đồng Nhân đã xóc mắt nhìn trái nhìn phải đầy phần khởi. Phúc Oa Nhi như lão thái gia nửa nằm nửa ngồi trên ghế ôm hai cây măng ngày o o, nó chẳng cần biết đi đến đâu, có ăn là được.

Khi Đại Minh mới lập quốc, Đồng Nhân vốn là một phần của Tư Nam Tuyên Úy Ti, nghe cái tên này là biết, nơi này do Đại thổ ty quản. Đại thổ ty thống trị nơi đó là An Tổng Điền Dương, một trong tứ đại Điền gia.

Từ khi nhà Tùy khai hoàng, gia tộc Điền thị đã thống trị nơi này, sau trăm ngàn năm, căn cơ thâm hậu, thế lực không lồ, mấy trăm Thổ ty lớn nhỏ của Quý Châu có khoảng một phần hai mươi là họ Điền. Thổ ty Điền thị có hai thế lực lớn nhất, chia đều tại hai nơi Tư Châu và Tư Nam.

Từ khi Chu Nguyên Chương lập nên Đại Minh, Thổ ty Quý Châu lần lượt quy phục, nhưng những Thổ Hoàng đế này đều không nghe chủ, chỉ là khoảng ba năm năm năm tặng cho Chu Nguyên Chương chút sản vật địa phương ra về ta là thần dân của ngươi.

Chu Nguyên Chương nằm mơ cũng muốn lấy được Quý Châu, hoàn toàn đặt dưới tay mình. Để tạo nên đột phá, lão chọn Điền gia. Lúc ấy thổ ty có thế lực lớn nhất ở Điền thị là Điền Nhân Trí và Điền Nhân Hậu, hai phe tranh giành vô cùng kịch liệt. Điền Nhân Trí mua chuộc đại thần kiếm lấy chức Tuyên an sứ Tư Châu, mà Đại Thổ ty Tư Châu lại chính là Điền Nhân Hậu.

Trước đây Điền Nhân Hậu đã từng theo Trần Hữu Lượng, Trần Hữu Lượng bại trận lại theo Chu Nguyên Chương, cũng muốn tranh thủ xin Chu Nguyên Chương một chức Tuyên An Sứ. Nhưng Chu Nguyên Chương là kẻ đa mưu túc trí cỡ nào, Cẩm Y Vệ của lão đã sớm nắm bắt kỹ càng tình hình ở Quý Châu, có điều lão vẫn vờ như không biết, giống như đã mắc lừa, cũng bỏ nhiệm Điền Nhân Hậu làm Tuyên An Sứ Tư Châu.

Một núi không thể chứa hai cọt, vì tranh đoạt địa vị thống trị, hai Đại Thổ ty Tư Châu, Tư Nam của Điền thị đã bắt đầu chiến đấu tàn nhẫn.

Có điều, lão Chu chưa kịp thu lưới đã cười hạc về trời, đứa cháu trai Chu Doãn Văn vô năng có được cả thiên hạ, sau bốn năm công phu đã bị Yến

Vương Chu Lệ vốn chỉ có một góc Yển Kinh đánh cho hoa rơi nước chảy.

Thiên hạ đổi chủ.

Từ khi Vĩnh Lạc Đại đế đăng cơ, hai đại Thổ ty Điền thị đánh nhau túi bụi, nào người cũng sớm bị đánh thành đầu chó. Vĩnh Lạc là người hùng tài đại lược, đương nhiên hiểu dụng ý thực sự khi lão phụ thân bố trí năm đó, cho dù không rõ, nhưng thấy tình huống như vậy, há nào lại bỏ qua?

Vĩnh Lạc Hoàng đế tươi cười híp mắt ra mặt khuyên giải, hai vị Điền gia cũng không chịu nhượng bộ, mà lại còn đánh nhau mãnh liệt hơn. Lúc này, Vĩnh Lạc trở mặt, tranh thủ khi hai nhà họ Điền tranh phong nguyên khí đại thương đã ngang nhiên xuất binh trục xuất hai Tuyên Uy Sứ đại thổ ty, chia Tư Châu, Tư Nam thành tám phủ Đồng Nhân, Tư Nam, Thạch Thiên, Ô La, Tư Châu, Trấn Viễn, Lê Bình, Tân Hóa, đặt Quý Châu Bồ Chính Ti quản hạt tất cả.

Hai đời cha con, thiết lập mười năm, cuối cùng triều đình lại cầm hai bàn tay của mình vào dây nịt bao quanh thành Quý Châu. Có điều, tình hình thực tế của Quý Châu còn phức tạp hơn cả phụ tử Chu Nguyên Chương dự liệu. Tuy Vĩnh Lạc Đại đế đã cài thủ hạ của mình vào Quý Châu, nhưng lại không giải được đám day rồi này, không nắm nổi đụn cát này.

Ngay sau đó, Vĩnh Lạc Đại đế lại bận tới phương bắc chinh chiến, còn chuyển Kinh thành từ phương nam tới Bắc Kinh, chuyện Quý Châu lại phải gác lại. Các đời Hoàng đế sau lại không có được bản lĩnh lớn như vậy, nên việc khống chế Quý Châu triều đình vẫn luôn tiến triển chậm chạp.

Thực ra đây cũng là việc bất khả kháng. Trước kia, cho dù Vĩnh Lạc Hoàng đế dồn sức vào Quý Châu nhưng cũng chưa chắc đã có thể giải quyết vấn đề khi còn sống. Khi chinh phạt Mạc Bắc, lão đã đánh cho Thát Tử nghe tên mà sợ hãi phải bỏ chạy, nhưng cũng chỉ là đánh bại, mà không cách nào chiếm được và thống trị triệt để, thực sự là được còn kém xa rất. Kết quả, sau trên dưới một năm, nơi ấy vẫn là thiên hạ của dân du mục.

Tình hình của Quý Châu đại đế cũng tương tự, nhưng cho tới trước năm Vạn Lịch, đây vẫn là một gánh nặng lớn của triều đình, thuế phú toàn tỉnh không bằng nổi một vại quận đồng nam, mỗi năm triều đình còn phải trích một khoản tiền lớn để cai quản. Nơi này, tình hình cuộc sống, hoàn cảnh địa lý, điều kiện kinh tế, tất cả đã định rằng giấc mộng của Vĩnh Lạc Hoàng đế là một nguyện vọng mỹ hảo không thể thực hiện.

Ví dụ như Đồng Nhân. Mãi đến hôm nay, sau năm trăm năm, người Hán ở đây còn chưa chiếm tới ba mươi phần trăm tổng số nhân khẩu, mà khi đó tối đa cũng chỉ có mười lăm phần trăm, lại thêm tin tức bế tắc, nơi này, kẻ thực sự nắm quyền lên tiếng vẫn là dân bản xứ.

Tuy Điền thị bị tổn thất nặng nề, Đồng Nhân cũng đã đặt Bồ Chính Ti, nhưng Tri phủ vẫn là thổ Tri phủ, vẫn là quan thừa kế. Danh quan chính thức là Trưởng quan Ti Trưởng Quan, vào triều Nguyên được gọi là Lỗ Hoa Xích. Dân bản xứ vẫn gọi là Trưởng Quan Ti Trương thị, vì Tri phủ nơi đó có họ Trương, luôn luôn là họ Trương.

Trương thị Đồng Nhân không hề có lịch sử lâu đời như tứ đại gia của An Tống Điền Dương, gia tộc này thống trị Đồng Nhân mới chỉ khoảng ba trăm năm. Thực ra ba trăm năm thống trị cũng không tính là ngắn, trong lịch sử vương triều Trung Quốc, các triều đại kéo dài hơn ba trăm năm cũng không nhiều, nhưng đối với các Thổ ty, ba trăm năm mới chỉ là một bước khởi đầu.

Thổ ty Trương thị bắt đầu từ năm đầu Thiệu Khánh của triều Nguyên, từ đời con trai Trương Hoàn của Đại Nguyên soái Kiềm Nam đạo Trương Khôi trở đi vẫn luôn thừa kế chức quan. Cho dù triều đại thay đổi, nhưng Thổ Hoàng đế của Đồng Nhân vẫn luôn là họ Trương.

Huyện Hồ tuy nhỏ, nhưng lại nằm trên đường núi, thương khách nam bắc qua lại cũng có ảnh hưởng về tư tưởng, văn hóa, kinh tế với nơi này. Nhưng Đồng Nhân lại không có được điều kiện đó, dưới sự thống trị đời đời kiếp kiếp của gia tộc họ Trương, nơi này đã trở thành một vương quốc phong bế độc lập.

Ba người Diệp Tiểu Thiên đánh xe ngựa vào thành, nhận ra nơi này cho dù lớn hơn huyện Hồ, cũng giàu có hơn, nhưng lại vẫn khiến cho người ta cảm thấy nơi này còn xưa cũ, cô đơn hơn cả huyện Hồ. Diệp Tiểu Thiên ghim chặt cương ngựa, quay đầu lại nói với Thủy Vũ:

- Chúng ta đã đến, nhà nàng ở đâu?

- Nhà ta...

Đột nhiên nàng lại hơi chần chừ. Diệp Tiểu Thiên không nhận được mà trêu chọc:

- Không đến mức không nhận ra cả đường về nhà chứ? Chẳng lẽ...?

Nàng hoang mang đáp:

- Diệp đại ca, thực sự ta không biết...

Diệp Tiểu Thiên ngẩn ngơ. Nàng nói tiếp:

- Không phải ta đã nói với huynh rồi sao? Ta sinh ra ở kinh thành, quê quán... ta chưa từng tới, mới chỉ nghe cha mẹ nói.

Diệp Tiểu Thiên giật mình:

- Thành Đồng Nhân này cũng không nhỏ, làm sao chúng ta tìm được nhà của nàng? Có tin gì để nghe ngóng không?

- Ta chỉ nhớ đại khái một chút, chờ ta xuống xe hỏi thử xem.

Tiết Thủy Vũ đứng ở đầu đường hỏi thăm một chút, rồi quay lại với khuôn mặt buồn bã. Diệp Tiểu Thiên an ủi:

- Không sợ. Ngân khó vạn hiểm ta đều đã xông qua được, đến đây rồi còn sợ không tìm thấy người sao? Chúng ta đánh xe ngựa đứng ở đầu đường cũng không phải biện pháp hay, trước tiên tìm một quán trọ ở lại, rồi từ từ tìm là được.

Tiết Thủy Vũ là một tiểu nữ tử, nào có được ý định gì, chỉ đành theo hắc tìm nhà trọ nghỉ lại. Cũng may, lần này chẳng những ba người được huyện nha huyện Hồ trả lại tất cả tài sản, mà Đại Hanh cũng tặng một khoản tiền, trên đường tiêu dùng ăn uống cũng không thiếu, không đến mức chật vật như khi rời Tinh Châu trốn tới huyện Hồ.

Người qua lại ở Đồng Nhân cũng không nhiều lắm, nên không dễ tìm nhà trọ. Diệp Tiểu Thiên đánh xe ngựa đi vòng vòng hết ba con đường mới tìm được một nhà trọ. Khi cả ba người đi vào, ba người Dương Tam Sầu cũng vừa kéo thân thể mệt mỏi đuổi tới thành Đồng Nhân.

Nhạc Minh cau mày, dường như lông mày của gã chưa từng giãn ra:

- Biển người mênh mông, biết đến nơi nào tìm họ đây?

Dương Tam Sầu cười lạnh:

- Người này thích gây chuyện như vậy, chẳng lẽ đến Đồng Nhân sẽ an phận sao? Ta không tin! Huống chi bọn họ còn dẫn theo một con gấu mèo, mục tiêu nổi bật như vậy, khó tìm sao? Nhất định bọn họ không chạy thoát được đâu, ha ha ha...

Dương Tam Sầu đáng thương, để hoàn thành mục tiêu, dọc đường y đã nhận đủ mọi cực khổ. Từ một đại quân sự phú hào, đã biến thành một lão ăn mày, lời dặn phải giết chết Nhạc Diêu và Thủy Vũ của Thành phủ nhân đã trở thành một chấp niệm trong đầu y, khiến cho y gần như phát điên.

- Xem cái quán trọ tồi tàn này của các ngươi xem, muốn gì cũng không có, còn nói là nhà trọ tốt nhất ở Đồng Nhân? Sớm biết vậy ta đã không theo lão ăn gia đến đây, thực sự là lạnh chết đi được. May sao hôm nay lão gia nhà chúng ta sẽ quay lại, nếu không, một ngày chúng ta cũng không ở lại được!

Diệp Tiểu Thiên đi theo điểm tiểu nhị ra ngoài phòng khách, chỉ thấy một phu nhân duyên dáng, nở nang, khéo mắt cao và hẹp, đuôi mày xé lên khá ương ngạnh đang khó chịu đứng trong hành lang, hoa tay múa chân nói gì đó. Một người có vẻ giống chương quý đang cười cười bên cạnh.

Thấy tiểu phụ nhân kia toàn thân phục trang đẹp đẽ, rõ là nhà giàu mới nổi, hắc nhử nhử mày, nói với tiểu nhị:

- Người kia là khách nhân của các ngươi ở đây sao?

Tiểu nhị cười khỏ:

- Cũng không phải. Có một vị thương nhân vừa nạp thiếp, tân hôn yến, không đành chia lìa, đành theo nam nhân đi buôn bán. Vốn bọn họ định tới huyện Hồ, nhưng nghe nói bên huyện Hồ đang xảy ra chuyện, đường dịch trạm bị tắc, nam nhân của nàng bèn để nàng lại đây một mình đưa hàng hóa đi. Đến bây giờ là nửa tháng rồi, phu nhân này cả ngày đều chê cái này bôi cái nọ, phiền chết người đi. Nhưng nàng là khách, chẳng làm gì được.

Lúc này, phu nhân kia hậm hực xoay người lại, thấy Nhạc Diêu cùng Phúc Oa Nhi đi tới, hét lên một tiếng, chỉ vào con gấu:

- Cái gì thế này? Trong tiệm nhà các ngươi không chỉ có người mà còn có cả dã thú sao? Mau đuổi nó ra ngoài!

Nhạc Diêu không chịu:

- Tại sao phải đuổi nó? Nó là bạn tốt của cháu.

Phu nhân kia quay sang chương quý, lớn tiếng nói:

- Trong tiệm của các ngươi xảy ra chuyện gì thế hả? Để cho một con vật như thế vào đây, không cần biết có thói không, có rưng lông không, đuôi có dài không. Để cho một thứ như vậy vào đây, có còn là chỗ cho người ở không hả?

Chương quý kia nhăn nhó:

- Thiệu phu nhân, người ta chỉ ở có một ngày thôi. Hơn nữa, con vật này rất ngoan ngoãn lại sạch sẽ. Người ta đường xa mà đến, muốn tìm nhà trọ cũng không dễ dàng. Chưa kể cửa tiệm cũng cần làm ăn, bà làm ồn quá đã có vài nhóm khách phải bỏ đi rồi đấy.

- Là tại tiệm này của các ngươi không ra gì, còn trách ta nữa sao? Được, ngươi không đuổi bọn họ đi, thì giữ bọn họ cách xa ta một chút. Còn nữa, không phải bọn họ chỉ ở lại đây một ngày thôi sao? Tiền trọ của ta cũng phải trừ đi một ngày.

Chương quý kia cực kỳ bức mình, nhưng cũng không thể nói nặng với khách nhân, nghĩ tới hôm nay trạng phu của nữ nhân điều ngoa này về rồi, có lẽ ngày mai sẽ đi, cũng cố nhịn không muốn ồn ào với nàng ta, đành gặt đầu.

Phu nhân kia thấy y chịu giảm tiền trọ mới bỏ qua, hậm hực đi tới, thấy Diêu Diêu vẫn đứng ngoài cửa, chán ghét đẩy nó một cái, quát:

- Cút ngay cho ta!

- Ối!

Diệp Diêu ngã bịch một cái xuống đất, nước mắt ngân ngấn, Phúc Oa Nhi ngo ngác đứng bên cạnh, rũ cụp đôi mắt đen, rõ ràng nó không hiểu mấy người này đều là đồng loại, tại sao lớn lại bắt nạt nhỏ.

Diệp Tiểu Thiên thấy vậy nổi nóng chực xông lên muốn cãi nhau, lại bị Thủy Vũ kéo lại. Nàng lắc đầu:

- Diệp đại ca, thôi xong rồi, nam nhân tốt không đòi co với nữ nhân.

Nàng lại quay sang đỡ Diệp Diêu, phúi phúi bụi trên mũi nó, dịu dàng hỏi:

- Không sao chứ?

Con bé hiểu chuyện lắc đầu.

Phụ nhân kia đưa ra yêu cầu không cho Diệp Tiểu Thiên ở gần mình, nhưng cả ngày nàng ta cứ ồn ào trách trách dọa dọa làm phiền người ta, khách trọ hoặc là bỏ đi, hoặc là đã sớm yêu cầu đổi phòng, chỉ còn lại hai phòng đều sách vách phòng của nàng. Vì vậy, chương quỹ đành sắp xếp cho Diệp Tiểu Thiên ở cạnh phòng phụ nhân kia, Thủy Vũ và Nhạc Diêu cùng Phúc Oa Nhi ở cạnh phòng hấn, coi như đã cách phòng nàng ta ra rồi.

Khi ba người Diệp Tiểu Thiên đến trọ thì đã gần tới hoàng hôn, bèn gọi nước ấm đi tắm rửa thay quần áo. Sau khi rũ bớt bụi trần, lại ăn một chút trong tiệm, về đến phòng ngủ trời đã tối đen. Diệp Tiểu Thiên cởi áo khoác ngoài, vừa ngã lưng, chợt nghe có tiếng hô chối tai bên ngoài:

- A! Lão gia, ngài về rồi~

Tiếng phu nhân kia cực kỳ cao, chẳng buồn để ý tới khách trọ hai bên.

Diệp Tiểu Thiên nhú mày, trở mình ngủ tiếp, ai ngờ bên cạnh quá ồn ào. Phụ nhân kia quả nhiên quá vô duyên, lúc thì xót xa lão gia đen gầy, lúc lại vui mừng reo khen đồ đặc trang sức lão gia mang về cho mình, giọng nói như chỉ sợ người khác không nghe được, thực sự có được hiệu quả xuyên qua náo.

Thật vất vả chịu đựng được tới khi bên cạnh yên tĩnh lại, hần nhẹ nhàng thở ra, vừa định ngủ đi, chợt nghe bên cạnh lại có tiếng kêu rên, tiếng giường cọt kẹt, rõ ràng phu thê nhà họ không chút kiềm chế, kêu tới kinh thiên động địa.

Cuối cùng Diệp Tiểu Thiên cũng không nhịn được nữa, hần tức sùi bọt mép nhảy dựng lên, đám thỉnh thích lên tường, rống to:

- Đòi cầu nam nữ các ngươi, suốt nửa tháng cứ tối nào cũng hành hạ người ta như thế, không cho người ta ngủ hả?

Bên cạnh lặng đi, chừng khoảng thời gian uống cạn một chung trà, tiếng kêu trên giường liền biến thành tiếng chửi tiếng khóc, tiếng đập tiếng phá như lôi đình bạo vũ. Diệp Tiểu Thiên lại thích nhất là đi ngủ trong tiếng mưa gió, nên hần nằm xuống, ngọt ngào tiến vào mộng đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 57: Con rể tới nhà.

Mưa to gió lớn sau nửa canh giờ trở thành mưa phùn liên tục, Diệp Tiểu Thiên ngủ một giấc ngon lành trong tiếng khóc rít, sáng sớm rời giường nửa mặt xong, vừa mở cửa phòng, trong phòng cách vách lao ra một nữ nhân đôi mắt sưng đỏ, tóc tai bù xù, khóc nói:

- Ngươi không nên đi! Ngươi nói cho ta rõ...

- Ngươi cút trở lại cho ta!

Một nam nhân béo nhảy ra, túm lấy tóc nữ nhân kia kéo nàng trở về phòng, cho hai cái bạt tai, sau đó một cước đá vào cửa phòng, hạ giọng quát:

- Ngươi còn ngại ông mất mặt chưa đủ nhiều phải không? Lý Hoan Thiên ta ngày đi khắp Trương Giang, Quế Châu, Tứ Xuyên, Hồ Bắc, cũng là nhân vật số má nổi tiếng, ngươi muốn ông mất mặt khắp thiên hạ sao? Đồ đê tiện, sớm đã biết ngươi ăn ở xấu xa, muốn lấy thiếp lấy sắc, mấy chuyện xấu xa của ngươi trước kia ông không để ý. Nhưng đó là trước khi ngươi theo ông, sau khi theo ông lại dám phóng đảng như thế, ông đánh chết ngươi.

Nữ nhân kêu khóc:

- Ta không có...

- Bạch bạch bạch! Còn dám nói nhiều! Bạch bạch bạch! Có nhận hay không?

- Nhận! Ta nhận! Ta nhận rồi, lão gia đừng đánh nữa, ô ô ô...

Diệp Tiểu Thiên ở bên ngoài nghe được, lắc đầu đồng tình, thở dài nghĩ thầm:

- Trải qua trận đánh này, từ nay về sau nữ nhân này sẽ không liều lĩnh như vậy nữa chứ? Ủ, ít câu dẫn người khác, nếu không sau khi nam nhân của nàng chán chắc chắn sẽ bán nàng trao tay người khác, à! Ngay một việc thiện, công đức vô lượng.

Diệp Tiểu Thiên quay đầu muốn đi, đột nhiên nhớ lại dáng vẻ của nam nhân kia dường như từng gặp ở Hồ huyện, nhớ rõ lần đầu tiên tới nhà Hồng đại thiện nhân Hồng Bách Xuyên, từng thấy Hồng đại thiện nhân đưa người này ra ngoài lên xe, bởi vì dáng người y đặc biệt cao lớn, cho nên Diệp Tiểu Thiên hơi ấn tượng.

Người này tên Lý Hoan Thiên? Diệp Tiểu Thiên lắc đầu, Tô Tuấn Thiên, Lý Hoan Thiên. Tại sao những người này đều có quan hệ với thiên vậy, còn chê Diệp Tiểu Thiên ta không đủ nhiều hay sao? Diệp Tiểu Thiên lắc đầu tìm Thủy Vũ, Thủy Vũ đã rời giường rửa mặt xong. Phúc Oa Nhi cũng đã tỉnh, ngồi xổm dưới bệ cửa sổ ôm mẫn ăn ngon lành.

Diệp Tiểu Thiên vừa tiến vào phòng, Thủy Vũ liền dựng thẳng ngón tay, ra hiệu với hắn một tiếng, nhỏ giọng nói:

- Diêu Diêu còn chưa tỉnh.

Diệp Tiểu Thiên hạ thấp giọng cười nói:

- Đoạn đường này khiến nàng ấy mệt mỏi, bảo nàng nghỉ ngơi lại không chịu, chỉ lo nhìn đồng hồ tây, không mệt mới lạ.

Diệp Tiểu Thiên vừa nói vừa đi qua, liền thấy Diêu Diêu mặc một bộ quần áo thiếp thân, co rúc trên giường, vênh mông nhỏ đang ngủ say, hai má đỏ hồng giống như hai quả táo. Diệp Tiểu Thiên nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, bàn tay nóng hổi, Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Nhóc con này, tương lai là mỹ nhân, trưởng thành chắc chắn cực kỳ xinh đẹp.

Thủy Vũ đi tới nói:

- Đúng vậy! Tiểu thư nhà chúng ta y hệt như thiên tiên, con gái của nàng sao có thể kém được.

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Đó là may mắn nàng theo mẹ nàng, nếu theo cha nàng...

Thủy Vũ bật thốt lên:

- Diêu Diêu làm sao có thể giống như hắn!

Nàng lập tức cảm thấy nói lỡ, tranh thủ thời gian sửa lại:

- Tướng mạo của cô bé này đều giống mẹ.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Sao ta nhớ rõ nam giống mẹ, nữ giống cha? Ta và huynh ta đều giống mẹ. Được rồi, không nói cái này, Dương Lâm như thế nào nàng cũng đã thấy, càng già càng xấu. Diêu Diêu không hề giống hắn. May mắn may mắn.

Thủy Vũ chợt dạ nói:

- Con gái là giống mẹ, huynh nhất định là nhớ nhầm.

Diệp Tiểu Thiên ung dung nhìn Thủy Vũ, bắt đầu cười. Thủy Vũ kỳ quái nhìn trên người, lại sờ mặt hỏi:

- Huynh nhìn cái gì, chỗ nào không đúng?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta đang nghĩ..., nếu hai chúng ta có con, sẽ giống ai đây?

Khuôn mặt Thủy Vũ nhất thời đỏ bừng giống như hai quả táo hồng của Diêu Diêu, nàng quay đầu đi, gắt giọng:

- Đã lâu rồi không nghe huynh nói lung tung, hiện giờ lại bắt đầu nói bậy.

Diệp Tiểu Thiên đứng dậy, đi đến sau lưng nàng, nhìn chiếc cổ trắng nõn có vài chiếc lông tơ xù nữ, thấp giọng nói:

- Thủy Vũ, chờ khi tìm được nhà của nàng, ta coi như đã đưa nàng đến nơi rồi. Đến lúc đó nàng thật sự phải gả cho Phong ca ca kia sao? Nàng cho rằng Phong ca ca thích hợp với nàng hơn Phong ca ca sao?

Thủy Vũ vừa có cảm giác tổn thương, nghe Diệp Tiểu Thiên nói xong liền xoay người lại, mờ mịt hỏi:

- Phong ca ca so với Phong ca ca?

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu, chỉ vào mũi mình nói:

- Phong ca ca là ta, phong trong điên cuồng. Phong ca ca là hán, phong trong gió lớn. Thủy Vũ, đã lâu như vậy, muội hán là cũng hiểu được ta. Muội có muốn cùng điên cuồng với ta sống qua quãng đời điên cuồng này?

Thủy Vũ nhìn hán, nước trong mắt ngày càng đậm. Bỗng nhiên nàng quay lưng lại, hai giọt nước mắt lén chảy xuống dưới má, hơi nghẹn ngào nói:

- Thủy Vũ chỉ là một nữ nhi, lệnh cha mẹ, lời mai mối như vậy, Thủy Vũ... có thể làm gì đây?

Lúc này, Thủy Vũ không khỏi nhớ tới Tạ Truyền Phong. Nhưng dáng vẻ Tạ Truyền Phong trong lòng nàng đã trở thành một cái bóng mờ hồ, cho dù thế nào đều nhớ không ra. Nghĩ đến hồi lâu, chiếc bóng mờ mịt kia dần chân thực, hóa thành Diệp Tiểu Thiên.

Hắn cơ trí cứu mình ở Dương phủ, mang theo mình chạy nạn, hán lần lượt cứu mình ra khỏi hố lửa, hán thi diệu kế đứng dịp cứu nàng tại Hoàng huyện, bất kể lúc chán nản hay phong quang ở Hồ huyện, hán đều không rời bỏ nàng.

Bởi vậy, nước mắt Thủy Vũ giống như những hạt châu, lộp bộp rơi xuống.

- Lệnh cha mẹ sao...

Diệp Tiểu Thiên đứng sau lưng nàng, khuôn mặt lộ ra nụ cười tự tin.

Chẳng lẽ chinh phục hai người già còn khó chinh phục hơn một thiếu nữ thanh xuân?

Ăn sáng xong, Diệp Tiểu Thiên liền ra ngoài tìm hiểu tin tức Tiết gia. Bởi vì Diêu Diêu còn nhỏ, Phúc Oa Nhi đi trên đường cũng quá bất mắt, cho nên họ chỉ có thể ở lại khách sạn, Diệp Tiểu Thiên cũng để Thủy Vũ lưu lại, để chiếu cố họ.

Gần giữa trưa, Diệp Tiểu Thiên hào hứng trở về, Thủy Vũ đang chơi đùa với Diêu Diêu vội vàng tới đón. Diệp Tiểu Thiên không chờ nàng hỏi, đã cười nói:

- Nàng nha, cũng thực hồ đồ, nhà của nàng cũng không ở nội thành, mà là ở Tam Lý Trang thành Nam. Khó trách ta hỏi toàn thành cũng không rõ ràng lắm, may mắn ta thông minh, cố ý tìm trẻ con hỏi, muốn nói hiểu rõ đối với làng xã chung quanh, không ai rõ ràng hơn chúng.

Thủy Vũ vui vẻ nói:

- Tam Lý Trang, đúng đúng đúng, huynh vừa nói ta nhớ ra rồi, mẹ ta từng nói tới cái tên này.

Diệp Tiểu Thiên cười khổ nói:

- Địa chỉ quê quán mình ở đâu cũng không nhớ rõ sao?

Thủy Vũ ngượng ngùng nói:

- Người ta căn bản không để ý. Lúc trước mẹ ta trở về Đồng Nhân, nói đợi khi tìm được Tiết gia, cùng với... cùng một chỗ...

Giọng nói của nàng ngày càng thấp, trong đầu đột nhiên vang lên lời dặn dò của mẫu thân lúc trở về Hồ huyện:

- Mẹ đã lớn tuổi rồi, không chiếu cố được tiểu thư. Vũ nhi, con thay mẹ chăm sóc tiểu thư, mẹ về trước với lão gia, chờ liên hệ được với Tiết gia, tới tuổi con nên thành thân, cùng với cô gia trở về đón con...

Hiện giờ Thủy Vũ đã tới tuổi lập gia đình, nhưng vẫn một mực chờ mẫu thân và Phong ca ca. Trái lại lúc này tiểu thư lại 'bệnh chết', để lại đứa bé trong tã lót, lúc lâm chung nhận nàng làm mẹ nuôi, từ nay về sau Thủy Vũ nuôi cô bé lớn lên, những chuyện này đều không để ý tới, lúc này ký ức mới xuất hiện trong lòng.

Diệp Tiểu Thiên thấy nét mặt của nàng liền hiểu được ý của nàng, Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Người đưa nàng trở về từ Tỉnh Châu là ta. Nàng nói đây có phải là ý trời hay không?

Thủy Vũ bối rối tránh khỏi ánh mắt của hắn, nàng không rõ mình đây là thế nào, từ nhỏ được giáo dục đều nói cho nàng biết, hôn nhân đại sự đều phải nghe lệnh cha mẹ, viết hôn thư đã là thê tử của người ta.

Ngựa tốt không dùng hai yên, gái tốt không lấy hai chồng..

Thế nhưng cách nhà càng gần, một cảm xúc không nở lại càng quanh quẩn trong lòng không bỏ đi được. Đêm qua nàng nhiều lần mơ tới Diệp Tiểu Thiên, mơ tới Diệp Tiểu Thiên cáo biệt nàng trở lại kinh thành, nàng khóc lóc tỉnh lại từ trong mộng, nếu hôm nay không phải đã sớm rửa mặt, chỉ sợ sẽ bị Diệp Tiểu Thiên trông thấy hai mắt sưng đỏ của nàng.

Diệp Tiểu Thiên cười cười, không tiếp tục buộc nàng, xem ra chương ngại tâm lý lớn nhất của nàng vẫn là lệnh của cha mẹ.

Vậy nghĩ biện pháp để cho phụ mẫu song thân của nàng đồng ý là được rồi, không phải lúc trước cha mẹ nàng là hạ nhân làm việc trong phủ người ta sao? Tiết gia đã định việc hôn nhân của nàng cũng thế, Diệp Tiểu Thiên không cảm thấy cánh cửa này của họ khó khăn quá mức.

Đã biết Tiết gia ở trong Tam Lý Trang, muốn tìm được càng dễ dàng.

Diệp Tiểu Thiên chất đồ lên xe ngựa, mang theo Thủy Vũ và muối muối của nàng, còn có tên lưu manh dọc đường không ngừng ăn uống tới Tam Lý Trang. Quý Châu nhiều núi, ba mặt đông tây nam thành cổ Đồng Nhân đều là nước, chỉ có phía bắc là núi, mà Tam Lý Trang xây ở chân núi.

Diệp Tiểu Thiên đánh xe ngựa tới Tam Lý Trang ở chân núi, lên tiếng hỏi địa điểm Tiết gia với người trong thôn, liền vội vàng đánh xe đi. Lúc này Tiết Thủy Vũ đã kích động ra khỏi thùng xe, dựa vào thành xe mà đứng. Tuy nàng còn không rõ ràng lắm căn nhà nào là nhà mình, nhưng khi nhìn thấy từng cọng cây ngọn cỏ, từng viên gạch viên gạch nơi này, nàng đều cảm thấy có cảm giác cực kỳ thân thiết.

Tiết gia ở vào vị trí gần chân núi nhất, là một hộ nông dân cuối cùng, cho nên cũng dễ tìm. Diệp Tiểu Thiên đánh xe ngựa tới chỗ cách Tiết gia không xa, liền dừng roi ngựa thật dài chỉ về phía trước, nói với Tiết Thủy Vũ:

- Ủ, đó chính là nhà của nàng.

Thủy Vũ vui vẻ dương mắt, liền thấy dưới chân núi có một gia đình, rất nhiều người xúm lại trước cửa nhà, đang xì xào bàn tán không biết có chuyện gì, lòng Thủy Vũ xiết chặt, vội hỏi:

- Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì hay không?

Diệp Tiểu Thiên vội vàng đánh xe ngựa tới dừng lại gần đó, cùng xuống xe với Thủy Vũ. Phúc Oa Nhi lách đầu nó qua cửa sổ, mở to đôi mắt tò mò nhìn đám người ồn ào, Diêu Diêu thì đứng trên cạnh xe.

Hai nhóm người đang cãi nhau hung hăng, cũng không ai chú ý tới ba người bọn họ. Thủy Vũ đứng sau đám người, liếc mắt liền thấy mẹ nàng, kích động thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng, nhưng thấy tình hình hiện trường lại vội vàng che miệng lại.

Diệp Tiểu Thiên đứng trong đám người, cẩn thận lắng tai nghe vài lời ô uế, dần dần hiểu rõ tình huống. Hóa ra một phía cãi lộn đúng là Tiết gia, một phía khác là hàng xóm của Tiết gia. Tiết gia muốn tu sửa phòng ốc, chuẩn bị nguyên liệu, mời công tượng, bởi vì thợ thủ công vội vàng kết thúc công việc ở một nơi khác, trước đưa mấy đồ đệ tới xây dựng đơn giản, Tiết gia liền muốn xây dựng xong tường.

Những năm này Tiết gia ở kinh thành, phòng ở quê quán sớm đã rách nát, sau khi trở về từng sửa qua một lần, lần này quyết định sửa chữa lớn, không nghĩ tới hàng xóm lại có ý kiến, nói sẽ ngăn cản phong thủy nhà họ.

Thật ra chuyện sửa tường chỉ là cái cớ, mấy năm nay hai bên hàng xóm sống chung không thoải mái, đã sớm có khúc mắc, hiện giờ chỉ là mượn đề tài nói chuyện của mình mà thôi. Tiết gia rời xa quê nhà mấy chục năm, so với hàng xóm này coi như là hộ ngoại lai, hơn nữa vợ chồng Tiết thị vẫn luôn làm việc trong nhà Chủ sự Lễ bộ, cũng nhiễm văn khí, đâu sánh được thôn phụ này khóc lóc om sòm, lời nói ô uế liên mồm, trong lúc nhất thời bị mắng không ngăn nổi, liên tục bại lui.

Diệp Tiểu Thiên nghe rõ ràng, nhất thời mừng rỡ trong lòng, đây thực sự là ngu gât có người đưa gối, cơ hội tốt nịnh nọt cha mẹ vợ không phải đang ở trước mắt sao?

Diệp Tiểu Thiên vén tay áo, hào hứng xông tới!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 58: Thiên hạ đệ nhất tường.

Nghe một hồi, Diệp Tiểu Thiên đã hiểu được câu chuyện. Tiết phụ đáng người thon gầy gầy bắt đầu cuống lên không nói được gì, chỉ đỏ bừng mặt mũi. Tiết mẫu cũng có vẻ là lão phụ nhân hiền lành, bị hàng xóm chửi bới um sùm cũng không làm thế nào được.

Mụ hàng xóm tóm lấy vạt áo Tiết mẫu:

- Lão nương từ Miêu trại tới Tam Lý Trang của các người ở cũng đã gần bốn chục năm. Bà đi hỏi khắp bốn phương tám hướng xem thử lão nương là nữ nhân dễ bị bắt nạt vậy sao?

Tiết mẫu cố giằng lấy vạt áo, yếu ớt giải thích:

- Tha đại nương, nhà ta chỉ xây tường...

- Xây tường? Xây tường mà cần cao như vậy sao? Nhà bà sợ bị cướp à? Nhà bà ở ngay đầu gió nhà ta, lại là hướng đông, đầu tường nhà bà chắn sáng nhà ta, cũng là chắn phong thủy nhà ta. Nhà ta làm ăn buôn bán, không phải bà đang muốn hại chúng ta sao?

Dân chúng xung quanh biết nữ nhân này ghê gớm đánh đá nên cũng chẳng ai khuyên giải, Diệp Tiểu Thiên lách ra từ trong đám người, kéo cánh tay đang vung lên của bà ta lại, cười tươi như hoa:

- Đại nương, bà nói vậy không hợp lý rồi. Tường nhà người ta là tường bao, cao thấp dày mỏng thế nào, không phải là do họ quyết định sao...

- Cái gì mà do họ quyết định? Nhà bà ta ở cạnh nhà ta, tường bao thế này không hợp ý nhà ta, ta không cho làm đấy!

Bà ta quay phắt sang nói như phun mưa vào mặt Diệp Tiểu Thiên. Hấn vuốt mặt, lại nhẹ nhàng:

- Người ta muốn xây tường bao cao hơn một chút, thì có thể cao được tới đâu? Thực ra cũng chẳng có gì không được hết, tránh việc người hai nhà đi ra đi vào đều chạm mặt, lại bất tiện...

- Người cảm miệng!

Nước miếng bà ta văng tung tóe:

- Con mẹ nhà ai không biết thắt chặt lưng quần để để ra người hả? Người là ai? Chuyện hai nhà chúng ta ảnh hưởng gì tới người? Lại còn lo bất tiện...

Bà ta vỗ mạnh vào ngực mình thùm thụp, lại gào lên:

- Lão nương đi đâu, ngồi đâu, cũng chưa từng làm chuyện không ra giống người, cũng không có việc gì cần phải che che giấu giấu. Hay người là gã đàn ông à ta nuôi hả? Muốn ra mặt cho à hả? Á à, xây cao tường bao lên là để cho các người tiện làm cái việc không ra giống người kia chứ gì?

Diệp Tiểu Thiên tự nhận mình là kẻ không biết xấu hổ, nhưng cũng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ tới mức đó. Đại nương nhà người ta chừng đó tuổi, lại còn là mẹ vợ mình, vậy mà người đàn bà này nói bậy bạ cái gì đây? Đối với người đàn bà chanh chua như vậy, xưa nay hắn chưa từng coi là nữ nhân dễ mà dùng lễ, chỉ muốn tặng cho à một bạt tai. Nhưng... Tâm động thủ động, bà vai Diệp Tiểu Thiên hơi nâng lên... Chậm đã!

Hắn thấy đằng sau à đàn bà kia là ba đứa con trai, bốn đứa con gái, sắc mặt cả đám đều không hiền lành gì. Ba người con trai thân thể cường tráng, ba người con gái đeo trang sức trên đầu có hoi... Trang sức kia hơi giống với người Miêu. Hắn chợt nhớ ra, phụ nhân này đã nói năm đó từ Miêu trại đến thôn này, rõ ràng nhà họ cũng không phải thuần túy là người Hán, cũng không phải hoàn toàn là người Miêu.

Dù sao thì nhất định bọn họ cũng có quan hệ với Miêu gia, có chút huyết thống của người sống trên núi, tính tình hơi thô bạo.

Vốn muốn thể hiện một chút trước mặt nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân tương lai, nhưng thế nào cũng bị người ta đánh cho bầm dập, lại còn xấu hổ. Khi đó, không những không lấy lòng được nhạc phụ nhạc mẫu, ngược lại còn bị bọn họ coi thường. Nghĩ vậy, hắn lập tức buông hai tay xuống.

Nhưng phụ nhân kia đã kịp nhìn thấy, cười lạnh hỏi lại:

- Sao? Người còn muốn đánh người sao? Người thử động một ngón tay thử xem lão nương có sợ người ra tay không?

Diệp Tiểu Thiên cố gắng lần cuối:

- Đại nương...

Bà ta vung mạnh tay lên, suýt nữa quai trúng mặt hắn:

- Đại nương cái gì? Ai là đại nương của người? Đừng có lời kéo lấy lòng ta.

Thủy Vũ thực sự không nhịn được nữa, tiến lên khuyên:

- Vị đại nương này...

Tiết mẫu thấy con gái, thất thanh hỏi:

- Vũ nhi, sao con lại quay lại?

Tiết phụ thấy con gái cũng giật bản mình.

Người đàn bà đánh đá kia thấy lại có người bước ra khuyên bảo, không nhịn được khễ mạnh tay một cái, “soạt” một tiếng, kéo rách ống tay áo của Tiết Thủy Vũ, lộ ra một cánh tay trắng như tuyết. Nàng kêu lên một tiếng, vội dùng tay kia che lại.

Ả đàn bà kia cười nhạo:

- Ôi, da mềm thịt ẩm đây rồi, thực là giống người bán thịt mà. Ngươi phải nuôi thêm vài gã đàn ông hát đệm nữa mới có thể khiêu chiến với lão nương. Nếu không...

Thấy ả nói chuyện thật quá vô liêm sỉ, lại dám ô nhục Tiết Thủy Vũ, Diệp Tiểu Thiên nổi giận bước lên, đang định mặc kệ tất cả cứ dạy dỗ ả một bài học đã, đột nhiên đám người đứng bên ngoài loạn lên tung bùng, có người thấp giọng nhắc:

- Ôi ôi ôi, Bảo chính tới rồi!

Mọi người nhao nhao quay đầu lại, lại có người nói:

- Bảo chính này là thế nào nhỉ? Bảo chính bình thường vẫn hai mắt nhìn trời, lần đầu thấy một người khép nép như y đấy.

Diệp Tiểu Thiên cũng quay lại nhìn, chỉ thoáng qua, ánh mắt của hắn không thể rút lại được nữa.

Trên đường thôn, một đoàn người đang đi về hướng này, nhưng hắn không nhận ra được vị bảo chính mà mấy thôn dân này nói là ai. Bởi vì nhóm người kia gần như tất cả đều cúi đầu khom lưng, làm sao phân biệt nổi?

Những người này vây quanh một nữ nhân cả người lấp lánh đeo đầy trang sức bạc của người Miêu, y phục chỉnh tề, xinh đẹp hơn người.

Nàng chấp hai tay sau lưng ưỡn ngực ngẩng đầu đi giữa một đám nam nhân cúi đầu khom lưng, khá giống một tiểu công chúa kiêu ngạo.

Thấy đoàn người này, ả đàn bà điệu ngoa kia không nói được gì nữa.

Tuy bảo chính chỉ là một chức quan nhỏ đến không thể nhỏ hơn, thấp tới không phẩm không giai, nhưng ở trong thôn, đây chính là Thổ Hoàng đế. Mà Thổ Hoàng đế lại đang cúi đầu khom lưng với một thiếu nữ Miêu gia, hẳn thân phận Miêu nữ này rất cao quý.

Người đàn bà kia vốn xuất thân từ Miêu trại, đẳng cấp tộc Miêu rất nghiêm khắc, cực kỳ kính sợ người bề trên, lúc này nào dám làm càn nữa, chỉ sợ khiến cho quý nhân mất hứng thì không biết làm thế nào.

Diệp Tiểu Thiên thấy nữ nhân người Miêu kia, hai mắt sáng rực: “Thánh nhân nói rất hay, người dùng trí thì trị người, người dùng lực bị người trị. Đến lúc dùng trí rồi”.

Hắn lập tức buông ống tay áo xuống, sửa sang lại y quan, bước nhanh tới đón cô nương xinh đẹp kia:

- Ngưng Nhi cô nương.

Triển Ngưng Nhi đang định lên núi, đột nhiên thấy Diệp Tiểu Thiên, ngây người ra:

- Người này sao lại cũng ở đây? Quả là âm hồn bất tán quá đi!

Triển Ngưng Nhi còn chưa kịp được biểu ca An Nam Thiên của mình.

Sau khi tới Đồng Nhân, biểu ca của nàng biết nàng đã vào núi, vốn định cũng lập tức lên núi, không ở lại Đồng Nhân nữa. Nhưng lại có một buổi đại thọ của một vị trưởng bối Trương gia, với tư cách là con trai trưởng của An gia, nếu không đến thì thôi, nhưng nếu đã đến đồng nhân thì y cũng phải đi mừng thọ, tránh cho sau này có ai biết lại nói này nói nọ, nên vẫn phải tới thọ yến.

Triển Ngưng Nhi nghe nói biểu ca đã đến, trong núi lại không còn quá nhiều chuyện nữa, bèn quay ra, ai ngờ tới tiệc An Nam Thiên lại gặp được mấy tên hồ bạng cầu hữu, kẻ hoạch lên núi lại gác lại lần nữa, không biết mấy người bọn họ lại chạy tới đâu phong lưu rồi. Triển Ngưng Nhi lại mừng hụt. Ở Đồng Nhân, nàng không có bằng hữu gì nên lại định quay về núi, kết quả gặp Diệp Tiểu Thiên ở đây. Nàng cũng hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra với hắn ở huyện Hồ sau khi mình đi.

Triển Ngưng Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Ngài Diên sử, sao lại ở đây?

- Ôi! Đừng gọi Ngải Diên sử gì, những gì ta nói hồi trước ở Nguyệt uyển có tới ba phần là giả đấy, nhưng cũng có bảy phần là thật. Thực ra đúng là ta đưa theo người nhà đi tìm thân, chỉ là khi đi qua huyện Hồ, được người nhờ vả, để tra một vụ án đã bị cường ép làm quan một thời gian. Người không nghĩ xem, nếu ta làm quan thật, thì đêm đó xuất hiện ở Nguyệt uyển làm gì?

Nàng bữu môi:

- Cái đó ai mà biết được? Có lẽ người cũng giống với biểu ca ta, lại có vài sở thích quái dị.

- Biểu ca người?

Hắn chợt nhớ ra nụ cười tà mị của An Nam Thiên, cả người nổi da gà, vội vàng nói:

- Người tin cũng được, không tin cũng được. Tóm lại là, hiện giờ ta chỉ là một người dân thường. Người xem, không phải nương tử và khuê nữ của ta đều ở kia sao? Triển tiểu thư, người đại nhân đại lượng, người cứ cho ta là kẻ điên đi, sao lại không chịu bỏ qua, theo ta đến tận đây?

Nàng vừa bực vừa buồn cười hỏi lại:

- Ta đuổi theo người tới đây? Cho xin đi! Ta còn đang muốn hỏi người theo ta tới đây làm gì?

Diệp Tiểu Thiên nhẹ nhàng thờ ra, cười đáp:

- Thì ra là có chút hiểu lầm, ta còn tưởng cô nương vì ta...

- Thôi! Người có thể đừng thối đến thế không?

Diệp Tiểu Thiên cười ha hả, lùi lại bên đường, chấp tay nói:

- Dạ dạ dạ, tại hạ cũng chỉ là một cộng lông thôi. Vậy Diệp mỗ không quấy rầy nữa, cô nương, cáo từ!

Triển Ngưng Nhi trợn trắng mắt không còn chút máu, dẫn đoàn người đi theo nghênh ngang rời đi. Diệp Tiểu Thiên nhìn theo rất thân thiết hô to:

- Lần sau gặp lại mời người uống rượu nhé!

- Sao cái người này luôn khó hiểu thế nhỉ!

Nàng trầm nghĩ.

Đám người đứng trước cửa nhà họ Tiết cách xa hai người bọn họ nên không nghe được đoạn đối đáp này. Họ chỉ thấy nam nhân này tươi cười đến trước mặt nữ nhân rõ ràng vô cùng cao quý bất phàm kia, hai người nói nói cười cười một hồi, lại nghe câu hắn cao giọng chào khi lại gần “Ngưng Nhi cô nương”, cuối cùng lại hẹn nàng uống rượu.

Người đàn bà chanh chua kia tái mặt, nhất là khi thấy hắn nói chuyện với quý nữ kia còn chỉ chỉ về phía này vài cái, giống như đang cáo trạng, nỗi sợ hãi càng thêm đậm.

Diệp Tiểu Thiên thâm bất cười, ngẩng đầu ưỡn ngực quay lại. Á đàn bà kia chạm phải ánh mắt của hắn lập tức chột dạ tránh đi, không dám nhìn thẳng. Hắn lại vung tay quay sang đám thợ thuyền:

- Còn nhìn cái gì nữa? Cầm tiền công mà không làm sao? Xây tường!

Á đàn bà kia mặt mũi đỏ bừng, cứ như vậy mà quay về thì thực là mất mặt, nhưng nếu không đi, ả cũng không dám đối nghịch với nhân vật thông thiên như thế, đành ra cứ đứng im tại chỗ.

Nam nhân của họ chỉ buôn bán nhỏ lẻ, có chút tiền dư dả, tự cho mình cũng có chút thân phận trong thôn, chuyện vừa rồi cũng không ra mặt.

Lúc này thấy bà nương nhà mình khóc lóc om sòm, thấy không ổn, lão mới vội vàng xuất hiện ở cửa sân, sa sầm mặt:

- Hàng xóm láng giềng phải sống chung hòa thuận. Người ta xây thêm tường, bà đứng xem cái gì? Về nhà!

Có bậc thang, mẹ ta vội vàng dẫn theo ba con trai bốn con gái lót tốt đi theo nam nhân về nhà.

Lúc này Tiết phụ và Tiết mẫu đang bận hỏi han con gái. Chuyện mấy năm qua thế nào, trên đường quay về Đồng Nhân ra sao năm ba câu chẳng nói hết, họ quên luôn cả đám thợ thuyền. Đội thợ cũng không rõ lắm thân phận của Diệp Tiểu Thiên, còn tưởng rằng hắn là cô gia nhà họ Tiết, mà ngay cả Diệp Tiểu Thiên cũng thực sự coi mình là con rể nhà họ Tiết rồi.

Nghe hắn nói vậy, đội thợ kia vội vàng hỏi:

- Ông chủ, tường này xây cao bao nhiêu?

Diệp Tiểu Thiên hăng hái hạ lệnh:

- Cao hai trượng!

Một học đồ lưu lười:

- Ông chủ, đây chỉ là tường viện, không phải tường thành.

Hắn cười lạnh:

- Có người thất lễ nói rằng nhà ta ngăn cản phong thủy nhà họ sao? Ta cứ muốn xây tường thành đấy! Xây cao lên! Có thể cao được bao nhiêu thì cao bấy nhiêu!

Tiết Thủy Vũ rơi nước mắt tâm sự cùng cha mẹ, nói đến cái chết của tiểu thư, Tiết mẫu cũng không nhịn được mà rơi lệ. Nói tới chuyện mấy năm qua nằng nặng gian khổ thế nào, Tiết phụ thổn thức khôn nguôi.

Nói đến cực khổ dọc đường đi, song thân phụ mẫu vô cùng lo lắng.

Những người thợ kia đâu có chủ ý gì, con rể nhà chủ bảo xây thì xây.

Bọn họ cũng đoán chừng đây là Tiết gia muốn trêu tức nhà hàng xóm, nên cũng rất dụng tâm. Vì vậy, tường bao Tiết gia xây lên, trong thiên hạ, ngoài Tiết gia, không một nhà nào xây tường viện nhà mình cao như thế. Có thể nói là thiên hạ đệ nhất tường!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 59: Ta là ai?

Bất kể nói thế nào, Diệp Tiểu Thiên thiên tân vạn khổ đưa con gái trả lại cho gia đình, đó là một thiên đại ân tình rồi. Lại còn nhân cơ hội hàng xóm chịu nhịn, đột ngột xây tường cao lên ba trượng, Tiết phụ chỉ có thể cười khổ, luôn mồm nói lời cảm tạ Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên thừa cơ nói rõ ý đồ của mình, Tiết phụ nghe xong mặt lại trầm xuống.

Tiết phụ bối rối nói:

- Tiểu Thiên huynh đệ...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đại thúc đừng gọi như vậy, vẫn bối không dám nhận.

Tiết phụ không để ý đến chuyện vụn vặt đó, tiếp tục nói:

- Người trải qua bao trắc trở khó khăn đưa nữ nhi của ta trở về, đây là ân tình lớn mà toàn Tiết gia vô cùng cảm kích. Nhưng điều đó không có nghĩa ta sẽ phải gả con gái cho người.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đương nhiên không có đạo lý đó. Văn bối nói với ngài cũng không phải là nói đạo lý. Kỳ thực chuyện này cũng không có liên quan gì đến đạo lý. Nói trắng ra là văn bối và Thủy Vũ đi cùng đường với nhau, sớm chiều ở chung, cùng chung hoạn nạn, giúp nhau vượt qua hoạn nạn, lâu ngày sinh tình, hôm nay đã không thể tách rời. Cho nên, thuận lý thành chương, chúng ta nên...

Tiết phụ nhất thời biến sắc, toàn thân như xác chết sống lại, nhảy dựng lên, nắm chặt bả vai Diệp Tiểu Thiên, giận dữ nói:

- Người nói cái gì? Người nói cái gì? Người làm gì con gái ta? Người làm gì con gái ta?

- Ô ơ...

Khi đối đầu với người đàn bà chanh chua nhà bên, Tiết phụ cũng không dừng mảnh như vậy, lúc này nghe nói con gái bị người này lợi dụng, nhất thời hóa thành hồ dữ, đỏ mặt hồng mắt nắm chặt cổ họng hắn hỏi dồn. Nhưng hắn làm sao trả lời được đây?

Diệp Tiểu Thiên đỏ bừng mặt, không ngừng lấy tay chỉ cổ họng mình.

Thủy Vũ thấy thế, vội bước đến kéo phụ thân ra, sáng giọng nói:

- Cha, cha nghĩ ngợi lung tung gì thế, con và Diệp Tiểu Thiên thế nào cũng tốt...

Tiết phụ trừng mắt hỏi con gái:

- Thế nào cũng tốt, rốt cuộc là sao đây?

Thủy Vũ giậm giậm chân:

- Đúng đấy, thế nào cũng tốt mà...

Lúc này Tiết mẫu đã nghe rõ chuyện, vội vàng ngăn cản:

- Lão đầu tử, đừng vội, con gái chúng ta là hạng người gì, lão còn không rõ sao? Nó sẽ không làm chuyện đòi phong bại tục đâu.

Tiết mẫu nói đến đây, quay sang Diệp Tiểu Thiên, vẻ mặt ôn hòa hỏi:

- Tiểu Thiên huynh đệ, người nói có đúng hay không?

Diệp Tiểu Thiên nghe câu được câu mất, mờ mịt hỏi lại:

- À, như thế nào đây? Không đúng, không đúng cái gì?

Tiết mẫu lắc đầu, cười than:

- Người trẻ tuổi, tâm lòng người, lão thân mình bạch, nhưng nữ nhi nhà ta đã sớm gả cho người khác, hủy hôn không phải là đạo lý làm người. Người trẻ tuổi, ân tình của người, cả nhà ta cảm kích, tuy nhiên, không thể gả con gái cho người được.

Diệp Tiểu Thiên thành khẩn nói:

- Đại thẩm. Văn bối thật lòng thích con gái người. Tuy Thủy Vũ không nói ra, nhưng ta vẫn nhận ra kỳ thật nàng rất thích ta đấy. Người không muốn hủy hôn ước đã có, chẳng lẽ lại muốn sau khi xuất giá, con gái sống một đời u sầu? Văn bối thành tâm thành ý cầu nhị lão tác thành. Hôm nay văn bối cũng có tích góp được chút, chừng hai trăm lạng bạc, sau khi Thủy Vũ về với văn bối, có thể sống yên ổn qua ngày, nhị lão có thể yên tâm.

Tiết phụ lớn tiếng nói:

- Hay nhỉ? Tiết gia ta và Tà gia đã có giao tình mấy chục năm, còn có hôn thư nữa, làm sao hối hôn? Người không nên nói nữa, nể tình người đưa con gái ta về, ta không ác mồm với người. Nhưng nếu người không chịu đi, ta sẽ không khách khí.

Diệp Tiểu Thiên đang muốn nói tiếp, Tiết phụ đã đuổi thẳng:

- Diệp gia tiểu ca nhi, mời người đi ngay.

Đến lúc này, Thủy Vũ nhìn không nổi nữa, nàng tức giận nói:

- Cha, Diệp ca ca là đại ân nhân của con, nếu không có huynh ấy, cho dù con gái còn sống cũng không biết rơi vào tình cảnh đáng sợ cỡ nào. Làm sao cha có thể đối xử với huynh ấy như thế?

Tiết phụ cả giận:

- Không đối xử với hắn như thế thì đối xử như thế nào? Tuyển hắn về làm con rể à? Chẳng lẽ có on tât báo, nhất định phải dùng thân người để báo đáp à? Nhà đầu kia, không biết xấu hổ còn lớn tiếng, khó trách hắn biết người đã dính hôn mà còn dám tìm đến tận cửa. Người nên tự xét lại bản thân đi, làm sao hắn dám trêu hoa ghẹo nguyệt hả?

Tiết Thủy Vũ bị cha giữa cho một trận, mi mắt đỏ lên, nước mắt bắt đầu rơi xuống, nàng nức nở khóc:

- Con gái làm sao là dạng người đó được? Nào có ai làm cha lại đi nói con gái mình như vậy chứ?

Tiết phụ càng giận hơn:

- Còn dám già mồm, càng lớn càng không có quy củ gì cả. Về phòng ngay.

Tiết Thủy Vũ tức giận giậm chân, quay người đi vào phòng. Diệp Tiểu Thiên thấy xuất sư bất lợi, cũng không muốn làm quan hệ giữa hắn và Tiết phụ quá căng thẳng, về sau càng khó gặp mặt, nên tạm thời triệt binh, khi nào thuận lợi sẽ quay lại. Vì vậy hắn vội nói:

- Được rồi, vãn bối đi, đại thúc bớt giận, ngày khác vãn bối lại đến bái phỏng.

Tiết phụ nổi giận đùng đùng:

- Đi, đi mau, ngày khác cũng không cần trở lại, Tiết gia chúng ta không chào đón người.

Tiết phụ chợt thấy Nhạc Diêu khiếp sợ đang đứng nép một bên, lại nói:

- Còn có tiểu nha đầu này, người cũng mang đi luôn đi. Nó không phải người Tiết gia, Tiết gia không nuôi nổi người rảnh rỗi.

Nghe thấy vậy, Tiểu mẫu không nhìn nổi nữa, quay sang Tiết phụ nói:

- Đương gia, tại sao lại làm như vậy, đây là cốt nhục của tiểu thư, lúc trước chúng ta được tiểu thư chiếu cố, phần ân tình này làm sao quên được. Bây giờ tiểu thư mất rồi, chỉ để lại một đứa bé như vậy, chúng ta...

Tiết phụ phản cảm nói:

- Tiểu thư, tiểu thư thì thế nào? Trong nhà, tiểu thư đã thất thế mà ngay cả cha mẹ ruột cũng chối bỏ, chúng ta chỉ là hạ nhân làm việc lấy tiền trong phủ, chẳng lẽ còn phải thay nằng ta nuôi dưỡng hài tử? Người chỉ là một lão bà hay mềm lòng, trở về phòng đi.

Thủy Vũ vừa mới về phòng nghe phụ thân nói muốn đuổi Nhạc Diêu đi, lập tức chạy ra. Mấy năm nay nằng và Nhạc Diêu sống nương tựa vào nhau, tuy Nhạc Diêu không phải cốt nhục của nằng nhưng đã sớm xem như cốt nhục, nếu đuổi Diêu Diêu đi, làm sao nằng chịu nổi.

Ngay sau đó hai mẹ con cùng tranh cãi với Tiết phụ, Tiết phụ dưng râu trợn mắt vỗ bàn đá ghế, nhưng chuyện này hai mẹ con khó có thể tiếp nhận, người một nhà huyền não âm ỉ. Diệp Tiểu Thiên thấy thế bèn can ngăn:

- Đại thẩm, Thủy Vũ, hai đứa cãi vã nữa, Diêu Diêu đi theo ta cũng tốt.

Thủy Vũ đỏ cả hai mắt, nói với hân:

- Chuyện đó, sao có thể, Diệp đại ca...

Diệp Tiểu Thiên cắt ngang lời nằng, mỉm cười nói:

- Không sao, đối với ta, nằng và Diêu Diêu đã thành người thân. Trải qua đoạn đường dài, chúng ta đã sớm thành người một nhà, đúng không?

Nói xong hân nháy mắt ra hiệu cho Thủy Vũ, ám chỉ nằng bình tĩnh.

Những lời này của Diệp Tiểu Thiên rõ ràng là đầy ẩn ý, nhưng lúc này Thủy Vũ không còn hơi sức đâu mà cự nự hân, nằng đau đớn nhìn Diệp Tiểu Thiên, lòng dâng lên một khát vọng được trốn đi cùng hân.

Nhưng... dưới chân nằng tựa như có một khối chì, một bước này, thật khó đi..

Diệp Tiểu Thiên lại quay sang Tiết phụ, cười tủm tỉm:

- Nóng giận hại sức khỏe, đại thúc tuổi đã lớn, nên tu tâm dưỡng tính giảm nhiệt khí thì sẽ tốt hơn. Thủy Vũ ngàn dặm xa xôi trở về người một nhà lại làm âm ỉ, chắc sẽ không thấy thoải mái. Vãn bối cáo từ.

Diệp Tiểu Thiên nói xong liền ôm Nhạc Diêu lên bước ra khỏi cửa. Thủy Vũ nước mắt lưng tròng chạy theo, bất lực đứng tựa bên khung cửa, che mặt khóc rống lên.

Diêu Diêu đã bắt đầu hiểu chuyện, mắt thấy Thủy Vũ và phụ thân cãi vã, dọa cô bé hoảng sợ đến mức không dám giãy dụa. Phúc Oa Nhi thì đương nhiên không ai dám đuổi, nhưng nó cũng rất thông minh, thấy Nhạc Diêu và chủ nhân tốt nhất bước đi, cũng lập tức đi theo.

Diệp Tiểu Thiên vừa mới ra cửa sân, nét tươi cười lại hiện rõ trên gương mặt hân. Khi hân đến, dù lòng tràn đầy tự tin, nhưng nếu hết thấy thuận lợi, thì chuyện sau đó căn bản không cần cần nhắc. Chính thức cần suy tính là nếu như gặp rắc rối thì phải làm sao? Cho nên hân cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Diệp Tiểu Thiên sợ phụ thân Thủy Vũ là hạng quân tử có chấp, bảo thủ, đã quyết định trao đổi hôn thư, thì dù thế nào cũng không thể gả con gái cho người khác. Vậy thì sẽ không dễ vượt qua rồi. Người ta là phụ thân của Thủy Vũ, dù thế nào hân cũng không thể dùng thủ đoạn với nhạc phụ được, khi đó cũng chỉ có thể bắt tay xử lý Tạ gia.

Nhưng nếu Tiết phụ đuổi Diêu Diêu đi lại khiến Diệp Tiểu Thiên có hy vọng. Tiết phụ tuyệt đối không phải là đại trượng phu uy vũ bất năng khuất, phú quý bất năng dâm. Đã như vậy, Diệp Tiểu Thiên hân sẽ có thể bán tên đi rồi.

Chỉ là hiện tại Diệp Tiểu Thiên vẫn còn một điểm quan trọng chưa làm rõ ràng. Hân không hiểu đến tột cùng Tiết phụ muốn làm gì? Hai trăm lượng bạc, đối với một gia đình bình thường mà nói là một số của cải khổng lồ. Tuy rằng hân không thể trao toàn bộ số bạc kia cho Tiết gia nhưng cho dù chỉ lấy ra 50 lượng làm sính lễ, đó cũng là giấc mơ giữa ban ngày của dân chúng bình thường rồi. Nhưng Tiết phụ lại cự tuyệt không chút do dự. Xem ra điều kiện

này không thể làm lão thay đổi.

Diệp Tiểu Thiên ôm Diêu Diêu trèo lên xe ngựa, lòng thầm nghĩ: Chỉ cần người có sở cầu thôi, chờ ta tìm hiểu rõ ràng, sẽ khiến người phải ngoan ngoãn giao con gái cho ta cưới về làm vợ.

Diệp Tiểu Thiên đặt Diêu Diêu xuống xe. Diêu Diêu đột nhiên oa lên một tiếng, nhảy dựng lên, ôm lấy cổ Diệp Tiểu Thiên, gào khóc tức tưởi:

- Mẹ không cần ta, mẹ không cần ta, huhuhu...

Diệp Tiểu Thiên ôm thân hình nhỏ nhỏ của cô bé, vỗ nhẹ sau lưng nó, dịu dàng dỗ dành:

- Đừng khóc, không có mẹ ở đây thì có Tiểu Thiên ca ca. Tiểu Thiên ca ca hứa với người, sớm muộn gì cũng đón mẹ người ra. Một nhà chúng ta lại đoàn tụ.

Diêu Diêu rụt rè nói:

- Lão đầu nhi hung dữ quá...

Diệp Tiểu Thiên cười ha hả:

- Có Tiểu Thiên ca ca ở đây, Tiểu Thiên ca ca bản lĩnh rất lớn, chuyên trị ác nhân hung nhân.

Nhạc Diêu cười, hai mắt đăm lệ mà hỏi:

- Thật vậy chăng?

Diệp Tiểu Thiên kiêu ngạo hát cảm lên:

- Ta là ai?

- Là Diệp Tiểu Thiên ca ca.

Nhạc Diêu mỉm cười, ôm chặt lấy cổ Diệp Tiểu Thiên.

Thái độ Tiết phụ cương quyết như vậy, Diệp Tiểu Thiên tự hiểu không thể cố đầu ăn xôi khiến quan hệ giữa hai người thêm tồi tệ. Rời khỏi Tiết gia, Diệp Tiểu Thiên đánh xe ngựa quay lại thành.

Đến khách điểm, giao tiểu nhị coi đồ cho ngựa ăn, Diệp Tiểu Thiên nắm hai tay Nhạc Diêu, dẫn theo Phúc Oa Nhi vừa đi vào sảnh, chợt nghe một giọng nói oang oang vang lên:

- Chương quý, các người... có định nhận khách không hả?

Khẩu âm và giọng nói đặc biệt đó khiến Diệp Tiểu Thiên theo bản năng quay đầu đảo mắt nhìn lại. Chỉ cần liếc một cái hắn liền nhận ra người.

Đó chẳng phải là hán tử ngày trước Tô Tuần Thiên đã lôi về để đối phó với Mạnh Huyện thừa sao?

Chương quý cười khoát tay cự tuyệt đại hán xấu xí kia. Đại hán cũng không lằng nhằng, hậm hực đi ra ngoài, bỗng nhiên trông thấy Diệp Tiểu Thiên nắm chặt tay một tiểu cô nương đi tới, đang kinh ngạc nhìn gã, lập tức tròn mắt lên nói:

- Người nhìn cái gì mà nhìn?

Nếu Diệp Tiểu Thiên đang ở địa hạt của mình thì nhất định sẽ gân cổ lên, tròn mắt lên mà hỏi: “Ta nhìn người thì sao?”. Sau đó, vung tay lên, người một quyền ta một quyền ẩu đả tung bừng. Nhưng lúc này, hắn chỉ cười tủm tỉm:

- Người là Mao Văn Trí?

Mao Văn Trí nghe vậy thì giật bản mình:

- Má ơi, làm sao người biết ta? Người là bạn tốt trong ngực với ta à?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 60: Làm việc tốt thường gian nan.

Diệp Tiểu Thiên thăm nghĩ, nếu ta nói rõ thân phận với người, lại phải dài dòng cả buổi, liền thuận nước đẩy thuyền, đồng ý với suy đoán của Mao Văn Trí, cười nói:

- Đúng vậy! Chẳng qua ta chỉ nhốt hơn một tháng.

Mao Văn Trí hưng phấn nói:

- Vậy thì khó trách rồi, dạo gần đây người bị nhốt quá nhiều, ta không nhận ra, chẳng qua ta là nhân vật cấp nguyên lão, sẽ không thể có chuyện có ai đó không nhận ra ta, ngay cả lính canh ngục mới đến cũng phải thỉnh giáo ta chuyện trong đại lao. Tiểu huynh đệ, người mới ra ngoài vài ngày, nhìn bộ dáng này có vẻ làm ăn cũng không tệ a.

Trong lòng Diệp Tiểu Thiên đột nhiên khẽ động: “Ta để lộ mặt trong thôn, không ít người vây xem hai nhà cãi nhau đều thấy mặt ta, giờ muốn đi tìm hiểu tình hình của Tiết gia sợ là không dễ dàng, nếu như có người hỗ trợ, một khuôn mặt khác, đại khái có thể dễ dàng hơn nhiều”.

Nghĩ tới đây, Diệp Tiểu Thiên liền cười nói:

- Người vẫn chưa tìm được nơi ở đúng không? Vừa hay, ta đây còn một gian phòng trống, người ở lại đó đi.

Mao Văn Trí nghe xong liền vui mừng, liên tục nói cảm ơn không ngừng:

- Đại ca, thấy huynh là người nói nghĩa khí! Rốt cuộc là từng ngồi tù cùng, chúng ta có quan hệ mật thiết a.

Trong nháy mắt, Diệp Tiểu Thiên liền từ “tiểu huynh đệ” thăng cấp thành “đại ca”, Mao Văn Trí này nhìn thì thấy lỗ mãng, lại cũng có cái giáo hoạt của gã, Diệp Tiểu Thiên nghe xong chỉ cười cho qua.

Mao Văn Trí lăm nhăm lau bầu, đi theo Diệp Tiểu Thiên vào trong.

Tiết Thủy Vũ ở trong phòng kia còn chưa trả, hôm nay nàng bị phụ thân bắt ở nhà, Diệp Tiểu Thiên không thể để Diêu Diêu ở một mình, liền dọn hành lý của mình sang phòng của nàng, nhường phòng của mình cho Mao Văn Trí.

Dàn xếp tất cả ổn thỏa, Diệp Tiểu Thiên mang Nhạc Diêu cùng đến phòng Mao Văn Trí, thuận miệng hỏi lai lịch của Mao Văn Trí, Mao Văn Trí liền vỗ đùi, cảm khái vạn phận nói:

- Muốn nói về quá khứ của ta, đây là một khoảng thời gian chưa xót ròi nước mắt, người nghe người thương tâm, người nghe người ròi lệ a!

Diệp Tiểu Thiên nghe xong ý tứ “nói ra thì dài dòng”, lập tức hối hận, nhưng Mao Văn Trí không để hắn có cơ hội cự tuyệt, lập tức kể về lịch sử máu và nước mắt của mình...

Sau khi Tiết phụ đuổi Diệp Tiểu Thiên đi, trở lại đứng trong nhà chính, nghiêng tai nghe một chút, chợt nghe tiếng khóc thút thít trong phòng con gái truyền ra. Có lúc còn nghe thấy tiếng khuyên giải con gái của vợ, Tiết phụ nhíu mày, quay người đi ra cửa, ngồi xuống ở ngưỡng cửa, trầm mặc suy nghĩ.

Khi Diệp Tiểu Thiên nói hắn có tích góp được hai trăm lượng, hoàn toàn đã có tác dụng, nhưng chỉ trong chớp mắt, Tiết phụ liền bỏ đi suy nghĩ trong đầu. Số tiền kia Diệp Tiểu Thiên cho lão bao nhiêu?

Một khi Thủy Vũ lấy chồng xa kinh thành, hai miệng già nhà lão sau này trông cậy vào ai?

Hôm nay tên đầy tớ nhà Tà gia kia có thể tiền đồ rồi, làm quản lý trong Thủy Tây Điền Thị. Tuy nói là làm hạ nhân của người khác, nhưng hạ nhân với hạ nhân không giống nhau, Tề tướng là quan thất phẩm a, quản lý Điền gia là nhân vật tầm thường sao?

Tiết phụ sớm đã đi tìm Tà gia, muốn con rể cùng đi Tĩnh Châu đón con gái trở về. Nhưng Tà Truyền Phong nhất quyết khước từ, nói là việc trong Điền phủ quá nhiều không thể đi, cũng có ý từ hôn, nhưng Tiết phụ tin tưởng đó là vì gã chưa từng nhìn thấy dung nhan bấy giờ của con gái lão.

Mấy năm trước, con gái còn là con bé chưa nẩy nở, tuy mặt mày ngũ quan lâu linh thanh tú, nhưng dù sao cũng chỉ là tiểu nha đầu.

Hôm nay thì khác rồi. Con gái tựa như cành liễu, ngày càng thanh tú, nếu như bấy giờ để cho tên đầy tớ Tà gia nhìn thấy, còn không mê chết gã sao. Đùng! Đưa con rể như thế vẫn còn lợi hơn!

Nghĩ tới đây, Tiết phụ thở dài:

- Ngày mai ta sẽ đến Tà gia một chuyến, để lão Tà chuyển lời cho tiểu tử nhà lão, gọi gã trở về một chuyến, chỉ cần gã nhìn thấy dung nhan của con gái, đưa con rể này chạy không được rồi!

Trong nhà khách, Mao Văn Trí gác chân, huyền thoại cùng Diệp Tiểu Thiên:

- Ta a. Vốn là người của Thâm Dương Vệ, người biết Thâm Dương Vệ không? Rất xa nơi này, ở quan ngoại. Nhà ta vốn là gia đình nghèo nhất trong

trần, cha mẹ ta mất sớm, ta dựa vào việc chăn dê cho nhà lão Vương để kiếm cơm. Nhưng sau đó ta thành người giàu nhất trần, người biết vì sao không? Ta biết ngay người không biết, đánh vỡ đầu người người cũng không nghĩ ra được...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Mao Văn Trí dương dương đắc ý nói:

- Có một ngày, ta đang chăn dê ở dưới chân núi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng răng rắc vang lên, trong sơn cốc có ánh lửa ngút trời, ta sợ tới mức chuột rút ở bắp chân, đàn dê kia đều chạy tán loạn. Đợi một hồi không thấy động tĩnh gì, ta đi vào trong sơn cốc, trên mặt đất của cái động kia, rất sâu, bên trong lấp lánh, ta tính toán, ở đây chắc chắn có vật quý. Ta đào, đào, phí nhiều sức lực, cuối cùng người đoán ta đào được cái gì? Ha ha, ta biết ngay người không biết, đánh vỡ đầu người, người cũng không nghĩ ra được...

Diệp Tiểu Thiên không nói gì nhiều chỉ nhìn Diêu Diêu, Diêu Diêu che miệng ngáp một cái, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Tiểu Thiên ca ca, muội đi tìm Phúc Oa Nhi chơi đây.

Thiếu mất một người nghe, Mao Văn Trí vẫn không giảm hào hứng, hươ tay múa chân:

- Ta đào ra được một khối vàng đầu chó. Ai nha mẹ ơi, một khối vàng đầu chó lớn như vậy, cũng phải nặng mấy chục cân, kết quả ta là người có tiền nhất trong trần rồi, lão Vương nhà đó không sánh nổi với ta.

Diệp Tiểu Thiên nghi hoặc hỏi:

- Vậy sao người... đến nơi này, còn rơi vào tình cảnh như vậy?

Mao Văn Trí nói:

- Tiền của phi nghĩa dễ dàng gây họa bất ngờ, người biết không? Trong trần của ta, có một đám thổ phi, huyền não dữ tợn. Người biết đám thổ phi đó không? Một ngày, bọn chúng tới huyền não trần của ta, rất huyền não còn rất hung dữ. Ta có nhiều tiền nhất, có thể không sợ sao? Ta chui qua hầm, mời bảo tiêu, cảm thấy không đáng tin cậy, về sau ta nghĩ ra một diệu kế: Ta bò lên nóc nhà. Nói chung, đám thổ phi xông vào nhà, lục tung, đào sâu ba thước đều có thể, nhưng cũng không tìm phía trên. Cho nên, ngay lúc trời tối, ta dấu tiền trên nóc nhà, người không biết đâu, ngày hôm đó tuyết rơi nhiều trời đông giá rét, ta mặc ba tầng áo lông, bên ngoài còn mặc một cái áo lông dê, cuối cùng lại mặc lên một lớp nữa, ở trong vẫn còn ôm một bình rượu mạnh chống lạnh. Ngay lúc trời tối ở trên nóc nhà, thêm ngủ giống như nửa tháng rồi chưa được ngủ vậy, ta sắp phát điên rồi, lúc đấy cách nghĩ của ta thay đổi, ta nghĩ, hay là để bọn thổ phi cướp đi? Nếu hấn cướp được rồi, thì sẽ không đến nữa, ta cũng không cần chịu tội như vậy nữa, kết quả là ta đợi mãi đợi mãi, đợi mãi mà bọn thổ phi không đến, khiến ta rầu đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên, sao bọn chúng không đến nữa chứ?

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Mao Văn Trí nói:

- Rất nhanh ta bị bọn chúng bức đến điên rồi, ta không cần tiền nữa. Vì vậy ta đem tiền chia cho người nghèo trong trần, lần này ta lại biến thành nghèo rớt mùng tơi.

Diệp Tiểu Thiên bần chôn nói:

- Vậy... người tiếp tục chăn dê là được rồi, chạy đến quan nội làm gì?

Mao Văn Trí ngượng ngùng đáp:

- Đây là vì ta bị tiền làm hỏng, lúc có tiền ta khoe khoang với lão Vương, đắc tội với lão, lão không cho ta chăn dê của hấn nữa, ta liền một đường đi về phía nam làm công, vì mùa đông ở quan ngoại rất lạnh, ta tính nếu đến nơi ấm áp, mùa đông không phải sẽ dễ chịu sao?

Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Vậy sao người lại bị bỏ tù lâu như vậy?

Mao Văn Trí nói:

- Về sau khi đến huyện Hồ, ta vẫn đi chăn dê, ta chăn dê cho đội trưởng nhà lao, rồi sau đó, vợ hấn dụ dỗ ta, người nói ta là một tên đồ con, lại chưa từng có phụ nữ, làm sao chịu nổi sự dụ dỗ của nàng ta, cho nên ta liền ngủ cùng nàng ta.

Diệp Tiểu Thiên gật đầu, khâm phục nói:

- Đại hiệp có bản lĩnh! Người dám ngủ với vợ của đội trưởng nhà lao, hấn không giết chết người trong ngục, coi như là rất tốt với người rồi.

Mao Văn Trí nói:

- Người thôi đi, vì sao hần không giết ta? Vì hần nhận được lợi lộc rồi, vì để hần bớt giận, vợ hần cho em gái uống thuốc, để ngủ cùng hần. Em gái đó nhìn rất xinh đẹp đấy, đẹp hơn nhiều so với chị gái, hần còn mừng gần chết...

Hai mắt Diệp Tiểu Thiên đăm đăm: “Một tên gốc như vậy, thực có thể giúp ta thăm dò được Tiết gia sao? Haiz! Méo mó có hơn không, tạm thời để hần thử xem...”

Từ lúc nghe được lịch sử bi thảm của Mao Văn Trí, Diệp Tiểu Thiên không ôm hi vọng quá lớn với loại gốc tận trong gân cốt này, chẳng qua trước mắt không có người có thể dùng, cũng chỉ có thể tạm chấp nhận gã trước, vạn nhất tên này đánh bậy đánh bạ, lại ra được chuyện tốt gì đấy.

Mao Văn Trí nghe hần nói sự việc, rất tự tin cười rộ lên, Mao Văn Trí vỗ ngực đảm bảo với Diệp Tiểu Thiên:

- Chuyện này người giao cho ta đi, người yên tâm, ta là người nghèo, ta hiểu rõ nhất chính là mấy người nghèo kia. Họ suốt ngày nhàn rỗi không có chuyện gì làm, ta giả thành tên ăn mày tìm họ nghe ngóng, khẳng định có thể hỏi ra.

Diệp Tiểu Thiên cười khổ nói:

- Chỉ mong như vậy!

Mao Văn Trí người này thật trọng nghĩa, gã ăn của Diệp Tiểu Thiên, dùng của Diệp Tiểu Thiên, còn thực sự làm việc cho Diệp Tiểu Thiên, sau khi nghe rõ vị trí của Tam Lý Trang, Mao Văn Trí liền mang theo tiền cơm ba ngày, xách cây côn đánh chó của gã lên rồi đi thẳng đến đó.

Tạm thời Diệp Tiểu Thiên đặt hi vọng lên Mao Văn Trí, nếu gã không nghe ngóng được gì, khi đó nghĩ cách khác cũng không muộn, dù sao Thủy Vũ cũng sẽ không lập tức xuất giá. Mao Văn Trí đi rồi, Diệp Tiểu Thiên ở lại nhà khách không có việc gì, liền mang theo Nhạc Điều đi dạo chơi thành Đồng Nhân, Phúc Oa Nhi tất nhiên cũng theo đuôi họ.

“Tò ba người” như vậy, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, chẳng qua người bên ngoài chỉ nhìn xem, có chút tò mò mà thôi, nhưng lại có ba tên ăn mày âm thầm lén lút theo sau ba người. Diệp Tiểu Thiên đuôi được một tên “ăn mày” đến thôn Tam Lý, tuyệt đối không ngờ còn có ba “tên ăn mày” khác đang theo dõi hần.

Dương Tam Sầu ở xa xa nhìn Diệp Tiểu Thiên, vì có Phúc Oa Nhi là mục tiêu rõ ràng như vậy, cũng không lo sẽ mất dấu. Dương Tam Sầu theo dõi một hồi, lẩm bẩm:

- Nhìn bọn chúng nhàn nhã như vậy, là có ý định ở lại thành Đồng Nhân lâu dài sao?

Nhạc Minh rõ ràng không kiên nhẫn như vậy, không nhịn được đề nghị:

- Đại quân gia, chúng ta muốn tìm nơi ít người để ra tay thì khó quá, không bằng giải quyết dứt khoát, thừa dịp đông người trên đường dễ dàng thoát thân, để ta ra tay, dùng phi đao lấy tính mạng con bé, sau đó quay lại khách điếm, lấy tính mạng của Thủy Vũ, để tránh đêm dài lắm mộng.

Dương Tam Sầu do dự một chút, trầm giọng nói:

- Thông minh đấy!

Nhạc Minh hưng phấn, rốt cuộc có thể thoát khỏi biển khổ rồi, gã đáp ứng một tiếng, âm thầm lấy ra một cây phi đao giấu trong lòng bàn tay, nhích tới gần ba người Diệp Tiểu Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 61: Cầu tài như khát nước.

Dương Tam Sầu dẫn Nhạc Minh đi theo là có ý đồ. Ngoài lý do gã là tâm phúc của y ra thì còn có nguyên nhân quan trọng khác: gã là cao thủ duy nhất trong đám tâm phúc thuộc hạ. Làm một gia đình họ viện lại biết dùng phi đao, chẳng lẽ còn không phải là cao thủ?

Nhạc Minh dồn tất hy vọng chấm dứt quãng thời gian khổ sở trở lại Dương gia tiếp tục hưởng phúc vào một đao kia, bởi vậy tinh thần phấn chấn, gã lặng yên tới gần ba người Diệp Tiểu Thiên, tìm kiếm cơ hội hạ thủ.

Phi đao có toàn phi và trực phi, toàn phi đương nhiên càng xa càng tốt, trực phi thì cần phải gần, tuy nhiên, trực phi có độ chính xác sẽ cao hơn, lực cũng

đu hơn. Nếu dùng toàn phi, thì phần lớn áp dụng bằng thủ pháp vung cánh tay. Nhưng nếu thực hiện động tác đó ngay trên đường phố đông người, thì rất dễ bị phát hiện.

Cho nên Nhạc Minh đành phải sử dụng Thốn kinh vào đao. Mà dùng đao để thốn kinh, khoảng cách sát thương hữu hiệu cũng không quá ba trượng. Cho dù như vậy thì cũng không thể một sớm một tối là có thể luyện thành. Vì vậy Nhạc Minh luôn kêu ngao đối với phi đao của bản thân.

Diệp Tiểu Thiên chấp tay thành thoi đi phía trước. Nhạc Diêu cùng Phúc Oa Nhi theo sát phía sau, hai tiểu gia hỏa vừa đi vừa chơi đùa. Phúc Oa Nhi lấy đầu thúc vào mông Nhạc Diêu. Tuy dùng sức không lớn nhưng cũng làm cho Diêu Diêu loạng choạng. Phúc Oa Nhi cứ đùa không biết mệt. Diêu Diêu cũng cười khàch khàch không ngừng.

Bên cạnh xuất hiện một môn hộ khí phái, cửa ra vào đắp gạch giã. Bên cạnh đồng gạch ngói cùng vật liệu bằng đá, mấy thợ thủ công đang túi bụi làm việc. Diệp Tiểu Thiên tình cờ nhìn thoáng quá, thấy trên đầu cửa có treo bốn chữ lớn: Đồng Nhân phủ học. Lúc này mới hiểu đây là học đường của phủ Đồng Nhân.

Nhạc Minh đi lẫn trong dòng người đi đường càng lúc càng tiến lại gần, dần dần đã đi ngang hàng cùng ba người Diệp Tiểu Thiên. Nhìn khoảng cách đã đủ, Nhạc Minh lấy phi đao ra, gấp cổ tay, phi đao rời khỏi tay, xuyên qua khe hở giữa đám người lao thẳng đến huyệt thái dương của Nhạc Diêu.

Nhạc Diêu chỉ là một tiểu nha đầu nhưng Nhạc Minh rõ ràng không hề nương tay, đao nhắm thẳng vào điểm yếu hại trên người cô bé. Ai ngờ Phúc Oa Nhi đang giả vờ ngoan ngoãn đi vài bước đúng lúc ấy lại vui mừng nhảy dựng lên, thúc đầu vào mông Nhạc Diêu.

- Ai nha. Phúc Oa hư.

Nhạc Diêu bị Phúc Oa Nhi thúc chúi người về phía trước phả lên cười khanh khách. Phi đao xẹt qua gáy cô bé trong gang tấc. Nhạc Diêu không hề hay biết.

Nhạc Minh tức giận giậm chân một cái, gãi dòn hết hi vọng vào phi đao này, không thất vọng sao được. Tổng cộng gãi có ba ngọn phi đao, lúc trước khi bị hộ viện phủ Tề Mộc nhốt vào thủy lao, đã tịch thu mất hai thanh. Thanh phi đao này may mắn còn giữ lại được là nhờ gãi giấu ở dưới đế giày. Mà bây giờ...

Phi lao xẹt qua gáy Nhạc Diêu cắm vào hộp mực ở bên cạnh giàn giáo. Hộp mực đen vỡ tan, mực chảy ra. Phi đao xoay tròn hai vòng bắn ngược trở lại, chuôi đao nện vào thân hình núc ních những thịt của Phúc Oa Nhi.

Phi đao rơi xuống đất.

Phúc Oa Nhi đột nhiên thấy trước mặt xuất hiện một đồ vật sáng lấp lờ, sợ bị người khác lấy đi, vì thế lập tức đưa cái tay gấu ra đoạt lấy, nắm chặt, và... nhét vào miệng.

- Gạc, cò rắc...

Thiên hạ này không thiếu kẻ tham ăn, nhưng chắc chắn có ai so nổi con gấu này. Phi đao dài ba tấc mà nó ăn sung sướng ngon lành tựa như ăn đậu rang. Khi Phúc Oa Nhi lấy thanh phi đao lên găm thì mấy thợ thủ công phát hiện hộp mực bên cạnh giàn giáo bị vỡ tan liền kêu lên thất thanh. Diệp Tiểu Thiên cùng người đi đường vội nhìn về phía đó, không ai phát hiện ra Phúc Oa Nhi ăn vụng.

Nhạc Minh đứng ở phía đối diện, quay đầu lại thăm dò, hướng Dương Tam Sầu lắc đầu. Dương Tam Sầu hận hận giậm chân một cái, ra hiệu cho gã: rút lui.

Khi phi đao bắn ngược trở lại đã dính mực nước, khứu giác Phúc Oa Nhi linh mãnh cỡ nào, khẩu phi đao kia chỉ đủ dính kê răng nó, thật sự không bỏ bèn gì, lúc này lại khịt khịt mũi, đi qua nhặt một miếng mực bẻ nát nhét vào miệng: Gạc cò rắc...

Hương vị không ổn, Phúc Oa Nhi nhụt chí nhỏ ra một tảng đá bột phấn.

Đám thợ thủ công cho rằng đã tìm được tội phạm gây họa, lập tức kéo tay áo Diệp Tiểu Thiên, hét lớn:

- Ngươi không được đi. Con tỳ hưu (vật phong thủy) nhà ngươi nuôi làm bê đồ đạc của chúng ta.

- Ồ, cũng biết hàng đấy, nhận ra đây là "tỳ hưu" cơ á.

Diệp Tiểu Thiên thấy đám thợ thủ công nhận ra tên tham ăn nhà mình, trong lòng nảy sinh hảo cảm với bọn họ.

Diệp Tiểu Thiên cũng nhận ra Phúc Oa Nhi nhà mình gây họa, nhưng bất quá tiểu gia hỏa ngang bướng cố chấp, cũng khó nói... Hơn nữa hiện trường cũng không có hung thủ nào khác, đại khái đúng là do Phúc Oa Nhi nhà mình gây chuyện rồi. Nhưng hộp mực đám thợ thủ công dùng cũng không đáng mấy bạc, cùng lắm là bồi thường, xong.

Nghĩ vậy, Diệp Tiểu Thiên vội vàng bồi tội:

- Dạ dạ dạ, vị đại thúc này, đừng nóng giận. Súc sinh nào hiểu chuyện đời, cái hộp này đáng giá bao nhiêu tiền, kẻ hèn này đền cho ngươi là được rồi.

Lúc này đám thợ thủ công đều xúm lại, một người trong đó nói:

- Ôi không được rồi, bức tranh chữ này của Lê lão gia bị nhuộm mực rồi. Đó là một bức tranh chữ dùng giấy Tuyên Chi viết, vốn chồng lên đặt ở gần giá, dùng hộp mực đè lên. Lúc này, có thợ thủ công mở tờ giấy kia ra, chỉ thấy trang giấy đã bị thấm mực ướt sũng nước, đen sì một mảnh. Ngoài chữ cuối cùng, thì không còn nhìn thấy gì nữa.

Sư phó của đám thợ thủ công cũng vội tới xem xét, kêu lên:

- Hộp mực bị bể còn chưa tính, chữ này Lê lão gia bảo chúng ta khắc vào đầu cửa đấy. Lê lão gia cũng không phải người tính khí tốt, chữ này không có, chúng ta cũng không dám đi tìm Lê lão gia xin lại bộ khác.

Diệp Tiểu Thiên nghe thấy vậy thì cau mày, vốn tưởng rằng chỉ là chuyện bồi thường tiền, không ngờ đã chọc vào phiền toái lớn. Cũng không biết Lê lão gia này là người nào, đã có thể đề câu đối lên cửa phủ học chắc chắn là người nổi danh trong đám trí thức địa phương, hoặc chính là Huân đạo, Giáo dục của phủ học này.

Văn nhân vẫn coi bản vẽ đẹp của mình nhất. Mặc dù chỉ là mấy chữ, người nói nó không đáng một đồng cũng được, mà nói nó đáng giá ngàn vàng cũng được, vạ nhất Lê lão gia công phu sư tử ngoạm thì toàn bộ bạc hấn có bồi thường cho lão cũng không đủ.

- Đã có cách.

Mắt Diệp Tiểu Thiên chớp mấy cái nảy ra ý hay, lập tức nói với đám người kia:

- Không cần kêu không cần kêu, chữ này mới bị nhuộm, còn nhận ra được.

Diệp Tiểu Thiên nói xong đoạt lấy bức giấy kia, mở rộng ra chiếu dưới ánh mặt trời, gật đầu nói:

- Há, hóa ra là dạng chữ này, nhận ra rồi, các người nhận ra chưa?

Mấy tên thợ thủ công nhìn tờ giấy đen sì thật sự không nhận ra chữ gì.

Sư phó nói:

- Lê lão gia viết mấy chữ này chúng ta còn chưa xem qua. Viết cái gì vậy?

Diệp Tiểu Thiên chỉ điểm:

- Mau tới đây.

Người xem, ở đây màu có đậm hơn chút, chiếu dưới ánh mặt trời thì thấy khá rõ, tốt rồi, ta biết đôi câu đối này.

Vừa nói, hần vừa gấp bức tranh lại ném sang một bên.

Những người thợ này cũng không biết trên bức tranh viết gì, cứ tiện tay viết cho bọn họ một cái khác là được.

Diệp Tiểu Thiên tự tin nói:

- Đại thúc đừng vội, lấy bút mực ra cho ta, ta sẽ viết lại bức chữ này cho người, ta không còn phải chịu rắc rối nữa mà đại thúc cũng không bị Lê lão gia quở trách.

Đám thợ thủ công kia xôn xao, bên cạnh có một đồ đệ nhắc nhở:

- Sư phó, người này... có thể viết giống bút tích của Lê lão gia sao? Nếu như không giống, bị Lê lão gia phát hiện...

Những người khác như bưng tỉnh:

- Đúng vậy, chúng ta phải khắc mấy chữ này của Lê lão gia bên trên cột cửa này đấy, chữ viết của người không giống với Lê lão gia, Lê lão gia phát hiện ra ngay thôi.

Diệp Tiểu Thiên bình tĩnh nói:

- Bút thể chính là Vương thể (thể chữ của Vương Hi Chi), Nhan thể (thể chữ của Nhan Châu Khanh thời Đường) hay Tam Tổng (Tổng Toại, Tổng Khắc, Tổng Quảng), hay là Tô Hoàng Mễ Thái (Tô Đông Pha, Hoàng Đình Kiên, Mễ Thi, Thái Tượng) là hết. Đem bức tranh chữ kia tới, ta xem chút.

Lập tức có người đi lấy tập giấy Tuyên Chi kia, bên trên chỉ còn một chữ: TIÊU.

Diệp Tiểu Thiên trầm ngâm: “Tiêu cái gì mà tiêu, cái này đến tột cùng là muốn tiêu gì”.

Đám thợ thủ công căng thẳng hỏi:

- Nét chữ của Lê lão gia, người bắt chước được không?

Diệp Tiểu Thiên cười ha ha:

- Đã không phải tự nghĩ ra kiểu chữ, bắt chước có gì không được, đây là... u a... đây là Sáu kim thể nha, ta sẽ viết lại câu đối này, các người cứ so sánh xem có giống hay không.

Đám thợ thủ công kia không có cách nào khác, đành mang tới một bộ giấy Tuyên Chi, chuẩn bị bút nghiên thật tốt, trải trên một bàn đá, mời Tiểu Thiên viết.

Nét chữ của vị Lê lão gia này đúng là thuộc Sáu kim thể *, trước đây, khi còn ở thiên lao. Diệp Tiểu Thiên theo học đám quan trường nhân kiệt kia đủ thứ thượng vàng hạ cám. Nói đến thư pháp, triều đại này lưu hành nhất là Tam Tông, Vương - Nhan và Sáu kim thể thì hẳn cũng hiểu. Vấn đề nan giải bây giờ là phải suy đoán xem tên Lê lão gia viết cái gì trên bức tranh kia.

*"Sáu kim thể" hay "Sáu kim thư" (***/*), một kiểu viết chữ trong nghệ thuật thư pháp. Tên gọi "Sáu kim thể" là do trên thực tế kiểu viết của Huy Tông thanh mảnh tương tự như sợi vàng, xoắn và đảo ngược.

Những công tượng đó cũng chưa từng xem Lê lão gia viết gì nên cũng rất thuận lợi, chỉ cần chữ cuối nhìn giống như chữ Tiểu là có thể hù bọn họ. Viết xong thì ừ ề quyền chuẩn luôn, bọn họ có phát hiện ra cũng đành chịu.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ tới đây, múa bút ghi liền một đôi câu đối: Địa vị thanh cao, nhật nguyệt mỗi tòng kiên thượng quá. Môn đình khai khoáng, sơn xuyên thường tại chương trung tiêu (tạm dịch: Địa vị thanh cao, nhật nguyệt thường mang trên vai gánh; Môn đình rộng lớn, núi sông luôn nắm giữ giữa tay nhìn). Diệp Tiểu Thiên viết xong, tràn đầy tự tin kêu mấy người kia tới:

- Đến, nhìn một cái, xem có gì sơ hở không?

Đám thợ thủ công vội vàng cầm tờ giấy Tuyên Chi nhần nhần nhúm nhúm loang lổ mực kia, rồi lại so sánh với bản Diệp Tiểu Thiên vừa viết, so sánh nét bút mạch lạc đúng là không sai chữ nào. Bọn họ vui mừng quá đỗi, luôn mồm nói:

- Cảm ơn trời đất, rõ ràng là không hề kém chút nào.

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Không cần cảm ơn, đã như vậy, kẻ hèn này xin cáo từ.

Không đợi đám thợ kia kịp phản ứng, Diệp Tiểu Thiên nắm tay Nhạc Diêu, trong nháy mắt dẫn theo hai kẻ gây họa chạy đi mất dạng.

- Ai, bọn họ còn chưa đền tiền hộp mực.

Đám thợ kia đột nhiên nhớ ra, ngẩng đầu nhìn, Diệp Tiểu Thiên đã đi mất dạng. Vị sư phó xem đi xem lại bộ chữ kia, hài lòng nói:

- Được rồi, một cái hộp mực đáng giá bao tiền? Cái này tốt rồi, không cần sợ cái bản mặt thối kia của Lê lão gia nữa.

Đúng lúc này, Lê lão gia vác bộ mặt thối đi từ trong phủ học đi ra.

Lê lão gia tên là Lê Trung Ân, hai ngày trước vừa đi Thủy Tây, bị Đề học đạo nghiêm khắc khiển trách một trận này lữa.

Đại Minh nam bảy bắc 63 tỉnh, Đề học đạo các tỉnh đều do Đề hình Án sát sử hoặc Án sát Phó sử, Thiêm sự đảm nhiệm. Đề học đạo Quý Châu do Quý Châu Đề hình Án sát sử đại nhân kiêm nhiệm.

Khảo sát thành tích chủ yếu của quan viên địa phương căn cứ vào thuế ruộng và trị an. Còn tiêu chuẩn khảo sát quan viên đối với việc học hành trong vùng phụ trách thì là thi? Đương nhiên là số lượng người đỗ tú tài, cử nhân hay tiến sĩ.

Ở Đồng Nhân vô cùng bế tắc. Khoa khảo xưa nay không hề có thành tích gì. Kỳ thực không chỉ có Đồng Nhân, mà toàn bộ Quý Châu đạo cũng vậy, không chỉ nói trên lĩnh vực khoa cử không thể so với Giang Chiết mà so với các tỉnh phương Bắc cũng thua xa. Mỗi năm, đám con cháu trực hệ của các lão gia thổ địa kia cũng có vào học, nhưng trên cơ bản là “bảo tổng sinh” (học sinh cử đi học), thành tích không quan trọng, quyết định tới việc bọn họ có vào hay không vào chính là thân phận.

Hai năm liên tục, Đồng Nhân không có tú tài. Đề học đại nhân lần này ra nghiêm lệnh, nếu như năm nay phủ học Đồng Nhân lại không có thành tích gì, thì cái chức Huấn đạo phủ học của lão cũng chấm dứt.

Thư hỏi tâm tình của Lê Huấn đạo làm sao mà tốt được.

Sư phó công tượng sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu tiên là dừng hết các việc khác, dán đôi câu đối kia lên cột cửa đang định điều khắc thì Lê Huấn đạo đã ngẩng đầu lên nhìn, đột nhiên khựng lại, nổi giận dưng dưng quát:

- Dừng tay, mấy chữ lưu niệm bên trên cái cửa này, là của ai?

Đám công tượng kia lòng nhảy dựng lên, thầm kêu không ổn. “Huấn đạo lão gia hẳn là đã nhìn ra. Không đúng, bút tích kia y đúc lão mà”.

Sư phó công tượng kiên trì cười nói:

- Lê lão gia, đây không phải là thủ thư của ngài sao?

Lê Huấn đạo quát:

- Nói năng bậy bạ, bản quan không viết những chữ này, đến tột cùng là ai viết?

Sư phó công tượng nghe vậy lòng thầm khở: “Bị cái tên tiểu tử hồ đồ kia lừa gạt rồi”. Y roi vào đường cùng, đành phải thuật lại toàn bộ câu chuyện. Lê Huấn đạo nghe xong càng giận hơn:

- Lê nào lại như vậy. Cái tên thất phu này dám lừa gạt lão phu... lão phu...

Lê Trung Ẩn chỉ vào cái mũi sư phó công tượng, rồi bỗng, im bật. Sư phó kinh hãi, vội vàng nói:

- Lê lão gia, xin ngài bớt giận, ngài mắng ta đánh ta đi, dù thế nào ra cũng chịu, ngài tuyệt đối đừng xả khí hư...

- Ha ha ha...

Lê Trung Ẩn đột nhiên đổi giận thành vui, cười ha ha, cười tới mức dọa sư phó vội vàng lùi hai bước, cẩn thận cất cái đục vào bên trong:

- Đừng nói là Huấn đạo lão gia giận đến phát điên rồi nha...

Lê Trung Ẩn hỏi:

- Ngươi nói, một người thiếu niên viết mấy chữ này?

Sư phó khiếp đảm gật đầu nói:

- Đúng... là một thiếu niên, mặt non choẹt. Cho dù không phải thiếu niên thì cũng vừa qua tuổi thành niên là cùng.

Lê Trung Ẩn đi đến gần cửa, càng xem càng vui mừng:

- Chữ viết tốt hơn, tư tưởng cũng lớn a. Nhân tài. Nếu lão phu vớt được người này vào lưới làm môn hạ, lo gì hẳn không đỗ tú tài?

Lê Trung Ẩn hào hứng hỏi:

- Người nọ đi hướng nào?

Sư phó công tượng nói:

- Đi về bên kia, hẳn mang theo một tiểu nữ, và còn có một tỳ hưu, rất dễ nhận ra.

Lê Trung Ẩn không nói hai lời, đuổi theo ngay.

Cầu tài như khát nước, trong đám sư trưởng khắp thiên hạ, còn có người nào khổ hơn đám Huấn đạo Giáo dụ Quý Châu này?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 62: Thiên hạ làm rớt cái bánh bao.

Diệp Tiểu Thiên dẫn theo Nhạc Diệu đi vòng vo một hồi, mua một giò măng cho Phúc Oa Nhi, vừa mới trở lại khách điểm, ngâm một bình trà nóng, thì Mao Vấn Trí phong phong hóa hóa trở về, chưa thấy người đã nghe tiếng:

- Ai nha má ơi, đại ca, người đúng là đen đui, lại trẻ rồi, vợ của người - đại tẩu tử có thể sẽ chạy cùng người khác á.

Diệp Tiểu Thiên chấn động, hỏi gấp:

- Cái gì mà chạy cùng người khác, người nói rõ xem nào.

Mao Văn Trí đưa tay lần mò ấm trà, oạch một tiếng nói:

- Bồng chết người á?

Rồi y quay đầu, thuận tay cầm một cái chén trà lên, chạy đến bồn rửa mặt Diệp Tiểu Thiên vừa dùng nước lên ực ực uống cạn.

Diệp Tiểu Thiên và Nhạc Diêu đưa mắt nhìn nhau, Phúc Oa Nhi thì đầu cúi gằm mãi miết gắp măng.

Mao Văn Trí uống liên tiếp ba chén nước, rồi mới đi đến bàn đặt mâm ngồi xuống, quệt mồm nói:

- Sau khi ta nghe ngóng lấy tin, lập tức về ngay, người nói có sốt ruột không? Hôm nay, lão già Tiết gia kia đã đi Tạ gia. Lão Tạ ở thôn bên cạnh. Lão Tiết nói lão Tạ mời đại tiểu tử kia đến nhà lão một chuyến. Nếu tên tình địch kia của người mà về sớm thì sẽ tiến hành hôn sự sớm.

- Lão Tạ đến nhà bọn họ, đối với đại tẩu kia đặc biệt hợp ý. Nói là cứ quyết định hôn sự. Khi lão bắt từ kia tiễn lão Tạ đến đầu thôn, chính tại ta nghe rõ. Người xem xử lý việc này gấp đi, nếu người không có biện pháp gì, thì đại tẩu coi như thuộc về người khác rồi đó.

Diệp Tiểu Thiên nghe xong giận tím mặt:

- Hắc. Nhạc phụ đại nhân này đúng là khiến ta chướng tai gai mắt. Không được, cho dù là hoa đã có chủ, thì ta vẫn cứ muốn đập bể chậu cướp về. Tiểu tử họ Tạ kia, bảo hán lãn cho xa, nữ nhân lão tử đã vừa ý, làm gì có chuyện nhường cho người khác?

Mao Văn Trí hớn hở nói:

- Đại ca ăn nói bá đạo ghê nha. Người muốn thắng tay dựng cờ, thì huynh đệ nhất định sẽ cùng người lên núi.

Diệp Tiểu Thiên hừ lạnh:

- Nói hươu nói vượn, nhà bọn họ ở chân núi, căn bản không cần lên núi. Đến tột cùng người có đi đến đó không, đừng có hù ta.

Mao Văn Trí nở nụ cười:

- Đại ca, người không hiểu. Là lên núi làm thổ phỉ, là tụ tập với nhau, người biết không? Chúng ta đoạt đại tẩu về, đem cho người làm phu nhân áp trại.

Diệp Tiểu Thiên đôi giận thành vui:

- Ừm, chủ ý này cũng không tệ. Sáng mai chúng ta đến Tam Lý Trang.

Mao Văn Trí hỏi:

- Đại ca, người gấp làm gì. Nghe nói đại tiểu tử Tạ gia kia còn đang ở Thủy Tây, nếu muốn về thì cũng phải mất ngày hai ngày mới tới, ngày mai mưa to, chúng ta đi làm gì cho cực?

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao người biết ngày mai mưa to? Người biết xem thời tiết?

Mao Văn Trí nói:

- Cái gì mà xem thời tiết chứ? Khi còn bé ta bị Vương lão tài đánh, lão đập một cước lên bàn chân ta. Rắc một cái gãy luôn xương, về sau phải tĩnh dưỡng rất lâu, nhưng vẫn để lại nội thương, mỗi khi trời đầy mây sắp mưa thì vô cùng đau nhức. Mưa to đau nặng mưa nhỏ đau nhẹ. Bây giờ nó vừa xót vừa đau này, đau muốn chết, khẳng định ngày mai mưa sẽ rất to.

Diệp Tiểu Thiên:

-

Nhạc Diêu nắm chặt bàn tay nhỏ lại:

- Cho dù mưa, Diêu Diêu cũng muốn đi. Mẹ của ta không được gả cho người khác.

Diệp Tiểu Thiên vui mừng nhìn nàng, vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn như trứng gà bóc, khen ngợi:

- Diêu Diêu nói rất đúng. Cho dù ngày mai mưa lớn, chúng ta cũng phải đi.

Mao Văn Trí nói:

- Vậy được, đại ca người cho ta ít tiền, ta đi mua hai bộ áo toi.

Nhạc Diêu cướp lời:

- Bốn bộ, cả Phúc Oa Nhi cũng đi.

Mao Vấn Trí chỉ vào Phúc Oa Nhi đang gặm măng:

- Cái thứ kia à? Nó cũng khoác áo tôi? Chuyện này rất tà hững nha.

Diệp Tiểu Thiên đưa cho y chút bạc:

- Được rồi, ngươi cũng đừng bận tâm đến nó tà hay không tà hững. Nhanh đi mua đi.

Mao Vấn Trí vâng một tiếng, cầm tiền, lại khệnh khạng rời khỏi cửa.

Mao Vấn Trí vừa đi được một lát, chợt nghe có người gõ cửa phòng:

- Xin hỏi, chủ nhân có ở đó không?

Diệp Tiểu Thiên vừa rót chén trà đưa lên miệng, nghe vậy vội đặt chén xuống, đứng dậy mở cửa, thấy một người trung niên mặc áo nho sĩ, tướng mạo nhỏ nhắn, đang mỉm cười nhìn hấn. Cửa mở ra, người nọ thấy trong phòng có Diêu Diêu và Phúc Oa Nhi đang gặm măng ở góc phòng, thì sáng rực cả hai mắt.

Diệp Tiểu Thiên nhìn lão, nghi hoặc hỏi:

- Túc hạ là?

Người nọ cười ha ha, vuốt râu:

- Thái độ có vẻ không hiếu khách lắm, túc hạ không thể mời Lê mỗ vào ngồi sao?

Diệp Tiểu Thiên vội vàng mở cửa ra, nói:

- A, hóa ra Lê tiên sinh đến, mời, mau mời ngồi.

Từ nhỏ, Nhạc Diêu đã được Thủy Vũ giáo huấn đủ thứ phép tắc quy củ.

Khi tiếp xúc với Diệp Tiểu Thiên, thì vẫn giữ nguyên nét ngây thơ chất phác của một tiểu hải tử, nhưng khi có người ngoài, lại đặc biệt hiểu chuyện, lập tức nhường chỗ ngồi cho Lê tiên sinh, còn rót cho lão một chén trà. Lê Huấn đạo mỉm cười gật đầu với cô bé, hài lòng với cách cư xử rất có phép tắc của Diêu Diêu.

Nhạc Diêu rót trà mời khách, rồi lui xuống dựa người vào Diệp Tiểu Thiên, đôi mắt đen tròn mở to hóng chuyện. Lê Huấn đạo mỉm cười:

- Vừa rồi Lê mỗ có hỏi thăm chương quỹ thì biết tôn khách họ Diệp, đúng không? Ha ha, không biết ngươi là khách đi qua nơi này hay là có ý định sống lại đây lâu dài?

Diệp Tiểu Thiên lại càng cảnh giác hơn:

- Lê tiên sinh, không biết ngài hỏi câu đó là có ý gì?

- Ah. Hahah...

Lê Huấn đạo vuốt râu cười to:

- Ngươi không cần phải phòng bị, Lê mỗ xin đi thẳng vào vấn đề. Lê mỗ là Huấn đạo phủ học Đồng Nhân, hôm nay Lê mỗ chứng kiến đôi câu đối treo tại cửa phủ học. Mấy chữ kia là ngươi viết?

Diệp Tiểu Thiên trầm nghĩ:

- Nguy rồi, bị nhân vật chính đến thăm rồi.

Diệp Tiểu Thiên lập tức đáp:

- Đúng vậy, tuy nhiên, tại hạ không có tiền đâu, tại hạ đã thiếu tiền trọ ba ngày. Nếu như ngài muốn bồi thường tổn thất thì...

Lê Huấn đạo khoát tay cười:

- Cũng không phải, không phải, bản quan không đến để bắt đền. Là như thế này, bản quan xem bản thư pháp đề tặng của ngươi, nghĩ đến văn tài chắc cũng xuất chúng, nên cảm thấy yêu mến tài năng. Bản quan một đường tìm đến là muốn biết, ngươi đi đường qua đây hay là có ý định ngụ cư tại bản địa.

Hôm nay đã công danh gì chưa?

Diệp Tiểu Thiên nói nước đôi:

- Tại hạ muốn ở lại chỗ này lâu, nhưng nếu là định cư thì cũng chưa quyết định. Nói đến công danh, đại nhân giễu cợt rồi, tài học của tại hạ sao đủ tư cách cầu công danh? Chưa nói tới công danh, trên thực tế, ngay cả học tịch, tại hạ cũng chưa có.

Lê Huân đạo lại càng cười to hơn:

- Nếu như thế thì dễ rồi, nếu như người đồng ý, học tịch của người bản quan sẽ phụ trách. Sau khi đã trở thành người địa phương, thì cuối năm sau bản quan sẽ bảo vệ cho người có được công danh tú tài. Nếu như nhà người ở ngoại địa, hoặc giả còn muốn ngụ ở đâu khác cũng không khó. Dù sao khi đã có công danh, khắp thiên hạ này nơi nào cũng có thể đến. Người xem thế nào?

Diệp Tiểu Thiên giật cả mình: Trên đời này có chuyện tốt như vậy sao? Chẳng lẽ ông trời thật sự đánh rơi bánh bao xuống mặt đất?

Diệp Tiểu Thiên ngập ngừng nói:

- Đại nhân, nói thật chứ?

Lê Huân đạo nói:

- Đó là tất nhiên, bản quan còn có thể lừa gạt người sao? Công danh tú tài, bản quan và Tri phủ lão gia có thể tuyển định. Tri phủ lão gia thì chỉ cần bản quan nói một câu, bản quan gặt đầu, công danh tú tài không thoát khỏi tay người.

Thi tú tài, xác định chỉ cần tri phủ hoặc tri huyện quyết định. Trong đó Huân đạo quan, Giáo dụ quan tất nhiên cũng có tác dụng rất lớn. Vậy tại sao hai năm qua Lê Huân đạo không tuyển được một ai? Phải chịu sự nghiêm trách của quan Đề học? Thật sự là vì không có ai để chọn.

Nếu như mặt chữ còn không nhận biết hết, văn vẻ không mạch lạc lưu loát, quan Đề học có thể kiểm tra bất cứ lúc nào, khi đó phát hiện người thật giả lẫn lộn, ngược lại phải chịu trách nhiệm. Nói không chừng thì còn có Tuần sát Ngự sử xem xét, cho rằng người nhận hối lộ, nghe đâu bọn họ còn có thể dâng tấu chương lên triều đình đấy, có thể dùng tội này để giáng cho người một quyền, cho nên thà là không chọn được ai còn hơn.

Diệp Tiểu Thiên vẫn ngập ngừng:

- Người đọc sách trong thiên hạ ai chẳng muốn cầu công danh, nhưng có không ít người chịu khó học hành đến bạc đầu vẫn không kiếm được. Vì sao đại nhân lại...

Lê Huân đạo biết rõ không nói thật thì thiếu niên trẻ tuổi trước mặt này sẽ còn nghi ngờ, đành thành thật nói:

- Người nói chuyện đó là ở ở Giang Chiết, thậm chí phương Bắc, không phải Tây Nam, nhất là Quý Châu ta...

Lê Huân đạo đau khổ kể lại tình hình phủ học:

- Kỳ thật, cũng chưa chắc không có tình huống người ngoại tịch (học ở nơi khác) muốn đến ngụ ở bản tỉnh, để thi tiến sĩ *. Chỉ là, muốn vào tú tài, hay cử nhân thì lại khó khăn, phải nhập sĩ khoa cử. Như vậy, cần phải tham gia thăm dò khoa bảng của năm đó, nên mới nói là chúng ta tìm không ra. (* Kiểu như để kiểm điểm ưu tiên vùng miền bây giờ.) Thời niên thiếu, ai dám cho rằng mình có thể trở hết tài năng? Cho nên họ không nghĩ, chờ đến lúc lấy được học tịch ở tỉnh này, thì mãi không trúng lại muốn chuyển tịch, cho nên việc thăm tra cực kỳ nghiêm khắc, không biết phải thông qua bao nhiêu đốt ngón tay mới được, có quyền không chuyển tịch cũng có thể thi đỗ tú tài, không có quyền muốn chuyển cũng không được, có thể nói người gặp may, không nên bỏ qua cơ hội tốt này.

Diệp Tiểu Thiên nghe xong, hai mắt sáng rực: “Vụ khoa khảo là miếng bánh to tự dung đem tới miệng đúng khi sắp chết đói. Khi ta ở kinh thành không thể ngờ ở nơi này lại có chuyện tốt như vậy. Nếu như ta có công danh trên người, chắc hẳn Tiết phụ sẽ phải gặt đầu chấp nhận ta chứ?”

Cho dù không vì chuyện này, ta lấy thân phận tú tài quay về kinh, cha mẹ cũng sẽ vô cùng hãnh diện. Tú tài! Diệp Tiểu Thiên ta rõ ràng là người đọc sách rồi, cái cơ hội trời cho tự dung rơi xuống đầu, nhất định là tổ tiên Diệp gia đã phù hộ.

Diệp Tiểu Thiên kích động mặt đỏ lừ, định buột mồm nhận lời, nhưng trong lòng hần hễ động, bỗng nhiên nghĩ đến Lê Huân đạo như vậy, rất giống với ưu đãi mà Cố Giáo dụ huyện họ huyện Hồ Cố Thanh Ca dành cho Từ Bá Di. Tên này cũng là một chiến tích đẹp mắt của hắn.

Lúc trước, mỗi tháng, trong nhà Từ Bá Di nhận sáu đấu gạo đấy, không phải mình cũng được như vậy chứ?

Diệp Tiểu Thiên vội vàng trấn tĩnh lại nâng chung trà lên, hần cứ căng thẳng là khát nước, cần làm tròn ý tứ, nghĩ nghĩ nên nói như thế nào. Nhạc Diêu đang đứng bên cạnh giống như tiểu nha hoàn, thấy Diệp Tiểu Thiên đưa chén trà lên, chợt nhớ tới lời dạy của Thủy Vũ “nâng trà tiễn khách”, lập bản nghiêm túc cao giọng nói:

- Tiễn khách!

Diệp Tiểu Thiên đang suy nghĩ tìm từ, tươi cười quay sang Lê Huân đạo, một tiếng “tiễn khách” của Nhạc Diêu làm mặt hắn cứng đờ.

Lê Huân đạo thân phận như nào? Tuy một lòng khát khao cầu tài, đảm bảo ti lệ lên lớp của năm nay, nhưng chuyện này cũng là lợi ích lớn cho người ta, không phải sai người khác đi giết người phóng hỏa. Người này không đáp ứng thì tìm cách khác là được, tuy nói người như hắn không dễ tìm nhưng chưa chắc là đã không thể tìm, chẳng lẽ còn phải khổ sở năn nỉ hắn sao?

Lê Huân đạo cười khỏ, đứng lên nói:

- A, mỗi người một chí hướng khác nhau, Lê mỗ cũng không cưỡng cầu. Đã như vậy, Lê mỗ cáo từ.

Diệp Tiểu Thiên ngơ ngác nói:

- Ô, đại nhân...

Lê Huân đạo khoát tay:

- Không cần tiễn.

“Ta, kỳ thật là ta muốn nhận lời, kể cả không có lương thực ta cũng đều chấp nhận”.

Đáy lòng Diệp Tiểu Thiên gào thét khóc không thành tiếng, nhìn Lê Huân đạo đi ra khỏi cửa. Thời cơ chỉ có một, mất rồi không trở lại nữa. Cái gì mà ngại ngần cái gì mà phong độ, có thể biến thành cơm ăn sao?

Diệp Tiểu Thiên hét lên:

- Đừng đi.

Rồi như con chó dữ giành miếng ăn, lao ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 63: Gặp lại nhạc phụ đại nhân.

- Lê Huân đạo xin dừng bước!

Diệp Tiểu Thiên bước dài xông ra khỏi phòng, chạy tới trước mặt Lê Huân đạo, tươi cười nói:

- Đại nhân, cũng không phải tại hạ không tình nguyện, thực sự là vừa rồi quá vui mừng, nhất thời không kịp phản ứng.

Lê Huân đạo vui vẻ nói:

- Nói như vậy ngươi đồng ý rồi hả? Như thế rất tốt, ngươi đến Đồng Nhân lần này, là kính thương hay tìm người thân?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Coi như tìm người thân đi.

Lê Huân đạo cười ha ha:

- Như vậy chắc ngươi có rất nhiều thời gian rồi, lúc rảnh rồi phải đọc nhiều sách, cần chuẩn bị nhiều bài học mới tốt. Mấy ngày nay bản quan sẽ xử lý chuyện học tịch của ngươi, chờ đăng ký hộ tịch, những chuyện khác sẽ nói kỹ càng cho ngươi, ngươi có lộ dẫn (giấy thông hành) chứ, đưa ta.

Diệp Tiểu Thiên vội vàng móc lộ dẫn dùng hai tay giao cho Lê Huân đạo, lạy dài tới đất, cung kính nói:

- Làm phiền đại nhân!

Lê Huân đạo giải quyết được vấn đề tú tài nhập học năm nay, trong lòng vui sướng, mỉm cười rời đi. Diệp Tiểu Thiên đứng ở nơi đó cũng tràn ngập vui mừng. Điều Điều đi ra từ trong nhà, bộ dạng ngây thơ, Diệp Tiểu Thiên cúi người, cười hi hi nheo khuôn mặt trứng nhò nhảnh của nàng, nói:

- Tiểu nha đầu, suýt nữa làm hỏng chuyện tốt của ta.

Điều Điều ủy khuất nói:

- Người ta làm không đúng sao? Nhưng mẹ nói...

Diệp Tiểu Thiên cười nói:

- Không phải muối làm không đúng, chỉ là không hiểu những quy củ công khai này mà thôi, kỳ thực Diêu Diêu nhà ta thực biết điều đấy.

Diêu Diêu nghe xong nhất thời vui mừng:

- Tiểu Thiên ca ca, vì sao huynh vui vẻ như thế?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ca ca ngồi yên trong nhà, không nghĩ tới liền biến thành tú tài rồi, đây chính là chuyện rất nhiều người vất hết óc cũng không làm được, ca ca lại đạt được chẳng mất công, muối nói có vui hay không?

Diêu Diêu còn chưa hiểu rõ lời Diệp Tiểu Thiên nói, nhưng nàng biết rõ chắc chắn là chuyện tốt, vì vậy cũng vui vẻ cười, gật mạnh đầu:

- Ủ! Vui vẻ!

Lúc này Mao Vấn Trí khoác vài chiếc áo toi trên vai trở về, nghe nói Diệp Tiểu Thiên sắp thành tú tài, nhất thời quăng đôi mắt trâu tới ngạc nhiên nhìn hần từ trên xuống dưới. Tâm tình Diệp Tiểu Thiên đang tốt, liền học khẩu âm của y, trừng mắt lên nói:

- Ngươi nhìn ta làm gì?

Mao Vấn Trí xắn tay áo giống như phản xạ có điều kiện, khuôn mặt lộ vẻ bướng bỉnh:

- Ta nhìn ngươi thì làm sao? Huynh... a a... đại ca huynh ngươi trêu chọc ta...

Mao Vấn Trí đột nhiên phản ứng lại, ngượng ngừng cười. Diệp Tiểu Thiên cũng cười nói:

- Mau để áo toi vào nhà, hôm nay ta gặp chuyện vui lớn, mời ngươi uống rượu!

Mao Vấn Trí nghe nói sẽ uống rượu, nhất thời thêm không chịu nổi, vội vàng đặt áo toi vào trong nhà, khóa cửa phòng chạy về, Diêu Diêu nghe nói sẽ đi ăn ngon, nước dãi chảy ròng, nhảy cẫng reo lên:

- Tiểu Thiên ca ca, muối muốn ăn đậu hũ, nghe nói ăn rất ngon.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Được được được, cho muối ăn một lần!

Hắn đảo mắt liền thấy Phúc Oa Nhi nâng đôi mắt thâm quầng đang nhìn hắn. Diệp Tiểu Thiên lập tức nghiêm mặt nói:

- Ngươi nhìn ta làm gì! Nhìn cũng không có phần của ngươi, găm mắng của ngươi đi!

Diêu Diêu ôm cổ Phúc Oa Nhi, dán vào lỗ tai nó nhỏ giọng an ủi:

- Phúc Oa Nhi nghe lời nhé, đừng đau lòng, tỷ tỷ vụng trộm cho ngươi ăn.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu bất đắc dĩ, tiểu nha đầu này nuông chiều con gấu này không thể tưởng nổi. Mao Vấn Trí hào hứng hỏi:

- Đại ca, ngươi nói ngươi đã trở thành tú tài công rồi, vậy Tiết gia có vội vàng đưa khuê nữ cho ngươi hay không?

Diệp Tiểu Thiên cũng thấy được nắm chắc thành công nhiều hơn, vui vẻ nói:

- Ta cũng cảm thấy thế, ngày mai chúng ta sẽ tới Tiết gia, nói tin tức tốt này cho cha vợ của ta. Nếu ta làm tú tài công, thân phận này dù thế nào cũng xứng đôi với Thủy Vũ cô nương chứ?

Diêu Diêu hưng phấn giữ chặt hai tay Diệp Tiểu Thiên, vội vàng nói:

- Tiểu Thiên ca ca, là mẫu thân sắp trở về sao?

Diệp Tiểu Thiên ôm Diêu Diêu, đặt xuống lưng Phúc Oa Nhi.

Hắn đỡ vai cô bé nói:

- Đúng thế! Cùng lắm mấy ngày nữa nàng sẽ trở lại.

Diêu Diêu nghe vậy vui mừng, đôi chân ngắn nhẹ nhàng đạp vào chiếc bụng mập mạp của Phúc Oa Nhi, giống như Đại tướng quân cưỡi con ngựa cao

to, hoan hô nói:

- Hu ---- a --- giá!

Phúc Oa Nhi trở nên hưng phấn, vui mừng lao về phía trước, thực sự coi mình là thiên lý mã rồi...

Thức ăn Quý Châu nổi bật ở một chữ chua, dân bản xứ có câu 'ba ngày không ăn chua, đi đường ợ ợ'. Diệp Tiểu Thiên không quen ăn chua, nhưng Diêu Diêu ăn rất ngon, còn Mao Văn Trí, tên gốc này có ăn là tốt rồi, còn chưa gặp thứ gì y không thích ăn, không thể ăn.

Một đêm không chuyện, ngày hôm sau quả nhiên mưa to. Diệp Tiểu Thiên nhìn mưa to không khỏi nhũu mảy, nghĩ để hôm khác đi, nhưng chuyện vui lớn như vậy, đôi là ai cũng muốn lập tức chia sẻ với người trong lòng, người còn trẻ như Diệp Tiểu Thiên sao có thể chờ đợi.

Chẳng qua trận mưa này cực lớn, nếu như mang theo Diêu Diêu lại bất tiện. Diệp Tiểu Thiên khuyên mãi, mới khuyên được Diêu Diêu ở lại trong tiệm, lại dặn dò tiểu nhị trông giúp, trời mưa to như vậy, trong tiệm không có khách nào, tiểu nhị cũng đáp ứng thoải mái, ở trong phòng cùng Diêu Diêu.

Diêu Diêu đứng bên cửa sổ, quệt miệng như bé heo, mắt húng nhìn Diệp Tiểu Thiên đi xa. Phúc Oa Nhi cũng học bộ dáng của nàng, hai chân trước đặt lên cửa sổ, lộ ra cái đầu tròn tròn, nhìn hai người khoác áo toi bước đi trong màn mưa.

Mưa tới nhanh, đi cũng nhanh. Lúc Diệp Tiểu Thiên và Mao Văn Trí sắp tới Tam Lý Trang, mưa rào tầm tã đã biến thành mưa phùn liên tục. Mao Văn Trí đẩy mũ áo toi trên đầu ra, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, chúng ta cứ trực tiếp vào thôn như vậy sao?

Diệp Tiểu Thiên suy nghĩ một chút nói:

- Không, chúng ta đi vòng qua phía sau thôn, tốt nhất gặp Thủy Vũ trước, sau đó lại nói với cha nàng.

Mao Văn Trí đương nhiên không có ý kiến gì, mắt thấy phía trước là Tam Lý Trang, hai người liền đi vòng ra sau trang, lúc này mưa đã ngừng, đồng cỏ ngập nước, cỏ dại khá cao cũng bị nước mưa đè xuống thấp, đọng đưa trong nước mưa không qua bắp chân, giống như rong vậy.

Mao Văn Trí đạp nước mưa đi đường, mệt chết đi được. Diệp Tiểu Thiên thấy bộ dạng của y như vậy rất bất đắc dĩ, vị nhân huynh này giống như Đại Hanh vậy, đã bao nhiêu tuổi rồi còn như thế? Nhưng suy nghĩ một chút, tuy nói Mao Văn Trí tính trẻ con chưa mất, có thể liều một trận với La Đại Hanh, nhưng người cảm thấy y sống dân dòn, y lại sống vui vẻ hơn phần lớn mọi người.

- Đến rồi! Người chờ ở chỗ này, ta leo tường vào tìm Thủy Vũ, nói với nàng trước...

Diệp Tiểu Thiên vừa nói vừa quay đầu lại, thấy rõ tình hình sau lưng mình lập tức sững sờ, không thấy Mao Văn Trí! Sau lưng biển nước mênh mông, cỏ dại từng mảng đọng đưa trong bên nước, nhộn nhạo theo sóng, Mao Văn Trí biến mất không dấu vết. Diệp Tiểu Thiên thoáng chốc lạnh cả người:

- Chẳng lẽ gặp quỷ rồi?

Đúng lúc này, một cái tay lớn đột nhiên thò ra khỏi mặt nước, liều mạng quơ quơ trên mặt nước, vẩy ra bọt nước, lập tức một cái đầu người xuất hiện, hét lớn:

- Cứu mạng! Cứu mạng! Ta không biết... ộc ộc... nước...

Đầu người lại chìm xuống, mặt nước nổi lên một chuỗi bong bóng, lục bình bị đẩy ra lại trôi về, tụ lại trên mặt nước, không khác biệt với đồng nước chung quanh. Hóa ra, phía sau Tiết gia có một vùng nước tù, lục bình che kín mặt nước, sau khi mưa lớn, nước hồ đầy, ngang bằng với mặt đất chung quanh, nếu không quan sát cẩn thận sẽ cho rằng cũng là bãi cỏ bị ngập nước.

Mao Văn Trí chơi đùa đi tới, thỉnh thoảng nhảy lên, thân thể nặng nề rơi xuống, khiến bọt nước văng lên cao.

Vừa rồi y cũng làm như vậy, kết quả trực tiếp nhảy vào hồ nước, Diệp Tiểu Thiên quay đầu lại vừa vịn y mới chìm xuống dưới, hai chân cố gắng đạp vào đáy nước mới nổi lên được.

Diệp Tiểu Thiên sợ hãi, hần cũng không biết bờ hồ nước này ở nơi nào, nước sâu ra sao, lúc đang hoảng hốt, Mao Văn Trí lại xuất hiện trên mặt nước, trên đầu còn có một tấm bèo, hét lớn:

- Ta không biết bơi, cứu...

Chưa nói xong lại không thấy.

Diệp Tiểu Thiên vội vàng nhìn chung quanh, thấy một cành cây khô vịn vẹo thò ra trên đầu tường Tiết gia, nghĩ tới là mấy bó củi dựa vào tường, tường thấp không cao, chỉ tới vai người, Diệp Tiểu Thiên vội vàng nắm lấy nhánh cây kia vuron ra ngoài.

Khu nhà cũ của Tiết gia lâu năm không tu sửa, lần trước vốn muốn đại tu một phen, kết quả gạch ngói đều bị Diệp Tiểu Thiên thay bằng tường, hơn nữa chỉ xây mặt tường giáp với hàng xóm, tường hậu viện còn chưa tu sửa, Diệp Tiểu Thiên dùng sức kéo một cái, ầm một tiếng tường đổ rồi, Diệp Tiểu Thiên ngẩn ngơ, cũng không để ý việc này, vội vàng nắm nhánh cây cứu người.

Mao Văn Trí giãy dụa lại xuất hiện trên mặt nước lần nữa, Diệp Tiểu Thiên vội vàng vươn cánh cây tới, hét lớn:

- Nắm lấy!

Mao Văn Trí luống cuống nắm lấy nhánh cây, leo ra khỏi hồ nước, trên người dính đầy lục bình xanh lá, lau nước trên mặt nói:

- Mẹ ơi, vừa rồi đại ca chọc một cái, thiếu chút nữa đâm ta mù mắt rồi.

Diệp Tiểu Thiên tức giận nói:

- Trên đường đi không hề trung thực, xem người nhảy nhót...

Diệp Tiểu Thiên đang mắng Mao Văn Trí, sau lưng truyền tới giọng nói giận dữ:

- Là người làm đổ tường nhà ta?

Diệp Tiểu Thiên nhìn lại, thấy Tiết phụ nắm cái xiên phân, vẻ mặt bất thiện đứng trong hậu viện. Tiết Thủy Vũ và Tiết mẫu đứng sau lưng lão, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hẩn. Diệp Tiểu Thiên vội vàng ném nhánh cây đi, tiến tới nói:

- Nhạc phụ đại nhân, hoàn toàn hiểu lầm, thật ra ta muốn phá tường Tạ gia.

Tiết phụ nổi giận, vung xiên phân xông tới, hét lớn:

- Đồ khốn người, xây tường phía tây nhà ta giống như tường thành, ta còn chưa tìm người tính sổ, người lại phá tường hậu viện nhà ta, sao người không phá cả nhà ở của ta đi.

Diệp Tiểu Thiên hốt hoảng lảng tránh, liên tục khoát tay nói:

- Khoan ra tay đã, khoan ra tay đã, ta tới báo tin vui.

Mao Văn Trí thấy Tiết phụ vung xiên phân, cũng quay đầu bỏ chạy, kết quả hoảng hốt chạy vừa, tiến vào hồ nước, chạy được vài nước thì không có bản sự chạy dưới nước như trên đất bằng, thân thể ngày càng thấp, lại tiến vào hồ nước:

- Ộc ộc ộc, cứu... không biết bơi... ộc ộc...

Tiết phụ thấy sẽ gây ra chuyện chết người, ngăn người ra. Diệp Tiểu Thiên đi tới, khách khí nói:

- Nhạc phụ đại nhân, xin mượn xiên dùng một lát.

Nói xong hẩn không chờ Tiết phụ trả lời, liền đoạt lấy xiên trong tay lão, đảo ngược xiên vươn vào nước.

Mao Văn Trí lại ra khỏi hồ nước, bụng tròn vo. Diệp Tiểu Thiên nhìn ánh mắt kính ngạc của Tiết phụ, an ủi:

- Nhạc phụ đại nhân không cần lo lắng, thằng này rất có năng khiếu uống nước.

Tiết phụ đột nhiên phản ứng lại, cảm tức tím lại xiên hét lớn:

- Ta quan tâm gì tới chuyện hẩn có thể uống nước hay không, ta hỏi người đến nhà ta làm gì?

Lúc này ba cái đầu người lặng lẽ vươn ra từ sau gốc cây liễu xa xa, nhìn chăm chăm bên này, đúng là ba người Dương Tam Sầu, Nhạc Minh và Hình Nhị Trụ. Dương Tam Sầu ướt như chuột lột, lau nước mưa trên mặt, cười lạnh nói:

- Hóa ra Thủy Vũ ở nơi này, lúc này chắc chắn nàng chấp cánh khó chạy thoát! Hừ hừ...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 64: Kinh biến.

Tiết phụ thấy Diệp Tiểu Thiên thực sự là giận không kiềm chế được, lão đoạt lại cái đĩa, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Các người mau rút đi, nếu còn dám đến nhà của ta nữa, lão phu sẽ đánh gãy cái chân chó của các người.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Cha vợ, hiền tể hôm nay đã là tú tài, cái thân phận này sẽ không làm mất mặt gia đình người chứ?

Tiết phụ khẽ giật mình, ngạc nhiên hỏi:

- Tú tài?

Mao Văn Trí lau những mẩu mực bình dính trên mặt, ở một bên nói giúp vào:

- Đúng vậy, bổn phủ Huân đạo đại lão gia nhìn trúng tài văn chương của đại ca ta, đã chọn huynh ấy làm tú tài, đại ca ta là tú tài công, chẳng lẽ còn không xứng với con gái ông?

Tiết mẫu nghe xong rất xúc động, vội vàng tiến đến bên Tiết phụ, nhẹ nhàng giặt giặt vạt áo của lão, nhỏ giọng nói:

- Lão gia...

Tiết phụ nghe nói Diệp Tiểu Thiên đỗ tú tài, quả thực tim đập thành thịch, nhưng mà nói cho cùng, một người ích kỷ tư lợi như lão, giữa lợi ích cá nhân và chuyện chung thân đại sự của con gái lão sẽ ngã về nơi bản thân có nhiều lợi ích hơn. Tú tài công thì thế nào, miễn thuế phú lại không miễn cho nhà lão, nữ nhi gả cho tú tài mặt sẽ vinh dự lắm, vinh dự có thể thay cơm ăn không?

Tiết phụ nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có thể ở Điền gia làm quản gia, thì ở đất Quý Châu lão có sự giúp đỡ rất lớn, nghĩ đến lúc đầu lão trong gia đình Điền gia mà cũng làm qua chức quản gia, nói không chừng qua hiền tể giới thiệu, cũng có thể thăng tiến trong Điền gia, trở thành đại quản gia của Điền gia, những cơ hội này Diệp Tiểu Thiên có thể cho lão sao?

Tiết phụ quyết tâm, nghĩ chính từ nghiêm mà nói:

- Tiểu nữ sớm đã gả cho Tà gia, sinh là người của Tà gia, chết cũng là ma của Tà gia.

- Người hãy đoạn ngay cái niệm tưởng đó đi, đừng có nói người là tú tài, người có là cử nhân, tiến sĩ, hay có làm quan to, với Tiết gia ta cũng không có nửa phần liên quan, cắt, cắt mau!

Diệp Tiểu Thiên dùng ánh mắt thăm thăm nhìn về phía Thủy Vũ nói:

- Lệnh của cha mẹ, thì lớn hơn chuyện chung thân đại sự? Ta không nghĩ làm được chuyện này mới là hiểu thuận, gia đình ta trước giờ chưa từng có lệ như vậy, phụ thân cũng chưa từng yêu cầu ta, nhưng ai dám nói ta bất hiếu? Thủy Vũ nàng có bằng lòng đi cùng ta không?

Thủy Vũ mắt đỏng đầy nước mắt, nhìn về phía Diệp Tiểu Thiên, bờ môi run rẩy, làm sao có thể nói ra một chữ: Không. Lúc trước không cảm thấy điều gì, sau khi về nhà hai ngày, hoàn toàn rời xa Diệp Tiểu Thiên, nàng mới nhận ra nàng không thể sống thiếu hắn. Lúc ở bên cạnh hắn dù có khổ thêm nữa cũng thấy vui vẻ, hiện tại trái tim nàng đang đầy ưu tư.

Tiết phụ thấy con gái chần chừ, sợ nàng nhất thời xúc động nói ra theo lời của Diệp Tiểu Thiên, cái tên tiểu tử hồ đồ này lại càng kiên nhẫn, ngộ nhờ mỗi ngày hắn đều đến đây đưa, đại tiểu tử Tà gia vốn đã không tình nguyện bằng lòng, đến lúc đó lấy cái cớ này từ hôn thì phải làm sao?

Tiết phụ lập tức nổi trận lôi đình xông lên hét lớn:

- Người có định cắt không, cắt ngay cho ta.

Diệp Tiểu Thiên liếc nhìn Tiết phụ. Hắn từ trong lòng đến ánh mắt đều căm hận con người này. Nhưng hắn có thể làm gì sao? Mặc kệ hắn nghĩ ra cách nào, cũng không thể dùng với con người này, chỉ vì lão là phụ thân của Thủy Vũ. Đối với người khác, hắn có thể không từ thủ đoạn. Đối với người này lại không thể. Diệp Tiểu Thiên không phải một người tuân thủ quy củ, nhưng hắn càng không phải súc sinh.

- Tiết gia, con đường này không thể đi tiếp, vậy chỉ có thể từ Tà gia mà nghĩ cách rồi. Đối với Tà gia, ta không cần nhiều lo lắng quá nhiều.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ vậy rồi chậm rãi lùi hai bước, nhìn Thủy Vũ, khí phách mà nói:

- Hãy đợi ta, ta sẽ quay lại.

Nghe xong câu nói ấy, nước mắt Thủy Vũ liền rơi xuống.

Lập tức Diệp Tiểu Thiên cùng với Mao Văn Trí càng đi càng xa, Tiết phụ cũng mắng nhiếc người vợ cùng đưa con gái rồi trở vào nhà. Dương Tam Sầu cùng Hình Nhị Trụ, Nhạc Minh liền từ đằng sau lùm cây nhảy ra.

Trên cầm Dương Tam Sầu dính đầy nước mưa, lạnh lùng giám sát căn nhà của Tiết gia, quay ra nói với Nhạc Minh:

- Không thể lại trì hoãn nữa, trực tiếp xông vào, thừa dịp xử lý Thủy Vũ, sau đó quay về thành, lại nhân lúc chúng đi ra ngoài ăn tối giết chết Nhạc Diêu. Chúng ta trở về Linh Châu báo công linh thường.

Nhạc Minh vén vạt áo, vui sướng lấy ra một thanh đao nhọn, muốn chạy về phía trước. Chiếc đao này là hôm qua gã thừa dịp một tên đồ tể không để ý, lấy trộm từ trên thớt của tên đồ tể. Dương Tam Sầu kéo gã lại, mắng:

- Đồ ngu, nguoi cho rằng nguoi là quan binh giết giặc à, chả khác nào giờ đuốc cầm gậy cả, trước tiên che mặt nguoi lại.

Nhạc Minh ngượng ngùng rồi vén vạt áo xé lấy một mảnh ở bên trong, Dương Tam Sầu lại quay sang Hình Nhị Trụ nói:

- Nguoi cũng đi giúp hấn đi, ta ở lại đây canh chừng.

Hình Nhị Trụ cũng học theo xé lấy một mảnh vải bên trong bịt mặt giả trang làm đao tặc, hai tên lặng lẽ, đột ngột hướng về phía Tiết gia. Bức tường phía sau căn nhà của Tiết gia đã sụp lâu rồi, hai tên này đi qua tường cũng không cản trở mình, liền lặng lẽ, âm thầm tiến vào Tiết gia.

- Hà aa...! Ta biết ngay mấy tên đao tặc các nguoi tâm không hời cái, quả nhiên lại quay lại!

Tiết gia giờ chia, từ bên hồi bỗng nhảy ra, hét lớn:

- Người đâu, nhanh, bắt lấy trộm!

Vừa hô hào, vừa hưng phấn mà nhào tới, vung cái chĩa đâm về phía eo của Nhạc Minh.

- Đồ hỗn tước các nguoi, năm lần bảy lượt tới nhà của ta, bôi nhọ thanh danh Tiết gia ta, lão tử tuyệt đối không tha cho nguoi! Có ai không, nhanh bắt trộm a!

Tiết phụ quơ cái chĩa, hùng hổ như gió, càng đánh càng hưng phấn.

Nhạc Minh bị lão đánh cho trở tay không kịp, nhưng gã dù sao cũng là người có võ nghệ, một khi ổn định thân hình, Tiết phụ tuyệt nhiên không phải đối thủ của gã. Nhạc Minh tìm cơ hội lướt thân nhanh vào, bỏ nhào phía trước Tiết phụ, một tay nắm chặt cổ áo của lão, hung hăng đâm một đao xuyên tim Tiết phụ.

- Phập!

Lưỡi dao sắc bén đâm qua, Tiết phụ đang hưng phấn, thần sắc dữ tợn lập tức cứng lại ở trên khuôn mặt, dần dần biến thành nỗi sợ hãi:

- Nguoi, nguoi dám giết ta?

Tiết phụ vừa rồi vung cái chĩa, cũng chỉ là muốn đánh làm hai tên bịt mặt trước mắt bị thương, căn bản là không dám dùng chĩa đi đâm bọn chúng, lại không thể ngờ rằng hai tên bịt mặt lại ngang nhiên hạ thủ giết lão.

- Ta sắp chết rồi, ta sắp chết rồi...

Tiết phụ nhìn ngực, không thấy chuôi đao tại vết thương ở tim, ánh mắt sợ hãi càng nhìn càng tuyệt vọng, Nhạc Minh hung tợn đẩy lão ra, đang định cầm đao xông vào từ cửa sau Tiết gia, chợt nghe tiếng cạch cạch cạch một hồi gõ chậu đồng vang lên, có người hét lớn lên:

- Bắt trộm! Mau tới bắt trộm!

Lập tức có âm thanh ồn ào truyền tới, Tiết phụ hô to một phen đã làm hàng xóm lân cận đều đến, ngay cả gia đình có mâu thuẫn với nhà lão nghe tiếng kêu có đao tặc cũng chạy đến, lão Hàn làm buồn bán dẫn theo ba nam nhân khỏi ngõ đem theo dao thái rau mà chạy đến.

Nhạc Minh đứng nhìn cơ hội bị mất, tức hận giậm chân, nói với Hình Nhị Trụ:

- Rút lui.

- Bắt lấy trộm! Thực là có đao tặc.

Những người dân trong thôn chạy đến nhìn thấy hai kẻ bịt mặt, hốt hoảng sợ hãi, lập tức đánh trống reo hò, đồng thời cầm vũ khí đâm về phía bọn chúng. Nhạc Minh và Hình Nhị Trụ thấy tình thế không ổn chỉ có thể quay đầu chạy trốn. Dương Tam Sầu trốn ở trong rừng cây nhìn thấy tình hình, thầm mắng: “Cái tên phế vật này, lại còn nói bản thân là cao thủ! Cao thủ cái rắm nhà nguoi”.

Mất chứng kiến dân chúng toàn thôn đều bị kinh động, Dương Tam Sầu biết chắc rằng tiếp sau đó nhất định toàn thôn già trẻ sẽ giương thiên la đại võng lùng bắt chúng, chân của y nhanh lẹ không đợi Nhạc Minh và Hình Nhị Trụ, nhanh chóng vượt lên trước chạy về hướng ra khỏi thôn.

Diệp Tiểu Thiên cùng Mao Vãn Trí về khách điểm. Diệp Tiểu Thiên áo khoác vẫn còn, chỉ có ống quần là ẩm ướt, áo trùm của Mao Vãn Trí đang tung bay ở hồ nước sau nhà Tiết gia, toàn thân ướt sũng, trông chật vật như một con gà trong bát canh, chủ quán nhìn rồi ân cần hỏi hai câu, liền gọi người nấu cho họ hai chén nước gừng đường.

Diệp Tiểu Thiên cảm ơn chủ quán, hỏi:

- Điều Điều vẫn khỏe chứ?

Chủ quán cười nói:

- Tốt! Rất tốt, nha đầu đó ngoan lắm, cứ một mình ở trong phòng chơi, vẫn chưa đi ra ngoài, người cứ yên tâm đi, có tiểu nhị trông nom rồi.

Diệp Tiểu Thiên cảm ơn chủ quán, liền cùng với Mao Vần Trí đi về phía sau nhà trọ. Mao Vần Trí tự quay về phòng trọ thay y phục, Diệp Tiểu Thiên tức thì bước về phòng trọ của hần và Điều Điều.

Thò tay đẩy cửa, cửa phòng cài then, Diệp Tiểu Thiên liền gõ cửa, nói:

- Điều Điều, huynh đã trở về rồi.

Trong phòng một chút động tĩnh không có, Diệp Tiểu Thiên còn tưởng Điều Điều đang đùa giỡn hần, lắc đầu cười, cao giọng nói:

- Điều Điều, mau mở cửa đi, ta dẫn muội đi ăn những món ngon nào.

Theo lý mà nói một khi Diệp Tiểu Thiên nhắc đến ăn ngon, Điều Điều liền lập tức hưởng ứng, hôm nay lại chẳng biết tại sao, Điều Điều không lên tiếng, bên trong chỉ truyền ra tiếng kêu như trẻ con của Phúc Oa nhi.

Diệp Tiểu Thiên trong lòng xuất hiện một dự cảm bất thường. Nếu như nói Điều Điều tinh nghịch, cố ý chơi đùa cùng hần, vốn cũng có chút ít khả năng, nhưng trong phòng còn có một tiểu nhị, lẽ nào tiểu nhị đó có thể đùa với quan khách như vậy sao?

Diệp Tiểu Thiên trong lòng căng thẳng, dùng lực gõ lại cửa phòng, kêu lên:

- Tiểu nhị, mở cửa nhanh lên!

Trong phòng vẫn không có động tĩnh, ngược lại vang lên tiếng đập cửa, nghĩ đến là móng vuốt của Phúc Oa, Diệp Tiểu Thiên hốt hoảng, lập tức lùi hai bước, dùng sức đẩy mạnh cửa. Rầm một tiếng, không chỉ cửa mà cả khung cửa cũng bị đập đổ, toàn bộ đổ sập hướng vào trong.

- Điều Điều? Điều Điều!

Diệp Tiểu Thiên trèo lên trên ván cửa, ngẩng đầu nhìn lên, đồng tử lập tức co rút lại, chỉ thấy tiểu nhị kia gục trên bàn không nhúc nhích, trên bàn vẫn còn một vũng máu tươi chậm rãi chảy xuống dọc góc bàn, trừ điều đó ra trong phòng trống trơn, căn bản không có bóng dáng của Điều Điều.

Lúc này Mao Vần Trí nghe được tiếng động lớn kinh thiên động địa, lập tức từ căn phòng bên cạnh chạy đến, thời gian y ở trong tù đã quen không mặc gì rồi, ở trong phòng cởi sạch y phục, vẫn chưa thay đổi thói quen ấy, khi nghe thấy bên ngoài tiếng vang âm âm, lập tức trần truồng chạy ra.

Một vị khách nữ ở phòng đối diện nghe thấy động tĩnh cũng mở cửa phòng, chợt thấy một nam nhân không mặc gì chạy tới trước mặt mình, nhin không được hét lên một tiếng, mau chóng che mắt lại, năm ngón tay lại lạng lẽ lòi ra một cái khe, nhìn sau lưng nam nhân khỏa thân kia:

- Bờ mông còn rất rắn chắc đó...

Mao Vần Trí trần truồng chạy vào trong phòng Diệp Tiểu Thiên, nhìn quanh hai bên, kinh hãi nói:

- Xảy ra chuyện gì vậy? A! Tiểu nhị chết như thế nào? Điều Điều đâu?

Lúc này ván cửa đột nhiên bị lật lên, hất Diệp Tiểu Thiên đang nằm ở đó run rẩy. Phúc Oa Nhi từ phía dưới cánh cửa bò dậy, cặp mông lớn hướng lên, dùng hai cái chân trước xoa đầu. Mao Vần Trí lập tức quay sang phía Phúc Oa Nhi ép hỏi:

- Người nói mau, Điều Điều đi đâu rồi? Nói mau! Người không nói ta sẽ..., Người muốn ta làm gì? Người... Ta, chết rồi ta không có mặc quần áo.

Mao Vần Trí ngẩng đầu, nhìn bên ngoài đã có không ít quan khách thò đầu ra nhìn, nhanh chóng đến bên giường, kéo cái ga giường lại gần, rất nhanh khoác lên người, quần trái phải, sau một lát là được bộ y phục, nhìn thế nào cũng thấy giống một lãnh nhân Nhật Bản.

Diệp Tiểu Thiên bị Phúc Oa nhắc lên, bỗng nhiên tỉnh táo lại, hần vọt tới phía trước cái bàn nơi có một bàn tay thò ra trên vũng máu tươi, nhìn một lúc, trầm giọng nói:

- Người chết không lâu, chúng ta đuổi theo.

- Tốt!

Mao Vần Trí cũng không đoái hoài chuyện thay y phục rồi, liền hất ga giường lên, quần chặt hai chân đầy lông lá đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 65: Tìm Đông kiếm Tây.

Diệp Tiểu Thiên vội vã chạy ra đại đường, nói với chương quỹ của quán trọ:

- Chương quỹ, Diêu Diêu bị bắt đi rồi.

Chương quỹ hốt hoảng:

- A?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tiểu nhị chăm sóc cho Diêu Diêu cũng bị người ta giết rồi.

Chương quỹ kinh hãi:

- Á.

Mao Vấn Trí khoác ga giường rồi chạy như bay đến, chiếc ga giường đơn rất mỏng, lúc rũ xuống rất giống ki-mô-nô, lúc y chạy nhanh không chú ý đến hát lên như áo choàng, vì vậy mà cái vật dưới háng lúc ẩn lúc hiện, chương quỹ vừa nhìn thấy lại kêu lên một tiếng:

- Á.

Diệp Tiểu Thiên không để cho lão có cơ hội nói hết, liền trực tiếp hỏi:

- Chương quỹ, vừa rồi có những ai ra vào?

Trận mưa to vừa ngừng, người trong khách điểm đi ra đi vào không nhiều lắm, chương quỹ suy nghĩ một lúc liền nghĩ tới:

- A! Có hai người, nói là đến gặp khách trọ trong quán, trong đó có một tên còn đeo theo một giỏ trúc, đi vào ước chừng thời gian một nén hương liền đi ra, nói là bằng hữu muốn gặp không có trong phòng, vừa rồi đi không lâu.

Diệp Tiểu Thiên vội hét lên:

- Bọn chúng nhìn như thế nào? Ăn mặc ra sao?

Chương quỹ suy tư nói:

- Bọn chúng trùm áo khoác, ăn mặc và tướng mạo ta đều không quá chú ý, đúng rồi, hai tên đó vóc dáng đều rất cao, trong đó có một tên để chòm râu dê.

Diệp Tiểu Thiên liền chạy ra ngoài như bay, vội vàng chỉ để lại một câu:

- Làm phiền chương quỹ báo quan, ta đi truy đuổi tên hung thủ kia.

Mao Vấn Trí cũng nghiêm túc, lập tức đi theo Diệp Tiểu, chạy như bay ra khỏi quán trọ, ga giường phòng lên, lộ ra cái mông lớn rắn chắc mà vị nữ khách quan đã nhìn trộm, thành tâm tán dương.

Hai người chạy ra khỏi quán trọ, hết nhìn đông lại nhìn tây, không biết nên đuổi theo hướng nào, lúc này Phúc Oa cũng từ trong quán trọ chạy đến, dùng cái đầu to hà hít trên mặt đất, liền hướng theo một phương mà chạy. Cái tên béo lúc này chạy nhanh thật, đi xa hơn mười trượng, đột nhiên nó dừng lại, quay đầu nhìn Diệp Tiểu Thiên phát ra một tiếng khóc ni non như đứa trẻ.

Diệp Tiểu Thiên hai mắt sáng lên nói:

- Dã thú có khứu giác linh mãnh lạ thường, Phúc Oa Nhi nhất định là ngửi thấy mùi của Diêu Diêu, đi theo nó!

Mao Vấn Trí ngạc nhiên nói:

- Ai nha má ơi, dài giống như một con gấu, ta luôn nghĩ nó là con gấu, nhìn cả buổi hóa ra là một con chó trông giống con gấu.

Lập tức y hát hai cái chân lông lá lên, ga giường lại phòng lên, một lần nữa lộ ra cái mông lớn trần truồng.

Sau khi trận mưa qua đi, đầu đường khắp nơi đều là nước, nếu không có Phúc Oa Nhi, Diệp Tiểu Thiên và Mao Vấn Trí căn bản không thể nào tìm kiếm được manh mối, nhưng cũng không rõ Phúc Oa Nhi thực sự có khứu giác cực kỳ nhạy bén hay không, nó chạy một hồi rồi ngẩng cái mũi ngửi mùi

trong không khí, ngửi xong lại tiếp tục chạy.

Diệp Tiểu Thiên và Mao Văn Trí không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo Phúc Oa Nhi mà tiến lên phía trước. Phía trước ngã tư đường có một người thiếu niên đang vác hai cây gỗ lớn, đột nhiên nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên lo lắng chạy theo Phúc Oa Nhi từ xa, liền ném cây gỗ to sang một bên, trước cửa một hộ dân, rồi co hai chân đuổi theo.

Người thiếu niên này chính là Hoa Vân Phi. Hoa Vân Phi tri ân, có ân tất báo, luôn cho rằng Diệp Tiểu Thiên cứu mạng gã, là đại ân nhân giúp gã báo huyết thù cho cha mẹ, vì vậy mà lặng lẽ đi theo Diệp Tiểu Thiên đến Đồng Nhân.

Hoa Vân Phi cũng không biết Diệp Tiểu Thiên đóng giả Diên sử, cho nên đối với nguyên nhân Diệp Tiểu Thiên giả chết thoát thân cũng không biết rõ, nhưng gã cũng không nghe ngóng, đối với việc này căn bản không để tâm, gã chỉ biết Diệp Tiểu Thiên là đại ân nhân của mình, gã cần phải báo ân, Diệp Tiểu Thiên có biến hóa thành quỷ dị thế nào gã cũng không quan tâm.

Hoa Vân Phi đi theo Diệp Tiểu Thiên đến Đồng Nhân. Diệp Tiểu Thiên ở trọ, Hoa Vân Phi liền ở trọ ở gần đó, trên người không có tiền, trong thành lại không có cách nào đi săn, cho nên gã tìm việc làm bằng cách chẻ củi cho một quán rượu gần đó.

Quán rượu mỗi ngày sử dụng không ít củi, bình thường cần thuê đến ba người chỉ chuyên tâm chẻ củi, nhưng từ khi Hoa Vân Phi đến, hai tên kia có thể chuyên tâm làm tiểu nhị rồi.

Hoa Vân Phi có thể làm việc bằng ba người, lại tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Chỉ cần một canh giờ, chỉ cần một chiếc rìu bén trong tay, gã chẻ củi dễ dàng như đập trứng gà vậy, cho nên mỗi ngày Hoa Vân Phi chỉ cần nửa giờ làm việc một hồi thì có thể cung ứng toàn bộ số củi cần dùng cho quán rượu.

Hoa Vân Phi cũng không làm nhiều, không có ý kiếm nhiều tiền, mỗi ngày khi trời còn sáng đại đa số thời gian đều đi lẩn quẩn xung quanh khách điểm, gã cũng không có ý báo kiến Diệp Tiểu Thiên, bởi vì gã là tên đào phạm giết người, phải gánh cái án giết hơn hai mươi án mạng trên người, gã không muốn đại ân nhân của mình lại gặp phiền toái.

Hôm nay cũng thật trùng hợp, vì mưa rất to, Hoa Vân Phi cho rằng Diệp Tiểu Thiên sẽ không rời quán trọ, nên không đi theo bảo vệ, hơn nữa nhân lúc trước khi trời mưa đã chẻ hết đống củi hôm nay rồi. Bởi vì quán rượu đã hết gỗ dùng, lại đi khiêng hai cây, không nghĩ vừa lúc đang gặp được Diệp Tiểu Thiên đang hoảng hốt chạy đi, Hoa Vân Phi đoán là đã có chuyện xảy ra, vội vàng đuổi theo.

- Ra khỏi thành rồi hả?

Diệp Tiểu Thiên đứng ở cửa thành có chút giật bản thân, có điều tâm trạng lo lắng lúc này lại đã trấn tĩnh lại đôi chút.

Lừa bán trẻ con sẽ không dùng cách giết người bạo lực như thế để bắt người, huống hồ bắt bán một tiểu cô nương không đáng giá bằng một đứa bé trai, không thể nào là bọn buôn người vào phòng giết người, chỉ vì bắt đi một đứa bé.

Nếu như là thổ phi bắt cóc tổng tiền, cũng sẽ chỉ bắt đi đứa bé nhà đại hộ gia, không có lý chạy tới khách điểm, bắt một tiểu cô nương rõ ràng không phải là nhà đại phú gì.

Đối phương có chuẩn bị mà đến, lại không có ý muốn giết chết Diêu Diêu tại chỗ, như vậy tạm thời nó nhất định không bị nguy hiểm đến tính mạng, mục đích bọn chúng bắt đi Diêu Diêu tạm thời vẫn chưa thể luận ra, vấn đề là bọn chúng muốn đem Diêu Diêu đi đâu?

Trận mưa to qua đi, một số người vì mưa to làm trễ nải lộ trình hoặc là nửa đường phải tìm chỗ trú mưa, hôm nay mưa tạnh rồi những người thôn dân tiếp tục vào thành bán rau bán trứng càng lúc càng nhiều lên, cửa thành thật sự náo nhiệt. Phúc Oa Nhi vì gặp phải nhiều mùi hỗn tạp, nên đã mất đi tung tích của Diêu Diêu.

Diệp Tiểu Thiên vội vàng kéo tên quan thủ thành lại, hỏi:

- Xin hỏi, vừa rồi có hai người mặc áo khoác, vóc dáng rất cao, một người trên vai còn đeo một giỏ trúc đi ra ngoài thành, đã đi hướng nào thế?

Tên quan gác thành lười biếng, mí mắt rũ sụp, âm dương quái khí đáp:

- Tiểu huynh đệ, ở cửa thành mỗi ngày ra vào bao nhiêu là người như vậy, ta đều nhớ ai qua lại, nếu người ngươi muốn hỏi là tuyệt sắc giai nhân ta nhất định có thể nhớ ra, hai nam nhân, một tên cao một chút gì đó, ta nhớ hẳn lắm gì.

Mao Văn Trí thấy thế cũng vội vàng ngăn từng người qua đường lại hỏi thăm, lúc này ba người bọn Dương Tam Sầu từ Tam Lý Trang trốn về đến đây, đang muốn vào thành, Dương Tam Sầu trông thấy Diệp Tiểu Thiên không khỏi trầm kinh hãi, vội vàng nghiêng đầu đi, nhanh chóng lôi áo che lại, kéo vành mũ sụp xuống, còn Hình Nhị Trụ cùng Nhạc Minh chưa từng quen biết hẳn nên không sợ hãi nhận ra chúng.

Mao Văn Trí đi đến trước Nhạc Minh, nhỏ nhẹ hỏi:

- Vị đại ca này, người có gặp qua hai người không?

Nhạc Minh trừng mắt, hai mắt xanh như đậu.

Mao Văn Trí nóng nảy, trừng mắt nói:

- Ngươi ngốc à, hỏi ngươi, ngươi có lỗ đít để đánh rắm không thể? Ngươi lông mày thẳng tưng, mắt sững sờ nhìn ta làm gì, ngươi muốn đùa ta phải không, ngươi tìm dao phải không?

Dương Tam Sầu thấy Diệp Tiểu Thiên đã chuyển sang hướng khác hỏi một số người ra vào thành, liền ngẩng đầu lên, cười nói:

- Huynh đệ này của ta bị ngớ ngẩn, ngươi hỏi câu đó lại không rõ ràng, hấn biết trả lời ngươi sao được, lại không biết vị huynh đệ này hỏi hai người là người như thế nào?

Mao Văn Trí trừng mắt nhìn y, khi Diệp Tiểu Thiên nói chuyện với chương quỹ y không chú ý nghe, đương nhiên không biết hình dạng của chúng như thế nào. Mao Văn Trí nghĩ một lúc đáp:

- Thì là hai nam nhân, trông đặc biệt hèn mọn, bi ối, bọn chúng bắt cóc một tiểu cô nương, tiểu cô nương đó tên Diêu Diêu, tiểu nha đầu này rất xinh đẹp, ngươi mà nhìn thấy đảm bảo là hiếm có...

Dương Tam Sầu, Nhạc Minh cùng Hình Nhị Trụ hai con mắt nhìn nhau, Mao Văn Trí không kiên nhẫn được nữa, nói:

- Ái nha má ơi, nói chuyện với các ngươi thật làm buồn người, ngươi so với huynh đệ của ngươi, thật không biết thông minh để đâu rồi, cả đám đều là những tên đại ngốc, ta đi hỏi người khác vậy.

Mao Văn Trí lại giữ lại một người dân để hỏi thăm, Dương Tam Sầu, Nhạc Minh và Hình Nhị Trụ chớp mắt, ba người bước qua cửa thành, dừng lại ở trước cửa thành.

Nhạc Minh vội nói:

- Diêu Diêu bị người bắt đi rồi? Ngoài bọn chúng ta ra, vẫn còn có người có chủ ý bắt nó?

Dương Tam Sầu khinh thường liếc nhìn gã nói:

- Cái rắm! 89% là bọn buôn người.

Hình Nhị Trụ bắt đầu vui vẻ nói:

- Tam cữu, vậy ta chỉ cần giết chết Thủy Vũ là việc thành rồi phải không?

Dương Tam Sầu vội vàng che miệng của gã, thấp giọng mắng chửi:

- Ngươi bị bệnh à! Ngươi lớn tiếng như vậy, là sợ người khác không nghe thấy phải không, sao lão tử lại đem một cái chày gỗ mà đi ra ngoài thế không biết?

Hình Nhị Trụ nhìn quanh, lập tức ngậm miệng lại.

Nhạc Minh nghĩ ngợi, hạ giọng nói với Dương Tam Sầu:

- Đại quân sự, chúng ta vừa giết cha của Thủy Vũ, chờ gia đình lão báo quan, khẳng định sẽ tìm kiếm toàn thành. Thời điểm không có ai chú ý, chúng ta ra khỏi cửa thành tránh đầu gió, trước tiên đi cùng bọn chúng tìm Nhạc Diêu, nếu như có thể từ trong tay bọn bắt cóc mà giết chết nó, chúng ta càng dễ dàng vu oan giá họa.

Dương Tam Sầu gật đầu nói:

- Không tệ! Phu nhân hạ lệnh là đem nó làm thịt, thì cứ như vậy đi, bọn ta đi theo bọn chúng thôi.

Thành cổ Đồng Nhân, Đông, Nam, Tây ba mặt giáp nước, phía Bắc lại dựa vào núi, Tam Lý Trang ở chân núi phía bắc, khi Phúc Oa Nhi dẫn Diệp Tiểu Thiên cùng Mao Trí Văn đi về phía Bắc, vì vậy vừa dịp gặp bọn người Dương Tam Sầu đang từ Tam Lý Trang quay trở lại.

Diệp Tiểu Thiên đứng ở cửa thành hỏi một hỏi, kiên nhẫn một lúc mà không có đầu mối, chỉ có thể thử dẫn Phúc Oa Nhi tiếp tục tiến về phía trước tìm kiếm, rời khỏi cửa thành một đoạn không xa, Phúc Oa Nhi đột nhiên reo lên một tiếng, vừa ngửi ngửi vừa tiến nhanh hơn, Diệp Tiểu Thiên mừng rỡ trong lòng, thấy Phúc Oa Nhi lại ngửi thấy manh mối của Nhạc Diêu, nhanh chóng gọi Mao Văn Trí đuổi theo.

Mao Văn Trí tâm trạng đang không tốt tiến vào thành, lúc này trừng mắt, mở to, hạ mình nhìn người dân bản địa:

- Ngươi nhìn cái gì? Nhìn ngươi có hình dáng dân ngoại bang...

Nghe thấy Diệp Tiểu Thiên gọi, Mao Văn Trí nói vội những câu căm giận:

- Nếu như không thấy ngươi đã già, ta sớm đã cạo sạch ngươi rồi.

Nói xong liền đuổi theo Diệp Tiểu Thiên.

Dương Tam Sầu cùng Nhạc Minh, Hình Nhị Trụ vội vàng theo sau bọn họ, từ xa bám sát, cả ba người bọn chúng đều không chú ý tới, ngoài bọn chúng vẫn còn một người đang âm thầm đi theo Diệp Tiểu Thiên và Mao Trí Văn, đó là Hoa Văn Phi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 66: Thập vạn đại sơn thập vạn sơn.

Tam Lý Trang, Tiết gia.

Các hương thân ba chân bốn cẳng đưa Tiết phụ về phòng. Tiết phụ hấp hối nằm trên giường, Tiết mẫu ngồi bên cạnh trượng phu khóc đến toàn thân đầy nước mắt. Thủy Vũ nắm chặt hai tay phụ thân, nước mắt rơi như chuỗi châu đứt.

Tiết phụ đã yếu lắm rồi, hai mắt nhắm nghiền, bộ ngực thật lâu mới hơi phập phồng. Một lúc lâu sau, đột nhiên hơi quang phản chiếu, lão mở mắt. Tiết Thủy Vũ run run gọi:

- Cha!

Tiết phụ trừng đôi mắt vô cùng oán độc, nắm chặt tay nàng:

- Tiểu súc sinh kia... cầu hôn không được. Hắn...

Tiết mẫu khóc lóc:

- Đương gia, người đừng nói chuyện, đã gọi lang trung rồi, chờ người lành lại rồi hãy nói.

Tiết phụ cười thảm, khề lắc đầu, đột nhiên quay sang Tiết Thủy Vũ, dùng giọng nói đầy oán độc cừ hận, nhấn mạnh từng tiếng:

- Con... nếu dám bất hiếu, gả cho gã... làm vợ, ta có thành quý cũng không nhắm mắt! Thành quý cũng không nhắm mắt!

Thấy lão thống khổ đến toàn thân run rẩy, Tiết Thủy Vũ không ngừng gạt đầu, giọng nói thấm đẫm nước mắt:

- Con gái không lấy chồng. Con gái đồng ý với cha, con gái không lấy hắn!

Tiết phụ nhìn thẳng vào con gái như thể sợ nàng nuốt lời. Nhìn phụ thân thê thảm như vậy, nàng khóc nức lên, quỳ xuống bên giường, dựng ba ngón tay thề:

- Con gái thề với trời, nhất định không làm trái lời phụ thân. Nếu làm trái lời thề này, thiên lôi đánh xuống!

Tiết phụ vẫn nhìn nàng trừng trừng. Một vị đại thúc bên cạnh thở dài nhẹ vỗ vai nàng, thấp giọng nhắc:

- Vũ Nhi, cha con đi rồi...

- Cha!

Thủy Vũ khóc ngất sụp xuống, hàng xóm xung quanh còn chưa biết rõ đầu đuôi, chụm đầu thì thầm xôn xao. Một vài người biết chút ít chuyện vừa rồi nghe vậy cũng lắc đầu thở dài. Thủy Vũ đã nghe được bọn họ thấp giọng xôn xao, đột nhiên ngừng đầu, lau lau nước mắt trên mặt:

- Sẽ không đâu, nhất định không phải hắn giết. Hắn không phải người như vậy!

Tiết mẫu nổi giận vung tay tát con gái, mắng:

- Đến bây giờ con còn bảo vệ cho hắn nữa hả? Hắn là kẻ thù giết cha của con đấy!

Thủy Vũ ngậm đầy nước mắt, ngoan cường nói:

- Nương, không phải hắn. Hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Tiết mẫu giận dữ lại muốn đánh nữa, may được các hương thân giữ lại.

Tuy họ vẫn khuyên nhủ bà nhưng ánh mắt nhìn Thủy Vũ lại hơi khác lạ “Đúng là nữ sinh hướng ngoại”.

Thủy Vũ cắn răng đứng dậy, nhấn mạnh từng tiếng:

- Con đi báo quan. Nhất định con phải tìm ra hung thủ giết cha thực sự, báo thù cho cha!

...

Hướng bắc ngoài thành Đồng Nhân là dãy núi liên miên trập trùng, ở giữa có một ngã ba dẫn tới ba thôn trang khác nhau. Phúc Oa Nhi cầm đầu chạy theo con đường chính giữa, chạy tới chân núi, bèn hân hoan trào lên.

Mao Vần Trí đắm đắm nhìn lên ngọn núi hiểm trở, rậm rạp:

- Đại ca, ai lại cướp tiểu nha đầu chạy vào khu rừng này đây? Hay là con chó kia lớn rồi muốn về với cha mẹ?

- Ít nói nhảm đi, đây là gấu!

Mao Vần Trí bùng tỉnh đại ngộ:

- Há, thì ra có thể biến chó thành gấu!

Diệp Tiểu Thiên không để ý tới y nữa, vừa đi theo Phúc Oa Nhi lên núi vừa nói:

- Phúc Oa Nhi rất thân thiết với Diêu Diêu, nhất định nó đang đuổi theo Diêu Diêu đó. Đi theo nó đi!

Mao Vần Trí nắm thật chặt bịch đan đã rơi vãi chút ít, đi theo Diệp Tiểu Thiên lên núi.

Một canh giờ sau...

Hình Nhị Trụ đứng trong khu rừng rậm không thấy ánh mặt trời, lo lắng hỏi:

- Tam cữu, chúng ta đuổi theo hướng nào đây? Ngươi nói, từ khi chúng ta rời thành Tĩnh Châu, đã làm tù phạm, làm cả ăn mày, chẳng lẽ bây giờ còn muốn làm dã nhân sao?

Dương Tam Sấu muốn phát điên lên, không nhịn được nữa:

- Ngươi nói lời vô dụng làm gì. Đuổi theo!

Đằng sau khu rừng, Hoa Vân Phi hơi nghi ngờ chăm chú theo dõi ba người Dương Tam Sấu, gã cảm thấy ba tên gia hỏa này theo Diệp Tiểu Thiên lên núi hoàn toàn không có ý tốt, nhưng lại không hiểu tại sao bọn họ lại theo hẩn, mục đích là gì.

Nghĩ nghĩ một lúc, gã rút đao trên lưng, chọn một cây trúc xanh vô cùng dẻo dai, vung đao chặt hạ. Gã muốn làm một thứ vũ khí tiện tay nhất: cung tiễn. Tuy chỉ là một cây cung trúc không tồn kém nhưng vào trong tay gã lại trở thành thứ hung khí giết người sắc bén nhất.

Diệp Tiểu Thiên và Mao Vần Trí đi theo Phúc Oa Nhi lên núi, ba người Dương Tam Sấu, Hình Nhị Trụ và Nhạc Minh cũng đi theo. Nhưng Hoa Vân Phi cũng không lo lắng lắm, chỉ cần vào núi gã sẽ như rồng về biển lớn, cho dù bọn họ có đi trước một canh giờ nhất định gã cũng có thể tìm được từ dấu vết để lại.

Diêu Diêu ngồi trong giỏ trúc, bị người ta đeo trên vai đưa vào trong rừng, bước đi nhẹ nhàng như dẫm trên đất bằng. Gã râu dê đi theo đằng sau, gã đã bỏ áo tơi, lộ ra dáng người cao gầy, bên hông đeo một thanh đao cực kỳ sắc bén.

Rèn đao cũng cần khoảng thời gian rất dài giống như ù Nữ Nhi Hồng vậy. Trong nhà có nam đinh, khi nó ba tuổi, trưởng bối đã rèn phôi tinh thiết cho nó, sau đó vùi sâu vào đất sáu năm, chờ tới khi nó mười tuổi mới tiếp tục rèn, sau khi thành phôi đao lại tiếp tục vùi xuống đất, chờ đứa trẻ thành niên mới lại đào lên rèn tiếp, từ đó, sẽ là bội đao bất ly thân của nó.

Vỏ đao của gã râu dê làm bằng da gấu, đầu chuôi đao là nửa vòng tròn bằng đồng khắc hoa được mài đến sáng bóng, thân đao hoa văn nước chảy, chuôi đao đính bạc vô cùng tinh mỹ. Diêu Diêu ngồi trong giỏ trúc khiếp sợ nhìn gã:

- Các ngươi muốn bán ta sao?

Gã ngẩng ra, Diêu Diêu lại nhút nhát nói:

- Ta lớn lên xấu như vậy, không ai chịu mua đâu. Đại thúc, thúc trả ta cho Tiểu Thiên ca ca đi, Tiểu Thiên ca ca sẽ cho thúc tiền.

Gã nhin không được cười phá lên một tiếng:

- Chúng ta sẽ không bán ngươi đâu. Yên tâm đi.

Dứt lời, gã kéo bội đao tới trước eo.

Điều Điều rút cổ lại hoảng sợ hỏi:

- Vậy các người bắt ta làm gì? A! Các người muốn ăn thịt ta sao? Thà ta đi, ta không muốn bị ăn thịt, ta muốn mẫu thân, ta muốn Tiểu Thiên ca ca. Huhuhu.

Nước mắt của Điều Điều còn dễ rơi hơn cả mưa Quý Châu, lúc này đang lã chã rơi.

Gã râu dê không biết nên khóc hay nên cười, vội dõ:

- Cháu yên tâm, chúng ta không bán cháu, cũng không muốn ăn thịt cháu. Chúng ta... dẫn cháu đi hưởng phúc đấy.

Con bé chớp chớp đôi mắt ướt đầm, ngơ ngác hỏi:

- Hưởng phúc? Hưởng phúc gì vậy?

- Đương nhiên là phúc dưới một người mà trên vạn người rồi. Tiểu tiểu thư, người không cần lo lắng, chúng ta là...

Đại hán công Điều Điều đi trước ho khan một tiếng, gã râu dê lập tức cảnh giác, vội chữa lời, ôn hòa nói với con bé:

- Tóm lại là, chúng ta đưa người tới một nơi, gặp một người. Tới khi gặp người đó người sẽ trở thành người trên mọi người, mặc quần áo đẹp, ăn đồ ăn ngon, người muốn cái gì là có cái đó, là một quận chúa nhất phẩm.

Điều Điều vĩnh môi:

- Người ta muốn Tiểu Thiên ca ca. Tiểu Thiên ca ca sẽ mua quần áo đẹp cho ta, còn có thể mua đồ ăn ngon cho ta nữa. Hôm qua ta mới ăn cơm đậu hũ, rất ngon đó.

Con bé liếm môi một cái, có vẻ dư vị ngon lành vẫn còn quanh mép.

Nghe nói hai tên đại bại hoại này không muốn bán mình đi, cũng không muốn ăn thịt mình, con bé yên tâm hơn, cúi khuôn mặt nhỏ nhắn nói đầy đáng thương:

- Đại thúc tốt bụng, các thúc sẽ thả cháu chứ? Cháu không muốn làm cái gì mà người trên mọi người đâu. Các thúc thả cháu ra... cháu sẽ bảo Tiểu Thiên ca ca mời các thúc ăn cơm đậu hũ.

Gã râu dê không biết nên khóc hay cười, chỉ lắc đầu, sắc mặt có vẻ bất đắc dĩ.

Gã râu dê và người đeo bao có vẻ như người đã quen đi đường núi, hành tẩu trong rừng rậm nhẹ nhàng như đi trên đất bằng, lại có vẻ rất quen thuộc khu rừng này. Bọn họ tuy đi nhanh, nhưng lại không gấp, hình như rất quan tâm đến phản ứng của Điều Điều, mỗi khi con bé tội nghiệp kêu tê chân bọn họ sẽ dừng lại bế nó xuống cho nó hoạt động một chút.

Trong khu rừng rậm rạp, thậm chí bọn họ còn chẳng cần trông Điều Điều. Một đứa bé gái thì liệu có thể chạy đi đâu? Việc duy nhất bọn họ nhất thiết phải chú ý là tìm một nơi tương đối trống trải hoặc dã thú sẽ không xuất hiện, ví dụ như trên vách đá này.

Điều Điều ngồi trên một tảng đá lớn, hai tay chống cằm nhìn màu xanh kéo dài vô tận, khuôn mặt nhỏ nhắn treo đầy u sầu. Con bé chẳng giống như lũ trẻ bình thường khóc lóc kêu gào, thứ nhất là vì lúc trước theo Diệp Tiểu Thiên chạy trốn tránh bị đuổi giết đã quen với việc sinh hoạt lang bạt kỳ hồ như vậy rồi, thứ hai cũng là vì đại thúc đeo đao và đại thúc râu dê đối xử với nó cũng không tệ.

Chẳng những hai người không đánh chửi đe dọa nó, trên đường cũng chăm sóc nó khá tận tâm, ví như sau khi nướng đồ, cũng chọn chỗ mềm nhất cho nó. Ngoại trừ việc bọn họ hạn chế tự do không đưa Điều Điều về thì các phương diện khác thực sự không thể bắt bẻ.

- Tiểu thiên ca ca sẽ tới tìm mình chứ? Nhất định!

Nhớ tới quãng đường trốn khỏi Tĩnh Châu, Diệp Tiểu Thiên luôn có thể từ trên trời giáng xuống vào những thời điểm mấu chốt, con bé lập tức tràn đầy niềm tin.

Diệp Tiểu Thiên nằm trong bụi cỏ nhìn Điều Điều ngồi trên tảng đá xa xa nghỉ ngơi cùng hai người kia, kinh ngạc lắm lắm:

- Lạ thật, hai người kia bỏ bao công sức bắt lấy Điều Điều, rốt cuộc là muốn làm gì?

Mao Văn Trí nấp một bên hỏi lại:

- Đại ca, cuối cùng chúng ta đuổi kịp rồi, có muốn lên cứu người không?

- Tìm được Điều Điều rồi, cũng không vội, theo dõi một chút. Hình như hai người kia đều biết võ công đấy, đừng có cứu người rồi lại kéo cả mình vào.

Dứt lời, hấn sò lên cái đầu của Phúc Oa Nhi cũng bắt chước nằm sấp bên cạnh khích lệ:

- Cái tên này, thực sự cũng không phải chỉ biết ăn, khi cần thiết vẫn còn có ích. Lần này là nhờ người đấy.

Nghe hắn nói không xông lên cứu Diêu Diêu, hai chân con gấu ôm một cây măng đầu không ngừng mắt không mở nằm gặm. Đương nhiên lời động viên của Diệp Tiểu Thiên không có lợi ích thực tế bằng mỹ thực.

Dương Tam Sấu khoác một chiếc áo choàng đã rách tả tơi nhìn rất giống thần côn, dạng hai chân ngồi trên một chạc cây nhìn Diêu Diêu phía xa xa, hắc hắc cười lạnh:

- Ta trèo đèo lội suối thật vất vả mới tìm được người. Lần này ta xem người còn trốn đâu được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 67: Đại chiến trên sườn núi.

Diệp Tiểu Thiên ghé vào bụi cỏ, nhỏ giọng hỏi:

- Vấn Trí.

Mao Vấn Trí đáp:

- Gì?

- lát nữa ta sẽ dụ bọn chúng rời đi, người thừa cơ tiến lên cướp Diêu Diêu đi, trốn vào rừng sâu cây dày, bọn chúng quay về không thấy người sẽ không tử thủ ở đây đâu. Khi đó người lại đưa Diêu Diêu quay về Đồng Nhân.

- ...

Diệp Tiểu Thiên nghiêng đầu sang hướng khác, kỳ quái hỏi:

- Sao không nói gì?

Mao Vấn Trí cảm động nắm chặt hai tay hắn:

- Đại ca thật trọng nghĩa! Dụ bọn chúng rời đi là việc nguy hiểm nhất, người lại tự nhận cho mình. Người như ta, tuy bình thường vẫn luôn gây chuyện xui xẻo nhưng cũng không phải kẻ ngốc. Đại ca người đối với ta thật tốt!

Diệp Tiểu Thiên cau mày:

- Buông tay!

- Đại ca, chúng ta đều là nam nhân, sao người còn ngại?

- Người bị ra mồ hôi tay!

Rồi hai bàn tay ướt đầm mồ hôi của gã, Diệp Tiểu Thiên cảm hai cánh cò đại xoa xoa.

- Đại ca, ta ăn của người, dùng của người, nuôi binh ngàn ngày dùng binh một giờ, lúc này ta vẫn còn muốn làm con rùa đen rút đầu còn là người sao? Ta sẽ đi dẫn dụ bọn chúng, người đưa Diêu Diêu đi đi.

Diệp Tiểu Thiên không yên tâm lắm. Để cho Mao Vấn Trí dẫn dụ hai người kia đi sao? Cái tên ngốc này có thể hoàn thành được nhiệm vụ khó khăn như vậy sao?

Mặc dù cảm động với lời nói nhưng hắn vẫn nghi ngờ năng lực của gã. Hai người cứ người đẩy ta đưa một hồi, cuối cùng Mao Vấn Trí cũng đồng ý với sắp xếp của hắn. Diệp Tiểu Thiên để cho gã ở nguyên tại chỗ, còn mình lảng lảng né qua một bên, chuẩn bị dụ địch. Mao Vấn Trí đã chuẩn bị xong tinh thần tấn công, đột nhiên lại cảm thấy đùi ngựa ngứa, thò tay vào gã, bỗng chạm phải thứ gì đó mềm như nhung...

Dương Tam Sấu dẫn theo Nhị Trụ và Nhạc Minh từ một hướng khác đã lặng lẽ đến gần vách núi. Dương Tam Sấu thấp giọng phân công:

- lát nữa, ta ra lệnh một tiếng, Nhị Trụ, người và Nhạc Minh sẽ cùng lao ra, một người ngăn cản bọn họ, một người giết Nhạc Diêu. Xong việc chúng ta rời đi. Hai tên con buôn kia không hiểu đầu đuôi, nếu chúng ta làm nhanh, chắc chắn bọn họ sẽ không kịp hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Nhạc Minh và Hình Nhị Trụ gật gật đầu, rút gậy từ bên hông ra. Cả hai đều đã bị mất gậy sắt, gấp gáp đành dùng gỗ vót nhọn một đầu. Làm sát thủ mà

thâm tới mức này cũng chỉ độc đến như phân bọ cạp thôi.

Dương Tam Sầu thò đầu nhìn ra từ đằng sau tảng đá, thấy gã râu dê kia nằm xuống một tảng đá lớn, một người khác đang thông thả đi qua đi lại, khi y đi khuất thân, Dương Tam Sầu khẽ quát lên:

- Lên!

Nhạc Minh và Hình Nhị Trụ lập tức xông lên, gần như cùng lúc đó, ở cách đó không xa vang lên một tiếng kêu lớn “Á!”. Ba người giật mình nhìn lại, chỉ thấy Mao Văn Trí nhảy dựng lên từ trong bụi cỏ, đôi chân trần đầy lông lá.

Gã nhảy như bị rút gân, miệng kêu oai oái:

- Ôi mẹ ơi, sâu róm! Hù chết cha người ta...

Diệp Tiểu Thiên ẩn nấp trong một góc đang nghiêng người định lao ra thì khựng lại, trợn mắt há mồm. Nhạc Minh và Hình Nhị Trụ đang lao ra cũng giật mình.

Hai người ngẩn ra, Nhạc Minh vẫn kịp phản ứng trước, xông sang Hình Nhị Trụ hét lớn:

- Không cần để ý tới gã. Làm việc quan trọng hơn!

Dứt lời, gã vung gậy gỗ đánh vào cái đầu mới thò lên từ tảng đá, là Diêu Diêu đang vui mừng nhìn Diệp Tiểu Thiên.

Trong rừng, một đôi tay đen kéo căng cung trúc cong như trăng rằm, một mũi tên bằng trúc vững vàng cài trên dây. Đôi tay kia hơi rung lên một chút, “păng” một tiếng, mũi tên rời cung bắn ra thẳng tới cổ họng Nhạc Minh.

Người đeo túi bị tiếng kêu của Mao Văn Trí làm cho giật mình, tới khi phản ứng lại được, nhận ra được có người đang lại gần thì không kịp nữa. Mắt thấy Nhạc Minh cầm cây gậy gỗ to tướng đập vào đầu Diêu Diêu, gã cuống lên trợn mắt hét lớn. Tiếng hét giống như một tiếng sấm vang khắp đỉnh núi.

Nhưng tiếng rống này lại không thể ngăn cản được hành động của Nhạc Minh. Gã râu dê ngồi phất dậy, thấy vậy cũng hoảng hốt, sợ hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân. Gã nhảy phắt lên, không kịp rút đao, quét chân về phía Nhạc Minh.

Sau đó, tuy chân gã có thể quét trúng Nhạc Minh nhưng vẫn chậm mất một khắc, thế đòn của Nhạc Minh chắc chắn có thể kịp giết Diêu Diêu. Đúng lúc này, một mũi tên tựa như đến từ chốn âm u đột nhiên xé rách không trung, xuất hiện trước mặt Nhạc Minh.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên nhàn nhạt, mũi tên trúc cắm phập vào cổ họng gã. Diêu Diêu tròn mắt hoảng sợ, nhìn mũi tên đột ngột bắn vào cổ họng Nhạc Minh. Lúc này, cú đá quét ngang của gã râu dê cũng tới, gã đã dồn hết tức giận, dồn hết lực mà đá. Nhạc Minh, gần như chắc chắn trúng tên, lại bị một cú đá này quét ngang ra ngoài, bay ra khỏi vách núi như một sợi chỉ.

- Ôi mẹ ơi. Hồng... hồng rồi!

Vừa rồi Mao Văn Trí nhảy lên đã khiến cho kế hoạch phải thay đổi. Từ nhỏ y đã sợ sâu róm, vừa rồi sờ một chút, cầm hần một con trên tay mà toàn thân nổi da gà, không kìm nổi mà phải nhảy dựng lên. Có điều, y cũng hiểu, thế này là hồng mắt chuyện của đại ca rồi, nên cũng hối hận. Nhưng y lại không không chế được phản ứng tự nhiên, toàn thân tê dại như bị cả bầy sâu bò lúc nhúc khắp người. Việc duy nhất y có thể làm là vừa nhảy nhoi nhoi vừa gào lên:

- Hồng mắt rồi!

Hình Nhị Trụ thấy Nhạc Minh bị tấn công thì ngây ra, cây gậy gỗ giờ lên định đâm xuống người đeo bao nhưng lúc này lại vẫn khựng ở đó không biết nên làm thế nào. Gã bất động, người đeo bao kia cũng không khách khí, một bước xông lên, đâm một quyền vào lồng ngực của gã. Hình Nhị Trụ hét lên một tiếng thảm thiết rồi bay ra ngoài, lăn lông lốc xuống sườn núi.

Thấy cảnh này, Diệp Tiểu Thiên quyết tâm liều mạng xông lên. Gã râu dê đá Nhạc Minh xuống vách núi, lại lập tức vòng đao quét ngang ngực, lách mình tới bên cạnh Diêu Diêu, đặt một tay lên vai nó, trầm giọng quát:

- Cẩn thận, có cung thủ!

Người đeo bao nói:

- Hiểu!

Gã rút đao giương ngang che trước thân, cảnh giác nhìn về hướng mũi tên ban nãy bắn ra.

Diệp Tiểu Thiên biết cơ hội đã mất, lúc này lao ra chẳng khác nào chịu chết. Nhưng hắn đã bị lộ, không có cách nào khác, chỉ có thể tranh thủ cơ hội vạn lần có một như lúc này. Gã đeo bao thấy hắn không biết sống chết mà xông lại, cười lạnh một tiếng, chỉ lưỡi đao về phía trước.

- Tiểu Thiên ca ca!

Điều Điều vừa mừng vừa sợ, giãy giụa thân thể nhỏ bé muốn chạy thoát khỏi bàn tay của gã râu dê. Gã giữ chặt vai nó, nhìn về mặt đầy lo lắng của nó, thâm tâm khẽ động, vội quát lên:

- Không được giết hắn!

Người đeo bao đã đâm lưỡi dao lên, nghe vậy thảm giật mình, lập tức hiểu ra:

- Không sai! Người này không giết được. Rõ ràng tiểu thư đã coi hắn là người thân. Nếu ta giết hắn sẽ khiến cho tiểu thư ghi hận...

Người đeo bao vội vàng thu dao lại, cũng khẽ chuyển mình, vỗ một tay lên vai Diệp Tiểu Thiên, quát:

- Cút ngay!

Gã thu dao coi như cũng tự cứu mạng mình, một mũi tên nhọn gần như sượt qua mũi gã ngay khi gã nghiêng người.

Thực ra lúc này Hoa Vân Phi dùng tên cũng không thuận tay, mũi tên đó không đủ lực, bắn ra cũng không cẩn thận, không chỉ ảnh hưởng đến độ chính xác còn ảnh hưởng tới cả tốc độ. Thực ra Hoa Vân Phi có thể dựa vào tiền pháp cao siêu của mình, nhưng lực lại không đủ. Lực không đủ, mũi tên chẳng bay được bao xa.

Cho nên, nếu người đeo bao kia toàn lực đề phòng, thì mặc dù Hoa Vân Phi đã thay đổi vị trí, có thể bất ngờ đánh cho gã trở tay không kịp nhưng cũng chưa chắc đã có thể khiến cho gã bị thương. Nhưng gã lại đang muốn đối phó với Diệp Tiểu Thiên, vì phân tâm nên khó tránh khỏi việc phản ứng hơn chậm. Mà Hoa Vân Phi – một thợ săn xuất sắc – đương nhiên giỏi nhất là biết nắm lấy cơ hội, cho nên, nếu lúc này gã không thu tay lại, thì chắc chắn sẽ phải theo gót Nhạc Minh, trước khi đâm trúng được Diệp Tiểu Thiên thì đã đi đời nhà ma.

- Không được dây dưa nữa. Chúng ta đi!

Diệp Tiểu Thiên này không giết được, trong rừng lại có một tiền thủ hành tung bất định, nếu không toàn lực ứng phó có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, gã râu dê quyết định rất nhanh, đưa ra quyết định chính xác nhất. Gã ôm lấy Điều Điều mặc cho nó khóc lóc, thi triển khinh công mà bỏ chạy. Gã đeo bao múa dao theo sát đằng sau. Lùi tới trong rừng, bọn họ lập tức quay người đi thật nhanh, dựa vào thân thủ cao minh và sự quen thuộc đối với khu rừng mà biến mất chỉ trong nháy mắt.

Lúc này, Mao Vấn Trí mới hơi bình tĩnh lại, vừa xấu hổ vừa hối hận nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, xin lỗi, đều tại ta...

Diệp Tiểu Thiên nhìn theo hướng Điều Điều biến mất, bên tai tựa như vẫn còn vang lên tiếng khóc tê tâm liệt phế của nó, khẽ lắc đầu:

- Bọn chúng rất lợi hại. Hơn nữa... xem ra cũng rất coi trọng Điều Điều. Người không bị lộ, ta cũng không cách nào dẫn dụ cả hai kẻ đó rồi đi.

Mao Vấn Trí gãi gãi đầu, đột nhiên nhớ ra:

- A, vừa rồi có người muốn giết Điều Điều. Vì sao kẻ đó lại muốn giết Điều Điều?

Diệp Tiểu Thiên quay đầu nhìn xuống, Hình Nhị Trụ vẫn đang nằm rên rĩ ở phía xa xa còn chưa đứng lên. Hắn lạnh mắt, quát:

- Bắt gã tới đây!

Dương Tam Sầu trốn sau tảng đá, thấy tình cảnh như vậy, liền từng bước nhẹ nhàng thối lui lại phía rừng cây đằng sau. Mới đi được ba bước, sau lưng chợt bị một vật nhọn hoắt chĩa vào, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai y:

- Đi lên phía trước!

Mao Vấn Trí chạy tới bên cạnh Hình Nhị Trụ, hung hăng đá mạnh gã một cái, mắng:

- Còn giả chết nữa! Đứng dậy!

Gã rên lên thống khổ:

- Ta... gãy xương sườn rồi.

- Nhìn người như con gấu, con gấu như người còn muốn làm sát thủ sao? Muốn ta diu người hả? Nhanh tự đứng dậy mà đi đi, nếu không, ta sẽ chặt hai chân người, để cho người cả đời không cần nhìn trời cũng biết trời xanh là mưa!

Đối mặt với tên ngốc không biết “thương hương tiếc ngọc” này, Hình Nhị Trụ chỉ đành rên rĩ hậm hực đứng dậy, được Mao Vấn Trí áp giải tới bên Diệp Tiểu Thiên. Lúc này, Dương Tam Sầu cũng bị người sau lưng cưỡng bức từ đằng sau tảng đá đi tới, từng bước lại gần Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên thấy Dương Tam Sầu vẫn chưa cảm thấy có gì bất ngờ, nhưng nhìn kẻ cầm đoản đao đeo cung trúc sau lưng y mới kinh ngạc vui vẻ reo lên:

- Vân Phi huynh đệ!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 68: Bí mật.

Diệp Tiểu Thiên gật đầu với Hoa Vân Phi, không nói gì nữa, cũng chẳng buồn quan tâm tới bọn họ. Hắn quay đầu nhìn về hướng Diêu Diêu bị bắt đi, lòng tràn đầy lo lắng. Nhưng hiện giờ hắn không có cách nào đuổi theo. Bây giờ bỏ đi, Dương Tam Sầu sẽ làm thế nào?

Rõ ràng Dương Tam Sầu chỉ muốn đẩy Diêu Diêu vào chỗ chết. Nhưng vì sao y lại phải làm như vậy? Một câu “lòng ghen của phu nhân quá nặng” không thể giải thích được nguyên nhân tại sao bọn chúng đuổi giết tới tận bây giờ không ngừng không nghỉ. Không thể bỏ mặc chúng, cũng không thể liều lĩnh giết chết bọn chúng. Vậy phải hiểu rõ nguyên nhân ngọn nguồn.

Hoa Vân Phi đã hiểu ý hắn, nói:

- Diệp đại ca, huynh không cần lo lắng, để cho bọn họ đi trước cũng được, ta sẽ đuổi theo!

Nghe xong Diệp Tiểu Thiên lập tức cảm thấy dễ chịu hơn, lại cảm thấy bắp chân như bị cọ cọ, bèn cúi đầu nhìn, chẳng biết từ khi nào Phúc Oa Nhi đã tới bên cạnh, đang dụi dụi cái đầu của nó vào chân hắn, đại khái muốn giục hắn cùng mình đuổi theo Diêu Diêu.

Thâm tâm Diệp Tiểu Thiên lại càng kiên định. Có thợ săn Hoa Vân Phi vào trong rừng như cá gặp nước, lại có con chó săn béo Phúc Oa Nhi này, hai tên bắt Diêu Diêu đi kia chắc chắn sẽ không thoát được. Vậy cứ làm rõ nguyên nhân bọn Dương Tam Sầu xuất hiện ở đây trước đã.

- Dương Tam Sầu! Dương đại quân sự, vì sao ngươi phải giết Nhạc Diêu?

Y ù rũ cúi đầu không nói một lời.

Đột nhiên Diệp Tiểu Thiên nổi tâm ác độc, nắm chặt cổ áo y đẩy y lùi lại đằng sau. Đột nhiên Dương Tam Sầu phát hiện chân mình đã chạm tới mép vách núi, cả người ngã ra đằng sau, là nhờ Diệp Tiểu Thiên níu lấy mới không rơi xuống, hoảng sợ kêu to.

Trước kia Diệp Tiểu Thiên mang theo Thủy Vũ và Diêu Diêu bị y hành hạ đuổi giết cả đường chịu nhiều đau khổ, sớm đã hận tới tận xương.

Lúc này lại thấy y xuất hiện ở đây, thì ra y vẫn không chịu bỏ qua, vẫn một mực đuổi giết tới tận đây sao? Hắn nổi trận lôi đình, lại nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại:

- Ngươi có nói không?

Dương Tam Sầu sợ tới mức hồn mất vía, luôn miệng nói:

- Nói nói nói, ta nói!

- Nói mau!

- Là phu nhân hạ lệnh. Đề là phu nhân hạ lệnh!

- Cho dù phu nhân kia của ngươi ghen tuông tới mức nào, nhưng đối thủ của bà ta đã chết, cần gì phải không buông tha như vậy? Cho dù bà ta có coi Nhạc Diêu như cái gai trong mắt, nhưng ta đã đưa nó rời khỏi Dương phủ, vì sao còn phải đuổi giết tới tận đây? Nói!

Dương Tam Sầu mới hơi do dự, Diệp Tiểu Thiên đã hơi thả tay, y sợ hãi cuống lên kêu to:

- Ta nói, ta nói. Ta... ta nói rồi, ngươi sẽ tha ta chứ?

- Nếu ngươi trung thực, ta sẽ tha cho ngươi!

Toàn thân đang treo lơ lửng giữa trời, y ướt đầm mồ hôi lạnh, không thể nghĩ được gì nữa, chỉ đành nói thật:

- Nhị phu nhân... thật ra nhị phu nhân là bị đại phu nhân hại chết.

Diệp Tiểu Thiên ngắt ra một lúc mới hiểu nhị phu nhân mà gã nói là mẹ ruột của Diêu Diêu. Hắn lại hỏi:

- Vậy thì sao? Chẳng lẽ Dương phu nhân còn sợ có ngày Nhạc Diêu báo thù rửa hận?

Thấy hấn khôn khéo không thể giấu được gì, Dương Tam Sầu đành miễn cưỡng đáp:

- Đại phu nhân... khi đại phu nhân hại chết nhị phu nhân, mới biết... mới biết...

Diệp Tiểu Thiên lạnh lùng nhún mày hỏi:

- Biết cái gì?

- Mới biết, Nhạc Diêu... không phải là con của lão gia nhà chúng ta...

Diệp Tiểu Thiên ngẩn ngơ, ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói gì?

Dương Tam Sầu không thể giấu nữa, đành nói thật:

- Tình hình cụ thể Dương mỗ cũng không thể biết rõ, phu nhân cũng không nói, ta chỉ mơ hồ đoán được từ giọng nói của phu nhân. Hình như nhị phu nhân tư thông với người khác, đã làm chuyện có lỗi với lão gia. Hơn nữa, lai lịch của người kia cũng lớn, đại phu nhân cũng rất kiêng kỵ. Đáng tiếc là khi đại phu nhân biết chuyện này thì nhị phu nhân đã hấp hối không cứu được nữa. Về sau đại phu nhân lại phát hiện hình như Tiết Thủy Vũ đã phát giác ra điều gì đó trong cái chết của nhị phu nhân. Phu nhân... phu nhân lại càng sợ hơn...

Tới đây Diệp Tiểu Thiên mới hiểu. Thì ra, để an táng mẫu thân, mẹ ruột của Nhạc Diêu phải chịu gả cho Dương Lâm còn lớn hơn cha mình vài tuổi, về sau lại có tư tình với kẻ khác, Nhạc Diêu chính là cốt nhục của người đó.

Dương phu nhân ghen tuông như vậy vì Dương Lâm sủng ái mẫu thân của Nhạc Diêu. Cho nên, khi Dương Lâm bị bỏ tù không thể có hy vọng tái nhậm, bà ta đã hại chết mẫu thân của Nhạc Diêu.

Rất có thể khi lâm chung mẫu thân của Nhạc Diêu không cam lòng, đã oan ức kể lể nguyên rủa một hồi, vô ý để lộ chân tướng sự thật, để cho Dương phu nhân biết thân thế thực sự của Nhạc Diêu, mà cha của con bé lại có lai lịch lớn, bà ta sợ bị trả thù, nên vẫn luôn lo lo lắng lắng.

Vậy vì sao mẹ của Nhạc Diêu đã qua đời hơn hai năm, bà ta vẫn chưa chịu ra tay? Đợi tới khi Nhạc Diêu và Thủy Vũ rời Dương phủ mới vội vàng phái người đuổi giết? Có thể vì bà ta vẫn kiêng kỵ cha đẻ của Nhạc Diêu.

Bà ta đã dùng thủ đoạn bí ẩn hại chết mẹ ruột của Nhạc Diêu, công bố với bên ngoài là ốm mà chết. Nếu trong vòng hai năm sau Nhạc Diêu và Thủy Vũ cũng lần lượt chết, rất khó không khiến cho người ta nghi ngờ, cho nên bà ta chỉ có thể nín nhịn. Cũng có thể đây là nguyên nhân thực sự mà bà ta rao bán Thủy Vũ khi Diệp Tiểu Thiên mới đến Dương phủ.

Đầu tiên, bà ta muốn bán Thủy Vũ đi, tới khi nàng trở thành nữ nhân của Mộc đồ tể sẽ lại tìm cơ hội giết nàng, tới đó còn có thể giả họa cho Mộc đồ tể hành hạ nương tử. Còn Nhạc Diêu, chắc phải chờ qua vài năm nữa mới tìm cơ hội giết. Nhưng không ngờ Diệp Tiểu Thiên lại bất ngờ xuất hiện, tri huyện đại ca lại không biết chuyện để cho hấn đưa Thủy Vũ và Nhạc Diêu đi. Dương phu nhân càng không có cơ hội ra tay, mới vội vàng phái Dương Tam Sầu đi giải quyết vĩnh viễn hậu hoạn.

Diệp Tiểu Thiên đã hiểu tiền căn hậu quả, tiếp tục truy vấn:

- Vậy cha đẻ của Nhạc Diêu là ai?

Dương Tam Sầu nhăn nhó đau khổ:

- Cái này... ta thực sự không biết.

Ánh mắt Diệp Tiểu Thiên lạnh lẽo, hấn trầm giọng:

- Dương phu nhân chỉ là một nữ lưu yếu đuối, so tuổi tác còn lớn hơn mẹ ruột của Nhạc Diêu rất nhiều. Nếu bà ta muốn giết mẹ ruột của Nhạc Diêu cũng không dễ dàng, ngươi là tâm phúc của Dương phu nhân, nhất định trong chuyện này ngươi cũng góp không ít sức chứ?

Dương Tam Sầu cả kinh, cuống quýt giải thích:

- Không không không, chuyện này không liên quan gì tới ta. Quả thực không liên quan tới ta. Ta chỉ theo lệnh phu nhân đi mua một chút thạch tín, ta... ta... Ngươi đã đồng ý chỉ cần ta nói thật sẽ tha ta đây!

Diệp Tiểu Thiên gần từng tiếng:

- Đúng vậy! Giờ ta sẽ tha cho ngươi!

Diệp Tiểu Thiên thả tay ra, Dương Tam Sầu kêu dài thảm thiết, hai cánh tay múa như quạt gió, nhưng đáng tiếc vẫn không thể trụ vững được thân thể, kéo theo một tiếng kêu dài thê thảm, y rơi xuống giữa mây trắng.

Hình Nhị Trạ thấy vậy sợ ngã phịch mông xuống, sợ hãi kêu lên:

- Không nên, không nên. Ta chỉ vì kiếm miếng cơm ăn...

Mao Vần Trí nhỏ cho gã một bãi nước bọt:

- Có tên cướp của giết người nào không phải vì miếng cơm ăn!

Mao Vần Trí kéo Hình Nhị Trạ tới bên bờ vực, vừa đi vừa hưng phấn nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, ta cũng ném nốt tên tiểu tử hại dân hại nước này uống nhè, coi như nhập bọn với ngươi. Ngươi xem, ngươi giết người, ta cũng giết người, không phải quan hệ giữa hai chúng ta càng thân thiết hơn sao?

Hình Nhị Trạ sợ tới hồn phi phách tán, đột nhiên gào to lên:

- Các ngươi đừng giết ta... ta sẽ nói cho các ngươi biết một đại sự.

Mao Vần Trí lập tức dừng bước, vội vàng hỏi:

- Ngươi có kho báu hả?

Hình Nhị Trạ mặt mày như đưa đám:

- Nếu ta có kho báu, còn phải lăn lộn thê thảm như vậy sao?

- Cái đó cũng khó nói. Nhớ ngày đó ta nhặt được một cái đầu chó bằng vàng, nặng tới mấy chục cân. Ai ôi, kết quả là từ hôm đó mỗi ngày ta đều thê thảm, thực sự vô cùng thương tâm, ai nghĩ cũng rơi lệ, vô cùng thê thảm...

Diệp Tiểu Thiên đẩy Mao Vần Trí đang cảm khái ra, lạnh lùng nhìn Hình Nhị Trạ, hỏi:

- Ngươi có chuyện lớn gì muốn nói?

- Chuyện lớn này có quan hệ tới ngươi. Ta nói rồi, ngươi thả ta chứ?

Diệp Tiểu Thiên thẳng thắn gạt đầu:

- Được!

Hình Nhị Trạ nhìn mây trắng như bông bên ngoài vách núi, khiếp vía hỏi lại:

- Không phải thả chỗ ấy chứ?

Diệp Tiểu Thiên hơi buồn cười, nghiêm mặt:

- Ít nói nhảm đi! Nếu ngươi không nói, ta sẽ lập tức thả ngươi!

- Đừng đừng đừng. Ta nói, ta nói. Nhưng ngươi phải thề sẽ thực sự thả ta, ta mới nói.

Diệp Tiểu Thiên giơ hai ngón tay lên trời, trịnh trọng thề:

- Diệp mỗ thề với trời. Nếu ngươi nói thật với ta, ta tuyệt đối sẽ không động tới ngươi. Nếu làm trái lời thề này, Thiên Lôi đánh xuống!

Hình Nhị Trạ nghe vậy mới yên tâm:

- Được, vậy ta nói.

Mao Vần Trí “khụ” một tiếng, vội quay sang ho khan giải thích:

- Gió lớn quá, bị sặc.

Y nghĩ thầm “Đại ca ta thực quá giao hoạt. Ngươi không động thủ, không phải ta không động thủ. Ta buộc phải nhập bọn với ngươi đấy, nếu không, ngươi giết người rồi còn có thể yên tâm giữ ta lại sao? Chuyện này ta còn hiểu, tiểu tử này thực quá ngu đi!”

Hình Nhị Trạ kể lại chuyện bọn họ một đường theo Diệp Tiểu Thiên, tìm được nhà Thủy Vũ, khi định giết Thủy Vũ lại giết nhầm Tiết phụ đã đứng chờ từ trước. Diệp Tiểu Thiên ngây ra.

Mao Vần Trí vui sướng hỏi lại:

- Lão gia hóa kia chết rồi sao? Ai nha má ơi, rõ ràng các người đã làm một chuyện thật tốt!

Lại quay sang thấy sắc mặt Diệp Tiểu Thiên không tốt, y vội vàng ngậm miệng.

Hoa Vân Phi nhú mày:

- Đại ca, người này không thể giết! Nghe như gã kẻ, khi lâm chung Tiết phụ vẫn tưởng bọn chúng là huynh. Nếu không để kẻ này sống, chỉ sợ Tiết cô nương cũng hiểu lầm huynh.

Diệp Tiểu Thiên gật đầu nói với Mao Vấn Trí:

- Tìm một sợi dây mây trói gã lại.

- Được. Việc này là sở trường của ta. Trước kia khi ta chán dê, con nào không nghe lời, ta liền lấy dây mây trói nó lại, bắt chúng phải nghe lời...

Mao Vấn Trí vừa vui vẻ nói vừa hào hứng đi tìm dây mây. Hình Nhị Trụ cuồng lên hét lớn:

- Người nói không giữ lời. Người đã thề nếu ta nói sẽ bỏ qua cho ta mà.

Diệp Tiểu Thiên nghiêm trang đáp:

- Ta đã nói nhất định sẽ thực hiện! Nhưng vừa rồi ta chưa từng nói thả người, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 69: Lưới xanh.

Trong nơi sâu nhất của khu rừng, tựa như chưa bao giờ có người qua lại, nơi nơi đều đầy thần bí, những thứ thực vật chưa từng thấy, đi đường còn có thể nghe tiếng dã thú gọi bạn, thi thoảng còn phát hiện một vài thứ thực vật màu sắc rực rỡ dưới chân.

Phía trước là vô số cây tử đằng thả xuống từ cành đại thụ thành đủ dạng hình thù kỳ quái. Hoa Vân Phi đi trước, dùng gậy trúc khẽ gạt, dây leo đưa nhẹ, đột nhiên có một vài cây tử đằng đột nhiên sống dậy thoăn thoắt bò lên, chính là mấy con rắn có màu giống với cây tử đằng.

Hơn trăm cây nằm mọc trên đám lá từng xấp mục, vừa hạ một chân bước xuống, mấy con bọ cánh cứng lớn nhanh chóng chui ra từ trong tầng lá, bò lên cây nằm, đóng mở hai cánh cạch cạch cạch thị uy.

Đại thụ nhiều người ôm không hết ở đâu cũng có, lá cây rậm rạp dày tới mức nếu có mưa to đứng bên dưới cũng không sợ lọt hạt nào. Ánh mặt trời trở thành một thứ vô cùng xa xỉ trong khu rừng rậm này. Người có thể cảm nhận được ánh sáng, nhưng rất khó để tìm được một vệt sáng chiếu xuống được, cho dù là nắng xuân rực rỡ giữa trưa trong rừng cũng u ám vô cùng.

Mặt đất bị tầng tầng lá rụng đắp bồi hết năm này sang tháng nọ, không biết bao nhiêu tầng lá rụng nát thành bùn, dẫm lên mềm như bước đi trên thảm. Diệp Tiểu Thiên cùng Mao Vấn Trí đang áp giải Hình Nhị Trụ đều cảm thấy hơi khó đi, nhưng Hoa Vân Phi giống như chó săn và Phúc Oa Nhi đang cố gắng bắt chước chó săn lại có vẻ rất quen thuộc.

Không biết có bao nhiêu sinh vật kỳ quái, có thể không lớn nhưng lại giấu kịch độc đều bị hai người bọn họ phát hiện và đuổi đi.

Giờ thì Diệp Tiểu Thiên đã hiểu vì sao nơi này có câu: Hoàng đế trăm năm, Thổ ty ngàn năm. Vì từ Thủy Hoàng đế, Hán Vũ Đại đế, Đường Tông Tông tổ cho đến triều đại Thái tổ vô cùng bá đạo, vẫn đều không hèn mà cùng áp dụng chính sách ràng buộc với nơi này, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không đụng binh.

Dụng binh ở nơi này quả thực là một con ác mộng. Nếu thắng cũng là một con ác mộng, cái được không bằng cái mất. Mấy trăm ngàn người không thể tác chiến ở đây, vì vừa không có lợi thiên, vừa không lợi địa, lại không lợi nhân, nếu dùng phương thức tác chiến mà đối phương am hiểu để đối đầu thì chỉ có thể dùng mạng người mà đổi lấy tác đất.

Có lẽ con đường mỗi đế quốc đi lên đều trải đầy mạng người, nhưng mạng người cũng không lấp nổi tiêu hao trong trận chiến trường kỳ này.

Tiêu hao lớn như vậy, cho dù không đến mức khắp đế quốc dụng cờ phản, tứ bề bất ổn, thì cũng đủ để khiến cho đế quốc đại thương nguyên khí.

Hoa Vân Phi dán mặt xuống đất quan sát từng nhánh cỏ cành cây bị người ta dẫm lên, nhảy dựng lên hưng phấn nói:

- Đại ca, bọn họ đi chậm lại rồi. Chúng ta sắp đuổi kịp rồi, cách bọn họ không xa nữa!

Diệp Tiểu Thiên cũng hưng phấn hẳn lên. Mao Văn Trí khâm phục nói:

- Vân Phi, cái mũi này của ngươi còn tinh hơn cả mũi chó. Cả khoảng cách của bọn họ cũng có thể đoán được sao?

Hoa Vân Phi biết y chỉ là một kẻ đần, chỉ cười cười không nói gì.

- Vân Phi đúng là rất có tài, đừng nhìn gã còn ít tuổi mà coi thường, trên tay gã dính tới hai mươi... Ồ! Hai mươi bảy mạng người đấy!

Mao Văn Trí quá sợ hãi hỏi lại:

- Thật sao?

- Đương nhiên. Trước kia, trong cơn mưa to, chính gã đã đâm chết sáu đại hán, về sau khi bị trọng binh vây khốn, lại dùng tên nhọn bắn chết mười tám người. Sau đó gã bị giam vào đại lao, ở trong ngục giết chết hai người nữa. Cộng thêm gia hỏa vừa bị gã bắn chết, không phải hai mươi bảy người sao?

Hoa Vân Phi nhàn nhạt sửa:

- Hai mươi tám người.

Không phải gã đang khoe mẽ, mà là sửa lại rất chân thành, vẫn luôn lãnh đạm như vậy.

Hình Nhị Trụ đứng gần nghe thấy thế toàn thân hơi run lên. Một thiếu niên bề ngoài thanh tú như vậy mà đã giết hai mươi tám người, quả thực là ma đầu giết người không chớp mắt. Tên này, không thể chọc vào được.

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên:

- Hai mươi tám người, còn có ai mà ta không biết sao?

- Sau khi giết Tề Mộc, đệ còn bắn chết một tâm phúc của lão.

- Chuyện này từ bao giờ vậy? Sao ta không biết? Khi ấy ta đã rời huyện Hồ sao?

- Không, chỉ có điều người này chết trong rừng rậm ngoài thành, bây giờ chắc đã trở thành một đồng thịt nhão, chắc chưa ai phát hiện đâu.

Diệp Tiểu Thiên cố nhớ lại:

- Tâm phúc của Tề Mộc...

- Sau khi Tề Mộc chết, chỉ có y mang hành trang ra ngoài, hẳn là tâm phúc của Tề Mộc. Chỉ cần là tâm phúc của Tề Mộc là đáng chết! Về sau, y mang theo một bao quần áo rời huyện Hồ, còn bày đặt tránh đường đại đạo, lại chui vào rừng rậm, cũng chẳng biết đi đâu, đã bị ta bắn một mũi tên giết chết.

Mao Văn Trí nói:

- Đại ca, Vân Phi mới là nhân tài đó, còn ác hơn ngươi nhiều.

Mao Văn Trí hào hứng hỏi Hoa Vân Phi:

- Trong bao của y có gì? Hẳn là có tiền chứ?

Hoa Vân Phi nhìn y một cách kỳ quái:

- Ta giết cừu nhân, chứ không phải giết người cướp của. Tội y phải chết, ta cho y chết, ta còn kiểm tra trong túi y có gì làm gì?

Mao Văn Trí dựng ngón cái, nói với Tiểu Thiên:

- Đại ca, chẳng những Vân Phi là ác nhân mà còn là đại quý không biết dùng bạc.

Diệp Tiểu Thiên nhìn y, nói giận:

- Rốt cuộc ngươi bị bắt vì tội gì? Sao vẫn cứ giữ tính tham lam như vậy?

Mao Văn Trí cực kỳ trắng khí:

- Là vì đã bị bọn chúng hại nên mới hăm mộ uy phong của bọn chúng!

Phía trước, Hoa Vân Phi đột nhiên dừng lại, tay nắm chặt cây đao, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Diệp Tiểu Thiên nhận ra sự thay đổi đó vội hỏi:

- Sao rồi? Thấy rồi sao?

Hoa Vân Phi lắc đầu, gần từng tiếng:

- Chúng ta... bị bao vây!

Gã vừa dứt lời, khu rừng xung quanh lao xao, đột nhiên, từ trên cây, dưới lá mục, đằng sau bụi rậm rục rờ đột ngột nhảy ra hơn hai mươi bóng người, ai nấy đều cơ bắp vạm vỡ, trên người chỉ quàng một chiếc váy da thú hoặc váy rom, lộ hai chân, thân trên còi trần, đùi đen nhánh, trên mặt vẽ chẳng chút.

Đồng tử Diệp Tiểu Thiên đột nhiên co rút lại như cây kim, bọn họ đã xông vào lãnh địa của dã nhân không liên hệ với bên ngoài!

Diệp Tiểu Thiên kiên nhẫn giải thích:

- Chúng ta không cố ý mạo phạm quý trại. Chúng ta đuổi theo hai tên tặc.

Một dã nhân đầu đội đầy lá xanh chỉ chít xì xà xì xò, Diệp Tiểu Thiên nghe không hiểu, nhìn sắc mặt người nọ cũng không hiểu gã đang nói gì.

Hắn vừa nói vừa múa may:

- Một cô bé nhỏ thế này bị người xấu bắt đi, chúng ta đuổi theo tới đây.

Người kia lại líu xiu một tràng, Mao Văn Trí cưỡng lên:

- Ai nha má ơi, ta nói người, người nói cái gì thì nói rõ ràng ra đi, còn xì la xì lô, đại ca ta hiểu thế nào được?

Y vừa lớn giọng, mấy người Miêu kia lại tưởng y muốn phản kháng, lập tức, người đứng gần giường thương trúc lên, người đứng xa một chút thì giường cung. Diệp Tiểu Thiên vội vàng giơ cao hai tay, lớn tiếng nói:

- Chúng ta sẽ không phản kháng, mọi người đừng mạnh động.

Hắn quay sang Mao Văn Trí, tức giận mắng:

- Ngâm cái mồm chó của ngươi lại. Ngươi không nói gì sẽ chết à?

Y hậm hực:

- Ta câm. Ta câm được chưa? Ngươi đứng. Ngươi đứng được chưa? Nói với đám này đều là nước đổ đầu vịt, bọn họ có thể hiểu được mới lạ.

- Nói gì chúng ta cũng không hiểu sao?

Y vừa dứt lời, một giọng nữ thanh thúy dễ nghe vang lên, vài cái lá to như quạt ba tiêu bị một cây gậy trúc đẩy ra, một thiếu nữ toàn thân trang sức bạc lấp lánh, mặc một chiếc váy bằng da thú, da đen rắn rồi bước ra theo con đường mòn.

Diệp Tiểu Thiên vừa thấy, hai mắt sáng rực, trúc vẫn là trúc đó, hoa vẫn là hoa đó, cỏ vẫn là cỏ đó, đơn giản là cỏ nàng, trúc cũng xanh hơn, hoa cũng tươi hơn, cỏ cũng xanh hơn, mắt ngọc mảy mai, xinh đẹp hóp hồn người.

Nàng là Triển Ngưng Nhi.

Diệp Tiểu Thiên mừng tới mức nhảy dựng lên, vội gào vẫy:

- Ngưng Nhi cô nương. Ngưng Nhi cô nương!

Hắn nhảy dựng lên, lại thêm ngôn ngữ không thông, mấy người Miêu cảm thương xung quanh lập tức bước lại gần hai bước, chỉ sợ bọn họ làm người bị thương. Mao Văn Trí trừng mắt nhìn mũi thương đã dính sát đầu mũi mình, luôn miệng nói:

- Đại ca, người cũng đừng uốn éo nữa. Ở đây sắp có án mạng rồi!

Triển Ngưng Nhi vừa thấy Diệp Tiểu Thiên, đôi mắt to xinh đẹp lập tức dựng thẳng, thấy động tác của Miêu chúng, nàng lập tức quát to một tiếng bằng Miêu ngữ. Hoa Vân Phi hiểu được một chút tiếng Miêu đơn giản, biết nàng đang bảo những người này dừng lại. Diệp Tiểu Thiên không dám nhảy nữa, ngoan ngoan đứng im ở đó mừng rỡ:

- Tạ ơn Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Cuối cùng đã tìm được một người biết tiếng Hán rồi.

Triển Ngưng Nhi gạt mấy người Miêu ra, bước tới trước mặt hắn, nhìn hắn từ trên xuống dưới, chế nhạo:

- Ta đã vào tận rừng sâu núi thẳm, ngươi còn có thể đuổi tới. Còn nói là trùng hợp nữa không?

Hắn cười khỏ:

- Đúng là trùng hợp!

Triển Ngưng Nhi khoát tay ngăn một gã người Miêu đang cảnh giác xông vào, lăm bắm vài câu tiếng Miêu. Những người Miêu kia có vẻ rất nghe nàg, lập tức thu thương trúc. Người Miêu ở xa xa cũng thu cung tiễn. Mao Văn Trí vỗ vỗ ngực, đi tới nói:

- Thực là hú hồn. Chỉ thiếu chút nữa là đã chết rồi. Ưc, đại ca, nàg cũng là nữ nhân của người à?

Triển Ngưng Nhi trừng mắt hung hăng nhìn y. Mao Văn Trí sợ hãi lùi lại hai bước, nấp sau lưng Diệp Tiểu Thiên, nhỏ giọng thăm thò:

- Đại ca, nhị tẩu tử của ta hơi dữ đó. Người nói xem thế nào, thế này không được...

Diệp Tiểu Thiên nổi giận:

- Người cầm miệng!

Hắn quay sang Triển Ngưng Nhi, cười bồi:

- Cái gã hồ đồ này, nói chuyện thực quá không biết điều. Người không cần để ý tới y.

Nàng hừ lạnh một tiếng, liếc sòng mắt sang Diệp Tiểu Thiên, rất kiêu ngạo nói:

- Trả lời trung thực, người tới đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 70: Cầm địa Sinh Miêu.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ngưng Nhi cô nương, người còn nhớ hôm đó khi người lên Tam Lý Trang trên núi đã nhìn thấy gì không? Chính là một cô bé đứng trên xe.

- Nhớ. Không phải con gái người sao?

Diệp Tiểu Thiên ghen hòng. Giờ thì hắn đã nếm quả đắng vì nói dối rồi. Trừ phi sau này người không gặp lại người này nữa, nếu không, nếu đã nói dối một lần, sẽ phải dùng vô số lời nói dối để nấn cho nó thành thật,

cho tới một ngày không thể nói thật nữa.

Diệp Tiểu Thiên nhắm mắt:

- Cái này... cô bé đó cũng không phải con gái ta...

Triển Ngưng Nhi cười một cái theo kiểu “quả nhiên là vậy”. Diệp Tiểu Thiên thở dài:

- Có điều...khi đó ta nói cũng không tính là nói dối, vì ta đang muốn cười nghĩa mẫu của nó, nên nói nó là nữ nhi của ta cũng không sai.

Triển Ngưng Nhi nhíu nhíu mày:

- Nghĩa mẫu của con bé?

- Chính là nữ nhân đi cùng nó.

- Ta càng nghe càng hồ đồ. Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?

Diệp Tiểu Thiên nhăn nhó đau khổ:

- Việc này nói ra rất dài dòng..

Triển Ngưng Nhi ung dung cười:

- Người cho rằng lần này ta vẫn rơi vào bẫy của người? Nói. Dài mấy ta cũng vẫn nghe, nếu người không nói cẩn thận rõ ràng ra một chút, ta sẽ giao người cho bọn họ xử lý. Tuyệt đối không ra mặt can thiệp.

Dứt lời, nàng xoay người rời đi, nhẹ nhàng nói với thủ hạ mấy lời mà hần không hiểu. Đương nhiên nàng không nói cho hần mà nói cho những người Miêu cầm trường mâu đi theo kia, ý bảo bọn họ đi theo.

Diệp Tiểu Thiên và Hoa Vân Phi, Mao Văn Trí đều trở thành tù binh, áp giải tù binh của mình là Hình Nhị Trụ đi theo sau Triển Ngưng Nhi không xa. Được một nhóm người Miêu áp giải, họ đi xuyên qua khu rừng rậm bao la.

Trước mặt dần xuất hiện một con đường nhỏ gập ghềnh ẩn khuất trong núi, dọc đường rẽ trái rẽ phải một hồi đột nhiên trước mắt trở nên sáng sủa, một khoảng cây vân sam cao ngất đột nhiên lại hơi thấp xuống, cây tử đằng cũng ít hơn, từng vạt nắng vàng len qua khe hở giữa các tán lá của cây vân sam chiếu xuống trên đồng cỏ xanh mướt, lấp lánh lung linh đẹp như ảo mộng.

Bọn họ đi về phía mấy cây vân sam tựa như đi vào giữa ánh nắng vàng. Cây vân sam chỉ chiếm một khoảng không hơn trăm mét vuông, ra ngoài khu vực đó lại thấy một sơn cốc rất to, bên cạnh là một hồ nước xanh ngắt ngất, sóng nước đập dềnh.

Cuối hồ nước là một thác nước cực cao, từ rất xa cũng có thể nghe tiếng nước đổ. Nước bắn lên vách núi vàng lấp lánh dưới nắng như một bộ giáp trụ hoàn mỹ. Sóng nước mênh mông kia chính là sương mù do nước trên thác cao mấy trăm thước đổ xuống mà bắn lên, ánh nắng rực rỡ hòa với sương mù lơ lửng giữa tầng không như một dải cầu vồng bảy sắc.

Dải cầu vồng cong cong uốn giữa không trung, bên dưới, trên vách đá nổi bật một tòa cung điện rất khí thế, xa hoa, cách một mặt hồ, qua tầng sương mờ mịt cũng có thể nhìn rõ cột đá cao lớn thẳng tắp cùng với thêm đá kéo dài quanh co theo vách núi.

Cuối thêm đá là một tòa nhà hình chữ nhật cao to rất khác với phong cách kiến trúc truyền thống. Tòa nhà đá cực lớn trở cửa và cửa sổ màu vàng son lộng lẫy kiểu cổng vòm, trên đỉnh là mấy ngọn tháp cao vút trong mây. Chính giữa là một vòm tròn.

Diệp Tiểu Thiên tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng không thể tin nổi này.

Kỳ tích! Quả là kỳ tích!

Những người Miêu này sinh hoạt chẳng khác ăn lông ở lỗ là mấy, thậm chí cả thứ cho ra bộ quần áo cũng không có, lại có thể xây một tòa cung điện đồ sộ rực rỡ thế này giữa rừng sâu núi thẳm, trên vách núi cheo leo.

Có lẽ, cung điện này không phải do bọn họ xây nên, chỉ là ngẫu nhiên được bọn họ phát hiện. Nhưng... thế thì ai đã xây nên một tòa cung điện như vậy ở nơi này? Trăm ngàn năm qua, nơi này ít ai lui tới, chỉ có người Miêu sống ở đây đời đời kiếp kiếp, có ai có thể có được nhân lực vật lực khổng lồ đến mức xây nên một tòa thần điện như vậy ở đây? Đừng nói là thần tiên thời Vu Cổ trong truyền thuyết chứ?

Có điều... nhìn tòa thần điện kia, Diệp Tiểu Thiên vẫn luôn cảm thấy có nét quen thuộc, như thể hần đã thấy công trình nào có phong cách tương tự hoặc một nét kết trúc nào đó phảng phất, chỉ là nghĩ một lúc cũng không ra.

Hình như cảm thấy đám người Diệp Tiểu Thiên giật mình, hoặc căn bản nàng biết bất ngờ phát hiện một tòa thần điện như vậy giữa rừng sâu bọn người Diệp Tiểu Thiên nhất định sẽ giật mình, Triển Ngưng Nhi bất ngờ quay đầu lại cười ngạo nghễ:

- Đó là cung điện của Cổ Thần. Lão nhân gia Thần Thị tôn giả cũng ở đó. Người không cần nghi ngờ gì, cung điện này chính là do tổ tiên người Miêu của chúng ta xây nên.

Diệp Tiểu Thiên trố mắt:

- Tổ tiên người Miêu của người? Vậy... đại khái là từ khi nào?

- Ta cũng không rõ, có điều từ đời Thần thị thứ nhất đã bắt đầu xây nên tòa Thần Điện này, truyền lại cũng đã bốn mươi bảy đời, ngôi Thần Điện này cũng phải có lịch sử hơn ngàn năm rồi.

Diệp Tiểu Thiên và Hoa Vân Phi hoảng sợ liếc nhau một cái. Mao Văn Trí hai mắt sáng rực nhìn tòa cung điện bằng đá gần như dùng cả vách núi mà xây nên này, khẳng định vô cùng chắc chắn:

- Trong đó... nhất định có kho báu!

Ban đầu Diệp Tiểu Thiên còn tưởng Triển Ngưng Nhi sẽ đưa bọn họ đến tòa Thần Điện khiến cho người ta kinh ngạc này, ai ngờ rẽ bảy lần tám lượt, bọn họ lại dừng lại trước một chái nhà tranh. Nơi này, cây cỏ tương đối thấp, một vài mái nhà tranh được xây rải rác ở đây, chính là nơi dân chúng người Miêu ở.

Mấy người Diệp Tiểu Thiên được đưa vào một gian nhà khá rộng, có vẻ như là nơi bình thường tộc nhân vẫn dùng khi họp hội, đồ dùng ở đây đều từ gỗ thô chế thành, phong cách đơn giản.

Triển Ngưng Nhi ngồi trên chiếc ghế được đục từ một thân cây rất to mà thành, hoàn toàn không cần mộng nối, thân thể hơi nghiêng đi, đầu gối đỡ khuỷu tay, nhẹ nhàng sờ sờ cằm, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Được rồi, giờ người có thể nói.

Diệp Tiểu Thiên thở dài. Lúc này không thể giấu được nữa, bèn thẳng thắn kể lại hết mọi chuyện, từ khi hắn rời khỏi kinh thành thế nào, làm sao đến Tĩnh Châu, làm thế nào đưa được Thủy Vũ và Nhạc Diêu rời đi, lưu lạc tại huyện Hồ, trời đưa đất đẩy thế nào lại trở thành Điền sử. Hắn đều kể tất cả với nàng.

Triển Ngưng Nhi nghe chuyện, khi thì cười nghiêng ngả, khi thì tập trung suy tư. Câu chuyện của Diệp Tiểu Thiên, không thể nói là không gian khổ, không thể nói là không bất ngờ, vô cùng ngoạn mục và cuốn hút.

Diệp Tiểu Thiên kể tới đoạn Điền sử giả chết thoát sanh đi vào Đồng Nhân mới thở ra thật dài, đáng thương nói:

- Có nước không? Khát khô cổ rồi!

Triển Ngưng Nhi nói vài câu với một người Miêu, người nọ bèn tháo xuống một ống trúc từ bên hông đưa cho Diệp Tiểu Thiên. Hắn rút nút uống no bụng. Triển Ngưng Nhi nói:

- Câu chuyện này của người nghe thật ly kỳ. Nhưng nếu nói người có thể bịa ra được hoàn hảo như vậy chỉ trong một thời gian ngắn, ta cũng không tin. Ta tin người nói thật. Người từ tận kinh thành xa xôi tới đây thật đúng là phải chịu nhiều đau khổ.

Diệp Tiểu Thiên thở dài, cười khổ:

- Bản tăng từ Đông thổ Đại Đường đến, muốn tới Tây Thiên cầu thân. Trên đường đi đã phải chịu qua chín chín tám mươi mốt nạn khổ, mong thành chính quả!

Triển Ngưng Nhi còn chưa đọc “Tây Du Ký”, đương nhiên không hiểu ý câu nói này của hắn. Nếu Nhạc Diêu ở đây nhất định sẽ cười phá lên thật lớn. Nàng nói:

- Người đến Đồng Nhân rồi sao? Sao lại đến đây?

- Ta đang muốn nói đây. Không ngờ còn cần người hỗ trợ.

Triển Ngưng Nhi nghĩ lại, mỗi lần liên quan tới hắn, lần nào mình cũng hùng hùng hổ hổ hưng sư vấn tội, cuối cùng vẫn bị hắn lợi dụng, thâm tâm hối hận không thôi, lập tức âm thầm quyết định: “Mặc kệ người dùng bao nhiêu mưu mẹo, lần này tuyệt đối ta sẽ không giúp người nữa”.

Diệp Tiểu Thiên kể chuyện khi hắn đến Đồng Nhân, bị Tiết phụ cản trở thế nào, lại đến nhà Tiết Thủy Vũ ra sao, sau đó lại phát hiện ra Nhạc Diêu đã bị bắt cóc. Hắn thành khẩn nói:

- Ngưng Nhi cô nương, vận mệnh của nhà đầu kia đã rất vất vả rồi, quả thực rất đáng thương. Ta thấy quan hệ giữa người và những người Sinh Miêu * này cũng không nông cạn, thực rất cần sự giúp đỡ của các người.

(*sr, e nhớ là chưa có đoạn nào tác giả giải thích về người Sinh Miêu thì phải, tạm thời xin hiểu là một chi / dòng / nhánh / bộ lạc trong cộng đồng người Miêu. Chữ “sinh” có nghĩa là một loại cây, có lẽ Sinh Miêu dùng để chỉ một bộ lạc người Miêu dùng lá cây làm trang phục – như chap trước có miêu tả)

Triển Ngưng Nhi nghe vậy động lòng thương hại, sáng khoái đáp:

- Được!

Nàng lại gọi một người Miêu lên nói gì đó, gãi gật gật đầu, vỗ vỗ ngực nói mấy câu gì đó, rồi bước nhanh bỏ đi.

Triển Ngưng Nhi an ủi hắn:

- Người yên tâm. Nơi này là địa bàn của bọn họ. Chỉ cần hai người kia không rời khỏi khu vực của bọn họ, nhất định bọn họ sẽ tìm ra.

Diệp Tiểu Thiên nói khô cả họng cũng vì những lời này, vội vàng mừng rỡ cảm ơn:

- Đa tạ Ngưng Nhi cô nương!

Triển Ngưng Nhi lại ngăn ra. Ô? Ta vừa mới nói sẽ không giúp hắn, vì sao lại đồng ý thống khoái như vậy? Vào lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói khoan thai của một nam nhân:

- Biểu muội, nghe nói có người xông vào đây, bị muội bắt được sao?

Vừa nói An Nam Thiên vừa thản nhiên bước lại, vừa thấy Diệp Tiểu Thiên y lập tức sững sờ:

- Ngài Điền sử, ngài... sao ngài lại đến đây?

Diệp Tiểu Thiên nhìn An Nam Thiên, sắc mặt tối dần. An Nam Thiên không vui nói:

- Ngải Điện sử, thái độ của ngài là thế nào đây? An mõ không xứng đáng nhận được sự chào đón của ngài sao?

Diệp Tiểu Thiên cười khổ:

- An công tử hiểu lầm rồi. Tại hạ chỉ nghĩ, chỉ nghĩ phải kể lại những chuyện vừa kể cho Ngưng Nhi cô nương đã cảm thấy đau đầu.

An Nam Thiên nhìn Triển Ngưng Nhi, ngạc nhiên nói:

- Biểu muội, hần vừa nói gì với ngươi? Sao mới nghĩ phải nói lại với ta lại thấy đau đầu?

Triển Ngưng Nhi phì cười, đứng lên nói:

- Muội không nói đâu, để hần nói cho ca nghe.

Triển Ngưng Nhi đứng dậy đi ra ngoài, tới bên cạnh Diệp Tiểu Thiên:

- Ngươi cứ chờ ở đây, có tin rồi ta sẽ nói cho ngươi biết.

Diệp Tiểu Thiên vừa ôm nắm tay, còn chưa kịp hành lễ, chợt nghe bên ngoài có tiếng người. Người nọ nói Miêu ngữ hần nghe không hiểu, nhưng giọng nói khiến cho người ta cảm thấy khá là sồn da gà, hần nhìn sang, thấy sắc mặt của cả An Nam Thiên và Triển Ngưng Nhi đều lập tức sa sầm xuống.

- Cách Cách Ốc trưởng lão, hần là bằng hữu của ta. Không phải gian tế!

Triển Ngưng Nhi trầm giọng nói với người bên ngoài, nàng dùng Hán ngữ, giọng nói đánh lại có vẻ rất không vui.

Một người thông thả từ bên ngoài thỉnh thoảng bước vào. Người này khác với các chiến binh Sinh Miêu, lão mặc một bộ áo đen gần giống áo liền thân, trước ngực đeo một thứ trang sức bằng bạc hình thù dữ tợn.

Diệp Tiểu Thiên nhìn lão, trong đầu như lóe lên một tia sáng, đột nhiên hiểu ra vì sao lúc nãy mình thấy tòa Thần Điện vĩ đại kia vô cùng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 71: Cha nuôi?

Diệp Tiểu Thiên bỗng nhớ lại, hần đã từng nhìn thấy giáo đường do giáo sĩ người phương Tây xây dựng. Tuy quy mô giáo đường ấy còn xa mới đuổi kịp ngôi thần điện này, thậm chí còn có thể nói là cũ kỹ tồi tàn, nhưng kiến trúc thì rất giống với ngôi thần điện này.

Mà lúc đó vị Trưởng lão người Miêu mặc áo bào đen kia, nếu thay cái mặt dây chuyền đang cài trước ngực bằng bằng Thập tự giá, thì chẳng phải là một giáo sĩ truyền giáo người phương Tây sao?

Trong lòng Diệp Tiểu Thiên nảy sinh nghi ngờ. Quả thực rất giống? Lễ nào chỉ là một sự trùng hợp? Thánh nhân của hai tôn giáo ở phương Đông và phương Tây hơn 1000 năm trước không hẹn mà cùng sản sinh ra cùng một tư tưởng về kiến trúc và trang phục, hay là giữa hai người có mối quan hệ gì?

Nếu giữa ngôi thần điện kỳ quái nơi rừng sâu núi cao và các giáo sĩ truyền giáo phương Tây kia thực sự có mối quan hệ kỳ quái nào đó, thì thật quá hoang đường. Lễ nào hơn 1000 năm trước đã có giáo sĩ truyền giáo nước ngoài đến phương Đông truyền giáo, hơn nữa làm sao lại đâm đầu vào một nơi hoang vu như vậy?

Hay là một vị đại thánh của vụ giáo nào đó của Tam Miêu phương Đông, nhất thời cô lẻ quá, tâm huyết dâng trào, vượt biển đến tây phương, thu phục được một đám tiểu đệ là người phương Tây, thời gian lâu dần, các đồ đệ tây dương tình cờ đến phương Đông truyền giáo?

Diệp Tiểu Thiên đang miên man suy nghĩ thì người được Triển Ngưng Nhi gọi là Cách Cách Ốc Trưởng lão đã ngoai ngễ đi đến, hai mắt nhìn chăm chú vào Diệp Tiểu Thiên.

Vị Cách Cách Ốc Trưởng lão cao gầy, giống như rau giá, mặt rất dài, mũi rất cao, khóe mắt hơi sâu, tóc dài và dày, dùng một cái dây bạc buộc lại, ánh mắt sắc như chim ưng nhìn chăm chăm vào Diệp Tiểu Thiên, Lão gọi Cách Ốc, là một trong tám vị đại trưởng lão tùy tùng Cổ thần. Sở dĩ gọi lão là Cách Cách Ốc, vì trong tiếng Miêu chữ “Cách” là một từ tôn xưng, chuyên để thêm vào trước tên các vị thủ lĩnh bộ lạc hoặc những người có xuất thân tôn quý. Phía trước tên của bảy vị trưởng lão khác bao gồm cả người dẫn đầu bộ lạc Sinh Miêu đều có chữ “Cách”.

Cách Cách Ốc he he cười nhạt một lúc, nói:

- Triển cô nương, việc truyền thừa Thần thị sắp diễn ra. Đây là việc lớn của Miêu Cương chúng ta, ngươi đại diện lệnh tôn đến đây, lại dẫn cả anh họ ngươi đến đây. Việc này phải dừng lại. Tuy anh họ ngươi không phải là người Miêu chúng ta, dù nguồn gốc rõ ràng, nhưng đã người khác thì không nên

dẫn tới. Ta rất nghi ngờ, người mới ra núi, nay lại dẫn về người ngoài, rốt cục có âm mưu gì?

Vì Triển Ngưng Nhi nói bằng tiếng Hán nên vị Cách Cách Ốc trưởng lão cũng đổi sang nói bằng tiếng Hán. Lão là trưởng lão của bộ lạc Sinh Miêu, tuy nói người bộ lạc Sinh Miêu rất ít giao thiệp với người bên ngoài, nhưng các trưởng lão và các thủ lĩnh lại không như vậy, khi có thời gian thường ra ngoài đi lại, tiếng Hán là một ngôn ngữ bắt buộc phải học của họ.

Triển Ngưng Nhi tức giận nói:

- Âm mưu? Ta có thể có âm mưu gì?

Cách Cách Ốc cười lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là âm mưu thừa kế Thần thị rồi.

Triển Ngưng Nhi tức giận không kiềm chế được bèn nói:

- Việc truyền thừa tôn vị Thần thị là ý chỉ từ trên trời xuống cho lão nhân gia Cổ thần, vốn có Thần thị tôn giả chỉ định. Ta luôn kính sợ Cổ thần, làm sao dám mong mỏi âm mưu tôn vị Thần thị?

Cách Cách Ốc cười lạnh nhạt nói:

- Việc ấy cũng khó nói, lòng người khó lường mà! Kẻ này, trước khi chúng ta hoàn thành truyền quyền thừa kế Thần thị, hẳn không được phép rời khỏi đây. Ta đã truyền mệnh lệnh xuống, trong thời gian này, không cho phép bất cứ người nào ra vào lãnh địa. Các người tự giải quyết việc của mình đi.

An Nam Thiên tức giận nói:

- Người dựa vào cái gì mà dám cấm đoán tự do của ta?

Cách Cách Ốc cười lạnh nhạt:

- Thì căn cứ rằng đây là địa bàn của ta, uy tín của tám vị đại trưởng lão, trong đó ta là tối cao... ha ha...

Cách Cách Ốc cười lạnh lùng rồi đi ra. Mao Văn Trí lắc lắc đầu, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca à, cái con bê con chậm chạp này cười thật khó coi, ta nhìn đã muốn bào giữa lão rồi...

An Thiên Nam hớn hờ nhìn Mao Văn Trí:

- Anh hùng sở kiến gần giống nhau, vị huynh đệ này rất có con mắt nhìn, xin hỏi tôn tính đại danh?

Hai người bên đó nói chuyện không ngớt, Triển Ngưng Nhi ở bên này không kiềm chế được hỏa khí, bèn nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Thực không phải với người, giờ chỉ còn cách giữ người ở lại đây, đợi chúng ta hoàn thành lễ truyền thừa Thần thị rồi sẽ nói chuyện tiếp.

Diệp Tiểu Thiên buồn bã nói:

- Truyền thừa Thần thị là cái gì?

Triển Ngưng Nhi nói:

- Thần thị tôn giả là người hầu phụng dưỡng Cổ thần, là người đại diện cho Cổ thần ở trần gian, cũng là trưởng giả tôn kính nhất của các bộ tộc người Miêu chúng ta. Mỗi một đời Thần thị tôn giả trước khi chết đều có dự cảm. Họ đều chuẩn bị sẵn sàng để trước khi trở về bên cạnh Cổ thần, sẽ chỉ định người kế thừa mình, trở thành Thần thị tôn giả đời mới.

Diệp Tiểu Thiên chau mày nói:

- Giống như Hoàng đế lập Thái tử?

Triển Ngưng Nhi nói:

- Gần như vậy.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Lão không nên chỉ định người kế thừa từ trước đó.

Triển Ngưng Nhi nói:

- Đương nhiên không nên, chỉ là trong lúc Thần thị tôn giả sắp bị Cổ thần triệu về Thiên quốc mới được Cổ thần chỉ định, mới biết người đảm nhiệm cương vị Thần thị tôn giả tiếp theo là ai. Bình thường mà nói, Thần thị tôn giả sẽ được lựa chọn trong tám vị trưởng lão. Nhưng cũng có khi Cổ thần giáng xuống thần du, lựa chọn người kế nhiệm khác. Từng có người kế nhiệm Thần thị tôn giả, thậm chí từng là người hầu, phụ trách bảo vệ của thần điện. Ông ta lúc đó đang ở trong hậu viện bảo vệ, thì được lựa chọn làm Thần thị tôn giả, lúc đó khoác lên mình pháp bào, bước vào thánh điện, trở thành bậc Thần thị tôn giả, đứng dưới một thần, đứng trên vạn người.

Triển Ngưng Nhi hướng về phía thần điện cheo leo trên vách núi đối diện hồ nước, nói:

- Người nhìn thấy cái gì không? Khi nào trong thánh điện vang lên mấy hồi chuông, liên tục không dứt, trên đỉnh điện bốc lên một làn khói đặc cuộn cuộn, đó chính là Thần thị tôn giả tiền nhiệm về trời. Tộc Miêu sống ở khắp mọi nơi thì đều lũ lượt chạy đến đây bái kiến Thần thị tôn giả mới. Thần thị tôn giả mới sẽ khoác lên mình pháp bào, tay cầm trượng thánh bằng vàng, đứng trên thánh điện cao cao, tiếp nhận sự kính bái của mọi người. Việc truyền thừa tôn vị Thần thị, một khi được xác lập, thì không thể thay đổi được nữa.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Vậy thì... vị Thần thị tôn giả đảm nhiệm lần này bao giờ sẽ chết?

Triển Ngưng Nhi về mặt kỳ quặc nói:

- Người rất mong mỏi Thần thị tôn giả của chúng ta nhanh chóng chết sao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Thực không phải như vậy, nhưng nếu lão ta không chết, thì chẳng phải là ta không thể rời khỏi nơi này sao? Ta không rời khỏi nơi này, thì làm sao đi tìm Nhạc Diêu được?

Triển Ngưng Nhi sờ sờ sống mũi, do dự nói:

- Việc này không nói dễ dàng được, từng có vị Thần thị tôn giả linh cảm thấy mình sắp về thiên quốc, thế là các bộ lạc liên tục cử người đến hỏi thăm, chuẩn bị tiễn Thần thị về trời, nghênh đón tôn giả kế vị, nhưng đợi mãi suốt ba năm, Thần thị mới thực sự về trời.

Diệp Tiểu Thiên kinh hãi nói:

- Ba năm? Ba năm hoa tàn nhụy rữa rồi!

Triển Ngưng Nhi khó xử nói:

- Việc này... Cách Cách Ốc đã nảy sinh nghi ngờ, ta cũng không thể thả người dễ dàng được. Hơn nữa lão danh phận cao quý, vô có đắc tội lão, thì sẽ không có lợi cho cha ta. Người phải biết rằng tuy các vị trưởng lão của Cổ thần điện chỉ bó buộc được những người bộ tộc Sinh Miêu mà không thể chỉ huy bộ tộc chúng ta, nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn đối với bộ lạc chúng ta. Hơn nữa, lão đã hạ lệnh, thì những người Sinh Miêu nhất định đều nghe theo, mà sẽ không theo ý của ta thả người ra. Tên nha đầu kia, ta nhờ người bộ lạc Sinh Miêu gần đây giúp người tìm kiếm nhé, họ người đông thế mạnh, chắc chắn sẽ tìm kiếm dễ dàng hơn nhiều so với một mình người mù cưỡi ngựa mù như người.

Lúc đó, An Nam Thiên xen vào nói:

- Cách Cách Ốc trưởng lão là người có khả năng kế nhiệm Thần thị tôn giả nhất. Lão rất lo lắng việc này, lo sợ có nhân tố nào từ bên ngoài tới ảnh hưởng đến việc kế thừa của lão.

Diệp Tiểu Thiên vừa giận dữ vừa sốt ruột, nhưng đã đến địa bàn của người ta, hẳn cũng không có cách nào khác. Diệp Tiểu Thiên chỉ có thể trút giận dữ vào câu nói:

- Vậy nghĩa là ta bị tên đàn độn chỉ biết cười “à, ha ha”, bắt giam lỏng ư?”

Triển Ngưng Nhi nói:

- Lão ta dám! Người là khách của ta. Lão có thể không cho người đi, nhưng trong bộ lạc Sinh Miêu này, nhất định người phải được tiếp đãi tốt nhất, tuyệt đối không người nào dám làm khó người.

Diệp Tiểu Thiên tức giận đùng đùng bước đi trên đường. Mao Văn Trí từ xa đuổi theo, lấy hết sức gọi:

- Đại ca, đại ca, người chờ ta một chút!

Hoa Văn Phi không nói một lời, chỉ từ xa xa đi theo Diệp Tiểu Thiên. Gã biết Diệp Tiểu Thiên đang tức giận. Gã lại không phải là người có tài an ủi, không thể mở lời động viên được câu nào, chỉ có cách từ xa xa theo sau Diệp Tiểu Thiên. Cung và đao của gã đều bị thu hết sạch rồi. Lúc đó chỉ là hai bàn tay không vũ khí.

Diệp Tiểu Thiên về mặt đầy phần nộ đi lại trong thôn. Những người Sinh tộc Miêu có lẽ đã được Triển Ngưng Nhi dặn dò, nên không có ai đến ngăn cản hấn. Trong thôn xóm có không ít phụ nữ, người già và trẻ con đang hoạt động. Huống hồ những người tộc Sinh Miêu đang ở bên ngoài săn bắn, ăn

mặc giống như người mọi rợ, nhưng những người trong thôn xóm thì ăn mặc rất bình thường. Đặc biệt các tiểu cô nương Miêu gia ăn mặc diễm dúa, dung nhan xinh đẹp, đúng là đất tốt sinh người đẹp. Chỉ là hiện giờ Diệp Tiểu Thiên đang tức giận nên không có bụng dạ nào để chiêm ngưỡng vẻ xinh đẹp duyên dáng của các cô em gái người Miêu kia.

Phía trước xuất hiện một khe suối nhỏ, trên suối bắc ngang mấy cây gỗ lớn thô, xếp lại thành cầu nổi. Diệp Tiểu Thiên tức giận đứng đờn đờn bước lên cầu. Hắn liền nghe thấy tiếng “cạch” một cái, đối diện bên cầu vọng lại.

Từ sau lùm cây liền nhảy ra bảy, tám người Miêu, có trai, có gái, cả già cả trẻ.

Diệp Tiểu Thiên giật mình, điều bộ này chẳng phải là cướp đường sao? Hắn vội vàng bày ra một tư thế chiến đấu. Nhưng mới nhìn người ta người đông thế mạnh, đặc biệt đứng đầu là một anh hùng hảo hán, dáng vẻ khôi ngô, toàn thân cơ bắp, tựa như đúc bằng sắt vậy, hắn liền thay đổi thành tư thế bị đánh bại, đưa tay bảo vệ chỗ bị hại của mình.

Chỉ thấy người kia nhảy đến bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, hoan hỉ ríu rít một phen, Diệp Tiểu Thiên nhìn bộ dạng của gã không giống muốn đánh người, cũng không giống như đang nói “đường này là do ta mở, cây này là do ta chặt”, bèn buông cánh tay che hạ thân, ngơ ngác nói:

- Ngươi nói gì?

Vị anh hùng hảo hán người Miêu ngăn người, cười ha ha, nói:

- Hóa ra vị khách tôn quý không biết nói tiếng của chúng ta, không sao, ta biết nói tiếng của các ngươi, ta tên là Cách Đóa Lão, là thủ lĩnh của bộ lạc. Ngươi là người có duyên với nhà ta. Ta muốn mời ngươi làm cha nuôi của con trai ta.

Diệp Tiểu Thiên nghe gã nói không đầu không đuôi một trận đến hoa mắt chóng mặt:

- Tình huống là như thế nào đây? Không hiểu sao có đám người nhảy tới, muốn lôi ta đi làm cha nuôi của con trai hắn. Trời sinh ta có tướng làm cha nuôi sao? Sao không ai đến kéo ta đi làm nhạc phụ nuôi nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 72: Oh, my god.

Diệp Tiểu Thiên mơ hồ nói:

- Cha nuôi, cha nuôi cái gì?

Cách Đóa Lão thấy hắn không hiểu tiếng Miêu, suy đoán hắn cũng không hiểu phong tục của người Miêu, bèn cười giải thích một hồi cho hắn.

Hóa ra người Miêu ở đây có tục lệ là: trong đời phải ba lần đặt tên, đều là nghi thức rất quan trọng. Lần đầu là nữ danh, trong buổi sáng ngày thứ ba sau khi em bé mới sinh, phải mời vu sư đến làm phép, sau đó cha mẹ hoặc ông bà đặt tên cho bé. Chữ đứng ở trước tên đều là chữ Mễ, phía sau mới là tên.

Khi con lớn lên, trở thành người lớn, thì lại xóa bỏ chữ Mễ, thêm vào họ cha hoặc họ mẹ, thói quen là tên trước, họ ở sau, trở thành tên mới của con cái. Đợi khi về già, căn cứ vào danh phận, địa vị của từng người, thì lại đổi tên một lần nữa. Việc đó tương ứng với ba giai đoạn quan trọng trong đời người: Thiếu niên, tráng niên và lão niên.

Nếu trong buổi sáng ngày thứ ba sau khi mới chào đời em bé luôn quấy khóc không ngớt, thì là điềm báo không may mắn thuận lợi. Vu sư sẽ không làm phép cho em bé vào thời gian đó. Theo phong tục của bộ lạc, những người trưởng bối trong gia đình sẽ đến mai phục ở một chiếc cầu nhỏ trong thôn, đợi một người đầu tiên đi qua cầu mà không hề hay biết sự tình. Đó chính là người mà Cổ thần đã lựa chọn làm cha nuôi của em bé, phải mời họ về nhà, để họ đỡ dành em bé, cho đến khi em bé nín khóc và đặt tên cho em bé.

Diệp Tiểu Thiên nghe Cách Đóa Lão nói một lượt mới hiểu nguyên do trong đó. Hắn liếc nhìn hai bên trái phải đều không thể thoát được, hơn nữa giúp người một chút thì tính toán gì. Lại thêm hắn nghe nói người Miêu này là thủ lĩnh của bộ tộc Miêu, nên càng khiến hắn động lòng suy nghĩ, liệu có thể nhờ y để rời khỏi đây chăng?

Bởi vậy Diệp Tiểu Thiên rất vui vẻ đáp:

- Được, nhà ngươi ở đâu, ta sẽ đi cùng ngươi!

Cách Đóa Lão vui mừng cười nói:

- Con trai của ta đang ở thần điện, xin mời đi theo ta?

Diệp Tiểu Thiên nghe nói con trai Cách Đóa Lão ở thần điện, trong lòng chợt cảm thấy kỳ lạ, rồi bỗng hiểu ra: “Người dân bình thường sinh con thì phải mới vu sư tới chúc phúc, làm phép cho con, con trai của vị thủ lĩnh này có danh phận đương nhiên không giống vậy, mời Thị thần tôn giả đến ban phúc là hợp tình hợp nghĩa rồi”.

Diệp Tiểu Thiên rất tò mò về vị Thị thần tôn giả thần bí này, hơn nữa hẳn nghĩ nếu có thể tiếp cận Thị thần tôn giả, thì sẽ xin lão khai ân cho mình rời khỏi đây. Nghĩ vậy hẳn thấy nhất định phải đi lần này.

Mao Văn Trí và Hoa Văn Phi cũng đi theo, nhưng Cách Đóa Lão đã khéo léo xin lỗi từ chối hai vị, Diệp Tiểu Thiên bèn để hai người đó về thôn trước, còn mình thì cùng đi theo Cách Đóa Lão.

Đến thần điện có thể đi vòng qua giữa hai dãy núi, nhưng nếu như vậy thì đi vòng hơi xa, Cách Đóa Lão và người nhà nhiệt tình mời cha nuôi của em bé mới sinh đến bên hồ, treo lên một cái bè trúc, bè trúc rẽ sóng thành dòng trên hồ nước xanh biêng biếc, dường như phá vỡ mặt gương phẳng lặng, từ trên mặt nước nổi lên một dải lụa mượt mà trải dài tít tắp.

Bè lái vào vùng sương mù mờ mịt, về phía thần điện nguy nga từ phía xa xa.

Bè trúc dạt vào sát bờ ở bên cuối hồ nước, tiếng thác nước ầm ầm vang dội ngay bên tai, trước mặt là một thềm đá quanh co, uốn lượn hướng lên cao.

Diệp Tiểu Thiên đi theo họ, cùng bước lên mấy trăm bậc thềm đá, lúc đó mới đến dưới chân thần điện trang nghiêm. Thần điện xây dựng trên vách núi, nguy nga tráng lệ. Ngược nhìn thần điện, sẽ khiến người ta nảy sinh một loại cảm giác ngộp thở. Ngay cả Diệp Tiểu Thiên nếu đặt mình vào trong đó cũng cảm thấy nơi này thần thánh và nghiêm túc khác thường. Những người Sinh Miếu chưa được khai hóa kia vô cùng kính sợ thần miếu, cũng có thể lý giải.

Đến đây, Cách Đóa Lão và mọi người trong nhà đều không nói gì, thần sắc trở lên trang nghiêm. Họ dẫn Diệp Tiểu Thiên đi thẳng đến trước cổng chính thần điện, nhìn thấy một trụ lớn bằng đá sừng sững, ít nhất khoảng sáu người ôm, cao khoảng hơn 10 trượng, xung quanh vắng lặng không thấy bóng người nào ra vào.

Cách Đóa Lão nói nhỏ với Diệp Tiểu Thiên:

- Đến nơi rồi, sau khi vào thần điện, người không được nói bừa bãi, khi đỡ em bé nín, không khóc nữa thì lui sang một bên, đợi sau khi Thần thị tôn giả ban phúc cho em bé, thì người sẽ đặt tên cho em bé. Khi trở về ta sẽ mời người uống rượu.

Diệp Tiểu Thiên làm khó nói:

- Ah... ta không biết đỡ trẻ con!

Cách Đóa Lão nói nhỏ:

- Không sao, người đợi đến khi nó mệt rồi thì tự nhiên sẽ không khóc không quấy nữa.

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Rảo bước đến trước cửa thần điện cao cao, thấy điện đường bên trong cực kỳ rộng rãi đồ sộ. Trên mái vòm là bức họa thần nữ bay trên trời và chiến thần cầm mâu. Hai bên thành tường của cột đá đều gắn hình pho tượng người khổng lồ cao đến hơn 10 trượng, mắt lõm mũi lõ, tóc xoắn, phía sau lưng còn có một đôi cánh trắng phau, người đi ở giữa giống như một người lùn bước vào thế giới người khổng lồ.

- Kỳ lạ, ngôi thần miếu này nhất định có quan hệ nào đó với bọn quý phương tây.

Vì từng một lần hiếu kỳ đi đến nhà thờ của giáo sĩ truyền giáo phương tây tham gia lễ Mi-sa, nên Diệp Tiểu Thiên lập tức đưa ra phán đoán. Tim hẳn chợt đập mạnh lên, rất kỳ lạ. Ở trong ngôi thần điện cổ kính sừng sững giữa núi non này tràn ngập vẻ kỳ quái. Nếu không phải hẳn vội đi thì hẳn nhất định sẽ chuyên tâm tìm hiểu một phen.

Trên điện đường, có một người đàn bà bế một đứa trẻ con. Em bé đang oa oa khóc lớn. Người đàn bà bối rối không biết làm sao. Ở cuối điện đường có một ngôi bảo tọa bằng đá để trống, dưới ngôi bảo tọa có hơn mười mỹ nữ đứng hầu, chỉ lấy tác vãi che chỗ kín, dáng người yếu điệu, dung nhan mê hồn.

Cách Đóa Lão nói nhỏ với Diệp Tiểu Thiên:

- Đừng nhìn chăm chăm vào các nàng, họ là thần phi đó.

Diệp Tiểu Thiên kỳ lạ nói:

- Thần phi? Cổ thần vẫn cần nạp phi?

Cách Đóa Lão nói:

- Đương nhiên, họ đều là mỹ nhân do các bộ lạc lựa chọn dâng tặng, tự nguyện suốt đời phụng hầu Cổ thần, do Thị thần tôn giả thay cổ thần thực hiện đạo nam nữ. Danh phận các nàng tôn quý, không được khinh nhờn.

Lão Thần thị tôn giả này chắc chắn là thần côn, và dâm côn, không biết lão bao nhiêu tuổi rồi, còn chiếm bao nhiêu mỹ nữ, thật là khiến người ta tức lộn ruột! Hâm mộ chết ai gia rồi...

Trong đầu Diệp Tiểu Thiên suy nghĩ miên man. Hắn lại len lén liếc nhìn các thần phi xinh đẹp mê hồn, rồi miễn cưỡng cup mắt xuống. Cách Đóa Lão đập nhẹ vào cánh tay hắn, nói nhỏ:

- Người đi dỗ hài tử đi, đợi khi nào hài tử không khóc không quấy nữa, thì ta sẽ đi mời Thần thị tôn giả cầu phúc cho nó.

Diệp Tiểu Thiên cũng không hiểu quy củ của họ, chỉ để ý làm theo đúng lời của Cách Đóa Lão nói, bước lên phía trước. Người đàn bà mặc trang phục bộ tộc Miêu có lẽ là mẹ đẻ của tiểu oa nhi. Nàng mới nhìn thấy chồng mình dẫn một thanh niên người Hán bước vào, liền hiểu ngay rằng đây là cha nuôi của con, lập tức cười nói về cảm kích với Diệp Tiểu Thiên, rồi đưa con cho hắn bế.

Diệp Tiểu Thiên vụng về ôm đứa bé, dỗ dành:

- U..., tiểu bảo bối, không khóc nữa nào, nếu người không khóc, lát nữa sẽ cho người con cười búp bê Phúc Oa chơi. Phúc Oa Nhi ngây thơ, đầu tròn xoe, đuôi ngắn lông măng, rất đáng yêu.

Diệp Tiểu Thiên vừa nói vừa làm ngáo ộp với tiểu oa nhi. Tiểu oa nhi là một nam nhi, chân mày còn điểm một nốt đỏ, cũng không biết là do Diệp Tiểu Thiên và bản tộc của họ khác nhau về ngôn ngữ đã thu hút nó hay là do Diệp Tiểu Thiên làm mặt xấu khiến đứa bé thích thú. Tiểu oa nhi vừa khóc vài tiếng, liền im bật.

Nó mở to hai mắt, con ngươi đen như nước son, tò mò nhìn Diệp Tiểu Thiên, bỗng nhiên đuôi cánh tay nhỏ tựa như ngó sen mập mạp, sờ sờ lên mặt Diệp Tiểu Thiên, vén môi lộ ra nét tươi cười.

Người mẹ cười mừng rỡ nhìn chồng, Cách Đóa Lão cũng vui mừng nói:

- Ý chỉ của cổ thần không được khinh thường. Người này quả nhiên là cha nuôi do trời định sẵn của hài tử. Ta đi mời Thần thị tôn giả.

Cách Đóa Lão đến bên cạnh thềm trước bảo tọa, hướng về một vị thần phi bái lễ, nói nhỏ mấy câu. Vị thần phi trẻ tuổi cười ngọt ngào, yếu điệu bước đi, đang lúc bước đi, trang phục mỏng như cánh ve chỉ để che chỗ kín cần bản không che được phần xuân sắc từ cặp đùi ngọc ngà, khiến lòng người cũng muốn dong đưa theo bước chân nàng.

Diệp Tiểu Thiên trêu đùa với tiểu gia hỏa, nó càng lúc càng vui vẻ, không khóc quấy nữa, chỉ thấy hai mắt trong veo mở to nhìn chăm chú vào mặt Diệp Tiểu Thiên, khi thì nhếch môi cười khanh khách, hai bàn tay nhỏ còn nắm vào nhau.

Bỗng nhiên có người dùng tiếng Miêu rất cung kính nói một vài câu gì đó. Người trên điện đường đều lập tức quỳ một gối xuống, thành kính hành lễ. Diệp Tiểu Thiên bị mẹ đưa bé kéo vạt áo nhắc, vội vàng ôm đứa bé quỳ một chân trên đất, sau đó len lén nhìn lên phía trên.

Chỉ nhìn thấy một ông lão mặc áo bào trắng, trên đầu đội một pháp quan vàng rực rỡ, chống một pháp trượng màu vàng kim, chậm rãi bước lên bảo tọa. Ông lão này tuổi đã rất cao, trên mặt đầy các đốm da đồi mồi.

Lão mặc áo bào trắng khảm màu vàng kim, cổ áo là ba đường vân màu vàng đỏ, nhìn dáng người lão không cao, có vẻ gầy yếu, nhưng trong lúc đi lại rất uy nghiêm.

Lão già ấy ngồi trên bảo tọa, bên cạnh liền có một thần phi dáng người uyển chuyển đón lấy pháp trượng của lão. Lão ngược mắt nhìn bên dưới thềm một cái, đúng lúc chạm vào ánh mắt tò mò nhìn trộm của Diệp Tiểu Thiên. Lão già cau mày, tựa hồ như đang kinh ngạc vì không hiểu sao lại có người dám nhìn thẳng vào lão.

Diệp Tiểu Thiên nhìn mặt lão đầy vết nhăn, giống như quả táo để lâu, đã mất hết nước, chỉ có hai con mắt còn đầy sinh khí. Đặc biệt là động tác nhướn mày của lão, thậm chí khiến người ta cảm thấy khôի hài thú vị.

Thị thần tôn giả nhìn dán mắt vào Diệp Tiểu Thiên, đột nhiên dùng tiếng Hán nói:

- Người là người Hán hay là Thiếu tù trưởng của bộ lạc nào đó?

Diệp Tiểu Thiên mới nghe lão nói tiếng Hán, liền vội vàng tiếp lời:

- Ah, Thần thị tôn giả đáng kính. Ta là người Hán. Ta truy tìm hai tên đạo tặc bắt cóc người mà đến đây. Kết quả, thủ hạ của ngài là Cách Cách Vu Đại Đốc Sur..., Á, Cách Cách Ốc Đại vu sư nói ta là gian tế, không cho ta đi, kính xin ngài tôn giả gờ cao đánh khẽ, thả ta đi. Ta phải đi cứu người gấp!

Cách Đóa Lão vội vàng nháy mắt với Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên cũng không để ý đến y. Thật khó có cơ hội nào tốt như vậy, hơn nữa thấy dáng vẻ lão tôn giả này rất dễ nói chuyện, Diệp Tiểu Thiên đương nhiên phải chớp lấy cơ hội này.

Thần thị tôn giả mỉm cười, chậm rãi tựa lưng vào sau ghế ngồi, một tay nhẹ nhàng vuốt râu bạc, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Người cũng tin ngưỡng Cổ thần chí cao vô thượng phải không?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ta...

Hắn đang muốn nói nếu ta tin cũng chỉ là tin Thái thượng lão quân, đột nhiên buột miệng:

- Thị thần tôn giả đáng kính, người ta tin ngưỡng... là Thượng đế vạn năng!

Khi nói câu này, Diệp Tiểu Thiên chú ý quan sát thần sắc thần thị tôn giả. Thị thần tôn giả ngạc nhiên nói:

- Thượng đế? Người là đệ tử Nho giáo, thờ phụng Thượng đế?

Diệp Tiểu Thiên chợt tỉnh ngộ ra: “Hồng rồi, nghe cha cố người phương Tây từng nói, hình như vì để người nước Minh có thể nghe rõ nên họ áp dụng cách gọi tên lão tổ tông chúng ta kính thờ để xưng hô thần chí cao của họ. Thần của họ kỳ thực không phải là thượng đế. Lần này xuất kỳ bất ý sai to rồi...”

Hóa ra từ “thượng đế” vốn là cách xưng hô có sẵn từ thời Trung Quốc thượng cổ. Nho giáo kế thừa lễ chế đời Thương và đời Chu, liền kế tiếp thờ phụng vị thần chí cao này. Đó chính là Thượng đế. Các sách kinh điển của Nho gia như tứ thư ngũ kinh đều từng nhắc đến Thượng đế.

Đương nhiên việc Nho gia tôn kính Thượng đế hoàn toàn không cụ thể như các tín ngưỡng tôn giáo khác. Trên thực tế, cái họ gọi Thượng đế chẳng qua chỉ là ông trời mà thôi.

Diệp Tiểu Thiên vội vàng nói bổ sung thêm:

- Tôn giả hiểu nhầm rồi. Vị thần ta nói tên họ chính thức là... Cao!

Thị thần tôn giả ngạc nhiên nói:

- Cao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đúng vậy, là Cao đấy.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 73: Tranh giành quyền lực.

- Cao Đích, Cao Đích... (chap trước bị sót chữ Đích, hic)

Thần thị tôn giả lẩm bẩm nhắc lại từ này, chợt có vẻ như đã hiểu ra, Diệp Tiểu Thiên thấy Thần thị tôn giả hiểu ra liền có chút kinh ngạc, nghĩ thầm: “Rốt cuộc là tính toán cái gì? Nếu nói là vì nghe thấy cái tên thần tôn xa lạ, lại cổ quái như vậy cho nên kinh ngạc thì còn miễn cưỡng chấp nhận được. Đằng này không thể xác định lão có biết hay không biết Thượng đế. Lòng dạ của lão gia hỏa này thật khó đoán.”

Thần thị tôn giả cười cười, vẻ mặt càng thêm bình tĩnh nói:

- À? Cao Đích là thần thánh phương nào?

Diệp Tiểu Thiên đáp:

- Đây là thần thánh Tây Phương - một vị thần mà người Tây Phương thờ phụng. Ngày nay, người Tây Dương đã lên một chiếc thuyền lớn qua biển đến Đại Minh ta, truyền giáo chính là giáo phái của vị đại thần này. Theo người Tây Dương nói, từ khi khai thiên lập địa, y đã làm ăn trên địa bàn của chúng ta, cũng chính y tạo ra con người,... cướp công Nữ Oa nung nung của chúng ta...

Diệp Tiểu nói hươu nói vượn một hồi, Thần thị tôn giả có chút hứng thú ngẩng đầu lên cười ha ha, tiếng cười sáng khoái trên thần diện không ngớt, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Với thân phận cao quý, trên thần diện, Thần thị tôn giả sẽ không lộ nét cười chứ đừng nói là cười lớn như vậy. Từ khi lão biết thời gian chết của mình sắp đến đã bắt tay lo hậu sự, thì chưa từng nếm cười, không ngờ vì mấy lời này của Diệp Tiểu Thiên, lão lại có thể cười vui vẻ như vậy.

Thần thị tôn giả dần dần thôi cười nhưng tiếng cười vẫn không ngừng vọng lại trên thần điện trống trải. Thần thị tôn giả chỉ ngón trỏ về phía Diệp Tiểu, mỉm cười nói:

- Người này rất thú vị. Đóa Lão, xong việc, ngươi hãy dẫn hắn qua nói chuyện với bản tôn, bản tôn... rất cô quạnh.

Cách Đóa Lão kính cẩn đáp ứng, Diệp Tiểu nghe xong âm thầm kêu khổ: “Vốn ta định xin lão gia hỏa này khai ân thả ta đi, sao giờ lại thành nói chuyện cùng lão vậy?”

Thần thị tôn giả vẫy tay với Diệp Tiểu Thiên mỉm cười nói:

- Ôm đứa trẻ tới đây.

Cách Đóa Lão vội vàng ra hiệu cho Diệp Tiểu Thiên, Diệp Tiểu Thiên ôm đứa trẻ tiến lên. Thần thị tôn giả vuốt trán đứa nhỏ, không biết trong miệng lầm bầm điều gì, một lúc sau, lão dường như hơi mệt liền rút tay về dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Diệp Tiểu Thiên cũng không biết nghi lễ này rốt cuộc đã kết thúc chưa nên vẫn ôm đứa bé ngây ngốc ở đằng kia, trên đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Qua một hồi, đám thần phi mới rõ hóa ra ca ca người Hán căn bản không biết tôn giả đã ban phúc vì vậy mới không động dậy.

Diệp Tiểu Thiên nghe thấy tiếng cười trộm của các thiếu nữ thần phi, mờ mịt quay đầu chỉ thấy một thần phi dáng cao gầy chậm rãi bước lên phía trước mỉm cười nói với hắn. Nghi lễ kết thúc rồi tôn giả mới thu tay về.

Vị thần phi này ăn mặc giản dị, chỉ có một miếng vải tơ tằm thượng hạng che đi chỗ nhạy cảm, còn cái eo nhỏ nhắn, cặp mông đầy đặn, chiếc rốn kêu gọi cùng khe núi mê người đều lộ ra ngoài nóng bỏng gọi cảm.

Đối diện với một bảu vật nóng bỏng như vậy, Diệp Tiểu Thiên muốn cũng không dám nhìn, đôi mắt không biết nên nhìn chỗ nào mới tốt chỉ đành nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của đứa bé trong lòng, đi từng bước xuống dưới thềm đá.

Cách Đóa Lão nhận đứa trẻ từ trong lòng Diệp Tiểu Thiên, ân cần làm động tác mời Diệp Tiểu Thiên. Hắn thấy vị Thần thị tôn giả dựa vào ghế dường như đã ngủ, đành bất đắc dĩ theo Cách Đóa ra ngoài.

Khi Cách Đóa Lão ra khỏi đại điện, đúng lúc đó, Cách Cách Ốc trưởng lão dưới núi đi lên, liếc thấy Diệp Tiểu Thiên, ánh mắt âm hiểm của Cách Cách Ốc nhất thời thêm thâm trầm, lão bước nhanh lên chào đón, trầm mặt nói:

- Cách Đóa Lão, sao lại dẫn một người hán vào thần điện.

Cách Đóa lão cười híp mắt nói:

- Hóa ra là Cách Cách Ốc trưởng lão. Người thanh niên này đã được cổ thần tuyển định là cha nuôi con trai ta, vừa rồi lên thần điện xin tôn giả cầu phúc cho con ta.

Cách Cách Ốc nghe xong càng mắt húng, không vui nói:

- Sao, tôn giả còn tiếp kiến hắn.

Cách Đóa Lão cười nói:

- Tôn giả không chỉ gặp hắn mà còn rất thích hắn, tôn giả còn bảo ta thường xuyên dẫn hắn đến Thần điện nói chuyện với tôn giả.

Hai người lờ qua tiếng lại, Diệp Tiểu Thiên đứng bên cạnh như vịt nghe sấm, không hiểu chút gì.

Cách Cách Ốc vừa nghe nói tôn giả rất thích Diệp Tiểu Thiên còn phá lệ mời hắn thường xuyên đến thần điện liền nhìn Diệp Tiểu Thiên với ánh mắt tràn đầy địch ý. Lão lạnh lùng hừ một tiếng đi đến cửa thần điện nghỉ ngơi cuối cùng cũng không vào chào hỏi tôn giả liền tức giận vòng đến sau cửa điện ra ngoài.

Cách Cách Ốc là người được lựa chọn tốt nhất kế nhiệm tôn giả bởi lão là địa vị nhất tôn trong bát đại trưởng lão, rất có hi vọng trở thành người kế nghiệp tốt nhất được Cổ Thần tuyển định. Thực tế đa số hậu tôn giả đều tuân theo ý kiến của Cổ Thần, và thông thường người kế nhiệm thực sự là người có uy vọng cao nhất trong các vị trưởng lão.

Nhưng tuyển chọn tôn giả không chỉ do tôn giả tiền nhiệm tổng hợp đánh giá ưu điểm mọi mặt của người kế nhiệm mà chọn ra, tôn giả chỉ là người truyền lời, quyết định vẫn nằm ở Cổ Thần. Cổ Thần lựa chọn ai thường sẽ thông qua tôn giả chỉ định.

Về điểm này, Cách Cách Ốc có chút hoài nghi. Lão biết dùng “Cổ”, là cao thủ của dùng Cổ, nhưng cả đời nuôi Cổ, dùng Cổ lại chưa từng gặp qua Cổ thần. Thậm chí lão còn hoài nghi trên đời thật sự có vị thần như vậy.

Đã từng có một Thần thị tôn giả trước lúc lâm chung tuân theo ý nguyện của Cổ thần chọn một người đón cùi kế nhiệm chức tôn giả.

Lão đương nhiên biết thậm chí còn rõ hơn Triền Ngưng Nhi. Lão nghi ngờ kẻ đón cùi kia thực tế là con riêng của vị tôn giả trước. Tính theo độ tuổi chuyện này có khả năng rất lớn.

Song việc này chỉ có trưởng lão như Cách Cách Ốc đứng sau tôn giả - người gần nhất với Cổ thần mới dám nghi ngờ như vậy, những người không gần vị thần này đâu dám hoài nghi điều này chứ đừng nói đến việc nảy sinh suy nghĩ bất kính như vậy.

Nguyên nhân chính là Cách Cách Ốc nghi ngờ trên đời có cổ thần thật không? Vị thần này có thật sự quan tâm đến người phát ngôn là ai không? Vì vậy mới nghi ngờ cái gọi là tôn giả tuân lệnh ý nguyện của thần chỉ định người kế nhiệm, vốn không phải xuất thân từ vị Cổ thần hư vô mờ mịt đó, đây mới là điều Cách Cách Ốc lo lắng.

Bởi cho dù lão là người đứng đầu bát đại trưởng lão nhưng tôn giả lại không thích lão. Mà chỉ định người kế nhiệm nếu như không phải là Cổ thần gì đó thì chắc chắn vị tôn giả này sẽ không chỉ định lão. Vì vậy trong khoảng thời gian này Cách Cách Ốc rất bận rộn, lão bí mật liên tiếp hành động với ý đồ gây ảnh hưởng cho tôn giả.

Đồng thời, với bất kỳ ai tiếp cận tôn giả, lão đều giữ cảnh giác tuyệt đối, lo lắng những người này cũng gây ảnh hưởng đối với tôn giả. Mà Triển Ngưng Nhi là một trong những người lão cảnh giác nhất vì quan hệ của lão và nàng không tốt. Triển gia là người không hi vọng lão tiếp nhận vị trí tôn giả nhất.

Tôn giả rất thích con nha đầu Triển Ngưng Nhi này, vì vậy Triển gia mới đưa Triển Ngưng Nhi đến. Không phải chỉ vì lý do người nhà Triển gia đến phục vụ khi tôn giả mới sinh mà thật sự là tôn giả rất quý Ngưng Nhi, điểm này sẽ ảnh hưởng đến quyết định của tôn giả.

Bởi vậy Cách Cách Ốc luôn luôn cảnh giác Triển Ngưng Nhi, ngăn cản nàng đến gần tôn giả, kết quả là giờ không hiểu tại sao lại xuất hiện Diệp Tiểu Thiên, không những nhanh chóng đã thông đồng với Cách Đóa Lão mà còn giành được sự tín nhiệm của tôn giả như vậy, Cách Cách Ốc lại càng đau đầu.

Đương nhiên cho rằng đây là kế sách vòng vo của Triển Ngưng Nhi.

Triển gia quả nhiên là có mưu đồ, tên tiểu tử này chín đến mười phần là kẻ có tài ăn nói do bọn họ tìm tới. Không được, miếng ăn sắp đến miệng không thể để tuột mất như vậy được. Ta phải đi tìm hấn để thương lượng.

Cách Cách Ốc càng nghĩ càng lo, đi được nửa đường bỗng dừng lại, nghĩ đi nghĩ lại liền quay người đi ra ngoài.

Diệp Tiểu Thiên và một nhà Cách Đóa Lão chia ngồi ba con bè trúc chèo chành qua hồ nước. Vừa mới đi qua tầng hơi nước đã nhìn thấy bờ bên kia có mấy bóng người nhìn xa xa hướng bên này, lại lái tới gần chút nữa, Diệp Tiểu mới nhìn rõ đó là Hoa Vân Phi, Mao Vãn Trí và Hình Nhị Trụ.

Hình Nhị Trụ là tù binh của bọn họ nhưng Miêu trại này bốn xung quanh đều là nhà gỗ thoáng gió, ngay cả một cái khóa cũng không có. Khóa hoa viên của người Sinh Miêu chính là rừng rậm mênh mông căn bản không có nơi có thể giam giữ được Hình Nhị Trụ, người Miêu càng không giúp tù binh giữ tù binh, vì vậy gã chỉ có thể cùng Mao Vãn Trí và Hoa Vân Phi như hình với bóng.

Ngoài ba người, ven bờ hồ còn có hai người đứng, trong đó một người được ánh mặt trời chiếu lấp lánh tựa như nàng tiên cá mình bạc, đặc biệt là lúc thân ảnh nàng di chuyển, toàn thân lấp lánh ánh bạc khiến người xem hoa mắt.

Không cần nhìn mặt Diệp Tiểu Thiên cũng biết đó là Triển Ngưng Nhi, nếu đó là Triển Ngưng Nhi thì nam nhân đứng bên cạnh đương nhiên là An Nam Thiên rồi, bè trúc lại đến gần hơn quả nhiên là hai huynh muội họ.

Trong lòng Diệp Tiểu Thiên thoáng qua một tia ám áp, Triển Ngưng Nhi này nhìn có vẻ hung dữ nhưng thực tế là một cô nương tốt và nhiệt tình. Có lẽ nàng ta cũng không màng đến tính mạng hấn nhưng khi Hoa Vân Phi và Mao Vãn Trí về làng nói một tiếng, nàng ta đã đến đón.

Từ xa xa, Diệp Tiểu Thiên vẫy tay với họ, Mao Vãn Trí cũng lập tức vui mừng vươn tay ra vẫy hấn, đợi bè trúc đến gần bờ, Triển Ngưng Nhi liền cười nimb chào đón, chấp tay nói với Cách Đóa Lão:

- Đóa đại ca, chào huynh.

Cách Đóa Lão nhảy lên bờ nói:

- A, hóa ra là Triển cô nương. Cô cũng đến thần điện sao?

Triển Ngưng Nhi bĩu môi nói:

- Ta không đi đâu, kéo lại bị Cách Cách Ốc đề phòng như cướp.

Cách Đóa Lão nhìn thì tưởng là một đại hán thô kệch tục tũn nhưng tâm tư cũng khá kín đáo, sâu sắc. Nếu không sao có thể làm được tù trưởng bộ lạc chứ. Cách Cách Ốc và Triển gia có khúc mắc gã cũng biết một chút nhưng không muốn bị kéo vào nên chỉ cười cười ngu ngơ.

Triển Ngưng Nhi nói:

- Ta đến để tiếp bằng hữu của ta, nghe nói là cha nuôi của con trai đại ca.

Nghe xong lời này, Cách Đóa Lão liền cười rộ lên:

- A, hóa ra hấn là người cô nhờ ta chiếu cố sao? Không sai, hấn rất có duyên với con trai ta. Đứa trẻ này vốn khóc dữ quá nhưng vừa nằm trong lòng

hắn liền cười hi hi.

Triển Ngưng Nhi kinh ngạc liếc Diệp Tiểu Thiên nói:

- Thật nhìn không ra, ngoài tài đồ dành mỹ nhân người còn có tài đồ trẻ con nữa.

Diệp Tiểu Thiên ngao nghể nói:

- Ta là ai chứ? Trừ việc sinh con thì chẳng việc gì có thể làm khó ta được.

Triển Ngưng Nhi cười cười nói:

- Vậy, đồ dành cha vợ, người làm được không?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 74: Thái Dương muối muối.

Lần này có thể đâm trúng tử huyệt của Diệp Tiểu Thiên, Diệp Tiểu Thiên há to miệng, cười khổ thờ dài một hơi, nói:

- Ài, hôm nay ta muốn đồ cũng không có cơ hội.

Mao Vấn Trí mở to miệng nói:

- Đại ca à, lão già đáng chết kia cũng không phải báu vật gì, chết thì chết, chết đúng lúc, càng đỡ phiền toái.

Diệp Tiểu Thiên trừng mắt lườm gã nói:

- Nói gì đấy! Về sau không được phép nói lời vô vị này!

Mao Vấn Trí bĩu môi:

- Không nói thì không nói. Thường nói, con gái khóc, thực lòng thực ý, con rể khóc, lừa đen nói láo, ông lão kia chết lành bệnh rồi, huynh thực sự đau lòng mới là lạ, không chừng còn vụng trộm cười trong lòng nữa, không cho ta nói, thực là dối trá!

Diệp Tiểu Thiên làm bộ không nghe thấy, nói với Cách Đóa Lão:

- Đóa thủ lĩnh, trong khoảng thời gian này ta sợ rằng không cách nào rời khỏi chỗ này, đây là địa bàn của người, xin người chiếu cố nhiều hơn.

Cách Đóa Lão vỗ ngực nói:

- Người yên tâm, người là cha nuôi con ta, trên địa bàn của ta, người chính là ta, không ai dám mạo phạm người. Chỉ là trước khi Tôn già lão nhân gia lên tiếng, người không thể rời khỏi nơi này, điểm này xin người lượng thứ.

Diệp Tiểu Thiên lại thở dài, trong lòng thầm lo lắng: “Lúc này, mình không thể nào đuổi theo rồi, hai người bắt nạt đầu Điều Điều đi rồi cuộc có thân phận gì chứ, họ lại mang Điều Điều tới nơi nào. Điểm duy nhất có thể xác định chính là, Điều Điều không nguy hiểm tới tính mạng...”

Cách Đóa Lão mang theo mấy người Diệp Tiểu Thiên tới nhà của gã, tuy rằng gã là thủ lĩnh một bộ lạc, nhưng bộ lạc này ở các phương diện khác còn giữ lại trạng thái sinh sống, sinh sản, tư liệu sinh hoạt căn bản là cùng hường gần như xã hội nguyên thủy.

Cách Đóa Lão với tư cách Tù Trưởng, cũng chỉ có phòng ở hơi lớn hơn người khác, vật liệu cũng không khác gì nhau, đều là gỗ lớn trong núi, phòng xá sân viện không có hoa văn trang sức, cho dù đồ dùng bằng gỗ trong nhà cũng không được bào thành hình, trần ngập khí chất sơn dã.

Bởi vì Cách Đóa Lão vừa mới sinh con trai, trong nhà bày tiệc rượu, thịt và đồ ăn đều lấy trong núi, rượu là rượu nếp tự nấu, tiệc đã mở ba ngày rồi, nhậu nhẹt ở đó đều là hàng xóm láng giềng trong thôn, thấy Cách Đóa Lão đều nhiệt tình chào hỏi, tỏ vẻ chúc mừng gã.

Cách Đóa Lão cũng thực hào sảng, chào hỏi từng hương thân, đi qua từng bàn rượu, lớn tiếng nói:

- Thái Dương muối muối, Thái Dương muối muối, nhanh bày một bàn rượu, ta muốn mời cha nuôi con trai ta và Triển cô nương uống rượu.

Theo tiếng hô của Cách Đóa Lão, một thiếu nữ xinh đẹp đeo tạp dề màu vải xanh trắng vụn hoa, đầu quấn khăn vải xanh, trên cổ đeo vòng bạc đi ra từ trong phòng, mày liễu mắt hạnh, vô cùng duyên dáng bước ra.

Diệp Tiểu Thiên nói nhỏ với Triển Ngưng Nhi:

- Cách Đóa Lão trông thô tục như vậy, không nghĩ tới muội muội của hắn lại xinh đẹp giống như liễu.

Triển Ngưng Nghi há miệng cười nói:

- Ai nói đó là muội tử của Cách Đóa Lão? Đó là con gái của hắn.

Mao Văn Trí nói:

- Một cô gái sao lại có tên là Thái Dương chứ, thực khó nghe. Phải gọi Nguyệt Lượng muội muội mới đúng.

Cô bé Miêu nữ kia đại khái cũng hiểu vài câu tiếng Hán, nghe ra Mao Văn Trí không thích tên nàng, hơi tức giận lườm Mao Văn Trí, lúc này mới nói chuyện với phụ thân.

An Nam Thiên lắc quạt xếp, nói với Mao Văn Trí:

- Mao huynh có chỗ không biết, tập tục của người Miêu này hơi khác người Hán, có ví von hoàn toàn khác biệt, thí dụ như người Miêu ví vàng lá với nữ nhân, ví bạc là nam nhân, dùng mặt trời hình dung nữ nhân, dùng ánh trăng hình dung nam nhân...

Mao Văn Trí bừng tỉnh nói:

- Thì ra là thế, ai nha, dùng ánh trăng hình dung nam nhân, toàn thân ta nào có chỗ nào giống ánh trăng, ồ! Cũng chỉ có cái đít lớn này...

Diệp Tiểu Thiên vội nói:

- Chớ nói nhảm, người tìm một chỗ ngồi đi, nhiều rượu thịt như vậy cũng không chận nổi cái miệng thối của người!

Lúc này vị Thái Dương muội muội chạy tới trước mặt Cách Đóa Lão.

Cách Đóa Lão cười ha ha dặn dò con gái một phen, Miêu nữ kia giong gĩa đáp lại một tiếng, liền quay người trở về.

Mao Văn Trí ăn của Diệp Tiểu Thiên, dùng của Diệp Tiểu Thiên, rất phục tùng Diệp Tiểu Thiên, Diệp Tiểu Thiên khiển trách gã hai câu, gã ngừng nói. Lúc này có một nam tử Miêu gia đứng dậy, bưng bát rượu tới trước mặt gã, Mao Văn Trí mặt mày hớn hớn, lập tức nhận lấy, lớn tiếng nói:

- Ai nha, người đã thấy thơm, đoạn đường này ta toàn uống nước suối gấm quả dại, đã sắp biến thành khí rồi, vị huynh đệ này, cảm ơn nhé.

Mao Văn Trí nói xong, không kịp chờ đợi đã nâng cốc đến bên môi, uống ừng ực, một chén rượu vào bụng, người mời rượu lập tức dựng ngón cái lên, kéo Mao Văn Trí qua muốn gã ngồi chung với mình. Mao Văn Trí cũng nghiêm túc, ngồi vào ghế nhanh chóng hòa vào với đám hán tử người Miêu không hiểu ngôn ngữ này.

Lúc này vị Thái Dương muội muội kia lại chạy ra từ trong nhà, phía sau còn có mấy muội tử Miêu gia, có người gõ bàn, có người mang băng ghế, nhanh chóng xếp một bàn tiệc, đồ ăn cũng là nồi lớn hầm cách thủy, mấy cái chậu lớn trên bàn, lại mang tới vài hũ rượu nếp tự nấu.

Diệp Tiểu Thiên, Hoa Văn Phi, An Nam Thiên và Triển Ngưng Nhi cùng Cách Đóa Lão cùng ngồi một bàn. Hình Nhị Trụ nhìn bên trái nhìn bên phải một chút, không biết mình nên làm thế nào cho phải, Cách Đóa Lão không rõ ràng lắm quan hệ giữa đám người Diệp Tiểu Thiên, phóng khoáng cười nói:

- Tới đây, cùng ngồi một chỗ, khách khí cái gì.

Hình Nhị Trụ nhìn Diệp Tiểu Thiên, thấy hắn không phản đối, liền ngồi cùng một bàn với họ.

Cách Đóa Lão cười nói:

- Con trai sinh được ba ngày, trong nhà đang bày rượu mừng, các vị có thể tới, chính là khách quý của ta. Thái Dương muội muội, nhanh rót đầy cốc cho mọi người, thay cha kính vị huynh đệ Tiểu Thiên này một ly, xin hắn đặt tên cho đệ đệ của con.

Thái Dương muội muội giong gĩa đáp ứng, mở nắp một vỏ rượu, nâng bình rượu chậm rãi rót. Bọn họ dùng chén đều là chén lớn, Diệp Tiểu Thiên trông thấy hơi sợ hãi, ngẩng đầu liền thấy Mao Văn Trí đang bưng bình rượu uống trên một ghế khác, bỗng nhiên hăm mộ sở trường của thùng cơm này.

Thái Dương muội muội rót rượu cho từng người, đến phiên Diệp Tiểu Thiên, bởi vì hắn là cha nuôi đệ đệ, Thái Dương muội muội đặc biệt nhìn hắn một cái. Diệp Tiểu Thiên chú ý tới ánh mắt cô gái, ánh mắt vừa nâng lên, vừa vận dụng năng lực, Thái Dương muội muội ngọt ngào cười, thoải mái nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Chào cha nuôi.

Thái Dương muội muội nói những lời này đúng là Hán ngữ, chẳng qua giọng điệu không được tự nhiên bằng cha nàng, còn mang theo chút hương vị ngôn ngữ bản tộc của người Miêu, nghe càng đặc biệt.

Diệp Tiểu Thiên còn chưa uống rượu, trước đã hơi lảng lảng: “Ồ ồ, nhận con trai nuôi, còn được con gái nuôi xinh đẹp như vậy, có vẻ như chuyện làm ăn này không tính lỗ”.

Người Miêu thích rượu, hơn nữa thích mời rượu, rượu mời không uống đó là chuyện rất bất lịch sự, những thứ này vừa rồi Triền Ngưng Nhi đã nói nhỏ với Diệp Tiểu Thiên, bởi vậy lúc Cách Đóa Lão hào sảng mời một chén rượu, Diệp Tiểu Thiên không thể nào từ chối, đành phải uống, kết quả chưa ăn được bao nhiêu thịt, đã uống một bụng nước, lập tức trời đất quay cuồng.

Cách Đóa Lão vừa dùng đũa thấm rượu, dứt cho con trai bảo bối mới sinh được ba ngày, vừa cười nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Tiểu Thiên huynh đệ, từ lượng của ngươi còn phải luyện tập nhiều, liên hệ với người Miêu chúng ta, không biết uống rượu là không được.

Lúc này bàn hàng xóm có người uống cao hứng, đứng lên tụng bình rượu hát một bài son ca của người Miêu. Đám người Diệp Tiểu Thiên nghe không hiểu lời bài hát kia, nhưng thấy giọng điệu rất êm tai. Người nọ hát xong, Mao Văn Trí đã uống tới nổi sắc mặt như gan heo liều mạng xông tới người kia. Diệp Tiểu Thiên hoảng sợ, còn tưởng rằng gã muốn đánh người, liền thấy gã ấn chặt ót người kia, đưa bình rượu của người này lên miệng y.

Hành động này của Mao Văn Trí trong mắt Diệp Tiểu Thiên đương nhiên hơi vô lễ, nhưng những người đàn ông trong núi kia tính tình hào sảng, lại hợp tính tình, vỗ tay cười to. Người hát son ca kia cũng nghiêm túc, tụng bình rượu lên uống, uống xong một bình rượu liền ngã rầm ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Mao Văn Trí cười ha ha nói:

- Ta nói bạn thân này, từ lượng của ngươi không được rồi!

Người nọ nằm ngáy o o trên mặt đất, cho dù không ngủ, y cũng không nghe hiểu Mao Văn Trí nói gì. Mao Văn Trí thấy người kia không để ý tới mình, liền quay lại bàn kêu la om sòm với những người đang uống rượu khác, vấn đề là... giữa họ căn bản ngôn ngữ không thông, chẳng biết tại sao lại nói chuyện rôm rả như thế.

Sau đó lại có người đi qua, nâng người đàn ông uống say ra ngoài, đại khái là đưa về nhà, hoặc là tìm chỗ nghỉ ngơi tỉnh rượu. Cách Đóa Lão cười ha ha nói:

- Tới tới tới, chúng ta cũng hát. Triền cô nương, cô là nữ khách duy nhất của bàn này, cô tới trước.

Triền Ngưng Nhi lấp bắp kinh hãi, vội khoát tay nói:

- Không không không, ta không hát, ta không biết hát.

Cách Đóa Lão nói:

- Ài, nào có con gái Miêu gia ta không biết hát son ca chứ, Triền cô nương, đang ngồi đầu là người sáng khoái, cô không nên từ chối.

Triền Ngưng Nhi gấp đến độ mặt đỏ rần, liên tục khoát tay nói:

- Không không không, ta... ta thực sự không biết hát.

An Nam Thiên ranh mãnh mở to hai mắt nhìn biểu muội, Triền Ngưng Nhi hung hăng trừng trở về, quát khê:

- Cười nhạo ta, còn không giải vây?

An Nam Thiên cười ha ha một tiếng, đặt chén rượu xuống, rút quạt xếp phía sau ra, vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, nói với Cách Đóa Lão:

- Biểu muội này của ta quả thực không biết hát, như vậy đi, ta là biểu ca hát thay nàng một bài.

Triền Ngưng Nhi thở ra nhẹ nhàng, vội vỗ tay nói:

- Được được, biểu ca hát êm tai nhất rồi.

Mọi người ồn ào, An Nam Thiên liền đứng dậy, trông thấy Thái Dương muội muội đứng một bên, liền cười nói:

- Ta hát bài này, liền tặng cho Thái Dương muội muội đi.

Cách Đóa Lão làm chủ chiêu đãi khách, phụ nữ trong nhà đều không trên bàn tiệc, tất cả đều đứng một bên hầu hạ rượu và thức ăn, thấy thiếu cái gì lập tức bổ sung, bởi vì vợ Cách Đóa Lão mới sinh ba ngày, không nên hoạt động quá nhiều, những chuyện này đều do Thái Dương muội muội thu xếp, lúc này bận việc khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, rất đáng yêu.

Người Miêu hào phóng, nghe người ta muốn hát ca ngợi mình, đó là chuyện rất vui, Thái Dương muội muội cũng không xấu hổ e lệ, mà vui vẻ cười rộ lên, tới gần một chút nghe y hát, cũng không nghĩ bởi bài hát này liền dẫn tới một rắc rối...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 75: Họa ra vào từ miệng.

Thoạt nhìn An Nam Thiên như dự tính biên lại từ ngữ, y dùng quạt xếp gỗ lòng bàn tay, suy nghĩ một lát rồi dùng điệu hát son ca nói:

- Thái Dương muội muội sinh ra ngoan ngoãn, váy màu xanh da trời thêu giày hoa~~~~, hai mắt giống như nước suối nguồn, chảy khắp chín đầm mười tám vịnh...

Chỉ một bài hát thôi nhưng những người khách ăn tiệc kia trầm trồ khen ngợi, người thì vỗ tay, người thì vỗ xuống bàn, tiếng leng keng vang lên. Cách Đóa Lão với tư cách là chủ nhà cũng không hề thấy phiền, ngược lại mặt mày hớn hỏ, mời khách mà, đương nhiên là càng náo nhiệt thì trên mặt chủ nhân càng thấy vinh quang.

Thái Dương muội muội cũng rất vui mừng, lập tức đi tới, rót một chén rượu đầy cho y, nâng đến trước mặt cho y, An Nam Thiên nhận rượu, sung sướng uống một hơi cạn sạch, lại nhận được một tràng vỗ tay nhiệt liệt. Cách Đóa Lão nói:

- Tiểu Thiên huynh đệ, người là cha nuôi của con trai ta, người cũng nên hát một bài, hát xong bài này lại uống thêm một bát rượu nữa là có thể đặt tên cho con rồi.

Diệp Tiểu Thiên khó xử nói:

- Chuyện này... thực chẳng dám đâu gì, ta không biết hát son ca.

Đùng thấy Triền Ngưng Nhi từ chối bai bãi khi có người bảo nàng hát, tới lượt người khác thì lại tràn đầy sự hứng khởi:

- Vui vẻ như vậy, ứng ứng cảnh nhi mà, làm sao có thể làm mất hứng mọi người chứ, hát đi hát đi, hát cái gì cũng được, nếu thực sự không biết hát hừ hừ vài tiếng cũng được.

Diệp Tiểu Thiên liếc nàng một cái nói:

- Ta cũng không phải là heo, hừ hừ cái gì chứ.

Hình Nhị Trụ bật cười “phụt” một tiếng, sợ Diệp Tiểu Thiên trách tội, lập tức cúi thấp đầu xuống tiếp tục gặm xương. Hoa Vân Phi vẫn luôn không thích nói chuyện cũng không khỏi lộ ra một ý cười mỉm.

Diệp Tiểu Thiên ngẫm nghĩ, nói:

- Hát à, ta nhất thời thực sự không nghĩ ra được, ta hát một đoạn kịch cho mọi người vậy.

Mọi người đều đã uống không ít, mặc kệ hẳn hát gì, chỉ cần có hát là được rồi, đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Diệp Tiểu Thiên ngẫm nghĩ bèn cầm lấy một cây đu đủ, gõ “keng” một cái lên trên bát rượu, thanh âm réo rắt, toàn bộ khách của bữa tiệc đầu được thấy qua sự mở màn khác biệt như vậy, lập tức đều yên lặng.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ tới những bài hát đã từng nghe qua, mở miệng hát nói:

- Chỉ nghe được âm thanh véo von thánh thót truyền từ bên ngoài, đột nhiên thấy ngũ bách niên phong lưu oan nghiệt. Vừa mừng vừa vui gặp gió xuân, Thúy Điều tà thiếp tấn vân biên. Giải Vũ vòng eo vừa mềm mại vừa xinh đẹp, như rặng liễu rủ trước đêm đông. Dong Chi Phấn đã gặp qua vô số lần, nhưng mỹ nhân này vẫn như chưa bao giờ gặp. Ta mất hoa miệng khó trả lời, linh hồn bay giữa không trung. Du biến cung điện Phạm Vương. Ai ngờ gặp thần tiên ở đây...

Bài Diệp Tiểu Thiên hát là “Tây sương ký”, vốn ca từ của một đoạn kinh điển nhất trong Tây sương ký là “Bích Vân thiên, hoàng hoa địa, tây phong khản, bắc nhạn năm phi. Hiều lai thủy nhiễm sương lâm túy? Tổng thị ly nhân lệ”.

Nhưng đoạn này phong cách quá bi thương, không phù hợp với không khí trước mắt, Diệp Tiểu Thiên đã uống có chút say, nhất thời lại không nhớ nổi những lời hát khác nên đã hát đoạn lời này ra.

Kỳ thực Diệp Tiểu Thiên chỉ là tùy tiện hát một đoạn để ứng phó, An Nam Thiên vừa mới nói bài Son ca đó của hắn là tặng cho Thái Dương muội muội, bài này của Diệp Tiểu Thiên không phải, nhưng hắn cũng không thể giải thích thẳng thừng là tùy tiện hát, vị Thái Dương muội muội kia tự nhiên sẽ cho rằng cũng là hát tặng nàng.

Nàng nghe lần điệu uyển chuyển của tiếng hát kia, so với phong cách son ca trong tộc của nàng khác một trời một vực. Ca từ có thể cơ bản không hiểu nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm sang hướng Triền Ngưng Nhi, Triền Ngưng Nhi từng đến nhà nàng hai lần, hai bên cũng coi như quen biết.

Triển Ngưng Nhi từng đi qua Nam Kinh, từng nghe không ít kinh kịch, lúc này nghe Diệp Tiểu Thiên hát đoạn này rất rõ ràng, giọng hát chẳng kém hơn những tên giặc nhè trên sân khấu, bất giác nghe đến ngây dại, cho đến khi phát hiện ra Thái Dương muội muội mắt đang long lanh nhìn mình, biết rõ nàng nghe không hiểu.

Nàng vội vàng dùng tiếng Miêu giải thích qua ý nghĩa đoạn ca từ Diệp Tiểu Thiên vừa hát.

Thái Dương muội muội đẹp người lại là con gái của tù trưởng, những người theo đuổi hát sôn ca tán dương nàng xinh đẹp cũng không biết đã nghe qua bao nhiêu, nhưng những ca từ này không phải so sánh nàng với hoa mà là so sánh với chim chóc, nếu không thì chính là cây xanh núi xanh, đâu nghe qua kiểu hình dung này, ca ngợi bản thân mình xinh đẹp cảm giác kinh diễm hồn tiêu phách tán, còn khoa trương cho nàng làm Tiên Tử.

Thái Dương muội muội lòng tràn đầy vui mừng, đôi mắt đẹp đang nhìn Diệp Tiểu Thiên phát ra tia sáng khác thường, nàng vui vẻ tiến lên, cũng kính Diệp Tiểu Thiên một bát rượu, Diệp Tiểu Thiên nhìn chằm chằm vào đôi mắt to biết nói của con gái nhà người ta, cố tính không uống, lại không nói nên lời, đành ngang ngạnh đem bát rượu lớn này đổ xuống dưới.

Bát rượu lớn này xuống bụng, Diệp Tiểu Thiên cũng không nhận được nữa, mơ mơ màng màng ngồi xuống, Thái Dương muội muội nhìn thấy không khỏi nhoen miệng cười, quay đầu sang một tiểu tử muội nói vài câu Miêu ngữ, tiểu tử muội đó cười khanh khách rời khỏi.

Mao Văn Trí uống đến mức người có chút điên, vừa nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên hát đoạn kịch nhận được sự ủng hộ của nhiều người như vậy, cũng vội vàng đứng lên, lớn miệng, phóng khoáng nói:

- Ta cũng hát một bài, ta cũng hát một bài, tặng cho...

Thái Dương muội muội.

Nói xong không đợi người khác đáp lại, Mao Văn Trí đã tay trái chống nạnh, tay phải đặt lên trên miệng, cao giọng hát to lên:

- Đại cô nương đẹp như có sóng lớn, đại cô nương bước vào đồng ruộng xanh tươi...

Mao Văn Trí lúc này đầu lưỡi đã quá cứng, hát có chút mơ hồ không rõ ràng, chẳng qua miễn cưỡng vẫn khiến cho người nghe hiểu được, chỉ là Thái Dương muội muội không hiểu cái gì gọi là sóng, cái gì gọi là đồng ruộng xanh tươi, nàng mang theo ánh mắt nghi ngờ một lần nữa lại nhìn về phía Triển Ngưng Nhi. Lúc này Triển Ngưng Nhi cũng nghe không hiểu lắm nên quay đầu nhìn sang hướng Diệp Tiểu Thiên.

Lúc này, Diệp Tiểu Thiên hai mắt đăm đăm, ngồi ở đó lác lác, nhìn một người thành hai người rồi, lúc này một người chị em của Thái Dương muội muội bước đến, bưng đến một bát canh chua, Thái Dương muội muội nhận lấy, đưa cho Diệp Tiểu Thiên, Diệp Tiểu Thiên còn cho là rượu, rượu lúc này đối với hắn mà nói đã không khác gì nước, nhận lấy rồi một hơi cạn sạch.

Triển Ngưng Nhi nói:

- Người huynh đệ của người hát bài gì vậy?

Diệp Tiểu Thiên cười ngây ngô nói:

- Hần hát... hát là đại cô nương xinh đẹp a... đại... sóng cô nương...

- Há?

Triển Ngưng Nhi và An Nam Thiên liếc nhau một cái, không hiểu lắm, Triển Ngưng Nhi hỏi:

- Sóng gì mà sóng, sóng có nghĩa là gì vậy?

Diệp Tiểu Thiên ánh mắt thẳng thừng nói:

- Hần hát mò, ha ha ha, các nàng không cần để ý đến hần, sóng... chính là lang thang, không bị kiềm chế đấy. Ha ha ha, tiểu tử... này sẽ hát ca khúc gì? Không chừng là ở đâu... lúc đi dạo kỹ viện học được...

Vùng kinh thành, chữ “sóng” là mang nghĩa xấu, hàm nghĩa của nó thì giống như Diệp Tiểu Thiên đã nói nhưng ngoài ra nghĩa của nó còn phong phú hơn rất nhiều, có lúc có thể dùng với nghĩa xấu, có lúc cũng có thể dùng để ca ngợi, lúc dùng để ca ngợi thường là chỉ một người xinh đẹp hào phóng.

Diệp Tiểu Thiên đương nhiên không biết ý nghĩa mở rộng của từ này, hơn nữa đã uống đến đầu óc tê liệt rồi, thuận miệng liền đem sự hiểu biết của bản thân mình nói ra. Triển Ngưng Nhi lập tức sầm mặt lại, coi như Mao Văn Trí là vô tâm nhưng nói một cô gái như thế cũng là một

việc cực kỳ thất lễ.

Thái Dương muội muội nhìn thấy sắc mặt Triển Ngưng Nhi trở nên khó coi, vội dùng Miêu ngữ hỏi nàng, Triển Ngưng Nhi dùng Miêu ngữ thờ phỉ phò trả lời:

- Đừng để ý tới hần, đó là một tên hồ đồ, hần hát mò đấy, từ ngữ kỳ lạ khó nghe, đừng hỏi nữa.

Thanh âm của nàng đề xuống tương đối thấp, không muốn Cách Đóa Lão nghe xong không vui nhưng đối với Thái Dương muội muội thì không thể che giấu.

Thái Dương muội muội nghe xong lập tức hiểu ra, tên đại ngốc đó nhất định nói lời gì đó cực khó nghe cho nên Triền Ngưng Nhi cô nương mới khó mở miệng vậy, nàng cắn môi, nhẹ nhàng lùi xuống hai bước, ánh mắt liếc Mao Văn Trí nhẹ nhàng xẹt qua một vòng sát khí.

Mao Văn Trí hát rất hứng thú, hát xong lớn miệng ca giọng hét lên với đám bạn rượu kia:

- Thế nào, hát thế nào? Các huynh, toàn bộ đều hay chứ, lợi hại không?

Đám bạn rượu kia nghe không rõ gã đang hát cái gì cũng chẳng biết gã đang nói gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng say sưa của gã cũng biết gã đang khoe khoang cho nên trầm trồ khen ngợi, người vỗ bàn kẻ đập ghế, so với lúc này còn càng náo nhiệt hơn. Trên mặt Thái Dương muội muội lúc đỏ lúc trắng, chỉ cảm thấy thật không khuất nhục.

Lúc này tên tiểu tử không biết sống chết Mao Văn Trí đã chủ động mang rượu đến:

- Ta nói đại muội tử, người khác hát nàng đều mời rượu a, ta hát tại sao nàng sao không chúc rượu thế.

Thái Dương muội muội hung hăng trừng mắt sang Mao Văn Trí, trong mắt giống như hai con dao nhỏ, Mao Văn Trí rõ ràng không nhìn ra được, vẫn ngây ngốc mà bung bát không đang lấy rượu, ánh mắt Thái Dương muội muội nhẹ nhàng lóe lên, đột nhiên quay người nâng một vỏ rượu, bước về phía gã.

Thái Dương muội muội rót cho gã một bát rượu đầy, lại tiếp tục cười nói, hoàn toàn nhìn không ra một chút thần sắc tức giận nào, Mao Văn Trí nâng bát rượu to đùng lên, ừng ực uống một hơi cạn sạch, hướng đầy bát sang đám bạn rượu, dương dương đắc ý mà ngồi xuống, Thái Dương muội muội trả bình rượu về rồi quay người vào trong phòng.

Bên bên này của Diệp Tiểu Thiên không ai chú ý đến sự việc nhỏ này, Cách Đóa Lão đang vui mừng nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Tiểu Thiên huynh đệ, đặt tên cho con trai đi.

Lúc này, thần trí Diệp Tiểu Thiên sớm đã không rõ ràng rồi, nghe thấy người nói chuyện với hắn thì cho rằng là đang mời rượu, do vậy chỉ vào bát rượu, lớn miệng nói:

- Tửu, tửu...

Người Sinh Miêu vốn có thói quen nhìn thấy cái gì thì sẽ đặt tên với chữ đó cho con, Cách Đóa Lão chỉ cho là hắn đặt tên cho con mình là “Tửu”, Cách Đóa Lão suy nghĩ một lát, nói:

- Tửu nhi, Tiểu Tửu nhi, ha ha, tên này hay! Lão bà, lão bà, con chúng ta có tên rồi đây, gọi là “Mễ Tửu”.

Diệp Tiểu Thiên ra sức gật đầu, cứng lưỡi mà nói:

- Tửu! Đúng! Tửu, Mễ Tửu...

Tiểu gia hỏa được mẫu thân đón lấy từ trong ngực phụ thân nó, ngửi được mùi vị quen thuộc trên người mẫu thân, cái đầu nhỏ của tiểu gia hỏa lập tức ngọ nguậy tìm sữa, hồn nhiên không biết tên mà rượu nào đó đặt cho nó một cái tên sẽ theo nó cả đời là “Tửu” một cách vô trách nhiệm như vậy, hơn nữa vì tập tục của người Sinh Miêu ở đây là con cái sẽ lấy tên cha làm họ cho nên con của nó cũng phải mang “Tửu” cả một đời.

Lúc tiệc rượu tàn, Diệp Tiểu Thiên và Mao Văn Trí đều đã uống quá chén rồi, Hoa Vân Phi và Hình Nhị Trữ mỗi người đỡ một tên, về đến nơi ở mà Cách Đóa Lão sắp xếp cho bọn họ. Diệp Tiểu Thiên và Mao Văn Trí nằm lên giường đã ngủ ngon đến ngáy o o giống như hương cỏ xanh giữa cánh rừng hoang dã, đến nửa đêm, Hoa Vân Phi và Hình Nhị Trữ đột nhiên bị một hồi tiếng thét đánh thức.

Đống lửa trong phòng vẫn sáng, hai người bật dậy nhìn theo tiếng kêu, thấy Mao Văn Trí nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hai tay ở trước ngực co lên co xuống, trong miệng thì kêu to một tiếng, khi thì làm bầm một câu:

- Ta nóng ruột, ngứa a, sao lại khó chịu như vậy chứ...

Hoa Vân Phi còn tưởng rằng gã uống nhiều quá nên nói mơ, cười cười muốn nằm xuống ngủ tiếp, không ngờ vì Mao Văn Trí có thói quen ngủ trần, không biết lúc nào đã lột áo khoác của mình ra, lộ ra lồng ngực trần, Hoa Vân Phi nhờ ánh sáng của đống lửa nhìn thấy lồng ngực của y lập tức da đầu tê tê, toàn thân nổi lên một loại cảm giác lạnh lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 76: Nhiều thiệt cổ.

*Cổ: con sâu độc

Lồng ngực của Mao Vần Trí nhô cao, làn da đã biến thành màu tím đen, giống như có một con quái thú đầy dục muốn bò lên đang không ngừng nhúc nhích ở bên dưới da vậy, làm cho đám da đó lúc lên lúc xuống, trông vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc đó, ngực của Mao Vần Trí không ngừng mọc ra những sợi lông dài màu xanh, Mao Vần Trí trong lúc mơ ngủ thỉnh thoảng cong người lên hai cái, dường như mỗi lần cong lên đám lông màu xanh đó lại càng khỏe hơn. Hình Nhị Trụ nhìn thấy cảnh đó, sợ tới mức thét lên một tiếng, chộp lấy chân che người lại, hàm răng bắt đầu va vào nhau cặc cặc.

Hoa Vân Phi kinh hãi nói:

- Đây là cái quái gì thế?

Gã nắm lấy đao, ngấm nghĩ, lặng lẽ nhích lại gần Diệp Tiểu Thiên, vỗ vỗ vào người hắn, muốn gọi hắn dậy. Diệp Tiểu Thiên say rượu không ồn ào, không kêu gào, thuộc loại tửu phẩm tốt nhất: Ngủ.

Diệp Tiểu Thiên ngủ rất ngon, đột nhiên bị Hoa Vân Phi đánh thức, Diệp Tiểu Thiên mở đôi mắt say mềm mòng lung, nói:

- Ủ, sao thế?

Bỗng nhiên nhìn thấy gương mặt khảm trương của Hoa Vân Phi, cảm giác say của Diệp Tiểu Thiên thoáng cái đã tỉnh, có thể khiến cho tên thanh niên tỉnh táo trầm tĩnh này lộ ra thần sắc bối rối khảm trương cũng không dễ dàng. Diệp Tiểu Thiên nhanh chóng ngồi dậy, vội hỏi:

- Xảy ra chuyện rồi?

Hoa Vân Phi chỉ chỉ sang phía Mao Vần Trí, Diệp Tiểu Thiên quay đầu nhìn lại, kinh ngạc đến mức suýt chút nhảy dựng lên:

- Má ơi, ai làm trò độc ác vậy, lồng ngực hắn đều bị bôi thành màu xanh rồi.

Hoa Vân Phi:

-

Hình Nhị Trụ kéo chăn, che kín người và một nửa mặt, chỉ lộ ra hai con mắt, nom nớp lo sợ mà nói:

- Hắn... Hắn không phải bị người ta bôi màu lồng ngực, nó vừa mới... vừa mới mọc dài ra đấy.

- Cái gì?

Diệp Tiểu Thiên nghe xong cảm thấy rất ngạc nhiên, vội vàng nhảy xuống đất, nhặt một cây đuốc đang cháy ở đồng lửa lên, đi tới trước mặt Mao Vần Trí cẩn thận cúi người xem xét. Lúc này, đầu óc Diệp Tiểu Thiên vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, mơ mơ màng màng nên mới có động tác này, nếu không mất nhìn thấy cảnh quỷ dị như thế hắn làm sao dám lớn mật như vậy.

Lúc Diệp Tiểu Thiên bước tới, đúng lúc bên dưới da ngực của Mao Vần Trí thôi nhúc nhích, một mảnh yên tĩnh, Diệp Tiểu Thiên khom người cẩn thận quan sát một hồi, tặc lưỡi kỳ lạ nói:

- Là thật à, là mọc trên người đấy, tên tiểu tử này sao lại mọc lông màu xanh ra chứ, chẳng lẽ đã biến thành yêu quái thành tinh?

Diệp Tiểu Thiên vừa nói vừa thò tay ra, túm lấy lông màu xanh trên ngực Mao Vần Trí, một túm này, ngực của Mao Vần Trí lập tức lại nhúc nhích, dọa cho Diệp Tiểu Thiên nhảy một cái thật xa, cả kinh kêu lên:

- Đây là cái quái gì thế, làm sao... Làm sao biết động đây vậy?

Hoa Vân Phi cũng là người sống trong núi, mơ hồ nghe nói qua một số sự việc liên quan đến “cổ”, lúc này nghĩ tới, tình cảnh quái dị như vậy dường như là trùng loại cổ độc nào đó, loại độc khác làm sao có thể có hiệu quả quái dị như vậy? Hoa Vân Phi sắc mặt nghiêm túc mà nói:

- Đại ca, chỉ sợ hắn bị người khác hạ độc.

- Hạ độc?

Diệp Tiểu Thiên nghe xong thần sắc càng kinh hãi hơn.

Vừa rồi hắn cũng dùng tay đi sờ chứ, vừa nghe là độc thì ngay lập tức toàn thân nổi da gà, Diệp Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Ta vừa sờ vào rồi, có truyền nhiễm không, sẽ không truyền nhiễm chứ? Không phải ta cũng sẽ mọc đầy một thân lông xanh chứ?

Diệp Tiểu Thiên vừa nói vừa ném bó đuốc xuống, kéo vạt áo mình ra cúi đầu xuống nhìn. Cũng may, vòm ngực hần trắng nõn, bằng phẳng như gương, hơi có chút cơ bắp nổi lên nhưng không mọc lông xanh.

Hoa Vân Phi khẽ lắc đầu, nói:

- Chưa nghe nói độc tố có thể truyền nhiễm, đại ca không cần lo lắng.

Diệp Tiểu Thiên nghe xong mới yên tâm, lại nhìn nhìn Mao Văn Trí, ngạc nhiên nói:

- Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, kẻ nào hạ độc hần

chứ?

Lúc này Hình Nhị Trụ lại thét lên, khiến cho Diệp Tiểu Thiên như chim sợ cành cong bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng quay người nhìn Hình Nhị Trụ, chỉ thấy Hình Nhị Trụ răng lập cập va vào nhau, chỉ vào Mao Văn Trí nói:

- Hần hần hần...Miệng của hần...

Diệp Tiểu Thiên lại nhảy dựng lên, quay người nhìn miệng của Mao Văn Trí, vừa nhìn thấy miệng Mao Văn Trí, cũng bất giác thét lên một tiếng, chỉ nhìn thấy môi của Mao Văn Trí đột nhiên liền biến thành hai cây xúc xích lớn, khó trách lúc này gã không nói chuyện nữa, có lẽ là hai khối thịt môi dày nặng trịch đã bịt chặt mồm gã lại, nói không ra lời nữa.

Hoa Vân Phi sắc mặt trầm trọng mà nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đại ca, chúng ta làm thế nào đây?

Diệp Tiểu Thiên hai mắt đăm đăm nhìn Mao Văn Trí, nhìn hồi lâu, đột nhiên sải bước dài về hướng cửa, Hoa Vân Phi không biết hần nghĩ gì, vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Hình Nhị Trụ kéo chân nhìn nhìn Mao Văn Trí đang nằm trên giường rồi lại nhìn ra cửa, đột nhiên thét lên một tiếng:

- Đừng bỏ lại tôi!

Rồi cũng nắm lấy chân chạy theo ra ngoài.

Hoa Vân Phi chạy như bay ra khỏi phòng, chỉ nhìn thấy vầng trăng nhô lên cao, hơi sương trải khắp nơi, đêm sắc một mảnh sáng ngời, phía xa xa có tiếng thác nước truyền tới. Diệp Tiểu Thiên ngẩng đầu đứng giữa ánh trăng, hít một hơi thật dài, hai tay đặt lên miệng, hô thật to:

- Triển...Ngưng...Nhi...

Hoa Vân Phi:

-

Một tiếng thét của Diệp Tiểu Thiên, như một tiếng sấm nổ vang giữa bóng đêm tĩnh lặng, đầu tiên là tiếng kêu quắc quắc của côn trùng im bật, tiếp đến là lũ chim đậu trên cây xung quanh bay loạn xạ, ngay sau đó những căn nhà gỗ rải rác bên sườn núi lần lượt lên đèn.

Cuối cùng...

Diệp Tiểu Thiên bị bao vây trong biển đuốc.

Diệp Tiểu Thiên chân trần đứng ở trước phòng, nhìn chăm chăm vào ánh sáng lò mờ của bó đuốc ở bốn phía, kinh ngạc mà nói:

- Ban ngày thấy trong thôn hình như không có nhiều người như vậy mà, sao nhào một cái đã chui ra nhiều người như vậy.

Cách Đóa Lão cùng mấy đại hán đi tới, từ xa nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên, liền dùng tiếng Hán lớn tiếng nói:

- Tiểu Thiên huynh đệ, đã xảy ra chuyện gì à?

Diệp Tiểu Thiên vui mừng, nghênh đón nói:

- A! Đóa đại ca, đại ca đến thật đúng lúc, chỗ ta có người bị trúng cổ độc rồi, đại ca nhất định biết rõ, mời đại ca qua xem cho hần.

Cách Đóa Lão ngạc nhiên nói:

- Có người trúng độc? Làm sao có thể, ai lại cho các người dùng độc dược chứ.

Cách Đóa Lão nói xong liền cùng Diệp Tiểu Thiên bước vào trong phòng, Mao Văn Trí lúc này đã thần trí hôn mê, nằm ở đó không nhúc nhích, hoàn toàn không biết bên ngoài đã gây nên động tĩnh lớn như vậy, chỉ thỉnh thoảng vô thức lẩm bầm một câu:

- Nóng ruột quá..., thật khó chịu.

Cách Đóa Lão kiểm tra ngực Mao Văn Trí, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thất thanh nói:

- Nhiều thiệt cổ? (độc lắm mồm).

Diệp Tiểu Thiên khản trương nói:

- Hẳn quả nhiên là trúng cổ? Cổ này có mất mạng không, có truyền nhiễm không?

Cách Đóa Lão lắc đầu, nói:

- Cổ này sẽ không trí mạng, chỉ là đội cổ độc phát tác hoàn toàn, độc trùng xâm nhập phá hỏng yết hầu, người này sẽ không mở nổi miệng không nói được nữa. Bằng hữu này của ngươi hẳn là đắc tội với người nào rồi, sao lại có người hạ loại cổ này cho hẳn chứ?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Đắc tội... điều này cũng thật khó nói, kẻ này đắc tội người khác là điều rất bình thường, hẳn chính là đắc tội với người khác mà bản thân mình chưa hẳn đã biết, nhưng hẳn mới đến đây hai ngày, lại không có cùng ngôn ngữ với người nơi này, đắc tội với người lúc nào được chứ?

Lúc này, An Nam Thiên cũng đã ăn vận sẵn sàng, cùng hai tên hộ vệ đi đến, y thân nhiên xuyên qua đám người, nói:

- Nhường đường một chút, nhường đường một chút, Diệp Tiểu Thiên, nửa đêm canh ba người gào tên biểu muội của ta làm gì thế? A!

Mất nhìn thấy bộ dạng của Mao Văn Trí, An Nam Thiên sợ tới mức cũng thét lên một tiếng, lập tức lui ra sau hai bước, vỗ vỗ ngực nói:

- Con mẹ nó chứ đột nhiên nhìn thấy thật đúng là dọa người, đây là xảy ra chuyện gì vậy?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Hẳn trúng cổ.

Nói xong lại hướng sang Cách Đóa Lão, nói:

- Đóa đại ca, huynh là thủ lĩnh nơi này, nhất định có cách cứu hẳn chứ?

Cách Đóa Lão lắc đầu, nói:

- Nuôi cổ rất phiền phức hơn nữa còn rất nguy hiểm, ta không nuôi. Thế này đi, đội trời sáng rồi, ta đi mời Cách Đức Ngõa trưởng lão đến có lẽ ông ta có cách.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Còn phải đợi trời sáng sao? Chết độc có bị phát tác sớm hơn không?

Cách Đóa Lão nói:

- Không nhanh thế đâu, đêm hôm khuya khoắt không tiện đến quấy rầy trưởng lão, hay là đợi trời sáng rồi tính.

Nói xong, Cách Đóa Lão chuyển hướng sang đám người của mình, tức giận mà dùng tiếng Miêu lớn tiếng hỏi:

- Trong đám các người, là kẻ nào đã hạ độc hẳn? Không biết hẳn là khách của ta hay sao? Đứng lên cho ta!

Đám dân chúng trong thôn này tay giơ bó đuốc hai mặt nhìn nhau, đều không nói gì, lúc này, phía xa xa xuất hiện một vật sáng nhấp nháy, dưới ánh trăng lộ ra vẻ bất mắt dị thường, Diệp Tiểu Thiên vui mừng nói:

- Ngưng Nhi cô nương đến rồi!

An Nam Thiên kỳ quái nói:

- Cách xa như vậy, ta nhìn chẳng rõ, thị lực của người thực sự tốt như vậy sao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Còn cần nhìn sao, người nhìn cái ánh sáng lấp lánh kia, ngoài cô ấy ra còn có thể là ai?

Chỉ trong chốc lát chợt nghe thấy một hồi tiếng nhạc vang lên tinh tinh tang tang, người đi tới quả nhiên là Triển Ngưng Nhi, Triển Ngưng Nhi vừa nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên đã tức giận mà nói:

- Ngươi đêm hôm khuya khoắt gào khóc thảm thiết cái gì, gọi ta vì chuyện gì?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ngươi biết rõ ta gọi ngươi còn đến muộn, đã có nhiều người đến như vậy rồi ngươi mới tới?

Triển Ngưng Nhi nói:

- Nữ nhân ăn mặc trang điểm rất phiền phức ngươi không biết sao?

Diệp Tiểu Thiên thở dài nói:

- Điều này cũng đúng, ngươi một thân trang sức, nếu đổi lại là ta phải đeo vào chắc hai canh giờ cũng làm chưa xong, ngươi có thể chạy tới nhanh như vậy đã là ngoài suy nghĩ của ta rồi.

Triển Ngưng Nhi liếc hần nói:

- Châm chọc ta đúng không? Coi như ta nghe không hiểu! Ngươi làm ồn ào như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?

Diệp Tiểu Thiên lách mình ra, để nàng nhìn thấy Mao Văn Trí, Triển Ngưng Nhi giống như anh họ nàng, cũng sợ tới mức nhảy dựng ra phía sau, ấn ngực nói:

- Dọa người như vậy, hần trúng độc rồi?

Cách Đóa Lão nói:

- Ủm! Đây là “nhiều thiệt cổ”, có thể khiến người bị châm, từ nay sẽ không nói được nữa, cũng không biết kẻ nào hạ độc, người này cũng quá đáng quá rồi, rõ ràng biết là khách của ta vẫn dám xuống tay với hần.

Triển Ngưng Nhi nghe đến đây, trên mặt ngơ ngác xẹt qua một tia khác thường, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Diệp Tiểu Thiên vừa vận nhìn thấy thần sắc biến hóa của nàng, mở miệng hỏi:

- Là ngươi hạ độc?

Triển Ngưng Nhi tức giận trừng mắt liếc hần một cái, cả giận nói:

- Cái rắm! Ta căn bản không biết hạ độc!

Diệp Tiểu Thiên mở to hai mắt nhìn, nói:

- Ô..., ngươi không biết hạ độc? Vậy... vậy phong cổ (độc điên) kia...

Triển Ngưng Nhi hai má đỏ lên, vội vàng sửa lời nói:

- Ta...Ta chỉ biết mỗi loại độc đó.

Cách Đóa Lão nhìn hết nhìn Diệp Tiểu Thiên lại nhìn Triển Ngưng Nhi, nghi ngờ nói:

- Hai người đang nói gì vậy?

Triển Ngưng Nhi nhanh chóng thay đổi chủ đề, ho một tiếng, sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Ta nghĩ, ta biết ai hạ độc rồi.

Diệp Tiểu Thiên, An Nam Thiên và Cách Đóa Lão không hẹn mà cùng hỏi:

- Là ai?

Triển Ngưng Nhi khoan thai nói:

- Thái Dương muội muội!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 77: Cởi chuông phải do người buộc chuông.

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao Thái Dương muội muội lại muốn hạ độc Mao Văn Trí?

Triển Ngưng Nhi nhìn Mao Văn Trí chép miệng đáp:

- Vậy ngươi phải hỏi y rồi.

Diệp Tiểu Thiên nhìn cái miệng như miếng lạp xưởng của Mao Văn Trí, cười theo Triển Ngưng Nhi mà đáp:

- Ngươi xem y đi, cho dù có tỉnh dậy vẫn còn có thể nói chuyện nữa sao? Y muốn nói chuyện, e rằng phải có hai người giúp, đỡ cái môi y mới được. Cô nương tốt, nàng hãy nói cho chúng tôi biết đi.

Triển Ngưng Nhi hừ một tiếng, nói:

- Ai bảo y không lựa lời mà nói, hát bài hát khó nghe như vậy.

Diệp Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Sao có thể vì người ta hát không hay, Miêu gia cô nương liền hạ độc người ta? Thế này cũng quá bá đạo rồi?

Triển Ngưng Nhi vừa tức giận vừa buồn cười đáp:

- Ta không phải nói y hát không hay, mà muốn nói lời ca y hát rất khó nghe. Nói là hát tặng Thái Dương muội muội người ta, nhưng lại hát cái gì mà đại cô nương lằng lằng (sóng) gì đó, thử hỏi nói cô nương nhà người ta phóng đảng không kiềm chế, còn không đáng bị trừng trị sao?

Diệp Tiểu Thiên cứng họng, à à sau nửa ngày, mới nói:

- Y hát như vậy, đúng là không nên, nhưng tuy y hỗn trưởng, cũng không nên hồ đồ tới mức này chứ, lúc ấy y quả thật có nói bài hát này là dâng tặng Thái Dương muội muội sao?

Triển Ngưng Nhi nghĩ ngợi, lúc đó cũng không có chú ý, Hình Nhị Trụ đột nhiên thốt lên:

- Chính miệng gã đã từng nói bài hát này dành tặng cho Thái Dương muội muội, ta có nghe thấy.

Diệp Tiểu Thiên và Hoa Vân Phi đều trừng mắt hung tợn nhìn gã. Hình Nhị Trụ lúc này mới tỉnh ra là mình lỡ miệng, vội vàng ôm lấy cằm, ngoan ngoãn lui sang một bên.

Cách Đóa Lão đứng ở một bên nghe chuyện đã hiểu ra, nghe nói Mao Văn Trí bắt kính với con gái của mình, nói những lời như vậy đối với một khuê nữ chưa lấy chồng, sắc mặt đã không vui vẻ gì liền sầm xuống.

Diệp Tiểu Thiên âm thầm kêu khổ, lại không thể giương mắt nhìn Mao Văn Trí bị biến thành người câm. Tuy rằng nếu như y im lặng, đại khái sẽ càng đáng yêu hơn một chút. Diệp Tiểu Thiên đành phải muối mặt xin lỗi Cách Đóa Lão. Nhờ hấn đeo miệng, Cách Đóa Lão mới hơi nguôi giận, miễn cưỡng nói:

- Nề mặt ngươi, ta không so đo với hấn. Đợi đến hừng đông, dẫn hấn tới nhà ta.

Diệp Tiểu Thiên về mặt đau khổ nói:

- Lại phải đợi trời sáng?

Cách Đóa Lão nói:

- Như thế là vẫn còn nể mặt của ngươi, nếu không thì để cho hấn câm luôn cho rồi. Hạ nhục con gái của ta, ta làm sao có thể dễ dàng tha cho hấn được.

Diệp Tiểu Thiên không dám nói nữa, chỉ gật gật đồng ý.

Cách Đóa Lão mang người đi, những người thôn dân đứng xem thấy chẳng có chuyện gì to tát cả, cũng đều đường ai nấy đi. An Nam Thiên cùng bọn chúng nói chuyện một hồi, ngáp một cái, rồi cùng biểu muội dẫn người quay về, trong một lúc chỉ còn lại ba người Diệp Tiểu Thiên, Hoa Vân Phi và Hình

Nhị Trụ, trông chừng Mao Vấn Trí đang hôn mê bất tỉnh.

Lúc trời sắp sáng, Mao Vấn Trí đau nhức tỉnh dậy, y chợt phát hiện Diệp Tiểu Thiên, Hoa Vân Phi và Hình Nhị Trụ đang vây quanh y, sau đó lại phát hiện lồng ngực y vừa ngứa lại vừa đau, bên trên mọc đám lông dài, xanh đậm. Kinh hãi hơn là lúc muốn hỏi một câu cho rõ ràng, lại không lường trước được, lúc muốn mở miệng ra nói mới phát hiện môi tê tê, toàn bộ đã sưng lên không còn cảm giác.

Sau cùng quả đúng như Diệp Tiểu Thiên từng nói, y phải nâng môi lên để nói chuyện, chỉ là không có khoa trương đến nỗi phải nhờ người khác nâng lên mà thôi. Mao Vấn Trí một tay giữ lấy môi trên, một tay nâng môi dưới, mơ hồ không rõ mà kêu oan:

- Không có đâu, ta thật không có ý trêu chọc nàng.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Có phải ngươi hát “Đại cô nương lẳng lơ” không?

Mao Vấn Trí nâng bờ môi đáp:

- Ừm.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Người ta là khuê nữ đoan trang chưa lấy chồng, ngươi nói người ta phóng đảng, ngươi khác gì máng người ta? Ngươi muốn tùy tiện hát một bài góp vui uống rượu cũng được, ngươi lại còn nói rõ là muốn dâng tặng Thái Dương muối muối nhà người ta, sao ngươi lại hồ đồ đến thế?

Mao Vấn Trí nóng nảy:

- Không có à, ta có nói nàng phóng đảng ư? Ta nói là lẳng, nhưng từ lẳng này không phải cái lẳng ấy, lẳng này là...là khen một cô nương rất xinh đẹp, hào phóng, cởi mở.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Vô vị, nhà của ngươi khen cô nương nhà người ta, thì sẽ nói người ta “lẳng” à?

Mao Vấn Trí đáp:

- Ừm!

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Hoa Vân Phi đột nhiên hiểu ra, nói:

- Từ từ đã, đại ca ngươi đừng vội, ta tới hỏi y.

Hoa Vân Phi nói với Mao Vấn Trí:

- Ý của ngươi là, ở chỗ quan ngoại các ngươi, lẳng là khen con gái người ta tốt, khen người ta xinh đẹp, ưa nhìn, tính tình trực爽 phải không?

Mao Vấn Trí đáp:

- Ừm.

Hoa Vân Phi nói:

- Đại ca, việc này rõ ràng sự hiểu lầm lớn.

Mao Vấn Trí nói:

- Đúng, tại chỗ bọn ta, lẳng là khen người, điều này thực sự đúng.

Diệp Tiểu Thiên giận nói:

- Mỗi nơi ngôn từ quả thật có một số là ý nghĩa không giống nhau, điều này ai không hiểu đều giả vờ là hiểu, đi nói với con gái nhà người ta là lẳng mà Mao Vấn Trí hát là phóng đảng hay sao?

Hoa Vân Phi khòe miệng giật vài cái, thấp giọng nói:

- Đại ca, là huynh nói.

- Thật sao?

Diệp Tiểu Thiên cười gượng hai tiếng đáp:

- Cái này... Ta uống quá nhiều, không nhớ rõ...

Mao Vần Trí khóc không ra nước mắt cầu nhàu:

- Đại ca, ngươi không hiểu thì phải hỏi ta, đừng giải thích mò thế, huynh sao lại ngứa ngứa thế, ta có hát gì sai đâu, có trêu ai ghẹo ai đâu...

Buổi sáng sớm, gà trống vừa mới kêu ồ ó o, Diệp Tiểu Thiên liền mang theo Mao Vần Trí đi tới nhà của Cách Đóa Lão. Trước tiên, Diệp Tiểu Thiên để Mao Vần Trí đợi ở bên ngoài, một mình đi vào trong gặp Cách Đóa Lão, giải thích một lượt về sự hiểu nhầm với y.

Cách Đóa Lão đã từng xuất sơn hành tẩu nhiều nơi, am hiểu thế gian, hiểu được cùng một từ nhưng có những lúc ý nghĩa lại khác nhau một trời một vực, suy nghĩ kỹ một chút thì thấy thực ra Mao Vần Trí cũng không có lý do gì hạ nhục con gái của mình, liền chấp nhận lời giải thích của Diệp Tiểu Thiên, gọi con gái Thái Dương muối muối của y đến trước mặt.

Cách Đóa Lão hỏi con gái có phải là nàng hạ độc, Thái Dương muối muối cũng rất thẳng thắn thừa nhận. Cách Đóa Lão đem tất cả những lời mà Diệp Tiểu Thiên vừa giải thích nói lại với con gái, Thái Dương muối muối đối với lời giải thích của Diệp Tiểu Thiên có chút bán tín bán nghi, có điều nàng có cảm tình tốt đối với Diệp Tiểu Thiên, hơn nữa lại có phụ thân ra mặt giải thích, liền miễn cưỡng gật nhẹ đầu, dùng Hán ngữ cứng rắn nói:

- Cha nuôi, người dẫn y vào đi.

Diệp Tiểu Thiên vui mừng quá đổi, nhanh chóng gọi Mao Vần Trí vào.

Mao Vần Trí vừa thấy Thái Dương muối muối liền lập tức lo sợ, rõ ràng là một tiểu cô nương mắt ngọc mày ngài xinh đẹp, trong mắt y còn đáng sợ hơn Tu la ác sát rất nhiều. Diệp Tiểu Thiên lần đầu tiên thấy y ngoan như vậy, đến nói cũng đều không dám lớn tiếng.

Thái Dương muối muối đứng dưới mái hiên cũng nhìn Mao Vần Trí một cái, liền nhón chân kiễng lên với lấy xiên cá biển treo ở dưới mái hiên, Thái Dương muối muối dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, tựa mũi chân cố gắng vươn tay để lấy, Diệp Tiểu Thiên thấy nàng đang cố sức, bước lên phía giúp nàng lấy cá xuống.

Thái Dương muối muối hướng phía Diệp Tiểu Thiên cười thật ngọt nói:

- Cảm ơn cha nuôi.

Thế nhưng khi nghe nàng gọi như vậy, Diệp Tiểu Thiên không còn cái cảm giác dịu dàng của ngày hôm qua nữa, nhớ tới tình trạng quái dị xảy ra trên cơ thể của Mao Vần Trí, trong lòng Diệp Tiểu Thiên liền có chút sợ hãi, trên mặt lại không dám biểu lộ ra, vì thế mà mỉm cười rất rụt rè với Thái Dương muối muối, ra dáng tác phong một trưởng bối.

Thái Dương muối muối lấy một con cá từ xiên cá biển, lại tìm một sợi dây thừng, thông thả bước đến phía trước Mao Vần Trí, đi vòng quanh y một vòng, một tay để trên người y ấn đi ấn lại, Mao Vần Trí đứng ở đó, đến động nhẹ cũng không dám động, trên trán mồ hôi dần thấm ra thành hột to như hạt đậu.

Thái Dương muối muối quán qua một vòng, lại quay lại phía trước Mao Vần Trí, nói với y:

- Xoay người.

Mao Vần Trí đến rắm cũng không dám đánh, lập tức xoay người chín mươi độ. Thái Dương muối muối đem con cá biển lúc nãy treo lên cổ y, vỗ tay, dùng tiếng Hán cứng rắn nói:

- Thành rồi, quay về, lúc đi ra được năm trăm bước, hãy vứt con cá đi...

Mao Vần Trí cười mà nhìn còn khó coi hơn cả khóc, đáp:

- Vâng, cảm ơn Thái Dương muối muối, cảm ơn Thái Dương muối muối.

Thái Dương muối muối hừ một tiếng lạnh như băng, lúc quay ra nhìn Diệp Tiểu Thiên, lại hiện ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào:

- Cha nuôi, người có muốn ở lại nhà con ăn điểm tâm sáng không?

Diệp Tiểu Thiên vội vàng hảy tay:

- Không cần đâu, không cần đâu, cả đêm ở bên cạnh canh chừng cái tên hồ đồ này thật không còn tâm trí.

- Thật là buồn ngủ, ta xin về trước ngủ bù vậy.

Diệp Tiểu Thiên dẫn Mao Văn Trí cáo từ Cách Đóa Lão và người nhà, vội vội vàng vàng đi ra ngoài, đi không được bao xa, Diệp Tiểu Thiên quay đầu nhìn Mao Văn Trí một cái, ngạc nhiên nói:

- Ô, bờ môi của ngươi bắt đầu bớt sưng rồi, so với vừa nãy nhỏ hơn nhiều rồi.

Mao Văn Trí xụ mặt không nói một lời, mắt không chớp mà tiến về phía trước, Diệp Tiểu Thiên vội vàng đuổi theo, nói:

- Làm sao thế, giận ta à, ta cũng không biết ở chỗ ngươi từ “lãng” phải giải thích như vậy, thêm nữa lúc đó ta uống say rồi.

Mao Văn Trí rất nghiêm túc hầy tay, vẫn không nói một lời, cũng không thèm nhìn Diệp Tiểu Thiên lấy một lần, bờ môi hít hít tiếp tục tiến về phía trước. Diệp Tiểu Thiên có chút kinh ngạc, lại đuổi theo thì nghe thấy Mao Văn Trí đang nhỏ giọng đếm:

- Ba mươi sáu bước, ba mươi bảy bước, ba mươi tám...

Diệp Tiểu Thiên không nhìn được, cười phá lên, chỉ có thể lác đác, cùn với Mao Văn Trí đếm từng bước, từng bước, lúc hai người đếm tới cạnh cây cầu nhỏ, thì từ chỗ ngã ba thấy Triển Ngung Nhi đáng vẻ gọn gàng bước tới, vừa thấy Mao Văn Trí mày thẳng, mắt mở trừng trừng, đáng vẻ túng quăn, liền che miệng cười nói:

- Thái Dương muội muội đã giúp y giải độc rồi.

Mao Văn Trí nhìn không chớp mắt, sợ đếm sai một bước, y cực kỳ nghiêm túc đếm bước chân đi qua cầu, Diệp Tiểu Thiên dừng bước, chấp tay hướng về phía Triển Ngung Nhi nói:

- Đa tạ cô nương nhắc nhở, nếu không thì bọn ta không hiểu xảy ra chuyện gì. Thái Dương muội muội đã giúp y giải độc rồi, muốn y đếm năm trăm bước sau đó ném cá biển đi, y sợ đếm sai số bước chân, cho nên không dám trả lời.

Triển Ngung Nhi cười nói:

- Hiếm thấy, hiếm thấy y thành thật như vậy, ngươi có thể khách khí như vậy.

Diệp Tiểu Thiên thẹn nói:

- Kỳ thật ta luôn đối với cô nương rất khách khí, chỉ là có đôi lúc trời xui đất khiến, không động tâm cơ, thì dù có bị nàng đánh thành đầu heo, cũng không biết làm sao?

Triển Ngung Nhi trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, nói:

- Ta bá đạo như vậy sao?

Diệp Tiểu Thiên cười húc hắc, né tránh không đáp, trong lòng chỉ nghĩ: “Một trong ba con hổ ở Quý Châu, nàng nói bá đạo hay không đây”.

Diệp Tiểu Thiên chợt nhớ tới một chuyện, vội hỏi:

- Ấy... Đêm qua cô nương nói, nàng không biết hạ độc, vậy phong cổ ta bị trúng...

Triển Ngung Nhi lập tức ngắt lời hấn, nói:

- Ai nói ta không biết? Ta biết một loại độc, ngươi đúng là đã trúng phong cổ, hơn nữa không có cách giải, ngươi đừng nghĩ còn có thể trị hết được.

Lúc hai người còn đang đứng bên này của cầu nói chuyện, Mao Văn Trí đã cẩn trọng mà đếm từng bước qua cầu, tiếp tục bước về phía trước, đi ra ước chừng hơn mười bước, vượt qua một lùm cây, phía trước đột nhiên xuất hiện một người mặc áo đen, sau lưng còn mang theo hai tên thị vệ mặc áo bào màu trắng, đúng là Cách Cách Ốc trường lão của Cổ thần điện.

Cách Cách Ốc trường lão lần trước từng gặp Mao Văn Trí ở bên cạnh Diệp Tiểu Thiên, liền dừng bước, ngao nghễ hỏi:

- Tên Diệp Tiểu Thiên đâu, hấn ở đâu?

Mao Văn Trí chỉ lát nữa là đếm xong năm trăm bước rồi, sợ bị lão quấy rầy mà quên đi con số, cũng không dám trả lời, chỉ ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên phía trước, lông mày của Cách Cách Ốc xếch lên, thầm nghĩ: “Cái tên thường dân này làm sao lại to hơn cả ta, trước ngực ta đeo cổ thần trụ, trước ngực hấn đeo cá biển, cái này tính là gì? Hàm ngư giáo sao?”

Cách cách Ốc có chút giận giữ nói:

- Bỏ trường lão hỏi ngươi, Diệp Tiểu Thiên ở đâu?

Mao Văn Trí hất hất tay, mắt mở trừng trừng, từ bên cạnh lão bước qua...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 78: Cổ thuật.

Cách Cách Ốc thấy Mao Văn Trí kiên căng như vậy, bất giác nổi giận, lập tức quay người quát:

- Ngươi đứng lại đó cho ta.

Hai tên thị vệ áo trắng vừa thấy trưởng lão giận dữ, lập tức rút đao xông tới.

- Bốn trăm chín mươi tám bước, bốn trăm chín mươi chín bước, năm trăm bước! Ha ha, đến rồi!

Rốt cuộc, Mao Văn Trí cũng đếm đủ năm trăm bước, năm trăm bước này, y tuyệt nhiên không dám qua loa. Mao Văn Trí tháo con cá biển từ cổ xuống, ném xuống đất, bỗng nhiên phát giác bụng con cá biển đó phình lên, không khỏi kinh ngạc ồ lên một tiếng. Lúc này Thái Dương muội muội đeo con cá biển này lên cho y, con cá này rõ ràng bèn bẹt, giờ thì sao, làm sao có thể phình bụng lên?

Mao Văn Trí kinh ngạc ngồi xổm xuống, nhìn kỹ con cá biển kia, thuận tay nhặt lên một cây côn gỗ, chọc hai lần, không cẩn thận đâm thủng ruột con cá, đột nhiên từ trong bụng lúc nhúc bò ra bao nhiêu là côn trùng màu trắng đêm không xuể, dọa Mao Văn Trí nhảy lên một cái, xoay người chạy.

Hai tên thị vệ của Cách Cách Ốc lập tức đuổi theo, thì thấy Mao Văn Trí có hai cái chân đầy lông lá chạy trở lại, hàng họ lộ hết ra rồi, so với dã nhân còn giống dã nhân hơn, không khỏi ngẩn ngơ:

- Chúng ta vẫn chưa hù dọa hắn, hắn sao lại biến thành bộ dạng thế này?

Mao Văn Trí nhìn thấy bọn họ như gặp được cứu tinh, giọng biến đổi hét to lên:

- A! Côn trùng a, những con trùng trắng trắng mập mập, buồn nôn đến chết, dọa chết cha ta rồi!

Mao Văn Trí vừa hét vừa nhảy lên, Ốc Cách Cách trừng mắt nhìn Mao Văn Trí đang khua tay múa chân mà nổi giận, đột nhiên liếc nhìn con cá biển lúc này y đeo trên cổ, nhìn thấy có rất nhiều bạch côn trùng từ bên trong bò ra, không khỏi hoảng nhiên mà nói:

- Ồ, Nhiều thiệt cổ.

Cách Cách Ốc nhìn Mao Văn Trí từ trên xuống dưới, hỏi:

- Có người hạ độc ngươi hả?

Mao Văn Trí vừa mới trấn tĩnh lại, nghe lão hỏi thăm, theo bản năng liền định nói luôn một câu:

- Liên quan đến cái đất nhà ngươi à.

Nhưng y đột nhiên nhớ ra vị lão gia này thét một câu nói ra từ Nhiều thiệt cổ, trong lòng không khỏi rung mình: “Đừng nói là lão già này cũng biết hạ độc chứ?”

Không phải lão là cổ thần điện trường lão sao, lão nhất định biết hạ độc.

Nếu đổi lại là trước ngày hôm qua, Mao Văn Trí đối với thuyết pháp của cổ độc nhất định chẳng thêm ngó tới. Nhưng bây giờ không khỏi kính sợ, y học được cách nghe lời, lập tức dâng hoàng đáp:

- Vâng! Con gái Đóa thủ lĩnh Thái Dương muội muội hạ độc, sáng sớm hôm nay năn nỉ nàng, nàng mới giúp tại giải độc, nói là sau khi tại hạ bước được năm trăm bước thì vứt con cá đi, tại hạ sợ đếm sai bước, nên...

Cách Cách Ốc nói:

- Ồ, thì ra là như vậy, năm trăm bước chỉ là đại khái thời gian, ngươi đứng một chỗ ước chừng thời gian cũng không khác là mấy, vứt con cá đi là đúng rồi, nhưng không cần nhất định phải đi đúng năm trăm bước.

Mao Văn Trí khiêm tốn thỉnh giáo hỏi:

- Thời gian không khác là mấy?

Cách Cách Ốc chỉ con cá đang ở dưới đất chếp miệng đắp:

- Tự nhiên là thời gian đợi côn trùng ở trong cơ thể người chui vào bụng con cá kia.

Mao Văn Trí quá kinh sợ, nói:

- Vậy bọn côn trùng kia... vốn dĩ là ở trong bụng tại hạ sao?

Cách Cách Ốc mỉm cười gật đầu, Mao Văn Trí lập tức xoay người ọe ra.

Cách Cách Ốc vốn là muốn hỏi chuyện y, gặp tình hình này chỉ có thể bịt mũi tránh xa hai bước, lão thấy Mao Văn Trí nôn cũng quá khoa trương, vẫn có thành tâm khuyên nhủ:

- Người không cần ọe nữa, đám côn trùng lúc ở trong bụng người không phải bộ dạng này, so với đám này dữ tợn hơn nhiều, sau khi từ cơ thể người chui ra, bọn chúng không còn là cỏ, lúc này mới biến thành hình dạng côn trùng bình thường, vẫn còn kinh tởm sao?

- Ọe...Ọe...

Lúc vừa nghe nói đám côn trùng kinh tởm này ở trong bụng y so với hình dáng lúc này còn kinh tởm hơn, thì càng nôn như điên. Cách Cách Ốc đứng ở một bên có vẻ rất phiền muộn, cũng không thể làm cho y vừa nôn vừa nói chuyện với lão được, đáng ghét bao nhiêu? Đường đường là Cổ thần điện trường lão, đứng cạnh một kẻ đang nôn mửa, đúng là không tương tượng nổi.

Nhìn thấy Mao Văn Trí vẫn chưa nôn xong, Cách Cách Ốc lắc đầu, đem theo hai tên thị vệ quay người bỏ đi. Đợi bọn họ đi rồi, Mao Văn Trí liền đứng dậy, y căm ghét côn trùng không già, nôn mửa cũng không phải già, nhưng thực sự thê thảm có một nửa là già, y có chút cổ ý, khoa trương.

Vừa nãy Cách Cách Ốc hỏi y, câu đó y nghe đã nghe thấy, y biết lão già này không có hảo ý đối với Diệp Tiểu Thiên. Nhưng lại sợ lão hạ độc, không dám trực tiếp đối kháng, mới dùng chút thông minh đùa bỡn. Đợi Cách Cách Ốc bỏ đi, y lập tức tiến vào cánh rừng, hướng theo đường cũ chạy như bay...

Cỏ, từ xưa đã có một chữ như vậy, rõ ràng lúc mới đầu nó cũng không giới hạn chỉ xuất hiện tại Miêu Cương, cũng không thần bí như nhiều lời đồn mới nghe lần đầu ở Trung Nguyên. Nếu như chữ “thánh” không được tạo ra, con người cũng sẽ không sáng tạo ra chữ này, chỉ là thích hợp phát triển ở những hoàn cảnh không giống nhau, nó ở Miêu Cương phát dương quang đại mà thôi.

Cũng giống như cây ớt truyền vào Trung Quốc, chỗ nào cũng có chủng loại, hết lần này đến lần khác thịnh hành nhất tại Xuyên, Tương, Kiếm.

Lại ví dụ như “giới mặt” tại Xuân Thu Chiến Quốc là đồ gia vị mà người Trung Quốc quen dùng, cũng tại Nhật Bản phát dương quang đại, còn có dưa muối, từ thời kỳ Tam quốc truyền vào Triều Tiên, cơ hồ biến thành tiêu chí của bọn họ.

Cỏ, bên trên là một chữ trùng, phía dưới là mãnh, ngụ ý, côn trùng ở bên trong một đồ vật, tạo thành Cỏ. Trên thực tế cũng là như vậy, người nuôi cỏ nuôi rất nhiều trùng độc để trong một dụng cụ, khiến chúng nuốt lẫn nhau, con sống sót sau cùng, chính là cỏ.

Đương nhiên trên thực tế thao tác không chỉ có đơn giản như vậy, trong đó còn có rất nhiều mật pháp, đây chỉ là người nuôi cỏ giới thiệu đơn giản, người tạo ra từ cỏ này hiển nhiên cũng biết cách nuôi cỏ này. Lúc này Lý Thi Trân đã già nua rồi, Bản thảo cương mục của y đã hoàn thành, trong Thảo mộc cũng nhắc đến cỏ, chữ viết:

- Lấy trăm trùng bỏ vào trong hũ, qua vài năm, tất có một con đã gặm ăn hết đám trùng kia, đấy chính là cỏ.

Hiển nhiên, Lý Thi Trân cũng biết cách nuôi cỏ, y vốn là người từ Hồ Nam Hồ Bắc đến, lại thường vào rừng sâu hái thuốc, ném tận bách thảo, cơ hội tiếp xúc sự vật tự nhiên rất nhiều, nên nói cũng có cơ sở. Có điều, trong bản thảo này, Lý Thi Trân nói cỏ là một loại chuyện trị mụn nhọt.

Kỳ thực không chỉ nói trong bản thảo nói như vậy, mà trong “Khánh Lịch Thiện Trị Phương” thời Tống, “Thiên Kim Phương” thời Đường đều đã nhắc đến cỏ. Thậm chí còn có cách nuôi cỏ, phương pháp hạ độc, bao gồm cả dùng cỏ chữa bệnh trong phương diện y học. Có điều trong phương y, bọn họ đều bàn làm sao để dùng cỏ trị bệnh.

Giống như một độc đảng (mây độc) gặp máu là chết, một con ngũ bộ xà cắn người năm bước nhất định chết, những danh y sẽ không dùng nó hạ độc trong lúc bàn chuyện, lúc hạ độc có điều gì cảm kỵ, phải làm thế nào bảo tồn những độc dược này, thế nào mới có thể phát huy được lớn nhất mức độ độc tính của nó. Bọn họ chỉ biết nói làm sao dùng loại độc này chữa được một số bệnh khó chữa.

Nhưng theo như cuốn “Thập tam kinh” đời Đường, trong chú giải và chú thích có nhắc đến mặt khác của cỏ: “Dược nhân dùng độc dược thì phải khiến người không biết quý không hay, đó chính là luật của cỏ độc”.

Rất nhiều người Miêu luyện Cỏ phần lớn cũng là dùng để trị bệnh. Bọn họ sống trong đầm lầy núi sâu, hoàn cảnh tương đối ác liệt. Các loại độc trùng độc xà rất nhiều, trúng độc là chuyện thường ngày, có “cỏ là vua của độc” đến khắc chế các loại độc trùng, tương đối là an toàn. Vụ sư trong bộ lạc người Miêu, ngoài xem bói cát hung, tác dụng lớn nhất là kiêm chức thầy y, mục đích bọn họ nghiên cứu Cỏ thuật cũng chính là vì vậy.

Đó là nội dung mà Triển Ngưng Nhi giới thiệu với Diệp Tiểu Thiên.

Triển Ngưng Nhi dĩ nhiên không biết Cổ thuật, thực ra số đông người Miêu cũng không biết Cổ thuật, nhưng dù sao Triển Ngưng Nhi cũng là một người Miêu, hơn thế nữa nàng xuất thân thế gia, hiểu một chút bí mật của bộ tộc cũng là đương nhiên.

Triển Ngưng Nhi nói:

- Luyện nhiều Cổ thuật là phụ nhân, thứ nhất là vì chữa bệnh cho người nhà, phòng trị các loại độc trùng. Thứ hai nữ nhân gia luyện Cổ thuật, cũng là có nhiều hơn một kỹ nghệ phòng thân. Nữ tử Miêu gia khi được gả, như hắt nước đi. Mặc dù bị trượng phụ bắt nạt, nhà mẹ đẻ cũng không chắc sẽ chạy đến làm chỗ dựa cho con gái của mình, thủ lĩnh bộ lạc cũng không để ý tới chuyện gia đình người khác, muốn có sự bảo đảm, chỉ có tu luyện Cổ thuật.

Diệp Tiểu Thiên nghĩ thầm, nếu như Đào Tử Nương luyện thành Cổ thuật, hơn nữa không ngại ra tay với chồng, như vậy Từ Bá Di cũng sẽ không dám đối xử với nàng như vậy? Nhưng nghĩ tới việc nếu như lấy Miêu nữ ở bên cạnh, một khi đắc tội nàng, thì có khả năng thân không biết quý không hay ở trong cơm, trong nước hoặc trong rượu đưa người ăn có hạ độc, bảo người từ nay về sau ngoan ngoãn phục tùng. Diệp Tiểu Thiên chợt có cảm giác sơn gai ốc.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Sau khi ta nhìn thấy Mao Văn Trí trúng cổ độc, hình hài quỷ dị của y cực kỳ đáng sợ, nếu như người Miêu các nàng cố gắng luyện thành Cổ thuật, thế chẳng phải đánh khắp thiên hạ không địch thủ sao?

Triển Ngưng Nhi nói:

- Cổ là phải dùng máu của bản thân để nuôi, phải bắt rất nhiều độc trùng, có những lúc một hũ độc trùng đều chết hết, lại phải nuôi dưỡng từ đầu, trải qua vài năm thậm chí là mười năm, mới có thể nuôi thành một con trùng độc. Sau khi dùng là không còn nữa, lại phải bắt đầu nuôi dưỡng, người cho rằng đây là tát đầu thành bình, nói dễ dàng như vậy sao? Lại nói vạn vật tương sinh tương khắc, Cổ cũng không phải vô địch, trong thiên hạ có nhiều kỳ nhân dị sĩ, nếu như chỉ dựa vào Cổ thuật, khó tránh khỏi biến thành căn nguyên tai họa. Một khi động tới thể lực lớn cần kiêng kỵ, không tiếc gì trả giá gọi tới thiên quân vạn mã, chỉ sợ là sẽ dẫn đến tai ương diệt tộc, không phải không tồn thất?

Hai người đang nói chuyện, Cách Cách Ốc liền dẫn hai tên thị vệ từ xa đi tới. Mao Văn Trí không quen đi đường tắt, lúc từ trong rừng xuyên ra, Cách Cách Ốc đã đến trước, đành phải phía sau rừng cây lên lút nhìn. Đối với đám người biết sử dụng độc trùng, Mao Văn Trí bây giờ rất sợ hãi. Nhìn một lúc, Mao Văn Trí đột nhiên phát hiện, trong lùm cây đối diện cũng có người.

Cách Cách Ốc thấy Diệp Tiểu Thiên, kiêu căng hất hàm lên, nói:

- Diệp Tiểu Thiên, hóa ra ngươi ở đây?

Diệp Tiểu Thiên biết Cách Cách Ốc đối với mình có địch ý, không khỏi nhú mày, đáp:

- Hóa ra là Cách Cách Ốc trưởng lão, trưởng lão tìm ta có chuyện gì sao?

Cách Cách Ốc nói:

- Có vị quý nhân nghe nói ngươi rất được Tôn giả thưởng thức, có một chút tò mò, muốn gặp ngươi.

Diệp Tiểu Thiên cảm thấy lạ mà hỏi:

- Ai muốn gặp ta.

Cách Cách Ốc đã là quý nhân ở chỗ này rồi, có thể được lão gọi là quý nhân, lại là người như thế nào? Triển Ngưng Nhi đã hiểu ra, cười lạnh nói:

- Họ Dương muốn gặp bằng hữu của ta làm gì? Bản thân y lén lút không lộ diện, lại bảo lão đến, lão đường đường là Cổ thần điện trưởng lão, biến thành kẻ hạ nhân thay y chạy đến đưa tin hay sao?

Khuôn mặt già của Cách Cách Ốc đỏ lên, thẹn quá thành giận nói:

- Triển cô nương, sao lại có thể mở lời kiêu ngạo đối với bốn trưởng lão? Ta...Ta là vào thôn tìm Cách Đóa Lão có chuyện thương lượng, thuận đường thay y chuyển lời mà thôi.

Diệp Tiểu Thiên nhìn Triển Ngưng Nhi hỏi:

- Lão ta nói đến quý nhân là ai vậy?

Triển Ngưng Nhi liếc nhìn Cách Cách Ốc một cái, nói:

- Người đó là An Tổng Điền Dương, là Dương Thiên vương - một trong Tứ đại Thiên vương. Bởi vì có y toàn lực ủng hộ, Cách Cách Ốc mới đã tâm bình气和 muốn trở thành tôn giả mới được bổ nhiệm. Người không cần để ý tới, người đó khẩu Phật tâm xà, không phải người tốt.

Triển Ngưng Nhi vừa dứt lời, trong rừng cây bên cạnh liền truyền ra một tràng cười to, cao:

- Ha ha ha, Triển cô nương, Dương mỗ đắc tội với cô nương khi nào, sao cô lại có thành kiến với ta như vậy? Có điều, có thể để cô khen ta một tiếng Thiên vương, trong lòng Dương mỗ cũng mừng thầm...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 79: Dương Thiên vương.

Diệp Tiểu Thiên vốn tưởng rằng tên tiểu nhân khẩu Phật tâm xà mà Triển Ngung Nhi nhắc đến kia nhất định là một thường dân đầu trâu mặt ngựa, ai ngờ từ trong rừng đi ra một nam nhân trung niên anh tuấn, thành thực, tiêu sái, rất có mị lực. Dáng người y to cao, mặt như ngọc, mắt sáng như sao, tác phong tao nhã, là một loại nam nhân khiến thiếu nữ phải xao lòng ngay từ ánh nhìn đầu tiên.

Cùng đứng một chỗ với nam nhân hấp dẫn như vậy, Diệp Tiểu Thiên tuổi đời còn trẻ, tướng mạo thanh tú, tựa như một ngôi sao đứng cạnh mặt trời, bao nhiêu ánh sáng đều bị lấn át.

Y có một vẻ đẹp khiến người khác không hề cảm thấy phản cảm hay ghen ghét. Giống như thể đó là lẽ tự nhiên, khi y xuất hiện bên cạnh ai đó, thì đương nhiên sẽ cướp lấy hết ánh sáng của họ. Chỉ có điều, Triển Ngung Nhi không hề giống những nữ nhi khác, thấy một nam tử như vậy sẽ ái mộ điên cuồng, chẳng những không hề có chút gì đó giống như là mê muội y mà thậm chí còn vô cùng chán ghét.

Mỹ nam tử kia thân nhiên đi về phía họ, dáng đi vô cùng thong thả. Y mặc một chiếc áo dài màu xanh ngọc, hoa văn ở cổ áo nhạt màu nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra. Chỉ có một bộ đồ áo xanh quần trắng giản dị, nhưng khi khoác lên người y liền tạo thành một vẻ đẹp sáng trong như ngọc.

Quần áo của y không hề nhiễm chút bụi, búi tóc chải ngay ngắn không thừa ra một sợi, đôi giày đi dưới chân dù là màu trắng cũng không hề bị dính một hạt bụi, nếu là nữ tử thì sẽ được ví như người ngọc sáng trong tinh khiết xinh đẹp tuyệt luân. Nhưng không ngờ một nam tử trung niên lại đem đến cho người ta cảm giác như thế.

Triển Ngung Nhi cười lạnh:

- Xem kia, ta nói người giấu đầu lộ đuôi, tật xấu này của người đúng là không hề sửa được. Đã định nói Cách Cách Ốc truyền tin cho người, ai ngờ chính người hết lần này đến lần khác lên lên lút lút đi theo.

Mỹ nam tử trung niên cười ha ha, nói:

- Triển cô nương, người hiểu nhầm rồi. Dương mỗ nhờ Cách Cách Ốc trưởng lão mang hộ thư từ, cũng không ngờ vị tiểu huynh đệ này là bằng hữu của cô. Cho đến khi biết việc này, vì tò lòng kính trọng Triển cô nương, Dương mỗ liền tự mình chạy đến, chẳng phải sao?

Diệp Tiểu Thiên nhìn nam nhân trung niên rất có mị lực này thầm nghĩ: “Y là Dương Thiên vương, một trong Tứ đại Thiên vương của Quý Châu. Lại không biết vị Dương đại thổ ty này tên gì”.

Đối với kinh thành, hắn rất rành về đám quan lại, nhưng đối với những thổ hoàng đế ở Quý Châu này thì đúng là không hiểu biết nhiều.

Nam tử trung niên được xưng là Dương Thiên vương cười tủm tỉm nhìn Cách Cách Ốc trưởng lão:

- Làm phiền Cách Cách Ốc trưởng lão rồi.

Cách Cách Ốc trưởng lão chấp tay hoàn lễ:

- Thổ ty đại nhân khách khí rồi, Thổ ty đại nhân đã đích thân đến, vậy ta xin cáo từ.

Cách Cách Ốc trưởng lão gật đầu với nam tử trung niên kia rồi cất bước đi về phía thôn. Nam tử trung niên quay sang Diệp Tiểu Thiên nói:

- Diệp huynh đệ, người không nên hiểu nhầm. Dương mỗ không hề có ác ý với người, chỉ là mấy năm gần đây Tôn giả lão nhân gia không gặp người ngoài, mà ngay cả bát đại trưởng lão bên cạnh cũng ít chịu tiếp kiến. Từ lúc đến Cổ thần điện, Dương mỗ cũng chỉ mong lão nhân gia tiếp kiến một lần, không ngờ tiểu huynh đệ lại được tôn giả ưu ái. Dương mỗ động lòng hiếu kỳ, lại nhân tiện thăm son khô khan không có việc gì, lúc này mới đi mời người. Nghe nói người chính là bằng hữu của Triển cô nương, thật là tốt quá. Triển cô nương, chỉ bằng cho Dương mỗ làm chủ, mở tiệc rượu mời hai người ăn uống, được chứ?

Triển Ngung Nhi lắc đầu:

- Bản cô nương không muốn theo người tới chỗ đó.

Dương Thiên vương cũng không cố chấp, mỉm cười nói:

- Được, ta nể mặt cô, chúng ta mở tiệc ở ngay chỗ này đi.

Dương Thiên vương chỉ tay lên một sườn núi nói:

- Màn trời chiếu đất, đôi mặt hồ lớn, nghe sóng vỗ uống rượu, còn gì khoái bằng?

Triển Ngưng Nhi nhún mày:

- Khi ta đi cũng không nói cho biểu huynh biết, nếu về trễ, sợ biểu huynh sốt ruột.

Diệp Tiểu Thiên quan sát nét mặt của nàng, thầm nghĩ: “Đừng thấy Triển cô nương khi nào cũng hung hung dữ dữ với y, giống như cách các mỹ nhân vẫn hay ý thể nhan sắc mà chiếm tiện nghi trước nam nhân vậy. Rõ ràng, đối với tên mặt Phật tâm xà này nàng cực kỳ cố kỵ.”

An gia không phải là Thổ ti vương trong tứ đại gia An - Tống - Điền - Dương sao? Còn là đệ nhất Thổ thế ti gia. Ngoại công (ông ngoại) nàng là Thổ ty vương, cần gì phải kiêng kỵ người khác? Thoạt nhìn, thứ hạng là một chuyện, thực lực là chuyện khác. Dương đại thổ ti này mặc dù đứng hàng cuối trong Tứ đại Thiên vương, nhưng luận thực lực thì chưa hẳn đã là như thế. Ít nhất khi khai quốc, Điền gia đã bị tổ Hoàng đế âm thầm chơi một ván, nguyên khí đến nay vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Điền gia xếp hàng thứ ba nhưng ghế đã lung lay từ lâu.

Diệp Tiểu Thiên vốn cũng không hiểu rõ lắm về các đại thổ ti Quý Châu. Bình thường mà nói, dùng thân phận của hần, cho dù định cư ở Quý Châu, những đại nhân vật như thế, thì tám đời hần cũng không có khả năng xuất hiện cùng bọn họ, chưa nói đến là trò chuyện. Kinh nghiệm Điền gia, là sau này, khi hần đến Đồng Nhân mới dần dần hiểu rõ.

Lúc này, quan sát nét mặt, Diệp Tiểu Thiên đoán tám chín mười phần, bên trong tứ đại gia An - Tống - Điền - Dương, dù Dương xếp hàng cuối nhưng thực lực thì đã mơ hồ nhảy lên vị trí cầm đầu, chân chính là Thổ ti vương rồi. Chỉ là căn cứ sự truyền thừa của các gia tộc từ lâu đã sắp xếp thứ tự: An – Tống – Điền – Dương tứ đại gia mà thôi, nên mọi người vẫn quen mồm gọi như thế. Cái này cũng không phải là Hoa sơn luận kiếm, thỉnh thoảng còn sắp xếp lại bài danh.

Dương Thiên vương gật đầu cười nói:

- Ha ha, An Nam Thiên sao? Được, vậy thì mời Triển cô nương đi gặp lệnh huynh thông báo một tiếng, nếu như lệnh huynh có gì e ngại thì mời hần cùng đi. Dương mỗ đi trước chuẩn bị, sau đó, xin đợi đại giá tại chân núi.

Dương Thiên Vương nói xong, liền chấp tay với hai người, mỉm cười rời đi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Người kia là ai vậy, thoạt nhìn rất có vẻ uy phong.

Triển Ngưng Nhi nói:

- Y là Bá Châu thổ ty, gọi Dương Ứng Long. Vào thời cuối nhà Đường, tổ tiên Dương gia đánh bại Nam Chiếu, cắt cứ Bá Châu, từ đó về sau mặc kệ giang sơn biến ảo như thế nào, Dương gia đều chiếm cứ Bá Châu, cha truyền con nối, cho tới bây giờ đã có hơn 600 năm rồi. Dương Ứng Long đã kế thừa chức vị của cha y từ năm Long Khánh thứ năm, tại vị vẹn vẹn chín năm rồi. Thế lực Dương gia ngày càng tăng. Người này rất là rất cao minh.

Diệp Tiểu Thiên cũng tán đồng:

- Ta cũng thấy thế. Dương Ứng Long, là rồng trong nhân gian. Người này có quyền, có tài, có mạo, tuy nhiên, hình như Ngưng Nhi cô nương rất ghét y thì phải?

Triển Ngưng Nhi trừng mắt về phía hần:

- Như thế nào, ta không thể ghét y hay sao?

Diệp Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Có thể đương nhiên là có thể. Chỉ là... ta không thấy vị Dương Thiên vương này có bất cứ điểm nào để người ta ghét cả.

Triển Ngưng Nhi cười lạnh:

- Đó là bởi vì ngươi không hiểu nhiều về y.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Người này có gì xấu?

Triển Ngưng Nhi khinh bỉ mà nói:

- Người này... Người này thích sắc...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- À... nam nhân mà, không mê sắc thì không phải là nam nhân. Nếu không mê sắc, chắc chắn là do không có năng lực. Vị Dương Thiên vương này quyền cao chức trọng, xưng bá một phương, hơn nữa tướng mạo phong lưu phóng khoáng, ưa thích nữ sắc, cũng không gì đáng trách.

Hai gò má Triển Ngưng Nhi hơi ửng đỏ, tựa hồ có chút xấu hổ:

- Ngươi không hiểu. Hắn... nếu hắn chỉ háo sắc thì cũng không tính là gì. Mà là, sắc đắm ngập trời. Hắn đặc biệt thích... vợ người khác. Phàm là phu nhân của ai, nếu hắn đã ưng ý, mặc kệ thân phận gì, hắn đều tìm cách chiếm đoạt, thật sự là... Thật sự là vô sỉ...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Hóa ra là cùng một tật xấu giống Tào Tháo.

Triển Ngưng Nhi nói:

- Ủm! Tụ là loại Tào Tháo mặt trắng.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- À, à...

Triển Ngưng Nhi tròn mắt nói:

- Ngươi à cái gì? Chắc trong lòng đang hâm mộ hắn đúng không?

Diệp Tiểu Thiên vô tội nói:

- Ta nào có, chẳng qua ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nếu là muốn hoa cúc khuê nữ thì không nói, hết lần này tới lần khác ưa thích vợ người khác, ai... người có quyền thế, đại khái là đối với những gì dễ dàng có được lại càng không có hứng thú. Ví dụ như biểu ca ngươi...

“Ba” một tiếng, Triển Ngưng Nhi đập vào bảo đao. Diệp Tiểu Thiên lập tức im bặt, nhỏ giọng thăm thì nói:

- Ta không nói láo, hung cái gì mà hung?

Triển Ngưng Nhi rút đao ra đặt trên một ngón tay Diệp Tiểu Thiên, quát nói:

- Ta đã từng hung ngươi sao?

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Lúc này, vẫn có hai người đứng bên cạnh bọn họ, nhưng bởi vì bọn họ mãi đầu vô mồm nên hoàn toàn quên đi chuyện đó. Mao Văn Trí đằng hắng một cái, tao nhã lễ phép nói:

- Xin hỏi hai vị, ta có thể chen một câu không?

Diệp Tiểu Thiên kỳ quái nhìn y:

- Gần đây ngươi thay đổi chóng cả mặt, từ lúc nào mà trở nên ngoan vậy hả?

Mao Văn Trí về mặt đau khổ nói:

- Không nghe lời không được, Miêu nữ hung dữ thế cơ mà.

Triển Ngưng Nhi:

- ...

Diệp Tiểu Thiên trầm nghĩ, thằng này tự vạch áo cho người xem lưng.

Nếu nha đầu kia nổi giận, 89% là ta lãnh hậu quả rồi. Vì vậy hắn tranh thủ thời gian nói tránh đi:

- Ngươi muốn nói gì?

Lúc này Mao Vấn Trí mới nhớ đến chính sự, y vỗ vỗ gáy nói:

- Các người mau nhìn lên núi đi.

Diệp Tiểu Thiên và Triển Ngưng Nhi quay đầu nhìn, chẳng biết tự lúc nào, ở đó đột nhiên xuất hiện đám hào nô mặc cẩm y. Một vùng đất cỏ dại mọc đầy, xen lẫn vài cây nhỏ thưa thớt, sớm đã bị đám hào nô rút bội đao sắc bén phát quang. Sau một lát, toàn bộ khu đất đó đã biến thành thảm cỏ xanh đều tăm tắp.

Theo sau lại có mười sáu lực sĩ mình trần khiêng những cuộn thảm xa hoa đất tiền của Tây Vực tới đặt trên bãi cỏ xanh. Tiếp theo lại có người tới cầm xung quanh chỗ thảm những cây cọc tre bịt sắt rồi bắt đầu căng dây giống như một cái giàn. Sau đó, họ lấy một cuộn gấm căng vòng quanh theo những cây cọc để làm tường.

Tường vừa mới xây xong lại có rất nhiều hào nô mặc tiền y xuất hiện, đặt trường kỷ, ghế đầu, cùng với dụng cụ ăn uống bằng vàng bạc. Cả đám đi lại thướt tha. Lại có nhiều thiếu nữ mặc y phục rực rỡ, tay ôm tỷ bà hoặc trường tiêu, nhẹ nhàng từ trong rừng đi tới, thấp thoáng như tiên nữ giáng phàm.

Nơi đó chính là vị trí Dương Ứng Long tiện tay chỉ, rồi bảo sẽ mở tiệc chiêu đãi hai người họ. Một vùng đất cỏ dại mọc đầy, nhưng chỉ trong chốc lát đã biến thành một tòa hành cung. Hào nô cung phục, mỹ nhân như hoa, âm thanh dục dật du dương, quả nhiên vô cùng mỹ lệ.

Nơi mà Ứng Long tiện tay chỉ một ngón tay, thậm chí, đá đã được sửa thành vàng. Diệp Tiểu Thiên cũng không khỏi khiếp sợ mà than:

- Đại trượng phu chỉ đến thế mà thôi.

Triển Ngưng Nhi liếc Diệp Tiểu Thiên nói:

- Người cũng có thể làm vậy mà.

Diệp Tiểu Thiên vui mừng hỏi:

- Ta có thể sao?

Triển Ngưng Nhi tung một cước, tức giận nói:

- Được cái rắm, người cho rằng người là Hạng Võ à?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 80: Trắng trợn đào góc tường.

Diệp Tiểu Thiên "ôi" một tiếng, ôm lấy móng nói:

- Người còn nói người không hung...

Triển Ngưng Nhi hừ lạnh:

- Cái này mà kêu là hung? Cái này vẫn là nhẹ! Đi, dự tiệc đi, nhớ kỹ, lát nữa, ăn nhiều đồ ăn ít uống rượu, lời không nên nói thì đừng nói lung tung, hết thấy xem ánh mắt ta mà làm việc.

Triển Ngưng Nhi như con khổng tước ngao nghể xòe đuôi đi phía trước, Diệp Tiểu Thiên bị khinh bỉ như con dâu nhỏ theo ở phía sau, nhỏ giọng nói thầm với Mao Vấn Trí:

- Người nói năng dữ dội như vậy, tương lai, làm thế nào mà gả ra ngoài?

Mao Vấn Trí nói:

- Đại ca, lời này không đúng. Ta chỉ nghe nói không lấy lão bà lưu manh, chứ chưa từng nghe nói có cô nương không gả ra được. Chưa kể, Triển cô nương xinh đẹp tựa như tiên nữ, có ai không muốn?

Triển Ngưng Nhi chấp tay mà đi, giống như không nghe hai người bọn họ nói chuyện, kỳ thật tai vẫn vênh lên nghe lén, nghe đến đó, cái cằm nhô lên cao hơn. Diệp Tiểu Thiên nghiêm sắc mặt, cứng rắn nói:

- Người ta mời ta uống rượu, người cùng tới làm gì, bệnh vừa mới đỡ, trở về nghỉ ngơi đi.

Mao Vấn Trí lại nói:

- Đại ca nói rất đúng! Bây giờ ta cũng chẳng muốn tới bất kỳ chỗ nào cả. Hình Nhị Trụ nói không sai, nơi này quá nguy hiểm.

Mao Vấn Trí nói xong cũng không kịp chờ đợi câu trả lời, ba chân bốn cẳng chuồn mất. Diệp Tiểu Thiên vốn định cho cái đồ tham ăn này một đòn, không ngờ kết quả lại như vậy, đành phải dờ khóc dờ cười nhìn y càng lúc càng đi xa.

Trên sườn núi giống như có ma pháp bỗng nhiên xuất hiện một tòa hành cung xinh đẹp. Đình trước kia có chút gì đó giống như lều vải của dân tộc du mục, nhưng lại hoàn toàn khác. Nó không quan tâm tính thực dụng cũng như khả năng chịu tổn hại mà chú trọng sự hoa lệ và hiệu quả trang trí. Vàng bạc rạng rỡ tỏa ánh sáng dưới ánh mặt trời.

Triển Ngưng Nhi đi đến trước toà hành cung, lập tức có cảm y thị vệ tiến lên, xoay người thi lễ, làm động tác mời với nàng.

Triển Ngưng Nhi thấy Dương Ứng Long không tự mình nghênh đón, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng biết điều nên không muốn làm căng. Mặc dù Dương Ứng Long cùng bối phận với nàng, nhưng đại thổ ty Dương thị thân phận cao hơn phụ thân nàng chút ít, nên cơ bản không cần ra nghênh đón, nàng cũng không thể trách y, đành mặt nặng mày nhẹ đi về phía trường môn gấm vóc kia.

- Ha ha, hai người tới rồi. Ngồi, mời lên ngồi!

Dương Ứng Long đã đợi ở trong trường từ lâu. Trong trường phủ thảm Ba Tư quý phái, đệm dựa, gối ngồi, bàn trà, đầy đủ mọi thứ. Bên trên bàn trà có chén ngọc, còn có đĩa hoa quả đặc biệt nhiều màu sắc nhìn rất ngon mắt.

Dương Ứng Long đã thay bộ áo bào liền thân, nửa nằm nửa ngồi dựa vào chiếc đệm dựa bằng da gấu trắng rất lớn, thấy bọn họ tiến đến, y liền cười tùm tùm ngồi dậy, nói:

- Triển cô nương, Diệp huynh đệ, mời ngồi!

Dưới tay Dương Ứng Long đã đặt hai cái ghế, một trái một phải, tất nhiên là cho Diệp Tiểu Thiên và Triển Ngưng Nhi. Triển Ngưng Nhi tùy tiện chọn một cái ngồi xuống, Diệp Tiểu Thiên ngồi ở chiếc ghế còn lại.

Lúc này có hai thị nữ áo trắng mang một bình cổ đến rót rượu cho họ.

Diệp Tiểu Thiên chứng kiến tai nạn Mao Vấn Trí gặp phải hôm qua, lòng lại giật nảy lên lên thon thót, mặc dù nhìn rượu kia trong suốt nhưng vẫn lo lắng không thôi. Hắn liếc Triển Ngưng Nhi, thấy vẻ mặt nàng tự nhiên bình thản thì cũng yên tâm hơn đôi chút.

Không nói đến dung thân phận như Dương Ứng Long, muốn đối phó người như hắn thì sẽ không cần hạ độc. Cho dù muốn hạ độc cũng sẽ không ra tay trước mặt Triển Ngưng Nhi. Tuy Triển Ngưng Nhi e ngại y, nhưng Dương Ứng Long lại không có gì phải kiêng kỵ. An gia lẫn Triển gia. Nếu như đã không phải là tử địch, thì sẽ không tùy tiện hạ độc thủ.

Hai thị nữ kia tuy chỉ là nô bộc hèn mọn, nhưng cổ trắng thon dài, dáng người thanh mảnh, giống như hai thiên nga cao nhã xinh đẹp. Khi các nàng xoay người rót rượu, cổ áo hé mở, có thể thấy xương quai xanh tinh xảo cùng da thịt trắng như tuyết ngọc bên trong. Dưới áo bào, cặp nhũ hoa run rẩy mê người.

Diệp Tiểu Thiên đang ở tuổi mới lớn, nên dĩ nhiên không thể không bị thu hút bởi dung nhan hấp dẫn như thế. Cảnh đẹp như thế tâm càng động, không khỏi trộm liếc nhìn. Dương Ứng Long có vẻ như không để ý, kỳ thật vẫn ngầm quan sát thái độ của hắn, thấy vậy, không khỏi mỉm cười.

Hai thị nữ xinh đẹp rót rượu xong thì nhẹ nhàng bước lạng yên lui sang một bên, tay vẫn cầm cái bình. Thức ăn vừa dâng lên, mấy nhạc công duyên dáng mỹ miều bắt đầu dạo nhạc. Thanh âm nhu hòa, không làm ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện của chủ nhân và khách nhân, mà còn tăng thêm hào khí cho bữa tiệc.

Hai vũ cơ xinh đẹp sáng rực rỡ như sao mặc vũ phục khoan thai đi đến, đặt một cái hộp hương sen ở chính giữa ba người, đốt một cây nhang thơm, khói bắt đầu nhẹ nhàng lớn vờn bay lên. Trong mùi thơm nhàn nhạt, chân ngọc khẽ nhún, bắt đầu múa, toàn thân trắng tinh tựa như bông tuyết đang bay lượn.

Dương Ứng Long chủ động mời rượu, gấp thức ăn lên, cười nói:

- Dương mỗ và Triển cô nương là chỗ quen biết, thường xuyên gặp nhau ở Thủy Tây. Nhưng Diệp huynh đệ thì chưa gặp lần nào, người cũng là người Thủy Tây sao?

Diệp Tiểu Thiên hạ thấp người nói:

- Dương thổ ty đã hiểu lầm, tại hạ vốn là người kinh thành, bởi vì có việc nên phải rời khỏi kinh thành, quen biết Triển cô nương khi ở huyện Hồ.

- Hà?

Dương Ứng Long ngăn người, nhìn Triển Ngưng Nhi, lại nhìn Diệp Tiểu Thiên, ngạc nhiên nói:

- Thì ra là thế, ha ha, Tiểu Thiên huynh đệ tài trí bất phàm, đúng là long phụng trong nhân gian. Triển cô nương thì không cần nói, đại tộc Thủy Tây, hậu

nhân danh môn, hai vị rất tương xứng với nhau, khó trách vừa thấy đã yêu rồi.

Lúc trước, vì hảo tâm, muốn cho Diệp Tiểu Thiên một sự bảo hộ nên Triền Ngưng Nhi nói Diệp Tiểu Thiên là bằng hữu của nàng. Nàng thực sự không muốn bị hiểu lầm bọn họ là tình lữ, hơn nữa vừa rồi lúc lên núi, Diệp Tiểu Thiên còn ở sau lưng cười nhạo nàng không gả ra được, Triền Ngưng Nhi đang sôi máu, lúc này có cơ hội đáp trả, nàng lập tức nói:

- Dương thổ ty, ánh mắt của ngươi có vấn đề rồi. Cho dù bản cô nương không phải thiên nga nhưng cũng không đến mức phải gả cho một con cóc.

Dương Ứng Long ngó người. Diệp Tiểu Thiên lập tức phản kích:

- Dương thổ ty đã hiểu lầm, cứ cho tại hạ là một con cóc đi, nhưng cũng đâu đến mức phải cưới một con cóc cái?

- Ngươi...

Triền Ngưng Nhi trừng mắt nhìn Diệp Tiểu Thiên, đôi mắt hạnh trong veo như muốn phóng hỏa, xem ra nếu không phải là vì đang dự tiệc, có lẽ nàng đã đâm chết Diệp Tiểu Thiên rồi. Diệp Tiểu Thiên đáp lại ánh mắt nàng bằng sự khiêu khích: “Muốn khi nhục ta sao? Còn không đến lượt ngươi”.

Dương Ứng Long ha ha cười nói:

- Các ngươi thật đúng là một đôi oan gia hoạn hỉ, hảo hảo hảo, không phải tình lữ thì không phải tình lữ, hôm nay ăn uống tiệc rượu cần giữ hòa khí, các ngươi đừng đấu khí nữa. Tiểu Thiên huynh đệ, ngươi và Triền cô nương đã không phải là tình lữ, tại sao lại được Triền cô nương mời tới đây?

Diệp Tiểu Thiên cười khỏ nói:

- Dương thổ ty, tại hạ cũng không phải là vì tương tư Triền cô nương mà đến đây. Số là tại hạ đuổi theo hai kẻ bắt cóc người thân nên đến nơi này. Ai ngờ lại bị Cách Cách Ốc trưởng lão nghi kỵ, không cho chúng ta rời khỏi. Trời đất xui khiến run rủ làm sao mà lại gặp được Thần thị tôn giả.

Dương Ứng Long hỏi:

- Bắt cóc người thân?

Diệp Tiểu Thiên gật đầu:

- Không sai. Tại hạ có một tiểu muội, mặc dù không chung huyết thống nhưng lại có chung hoạn nạn, tình như thủ túc. Khi ở Đồng Nhân, ta gửi nàng trong khách điếm, đi tìm một vị bằng hữu khác, ai ngờ...

Diệp Tiểu Thiên thuật lại chuyện ở Đồng Nhân cho Dương Ứng Long nghe, rồi khẩn cầu:

- Dương thổ ti, Cách Cách Ốc trưởng lão là bằng hữu của ngài, có thể nói dùm tại hạ một tiếng không? Để lão cho chúng ta rời khỏi nơi này. Điều Điều bị người ta bắt đi, cho tới nay vẫn không rõ tung tích, mỗi lần nhớ đến chuyện này ta lo lắng vô cùng.

Dương Ứng Long nhìn thật sâu vào mắt Diệp Tiểu Thiên, chậm rãi gật đầu:

- Thì ra là thế, quay về ta sẽ nói với Cách Cách Ốc trưởng lão. Tuy nhiên, người này cố chấp vô cùng, chỉ sợ không dễ thuyết phục.

Dương Ứng Long mỉm cười:

- Lại không biết vì sao Diệp huynh đệ lại được tôn giả thương thức. Nếu như có thể giải thích để Cách Cách Ốc trưởng lão hiểu rõ, nói không chừng lão sẽ tha cho ngươi đi.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu:

- Tại hạ cũng không biết vì sao tôn giả lại phải lưu mình lại nói chuyện phiếm, lúc đó...ta nhớ là ta cũng đâu có nói gì nhiều...

Diệp Tiểu Thiên lại kể nội dung hấn và tôn giả nói với nhau hôm đó cho Dương Ứng Long nghe. Dương Ứng Long nhận thấy Diệp Tiểu Thiên cũng không có vẻ giả bộ, suy nghĩ rất lâu về nội dung hấn và tôn giả đã trao đổi, cũng không phát hiện thấy có gì bất thường.

Bởi vì Diệp Tiểu Thiên nói chuyện khôi hài thú vị? Lẽ nào lại như vậy!

Tôn giả xưa nay ăn nói có ý tứ, thậm chí hơi khô khan, chẳng lẽ bỗng dưng quay sang thích nói đùa sao? Còn nữa, nói tôn giả là một cao thủ dùng cổ, quả thật có khả năng cảm ứng kỳ diệu, có thể biết mình sắp chết, vậy thì còn lòng dạ nào mà vui đùa?

Dương Ứng Long nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể kết luận: Lòng hảo cảm của tôn giả đối với Diệp Tiểu Thiên chắc chắn là do duyên phận rồi. Trên đời cũng chỉ có loại cảm giác đó mới không thể quy chiếu theo đạo lý. Có lẽ Diệp Tiểu Thiên hợp mắt tôn giả, nên mới gọi lên hứng thú trong lão. Chỉ vậy thôi.

Nghĩ tới đây, Dương Ứng Long để ly rượu xuống nói:

- Ha ha, có lẽ là bởi vì tôn giả có duyên với người. Diệp huynh đệ, Dương mỗ có một việc muốn nhờ người, ngày sau, khi người đến nói chuyện trên trời dưới đất với lão, có thể dò hỏi giúp ta xem lão đã xác định được người truyền thừa chưa?

Diệp Tiểu Thiên đáp:

- Ta từng nghe Ngưng Nhi cô nương nói qua, hình như ngay trước khi quy thiên thì tôn giả mới có được chỉ thị của Cổ thần.

Dương Ứng Long là một người hiểu biết rộng, cũng giống như Cách Cách Ốc trưởng lão, y vẫn nghi ngờ sự tồn tại của Cổ thần. Cho dù Cổ thần thật sự tồn tại, thì cũng không can thiệp tới thủ lĩnh các tín đồ ở nhân gian mới phải chứ? Dương Ứng Long vẫn không thôi thắc mắc về điều đó. Bởi y biết, trong các bộ tộc Miêu cương, tôn giả - với tư cách là người phát ngôn của Cổ thần có ảnh hưởng cực lớn.

Dương Ứng Long cười nhạt:

- Hiểu biết của Triển cô nương cũng có hạn. Có người tuổi thọ sắp hết, thì đã phải nằm trên giường bệnh bất tỉnh nhân sự từ lâu rồi. Lúc này cho dù Cổ thần có ban thần dụ, một khi hôn mê bất tỉnh như vậy thì làm sao truyền đạt lại cho các tín đồ đây? Cho nên nhiều khi, tôn giả đã sớm có được thần dụ của Cổ thần, chỉ là bởi vì lo lắng sẽ phức tạp, nên giữ kín không nói ra.

Diệp Tiểu Thiên trầm nghĩ trong lòng: "Quả là thế."

Tuy hắn đã biết Cổ độc đáng sợ nhường nào, nhưng lại không tin cái gọi là Cổ thần. Với tư cách là linh canh ngục, hắn đã gặp nhiều vị trí giả bị thất thế, sớm đã hiểu một đạo lý. Quyết định hết thảy là thực lực và trí tuệ, mặc dù thực sự có thần minh, nhưng thần là thần, người là người, thần sẽ không can thiệp tới người.

Dương Ứng Long nói:

- Còn một điều, nếu như tôn giả còn chưa tuyển định người truyền thừa...

Về mặt Dương Ứng Long càng lúc càng nghiêm nghị. Khi y mỉm cười, đem đến cho người đối diện cảm giác như gió xuân, nhưng khi chỉ hơi nghiêm nghị, liền có một cảm giác uy nghi. Cho dù Diệp Tiểu Thiên thường xuyên gặp đại nhân vật, lòng vẫn không tự chủ được thót lên một cái.

Dương Ứng Long nói tiếp:

- Như vậy...ta hy vọng người có thể nói vài lời hữu ích về Cách Cách Ốc trưởng lão, haha, tôn giả đã nghe được thì Cổ thần cũng sẽ nghe được. Điều đó, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với việc Cách Cách Ốc trưởng lão trở thành tôn giả kế nhiệm.

Diệp Tiểu Thiên không ngờ Dương Ứng Long lại nói trắng ra như vậy, hơn nữa lại ở ngay trước mặt Triển Ngưng Nhi. Hai nhà bọn họ ủng hộ hai người, Dương Ứng Long này đúng là đã trắng trợn đào gốc tường nhà người khác.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Chỉ sợ...Ngưng Nhi cô nương sẽ không đồng ý để ta làm như vậy.

Dương Ứng Long mỉm cười nói:

- Lúc này nàng có tai cũng như điếc, mắt nhìn không thấy, làm sao có thể phản đối?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 81: Mật nghị công khai.

Diệp Tiểu Thiên nghe xong câu đó, hoảng sợ nhìn lại Triển Ngưng Nhi, thì thấy Triển Ngưng Nhi vẫn ngồi ở đó, cầm chén rượu trong tay không nhúc nhích, khuôn mặt từ đầu đến cuối vẫn duy trì một thần sắc không đổi, đến cả con mắt cũng không chớp lấy một cái. Chợt thấy lạnh cả người, Diệp Tiểu Thiên nghĩ trong đầu: "Con mẹ nó, lẽ nào Dương Ứng Long cũng là cao thủ dùng cổ".

Đằng sau màn che, Cách Cách Ốc bấm chỉ quyết không chế Cổ trùng (sâu độc), qua khe hở nhìn thấy nét mặt khiếp sợ của Diệp Tiểu Thiên, không khỏi cười gằn.

Dương Ứng Long cười tủm tỉm nói:

- Chúng ta nói cái gì, hiện tại nàng hoàn toàn không biết. Đợi nàng tỉnh lại, chỉ cần chúng ta vẫn ở yên chỗ cũ uống rượu, nàng sẽ không phát hiện ra một khoảng thời gian đã lặng lẽ trôi qua. Diệp huynh đệ, đối với đề nghị của Dương mỗ, người thấy thế nào?

- Cái này...

Diệp Tiểu Thiên dùng ngón tay đang run nhẹ nhấc chén rượu lên, dùng hành động cúi đầu để che giấu sự sợ hãi trong lòng, đầu óc vội vàng chuyển động. Triển Ngưng Nhi có biểu hiện quái dị như vậy, mười phần thì tám đến chín phần là trúng Cổ độc. Tên Dương Ứng Long hạ độc lúc nào vậy, y sẽ không hạ độc với mình chứ? Nếu như ta từ chối, liền hạ độc thì sao?

Dương Ứng Long thấy hần cúi đầu trầm ngâm, mỉm cười, vỗ tay bành bạch mấy cái, hai thiếu nữ ưu nhã thanh lệ như thiên nga lập tức bước vài bước vào, bưng bình rượu đứng hầu. Hai vũ cơ tươi tắn, đang nhảy múa cũng lập tức thu tay áo, đứng lại, động tác thanh tú động lòng người.

Dương Ứng Long nói:

- Thân phận của Dương mỗ, ngươi cũng đã rõ, chỉ cần ngươi giúp ta hoàn thành chuyện này, ta thấy ngươi cũng vô cùng cơ linh đó, sẽ thu nhận ngươi làm thuộc hạ giúp việc, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi. Bốn cô nương này, nếu như ngươi thích, tất cả cũng đều tặng cho ngươi, thấy thế nào?

Bốn cô gái xinh đẹp thanh tú động lòng người đang đứng trước mặt Diệp Tiểu Thiên, nghe đến câu này, bốn đôi mắt to, long lanh, quyến rũ đều hướng về phía Diệp Tiểu Thiên, ánh mắt lộ chút ngượng ngùng, trên mặt một thiếu nữ tay nâng bình rượu, hai má đã đỏ ửng lên.

Chỉ cần gạt đầu, giúp người thuận thế nói tốt thêm vài câu, bốn vật cung hoạt sắc sinh hương sẽ ở trong tay, thế gian có mấy nam nhân có thể cự tuyệt sự hấp dẫn như vậy? Diệp Tiểu Thiên không tự chủ được hô hấp, hít thở dồn dập.

Hắn thậm chí không còn nhớ tới câu Dương Ứng Long đồng ý cho hắn quyền lợi lớn nhất đó là từ nay về sau đi theo bên cạnh Dương Ứng Long. Đi theo Bá Châu thổ hoàng đế, chỉ cần có thể chiếm được sự tín nhiệm của y, trở thành tâm phúc của y, thế thì có thể dưới một người, trên vạn người, đến lúc đó tiền tài, con cái còn không phải là ta cần ta cứ lấy sao?

Dương Ứng Long mỉm cười nhìn Diệp Tiểu Thiên, y thấy Diệp Tiểu Thiên đang đấu tranh, nhưng y chắc chắn Diệp Tiểu Thiên sẽ không từ chối sự cám dỗ hấp dẫn mà y dành cho hắn. Dương Ứng Long quyết định dùng thêm một chút lực nữa, y lại vỗ hai tay. Cửa lầu rung lên, liền có hai lực sĩ nhấc một cái đầu sắt tiến vào.

Trong đầu sắt, kim quang xán lạn. Đó là cát vàng, đầy một đầu cát vàng. Dương Ứng Long mỉm cười:

- Chỉ cần ngươi đáp ứng, chỗ vàng này cũng sẽ là của ngươi.

- Vì sao một đại nhân vật cao cao tại thượng như Dương Ứng Long, lại chịu trả cái giá lớn như vậy để lôi kéo một nhân vật nhỏ nhoi như ta? Vì cái gì mà y chắc chắn rằng ở trước mặt Tôn giả ta sẽ phát huy tác dụng lớn, chỉ bởi vì Tôn giả có tùy tiện nói muốn trò chuyện với ta ư? Điều này cũng quá hoang đường rồi.

Diệp Tiểu Thiên là người thanh niên có xuất thân thấp hèn, thế gian này có rất nhiều thứ hấp dẫn khát vọng cực độ của hắn, ví dụ như tiền tài, địa vị, mỹ nữ, quyền lực, tôn vinh. Nhưng hoàn cảnh sinh trưởng đặc thù của hắn, lại khiến cho hắn có đủ sự lý trí và tự chủ nhiều hơn so với đại đa số bạn cùng trang lứa.

Dương Ứng Long quá hào phóng, hào phóng làm trong lòng Diệp Tiểu Thiên linh tính có chuyện không lành. Diệp Tiểu Thiên nâng ly rượu lên, lại chậm rãi buông xuống. Trước đó tâm trạng rối loạn vừa nãy đã dần dần bình tĩnh trở lại.

Gia tộc của người trước mặt hắn, từ những năm cuối Đường triều đã trở thành vua của Bá Châu, tới nay đã truyền hai mươi bảy đời kế thừa. Người trước mặt này là Dương Thiên vương, mồi của y, ăn ngon như vậy sao?

Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Thổ ty đại nhân, ngài chỉ cần tại hạ nói vài câu, liền trả cái giá lớn như vậy, nếu như tại hạ căn bản không có cách hoàn thành hi vọng của ngài, chẳng phải Thổ ty đại nhân sẽ tổn thất nặng nề? Phải biết, lúc ấy Tôn giả chỉ là thuận miệng nói thôi, chỉ sợ khi đứng trước mặt Tôn giả, tại hạ không có tác dụng như Thổ ty đại nhân hi vọng.

Dương Ứng Long lắc đầu, nói:

- Diệp huynh đệ, ngươi tuổi còn rất trẻ, ngươi sẽ không hiểu, một lão nhân cô đơn đến mức không thể tin bất cứ ai, cũng giống như một đứa bé bất lực, lạc lõng, nếu lão có hảo cảm với một người nào đó, thì sẽ sinh ra tâm lý y lại vào người này. Người này thừa sức có tác dụng đối với lão là điều ngươi không cách nào lường được. Huống hồ, gần mấy chục năm nay, Tôn giả chuyên tâm nghiên cứu Cổ thuật, đối với tất cả người và vật ở thế giới bên ngoài đều rất hiếm khi động lòng, từ trước đến giờ lão cũng không từng có hứng thú với một ai, lý do này đối với ngươi đã đủ rồi chứ.

Diệp Tiểu Thiên đương nhiên sẽ không ngu đến mức hỏi y vì sao y lại coi trọng một lãnh tụ tinh thần ẩn cư ở nơi thâm sơn cùng cốc như vậy, hắn nghiêm túc nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi gạt đầu nói:

- Ta nhận lời ngài, nhưng ta không đảm bảo lời nói của ta thực sự có tác dụng với Tôn giả.

Dương Ứng Long mỉm cười:

- Có lời hứa hẹn này của ngươi, như vậy là đủ rồi.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Trước kia tại hạ nói gì với Tôn giả, Thổ ty đại nhân không biết, chưa kể, những người bên cạnh Tôn giả không hề có tai mắt của Thổ ty đại nhân, như vậy xét lại những gì mà tại hạ đã nói cùng Tôn giả, Thổ ty đại nhân làm thế nào biết được? Ngài đã tin tưởng tại hạ như vậy, không sợ tại hạ qua loa gạt ngài sao?

Dương Ứng Long uống một hớp rượu, nói:

- Người có thể vì một tiểu cô nương vốn không quen biết mà bỏ ba ngàn dặm, thậm chí không sợ đánh mất tính mạng của bản thân, lời hứa của người đủ chiếm được sự tín nhiệm của ta. Ha ha, mấy cô nương ở đây, còn có đầu vàng này...

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Cái này...hiện tại không tiện lắm, Thổ ty đại nhân chắc hẳn cũng hiểu, cho nên làm phiền Thổ ty đại nhân bảo quản thay vậy, sau khi chuyển thành, Tiểu Thiên sẽ tới lấy...

Dương Ứng Long liếc nhìn hắn một cái, cười tủm tỉm

- Người không sợ làm xong chuyện của ta, ta sẽ đổi ý sao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Dựa vào thân phận và địa vị của Thổ ty đại nhân ngài, nói là nhất ngôn cửu đỉnh cũng không đủ. Một đầu vàng, bốn mỹ nữ, làm sao có thể đáng giá bằng danh dự của ngài được.

Dương Ứng Long cười ha hả, nâng chén nói:

- Ta thực sự là càng ngày càng thích người rồi, người sao không nghiêm túc suy nghĩ một chút, nếu như đến làm việc dưới trướng của ta, ta nhất định sẽ trọng dụng người! Uống rượu nào!

- Thổ ty đại nhân, xin mời!

Diệp Tiểu Thiên cũng nâng chén lên.

Dương Ứng Long uống một ngụm rượu, ung dung nói:

- Người có thể vì một tiểu nha đầu không thân thích, không kể gian nguy tiến vào đất man hoang này, hiệp can nghĩa đảm, khiến người khâm phục. Có điều lúc này người rời đi sợ cũng không thể nào tìm được. Như vậy đi, Dương mỗ phân phó người của ta giúp người nghe ngóng.

Diệp Tiểu Thiên vừa muốn nói lời cảm tạ, Triển Ngung Nhi đột nhiên cười lạnh chen lời nói:

- Ta đã cho bộ lạc bản địa giúp đỡ tìm người rồi, đây là địa bàn của họ, nếu như bọn họ không tìm được, thì chắc chắn là bọn đạo tặc đã đi rất xa rồi. Dương đại thổ ty lúc này mới ra tay, có phải là miệng lưỡi khàng khái cho vui không?

Đối với việc Triển Ngung Nhi đột nhiên nói chuyện, Dương Ứng Long không kinh ngạc chút nào, dường như sớm biết nàng sẽ tỉnh lại lúc này, Dương Ứng Long mỉm cười đáp:

- Người đã tận lực, nghe thiên mệnh mà thôi, Dương mỗ cũng là có ý tốt a.

Diệp Tiểu Thiên ngẩn ngơ, Triển Ngung Nhi đã tỉnh. Lại nghĩ đến lời Dương Ứng Long nói, Diệp Tiểu Thiên liền hiểu ra. Triển Ngung Nhi trúng chiêu, rất có thể là khi hắn nói với Dương Ứng Long chuyện quen biết Điều Điều thế nào, cho nên Dương Ứng Long mới từ đây quay lại câu chuyện.

Diệp Tiểu Thiên nhìn Triển Ngung Nhi, Triển Ngung Nhi thần sắc như bình thường, không hề phát giác đoạn thời gian ngắn vừa rồi nàng giống như một pho tượng gỗ, đối với thế giới bên ngoài đều vô tri vô thức. Diệp Tiểu Thiên nghĩ tới sự thần kỳ, khó lường của Cổ thuật trong lòng càng ớn lạnh, thâm sinh sợ hãi.

Có điều nhớ lại từ sắc tài khí vừa rồi của Dương Ứng Long, Diệp Tiểu Thiên lại cảm thấy Dương Ứng Long không thể nào cùng hạ Cổ độc với hắn, nếu như tiền tài nữ tử có quý trọng, lẽ nào có thể đáng tiền hơn tính mạng sao? Nếu một người chịu động lòng vì những thứ này, sao có thể không vì bảo vệ tính mạng mà đáp ứng giúp người ta làm việc sao?

Nghĩ như thế đã có chút kỳ quái rồi, vì sao Dương Ứng Long từ bỏ ý định dùng Cổ độc một cách dễ dàng chứ? Diệp Tiểu Thiên đột nhiên nghĩ tới một khả năng, nếu dùng cổ, e rằng sẽ không còn ai có thể gặp Thị thần Tôn giả, nếu như Dương Ứng Long hạ độc hắn, một khi gặp Tôn giả, rất có khả năng sẽ bị Tôn giả phát hiện. Nếu như Tôn giả phát hiện lúc gặp lại hắn, hắn đã bị trúng Cổ độc, thế nào cũng đoán được có người đang làm trò quỷ, vậy hắn còn có thể phát huy tác dụng sao?

Nghĩ đến Dương Ứng Long bởi vì kiêng kỵ nên không dám dùng cổ với hắn, Diệp Tiểu Thiên thoáng an tâm hơn một chút.

Dương Ứng Long vừa rồi rõ ràng đã cùng Diệp Tiểu Thiên đàm phán tất cả ổn thỏa, lúc này lại tỏ vẻ nghiêm trọng hỏi chuyện Diệp Tiểu Thiên đã tiếp

xúc với Tôn giả như thế nào, lại mong hấn thay Cách Cách Ốc trưởng lão nói tốt cho lão, Diệp Tiểu Thiên tự nhiên uyển chuyển cự tuyệt, Triển Ngung Nhi thấy Diệp Tiểu Thiên không đáp ứng thỉnh cầu của Dương Ứng Long, sắc mặt mới dễ nhìn hơn một chút.

Sau tiệc rượu, Dương Ứng Long lướt nhẹ rời đi, những tên lực sĩ hồ ngực, cầm y hào nô dùng tốc độ còn nhanh hơn vừa nãy đem màn gấm, hành cung đỡ bỏ, ngay một chút vỏ dưa cũng không để lại. Nếu như không phải đám cỏ dại bị cắt bằng, người khác căn bản sẽ không nghĩ tới nơi này vừa nãy là cảnh tượng hoàn toàn khác.

Trong thôn, dưới sự chỉ dẫn của Mao Văn Trí, An Nam Thiên bèn đi về phía bên này. Phúc Oa Nhi lắc lắc cái mông lớn theo phía sau.

An Nam Thiên không muốn gặp Dương Ứng Long, với tư cách là người cùng thế hệ, trưởng bối thường thích bình luận tất cả đệ tử các gia tộc kiệt xuất từ đầu đến chân. Dương Ứng Long là người mà các trưởng bối nhất trí công nhận là long phượng trong dân gian, cha của An Nam Thiên thậm chí cả tổ phụ của y, tuy rất lo lắng sự quật khởi nhanh chóng của Dương Ứng Long, nhưng lại không thể không tiếc nuối, nếu như người trẻ tuổi này là hậu bối gia tộc của họ thì tốt biết bao.

Cho nên một người tâm khí cao ngạo như An Nam Thiên từ nhỏ đã cực kỳ phản cảm với Dương Ứng Long, trừ phi bắt đắc dĩ, y không muốn có liên hệ với Dương Ứng Long. Nhưng biểu muội lên núi đã lâu như vậy, y thật đúng là có chút lo lắng, tuy nói Dương Ứng Long nổi danh là chỉ thích vợ của người khác, chưa chắc sẽ có hứng thú với biểu muội, nhưng lỡ như...

Lúc mới đầu An Nam Thiên vẫn không nghĩ đến, về sau càng nghĩ càng thấy bất an, vì vậy để Mao Văn Trí dẫn y đi tìm. Mấy ngày nay, Phúc Oa Nhi ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cực kỳ nhàn rỗi, vô vị, vừa thấy Mao Văn Trí muốn ra ngoài, liền hoan hỉ đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 82: Sự hiểu lầm tuyệt vời.

Trên sườn núi, Diệp Tiểu Thiên nhìn bãi cỏ trống vắng than thở nói:

- Dương Thiên vương thật là phô trương, ca vũ, cầm y hoa trưởng, trong giây lát, dường như đã tạo nên một giấc mộng đẹp, hoa lệ, cái gọi là Vương hầu cũng chỉ có như thế này chăng?

Triển Ngung Nhi bĩu môi, khinh thường nói:

- Rất giỏi sao, nếu như ta muốn, ta cũng có thể.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ông ngoại cô là Thổ ty vương mà, đương nhiên có thể rồi. Ấy, hào nô mỹ tửu, rượu gấm nguyên chất, chủ nhân mời ta ở đây ăn uống tiệc rượu lại là một thiếu nữ trẻ tuổi, xinh đẹp, cái này không phải câu chuyện hồ tiên dưới ngòi bút của văn nhân mặc khách sao? Ha ha, nhất định hương sắc kiêu diễm vô cùng.

Triển Ngung Nhi quả thật si mê mặc khách văn nhân, bởi thế đọc qua không ít sách, có điều loại như tứ thư ngũ kinh đọc cũng quá khô khan, nài đọc từng chút cuối cùng là lại mơ về Chu công, những loại tạp văn của văn nhân sĩ tử truyền bên ngoài, ngược lại xem qua rất nhiều, tự nhiên hiểu điều Diệp Tiểu Thiên đang nói.

Triển Ngung Nhi nhìn Diệp Tiểu Thiên nói:

- Lại bắt đầu nằm mơ rồi, ta mời người tới làm cái gì? Cắt người cho làm thái giám sao?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ngung Nhi cô nương, cô là một cô nương, sao có thể cái gì cũng dám nói a?

Triển Ngung Nhi hất hàm nói:

- Hừ! Ta là Phách Thiên hồ, có cái gì mà không dám nói chứ.

Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên cười rộ lên:

- Đúng vậy, ở đây lại không có văn nhân tài tử, đương nhiên cô không cần giả trang ôn nhu thực nữ rồi.

Triển Ngung Nhi hừ lạnh một tiếng, đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, chợt nhớ tới nếu không phải hấn đứng ra vạch trần sự thật, bản thân vẫn còn bị cái tên nhả bọt bại hoại Từ Bá Di lừa, con tức liền bốt đi một chút. Nhưng chỉ trong phút chốc, nghĩ lại lời Diệp Tiểu Thiên vừa nói dù chỉ là con cóc,

cũng sẽ không lấy một con cóc cái, Triền Ngưng Nhi không khỏi lại trừng mắt lên, nhìn Diệp Tiểu Thiên hỏi tội, nói:

- Vừa rồi người nói cái gì? Người nói cho dù người chỉ là con cóc, cũng sẽ không lấy con cóc cái như ta?

Diệp Tiểu Thiên tự nhủ không ổn: “Hồng rồi, sao nàng ta lại nhớ tới chuyện này rồi?”

Diệp Tiểu Thiên vội vàng cười ha ha, đáp:

- Đó chỉ là ở trước mặt Dương Ưng Long mới nói như vậy mà, sĩ diện nam nhân, Triền Ngưng Nhi cô nương, thông cảm cho.

Diệp Tiểu Thiên vừa nói vừa nhấc chân muốn chạy đi, lúc này từ trong núi bỗng nhiên thổi tới một trận gió, bởi vì lá cây ở trên đất đã rơi đầy, nên có cát mìn bị cuốn lên, Triền Ngưng Nhi đang trợn mắt thật lớn, nhất thời bụi vào mắt, nước mắt chảy dài. Triền Ngưng Nhi chớp chớp mắt, hết lần này tới lần khác, những hạt cát kia không chịu theo nước mắt chảy ra.

Diệp Tiểu Thiên vốn định co chân chạy trốn, quay đầu nhìn lại, Triền Ngưng Nhi đứng ở đó, những giọt lệ thương tâm cũng đều chảy ra, trong lòng cực kỳ hối hận. Những lời bản thân nói thực sự làm tổn thương trái tim con gái tốt nhà người ta rồi. Diệp Tiểu Thiên vội vàng quay người xin lỗi, nói:

- Ta chỉ là thuận miệng nói vài câu, sao cô lại là con cóc được, nếu như tất cả cóc cái trên thế gian đều xinh đẹp giống cô, vậy thì tất cả nam nhân đều tình nguyện làm con cóc được rồi. Cô đừng khóc nữa được không..

Triền Ngưng Nhi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hết lần này đến lần khác không mở được mắt, nàng mở một con mắt, một con mắt nhắm, nước mắt nhoe mà nói:

- Người nói cái gì thế! Ta...mắt ta bị bụi rồi.

Diệp Tiểu Thiên giờ mới hiểu là tự mình đa tình, nhìn dáng vẻ khó chịu của Triền Ngưng Nhi, Diệp Tiểu Thiên do dự một chút, nói:

- Hay là...ta giúp cô thổi bay bụi nhé.

Triền Ngưng Nhi vốn không tình nguyện. Nhưng hạt cát kia ở vào mắt thực sự rất khó chịu, bản thân lại không có cách lấy ra, nàng vốn là Miêu Cương nữ tử, tính tình coi mở, không giống như những nữ nhân yếu điệu nhà Hán, liền hào phóng gật đầu. Diệp Tiểu Thiên kiễng lên, nói:

- Ngửa mặt lên.

Triền Ngưng Nhi ngoan ngoãn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, Diệp Tiểu Thiên cẩn thận mở mắt nàng ra, tìm kiếm hạt cát ngoan cố kia, lúc này An Nam Thiên và Mao Vấn Trí vừa đi tới chân núi. Mao Vấn Trí chỉ hướng lên ngọn núi, nói:

- Đó là...ai nha má ơi, đại ca của ta phải không? Ha ha ha...

Đứng ở góc độ hai người mà nhìn lên, Triền Ngưng Nhi đang như một con chim non nép vào trong ngực Diệp Tiểu Thiên, Diệp Tiểu Thiên thì đang giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn hôn sâu, tư thế kia thật sự là phải là...phải là...

Trên sườn núi, Diệp Tiểu Thiên hoàn toàn không biết cảnh tượng lúc này đã bị người khác nhìn thấy, hơn nữa lại sinh ra hiểu lầm, hắn cẩn thận quan sát một lượt, nói:

- Không có hạt cát nào cả, cô đảo đảo mắt, ta xem lại.

Triền Ngưng Nhi đảo tròn mắt, Diệp Tiểu Thiên vui vẻ nói:

- A! Nhìn thấy rồi, cô đừng cử động, ta sẽ thổi nó ra.

Dưới sườn núi, Mao Vấn Trí cao hứng bưng bưng, An Nam Thiên thì trợn mắt há mồm. Mao Vấn Trí đảo mắt nhìn thấy thần sắc của An Nam Thiên, cẩn thận nói:

- An đại ca, huynh giận sao?

An Nam Thiên đáp:

- Ta tức giận gì chứ? Nếu như có người đem con nhà đầu kia đi, ta vui mừng còn không kịp nữa.

- Có điều...có điều...

Mao Vấn Trí hỏi:

- Có điều cái gì?

An Nam Thiên thờ dài, nói:

- Hấn làm sao hôn mãi chưa xong thế, phải để Ngưng Nhi thở một hơi chứ...

Mao Văn Trí nói:

- Huỳnh làm biểu ca thật chu đáo! Thật đó!

Trên sườn núi, Diệp Tiểu Thiên dùng sức thổi vài lần, nhưng hạt cát ngoan cố kia vẫn không chịu ra, con mắt của Triển Ngưng Nhi bị hấn thổi khiến cho càng đau đớn hơn. Triển Ngưng Nhi tức giận dậm chân, nói:

- Ngươi có làm được không vậy?

Diệp Tiểu Thiên đáp:

- Sao lại không được? Là khoe mắt cô quá nhỏ rồi, cô đừng động, lập tức ra thôi, lập tức ra thôi.

Diệp Tiểu Thiên rơi vào đường cùng đành xuất tuyệt chiêu, thè đầu lưỡi liếm nhanh một cái, sau đó như trút được gánh nặng buông Triển Ngưng Nhi ra, mỉm cười nói:

- Thế này xong chưa?

Triển Ngưng Nhi hơi khép hờ mắt, đảo qua đảo lại, quả nhiên đã hết đau, chỉ là...

Triển Ngưng Nhi dùng một con mắt trừng mắt nhìn Diệp Tiểu Thiên, nói:

- Ngươi dùng đầu lưỡi liếm ta?

Diệp Tiểu Thiên buông tay nói:

- Không thì làm sao bây giờ, nếu không sẽ không ra được.

Triển Ngưng Nhi cắn hận chân bay lên, Diệp Tiểu Thiên đã sớm có chuẩn bị, phi thân chạy, kêu lên:

- Đây, cô không được lấy oán báo ân.

Ở chân núi, An Nam Thiên nhìn thấy tình cảnh này nói với Mao Văn Trí:

- Nhìn thấy chưa, ngươi thấy rồi chứ? Loại nữ nhân như vậy, có người cần chính là phúc khí của nó rồi.

Mao Văn Trí nói:

- Với tư cách biểu ca, nói về biểu muội mình như thế không tốt cho lắm đâu.

- Nếu như ta không phải là biểu ca của nó, đã sớm nguyên rửa nó cả đời không gả được cho ai rồi. Là ngươi không biết, từ nhỏ đến lớn, ta ở trong tay nó đã chịu không biết bao nhiêu thiệt thòi, nói ra thì người biết thương tâm, người nghe rồi lẽ, vô cùng thâm a...

Mao Văn Trí:

- ...

Lúc Diệp Tiểu Thiên và Triển Ngưng Nhi, một người đuổi, một người chạy, từ trên núi xuống, An Nam Thiên và Mao Văn Trí đã không thấy bóng dáng đâu. An Nam Thiên hiểu rõ tính tình muội muội nên còn lâu mới ngu tới mức ở lại, tính cách biểu muội hết như nam nhi, đây vẫn là lần đầu đối với nam nhân chán nản như vậy, một khi nàng tâm tình không tốt, muốn giết người diệt khẩu, phải làm sao bây giờ?

Từ khi bị Thái Dương muội muội hạ cổ độc, Mao Văn Trí nhìn cái gì mà cảm thấy có nguy hiểm, đã đến trình độ thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc, khi thấy An Nam Thiên chạy, y cũng lập tức chuẩn mất, chỉ có Phúc Oa Nhi đối với Diệp Tiểu Thiên thân nhất, hơn nữa không có nhãn lực, liền chạy đến chân núi nghênh tiếp.

Phúc Oa Nhi nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên chạy ở phía trước, Triển Ngưng Nhi đuổi ở phía sau, còn cho là bọn họ đang chơi đùa, vì vậy cũng cao hứng nhiệt tình cùng với bọn họ chạy tới chạy lui, có nó lẫn vào trong, vốn dĩ Triển Ngưng Nhi rất dễ dàng có thể bắt được Diệp Tiểu Thiên, không biết thế nào, lại để cho Diệp Tiểu Thiên chạy vào trong thôn.

Nhìn Diệp Tiểu Thiên chạy xa, Triển Ngưng Nhi dừng lại, nhìn bóng dáng một người, một gấu cuống cuống chạy, ánh mắt dần dần trở nên phức tạp, không biết làm sao, kiểu tiếp xúc thân mật này, bỗng nhiên làm cho nàng có một cảm giác rất đặc biệt, nàng nói không nên lời, chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Diệp Tiểu Thiên chạy vào thôn.

Quay đầu nhìn không thấy Triển Ngưng Nhi đuổi theo, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, hấn vẫn e ngại nữ tử bá đạo kia. Đảo mắt nhìn, bỗng nhiên trông

thấy đối diện hồ là một tòa thánh điện khí thế, uy nga, Diệp Tiểu Thiên không khỏi đứng không vững nữa.

Thánh điện ẩn vào trong làn nước, tâm tư Diệp Tiểu Thiên dường như cũng đắm chìm trong làn sương mù bí ẩn, hiện trong lòng hắn những bí ẩn không thể hiểu càng ngày càng nhiều: Nhạc Diêu ở đâu? Lai lịch kẻ bắt nó? Vì sao Tôn giả đặc biệt có hảo cảm với hắn? Dương Ứng Long vì sao chịu bỏ ra một cái giá lớn như vậy cướp lấy vị trí của một người mà quyền lực, sức ảnh hưởng đối với thế tục không còn lớn nữa như Tôn giả.

Những kiểu bí ẩn như vậy, nhất thời đều không có đáp án, Diệp Tiểu Thiên sâu thẳm cảm thấy, không biết hai tên đạo tặc từ nơi nào đến rồi lại đi nơi nào rồi, sờ đi bắt đi Diêu Diêu, lại đi đến một nơi như thế này, có lẽ không phải là ngẫu nhiên. Chẳng lẽ sự mất tích của Diêu Diêu có liên quan với nơi thần bí này.

Cách đó không xa, Hoa Vân Phi cùng Mao Vấn Trí sóng vai đứng đấy, ngay từ đầu lúc khi bọn họ ra ngoài, đều để lại một người ở lại canh chừng Hình Nhị Trụ, dần dần bọn họ phát hiện thực ra căn bản không cần canh chừng y, Hình Nhị Trụ không có cách nào một mình đi ra khỏi khu rừng tùng này.

Từ đó về sau bọn họ liền không cần canh chừng Hình Nhị Trụ nữa, Hình Nhị Trụ cô đơn lẻ bóng không có chỗ nào để đi, ngược lại thường xuyên chủ động đi theo sau bọn họ, lúc này Hình Nhị Trụ đang đứng một chỗ cách hai người bọn họ không xa. Hoa Vân Phi nhìn Diệp Tiểu Thiên, như có điều suy nghĩ, nói:

- Đại ca hình như có tâm sự.

Mao Vấn Trí nhiệt tình nói:

- Hắn có tâm sự, là vì trong tim có người rồi.

Hoa Vân Phi ngạc nhiên nói:

- Có người rồi?

Mao Vấn Trí nói:

- Đúng vậy, đại ca thương Triển cô nương rồi.

Hoa Vân Phi kinh ngạc nói:

- Không thể nào, thế Thủy Vũ cô nương phải làm sao?

Mao Vấn Trí nói:

- Vậy có thể trách ai? Rau trộn ấy, một người làm cà, một người làm thiếp, không phải xong rồi sao? Đại ca chúng ta hiện tại cũng đã là tú tài, sớm muộn gì cũng làm quan, nếu chỉ có một nữ nhân, huynh ấy đi ra ngoài đều thấy ngại khi cùng người khác chào hỏi.

Hoa Vân Phi vuốt cằm nói:

- Điều này cũng đúng, chỉ điều... Triển cô nương hình như là người Miêu? Ta nhớ người Miêu một chồng một vợ.

Mao Vấn Trí nói:

- Người Miêu có tiền, có thế cũng như thế sao?

Hoa Vân Phi đáp:

- Um...mm

Mao Vấn Trí:

- Không còn gì để nói nữa chứ? Huynh đệ ngươi nói xem, ngươi biết vì sao gọi quy củ không? Quy củ, là lập ra dành cho người cần tuân thủ quy củ, nếu như ngươi có bản lĩnh, ngươi cũng không cần tuân thủ quy củ, ngươi chỉ cần tự lập quy củ, nếu không thể nào gọi là thượng nhân cơ chứ, lão bá đạo!

Hoa Vân Phi sờ lên cái mũi, cười khổ nói:

- Dường như... Thật đúng là như vậy.

Diệp Tiểu Thiên dĩ nhiên không biết hai người bọn họ ở sau lưng nghị luận, hắn vốn đang ngắm nhìn thánh điện trong sương mù, lúc này ánh mắt lại hướng về phía mặt hồ, trên mặt hồ đang có một chiếc thuyền lá nhỏ rẽ sương mù đi ra, đứng đầu thuyền là một thiếu nữ, mặc quần áo cực kỳ đơn giản, đến nỗi người động, uyển chuyển nhẹ cũng lộ hết đường cong cơ thể.

Thuyền nhỏ lướt qua mặt nước tĩnh lặng, thiếu nữ đứng ở đầu thuyền trông giống như đạp sóng, từ trong sương mù bước ra.

Cạnh bờ có một vài Miêu gia nữ từ đang lấy nước, nhao nhao đứng dậy hành lễ với nàng.

Diệp Tiểu Thiên không nhận ra vị mỹ nhân tiên phi này, nhưng hẳn nhận ra trang phục của nữ tử này, nàng đến từ Thần điện, nàng là Thần phi. Diệp Tiểu Thiên thầm nghĩ:

- Hẳn là Thị thần Tôn giả muốn triệu kiến ta?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 83: Tôn giả thần kỳ.

Thần phi kia quả nhiên là phụng mệnh Tôn giả đến mời Diệp Tiểu Thiên.

Diệp Tiểu Thiên đi theo nàng leo lên thuyền nhỏ đi vào dưới chân Thần điện. Sau khi lên bờ men theo thềm đá đi lên, Thần phi không hề dẫn hắn vào đại điện mà là đi một vòng ra phía sau đại điện.

Bên ngoài đại điện là từng dãy cột đá to, trên cột đá chỉ chít đầy dấu vết của thời gian, đi dưới kiến trúc hùng vĩ như thế này khiến người ta bất giác cảm thấy mình thật nhỏ bé. Đại khái là thiết kế có tính toán, khiến người đi vào thấy nơi đây thật bí ẩn, tăng sự uy nghiêm của Thần điện.

Phía sau Thần điện có một bậc thang dẫn lên tòa lầu, cũng là bằng đá nhưng hơi hẹp, nếu so với cả một tòa Thần điện to lớn như vậy thì nơi đây xây dựng thực tiết kiệm. Chỉ có một loại giải thích rằng nơi đây người của Thần điện ra vào không nhiều.

Từng bậc thềm đá đi lên, mỗi một tầng đều có lối dẫn hình vòm thông vào bên trong Thần điện. Lúc vô tình nhìn thoáng ra hắn phát hiện không chỉ trên vòm mà còn cả hai bên của thông đạo có một số lớn tượng đá, đây mới chính là công trình không lồ nhất.

Thần phi dừng ở tầng cao nhất của thông đạo, quay lại mỉm cười với Diệp Tiểu Thiên. Diệp Tiểu Thiên đi sau lưng nàng ngửi ngửi mùi hương hoa lan, nhìn bờ eo mượt mà uốn éo theo từng bước đi, cặp mông tròn vo ẩn hiện sau làn váy mỏng như cánh ve, đây chính là một loại hưởng thụ cảnh đẹp.

Khi Thần phi quay người lại, thì mắt của Diệp Tiểu Thiên vốn đã dời đi chỗ khác, thong dong, chân thành, mỉm cười thân thiết đầy phong thái của chính nhân quân tử. Thần phi cười nói tự nhiên với hắn, đưa tay mời vào bên trong thông đạo, Diệp Tiểu Thiên gật gật đầu không chớp mắt đi về phía trước.

Thông đạo rất dài, hai bên rìa có chút tia sáng xuyên vào. Càng đi vào trong thì ánh sáng ngày càng mờ ảo, các pho tượng hai bên phảng phất như sống dậy nhìn hắn, làm cho Diệp Tiểu Thiên cảm thấy bị áp lực.

Đi về phía trước, Diệp Tiểu Thiên bỗng nhiên dừng chân cười cười:

- Thật sự là hồ đồ rồi, đây có lẽ là một trong những ước nguyện ban đầu của người thiết kế nhỉ. Nếu có người yết kiến Tôn giả, nhìn thấy Thần điện rộng lớn như vậy, lại đi qua thông đạo thật trang nghiêm thậm chí có chút bí hiểm, tới lúc hắn nhìn thấy được Tôn giả thì đã bị dọa sợ đến không nói nên lời, ta còn chịu ảnh hưởng đây này.

Diệp Tiểu Thiên đứng bình tĩnh trong chốc lát, rốt cuộc cũng thoát được ảnh hưởng của ngoại cảnh. Đi về phía trước, xuất hiện cánh cửa gỗ hình vòm cao khoảng ba thước đang đóng kín. Diệp Tiểu Thiên cũng không nhìn nữa mà đi thẳng về phía trước đến cuối lối đi, trước mắt liền sáng lên.

Diệp Tiểu Thiên đã đi tới phía sau của Thần điện, vừa bước đến là một vườn treo cực lớn, hoa viên được kiến tạo trên nóc cung điện, có dây leo cỏ thụ lâu năm, còn có cả các loại cây ăn quả, trái lạ hiếm có.

Thậm chí có dòng suối phun, phun nước lên không trung rồi rơi xuống một tượng đá bên dưới.

Diệp Tiểu Thiên có một cảm giác kinh diễm, hắn đưa mắt nhìn quanh thưởng thức nơi như tiên cảnh này, sau đó liền thấy Thị thần Tôn giả.

Trên mặt đất đầy cây cỏ, lá cây xanh biếc, trên cành có một loại trái tựa như viên mã não đỏ. Thị thần Tôn giả đang khom người hái từng trái, phía sau có một người phụ đón lấy bỏ vào giỏ trúc.

Diệp Tiểu Thiên đi qua, người đang cầm giỏ nghe được tiếng bước chân bèn quay đầu lại nhìn hắn. Đây là một người trung niên gần bốn mươi, nhìn cách y ăn mặc hẳn là người làm vườn. Tôn giả thấy Diệp Tiểu Thiên liền cười ha hả đi tới.

Lão phân phó người làm vườn kia:

- Đi xuống rồi rửa sạch.

Sau đó nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đến đây, mời ngồi.

Tôn giả tập tễnh đi đến lan can vườn treo ngồi xuống một cái ghế dài, vỗ vỗ chỗ bên cạnh ý bảo Diệp Tiểu Thiên cũng ngồi. Diệp Tiểu Thiên đâu phải tin đồ của lão mà kinh sợ, bởi vậy không từ chối mà ngồi ngay. Trong mắt Tôn giả hiện lên một tia thương thức.

Nếu như Diệp Tiểu Thiên kinh sợ lão, vậy thì lão làm sao tâm sự cùng Diệp Tiểu Thiên chứ? Lão cần một người ngang hàng đến cùng trò chuyện.

Nhưng buồn cái là lão ở vị trí này quá lâu, đến nỗi lão muốn cái gì được cái đó, chỉ có điều bằng hữu thì không một người nào có thể ngang hàng để kết giao. Lão rốt cuộc thành một người cô đơn ở vị trí cao cao tại thượng.

- Người là Diệp Tiểu Thiên đúng không, người đến từ đâu vậy?

Tôn giả bắt đầu mở miệng, sau khi nghe Diệp Tiểu Thiên trả lời ngẫm nghĩ một chút đáp:

- Kinh thành? Ta từng đi qua, lúc trẻ ta từng chu du khắp thiên hạ. Lúc ta đến kinh thành thì Chính Đức thiên tử đang ở ngôi, hẳn là một hoàng đế rất thú vị!

Diệp Tiểu Thiên ngạc nhiên nói:

- Tôn giả đã gặp qua Chính Đức hoàng đế?

Tôn giả vuốt râu mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Ừm! Chính Đức hoàng đế không thích lễ nghi phiền phức, không thêm xem trọng cao thấp tôn ti, nho gia lễ pháp Thành Huân tổ chế, đối với hắn mấy thứ đó đều là chó má. Hắn xây một tòa hành cung, tên là “Bảo phòng”, trong đó không chỉ nuôi dự trữ dã thú quý hiếm, mà còn có Lạt ma đạo sĩ, Hòa thượng thuật sĩ, cao thủ võ lâm, nghệ nhân, phạm là người, phạm là người tài năng ở một lĩnh vực thì đều được mời vào.

- Khi đó ta đang du lịch kinh thành, lại lộ một chút công phu nho nhỏ, bị chính Chính Đức hoàng đế mời vào Bảo phòng. Ha ha, Bảo phòng a, Chính Đức hoàng đế chính là một gã tự kỷ, bướng bỉnh, cả triều văn võ bá quan chả ai can ngăn được hắn,... Cũng đau đầu vì hắn vô cùng.

Kể chuyện bản thân lúc còn trẻ, Tôn giả thản nhiên cảm thán một hồi nhưng mặt đầy tươi cười, rồi nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Đúng rồi, người lần trước nói với ta giáo phái Tây phương kia, bọn hắn căng buồm qua biển đến Kinh thành truyền giáo rồi sao? Kể về bọn hắn cho ta nghe được không?

Diệp Tiểu Thiên đối với chuyện này tự nhiên vô tri bất ngôn, mọi thứ hắn biết đều có hạn. Lúc trước thực ra là quà nhân rồi nên hiếu kỳ với bọn Tây dương mất xanh tóc vàng mà chạy đi xem náo nhiệt, chứ nếu để nói kỹ càng thì hắn chẳng biết gì về tôn giáo của bọn Tây dương hết. Bất quá hắn nói vài câu, hoặc là miêu tả vẻ ngoài, Tôn giả lắng nghe rất chân thành. Diệp Tiểu Thiên nói một hồi thì thẹn nói:

- Ta biết có nhiều đấy thôi hà.

Tôn giả nhẹ gật đầu, thờ dãi nói:

- Thiên hạ thật sự rất lớn, ta cho rằng tất cả địa phương đều đã đi qua rồi, không thể tưởng được thiên ngoại hữu thiên, còn nhiều chỗ như vậy. Nếu sớm biết, thì có lẽ ta đã đi tham quan...

Tôn giả quay sang Diệp Tiểu Thiên, mỉm cười nói:

- Nghi vấn của người là đúng, Cổ thần giáo của chúng ta đúng là có quan hệ sâu xa với giáo phái Tây phương kia.

Diệp Tiểu Thiên đột nhiên cả kinh, hắn vốn cho là mình ẩn giấu tâm tư rất tốt, thủ đoạn lại xảo diệu, lại không nghĩ rằng lão nhân này sớm đã nhìn ra. Lúc này hắn mới nghĩ đến chuyện lão già yếu đuối trước mắt này vốn là giáo chủ đứng đầu một giáo phái cơ mà.

Thái Dương muội muội chỉ là một cô gái nhỏ mười lăm mười sáu tuổi, hiểu biết chút ít Cổ thuật thô thiển, vừa ra tay thủ đoạn đã kinh khủng như vậy.

Vậy thì Lão tổ tông chơi cổ này là nhân vật lợi hại tới bậc nào? Chỉ sợ có năng lực mà quỷ thần cũng khó lường?

Diệp Tiểu Thiên từng gặp qua rất nhiều quan lại quyền quý, có thể so với vị lão nhân trước mắt này có quyền quý hơn, thậm chí cả hoàng đế đã bái kiến. Tri thức của hắn đều do người khác truyền bảo lại, mà lão nhân trước mắt này lại từng du lịch thiên hạ, nhờ lão động tâm cơ chơi tâm nhãn thì hắn sao có thể là đối thủ của lão chứ?

Vừa nghĩ tới đây, Diệp Tiểu Thiên đỏ mặt hơi lạnh, Tôn giả tựa hồ nhìn ra hắn đang thấp thỏm lo lắng, mỉm cười nói:

- Sợ rồi sao? Người không cần lo lắng, lão phu sẽ không làm gì người đâu.

Tôn giả quay đầu nhìn về phương xa, xa xa là một tòa núi kỳ quái. Đỉnh núi là màu đỏ, chung quanh vùng núi thực vật rất thưa thớt.

Tôn giả nói:

- Có kẻ có dã tâm, nhòm ngó ngại vị của Tôn giả, liền lên cấu kết ngoại nhân mưu đồ chiếm đoạt. Ha ha, kỳ thực dùng bản lãnh của hắn, hắn đã có phần tâm huyết như vậy thì lão cũng để vị trí này lại cho hắn ngồi một chút cũng không sao. Bất quá...

Sắc mặt Tôn giả trầm xuống:

- Bất quá, dã tâm của hắn không chỉ là làm Tôn giả, hắn có mục đích lớn hơn. Cổ thần giáo truyền thừa đã 1500 năm, trong tay ta cũng có quang cảnh gần bốn mươi năm rồi. Ta hy vọng nó có thể tồn tại, không bị người lợi dụng mà mất đi ngàn năm truyền thừa.

Diệp Tiểu Thiên càng kinh hãi hơn, hắn không có ngờ lão gia hỏa này biết rõ môn một chuyện Dương Ứng Long kết cấu với Cách Cách Ốc trường lão, thậm chí... Dương Ứng Long muốn mua chuộc mình, chắc trong nội tâm lão cũng đều biết rõ, nếu không lão nói với mình mấy lời này làm chi.

Dương Ứng Long sợ đi công khai thiết yến trên ngọn núi đằng kia, không phải bởi vì lão gia này ẩn cư sơn lâm không biết chuyện sao? Chẳng lẽ hết thảy đều là biểu hiện giả dối, kỳ thực nhất cử nhất động tại đây lão đều nắm trong lòng bàn tay?

Tôn giả tựa hồ biết rõ suy nghĩ trong lòng hắn, đột nhiên dời ánh mắt từ ngọn núi màu đỏ kia, mỉm cười nhìn Diệp Tiểu Thiên nói:

- Dương Ứng Long kia, tâm thuật bất chánh! Chớ nhìn hắn được trời ban lộc, trước kia phát đạt, công thành danh toại. Nếu hắn không biết thế nào là đủ thì sớm muộn gì cũng gặp tai ương diệt tộc, ngươi cách xa hắn một chút.

Diệp Tiểu Thiên giật mình nói:

- Tôn giả biết rõ vậy sao?

Tôn giả mỉm cười nói:

- Nếu như phát sinh trước mắt của lão phu, lão phu lại không biết không hỏi không quan tâm, há chẳng phải sẽ bị gọi là lão già hồ đồ?

Một cái ý niệm kỳ dị trong đầu Diệp Tiểu Thiên đột nhiên nảy ra: “Cái gì mà tuổi thọ sắp hết, lão già này chắc giờ trò quỷ rồi, lão cố ý giả vờ chết thừa cơ để những dã tâm yêu ma quỷ quái kia lộ ra, một mẻ tóm gọn?”

Tôn giả mỉm cười nói:

- Không, tuổi thọ của lão phu sắp hết, cũng sắp qua đời rồi.

Diệp Tiểu Thiên bị lão nói toạc ra ý nghĩ của chính mình, chỉ biết trợn mắt há mồm, tóc gáy đều bị dựng lên.

Tôn giả trừng mắt nhìn hắn, trong ánh mắt có chút tinh nghịch trẻ con:

- Ngươi đừng quên ta là Thị giả (giúp việc, tùy tùng, hầu cận) của Cổ thần, dù không phải là thần nhưng cũng là bán thần. Thần không có vĩ đại như người nghĩ nhưng ít nhất so với phàm nhân cũng cao cấp hơn, ngươi nói có đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 84: Là Phật cũng không vui vẻ gì.

Diệp Tiểu Thiên sợ hãi nói:

- Ngài... ngài biết “Tha tâm thông”? *

Nếu có người động tâm niệm trong đầu trước mắt lão, lão đều lập tức biết rõ, đây là một việc đáng sợ đến nhường nào?

(*khả năng đọc/biết suy nghĩ của người khác)

Tôn giả giật mình đáp:

- Tha Tâm thông?

Ngay sau đó lại mỉm cười nói:

- Phật gia lục thông

* Lục Thông là thanh tịnh 6 căn trong kinh Phật: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Khi tâm bị ô nhiễm thì 6 căn là lục tặc, là 6 tên giặc làm tâm xao động, vọng

tướng. Nhưng khi đã chế ngự 6 căn không bị ô nhiễm, tâm không động, không khởi vọng tưởng. Chúng ta cũng gọi đó là Lục Thông (6 phép thần thông) là có đầy đủ thần thông nhất, bao gồm: Thiên Nhân thông, Thiên Nhĩ thông, Tha Tâm thông, Thần Túc thông, Thần Cảnh thông, Lậu Tận thông. Tôn giả năm đó từng đi khắp thiên hạ, đều có hiểu biết qua về tam giáo cửu lưu, chậm rãi nói:

- Ủ, Tha tâm thông. Như lai tri tha chúng sinh tâm trung sở niệm. Như thực tri chi. Hữu dục tâm tri hữu dục tâm. Vô dục tâm tri vô dục tâm. Hữu sân khuê tâm tri hữu sân khuê tâm. Vô sân khuê tâm tri vô sân khuê tâm, tri thiên, tri địa, tri nhân, tri vật, tri linh...

(*Đại ý: Như Lai biết được suy nghĩ trong lòng chúng sinh. Tâm có ham muốn hay không ngài sẽ biết. Tâm có oán hận hay không ngài cũng hay.)

Tụng hết đoạn kinh Phật này, tôn giả cười nhẹ lắc đầu:

- Ta không biết “Tha tâm thông”, nhưng ta có Tâm cô.

Diệp Tiểu Thiên hỏi:

- Tâm cô? Đó là cái gì?

Tôn giả nói:

- Nhân lực hạn chế, bởi bản thân có chỗ thiếu hụt nên mới phát minh ra các loại công cụ phụ trợ. Từ đó đã làm được những chuyện mà không thể tưởng đến. Tâm cô, chính là một công cụ giúp chính mình hiểu được tâm tư của người khác.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Trên đời còn có loại công cụ như vậy sao?

Tôn giả mỉm cười nói:

- Thế gian vạn vật, có nhiều điều kỳ diệu, có một số việc nhân loại chúng ta không làm được nhưng không có nghĩa những sinh vật khác không thể. Chúng ta không thể bay, chim chóc có thể, chúng ta không thể hô hấp trong nước, con cá lại làm được; mũi chúng ta không thính nhưng mũi chó săn thì có; không nghe được sóng âm thanh nhưng con dơi lại được. Cũng có côn trùng kỳ dị có thể cảm nhận được ý nghĩ của người khác, nhưng là ngoại tộc dù nó cảm ứng được cũng không hiểu. Nếu chúng ta có thể mượn loại năng lực này, tự nhiên chúng ta minh bạch đồng loại đang nghĩ gì, ta nói vậy người có hiểu không?

Tôn giả đã giải thích rõ ràng như vậy Diệp Tiểu Thiên đương nhiên nghe hiểu, bèn ước ao đáp:

- Cái kia...đây chẳng phải là nói...trong thiên hạ vô luận người nào có tâm tư gì, cũng sẽ không giấu được ngài?

Tôn giả lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Lúc trước tu tập Tâm cô không có chú ý, ta cũng cho rằng nắm giữ được môn Độc Tâm thuật này liền có thể tung hoành thiên hạ, không gặp bất lợi gì. Nhưng khi ta đã học được nó, ta mới hiểu được đây chính là căn nguyên của thống khổ, tà không học sẽ tốt hơn.

Diệp Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Sao lại như vậy?

Tôn giả đáp:

- Trong thiên hạ có vài thứ không thể làm được, Độc Tâm thuật cũng như vậy. Ta nắm giữ Độc Tâm thuật, cũng chỉ khi đứng trước mặt hắn, lúc hắn suy nghĩ thì ta mới đọc được hắn đang suy nghĩ cái gì. Nhân tâm vô cùng khó dò, giờ khắc này nghĩ như vậy, nhưng giây phút sau lại nghĩ khác ngay, có ai có thể đo lường được chính xác đâu? Người một khi cho rằng hắn có ý định muốn làm như vậy, toàn lực ứng phó với ý nghĩ của hắn. Nhưng sau một khắc hắn rất có thể sẽ cải biến chủ ý, khi đó người sẽ mắc sai lầm. Càng làm cho ta bị ai nhất, chính là những người vốn xem là vĩnh viễn luôn bên cạnh người, thân nhân của người, bạn thân, tùy tùng bộ hạ...Mỗi người đều có tư tâm tạp niệm. Nhưng bọn hắn đều biết dùng lý trí, cảm tình đối với người và lòng trung thành để áp chế. Tuy những suy nghĩ trong đầu bọn hắn không biến thành hành động, nhưng người lại biết bọn hắn nghĩ gì. Lại sẽ không minh bạch bọn hắn có thể hay không trở mặt, người sẽ không vui. Không biết gì hết có khi sẽ tốt hơn. Một khi bọn hắn có một ý niệm trong đầu mà người nhìn thấu, vậy người còn có thể đối xử với bọn hắn như trước được không? Thái độ của người với bọn hắn sẽ biến hóa, bọn hắn thấy vậy sẽ còn như trước nữa không?

Diệp Tiểu Thiên nghĩ nghĩ, không khỏi kinh hãi, hắn hiểu được rồi...

Nắm giữ loại năng lực này hoàn toàn không phải một điều hạnh phúc mà chỉ toàn là ác mộng. Nếu như hắn có loại năng lực này, hắn và cha mẹ huynh đệ, có thể tương thân tương ái như xưa được sao? Nếu như hắn có năng lực này, hắn còn có thể có một người bằng hữu nào khác sao?

Khó trách Dương Ứng Long nói Tôn giả vài chục năm nay hiếm thấy nụ cười, chưa từng có bằng hữu nào, là lão nhân vô cùng cô độc tịch mịch. Có lẽ những người tu tập Cổ thuật này từng thời, đều rơi vào kết cục như vậy, giãy dụa cả đời cũng không thể thoát khỏi thống khổ.

Tôn giả mỉm cười nhìn Diệp Tiểu Thiên, trên mặt có một loại thần sắc an tường mà vui mừng:

- Ngươi là hài tử thông minh, đã minh bạch ý tứ của ta rồi chứ? Người khác suy nghĩ gì ngươi cũng biết, rất thú vị sao? Không! Cực kỳ không thú vị, tin tưởng ta, cái kia cũng không phải là một loại năng lực làm cho người ta hâm mộ, niềm vui cuộc sống của ngươi sẽ biến mất. Người thường nói, Phật có thể nhìn rõ nhân tâm, nếu đây là sự thực, như vậy Phật nhất định không vui sướng gì. Thần nếu có năng lực này, Thần cũng sẽ không khoái hoạt. Cho nên, ta từ ba mươi năm trước khổ tu, người khác đều cho rằng ta nghiên cứu Cổ thuật, xác thực đúng vậy, ta chính là nghiên cứu Cổ thuật. Nhưng ta biết làm thế nào để phong bế năng lực này của mình, nếu không, ta sống một ngày, liền thống khổ một ngày...

Diệp Tiểu Thiên:

- ...

Tôn giả thờ dài nói:

- Sáu năm trước, cuối cùng ta đã phong bế Độc Tâm thuật thành công, từ đó trở đi, mới cảm giác mình được sống như một con người.

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Cơ mà...Tôn giả vừa rồi...

Tôn giả mỉm cười đáp:

- Ngươi đem mọi ý nghĩ đều viết trên mặt kia, ta còn nhìn không ra sao?

Lúc này, người làm vườn kia đã rửa hoa quả xong, dùng một cái khay bạc đựng mang đến trước mặt bọn họ. Tôn giả mỉm cười nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Nào, nếm thử đi, cái này là hoa quả đặc sản của Tây phương mà ngươi nói.

Trái cây màu đỏ trong khay bạc, vừa dùng nước suối rửa qua, trong veo như hình trái tim, lớn chừng ngón cái, bên trên chấm nhỏ màu vàng. Diệp Tiểu Thiên nhặt lên một quả cho vào miệng, nước nhiều mà ngọt ngào, hơn nữa không có hạt, xác thực mỹ vị phi thường.

Người làm vườn đặt chén đĩa trên bàn nhỏ giữa hai người, Tôn giả cũng bốc một quả nhai nuốt lấy hoa quả thơm ngọt, mỉm cười nhìn về phương xa. Nơi đó là một thảm thực vật rất thưa thớt, hiện lên núi cao màu đỏ. Tôn giả thấy Diệp Tiểu Thiên cũng đưa mắt nhìn về chỗ đó, lộ ra vẻ tò mò, nhân tiện nói:

- Chỗ ấy của chúng ta là một cái cấm địa, gọi là “Lôi thần cấm địa”. Bởi vì vùng núi kia thường xuyên bị sét đánh. Không biết ngươi có từng nghe chưa, có câu cách ngôn “Hán sợ quan, Miêu sợ lôi”. Người Hán các ngươi ấy, sợ nhất là gặp quan, “Chết đói không ra khỏi cửa, chết oan không cáo trạng”. Mà người Miêu chúng ta, lại rất sợ Lôi thần, chỗ kia thường xuyên bị sét đánh, cho nên bộ tộc chung quanh đều xem chỗ đó là cấm địa.

- Trước kia đã từng có người dạn dĩ xông vào. Nhưng là vùng biên cương phi thường phức tạp, phương hướng khó có thể phân biệt. Mặc dù là thợ săn cực kỳ có kinh nghiệm, một khi xông vào cũng rất khó đi lại, từ đó về sau chỗ này không ai dám tới nữa.

Nói đến đây, Tôn giả đột ngột hỏi:

- Ngươi cảm thấy Đức Ngõa là người như thế nào?

Diệp Tiểu Thiên ngẩn ngơ:

- Đức Ngõa?

Tôn giả nói:

- Đúng vậy! À, ngươi nên xưng gọi hắn là ngài Đức Ngõa, hắn là một trong bát đại trưởng lão của Thần điện.

Diệp Tiểu Thiên chợt nhớ tới chuyện khi Mao Văn Trí trúng Cổ độc, thủ lĩnh bộ lạc Cách Đóa Lão chạy đến nói là phải tìm ngài Đức Ngõa trưởng lão khám và chữa bệnh. Diệp Tiểu Thiên lắc đầu, nói:

- Vị trưởng lão này, ta chưa từng thấy qua, chỉ nghe Đóa Lão nói qua.

Tôn giả cười nói:

- Ừm! Hắn gần đây yên phận không ra ngoài đi đi lại lại, tự nhiên không giống Cách Cách Ốc rêu rao như vậy. Ha ha, đây là sở trường của hắn, cũng là khuyết điểm.

Diệp Tiểu Thiên đang kinh ngạc, Tôn giả lại thay đổi chủ đề, cười hỏi:

- Ngươi nói người Tây Dương, lão phu chưa thấy qua, bắt quả loại trái cây Tây Phương này, tin chắc là ngươi lần đầu nếm qua, vị như thế nào đây?

Tôn giả có đôi khi cho người ta cảm giác rất cơ trí, tinh minh, có đôi khi lại giống một lão nhân bình thường.

Đột nhiên nhớ tới một đề tài liền nói với người vài câu, chờ người tập trung ở đề tài đó thì lão lại không nói gì nữa mà chuyển sang đề tài khác.

Diệp Tiểu Thiên chỉ có thể theo ý tứ của vị lão nhân này, cùng lão nói nhăng nói cuội, thẳng đến lúc trời chiều ngã về Tây, mây ngũ sắc đầy trời, Tôn giả mới thỏa mãn đứng lên, nói:

- Người ở trước mặt ta đều căng thẳng, chỉ có người không giống, cùng người nói chuyện phiếm lão phu thật sự rất vui vẻ. Hy vọng người có thể thường xuyên đến bởi một lão nhân tịch tịch như ta.

Diệp Tiểu Thiên vội vàng đứng dậy nói:

- Vâng! Vậy vãn bối liền cáo từ.

Tôn giả gật đầu nói với người làm vườn đứng hầu kế bên:

- A Bảo, thay ta đưa tiễn khách.

Tên của người Miêu bất luận là nam hay nữ, khi trưởng bối gọi vẫn bối chỉ cần gọi một chữ tên như “Bảo” “Ông” hay “Ly”...Tôn giả chu du thiên hạ nhiều năm, nên đối với tên một chữ có vẻ không quen lắm, nên mới thêm vào một chữ A.

A Bảo gật đầu, làm động tác “xin mời” với Diệp Tiểu Thiên, dẫn hắn đi ra ngoài. A Bảo này tựa hồ không thích nói chuyện. Diệp Tiểu Thiên lặng lẽ đi sau y cũng không lên tiếng. A Bảo dẫn hắn đến hành lang cuối cùng, Thần Phi xinh đẹp kia cùng tùy tùng đã đứng sẵn ở đó chờ.

A Bảo mặt không thay đổi gật đầu với Thần Phi, xoay người lại.

Thần Phi cười nói với Diệp Tiểu Thiên, làm động tác mời.

Có lẽ bên trong Thần điện này, chỉ có Tôn giả mới có thể nói Hán ngữ, cho nên những người khác đều dùng tứ chi để trao đổi với Diệp Tiểu Thiên. Đến lúc này Diệp Tiểu Thiên giống như đi vào một cái viện câm điếc, muốn nói chuyện cũng không tìm được người để nói, chỉ có thể buồn bực theo sát mỹ nhân kia đi ra Thần điện.

Đi phía sau thân thể xinh đẹp của mỹ nhân, nhìn coi dáng người hương diễm như tuyết, người người hương thơm từ nàng, tâm tình khẩn trương của Diệp Tiểu Thiên mới dần nói lỏng.

Thần Phi kia dẫn hắn đưa đến bên hồ, không tiễn hắn qua hồ mà chỉ dùng Miêu ngữ dặn dò vài câu với người lái thuyền, rồi mỉm cười mời Diệp Tiểu Thiên leo lên thuyền nhỏ.

Trên Thần điện cao cao, có vô số cửa sổ hình vòm, trên cửa sổ đều trang trí tượng mãnh thú bằng đá. Thạch thú sừng sừng trên đó, cánh thu lại, móng vuốt sắc bén bám vào tường, một dáng như vận sức chờ phát động. Bên trong một cánh cửa sổ, Cách Cách Ốc trưởng lão mặc bộ hắc bào nhìn Diệp Tiểu Thiên đang rời đi, sắc mặt âm trầm, ánh mắt kia, tương tự như thạch thú trên cửa.

Diệp Tiểu Thiên rời khỏi Thần điện, căng thẳng trong lòng tiêu tan, nhưng tâm tình của hắn chỉ tốt được đến lúc lên bờ. Hắn leo lên bờ đi vào hướng trong thôn, vừa qua khỏi một cái cầu nhỏ thì có một thân ảnh từ trong lùm cây vọt ra.

Diệp Tiểu Thiên lại càng hoảng sợ:

- Không phải là lại có người đến nhận cha nuôi chứ?

Đột nhiên thấy rõ người này, tinh thần thật vất vả mới trầm tĩnh lại nhất thời khẩn trương. Đây là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, mặt hoa da phấn, mắt phượng mày ngài. Diệp Tiểu Thiên không biết tên của nàng, nhưng lại biết nàng là người của Dương Ứng Long. Thiếu nữ này đúng là một trong hai vũ cơ trong bữa tiệc của Dương Ứng Long.

Người thiếu nữ này cũng dùng tư thế xin mời giống như Thần Phi quyến rũ mời hắn, nhưng nàng lại biết nói tiếng Hán. Hơi thở nàng đầy mùi đàn hương, giọng dịu dàng nói:

- Bạch Tiểu Hiểu bá kiến Diệp đại ca, chủ nhân nhà ta cho mời!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 85: Chú chuột trong hộp gió.

Diệp Tiểu Thiên nhìn thấy Đường Du Hiểu xuất hiện thì biết rõ Dương Ứng Long vẫn luôn phái người theo dõi hành động của hắn, rơi vào đường cùng nên đành phải kiên trì bám theo “Bạch Tiểu” Hiểu đến nơi ở của Dương Ứng Long.

Nơi ở của Dương Ứng Long được dựng trong một cánh rừng rậm rạp ở ngoài thôn, nơi này có mười mấy túp lều, trưởng ngui của Dương Ứng Long lớn nhất, trong trường xa hoa khác thường, tự nhiên không cần bề ngoài mượt mà, y ở chỗ này tiếp kiến Diệp Tiểu Thiên.

Dương Ứng Long nhìn Diệp Tiểu Thiên, mỉm cười nói:

- Tôn giả quả nhiên đã tiếp kiến nguoi, một mạch đến chạng vạng tối mới cho nguoi về, đối với nguoi vẫn rất ưu ái ấy chứ. Thế nào, các nguoi đã nói những gì rồi?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Tại hạ lần đầu gặp mặt Tôn giả, tất nhiên không thể mạo muội hỏi lão sắp sửa truyền ngôi cho ai cho nên về cơ bản là lão nói, tiểu nhân nghe.

Dương Ứng Long vuốt cằm nói:

- Lẽ ra như thế, chẳng qua...nói chuyện phiếm thì cũng có nội dung của chuyện phiếm chứ, nói ta nghe coi.

Diệp Tiểu Thiên vừa nghĩ sẽ lựa chọn nên nói gì không nên nói gì, tâm niệm đột nhiên thay đổi, bèn thuật lại nội dung đã bàn luận khi gặp mặt với Tôn Giả với Dương Ứng Long, ngay cả việc Tôn giả hiểu được độc tâm thuật, hơn nữa biết rõ những việc mà Dương Ứng Long dụng tâm kín đáo, tất cả đều nói ra hết.

Lúc Diệp Tiểu Thiên nói đến sự đánh giá của Tôn Giả đối với Dương Ứng Long, nhìn thấy thần sắc không chút kinh ngạc của Dương Ứng Long thì biết mình đã thắng cuộc rồi. Dương Ứng Long là kẻ nào? Dựa vào đâu mà tin tưởng hắn đến vậy? Diệp Tiểu Thiên tin tưởng một câu nói trên sân khấu:

- Kẻ gian xảo tất đa nghị!

Dương Ứng Long chuyên dùng tâm cơ cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác. Diệp Tiểu Thiên không biết y dựa vào đâu mà có thể phán đoán lời nói bản thân mình là thật hay giả, hoặc có lẽ trên đời này còn có cái gọi là “Trắc hoang cô” (độc phát hiện nói dối) sao, ở nơi lộn xộn chuyện kỳ lạ gì cũng có này ai biết được chứ, dù sao Dương Ứng Long nhất định có thủ đoạn khác ngoài những lời thật giả mà y nói. Vì vậy Diệp Tiểu Thiên không làm ra vẻ có chút giấu diếm nào.

Dương Ứng Long đối với vẻ thẳng thắn thành khẩn của Diệp Tiểu Thiên rất hài lòng, y nghe Diệp Tiểu Thiên nói một lượt từ đầu đến cuối, khẽ gật đầu nói:

- Khi ta còn nhỏ nghe người ta nói về dị thuật cổ đạo, đã từng đề cập tới tâm cổ. Sâu độc để luyện chế thành tâm cổ rất khó tìm kiếm, hơn nữa cực kỳ khó luyện thành, sau khi luyện thành lại cần nhân cổ hợp nhất, dựa vào cổ lực mà thăm dò tâm tư người khác.

Tâm cổ này một khi luyện thành, ngoài tác dụng nhìn thấu tâm tư người ra thì không còn bất kỳ uy lực nào khác, cho nên rất ít người làm cái việc bỏ công sức ra mà không được tiếng cảm ơn này, không nghĩ Tôn giả vậy mà đã tu luyện tâm cổ, hơn nữa đã luyện thành rồi..., a! Ha ha, ha ha, ha ha ha...

Dương Ứng Long đột nhiên kinh hô một tiếng, dường như đã nghĩ thông suốt điều gì, tiếp theo càng cười ra tiếng. Diệp Tiểu Thiên không hiểu cho nên nhìn y một cách kỳ quái, Dương Ứng Long cười xong một trận mới nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Nguoi không hiểu được, đã từng có một vị Nhâm Thị giả truyền thừa ngôi vị cho một tên chề củi.

Diệp Tiểu Thiên khẽ “A” một tiếng, nói:

- Cái này...Ta ngược lại có nghe Triền Ngưng Nhi nói qua.

Dương Ứng Long cười tủm tỉm nói:

- Vậy cô ta có nói tên chề củi kia chính là vị Thị giả cổ thần này không.

Diệp Tiểu Thiên lúc này mới thực sự kinh ngạc, người chề củi may mắn đó chính là Thị giả Cổ thần đương nhiệm? Nghĩ tới tình cảnh mà hắn hôm nay nhìn thấy, vị Tôn giả khoan dung độ lượng, nói năng ưu nhã, thật không cách nào liên hệ tới một người hầu chề củi trong thần điện.

Dương Ứng Long nói:

- Thiên hạ không có bức tường nào mà gió không lọt qua được. Tôn giả đẳng vị không lâu đã có tin đồn truyền đi, nói ông ấy là con riêng của thị giả cổ thần tiền nhiệm, chẳng qua việc này là tin đồn thất thiệt, không có bất kỳ chứng cứ rõ ràng nào, hôm nay xem ra, lão thực sự là con trai của Thần thị Tôn giả tiền nhiệm rồi.

Diệp Tiểu Thiên không hiểu mà nói:

- Làm thế nào mà biết được?

Dương Ứng Long nói:

- Người phải biết, tâm cổ đồ tu luyện thật không dễ dàng, chỉ riêng việc tìm kiếm, thu thập tu luyện dị trùng tâm cổ đã là một việc không dễ dàng gì, hơn nữa tâm cổ phải bắt đầu tu luyện từ khi còn nhỏ, nếu như thị giả cố thân kể nhiệm này không phải là con trai của thị giả cố thân đương nhiệm trước, mà chỉ là con của một tên kẻ cúi của thần điện, gia cảnh có thể nghĩ cũng biết, ai đến giúp hắn tận tâm tận lực thu thập tu luyện cổ trùng của tâm độc? Là ai chỉ điểm hắn tu luyện tâm cổ?

Sau khi luyện thành tâm cổ, ngoại trừ khả năng thấu rõ nhân tâm ra không còn dùng được cho việc gì khác. Người bình thường nếu có cơ hội học Cổ thuật, cũng chỉ lựa chọn học những Cổ thuật chữa bệnh cứu người hoặc giết người vô hình, tu luyện Tâm cổ làm gì? Nếu người đã luyện tâm cổ rồi, hiện tại ta này lên ý định sát hại người, lẽ nào người có thể dựa vào tâm cổ mà tự cứu mình?

Diệp Tiểu Thiên đột ngột nói:

- Cho nên, vị Tôn giả kể nhiệm này chỉ có thể là con trai của Tôn giả đương nhiệm trước, Tôn giả đương nhiệm trước sớm đã quyết tâm truyền ngôi vị cho con trai ông ta nên mới tận tâm tận lực giúp hắn thu thập và tu luyện dị trùng tâm độc, lại còn dạy cho hắn tu luyện ngay từ lúc còn nhỏ, cho nên Tôn giả tiền nhiệm hiểu rất rõ, con trai ông ta trưởng thành là phải thống ngự đám anh hùng, chỉ có chiếm vị trí thượng vị, bản lĩnh nhìn thấu lòng người khác thì mới hữu ích đối với hắn.

Dương Ứng Long mỉm cười vuốt cằm nói:

- Trẻ con dễ dạy bảo!

Nói đến đây, Dương Ứng Long mỉm cười bĩu môi, khinh miệt nói:

- Cổ thần chi định? Hừ! Giả thần giả quý! Đại vị truyền thừa, quả nhiên là do Tôn giả làm chủ!

Dương Ứng Long ngẫm nghĩ, lại lắc đầu thờ dài:

- Tuy ta rất muốn có được bản lĩnh biết được người khác đang nghĩ gì, chẳng qua giống như Tôn giả từng nói, nếu như người khác chỉ cần đứng trước mặt người, có một ý tưởng bất kỳ người cũng đều biết được, đó đích thực là một việc rất đau khổ, ta cuối cùng cũng hiểu được vì sao ông ta đi khắp thiên hạ, rồi tại sao lại bỏ anh em mà đi.

Ha ha, hóa ra hắn dùng ba mươi năm thời gian khổ luyện, không phải là để nghiên cứu Cổ thuật cao minh hơn mà là muốn “tự phế võ công”, đáng thương! Đáng tiếc! Nếu Tôn giả tiền nhiệm biết được một phen khổ cực của mình ngược lại làm hại con trai đau khổ một đời nhất định hối hận không thôi chứ?

Diệp Tiểu Thiên nói:

- Ông ta đã biết mục đích của việc ngài phái ta đi, ta không thể nghe ngóng được gì từ ông ta, càng không thể góp lời gì với ông ta rồi. Thô ty đại nhân, ngài xem có phải...

Dương Ứng Long thần nhiên nói:

- Thực ra hắn sớm đã biết rõ mục đích của ta, sự ủng hộ của ta đối với Cách Cách Ốc trưởng lão hắn cũng biết rất rõ. Ta để người đi chỉ là muốn biết hắn đến tột cùng là hướng vào người phương nào, cũng là để dễ có phương án. Hắn phát hiện ra cũng không sao. Hắn muốn thông qua người mà cảnh cáo ta? Nực cười! Dương Ứng Long ta là kẻ thấy khó mà lùi bước sao? Vị trí Tôn giả này, ta nhất định phải chiến thắng! Hắn chịu giao ra ngôi vị một cách thật thà là tốt nhất, nếu muốn đấu với ta, vậy thì thử xem!

Diệp Tiểu Thiên nghi hoặc nói:

- Ta từng được chứng kiến Cổ thuật của Thái Dương muội muội, thật khiến người ta sửng sốt, Tôn giả thân là người đứng đầu Cổ thần giáo, nhất định phải nắm vững Cổ thuật cao minh hơn, ngài không sợ hắn dùng Cổ thuật đối phó với ngài sao?

Dương Ứng Long nhìn Diệp Tiểu Thiên thật lâu, lúc này mới cười nhạt một tiếng nói:

- Bí mật này nói cho người cũng không sao, Cổ thuật đích thực rất lợi hại nhưng nó cũng không phải là vô địch, có một số phương diện thậm chí nó không bằng thạch tín, thạch tín ít nhất cũng không có cách để dự phòng, còn Cổ thì không.

Cổ là một loại độc trùng, nếu là côn trùng thì sẽ có một số thứ tương khắc, những thứ này tuy quý hiếm nhưng cũng không phải độc nhất. Nếu như từ nhỏ đã uống thì độc không thể phát tác trên người. Từ đại Thổ ty Thế gia truyền thừa ngàn năm, đều có pháp môn của riêng mình để bảo vệ nhân vật quyền lực của gia tộc.

Diệp Tiểu Thiên bây giờ mới hiểu ra, Dương Ứng Long chấp hai tay đi qua đi lại trên mặt thảm nổi tiếng và quý hiếm của Ba Tư, sau hồi lâu y mới ngẩng đầu lên, nói với Diệp Tiểu Thiên:

- Người làm rất tốt, xem ra Tôn giả sẽ còn gặp người, người chỉ cần hầu chuyện thuận theo ý của hắn là được, còn chuyện góp ý không cần nói nữa.

Diệp Tiểu Thiên âm thầm cười khổ, Dương Ứng Long dùng hết sức lực để mua chuộc hắn, vốn là để hắn làm nội gián, ai biết được cái việc nội gián này của hắn đã quá thất bại vậy, lần đầu tiên ra tay đã bị người vạch trần thân phận.

Dương Ứng Long còn không bỏ qua, trong mắt rõ ràng là muốn hắn trở thành một tên truyền lời hoặc là một công cụ thị uy.

Diệp Tiểu Thiên rơi vào đường cùng chỉ có thể đáp ứng, đợi Diệp Tiểu Thiên vừa đi khỏi, Dương Ứng Long liền nhíu mày, tự lẩm bẩm:

- Cách Đức Ngõa? Hắn tại sao lại nhắc tới Cách Đức Ngõa, người mà hắn tin tưởng nhất không phải là Cách Mỗ Lão sao, lẽ nào tên Cách Đức Ngõa này mới là người mà hắn ngụ ý lựa chọn truyền thừa?

Không đúng. Nếu hắn biết ta và Diệp Tiểu Thiên có tiếp xúc với nhau thì làm sao có thể lộ ra tin tức cho cậu ta? Nhưng mà, trong tất cả các trưởng lão, người có thể duyệt được không quá ba người, nếu như người mà hắn đề ý là Cách Mỗ Lão, vậy thì làm sao lại gửi y đến tọa trấn ở một nơi xa xôi như vậy? Thật thật giả giả, hư hư thật thật, lão già này nhất định là đang cố bày nghi trấn, nhưng...Người mà hắn chính thức lựa chọn đến tột cùng là ai đây? Nghĩ không ra, nghĩ không ra a...

Lúc Diệp Tiểu Thiên quay về tới thôn, Triển Ngung Nhi ẵm con trai của Cách Đóa Lão, đang sánh bước cùng thê tử của Cách Đóa Lão. Vừa đi vừa nói chuyện, nhìn thấy Diệp Tiểu Thiên, Triển Ngung Nhi lại không ẵm con nuôi của hắn tới mà đưa cho thê tử của Cách Đóa Lão rồi bước thẳng tới chỗ Diệp Tiểu Thiên.

Triển Ngung Nhi nhìn thoáng qua hướng sau lưng Diệp Tiểu Thiên, lông mày nhíu lại, nói:

- Đi gặp Dương Ứng Long rồi à?

Diệp Tiểu Thiên cười khổ nói:

- Ta vừa lên bờ đã bị người của Dương Ứng Long “mời” đi rồi.

Triển Ngung Nhi cười lạnh nói:

- Dã tâm của Dương Ứng Long càng lúc càng lớn, nếu như Thị Thần Tôn giả lại bị y nắm giữ nữa, chỉ sợ y càng muốn được voi đòi tiên, chửi trách ông ngoại bảo ta tới đây.

Diệp Tiểu Thiên chế nhạo nói:

- Bảo ngoại tới làm gì? Ta thấy ngoại cả ngày đi qua đi lại, cũng chẳng làm gì.

Triển Ngung Nhi nói:

- Ta cần phải làm gì sao? Ta tới, chính là biểu lộ thái độ của An gia, bất kể là Tôn giả hay là Bát đại trưởng lão, chỉ cần muốn tiếp tục phát triển tốt Cổ thần thì phải suy xét đến thái độ của An gia chúng ta.

Diệp Tiểu Thiên lắc đầu, hắn không tin An gia sẽ đem việc quan trọng này ký thác trên người của một tiểu nha đầu như Triển Ngung Nhi này, chẳng lẽ là bởi vì An gia tự tin quá mức hoặc là không thật quan tâm tới thế lực Cổ thần giáo? Sau khi liên tiếp nhìn thấy thủ đoạn của Tôn giả và Dương Ứng Long, Diệp Tiểu Thiên cũng không cho rằng bản thân mình có thể dễ dàng mà đoán được cách nghĩ của những đại nhân vật này.

Diệp Tiểu Thiên ngẫm nghĩ rồi nói:

- Người mà An gia các ngoại ủng hộ là ai? Cách Cách Ốc chắc chắn là không phải rồi, lẽ nào là Cách Đức Ngõa?

Triển Ngung Nhi lắc đầu nói:

- Trong bát đại trưởng lão, luận về tư lịch, luận về địa vị, luận về thế lực, thì có ba người Cách Cách Ốc, Cách Mỗ Lão, Cách Đức Ngõa là nhất, lựa chọn Tôn giả tương lai sẽ có tám chín mươi phần trăm xuất phát từ một trong ba người này, trong ba người này thì người mà hữu hảo với An gia, Triển gia của chúng ta là Cách Mỗ Lão, Cách Đức Ngõa. Cách Đức Ngõa không ôm chí lớn, ánh mắt của hắn chỉ ở một mẫu ba tấc đất, không phải là một người thích hợp, người mà chúng ta xem trọng là Cách Mỗ Lão.

Triển Ngung Nhi nói đến đây, ngữ khí dừng lại một chút, nói:

- Dương Ứng Long tìm ngoại hắn là hỏi ngoại và tôn giả đã nói những gì nhỉ? Ngoại nói cho y biết rồi à?

Diệp Tiểu Thiên buông tay nói:

- Không nói được sao? Dương Ứng Long mài đao soạn soạn, con cá bé ta đây nếu không nghe lời còn không phải bị y cho lên thớt làm thịt?

Triển Ngung Nhi khinh bỉ nói:

- Không có cốt khí!

Diệp Tiểu Thiên thở dài, nói:

- Cô nương, ta không có một vị Thổ ty Vương làm chỗ dựa, đành phải thức thoi làm tuần kiệt thoi...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thiên Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.